BRIAN HERBERT
KEVIN J. ANDERSON

DUNE
CASA CORRINO

PRELUDIUL UNEI CAPODOPERE • SFÎRȘITUL UNUI ÎNCEPUT

Dune: Casa Corrino

Brian Herbert & Kevin J. Anderson
Dune: House Corrino
Copyright © 2001 by Herbert Limited Partnership. Ediția princeps a acestei lucrări a fost publicată în octombrie 2001 de către Bantam Books, New York. Reproducerea integrală sau parțială a conținutului acestui volum, prin orice mijloace, fără acordul scris al editorului constituie o încălcare a Legii Dreptului de autor și se sancționează potrivit prevederilor acesteia.
Copyright © 2007, MILLENNIUM PRESS pentru prezenta ediție în limba română

Distribuția: Profile Publishing — o companie a Grupului Editorial TRITONIC
email: distributie@tritonic.ro

MILLENNIUM PRESS
un imprint al Grupului Editorial TRITONIC
440021 Satu Mare, Str. G. V. Popescu Nr.7
tel. 0261-715852, fax 0261-711225
e-mail: office@millenniumpress.ro
www.millenniumpress.ro | www.tritonic.ro

Seria: DUNE
Coordonator: ȘTEFAN GHIDOVEANU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HERBERT, BRIAN
Dune: casa Corrino / Brian Herbert, Kevin J. Anderson ;
trad. Cristina Ghidoveanu - Satu Mare : Millennium Press, 2007
ISBN 978-973-8B585-0-3

I. Anderson, Kevin J.
II. Ghidoveanu, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

Redactor: ȘTEFAN GHIDOVEANU
Coperta colecției: VLAD BOTTA
Ilustrația copertei: MARIA ALEXE
Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 350 / noiembrie 2007
Bun de tipar: noiembrie 2007
Tipărit în România

BRIAN HERBERT & KEVIN J. ANDERSON

DUNE
CASA CORRINO

Traducere din limba engleză
CRISTINA și ȘTEFAN GHIDOVEANU

MILLENNIUM PRESS

Soțiilor noastre, JANET HERBERT si REBECCA MOESTA ANDERSON, pentru sprijinul lor, pentru entuziasm, răbdare și dragoste în timpul fiecărui pas al acestui proiect lung și complicat.

Mulțumiri

Penny Merrit a ajutat la administrarea mostenirii literare a tatălui ei, Frank Herbert.

Redactorii nostri, Mike Shohl, Carolyn Caughey, Pat Lo-Brutto și Anne Lesley Groell, au oferit sugestii amănunțite și nepretuite de-a lungul multor ciorne, pentru a pune la punct această poveste în versiunea sa finală.

Ca întotdeauna, Catherine Sidor de la WordFire, Inc. a lucrat neobosit să transcrie zeci de microcasete si să tipărească multe sute de pagini, pentru a ține pasul cu ritmul nostru nebunesc de lucru. Sprijinul ei în toate etapele acestui proiect ne-a ajutat să rămînem în toate mintile si chiar i-a păcălit pe alții să creadă că sîntem organizați.

Diane E. Jones a servit drept cititor de testare și cobai, oferindu-ne reactiile sale oneste si sugerînd scene suplimentare care au ajutat această carte să devină mai puternică.

Robert Gottlieb și Matt Bialer de la Trident Media Group și Mary Alice Kier și Anna Cottle de la Cine/Lit Representation nu au șovăit niciodată în credinta și devotamentul lor, văzînd potentialul întregului proiect.

Herbert Limited Partnership, incluzîndu-i pe Ron Merritt, David Merritt, Byron Merritt, Julie Herbert,

Robert Merritt, Kimberly Herbert, Margaux Herbert și Theresa Shackelford, ne-a dat sprijinul său entuziast, dîndu-ne în grijă magnifica viziune a lui Frank Herbert.

Beverly Herbert i-a dăruit aproape patru decenii de sprijin și de devotament soțului ei, Frank Herbert.

Si, mai mult decît oricui, mulțumiri lui Frank Herbert, al cărui geniu a creat un asemenea univers minunat pentru ca noi să-l explorăm.

CASA CORRINO

Axa de rotatie a planetei Arrakis e înclinată în unghi drept față de planul orbitei sale. Această lume însăși nu e un glob, ci mai degrabă un titirez care se învîrte, oarecum umflat la ecuator si concav către poli. Are sens ideea că ar putea fi artificială, produsul vreunui meștesug străvechi.

Raport al celei de-a Treia Comisii Imperiale cu privire la Arrakis

Sub lumina celor două luni de pe cerul prăfos, călăreții fremeni treceau ca vîntul peste stîncile desertului. Erau totuna cu împrejurimile accidentate, ca si cum ar fi fost croiți din aceeași pînză — oameni aspri, într-un mediu aspru.

Moarte Harkonnenilor. Toti membrii comando-ului făcuseră acelasi jurămînt.

În orele tăcute dinaintea zorilor, Stilgar, conducătorul lor înalt si cu barbă neagră, mergea tiptil ca o pisică în fata unui grup format din luptătorii săi cei mai buni. *Trebuie să ne miscăm ca umbrele în noapte. Umbre cu pumnale ascunse...*

Ridicînd o mînă, comandă detasamentului tăcut să se oprească. Stilgar ascultă pulsul deșertului, sondînd întunericul cu auzul. Ochii albastru-în-albastru scrutau coastele impunătoare de piatră, profilate pe cer ca niste santinele gigantice. Pe măsură ce cuplul celor două luni se mișca pe boltă, peticele de umbră se mutau clipă de clipă, extensii vii ale fetei muntelui.

Oamenii păşeau cu grijă în sus, pe un contrafort de stîncă, folosindu-şi ochii adaptaţi la întuneric pentru a urma o potecă abruptă, cioplită de mînă. Terenul părea obsedant de familiar, deşi Stilgar nu mai fusese niciodată pe acolo. Tatăl lui îi descrisese drumul, calea pe care strămoşii lor o luaseră spre sietchul Hadith, cîndva cea mai măreaţă dintre toate aşezările ascunse, abandonată cu multă vreme în urmă.

„Hadith" — un cuvînt luat dintr-un vechi cîntec fremen despre pildele de supravieţuire în desert. Ca mulţi dintre fremenii în viaţă, purta povestea gravată în suflet... o poveste despre trădare şi conflicte civile, din timpul primelor generaţii de zensunniţi nomazi aici, pe Dune. Legenda spunea că toate înţelesurile se născuseră aici, în acest sietch sacru.

Iar acum Harkonnenii au pîngărit străvechiul nostru loc...

Fiecare om din trupa de comando a lui Stilgar simţea repulsie faţă de un asemenea sacrilegiu. La sietchul Scutului Roşu, o piatră netedă servea drept răboj pentru toţi duşmanii pe care-i uciseseră aceşti fremeni, iar în noaptea de-acum va fi vărsat şi mai mult sînge inamic.

Coloana îl urmă pe Stilgar cînd acesta grăbi pasul, pe cărarea stîncoasă. Zorile aveau să vină curînd, iar ei mai aveau mulţi soldaţi de ucis.

Aici, departe de ochii imperiali iscoditori, baronul Harkonnen folosise cavernele goale ale sietchului Hadith ca să ascundă una dintre rezervele lui ilegale de mirodenie. Depozitul de melanj preţios nu apărea pe nici un formular de inventar trimis vreodată împăratului. Shaddam nu bănuia nimic despre vicleşug. Însă Harkonnenii nu puteau ascunde asemenea acţiuni de ochii oamenilor deşertului.

În jalnicul sătuc Bar Es Rashid, de la piciorul crestei, Harkonnenii aveau un post de ascultare iar sus, pe stînci, un post de pază. Asemenea mijloace de apărare neînsemnate nu reprezentau un obstacol pentru fremeni, care construiseră cu multă vreme în urmă numeroase puțuri si intrări în grotele muntelui. Căi secrete...

Stilgar găsi o bifurcare a drumului și urmă poteca stearsă, căutînd intrarea ascunsă în sietchul Hadith. În lumina slabă, văzu un petic de întuneric în spatele unui ieșind. Lăsîndu-se în patru labe, întinse mîna în întuneric și găsi deschiderea asteptată, răcoroasă si umedă, fără sigiliu. *Risipă.*

Nici o lumină puternică, nici urmă de paznici. Tîrîndu-se înăuntrul găurii, întinse în jos un picior si nimeri o margine colțuroasă pe care-și sprijini bocancul; cu celălalt picior găsi o a doua proeminentă, si dedesubtul ei încă una. Trepte ducînd în jos... În față, distingea o lumină slabă, galbenă, acolo unde tunelul se înclina spre dreapta. Stilgar dădu înapoi si ridică o mînă, chemîndu-i pe ceilalți să-l urmeze.

Pe podea, la baza treptelor brute, observă un vechi castron de mîncare. Scoțîndu-și filtrele din nas, simti miros de carne crudă. Momeală pentru animale mici de pradă? O capcană pentru animale? Încremeni, uitîndu-se după senzori. Declanșase deja o alarmă lentă? Auzi pași în fața lui și o voce de bețiv spuse:

— Am mai prins unu'... Hai să-l azvîrlim în iadul kulonilor!

Stilgar și alți doi fremeni se aruncară într-un tunel lateral si-si scoaseră de la brîu cristaiele lăptoase. Pistoalele maula ar fi fost mult prea zgomotoase în aceste spații închise. Cînd doi paznici Harkonnen bîjbîiră pe lîngă ei, duhnind a bere de mirodenie, Stilgar

și camaradul său, Turok, sărira si-i înșfăcară din spate.

Înainte ca nenorocitii să poată striga, fremenii le retezară gîtlejurile și lipiră bureți pe răni ca să absoarbă sîngele pretios. Miscîndu-se fulgerător și eficient, fremenii luară armele de mînă de la paznicii alambicului de distilare. Stilgar păstră pentru el o pușcă-laser si-i întinse o alta lui Turok.

În cotloanele tavanului pluteau licurigloburi militare estompate, care aruncau în jur o lumină slabă. Ceata de atacatori continuă să coboare de-a lungul pasajului, către inima străvechiului sietch. Cînd coridorul ocoli un sistem de benzi rulante folosit la transportul materialelor înăuntrul si în afara încăperii secrete, fremenii detectară izul de scortisoară al melanjului, care se intensifică pe măsură ce grupul pătrunse mai adînc în subteran. Aici, licurigloburile din tavan erau reglate pe o nuanță de un portocaliu palid, în loc de galben.

Trupele lui Stilgar începură să murmure la vederea craniilor umane si a trupurilor în putrefacție, proptite pe laturile coridorului — trofee etalate neglijent. Conducătorul fremen era coplesit de mînie. Puteau fi prizonieri fremeni sau săteni capturati de Harkonneni pentru distractie. Alături de el, Turok se uita în jur, căutînd un alt dusman pe care să-l ucidă.

Precaut, Stilgar porni în frunte si curînd începu să audă voci și zgomote răsunătoare. Ajunseră la o firidă mărginită de o îngrăditură joasă de piatră, atîrnată dominator peste o grotă subterană. Stilgar își imagină miile de oameni ai deșertului care trebuie să se fi înghesuit în această cavernă imensă, cu multă vreme în urmă — înainte de Harkonneni, înainte de

împărat... înainte ca melanjul-mirodenie să fi devenit cea mai prețioasă substanță din univers.

În mijlocul grotei se înalța o structură octogonală înconjurată de rampe, colorată în albastru-închis și argintiu. Structuri asemănătoare, mai mici, erau aranjate în jurul ei. Una dintre acestea se afla în construcție; componentele de plasmetal zăceau împrăștiate prin preajmă, cu șapte muncitori lucrînd din greu la montarea lor.

Alunecînd înapoi în umbră, atacatorii se tîrîră pe treptele scunde către fundul peșterii. Turok și cu ceilalți fremeni, fiecare ținînd în mînă armele confiscate, luară poziții în diferite nișe de deasupra grotei. Trei atacatori urcară în fugă rampa care înconjura structura octogonală cea mai mare. În vîrf, fremenii dispărură din vedere, apoi reapărură și făcură semne rapide cu mîna către Stilgar. Șase paznici fuseseră deja uciși fără să scoată un sunet, trimiși rapid pe lumea cealaltă în tăcerea mortală a cristaielor.

Acum, vremea furișării se încheiase. Pe podeaua de piatră, doi atacatori îndreptară pistoalele maula către constructorii surprinși și le porunciră să urce scara. Muncitorii cu ochii înfundați în orbite se supuseră în silă, ca și cum nu le-ar fi păsat care erau stăpînii ce-i țineau prizonieri.

Fremenii căutară alte culoare de legătură și găsiră o cazarmă subterană, unde vreo douăzeci și cinci de paznici zăceau adormiți printre sticle de bere de mirodenie, împrăștiate pe podea. Un miros puternic de melanj se răspîndise în marea sală comună.

Disprețuitori, fremenii atacară, retezînd cu pumnalele, lovind și izbind, provocînd durere dar nu și răni mortale. Harkonnenii amețiți fură dezarmați și mînați către grota centrală.

Cu sîngele înfierbîntîndu-i-se din ce în ce mai mult, Stilgar privi mînios către oamenii pleoștiți, pe jumătate beți. *Întotdeauna sperăm să avem un dusman onorabil. Dar în noaptea asta n-am găsit nici unul.* Chiar și aici, în caverna atît de sigură, oamenii aceștia ciuguleau mirodenia pe care ar fi trebuit s-o păzească — probabil fără știrea baronului.

— Vreau să-i torturez chiar acum, pînă la moarte!

Ochii lui Turok sclipeau întunecat în lumina roșcată a licuriglobului.

— *Si lent.* Ai văzut ce le-au făcut captivilor...

Stilgar îl opri.

— Las-o pe mai tîrziu. Deocamdată, trebuie să-i punem la muncă.

Stilgar păși de colo pînă colo în fața prizonierilor Harkonneni, scărpinîndu-și barba neagră. Duhoarea de sudoare provocată de frică începu să acopere mirosul de melanj. Pe un ton scăzut, măsurat, folosi o amenințare pe care le-o sugerase conducătorul lor, Liet Kynes.

— Acest depozit de mirodenie este ilegal, violînd în mod explicit ordinele imperiale. Tot melanjul aici de față va fi confiscat si va fi trimis un raport pe Kaitain.

Liet, în calitate de proaspăt numit planetolog imperial, plecase pe Kaitain pentru a solicita o audiență la Împăratul Padisah Shaddam al IV-lea. Era drum lung prin galaxie pînă la palatul imperial, iar Stilgar, ca un simplu locuitor al deșertului, abia dacă putea să înțeleagă asemenea distanțe.

— Asta o zice un fremen? rînji căpitanul pe jumătate beat al paznicilor, un omuleț cu fălci tremurătoare si frunte înaltă.

— O zice *Împăratul.* O luăm în posesie în numele lui!

Ochii indigo ai lui Stilgar îl sfredeleau pînă în adîncul sufletului. Căpitanul cu chipul roșcovan n-avea destul bun-simț nici ca să se teamă. După cît se părea, nu auzise ce le făceau fremenii prizonierilor. Avea să afle destul de curînd...

— Treceți la treabă și descărcați silozurile! lătră Turok, stînd în picioare alături de muncitorii eliberați.

Aceia dintre prizonieri care nu erau prea epuizați ca să observe părură încîntați să vadă tresărirea Harkonnenilor.

— Topterele noastre vor sosi în curînd ca să ridice mirodenia...

În timp ce soarele înălțat la răsărit pîrjolea deșertul, Stilgar oscila încordat la limita neliniștii. Captivii Harkonneni lucrau, ceas după ceas. Acest raid lua mult timp, însă aveau atît de mult de cîștigat...

În timp ce Turok și tovarășii lui își țineau armele pregătite, înfumurații paznici Harkonneni încărcau baloturile de melanj pe benzi rulante huruitoare, ducînd — prin deschizăturile de pe laturile stîncilor — în apropierea platformelor de aterizare pentru toptere. Acolo, atacatorii fremeni încărcau o avere destul de mare pentru a răscumpăra o lume.

Ce și-ar dori baronul cu o asemenea bogăție?

La prînz, exact așa cum fusese plănuit, Stilgar auzi explozii în satul Bar Es Rashid, la baza crestei — era al doilea detasament de comando al fremenilor, care ataca postul de pază al Harkonnenilor, printr-un asalt bine coordonat.

Patru ornitoptere fără însemne înconjurară cu grație contrafortul de piatră, bătînd din aripile

mecanice, pînă cînd oamenii lui Stilgar le dirijară către platformele de aterizare. Muncitorii constructori abia eliberați si luptătorii fremeni încărcară aparatele cu pachetele de melanj de două ori furat.

Era timpul ca operațiunea să se încheie...

Stilgar alinie paznicii Harkonneni de-a lungul unei rîpe adînci, deasupra colibelor prăfuite din Bar Es Rașhid, aflate mult mai jos. După ore întregi de muncă grea și teamă clocotitoare, fălcosul căpitan Harkonnen era acum complet treaz, cu părul asudat și cu ochii chinuiți. Stînd în picioare în fața lui, Stilgar îl cercetă pe bărbat cu un dispreț teribil.

Fără o vorbă, scoase cristaiul și-l spintecă de jos în sus, de la osul pubian pînă la stern. Căpitanul icni uluit în timp ce sîngele și măruntaiele i se risipeau sub lumina soarelui.

— Risipă de umezeală, murmură Turok lîngă el.

Cîtiva dintre prizonierii Harkonnen, cuprinși de panică, încercară să scape, dar fremenii se aruncară asupra lor, împingîndu-i pe cîțiva în gol și înjunghiindu-i pe alții cu lame ascuțite. Cei rămași pe locul lor fură trimiși pe lumea cealaltă repede și fără suferință. Fremenii se ocupară mult mai pe îndelete de lasi.

Constructorilor cu ochii afundați în orbite li se ordonă să încarce trupurile în ornitoptere, chiar și cadavrele în putrefacție găsite pe coridoare. Cînd vor ajunge înapoi la sietchul Scutului Roșu, oamenii lui Stilgar vor preda trupurile alambicurilor morții, extrăgînd fiecare strop de apă în beneficiul tribului. Hadith cel pîngărit avea să fie lăsat iarăși pustiu, un sietch fantomă... Un avertisment dat baronului.

Unul cîte unul, topterele încărcate se înălțară spre cerul senin, ca niște păsări întunecate, în timp ce

oamenii lui Stilgar porniră în marș sub soarele fierbinte al după-amiezii, cu misiunea încheiată.

Îndată ce baronul Harkonnen avea să descopere pierderea stocului său de mirodenie și uciderea paznicilor, avea să treacă la represalii împotriva așezării Bar Es Rashid, chiar dacă bieții săteni n-aveau nimic de-a face cu raidul. Cu buzele strînse într-o linie cruntă, Stilgar se hotărî să mute întreaga populație în siguranța unui sietch îndepărtat.

Acolo, împreună cu muncitorii constructori eliberați din prizonierat, aveau să fie transformați în fremeni sau uciși dacă nu cooperau. Luînd în considerare jalnica lor viață din Bar Es Rashid, Stilgar simțea că le face o favoare.

Cînd Liet-Kynes se va întoarce de pe Kaitain, de la întîlnirea cu împăratul, va fi foarte multumit cu ceea ce realizaseră fremenii.

Omenirea detine o singura știință: știinta nemultumirii.

ÎMPĂRATUL PADIȘAH SHADDAM AL IV-LEA,
Decret-replică la actiunile Casei Moritani

Vă rog să mă iertați, Sire...

Vă implor să-mi acordați o favoare, Sire...

De cele mai multe ori, împăratul Shaddam Corrino al IV-lea găsea extrem de plicticoase îndatoririle sale zilnice. Urcarea pe Tronul Leului de Aur fusese palpitantă la început, dar acum, străbătînd cu privirea sala imperială de audiente, i se părea că puterea atrăgea lingăii paraziți așa cum atrage glazura dulce gîndacii. Glasurile solicitanților deveneau tot mai puțin perceptibile, pe măsură ce trecea din jalbă în jalbă, acordînd sau nu favoruri.

Cer dreptate, Sire...

O clipă din timpul vostru, Sire...

De-a lungul anilor în care fusese prinț moștenitor, uneltise din greu să ajungă pe tron. Acum, cu un pocnet din deget, Shaddam avea puterea de a înălța un plebeu merituos la rangul de nobil, să distrugă lumi sau să facă să se prăbușească Marile Case.

Dar nici măcar Împăratul Universului Cunoscut nu putea domni doar asa cum socotea de cuviință. Hotărîrile lui erau asediate din toate părtile de provocările celor care trăgeau sforile politice. Ghilda Spatială avea propriile sale interese, ca și Combine

Honnete Ober Avancer Mercantiles, conglomeratul comercial cunoscut mai bine sub numele de CHOAM. Era o adevărată binecuvîntare să știe că familiile nobile se ciorovăiau între ele la fel de mult pe cît se certau cu el.

Vă rog, ascultati cazul meu, Sire...

Fie-vă milă, Sire...

Bene Gesserit-ul îl ajutase să consolideze anii de început ai domniei sale. Acum totusi, vrăjitoarele — inclusiv propria lui soție — susoteau pe la spate, descîlcind tapiseria lui imperială, creînd noi tipare pe care el nu le putea distinge.

Îndepliniți-mi cererea, vă implor, Sire...

E un lucru atît de mărunt, Sire....

Cu toate acestea, o dată ce se va încheia mult-asteptatul Proiect Amal — mirodenia artificială preparată pe Ix — acesta avea să schimbe fața imperiului. „Amal"... Cuvîntul avea o rezonantă magică. Dar numele erau ceva, iar realitățile cu totul altceva.

Ultimele rapoarte de pe Ix erau încurajatoare. În sfîrșit, blestematii tleilaxu susțineau că au avut succes cu experimentele lor, iar el astepta dovada finală și mostrele. Mirodenia... toate sforile păpușilor din imensul imperiu erau făcute din mirodenie. *În curînd voi avea propria mea sursă, iar Arrakis poate să putrezească, din punctul meu de vedere.*

Maestrul Cercetător Hidar Fen Ajidica n-ar îndrăzni niciodată să facă afirmații neîntemeiate. Cu toate acestea, prietenul din copilărie și contrariul lui din punct de vedere filosofic, contele Hasimir Fenring, fusese trimis pe Ix să verifice.

Soarta mea stă în mîinile voastre, Sire...

Slavă milostivului Împărat!

Așezat pe tronul de cristal, Shaddam își îngădui un surîs misterios, care-i făcu pe solicitanti să tresară șovăitori.

În spatele lui, două femei cu pielea arămie, îmbrăcate în straie de solzi luciosi, aurii, urcară treptele și aprinseră torțele ionice care-i încadrau tronul. Flăcările trosninde erau mingi de fulgere captive: albastre și verzi, răspîndeau vinisoare de lumină mult prea strălucitoare ca să poată fi privite. În aer plutea un iz de ozon, ca pe timp de furtună, însoțit de un sfîrîit de flăcări devoratoare.

După fastul si ceremonia obisnuite, Shaddam ajunsese în sala tronului cu aproape o oră întîrziere — mica lui metodă de a le aduce aminte acestor cersetori jalnici cît de puțină importanță acorda vizitei lor. Dimpotrivă, tuturor solicitanților li se ceruse să sosească exact la timp — în caz contrar. urma să li se anuleze audiențele.

Șambelanul curții, Beely Ridondo, păsise în fata tronului și-și întinsese bastonul sonic. Cînd lovise cu el podeaua de piatră lustruită, bastonul transmisese o notă răsunătoare, făcînd să se cutremure temeliile palatului. Chel si cu fruntea înaltă, Ridondo declamase lista interminabilă de nume și titluri ale lui Shaddam, declarînd deschisă sesiunea curții. Apoi, urcase iarăși treptele podiumului, fără să piardă ritmul nici măcar o dată.

Aplecîndu-se înainte, cu o expresie severă pe chip, Shaddam începuse încă o zi pe tron...

Dimineața evoluase exact așa cum se temuse, o enumerare interminabilă de treburi mărunte. Însă Shaddam se strădui să pară plin de compasiune, un mare conducător... Însărcinase deja cîtiva istorici să aibă grijă ca amănuntele potrivite din viata si domnia lui să fie înregistrate și scoase în evidentă.

În timpul unei scurte pauze, șambelanul Ridondo se opri să parcurga nesfîrsita listă a problemelor din registrul imperial. Shaddam sorbi din ceașca de cafea tare, de mirodenie, și simți torentul electrizant al melanjului. Măcar de data asta, bucătarul o preparase cum trebuie... Ceasca cu decoratiuni complicate era pictată cu grijă — un obiect cu adevărat unic, atît de delicat încît părea făcut dintr-o coajă de ou. Fiecare cească pe care-o folosea Shaddam era distrusă după ce împăratul bea din ea, astfel încît nimeni altcineva să nu poată avea privilegiul de a folosi acelasi porțelan.

— Sire?

Ridondo se uita fix la împărat cu o expresie derutată, în timp ce enumera numele complicate, fără a se uita pe însemnări. Șambelanul, desi nu era mentat, avea o memorie naturală formidabilă, ce-i permitea să fie la curent cu nenumăratele detalii ale unei zile de lucru imperiale.

— Un vizitator abia sosit a cerut o audiență urgentă la maiestatea voastră.

— Mereu cer asta. Ce Casă reprezintă?

— Nu face parte din Landsraad, Sire. Nu nici e funcționar al CHOAM sau al Ghildei...

Shaddam scoase un sunet grosolan.

— Atunci hotărîrea ta e evidentă, sambelane. Nu-mi pot pierde vremea cu plebei!

— Nu e... chiar un plebeu, Sire. Numele lui este Liet-Kynes si vine de pe Arrakis!

Shaddam era iritat de îndrăzneala oricărui om care presupunea că poate pur și simplu să vină și să se astepte să primească o audientă la Împăratul unui Milion de Lumi.

— Dacă o să vreau să vorbesc cu vreunul dintre țărănoii din deșert, o să-l chem...

— Este planetologul vostru imperial, Sire. Tatăl vostru l-a însărcinat pe tatăl lui să studieze mirodenia de pe Arrakis. Cred că pînă acum au fost trimise numeroase rapoarte...

Împăratul căscă.

—Toate plicticoase, din cîte-mi amintesc.

Acum și-l amintea pe excentricul Pardot Kynes, care petrecuse o mare parte a vieții sale pe Arrakis, sustrăgîndu-se de la îndatoriri si dîndu-se de partea localnicilor, preferînd praful și arșița splendorii de pe Kaitain.

— Mi-am pierdut interesul în deserturi...

În special acum, cînd mai am doar un pas pînă la amal.

— Vă înțeleg rezervele cu privire la el, Sire, dar Kynes se poate întoarce și-i poate stîrni pe lucrătorii din desert. Cine stie ce influență are asupra lor? S-ar putea hotărî să pună la cale o grevă generală imediată, scăzînd producția de mirodenie și forțîndu-l pe baronul Harkonnen să riposteze. Baronul va cere atunci trupe de sardaukari ca întăriri, și de...

Shaddam ridică mîna cu manichiura îngrijit făcută.

— Ajunge! Am priceput ce vrei să spui!

Șambelanul trecea întotdeauna în revistă mai multe consecinte decît avea nevoie să audă un împărat.

— Lasă-l să intre. Mai întîi însă curăță-l de praf.

▪

Liet-Kynes găsea impresionant uriașul palat imperial, dar era obișnuit cu un alt fel de măreție. Nimic nu putea fi mai spectaculos decît imensitatea pură a Dunei. Stătuse față în față cu monstruoasele furtuni Coriolis. Călărise marii viermi de nisip.

Urmărise pîlpîiri de viață vegetală înflorind în condițiile cele mai inospitaliere...

Un bărbat așezat pe un scaun, oricît de costisitor, nu se putea măsura cu nimic din toate acestea.

Își simtea pielea unsuroasă din cauza loțiunii cu care servitorii îl mînjiseră peste tot. Părul îi mirosea a parfumuri de flori, iar trupul duhnea a deodorante nenaturale. Potrivit înțelepciunii fremene, nisipul curăța trupul si mintea. O data întors de pe Kaitain, Kynes intenționa să se rostogolească gol pe o dună și să stea afară, în bătaia vîntului muscător, doar ca să se simtă din nou curat cu adevărat.

Pentru că insistase să-și poarte distraiul sofisticat, acesta fusese demontat pentru a fi căutat de arme ascunse și dispozitive de ascultare. Componentele fuseseră frecate și lubrifiate, iar suprafețele atent tratate, acoperite cu chimicale stranii, înainte ca oamenii din serviciul de securitate să i-l dea înapoi. Kynes se îndoia că această componentă vitală a echipamentului de deșert va mai functiona vreodată cum trebuie, și credea că va trebui să-l arunce. Ce risipă!

Dar, pentru că era fiul marelui profet Pardot Kynes, fremenii se vor alinia pînă la orizont pentru onoarea de a face un nou veșmînt pentru el. La urma urmei, împărtășeau un singur scop: bunăstarea Dunei. Însă numai Kynes se putea apropia de împărat si-i putea transmite cererile necesare.

Oamenii ăștia, imperialii, înțelegeau atît de puțin...

Pelerina cafenie, pestrită, flutura în urma lui, în timp ce Kynes pășea înainte. Pe Kaitain nu părea să fie mai mult decît o cîrpă grosolană, dar el o purta ca pe o mantie regală.

Șambelanul îi anunță scurt numele, parcă ofensat de faptul că planetologul nu avea suficiente titluri nobiliare sau politice. Kynes tropăi pe podea cu ghetele *temag*, fără să se străduiască să meargă cu grație. Se opri în fața piedestalului si rosti curajos, fără să se încline:

— Împărate Shaddam, trebuie să vă vorbesc despre mirodenie și despre Arrakis!

Curtenilor li tăie răsuflarea auzind o adresare atît de directă. Împăratul înțepeni, vizibil jignit.

— Ești îndrăznet, planetologule! De-a dreptul nesăbuit... Crezi că nu știu nimic despre niște probleme atît de vitale pentru imperiul meu?

— Cred, Sire, că vi s-au dat informatii false de către Harkonneni, propagandă menită să vă ascundă adevăratele lor activități.

Shaddam înălță o sprînceană roscată și se aplecă în față, cu întreaga atenție concentrată acum asupra planetologului.

Kynes continuă:

— Harkonnenii sînt niște cîini sălbatici care sfîsie desertul. Asupresc localnicii... Rata mortalității pe șenilele de mirodenie e mai mare chiar și decît în gropile sclavilor de pe Poritrin sau Giedi Prime... V-am trimis multe rapoarte cu amănuntele acestor atrocități, iar tatăl meu a făcut acelasi lucru, înaintea mea. Am furnizat, de asemenea, un plan pe termen lung, arătînd cum plantatiile de iarbă și tufișuri de desert ar putea recupera o mare parte din suprafața planetei Dune — vreau să zic Arrakis —, pentru ca aceasta să poată fi locuită de oameni.

Se opri pentru o clipă.

— Pot doar să presupun că n-ați citit rapoartele noastre, din moment ce n-am primit încă nici un răspuns și n-ați luat nici o măsură...

Shaddam apucă strîns brațele Tronului Leului de Aur. De-o parte și de alta a lui, orbitoarele torțe ionice mugeau în ceea ce părea să fie o imitație slabă a furnalului din gura lui Shai-Hulud.

— Am multe de citit, planetologule, si multe cereri care-mi ocupă timpul!

Gărzile de sardaukari se mutară puțin mai aproape, reacționînd la dispoziția tot mai proastă a împăratului lor.

— Și multe sînt lipsite de importanță, în comparație cu viitorul producției de melanj, nu?

Riposta lui Kynes îi șocă atît pe Shaddam, cît și pe curtenii care ascultau. Soldații erau acum în alertă, cu armele pregătite.

Nedîndu-și seama de pericol, Kynes continuă:

— Am cerut utilaje noi si echipe de botaniști, meteorologi și geologi. Am cerut experți în studii culturale ca să mă ajute să stabilesc cum reușesc oamenii deșertului să supraviețuiască atît de bine, în timp ce Harkonnenii voștri suferă atît de multe pierderi...

Șambelanul auzise destul.

— Planetologule, nimeni nu poate pretinde nimic Împăratului. Numai Shaddam IV hotărăște ce este important și unde să distribuie resursele, prin mărinimia mîinii sale imperiale...

Kynes însă nu părea speriat de Shaddam, nici de lacheul lui.

— Și nimic nu este mai important pentru imperiu decît mirodenia! Ofer o cale pentru ca istoria să-și aducă aminte de împărat ca de un vizionar, în tradiția prințului moștenitor Raphael Corrino...

În fața acestei manifestări de curaj, Shaddam sări în picioare — ceva ce făcea rareori, în timpul audiențelor imperiale.

— Destul!

Fu tentat să cheme un călău, însă rațiunea învinse. E-adevărat, cu greu. S-ar putea să mai aibă nevoie de omul ăsta... În plus, o dată ce amalul avea să intre în producția de serie, va fi o plăcere să-l lase pe Kynes să vadă cum iubita lui planetă deșertică își va pierde importanța, pînă va ajunge un nimic în ochii imperiului.

Așa încît, cu tonul cel mai calm cu putință, rosti:

— Ministrul imperial al mirodeniei, contele Hasimir Fenring, este programat să sosească pe Kaitain într-o săptămînă. Dacă cererile tale au vreo valoare, el este cel căruia trebuie să i le adresezi...

Gărzile de sardaukari înaintară rapid, îl luară pe Kynes de coate și-l escortară afară din încăpere, în pas iute. Planetologul nu se împotrivi, acum că obținuse răspunsul. Își dădu seama că împăratul Shaddam era egoist și orb, și simtea că nu mai are nici un respect pentru el ca om, indiferent peste cîte lumi domnea.

În clipa de față, Kynes știa că fremenii vor trebui să aibă singuri grijă de Dune. În rest... la naiba cu imperiul!

Aceia care sînt doar pe jumătate vii cer acea parte care lipsește din ei... dar o resping atunci cînd le este oferită. Ei se tem de dovada propriei lor insuficiente.

Atribuit Sfintei Serena Butler, Apocrifele Jihadului

În sala banchetelor din castelul Caladan, servitorii bine îmbrăcați păstrau aparența normalității, desi ducele lor era doar o umbră a ceea ce fusese cîndva.

Femei în rochii strălucitoare se grăbeau pe coridoarele de piatră. Lumînări cu aromă de nucșoară luminau fiecare firidă. Însă pînă si cele mai bune mîncăruri gătite de bucătar, cel mai fine porțelanuri si tacîmuri, cea mai blîndă muzică nu puteau micsora tristețea ce se așternuse peste Casa Atreides. Fiecare slujitor resimțea durerea lui Leto, și nimeni nu putea face nimic să-l ajute.

Doamna Jessica ocupa un scaun din lemn de elacca sculptat, aproape de unul dintre capetele mesei, indicînd poziția ei oficială în calitate de concubină aleasă a ducelui. În capul mesei, ședea iubitul ei cu părul negru, Leto Atreides, drept și mîndru, arătînd o politețe absentă față de servitorii care trudeau la aducerea diferitelor feluri.

Erau multe scaune goale în acea sală — prea multe... Ca să ușureze durerea pătrunzătoare a lui Leto, Jessica îndepărtase discret scăunelul special conceput pentru Victor, fiul ducelui, mort la numai

sase ani. În ciuda anilor lungi de antrenament Bene Gesserit, Jessica fusese incapabilă să pătrundă în miezul suferinței lui Leto, motiv pentru care i se strîngea inima pentru el. Avea atîtea să-i spună... Măcar de-ar asculta-o!

Pe laturile opuse ale mesei lungi, stăteau mentatul Thufir Hawat și contrabandistul Gurney Halleck, cel cu cicatrice. Gurney, de obicei în stare să însufleţească orice adunare cu un cîntec și cu balisetul lui, rămînea preocupat de pregătirile pentru o călătorie clandestină pe Ix — călătorie pe care el și cu Thufir urmau s-o facă foarte curînd, în scopul de a descoperi orice slăbiciune din sistemele de apărare ale tleilaxu.

Cu mintea aidoma unui computer, Thufir era capabil să treacă în revistă într-o clipă sute de planuri și de întîmplări neprevăzute, ceea ce-l făcea vital pentru această misiune. Gurney, în schimb, se pricepea să se strecoare în locuri în care n-avea ce căuta și să scape de-acolo în împrejurările cele mai cumplite. Cei doi ar fi putut să reușească în situatii în care alții eșuaseră...

— Aș mai vrea puțin din vinul acela alb de Caladan, zise maestrul spadasin Duncan Idaho, ridicînd pocalul. Un servitor se repezi cu o sticlă din vinul scump al locului, și Duncan ținu cupa nemișcată, în timp ce lichidul dens și auriu curgea din sticlă. Făcîndu-i semn servitorului să aștepte, sorbi vinul, apoi mai ceru.

În tăcerea stînjenitoare, Leto stătea cu privirea ațintită asupra ușilor sculptate de la intrare... ca și cum ar fi asteptat, cu nerăbdare, sosirea a încă unei persoane. Avea ochii precum niste așchii de gheață fumurie.

Iahtul aerian explodînd, vehiculul în flăcări...
Rhombur sfîrtecat si ars, Victor ucis...

Ca apoi să afle că totul fusese provocat de concubina geloasă a lui Leto, Kailea, chiar mama lui Victor, care se aruncase dintr-un turn al castelului Caladan, devorată de rusine si de o durere de nedescris...

Bucătăreasa ieși pe sub arcada bucătăriei, cărînd mîndră în brate un platou.

— Felul nostru cel mai ales, stăpîne duce... Creat în cinstea dumneavoastră!

Era un pește-parașută, învelit în frunze aromate, crocante. Rămurele țepoase de rozmarin fuseseră îndesate în cutele cărnii rozalii; pe platou, împrăștiate ca niște giuvaieruri, se aflau boabe vineții de ienupăr. Chiar dacă bucătăreasa îi servi lui Leto partea cea mai bună din file, acesta nu ridică furculita. Continuă doar să urmărească intrarea principală, așteptînd.

În sfîrsit, reacționînd la sunetul unor pasi greoi și la murmurul de motoare, Leto se ridică în picioare, cu chipul plin de îngrijorare și de nerăbdare. Mișcîndu-se iute, cu pasi usori ca un fulg, urîtica soră Bene Gesserit Tessia intră în sala de banchete. Cercetă atent încăperea, observă scaunele, podeaua de piatră de pe care fusese scos covorul și dădu din cap aprobator.

— Progresează admirabil, domnule duce, dar trebuie să avem răbdare...

— Are el destulă răbdare pentru noi toti, răspunse Leto, iar pe chip începu să-i răsară o rază palidă de sperantă.

Cu o precizie calculată — care presupunea spasme ale mușchilor cu electrofluid, contractarea tendoanelor de fibre shiga și a nervilor de microfibră, prințul Rhombur Vernius intră, clătinîndu-se, în sala banchetelor. Fața sa plină de cicatrice, un amestec de

piele artificială și naturală, reflecta concentrarea intensă. Stropi sclipitori de transpirație îi stăruiau pe fruntea ca de ceară. Purta o robă scurtă, largă; pe rever lucea o spirală în violet si arămiu, simbolul mîndru al prăbușitei Case Vernius...

Tessia se repezi la el, dar Rhombur ridică un deget din metal lustruit și polimeri, făcîndu-i semn să-l lase să continue singur. Explozia iahtului aerian îi sfîșiase trupul, transformîndu-l într-un bulgăre inform de carne, arzîndu-i membrele și jumătate din față, distrugîndu-i cea mai mare parte a organelor. Și totuși fusese ținut în viață, un tăciune aproape stins dintr-o flacără cîndva strălucitoare. Ceea ce mai rămăsese acum era abia cu puțin mai mult decît un pasager într-un vehicul mecanic cu formă umană.

— Merg cît de repede pot, Leto.

— Nu-i nici o grabă.

Inima ducelui creștea la vederea viteazului său prieten. Cei doi pescuiseră împreună, jucaseră jocuri, chefuiseră și elaboraseră strategii timp de decenii.

— N-aș vrea să cazi și să spargi ceva — cum ar masa, de exemplu!

— Foarte nostim, într-adevăr...

Leto își aduse aminte cît de aprig doriseră mîrșavii tleilaxu mostre genetice din familiile Atreides și Vernius, încercînd să-l șantajeze pe duce în clipele sale de cea mai mare suferință. Îi făcuseră îndureratului Leto o ofertă diabolică, ca în schimbul trupului sfîrtecat dar încă viu al prietenului său cel mai bun, Rhombur, să crească un ghola — o clonă din celule moarte — a băiatului Victor.

Ura lor pentru Casa Atreides era adîncă — și încă și mai adîncă cea pentru Casa Vernius, pe care o răsturnaseră de la conducerea planetei Ix. Tleilaxu voiseră să aibă acces la ADN-ul complet al liniilor

genetice Atreides și Vernius. Cu trupurile lui Victor și Rhombur, ar fi putut crea oricîti ghola, clone, asasini, duplicate...

Dar Leto le respinsese oferta. În schimb, apelase la serviciile doctorului Suk Wellington Yueh, un expert în înlocuirea membrelor organice.

— Mulțumesc tuturor pentru că participați la această masă în cinstea mea!

Rhombur se uită la platourile și farfuriile aranjate pe masă.

— Îmi pare rău dacă mîncarea s-a răcit...

Leto își apropie mîinile, aplaudînd cu putere. Zîmbind cu căldură, Duncan și Jessica i se alăturară. Cu capacitatea ei ascuțită de observație, Jessica zări sclipirea lacrimilor captive, adînc în ochii ducelui.

Palidul doctor Yueh mergea în spatele pacientului său, urmărind înregistrările, studiind o placă de date care primea impulsuri de la sistemele cibernetice ale lui Rhombur. Zveltul doctor își țuguie concentrat buzele vinețiii, ca un boboc de floare.

— Excelent! Funcționezi conform proiectului, deși cîteva componente încă mai au nevoie de reglare fină...

Îl înconjură pe Rhombur cu mișcări de nevăstuică, în timp ce prințul ciborg făcea pasi lenți, stîngaci.

Tessia trase un scaun pentru Rhombur. Picioarele lui sintetice erau puternice si rezistente, dar lipsite de grație. Mîinile arătau ca niste mănuși de armură; iar brațele îi atîrnau de o parte și de alta a corpului, aidoma unor vîsle gravate cu circuite.

Rhombur zîmbi văzînd peștele cel mare pe care tocmai îl servise bucătăreasa.

— Miroase grozav!

Întoarse capul — o mișcare înceată de rotație, ca pe rulment.

— Crezi că as putea să mănînc puțin din el, doctore Yueh?

Doctorul Suk își mîngîie mustățile lungi.

— Doar gustă-l! Sistemul digestiv mai trebuie lucrat...

Rhombur roti capul către Leto.

— Se pare că o vreme o să consum mai mult baterii energetice decît deserturi...

Se lăsă pe scaun, iar ceilalți își reluară în sfîrsit locurile.

Leto înălță paharul de vin, încercînd să se gîndească la un toast. Apoi chipul lui căpătă o expresie chinuită și — neputîndu-se abține — luă, pur și simplu, o înghițitură de lichid.

— Îmi pare atît de rău că ți s-a întîmplat asta, Rhombur... Protezele astea mecanice... sînt cel mai bun lucru pe care l-am putut face!

Chipul brăzdat al lui Rhombur se lumină cu un amestec de recunoștință și iritare.

— Iaduri purpurii, Leto, încetează cu scuzele! Încercarea de a găsi toate fațetele vinovăției va roade Casa Atreides ani de zile, si vom înnebuni cu toții...

Ridică brațul metalic, roti mîna din încheietură și o privi cu atenție.

— Nu-i chiar atît de rău... De fapt, e formidabil. Doctorul Yueh e un geniu, știi? Ar trebui să-l păstrezi în preajmă cît mai mult posibil.

Doctorul Suk se foi, făcînd un efort să nu radieze de încîntare la auzul complimentului.

— Amintește-ți că vin de pe Ix, așa că apreciez minunile tehnologiei, continuă Rhombur. Acum sînt un exemplu viu al acestora. Dacă există vreo persoană mai potrivită să se adapteze aceste situații noi, mi-ar plăcea s-o cunosc...

Ani de zile, printul exilat Rhombur așteptase să-i vină vremea, trimițînd minimum de sprijin miscării de rezistență de pe lumea sa natală devastată, inclusiv capsule explozive și provizii militare furnizate de ducele Leto.

În ultimele luni, pe măsură ce Rhombur se întărise din punct de vedere fizic, devenise puternic si pe planul mental. Deși mai reprezenta doar o mică parte dintr-un organism uman, insista în fiecare zi asupra nevoii de a recaptura Ix, pînă în punctul în care ducele Leto și chiar concubina lui, Tessia, trebuiau să-i spună uneori să se liniștească.

În cele din urmă, Leto fusese de acord să-și asume riscul de a trimite o echipă de recunoastere formată din Gurney și Thufir, purtat și de propriul lui scop, o hotărîre nouă de a realiza ceva bun, față de tragediile cărora le supraviețuise. Nu se punea problema *dacă* puteau lansa un atac; se punea problema *cînd* și *cum*.

Tessia vorbi fără să-și plece ochii:

— Nu subestima forța lui Rhombur! Tu, dintre toți oamenii, știi cum trebuie să se adapteze cineva ca să supraviețuiască...

Jessica nu se putea împiedica să nu observe expresia de adorație din ochii concubinei. Tessia și Rhombur petrecuseră mulți ani împreună pe Caladan, timp în care ea îl încurajase să sprijine luptătorii pentru libertate de pe Ix, să încerce să-și recapete poziția regală. Tessia fusese alături de el în cele mai grele momente, chiar și după explozie. După ce își recăpătase cunoștința, Rhombur spusese:

— Sunt surprins că ai rămas...

— Atîta timp cît ai nevoie de mine, voi rămîne!

Tessia era o adevărată vijelie, muncind în folosul lui, supraveghind modificarea apartamentului său din

castel și pregătind dispozitive care să-l ajute. O mare parte a timpului, Tessia și-l dedica însănătoșirii lui.

— O dată ce printul Rhombur se va simti mai bine, anunțase ea, va conduce poporul ixian spre victorie!

Jessica nu știa dacă femeia cea brunetă își urma inima sau îndeplinea un set de instrucțiuni date în secret de Comunitatea surorilor.

De-a lungul întregii ei copilării, Jessica o ascultase pe profesoara și mentorul ei, Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam. Urmase fiecare instrucțiune draconică, învățînd ceea ce avea de predat femeia.

Acum însă, Comunitatea voia genele ducelui combinate cu ale ei. În termeni cît se poate de lipsite de echivoc, lui Jessica i se ordonase să-l seducă pe Leto și să conceapă o fiică Atreides. Cînd o cuprinseseră sentimente nefamiliare și interzise de iubire pentru acest duce întunecat si trist, în Jessica se trezise un val de revoltă și întîrziase să rămînă însărcinată. Apoi, după moartea lui Victor și depresia distructivă a lui Leto, își îngăduise să conceapă un *fiu*, împotriva celor mai stricte ordine. Mohiam s-ar simți trădată si profund dezamăgită. Însă Jessica putea oricînd să aibă și o fiică, mai tîrziu, nu-i așa?

Afundat în scaunul său consolidat, Rhombur îndoi brațul stîng si-și vîrî mîna țeapănă într-un buzunar al robei scurte. Căută grijuliu cu extremitătile degetelor, încercînd să găsească un lucru anume. În sfîrșit, apucă o bucată de hîrtie, pe care-o despături cu minuțiozitate.

— Uitați-vă la controlul fin al mișcărilor, comentă Yueh. E mai bine decît mă așteptam. Ai mai făcut exerciții, Rhombur?

— În fiecare clipă.

Prințul ridică hîrtia.

— Cu fiecare zi, îmi amintesc lucruri noi. Asta-i cea mai bună schiță a cîtorva tuneluri de acces puțin cunoscute de pe Ix, pe care am fost în stare s-o desenez. Le va fi de folos lui Gurney si Thufir...

— Celelalte căi s-au dovedit prea periculoase, vorbi mentatul.

De-a lungul anilor, spionii încercaseră să treacă de apărarea tleilaxu. Cîțiva Atreizi infiltrați se strecuraseră înăuntru, dar nu se mai întorseseră niciodată. Alții nu reușiseră nici măcar să intre în lumea subterană...

Însă Rhombur, fiul contelui Dominic Vernius, își scormonise memoria după informații despre sistemele secrete de securitate și despre intrările ascunse în orașele-grotă. În timpul convalescenței lungi și forțate, începuse să-și amintească amănunte neclare pe care le credea de mult uitate, amănunte care puteau fi esențiale pentru pătrunderea în fortăreața inamică.

Întorcîndu-și atentia spre mîncare, Rhombur luă în furculită o bucată mare de pește-parașută. Apoi, zărind privirea dezaprobatoare a doctorului Yueh, lăsă îmbucătura în farfurie și tăie în schimb o porție mai mică.

Leto stătea cu ochii ațintiți la imaginea sa întunecată, reflectată în peretele lustruit, de obsidian albastru, al sălii.

— Ca niște lupi la pîndă, gata să sară asupra oricui ar da dovadă de slăbiciune, unele familii nobile abia așteaptă să șovăi... Harkonnenii, de exemplu!

De la dezastrul iahtului, ducele Leto, tot mai înăsprit, nu mai era dispus să accepte nedreptatea si tăcerea. Simțea nevoia să schimbe lucrurile pe Ix, la fel de mult ca și Rhombur.

— Trebuie să lăsăm întregul imperiu să vadă că Atreizii sînt la fel de puternici ca întotdeauna!

Cînd încercăm să ne ascundem impulsurile cele mai profunde, întreaga noastră ființă strigă „trădare".

Învățătură Bene Gesserit

Lady Anirul suferea văzînd-o pe dreptvorbitoarea Lobia pe moarte, întinsă pe o rogojină țesută, în apartamentul ei auster. *Ah, bună prietenă, meriți mult mai mult de-atît!*

Bătrîna soră slăbise mult în ultimii ani, dar se agăța cu tenacitate de viață. În loc să se întoarcă în sălile familiare ale Școlii Maicilor de pe Wallach IX, cum era dreptul ei, Lobia insistase să-și continue îndatoririle față de Tronul Leului de Aur. Minunata ei minte — ceea ce numea „cel mai prețios bun al ei" — rămăsese ascuțită. Ca dreptvorbitoare imperială, Lobia dezvăluia cu loialitate minciunile și înșelăciunile rostite în prezența lui Shaddam IV, desi împăratul își arăta rareori aprecierea pentru ea.

Acum, femeia gata să se stingă ridică ochii spre Anirul, care stătea în picioare, aureolată de lumina blîndă a licuriglobu rilor, cu chipul umbrit ascunzîndu-i lacrimile. Această soră bătrînă era confidenta ei cea mai apropiată în imensul palat, nu doar o colegă Bene Gesserit, ci si o persoană vioaie si fascinantă, cu care îsi putea împărtăsi gîndurile și secretele. Acum, era pe moarte...

— O să te faci bine, Maică Lobia, vorbi Anirul. Pereții de plastîncă ai încăperii sărăcăcioase, neîncălzite, păstrau o răceală ce-ți intra în oase.

— Cred că devii tot mai puternică...

Răspunsul bătrînei sună ca frunzele uscate, sfărîmicioase:

— Să nu minți niciodată o dreptvorbitoare... și, în special, nu pe dreptvorbitoarea împăratului!

Era o dojană deseori repetată. Ochii lăcrimoși ai lui Lobia jucau în orbite, plini de veselie autocritică, chiar dacă pieptul ei făcea eforturi să mențină ritmul respirației.

— N-ai învățat nimic de la mine?

— Am învățat că ești încăpățînată, draga mea. Ar trebui să mă lași să chem surorile medicale. Yohsa poate să aibă oricînd grijă de boala ta...

— Comunitatea nu mai are nevoie de mine în viață, copilă, oricît de mult ți-ai dori asta. E nevoie să te cert pentru că ai sentimente sau e mai bine să fim scutite amîndouă de stînjeneală?

Lobia tuși, apoi îndeplini procedeul de calmare al suspensiei bindu, inspirînd adînc de două ori si ducînd ritualul la bun sfîrsit. Respirația ei deveni lină, ca și cum ar fi fost din nou tînără, fără grija morții.

— Nu sîntem menite să trăim veșnic, deși, cu vocile Celeilalte Memorii, ar putea părea asa.

— Cred că îți place pur si simplu să provoci toate părerile mele preconcepute, Maică Lobia!

Înotaseră deseori împreună în canalele subterane ale palatului; jucaseră jocuri de strategie palpitante, privindu-se una pe alta ore întregi, cîștigînd cu nuanțe minuscule. Anirul nu voia să lase lucrurile acestea să treacă...

Deși bătrîna dreptvorbitoare trăia în luxuriantul palat imperial, nu exista nici o decorațiune pe pereții

apartamentului ei si nici un covor pe podelele de lemn tare. Lobia înlăturase picturile opulente inițiale, cuverturile de pluș importate si ecranele pentru ferestre cu peliculă prismatică.

— Asemenea plăceri lumesti creează confuzie în minte, îi spusese ea lui Anirul. Obiectele personale sînt o pierdere de timp și de energie...

— Dar nu mintea umană este cea care creează aceste plăceri? contraatacase Anirul.

— Mințile umane superioare creează lucruri minunate, iar neghiobii tînjesc după ele în propriul lor interes. Eu prefer să nu fiu neghioabă!

Cît or să-mi lipsească discuțiile astea, cînd ea n-o să mai fie!

Cu o tristețe imensă, Anirul se întrebă dacă împăratul observase măcar absența bătrînei. Timp de decenii, Lobia fusese cea mai bună dintre dreptvorbitoare, capabilă să observe cea mai mică sclipire de transpirație de pe piele, o înclinare a capului, o curbură a gurii, un ton al vocii si mult mai multe...

Fără să se miște pe pătura aspră, Lobia deschise brusc ochii.

— Eu sînt!

Spaima aprinse inima lui Anirul ca un tăciune arzînd. *Nu trebuie să mă tem! Frica e ucigașul minții... Frica este moartea cea mică, aducătoare a anihilării totale.* Șopti:

— Înțeleg, Maică Lobia! Sunt gata să te ajut... *Voi înfrunta frica. O voi lăsa să treacă peste mine, prin mine.*

Luptînd cu lacrimile, silindu-se să-și păstreze stăpînirea de sine Bene Gesserit, Anirul se aplecă si-si atinse fruntea de pielea uscată a tîmplei bătrînei dreptvorbitoare, ca și cum s-ar fi închinat pe un covor

de rugăciune. Mai rămînea o sarcină importantă înainte ca Lobia să-și îngăduie să treacă pragul.

Anirul nu voia să piardă conversațiile si prietenia bătrînei în acest palat singuratic. Însă nu era nevoie să renunțe la tovărășia respectatei dreptvorbitoare. Nu cu totul.

— Împărtășeste-ți secretele cu mine, Lobia. Am loc în minte pentru toate amintirile tale...

Adînc în conștiința ei, Anirul simțea emoția și rumoarea mulțimii cuibărite acolo — Cealaltă Memorie, experiențele înregistrate genetic ale tuturor străbunelor ei. În calitate de Maică Kwisatz, mintea lui Anirul era deosebit de receptivă la gîndurile și viețile străvechi, care datau de mai multe generații. În curînd, Lobia se va alătura tuturor acestora.

Lipit de fruntea ei, simțea pulsul tot mai slab al bătrînei. Bătăile inimii li se stabilizară, mintea li se deschise... și fluxul începu, ca un torent printr-un baraj deschis. Lobia îsi vărsă viața în Anirul, transferînd amintiri, aspecte ale personalității, fiecare fărîmă de informație cuprinsă în lunga ei existență.

Într-o zi, și Anirul va trece informația unei alte surori mai tinere. În acest fel, memoria colectivă a comunității era adunată și se afla potențial la dispoziția întregului Bene Gesserit.

Golită de viață, Lobia se prăbuși ca un înveliș gol, cu un oftat îndelung retinut. Acum, arhiva bătrînei trăia în Anirul, printre alte voci. La momentul potrivit, Maica Kwisatz putea invoca amintirile Lobiei-din-lăuntru, și își puteau petrece din nou timpul împreună...

Auzind o voce înceată, Anirul se uită într-o parte si-și ascunse pe loc emotiile. Nu îndrăznea sa lase nici o altă soră să vadă o asemenea slăbiciune, chiar și

într-un moment de mare suferință. În ușă stătea o adeptă tînără și drăguță, care se îndreptă spre ea.

— Aveți un vizitator important, doamnă. Vă rog, urmati-mă!

Anirul fu surprinsă de cît de calm îi ieșiră cuvintele de pe buze.

— Sora Lobia a murit... Trebuie s-o informăm pe Maica Superioară că împăratul va avea nevoie de o nouă dreptvorbitoare.

Cu o privire scurtă, nostalgică, îndreptată spre bătrîna care zăcea rece și inertă pe rogojina tare, Anirul iesi din încăpere cu pași ușori ca o șoaptă.

Adepta cea drăgălașă se uită la ea cu uimire, apoi acceptă noutățile. O conduse pe Anirul într-un elegant salonaș de primire, acolo unde aștepta Cucernica Maică Mohiam, o femeie cu obrajii scobiți și părul încărunțit. Mohiam purta o aba neagră, îmbrăcămintea tradițională, conservatoare, a Comunității.

Înainte ca Mohiam să apuce să vorbească, Anirul îi povesti pe un ton rece și lipsit de emoție despre moartea Lobiei. Cealaltă Cucernică Maică nu păru surprinsă.

— Și eu aduc vești de mult așteptate, doamnă Anirul. Le vei găsi deosebit de încurajatoare în această zi a morții...

Vorbi într-o limbă străveche, uitată, pe care nimeni dintre cei care ar fi putut trage cu urechea n-o putea interpreta.

— În sfîrșit, Jessica poartă copilul ducelui Leto Atreides.

— Așa cum a fost instruită s-o facă...

Chipul lui Anirul își pierdu aerul de tristețe, și ea se simți dintr-o dată ținînd în mînă perspectivele strălucite ale unei noi vieți.

După milenii de planificări meticuloase, proiectul cel mai important al Bene Gesserit avea să dea în curînd roade. Fiica aflată acum în pîntecele lui Jessica va deveni mama trofeului lor mult așteptat, Kwisatz Haderach — un mîntuitor apărut sub controlul Comunității.

— Poate că, la urma urmei, nu e o zi chiar atît de neagră...

Dacă fiecare om în viață ar avea puterea prestiintei, acest lucru ar fi lipsit de noimă. Pentru că, atunci, unde ar putea fi aplicată?

NORMA CENVA, Calculul Filosofiei,
înregistrările străvechi ale Ghildei,
colecția privata de pe Rossak

Locuirea de către oameni a planetei Junction data dinainte de fondarea Ghildei Spațiale de către legendarul patriot și magnat al comerțului Aurelius Venport. Secole bune după Jihadul Butlerian, cînd Ghilda aflată încă în germene căutase o lume care să poată oferi adăpost masivelor sale transspațiale, cîmpiile largi și populația rară de pe Junction îndeplineau perfect cerintele. Acum, planeta era acoperită de platformele de aterizare ale Ghildei, de atelierele de întreținere, de imensele șantiere de reparații și de scolile de înaltă securitate create anume pentru instruirea misterioșilor navigatori.

Timonierul D'murr, care nu mai era complet uman, înota într-un container sigilat, plin de gaz de mirodenie, și cerceta cu atenție planeta Junction, folosindu-se de ochii minții. Mirosul înțepător de scorțișoară al melanjului pur îi pătrundea prin piele, în plămîni, în minte. Nimic nu putea mirosi mai dulce!

Camera sa blindată era dusă în strînsoarea mecanică a unui avion-capsulă care plana tăcut deasupra orizontului, către noul transspațial pe care fusese

repartizat. D'murr trăia pentru a face călătorii printre sisteme solare, pliind spațiul cît ai clipi din ochi. Și asta era doar o mică parte a ceea ce înțelegea, acum, că evoluase atît de mult dincolo de forma lui originară...

Avionul-capsulă traversă o cîmpie vastă acoperită de transspatiale aflate la sol — kilometri după kilometri de nave monstruoase, responsabile pentru comerțul imperiului. Mîndria era o emotie umană primitivă, dar lui D'murr încă îi mai făcea plăcere să-și știe locul în univers.

Privi curtea principală și ecluzele de întreținere, unde navele erau reparate și completate cu accesorii modulare. Carcasa unuia dintre imensele aparate era găurită de o teribilă ploaie de asteroizi; la bordul său, un bătrîn navigator fusese grav rănit. D'murr simți o scînteie de tristete, o altă umbră reziduală a băiatului ixian care fusese cîndva. Într-o zi, dacă-si va concentra mintea extinsă, chiar si această rămășiță a fostului său eu avea să fie înfrîntă.

În fata lui se întindeau stîlpii albi ai Cîmpului Navigatorilor, înălțat în memoria navigatorilor căzuți la datorie. Doi dintre stîlpi, sclipitori și noi, fuseseră instalați de curînd, după moartea a doi piloți supuși unor experimente. Voluntarii fuseseră modificați pentru un proiect primejdios de comunicare instantanee numit Ghildlink, bazat pe conexiunea la distanță a lui D'murr cu fratele său geamăn, C'tair.

Acest proiect esuase totusi. După numai cîteva utilizări reușite, navigatorii conectați mental se prăbusiseră în apatie, cu creierul mort. Ghilda renuntase să mai continue cercetările cu privire la Ghildlink, în ciuda enormelor profituri potentiale; navigatorii erau prea talentati și prea costisitori ca să riște în acest fel.

Cu un zumzet de motoare și aer răscolit, avionul-capsulă aterizâ la marginea cîmpului comemorativ, aproape de baza Oracolului Infinității. Globul mare de plaz transparent continea vîrtejuri si șuvite aurii, o nebuloasă mereu schimbătoare de stele, agitîndu-se si transformîndu-se. Mișcarea se intensifica în timp ce un ghildar în uniformă dirija containerul lui D'murr, afară din vehiculul de transport.

Înainte de fiecare circuit de serviciu, se obișnuia ca fiecare navigator să se „împărtășească" la Oracol, pentru a-și spori și a-și rafina capacitățile prestiente. Experiența, similară cu însuși actul de a călători prin splendorile transspațiului, îl conecta cu originile misterioase ale Ghildei.

Închizîndu-și ochii mici, D'murr simti Oracolul Infinitătii invadîndu-i simțurile, val după val, deschizîndu-i mintea pînă cînd toate posibilitățile deveniră vizibile pentru el. Simțea o altă prezență veghind asupra lui, precum mintea conștientă a Ghildei însăși, ceea ce-i dădea un sentiment de pace.

Condusă de străvechiul și puternicul Oracol, mintea lui D'murr retrăi trecutul și viitorul timpului și spațiului, tot ceea ce era minunat în creație, tot ceea ce era perfect. Gazul de mirodenie din container păru să se dilate pînă cînd cuprinse chipurile mutante a mii de navigatori. Imaginile alergau și se schimbau, de la navigator la ființă umană, înainte și înapoi. Văzu o femeie, cu trupul modificîndu-i-se si atrofiindu-se pînă cînd deveni doar un pic mai mult decît un creier imens, dezgolit...

În interiorul Oracolului, imaginile se estompară, lăsîndu-l cu un sentiment de rău augur, de goliciune. Cu ochii încă închiși, văzu doar nebuloasa rotitoare din globul de plaz. În timp ce ghearele capsulei

apucară containerul și-l ridicară din nou, zburînd spre transspațialul care-l aștepta, D'murr rămase într-o stare de îndoială plină de neliniște.

Vedea multe lucruri prin transspațiu, dar nu totul... nici măcar îndeajuns. Forțe puternice, impredictibile, erau în funcțiune în univers, forțe pe care nici măcar Oracolul Infinității nu le putea vedea. Oamenii simpli, dar nici conducătorii puternici ca Shaddam al IV-lea, nu puteau înțelege ce-ar fi putut dezlănțui.

Iar universul era un loc primejdios...

Melanjul e un monstru cu multe mîini. Mirodenia dă cu o mînă și ia cu toate celelalte.

Notă confidențială a CHOAM, numai pentru ochii Împaratului

În interiorul unui complex de laboratoare subterane legate între ele, vagonul-capsulă alb alerga pe șine. Trepidînd pe făgașul învechit, vagonul șovăi pentru o clipă nelinistitoare, înainte să continue.

Prin podeaua de plaz transparent a vagonului, Maestrul Cercetător Hidar Fen Ajidica putea să vadă pasajele suspendate, benzile rulante si sistemele tehnice functionînd laolaltă pentru o misiune vitală. *Totul sub supravegherea mea...* Desi împăratul își făcea iluzii că dirija toate progresele făcute aici, pe Xuttuh, numit cîndva Ix, nimeni nu era atît de vital pentru proiect ca Ajidica. Pînă la urmă, toți politicienii și nobilii, chiar și reprezentanții cu vederi înguste ai propriei sale rase tleilaxu, vor începe să înteleagă. Iar atunci, va fi prea tîrziu să împiedice victoria inevitabilă a Maestrului Cercetător.

Vagonul-capsulă intră zăngănind în pavilionul de cercetări bine păzit. Înainte ca poporul său să fi cucerit această planetă, avansatele instalații de producție ixiene generaseră bogății imense pentru Casa Vernius. Acum, laboratoarele și fabricile erau încă si mai bine folosite pentru slava lui Dumnezeu și stăpînirea rasei alese, tleilaxu.

Astăzi totuși, avea alte încercări de înfruntat. Ajidica nu aștepta cu nerăbdare încă o întîlnire cu contele Fenring, ministrul imperial al mirodeniei, dar avea în sfîrșit vesti bune de raportat — destule ca să țină la distanță trupele de sardaukari ale împăratului. În ultimele luni, supraveghease o mulțime de operațiuni de testare la scară mare asupra mirodeniei artificiale — analize în paralel, menite să compare efectele melanjului și ale amalului, în cele mai mici amănunte. Un văl al secretului dintre cele mai dificil de înlăturat, folosirea rituală a melanjului de către Comunitatea Bene Gesserit, fusese rupt de un eveniment întîmplător, cînd una dintre spioanele vrăjitoarelor îi căzuse pe neașteptate în brațe. Acum, acea femeie captivă care se ascunsese sub numele de Miral Alechem servea unui scop mai înalt.

Vagonul huruitor se opri, legănîndu-se, în pavilion, iar Ajidica ieși pe o platformă de un alb imaculat. Fenring trebuia să fie deja acolo, și nu-i plăcea să fie lăsat să astepte.

Ajidica se repezi într-un liftub, care-l coborî la nivelul principal al pavilionului — dar ușa rotundă nu se deschise. Enervat, apăsă o alarmă de urgență si strigă în difuzorul de comunicații:

— Scoateți-mă de-aici, și grăbiți-vă! Am o grămadă de treabă!

Acest liftub se baza pe un proiect ixian, însă acum o simplă ușă nu voia să se deschidă. Ce putea fi mai elocvent de-atît? Prea multe lucruri începeau să se strice în aceste asa-zis minunate complexe de cercetare. Să fi fost vorba de un sabotaj din partea acelor rebeli încăpățînați și fără chip? Sau doar de o proastă întreținere?

Auzi muncitorii vorbind în exterior și uneltele izbind ușa stricată. Ajidica detesta spațiile închise,

nu suporta să trăiască în subteran. Acum, aerul parfumat părea să se îngroase în jurul lui. Sopti catehismul Marii Credințe si-l rugă umil pe Dumnezeu să-i dăruiască o trecere sigură. Apucînd o fiolă din buzunar, scoase două tablete cu gust neplăcut si le înghiți.

De ce le ia atît de mult?

Luptîndu-se să se calmeze, Ajidica trecu în revistă planul pe care-l pusese în miscare. De la începutul acestui proiect. cu decenii în urmă. fusese în contact cu un mic grup de tleilaxu care aveau să-l slujească după fuga cu sacrele cuve axlotl. La marginile cele mai îndepărtate ale imperiului, apărat de dansatori-față mortali, urma să instituie propriul său regim tleilaxu, în scopul interpretării adevărate a Marii Credinte.

Fuseseră deja făcute aranjamentele pentru a-i ascunde — pe el, anturajul său de dansatori-fată si secretul amalului — într-o fregată de cursă lungă. După evadare, detonarea unei bombe avea să distrugă întregul complex de laboratoare, puternica explozie luînd după ea jumătate din acest oras subteran. Si, înainte ca praful să se aseze, el, Ajidica, se va afla foarte, foarte departe...

De pe planeta lui, aflată în sigurantă, va face pasii necesari pentru a-si consolida baza puterii si pentru a aduna o fortă militară menită să-l protejeze de represaliile imperiale. El singur va controla sursa vitală si ieftină de melanj sintetic. *Cel care controlează mirodenia controlează universul.* În cele din urmă, Ajidica ar putea să urce chiar pe Tronul Leului de Aur. Numai de-ar putea să iasă din liftul ăsta stricat...

În sfirsit, cu mult zgomot si strigăte puternice, usa liftubului se deschise scîrtiind si doi asistenti se uitară îngrijorati la el.

— Vă simtiți bine, Maestre?

În spatele lor, cu o expresie nedumerită, stătea contele Fenring. Deși nu prea înalt, îi domina pe tleilaxu.

— Mici necazuri, hmmm-ah?

Îndreptîndu-se de sale, Ajidica îsi croi drum afară din tubul întepenit, făcîndu-și loc printre subordonatii care turuiau fără sens.

— Vino cu mine, conte Fenring.

Maestrul Cercetător îl conduse pe ministrul mirodeniei într-o cameră de demonstrații bine cunoscută, cu peretii, podeaua si tavanul de plaz lucios, alb. Încăperea continea instrumente stiintifice, vase de laborator si o masă roșie acoperită cu o cupolă translucidă.

— Hmm, o să-mi arăți iarăsi unul dintre viermii de desert? Încă unul mic, sper, si nu atît de bolnăvicios ca ultimul?

Ajidica scoase o fiolă de plaz cu o soluție portocalie, pe care o ținu sub nasul lui Fenring.

— Ultimul lot de amal. Miroase ca melanjul, nu crezi?

Nările lui Fenring fremătară cînd inspiră. Fără să astepte răspunsul, Ajidica apăsă un buton la baza cupolei, plazul încețoșat se limpezi, dezvăluind nisipul răscolit care acoperea un vierme de nisip lung de un metru.

— De cînd a venit de pe Arrakis? întrebă Fenring.

— L-am adus prin contrabandă acum unsprezece zile. Viermii mor întotdeauna departe de lumea lor, dar acesta ar trebui să mai trăiască o lună, poate două.

Ajidica turnă lichidul portocaliu într-un recipient din vîrful cupolei. Recipientul căzu, se înfipse în nisip si se înclină spre vierme.

Creatura de mărimea unui șarpe lunecă spre amal, cu gura rotundă deschisă, arătînd dinti micuti de cristal, adînc în interiorul gîtului. Cu o miscare bruscă, violentă, viermele se întinse spre substanta portocalie si o devoră, cu recipient cu tot.

Întîlnind privirea iscoditoare a lui Fenring, Ajidica zise:

— Exact ca melanjul adevărat.

— Viermii tot mai mor, nu?

Ministrul mirodeniei rămînea la scepticismul lui.

— Mor, indiferent dacă le dăm amal sau melanj. Nu contează. Pur si simplu nu pot trăi departe de desertul lor natal!

— Înțeleg... Aș vrea să-i duc împăratului o mostră chiar acum. Pune să fie preparată!

Pe un ton condescendent, Ajidica răspunse:

— Amal este o substanță biologică periculoasă, dacă nu este manevrată cum trebuie. Produsul final va fi sigur numai după adăugarea unui agent stabilizator.

— Păi... adaugă-l, hmmm? Aștept aici, cît timp o faci.

Maestrul Cercetător scutură din cap.

— Suntem în plin proces de testare a cîtorva asemenea agenti. Melanjul este o substantă extrem de complexă, dar succesul este iminent. Întoarce-te atunci cînd o să te chem...

— Nu tu mă *chemi* pe mine. Raportez numai împăratului!

Privindu-l printre pleoapele grele, Ajidica răspunse pe un ton arogant:

— Atunci, raportează-i ce ti-am zis: nimeni nu poate vedea diferența dintre amal si melanjul veritabil!

Observînd reacția de frustrare a lui Fenring, zîmbi în sinea lui. „Agentul stabilizator" era o cacialma. Nici

împăratul, nici incompetentii superiori tleilaxu ai lui Ajidica nu vor primi vreodată adevăratul amal... În schimb, Maestrul cercetător va evada și va lua totul cu el, nelăsînd nici un indiciu despre adevăratul, extrem de puternicul înlocuitor al mirodeniei, pe care el îl numea „ajidamal". Dacă formula putea păcăli un vierme de nisip de pe Arrakis, ce test mai convingător putea exista?

Fenring spuse:

— Amintește-ți întotdeauna că eu l-am convins încă de la început pe Elrood să înceapă acest proiect, hmmm? Ca urmare, am un sentiment teribil de responsabilitate.

Măsură cu pasul mica încăpere.

— Presupun că ai făcut testele Ghildei Spațiale? Trebuie să știm dacă un navigator poate folosi melanjul nostru sintetic pentru a prevedea căi sigure prin transspațiu...

Ajidica se străduí să găsească un răspuns. Nu se așteptase la o asemenea întrebare.

— Nu, după cum se pare? Hmm-m... Am nimerit un punct sensibil?

— Dacă restul e asigurat, nici navigatorii nu vor observa diferența.

Ajidica atinse butonul pentru a încetoșa cupola sub care se afla viermele.

Fenring insistă asupra avantajului său.

— Cu toate acestea, testul suprem va fi să punem amal în containerul unui navigator, hmm? Numai atunci putem fi siguri.

— Dar nu putem face asta, domnule, se foi Ajidica. Nu putem cere în mod deschis cooperarea Ghildei, din moment ce Proiectul Amal trebuie să rămînă complet secret!

Ochii contelui sclipiră în timp ce schemele îi înfloreau în minte.

— Dar unul dintre dansatorii-fată ar putea străpunge chiar si securitatea strictă a Ghildei. Da, hmm-ah. O să-l însotesc pe dansatorul-fată, să veghez ca totul să fie făcut cum trebuie.

Ajidica cîntări sugestia. Functionarul ăsta imperial avea dreptate. Mai mult, folosirea unui dansator-față îi oferea alte posibilități... o cale de a se descotorosi de omul ăsta băgăret.

Fără știrea nimănui, în afară de Ajidica însusi, răspîndise deja în locații strategice din toată galaxia sute de dansatori-fată crescuti în cuve, transportîndu-i în nave de explorare de cursă lungă, către zone necartografiate. Schimbătorii de formă fuseseră creati cu secole în urmă, dar posibilitătile lor nu fuseseră explorate în mod adecvat. Ceea ce era însă pe cale să se schimbe...

— Da, conte Fenring. Pot aranja să te însotească un dansator-față.

Cu atîtea diversiuni, Ajidica simtea că n-o să-și mai termine treaba niciodată.

Un grup mai mult decît nerăbdător de politicieni sosi din orasul sacru Bandalong, de pe lumea de bastină a Bene Tleilax. Conducătorul lor, Maestrul Zaaf, era un om trufas, cu ochi de rozător si gura mică. vesnic curbată în sus. Ajidica nu se putea hotărî pe cine detesta cel mai mult — pe Fenring sau pe stupizii reprezentanți tleilaxu...

Avînd în vedere capacitatea stiințifică a Bene Tleilax, nu reușea să înteleagă cum de Maestrul Zaaf și ceilalti conducători ai guvernului cîrpăciseră atît de prost treburile politice. Uitînd măretia locului lor

în univers, se mulțumeau să fie călcati în picioare de nobilele familii *powindah*.

— Ce i-ai spus ministrului imperial al mirodeniei? întrebă Zaaf, intrînd țantos în biroul spatios al lui Ajidica. Am nevoie de un raport complet!

Ajidica bătea darabana cu degetele pe tăblia de plaz a mesei. Era obosit să se tot explice nechematilor. Întotdeauna puneau întrebări atît de prostesti... *Într-o zi n-o să mai fiu nevoit să tratez cu idiotii.*

După ce Ajidica rezumă întîlnirea, Zaaf declară pompos:

— Acum, am vrea să observăm cu ochii noștri testele tale cu amal. Avem acest drept.

Desi Zaaf era superiorul lui, Ajidica nu se temea cîtusi de putin de el, din moment ce nimeni nu-l putea înlocui în acest proiect.

— Avem mii de experimente în desfășurare. Vreți să le vedeți pe toate? Cît este durata vieții tale, Maestre Zaaf?

— Arată-ni-l pe cel mai semnificativ. Nu sînteți de acord, domnilor?

Zaaf le aruncă o privire însoțitorilor săi. Aceștia încuviintară mormăind.

— Atunci, priviti *acest* test!

Cu un zîmbet încrezător, Ajidica scoase din buzunar fiola cu ajidamal lichid si turnă ce mai rămăsese din continut în propria lui gură. Simți gustul substanței pe limbă, trase pe nări parfumul de scortișoară și înghiți.

De fapt, era prima oară cînd consuma atît de mult deodată. În cîteva secunde, o senzație de căldură plăcută îi pătrunse în stomac si în creier, egalînd orice altă experiență de care se bucurase cu ajutorul melanjul natural. Chicoti văzînd expresia șocată de pe chipurile vizitatorilor săi.

— Fac asta de mai multe săptămîni, minți el, și n-am simțit nici un efect dăunător.

Era convins că Dumnezeu nu va îngădui să i se întîmple nimic rău.

— Nu poate fi nici un fel de îndoială...

Politicienii Tleilaxu începură să turuie entuziasmați, felicitîndu-se între ei de parcă ar fi avut ceva de-a face cu acest succes. Zaaf își arătă dinții mici și sclipitori si se aplecă în față, cu un aer conspirativ.

— Excelent, Maestre Cercetător. Vom avea grijă să fii răsplătit cum se cuvine... Dar mai întîi, avem o problemă importantă de discutat.

Inundat de căldura ajidamalului, Ajidica îl ascultă pe Zaaf. Bene Tleilax încă mai erau sîcîiți de faptul că ducele Leto respinsese oferta lor bine calculată de a face un ghola al fiului său mort, Victor. Arzînd de dorința de a răzbuna ceea ce ei încă mai credeau că fusese un atac al Atreizilor, cu decenii în urmă, și furiosi din cauza rezistenței continue a ixienilor aici, pe Xuttuh, care-l foloseau pe printul Rhombur Vernius ca simbol călăuzitor, Zaaf voia să pună mîna pe liniile genetice Vernius și Atreides pentru mașinațiunile Bene Tleilaxului.

Cu acest ADN vital, ar fi putut să creeze boli speciale, capabile să nimicească în mod potențial Casele Atreides și Vernius. Dacă tleilaxu s-ar fi simțit deosebit de răzbunători, ar fi putut chiar să cloneze niște simulacre ale lui Leto si Rhombur și să le tortureze în mod public, pînă la moarte — iarăși si iarăși, dacă doreau! Cît puteau rezista Atreizii? Chiar si fragmente de material genetic de la aceste familii ar fi fost suficiente ca să se realizeze multe experimente.

Însă refuzul ducelui zdrobise aceste planuri.

Pentru mintea hiperconcentrată a lui Ajidica, vorbele lui Zaaf erau îndepărtate și irelevante. Dar

ascultă fără să comenteze, îngăduindu-i lui Zaaf să se tîrască printre planurile lui de a pune bețe-n roate Casei Atreides si Casei Vernius. Acesta descria un monument de război din junglele de pe Beakkal, unde, cu aproape un mileniu în urmă, trupele Atreides si Vernius luptaseră cot la cot într-o bătălie defensivă legendară, cunoscută ca Apărarea Senasarului. Cîțiva dintre eroicii lor strămosi fuseseră înmormîntați acolo, într-un mausoleu din junglă.

Ajidica se lupta cu plictiseala, în timp ce Zaaf vorbea în continuare:

— Am aranjat cu guvernul de pe Beakkal să exhumăm toate trupurile pe care le găsim acolo și să luăm „mostre" celulare. Nu-i o situație ideală, dar ar trebui să ne furnizeze destule fragmente genetice pentru scopurile noastre.

— Iar Leto Atreides nu poate face nimic să împiedice asta, se amestecă unul dintre însotitori. În acest fel, vom obține ceea ce vrem — răzbunarea perfectă!

Cu toate acestea, tleilaxu nu se gîndiseră niciodată la toate posibilitățile. Ajidica încercă să-și ascundă dezgustul.

— Ducele va fi furios cînd vă va descoperi scopul. Nu vă temeți de represaliile Atreizilor?

— Leto e paralizat de durere si și-a neglijat complet îndatoririle către Landsraad...

Maestrul Zaaf arăta însă mult prea multumit de sine.

— Nu trebuie să ne temem de nimic din partea lui. Operațiunile noastre de recuperare sînt deja în curs de desfășurare, desi am întîlnit o mică dificultate: Primul Magistrat de pe Beakkal ne-a cerut o plată uriașă. Eu... eu speram că-l vom putea plăti cu amal, lăsîndu-l să creadă că e melanj. Înlocuitorul tău e destul de bun încît să-i ducă de nas?

Ajidica izbucni în rîs, văzînd deja deschizîndu-se noi posibilități.

— Absolut!

Va folosi însă o formulă mai veche, destul de asemănătoare ca să-i înșele, dar fără să irosească prețiosul ajidamal. Oricum, cei de pe Beakkal foloseau melanjul doar în mîncare si în băutură, așa că nu vor observa diferenta. Va fi o problemă simplă...

— Pot produce cît de mult aveti nevoie.

Există maree ale autorității, care se înalță și scad. În domnia fiecărui împărat curg mareele, retrăgîndu-se și urcînd.

PRINTUL RAPHAEL CORRINO, Discursuri despre conducere într-un Imperiu Galactic, ediția a 12-a

Sub baldachinul cu ciucuri al unei platforme de observație, Shaddam al IV-lea stătea în umbra plăcut parfumată, urmărind manevrele precise ca un mecanism de ceasornic ale soldaților săi. Dintre toate minunile de pe Kaitain, acești sardaukari erau cei mai măreți, din punctul lui de vedere. Ar putea exista o priveliște care să-ti încălzească inima mai mult decît bărbații în uniforme imaculate, urmîndu-ti fiecare ordin cu o exactitate glacială?

Cît si-ar fi dorit ca toți supusii săi să răspundă la instrucțiunile imperiale la fel de constiinciosi!

Bărbat subțire, elegant, cu nasul acvilin, Shaddam purta o uniformă cenusie de sardaukar, tivită cu aur și argint — era comandantul lor suprem, pe lîngă celelalte îndatoriri ale sale. Peste părul roscat, își pusese un coif căptusit, de burseg, cu stema imperială de aur.

Măcar acum putea urmări parada înviorătoare în liniște, din moment ce sotia lui, Anirul, se săturase de mult de manifestări militare. Din fericire, în această după-amiază preferase să se ocupe de problemele Bene Gesserit, răsfătîndu-si fetele si educîndu-le să

fie ele însele vrăjitoare. Sau poate ocupîndu-se de aranjamentele pentru funeraliile bătrînei cotoroanțe moarte, Lobia? Spera că Bene Gesserit îi vor furniza repede o nouă dreptvorbitoare. La ce altceva mai erau bune blestematele de surori?

În piața largă de jos, detașamentul de sardaukari defila într-un unison fără cusur, cu cizmele stîrnind ecouri ca de foc de armă, pe lespezile bine măturate. Basharul suprem Zum Garon, un bătrîn veteran loial de pe Salusa Secundus, își dirija soldații ca un păpușar priceput, efectuînd manevre spectaculoase care demonstrau formații de bătălie eficiente. Perfect.

Spre deosebire de propria familie a împăratului...

În mod normal, împăratul era încîntat să-și privească trupele făcînd instructie, dar în acest moment simțea o agitație în stomac. Nu mîncase nimic toată ziua, după ce înghițise niște vești extrem de proaste, care-i ardeau măruntaiele. Nici măcar cel mai bun doctor Suk nu putea trata o asemenea indispoziție.

Prin rețeaua sa mereu sîrguincioasă de spioni, Shaddam tocmai aflase că tatăl lui, Elrood al IX-lea, avusese un fiu bastard de la una dintre concubinele sale favorite, o femeie al cărei nume nu fusese încă aflat. În urmă cu peste patruzeci de ani, bătrînul Elrood luase măsuri să-și ascundă și să-și protejeze fiul nelegitim — care ar trebui să fie acum un om matur, cu peste un deceniu mai tînăr decît Shaddam. Își cunoștea oare bastardul drepturile de moștenire? Urmărea el cu nerăbdare vicleană cum Shaddam și Anirul nu reușeau să dea naștere unui moștenitor de sex masculin, copil după copil? Numai fete, fete și iar fete. Cinci la număr, socotind-o și pe micuța Rugi, ultima dintre ele. Își plănuia bastardul mișcările chiar acum, pregătindu-se să uzurpe Tronul Leului de Aur?

În piața cu dale de piatră, soldații se despărțiră în două grupuri si se aruncară unii asupra celorlalti, într-o bătălie simulată, trăgînd o pînză de trasoare laser, simulate si ele, ca să poată intra în stăpînirea unei fîntîni decorate cu un leu sculptat, care răgea. Pe deasupra, trecură hidroavioane militare de mare putere, urcînd în formație strînsă către cerul albastru și luminos, acolo unde norii trecători arătau de parc-ar fi fost pictati de un artist.

Cu un entuziasm plin de moderatie, Shaddam aplaudă distrat manevrele sardaukarilor, în timp ce blestema în tăcere amintirea tatălui său. *Cîti alți copii secreți mai odrăslise bătrînul vultur?* Era un gînd neliniștitor.

Măcar ăstuia îi stia numele. *Tyros Reffa.* Legat de Casa Taligari, care îl adoptase, Reffa petrecuse o mare parte a vietii sale pe Zanovar, o lume de vacanță a familiei. Ducînd o viață de răsfăț, trebuie să fi avut prea puține de făcut în afară de a visa să pună mîna pe puterea imperială.

Da, bastardul lui Elrood putea să-i aducă mari necazuri. Dar cum să ajungă la el si să-l ucidă? Shaddam oftă. Acestea erau provocările unui conducător! *Poate că ar trebui să stau de vorbă cu Hasimir...*

În schimb, își exersă „muschii" mentali, încordîndu-și creierul, hotărît să dovedească faptul că Hasimir Fenring se înșela în privința lui... că putea domni si fără intervenții si sfaturi permanente. *Pot să iau propriile mele decizii!*

Shaddam îl trimisese pe Fenring pe Arrakis ca ministru imperial al mirodeniei, dîndu-i si responsabilitatea secretă de a supraveghea cercetările asupra amalului. De ce-i lua atît de mult lui Fenring să revină de pe Ix cu raportul?

Aerul avea acum o căldură confortabilă, iar briza bătea exact atît cît era nevoie ca să facă steagurile paradei să fluture. Controlul Meteorologic Imperial aranjase fiecare aspect al zilei în conformitate cu specificatiile împăratului.

Mutîndu-se pe un cîmp de poli-iarbă care se întindea dincolo de piață, trupele se angajară într-o minuțioasă demonstrație de luptă corp la corp, cu scuturi și lame argintii aruncînd fulgere. Două echipe atacară, în timp ce focul inamic simulat lumina piața cu izbucniri de purpuriu si portocaliu. În lojile din jurul terenului de întrecere, un public format din mici nobili si funcționari ai curții ovaționa politicos.

Veteranul încărunțit Zum Garon stătea în picioare, îmbrăcat impecabil, dar cu un aer critic, căci standardele sale erau foarte înalte pentru orice demonstrație în fața împăratului. Shaddam încuraja asemenea desfășurări publice de putere militară, în special acum, cînd unele Case din Landsraad începeau să dea semne de nesupunere. Ar fi putut fi nevoit să-si folosească puțin mușchii, foarte curînd...

Un păianjen gras, cafeniu, atîrna deasupra lui, agățat de un ciucure mătăsos al baldachinului colorat în stacojiu și aur. Iritat, șopti:

— Nu-ți dai seama cine sînt, creatură minisculă? Domnesc chiar si peste cele mai mici ființe vii din imperiul meu...

Iarăși steaguri, iarăși marsuri, iarăși focuri simulate pe fundalul meditatiilor lui. Un kaleidoscop format din sardaukari se misca pe cîmpul de ceremonie. Fast si glorie... Deasupra capului, topterele zumzăiau în formație, făcînd manevre aeriene temerare. Spectatorii aplaudau după fiecare cascadorie, dar Shaddam abia dacă observa totul, cugetînd numai la problema fratelui vitreg — pe deasupra și bastard!

Suflă printre buze și-l urmări pe păianjenul nepoftit legănîndu-se în rafala neașteptată. Păianjenul începu să urce pe ciucure, către baldachin.

Nu ești la adăpost de mine acolo sus, gîndi el. *Nimic nu scapă mîniei mele.*

Stia însă că-și face iluzii. Ghilda Spațială, Comunitatea Bene Gesserit, Landsraadul, CHOAM-ul — toate aveau propriile lor planuri si manipulări, legîndu-l de mîini si la ochi, împiedicîndu-l să guverneze Universul Cunoscut, așa cum ar fi trebuit s-o facă un Împărat.

La naiba cu controlul lor asupra mea! Cum îngăduiseră predecesorii săi din dinastia Corrino să evolueze pînă la o asemenea stare de lucruri jalnică? Așa fusese de secole...

Împăratul întinse mîna și strivi păianjenul, înainte ca acesta să se poată întoarce să-l muste.

Un individ capătă semnificatie numai în relatia sa cu societatea ca întreg.

PLANETOLOGUL PARDOT KYNES,
Un manual de pe Arrakis, scris pentru fiul său Liet

Leviatanul tîrîtor alerga peste dune cu un sunet de frecare ce-i amintea lui Liet-Kynes, în mod cu totul nepotrivit, de o cascadă de apă dulce, îngustă cît o panglică. Kynes văzuse pe Kaitain cascade artificiale, construite într-un stil decadent, fără rost.

Sub soarele galben, fierbinte, călărea pe spinarea unuia dintre impunătorii viermi de nisip, împreună cu un grup de oameni loiali. Priceputii călăreți fremeni ai nisipurilor chemaseră monstrul, îl încălecaseră și desfăcuseră inelele segmentelor sale, folosindu-se de așa-numitele depărtătoare. Sus, pe capul înclinat al viermelui, Liet se tinea de frînghii pentru a-și menține poziția.

Creatura gonea pe nisipurile fără poteci către sietch-ul Scutului Roșu, acolo unde pe Liet îl aștepta încîntătoarea lui soție, Faroula, și unde Sfatul fremenilor era dornic să audă veștile. Dezamăgitoare vești... Împăratul Shaddam al IV-lea fusese dezamăgitor ca om, dincolo de cele mai rele temeri ale lui Liet.

Stilgar îl întîmpinase pe Liet la spațioportul din Carthag. Ieșiseră în largul deșertului, departe de Scutul de Piatră si de ochii indiscreti ai Harkonnenilor.

Acolo, așteptat de o mică ceată de fremeni, Stilgar plantase un toboșar al cărui ritm răsunător atrăsese un vierme. Folosind metodele cunoscute fremenilor încă din vremuri străvechi, îl capturaseră.

Liet se cățărase pe funii cu mișcări bine cunoscute, înfigînd țăruși ca să se asigure. Își amintise de ziua din tinerețe în care devenise călăreț al nisipurilor, dovedind în fața tribului că este adult. Bătrînul naib Heinar îl privise și-l judecase. În acel moment, Liet fusese îngrozit, dar își dusese la bun sfîrșit încercarea.

Acum, deși călărirea unui vierme de nisip era la fel de periculoasă, și nu trebuia făcută niciodată cu ușurință, vedea în nesupusul monstru un mijloc de transport, o metodă rapidă de a ajunge acasă.

Smucind de frînghiile de ghidare și strigînd către călăreții din spate, Stilgar stătea răbdător în picioare. Fremenii mutau depărtătoarele și adăugau cîrlige de strunit în plus, pentru a îndruma creatura. Stilgar se uită cercetător la Liet, care era în continuare preocupat și vizibil nefericit. Stia că raportul prietenului său de pe Kaitain nu era prea bun. Cu toate acestea, spre deosebire de curtenii vorbăreți de la palat, fremenii nu erau stînjeniți de tăcere. Liet avea să vorbească atunci cînd va fi gata, așa că Stilgar rămase închis în sine, alături de prietenul său; erau împreună, fiecare cufundat în propriile gînduri. Trecură așa ore întregi, în care traversară deșertul către munții negru-roșcați de la orizont...

Cînd simți că venise timpul, obișnuit cu expresia feței tînărului planetolog și urmărind reflectarea gîndurilor pline de neliniște care-i străbăteau chipul pe sub masca distraiului, Stilgar rosti ceea ce Liet avea nevoie să audă.

— Ești fiul lui Umma Kynes... Acum, că marele tău tată a murit, ești speranța tuturor fremenilor.

Toată viata si loialitatea mea îți apartin, asa cum i-am promis tatălui tău!

Stilgar nu-l trata pe mai tînărul bărbat cu un aer patern, ci ca pe un adevărat camarad.

Stiau amîndoi povestea, fusese spusă de multe ori în sietch. Înainte de a veni să trăiască printre fremeni, Pardot Kynes se luptase cu șase asasini Harkonnen care-i încoltiseră pe Stilgar, Turok si Omun — un trio nesăbuit de tineri fremeni. Stilgar fusese grav rănit si ar fi murit dacă planetologul n-ar fi dat o mînă de ajutor la uciderea oamenilor baronului. Mai tîrziu, cînd Kynes a devenit un profet înflăcărat al fremenilor, cei trei au jurat să-l ajute să-și împlinească visul. Chiar și după ce Ommun murise alături de Pardot, într-o pesteră din Bazinul de Ghips, Stilgar își amintea de datoria de apă fată de el si o achita fiului său, Liet.

Stilgar întinse mîna să apuce bratul tînărului. Era fiul tatălui său din toate punctele de vedere, si chiar mai mult... Fusese crescut ca un fremen.

Liet îi întoarse un surîs sters, privindu-l cu o pretuire adîncă.

— Nu loialitatea ta mă preocupă, Stil, ci caracterul practic al cauzei noastre. Nu vom primi nici ajutor, nici simpatie, de la Casa Corrino.

Stilgar chiar izbucni în rîs auzind asta.

— Simpatia Împăratului e o armă de care mai bine mă lipsesc. Si n-avem nevoie de ajutor ca să omorîm Harkonneni...

Acum, că mînau viermele drept înainte, îi povesti camaradului său despre raidul de la pîngăritul sietch Hadith. Liet se arătă multumit.

Ajuns înapoi, la adăpostul cald al fortăretei izolate, Liet se îndreptă nerăbdător către camerele sale, murdar și extenuat. Acolo, Faroula îsi astepta sotul, iar el dorea să stea mai întîi cu ea. După vizita pe planeta-închisoare, Liet avea nevoie de cîteva clipe de pace si de calm, pe care sotia lui reusea întotdeauna să i le ofere. Oamenii desertului erau nerăbdători să-i audă raportul si convocaseră deja o adunare pentru seara aceea, însă, prin traditie, nici unui călător nu i se cerea să-si spună povestea pînă cînd nu se mai înviora — în afară de cazul unei urgențe.

Faroula îl salută cu un zîmbet, cu ochii sclipitori albastru-în-albastru. Sărutul ei de bun-venit deveni mai apăsat atunci cînd perdeaua care le asigura intimitatea căzu peste ușa camerei. Îi făcuse cafea de mirodenie si prăjiturele de melanj cu miere. El găsi tratația mulțumitoare, dar nici pe departe atît de minunată ca simpla ei revedere.

După încă o îmbrătisare, îi aduse și pe copii, pe Liet-chih — fiul ei cu cel mai bun prieten al lui Liet, Warrick, după a cărui moarte Liet rămăsese să aibă grijă de Faroula și de băiat ca și cum ar fi fost al lui — ca și pe fiica lor, Chani. El strînse copiii în brate, iar ei se jucară și sporovăiră, pînă cînd, în cele din urmă, o doică îi scoase afară, lăsîndu-l din nou singur cu sotia lui.

Faroula zîmbi. Pielea îi sclipea auriu. Îi dezlegă distraiul acum inutil, care fusese demontat și remontat de oamenii din securitatea împăratului. Aplică un strat subțire de alifie pe pielea goală a picioarelor lui.

Liet lăsă să-i scape un oftat lung. Avea multe de făcut, multe probleme de discutat cu fremenii, dar le lăsă deoparte pentru moment. Chiar și un bărbat care stătuse în fața Tronului Leului de Aur putea găsi alte

lucruri mai importante. Privind în ochii enigmatici ai soției sale, Liet se simți mai „acasă" decît fusese de cînd coborîse din naveta Ghildei în Carthag.

— Povesteste-mi despre minunile de pe Kaitain, iubitule, vorbi ea, cu chipul deja plin de uimire. Trebuie să fi văzut lucruri atît de frumoase...

— Da, am văzut multe acolo, răspunse el, dar crede-mă cînd îți spun, Faroula...

Îi mîngîie obrazul cu vîrful degetelor.

— N-am găsit nimic în tot Universul care să fie mai frumos decît tine!

Soarta Universului Cunoscut atîrnă de niște hotărîri eficace, care pot fi luate numai avînd informații complete.

DOCENT GLAX OTHN din Casa Taligari,
Un manual de guvernare pentru copii, potrivit si pentru adulti

Una dintre încăperile cele mai puțin opulente din castelul Caladan, sanctuarul secret al lui Leto era un loc în care un conducător nu se putea simți copleșit de luxul frivol, atunci cînd cugeta la interesele de afaceri ale Casei Atreides.

Pereții de piatră fără ferestre nu etalau nici o tapiserie; licuricloburile erau neîmpodobite. În șemineu, focul răspîndea un miros dulce, rășinos, alungînd umezeala aerului sărat și răcoros.

Ore întregi, Leto rămase așezat la biroul uzat de teako. Un cilindru de mesaje amenințător stătea în fața lui, ca o bombă cu ceas. Citise deja raportul pe care i-l aduseseră spionii.

Chiar credeau tleilaxu că își puteau păstra crimele secrete? Ori sperau pur și simplu să-și termine profanarea mizerabilă și să dispară de la Monumentul de Război de pe Senasar înainte ca Leto să poată reacționa? Primul Magistrat de pe Beakkal trebuie să fi stiut că Atreizii ar fi fost profund jigniți. Sau tleilaxu plătiseră o asemenea mită, încît Beakkal nu putuse refuza?

Întreg imperiul părea să creadă că tragediile recente îl zdrobiseră, îi stinseseră flacăra. Își privi inelul cu sigiliul ducal de pe deget. Leto nu se așteptase niciodată să îmbrace mantia ducală la vîrsta de cincisprezece ani. Acum, după alti douăzeci si unu, se simțea de parcă ar fi purtat de secole inelul greu al Atreizilor.

Pe birou se afla un fluture încastrat în cristalplaz, cu aripile îndoite într-un unghi nefiresc. Cu cîtiva ani înainte, distras de un document pe care-l studia, Leto strivise insecta din greseală. Acum păstra specimenul conservat într-un loc în care îi putea aminti întotdeauna de consecintele acțiunilor sale în calitate de duce și de om.

Profanarea mortilor din război de către tleilaxu, comisă cu binecuvîntarea Primului Magistrat, nu putea fi îngăduită... sau uitată.

Duncan Idaho, purtînd toate însemnele militare, ciocăni la usa de lemn pe jumătate deschisă.

— M-ai chemat, Leto?

Înalt și semet, de cînd se întorsese de pe Ginaz avea un usor aer de superioritate. Își cîstigase însă dreptul de a fi încrezător în sine, după ce îndurase opt ani de instructie severă pentru a obține titlul de maestru spadasin.

— Duncan, în clipa asta prețuiesc sfatul tău mai mult ca niciodată...

Leto se ridică în picioare.

— Sunt pus în fata unei decizii teribile, și trebuie să discut strategia cu tine, acum că Thufir și Gurney au plecat pe Ix...

Tînărul se lumină la față, însetat de ocazia de a-si dovedi valoarea militară.

— Esti gata să plănuim următoarea noastră miscare pe Ix?

— Asta-i o altă problemă.

Leto ridică cilindrul de mesaje, apoi oftă.

— Ca duce, am descoperit că există întotdeauna o „altă problemă".

Jessica păsi neauzită în pragul usii deschise. Desi avea abilitatea de a trage neobservată cu urechea, rămase plină de îndrăzneală lîngă maestrul spadasin.

— Pot să aud si eu despre preocupările tale, domnule duce?

În mod normal, Leto nu i-ar fi permis unei concubine să participe la sedinte de strategie, dar Jessica avea un antrenament iesit din comun, iar el ajunsese să pună preț pe felul său de a vedea lucrurile. Ea îi dăruise forța si toată dragostea în momentele cele mai grele și n-ar fi trecut-o cu vederea prea usor.

Leto rezumă felul în care echipele de excavatii tleilaxu asezaseră o tabără mare pe Beakkal. Piramide de piatră în trepte, coplesite de vegetatie, marcau locul unde trupele Atreides luptaseră alături de camarazii lor Vernius pentru a salva planeta de o flotilă de pirați. Mortii în război includeau mii de soldați, ca si patriarhii căzuți ai ambelor Case.

Vocea lui Leto deveni o șoaptă amenintătoare.

— Echipele de exhumare tleilaxu iau trupurile strămosilor nostri, pretinzînd că doresc „să le studieze pentru genetica istorică"...

Duncan izbi cu pumnul în zid.

— Pe sîngele lui Jool-Noret, trebuie să-i împiedicăm!

Jessica îsi muscă buza de jos.

— E limpede ce vor, domnule duce. Nu înțeleg complet acest proces, dar este posibil ca pînă si cu cadavre mumificate de secole, tleilaxu să fie capabili să crească ghola din celulele moarte. Ar putea reusi

să reproducă o linie genetică pierdută, Atreides sau Vernius, după caz.

Leto privea fix fluturele încastrat în plaz.

— De asta voiau trupul lui Victor sau pe al lui Rhombur...

— Exact!

— Dacă iau calea acceptată, trebuie să plec pe Kaitain și să depun o plîngere oficială în Landsraad. S-ar putea forma niste comitete de investigații și, pînă la urmă, Beakkal și tleilaxu ar putea primi o formă oarecare de blam...

— Dar va fi prea tîrziu!

Neliniștea lui Duncan era evidentă.

Un buștean trosni în șemineu, făcîndu-i pe toți să tresară.

— De aceea am hotărît să iau măsuri mai drastice.

Jessica încercă să intervină cu glasul rațiunii.

— Nu s-ar putea să trimitem propriile noastre trupe să captureze și să ia cu ei restul cadavrelor, înainte ca tleilaxu să le poată dezgropa?

— Nu ajunge, răspunse Leto. Dacă ne scapă măcar unul, eforturile noastre vor fi în van. Nu, trebuie să eliminăm tentația, să eliminăm problema și să trimitem un mesaj clar. Cei care cred că ducele Leto Atreides a devenit slab sînt pe cale să afle contrariul!

Leto se uită la documentele împrăstiate care treceau în revistă forța trupelor, armele din arsenal, navele militare disponibile, chiar si armele atomice ale familiei.

— Thufir nu-i aici, așa că asta-i sansa să dovedesti ce poți, Duncan. Trebuie să le dăm o lectie care să nu poată fi interpretată altfel. Fără avertizare. Fără milă. Fără echivoc...

— Aș fi încîntat să conduc o asemenea misiune, domnule duce.

În acest univers nu există locuri sau cai sigure. Pericolul se află pe toate drumurile.

Aforism zensunnit

Pe partea întunecată a lui Ix, o navetă de mărfuri programată coborî din cala unui transspatial aflat pe orbită. Din sălbăticia nelocuită, un post de observație ascuns al sardaukarilor urmări dîra de fum portocaliu a aparatului, în timp ce intra în reteaua lor de detectie. Naveta se îndreptă spre canionul-port de intrare, punctul de acces păzit către capitala subterană.

Observatorii sardaukari nu observară însă un al doilea aparat, mult mai mic, care se strecură spre sol folosindu-se de siajul navetei. O capsulă de luptă Atreides... Datorită unei mite substantiale, transspațialul era prevăzut cu un transmitător de semnal de camuflaj ce păcălea dispozitivele de urmărire de pe sol, astfel încît forma neagră, fără lumini, să poată trece nedetectată îndeajuns de multă vreme ca Thufir Hawat și Gurney Halleck să se furiseze în subsol.

Gurney manevra comenzile micutului aparat fără aripi. Luînd o altă traiectorie decît cea a dîrei lăsate de navetă, capsula neagră Atreides zbură la mică înălțime pe deasupra tinutului accidentat din jurd. Instrumentele de bord, lipsite de lumină, îi

sopteau date în căsti, spunîndu-i cum să evite pistele de aterizare păzite.

Gurney folosea manevrele temerare pe care le învătase de la Dominic Vernius, în ceata de contrabandisti, alergînd peste cîmpurile pline de bolovani, plutind foarte aproape de ghetari si de circurile înalte. Pe vremea cînd condusese cargouri de contrabandă, învătase cum să evite patrulele de securitate Corrino, iar acum rămînea sub nivelul de detectie al retelei de securitate tleilaxu.

În timp ce capsula sălta prin atmosferă, Thufir stătea calm în modul mentatic, cîntărind posibilitătile. Înregistrase toate iesirile de urgentă si rutele secrete pe care si le putuse aminti Rhombur. Dar preocupările umane îi tot întrerupeau concentrarea...

Desi Leto nu-l criticase niciodată pentru ceea ce ar fi putut fi interpretat ca brese de securitate — moartea ducelui Paulus în arena de tauri, dezastrul iahtului spatial — Thufir îsi înzecise eforturile, apelînd la toate talentele din arsenalul său personal si adăugînd altele.

Acum, el si Gurney trebuiau să se infiltreze în orasele invadate de pe Ix, să descopere slăbiciunile de la fata locului si să se pregătească pentru o actiune militară deschisă. După tragediile recente, ducele Leto nu se mai temea să-si murdărească mîinile cu sînge. Cînd Leto va hotărî că a sosit timpul, Casa Atreides va lovi — si va lovi cu putere!

C'tair Pilru, un luptător pentru libertate cu care fuseseră în contact multă vreme, refuzase să-si abandoneze eforturile de pe Ix, în ciuda măsurilor represive ale invadatorilor tleilaxu. Folosind materiale furate, confectionase bombe si alte arme eficiente, iar pentru o vreme primise chiar ajutoare secrete de la

printul Rhombur — pînă cînd toate legăturile se pierduseră.

Thufir spera că-l vor putea găsi din nou pe C'tair în această noapte, cît mai aveau încă timp. El și cu Gurney, ținînd seama de cîteva posibilități vagi si de un probabil loc de întîlnire, încercaseră să trimită mesaje în subteran. Folosind un vechi cod militar Vernius furnizat de Rhombur, pe care numai C'tair îl putea sti, mentatul războinic propusese o posibilă întîlnire în fagurele de trasee secrete si încăperi ascunse. Însă vizitatorii clandestini Atreizi nu primiseră nici o confirmare... Zburau orbeste, conduși doar de speranță si de hotărîre.

Thufir privea prin ferestruicile capsulei încercînd să se orienteze, cugetînd cum să încerce să-i găsească pe luptătorii pentru libertate ixieni. Desi nu făcea parte din nici o analiză mentatică, se temea că vor fi nevoiți să se bazeze pe... noroc.

▪

Înghesuit într-o magazie mucegăită din ceea ce fusese cîndva Marele Palat, C'tair nutrea propriile sale îndoieli. Primise mesajul, îl decodase... si nu reusea să-l creadă. Războiul lui de gherilă la scară mică durase ani si ani, si nu întotdeauna datorită victoriilor si sperantei, cît din cauza purei hotărîri. Lupta împotriva tleilaxu acaparase întreaga viată a lui C'tair, iar el nu știa cine era sau ce-ar fi devenit dacă lupta s-ar fi sfîrșit vreodată.

Supraviețuise atît de mult neîncrezîndu-se în nimeni din orasul subteran, cîndva frumos. Schimba identități, se muta dintr-un loc în altul, lovea cît de puternic putea si apoi fugea, lăsîndu-i pe invadatori si pe cîinii lor de pază sardaukari într-o confuzie furioasă.

Unul dintre exercitiile sale de memorie favorite era să-și recheme în minte orașul originar, pasajele și străzile transparente de legătură dintre clădirile-stalactită. Își imagina chiar poporul ixian asa cum era el pe vremuri, plin de veselie si de hotărîre, înainte ca realitatea sumbră a invaziei tleilaxu să se instaleze parcă pentru totdeauna.

Acum însă totul i se estompa în memorie. *Trecuse atît de mult timp...*

Cu puțină vreme în urmă, găsise comunicarea — un truc? — de la reprezentantii prințului Rhombur Vernius. Întreaga viață a lui C'tair fusese riscantă, și acum trebuia să-si asume riscul. Stia că, atîta timp cît Rhombur trăia, prințul nu-și va abandona niciodată poporul.

În întunericul rece al magaziei, așteptînd, așteptînd, C'tair se întreba dacă nu cumva începea să piardă controlul asupra realității... mai ales acum, că aflase despre soarta îngrozitoare a lui Miral Alechem, prietena si camarada lui care ar fi putut deveni iubita lui, în alte împrejurări. Dar mîrsavii invadatori o capturaseră, îi folosiseră trupul pentru experimentele lor misterioase, oribile. Rezistă imaginii lui Miral așa cum o văzuse ultima oară — o monstruozitate, o formă cu creierul mort, agățată în cui și transformată într-un soi de fabrică biologică respingătoare.

Cu fiecare respiratie, îi blestema pe tleilaxu pentru cruzimile lor. Închise cît putu de strîns pleoapele peste ochii întunecați, chinuiți, își controlă respirația si-si aminti doar ochii mari ai lui Miral, chipul ei îngust, atrăgător, părul tuns neregulat.

Asupra lui se revărsară furia, deznădejdea aproape sinucigasă, sentimentul de vină al supravietuitorului. Își canalizase mintea pe calea fanatismului, dar dacă printul Rhombur trimisese într-adevăr

oameni ca să-l ajute, acest coșmar putea să se termine curînd...

Un huruit brusc, puternic, de mașinării, îl făcu să se ghemuiască și mai adînc în umbră. Auzi zgîrieturi încete, forțarea îndemînatică a unei încuietori, apoi zări trapa unei cabine de lift autoghidate deschizîndu-se pentru a dezvălui două siluete luminate din spate. Nu-l văzuseră încă. Mai avea timp să fugă sau să încerce să-i ucidă. Erau însă prea înalți ca să fie tleilaxu și nu se miscau ca niște sardaukari...

Bărbatul mai în vîrstă arăta viguros ca fibrele shiga, cu chipul aspru si buzele pătate de sapho ale unui mentat. Solidul său însotitor blond, un bărbat colțuros cu o cicatrice proeminentă pe față, băga în buzunar o trusă mică de scule. Mentatul ieși primul din lift, degajînd o încredere prudentă.

— Venim de pe Caladan...

C'tair nu se miscă si nici nu se arătă. Inima lui își acceleră bătăile. Tot mai putea să fie un truc, dar mersese prea departe. Trebuia să se asigure. Degetele lui atinseră mînerul unui pumnal lucrat de mînă, aflat în buzunar.

— Sunt aici.

C'tair ieși din umbră, iar cei doi bărbați se uitară spre el, cu ochii adaptîndu-se la lumina slabă.

— Suntem prieteni ai prințului tău. Nu mai ești singur, rosti bărbatul cu cicatrice.

Miscîndu-se atent, ca și cum ar fi călcat pe sticlă spartă, cei trei se întîlniră în mijlocul magaziei prăfuite. Își atinseră mîinile în jumătatea de strîngere de mînă a imperiului si se prezentară stîngaci. Noii sositi îi povestiră ce i se întîmplase lui Rhombur.

C'tair arăta năucit, nesigur unde se despărtea realitatea de fanteziile lui.

— Era... si o fată. Kailea? Da, Kailea Vernius.

Thufir si Gurney se uitara unul la altul si evitară deocamdată dezvăluirea incomodă.

— Nu avem prea mult timp, zise Gurney. Trebuie să vedem si să aflăm tot ce putem...

C'tair stătea cu fata la cei doi reprezentanti ai Atreizilor, încercînd să se hotărască de unde să înceapă. În suflet îi creștea mînia pură, umplîndu-l cu atîta emotie încît nu putea îndura să le spună ceea ce el văzuse deja, ceea ce îndurase deja aici.

— Rămîneti, si o să vă arăt ce-au făcut tleilaxu pe Ix...

▪

Discret, cei trei bărbati se amestecară în multimile de muncitori oprimati, pe lîngă instalatiile care degeneraseră în ruine. Folosiră numeroasele cartele de identificare furate ale lui C'tair pentru a intra si iesi din zonele protejate. Acest rebel singuratic învătase cum să treacă neobservat, iar ixienii asupriți priveau rareori la altceva decît la propriile lor picioare.

— Stiam de ceva vreme că împăratul e amestecat în toate astea, comentă Thufir. Dar nu înteleg necesitatea a două legiuni întregi de sardaukari.

— Am văzut... dar încă nu știu răspunsul.

C'tair arătă spre o monstruozitate greoaie care huruia pe deasupra unei platforme de încărcare, o masină cu cîteva componente umane atasate... un cap zdrobit, o parte a unu tors zgîriat și diform...

— Dacă printul Rhombur e ciborg, mă rog să nu semene cu nimic din ce-au creat tleilaxu aici!

Gurney era îngrozit.

— Ce soi de demon e ăsta?

— Bi-ixieni. victime ale torturii si executiilor, reanimati cu ajutorul masinilor. Nu sînt vii, doar mobili.

Tleilaxu îi numesc „exemple" — sînt niste jucării pentru amuzamentul minților demente.

Thufir privea imperturbabil, absorbind mental fiecare amănunt, în timp ce Gurney avea probleme să-si controleze repulsia de pe față.

C'tair reuși să scoată un zîmbet sumbru.

— Am văzut unul cu un pulverizator de vopsea legat de spate, dar biomecanismele obiectului se stricaseră si se opriseră complet. Cînd a căzut, pulverizatorul funcționa din plin si doi Maestri tleilaxu au fost împroscati cu pigment. Au fost furioși, strigînd tot felul de prostii la mașinărie, de parcă ar fi făcut-o intentionat.

— Poate că a făcut-o, comentă Gurney.

În zilele următoare, cei trei investigară si observară... avînd oroare de ceea ce vedeau. Gurney voia să se bată de îndată, dar Thufir îl sfătui să fie prudent. Trebuiau să se întoarcă si să raporteze totul Casei Atreides. Doar atunci — cu permisiunea ducelui — puteau formula un plan pentru un atac eficient, coordonat.

— Am vrea să te luăm cu noi, C'tair, se oferi Gurney, cu chipul arătînd limpede compasiune. Te putem scoate de-aici. Ai suferit deja destul...

C'tair păru alarmat de sugestie.

— Nu plec. Eu... n-aș sti ce să fac dacă as înceta lupta. Locul meu e aici, să sîcîi invadatorii cum pot, să-i fac pe compatrioții mei care-au supraviețuit să știe că n-am renunțat, că n-o voi face niciodată.

— Printul Rhombur s-a gîndit că o să spui asta, răspunse Thufir. Ți-am adus multe provizii în naveta noastră de luptă: capsule explozive, arme, chiar si rații de mîncare... E un început.

C'tair se simți ametit de posibilitățile care i se deschideau în față.

— Știam că prințul meu nu ne-a lăsat baltă. Am așteptat atît de mult întoarcerea lui, sperînd să lupt alături de el...

— O să-i dăm raportul ducelui Leto Atreides și prințului tău. Ai răbdare.

Thufir ar fi vrut să spună mai multe, să-i promită ceva tangibil. Dar nu avea autoritatea s-o facă.

C'tair încuviință, nerăbdător să treacă din nou la acțiune. În sfîrșit, după atîția ani, forțe însemnate îl puteau ajuta în lupta sa.

Compasiunea si răzbunarea sînt două fețe ale aceleiași monede. Necesitatea dictează pe ce față cade moneda

DUCELE PAULUS ATREIDES

Din frunzișul luxuriant de pe Beakkal se înălțau aburi cînd soarele principal, galben-portocaliu, se ridică deasupra orizontului. Steaua secundară, albă si strălucitoare, deja călătorea sus pe cer. Florile diurne se deschiseră cu o revărsare de parfum, ademenind păsările si insectele. Primate zbîrlite alergau prin bolta deasă de frunze si vițe carnivore se întindeau să agațe rozătoare care nu bănuiau nimic.

Pe culmea platoului năpădit de ierburi Senasar, se înălțau zigurate gigantice, cu colțurile acoperite de oglinzi concave care dirijau razele soarelui în toate direcțiile, ca niste proiectoare.

Pe acest platou, asediații din armatele Atreides si Vernius luptaseră cîndva împotriva hoardelor de invadatori, ucigînd cel putin zece adversari pentru fiecare apărător căzut, pînă cînd fuseseră copleșiți de simplul lor număr. Se sacrificaseră pînă la ultimul om, doar cu o oră înainte ca mult-așteptatele întăriri să sosească și să zdrobească piratii rămasi.

Timp de secole, poporul de pe Beakkal îi venerase pe acești eroi căzuți, dar după ce Casa Vernius devenise renegată și se acoperise de rușine, Primul Magistrat încetase să mai îngrijească monumentele,

lăsînd frunzisul junglei să le înabuse. Statuile magnifice deveniseră culcușuri pentru păsări si animale mici. Marile blocuri de piatră începuseră să crape si să se tocească. Si nimănui de pe Beakkal nu-i păsa...

În ultimele zile, corturi auto-montante răsăriseră ca niste ciuperci geometrice în jurul marginilor mausoleului. Echipe de muncitori retezaseră tufărișul des, înlăturînd decenii de rămășițe ale junglei, răzuind totul pînă la piatră si dezgropînd mormintele etanse. Mii de soldati morti zăceau îngropati în mormintele comune de pe podiș; alții erau închisi ermetic în criptele blindate din interiorul piramidelor.

Supraveghetorii de pe Beakkal furnizaseră echipamentul de excavare menit să demonteze ziguratele bloc cu bloc. Savanti tleilaxu, mici de statură, instalau laboratoare modulare, nerăbdători să testeze mostrele de celule de la fiecare cadavru deshumat, scormonind prin rămășitele de tesut uman pentru a găsi material genetic viabil.

Jungla mirosea a ceață și a flori, a uleiuri întepătoare de la plantele verde-închis, a ierburi care cresteau la fel de înalte ca arborii. Fumul de la tabără si emanatiile groase ale masinilor grele se încolăceau în aer. Unul dintre săpătorii pitici își șterse sudoarea de pe frunte si flutură mîna ca să alunge norii detînțari sugători de sînge. Ridică ochii să privească soarele principal, portocaliu ca o flacără, ridicîndu-se deasupra bolții aidoma unui ochi mînios.

Dintr-odată, cerul se aprinse de raze laser purpurii...

Conduse de Duncan Idaho, navele Atreides coborau de pe orbită, tintind mausoleul izolat. Maestrul spadasin transmise mesajul ducelui Leto chiar în clipa cînd deschise focul. Discursul înregistrat avea să fie auzit de către Primul Magistrat din capitala

Beakkal-ului; o altă copie fusese trimisă prin curier Consiliului Landsraadului de pe Kaitain, totul potrivit restricțiilor Marii Conventii.

Vocea de duritatea otelului a lui Leto anunță:

— „Monumentul de război Senasar a fost ridicat în onoarea ajutorului pe care strămosii mei l-au acordat Beakkal-ului. Acum, Bene Tleilax si cei de pe Beakkal au profanat acest loc. Casa Atreides nu are altă alternativă decît răspundă în mod adecvat. Nu vom îngădui ca eroii nostri martiri să fie pîngăriti de niste lasi. De aceea, am ales să ștergem acest monument de pe fata planetei."

La conducerea unei falange de nave de război, Duncan Idaho dădu trupelor sale permisiunea de a deschide focul. Razele tunurilor laser retezară ziguratele partial demontate, scoțînd la lumină încăperile multă vreme sigilate. Savantii tleilaxu fugiră tipînd de la adăpostul corturilor si al laboratoarelor.

— „Făcînd acest lucru, am respectat întocmai formalitătile", continuă vocea înregistrată a lui Leto. .Este regretabil că vor exista unele victime, dar ne consolăm stiind faptul că numai cei angajati în activitătți criminale vor avea de suferit. În această chestiune nu există nevinovați."

Flota Atreides descrise un cerc si lansă bombe termice, apoi trase fascicule purpurii de lumină în mijlocul incendiului. În douazeci de minute standard — mai putin decît avu nevoie Primul Magistrat ca să convoace o adunare a consilierilor săi — escadrila închise una cu pămîntul mausoleul, jefuitorii de morminte tleilaxu si colaboratorii lor de pe Beakkal. Explozia, de asemenea, si tot ce mai rămăsese din cortii Atreizi si Vernius.

Din platou rămase un cîmp denivelat de sticlă topită, punctat de grămăjoare de materiale fumegînde.

Peste tot, de jur împrejurul zonei de atac, flăcările cresteau tot mai strălucitoare și mai fierbinți, răspîndindu-se în junglă.

— Casa Atreides nu tolerează nici o insultă, rosti Duncan în sistemul de comunicatii, dar nu mai exista nici un supraviețuitor care să asculte.

După ce dădu ordinul ca navele să se întoarcă pe orbită, privi în jos, la terenul devastat. După asta, nici un om din imperiu nu va mai pune la îndoială hotărîrea ducelui Leto.

Fără avertizare... Fără milă... Fără echivoc.

Inamicul cel mai de temut este cel care poartă chipul unui prieten.

MAESTRUL SPADASIN REBEC DIN GINAZ

În subsolul Kaitain-ului, necropola imperială acoperea o suprafață la fel de mare ca și magnificul palat însuși. Generații de Corrino dispăruți populau orașul morților — cei care căzuseră pradă trădării sau accidentelor, ba cîtiva chiar muriseră din cauze naturale.

Cînd contele Hasimir Corrino se întoarse de pe Ix, Shaddam își conduse imediat prietenul și sfătuitorul în catacombele umede și prost luminate.

— Asa sărbătorești întoarcerea triumfală a ministrului tău al mirodeniei? Tîrîndu-mă aici jos, în vechile cripte mucegăite, hmmm?

Shaddam se lipsise de obișnuita lui suită de bodyguarzi, cei doi bărbați fiind acum însoțiți doar de niște licurigloburi portocalii captive, în timp ce coborau scara spiralată.

— Obișnuiam să ne jucăm aici cînd eram copii, Hasimir... Îmi trezește sentimente de nostalgie.

Fenring încuviință din capul lui supradimensionat. Ochii mari fugeau dintr-o parte în alta ca ai unei păsări nocturne, căutînd asasini si capcane.

— Poate că aici mi-am cultivat fascinatia de a pîndi în întuneric?

Vocea lui Shaddam deveni mai aspră, mai imperială.

— Este, de asemenea, un loc în care putem vorbi fără teama că vom fi spionați. Căci noi doi avem probleme importante de discutat.

Fenring mormăi în semn de aprobare.

Cu multă vreme în urmă, după mutarea capitalei imperiale de pe distrusa Salusa Secundus, Hassik Corrino al III-lea fusese primul înmormîntat sub clădirea megalitică. De-a lungul mileniilor care au urmat, numerosi împărati Corrino, concubine si copii bastarzi au fost si ei îngropati aici. Unii fuseseră incinerati iar cenusa lor expusă în urne, în timp ce oasele altora fuseseră măcinate pentru a face obiecte funerare din portelan. Cîtiva conducători erau închisi în sarcofage transparente, sigilate în interiorul unor cîmpuri anentropice, astfel încît trupul să nu li se descompună niciodată, chiar dacă putinele lor realizări fuseseră înecate de ceata trecerii timpului.

Pe măsură ce Fenring si Shaddam îsi continuară drumul, trecură pe lîngă bătrîna mumie palidă a lui Mandias cel Groaznic, care zăcea într-o încăpere păzită de o statuie înfricosătoare, în mărime naturală, a lui însusi. Potrivit plăcutei de pe sicriu, fusese cunoscut ca „împăratul care a făcut lumile să tremure".

— Nu mă impresionează, remarcă Shaddam, uitîndu-se la carcasa ofilită. Nici măcar nu si-l mai aminteste cineva...

— Asta pentru că refuzi să studiezi istoria imperială, îl admonestă Fenring cu un zîmbet subtire. Un loc ca ăsta îti aduce aminte că tu însuti esti muritor, hmm-ah?

Împăratul îl privi furios, înconjurat de lumina pulsîndă a licuriglobulilor mobile. În timp ce înaintau pe podeaua înclinată, din piatră, de pe margine

fugeau ascunzîndu-se în umbră si în crăpături creaturi minuscule — păianjeni, rozătoare, scarabei mutanti care reușiseră să supravietuiască mîncînd rămășițe de carne îndelung conservată.

— Ce-i cu chestia asta pe care am auzit-o despre Elrood, că ar fi avut un fiu bastard? Cum de s-a putut păstra secret așa ceva, în toți anii ăștia?

Shaddam se răsuci brusc.

— De unde știi despre asta?

Fenring răspunse cu un surîs condescendent.

— Am urechi, Shaddam.

— Sunt prea mari!

— Dar sînt folosite numai în serviciul tău, Sire, hmm?

Continuă să vorbească, fără să aștepte ca împăratul să mai găsească scuze.

— Nu pare că acest Tyros Reffa doreste în vreun fel tronul tău, dar în vremurile astea de tulburări crescînde, ar putea fi folosit drept simbol de către familiile rebele, ca un punct de agregare.

— Dar eu sînt adevăratul împărat!

— Sire, cînd Landsraadul jură fidelitate Casei Corrino, ei nu-ti arată loialitate ție personal. Ai reușit să... hmm-ah, să iriti pe mulți dintre nobilii cei mai puternici.

— Hasimir, nu mi se poate pretinde să-mi fac griji pentru orgoliile rănite ale supușilor mei!

Shaddam se uită la mormîntul anticului Mandias si bombăni un blestem la adresa bătrînului său tată, pentru că avusese un copil de la una dintre concubine. N-ar trebui ca un împărat să-și ia măsuri de precauție?

Pe măsură ce nevoia de locuri de veci continua secol după secol, necropola fusese săpată tot mai adînc, fiind scobite tot mai multe cripte. La nivelele

subterane cele mai de jos si mai recente, Shaddam recunoscu chiar unele dintre numele strămoșilor săi.

În față se afla cavoul cu pereti înalți al bunicului lui Shaddam, Fondil al III-lea, cunoscut si ca „Vînătorul". Usa de fier cu găurele era încadrată de carcasele împăiate a două prădătoare feroce pe care le omorîse cîndva împăratul: un ecadrog țepos de pe platourile înalte de pe Ecaz si un urs-sabie, cu mot, de pe Delta Kaising III. Cu toate acesta, Fondil își căpătase epitetul de la vînătoarea de oameni, unde se distra hăituindu-și adversarii si distrugîndu-i. Aventurile sale cinegetice fuseseră doar o simplă diversiune.

Shaddam și Fenring depășiră sicrie și camere pentru copii, frați și surori; în cele din urmă, trecură pe lîngă o statuie idealizată a primului mostenitor al lui Elrood al IX-lea, Fafnir. Cu ani în urmă, moartea lui Fafnir (un „accident" aranjat de tînărul Fenring) deschisese calea lui Shaddam spre tron. Om prietenos de felul lui, Fafnir nu-si închipuise niciodată că prietenul fratelui mai mic ar fi putut fi periculos.

Numai bănuitorul Elrood își imaginase că Fenring și Shaddam ar fi putut fi în spatele crimei. Desi băietii nu mărturisiseră niciodată, Elrood cotcodăcise cu înțeles:

— Arată inițiativă, faptul că ești capabil să iei decizii dificile... Dar nu te grăbi să-ți asumi responsabilitătile unui împărat. Încă mai am mulți ani de domnie, iar tu trebuie să-mi urmezi exemplul. Priveste și învață!

Iar acum, Shaddam trebuia si el să-si facă griji pentru bastardul Reffa...

În sfîrșit, îl duse pe Fenring în locul în care cenusa sigilată a lui Elrood al IX-lea astepta într-o nisă destul de mică, împodobită cu diamantplaz scînteietor,

cartuse ornamentate si nestemate fine — o etalare suficientă a durerii lui Shaddam la pierderea „iubitului său tată".

Licurigloburile se opriră si luminară în jos, ca niste tăciuni aprinsi. Lipsit de respect, Shaddam se rezemă de locul de odihnă al cenușii tatălui său. Bătrînul fusese incinerat ca să împiedice încercările oricărui medic Suk de a determina adevărata cauză a morții.

— Douăzeci de ani, Hasimir. Atît am așteptat ca tleilaxu să creeze mirodenia sintetică...

Shaddam îl privea încordat, cu ochii strălucitori.

— Ce-ai aflat? Spune-mi cînd e gata Maestrul cercetător să treacă la productia pe scară largă. M-am săturat să aștept!

Fenring își ciocăni ușor buzele cu degetul.

— Ajidica a fost foarte preocupat să ne asigure de progresele pe care le face, Sire, dar nu sînt convins că substanta a fost testată în întregime... Trebuie să corespundă cerințelor noastre. Consecintele productiei de amal vor face galaxia să se cutremure. Nu îndrăznim să comitem nici o eroare tactică.

— Ce erori ar putea fi? A avut două decenii să-l testeze... Maestrul cercetător spune că e gata.

Fenring îl privi pe împărat în lumina slabă.

— Și ai încredere în ceea ce spune un tleilaxu?

Simțea în jurul lui mirosuri de moarte si de conservanti, parfumuri, praf... si transpiratia nervoasă a lui Shaddam.

— Sugerez să avem răbdare, hmmm-ah? Pregătesc un ultim test, unul care ne va da toate dovezile de care avem nevoie.

— Da, bine, nu-mi mai da detalii despre testele tale idioate. Am văzut rapoartele lui Ajidica si nu înțeleg nici jumătate din ce scrie!

— Numai o lună, Shaddam, poate două...

Nerăbdător si gînditor, împăratul cu chipul uscăţiv măsura cripta cu paşii. Fenring încercă să sondeze profunzimea stării de spirit a prietenului său. Licurigloburile, programate să-l urmeze pe Shaddam, încercau în van să tină pasul, în timp ce el umbla de colo pînă colo în spatiul închis.

— Hasimir, mi-e o silă de moarte de atîta prudentă. Toată viata mea am *aşteptat* — am asteptat să moară fratele meu, să moară tatăl meu, să am un fiu! Si acum că sînt pe tron, mă trezesc că astept amalul, astfel încît să am în sfirsit puterea pe care-o merită un împărat din dinastia Corrino...

Îsi privi pumnul strîns, ca şi cum ar fi putut zări firele puterii ieşindu-i printre degete.

— Am un directorat în CHOAM, care însă nu-mi oferă nici o posibilitate de a da ordine. Combine face orice doreşte, pentru că pot aduna mai multe voturi decît mine la fiecare tur. Ghilda Spaţială nu este obligată prin lege să-mi respecte decretele si, dacă nu manevrez cu atenţie, îmi pot impune sancţiuni sau să retragă privilegiile de transport si să blocheze tot imperiul.

— Înteleg, Sire! Dar mult mai păgubitoare, cred, sînt exemplele tot mai numeroase de nobili care sfidează si ignoră ordinele tale. Uită-te la Grumman şi Ecaz — îsi continuă micul lor război meschin, nesocotind eforturile tale de a menţine pacea. Vicontele Moritani ţi-a scuipat practic în faţă!

Shaddam încercă să calce un gîndac negru si lucios, care reusi să fugă la adăpost, într-o crăpătură.

— Poate că a venit vremea să le aduc aminte tuturor cine anume e la comandă! Cînd voi avea amalul la dispoziţie, vor trebui să danseze cu totii cum le cînt eu. Mirodenia de pe Arrakis va fi prohibitiv de scumpă.

Fenring căzuse totusi pe gînduri

— Hmm, multe Case Mari au adunat propriile lor rezerve de melanj, desi e împotriva unei legi cunoscute ca străveche si obscură. De secole, nimeni nu si-a bătut capul sa aplice acest edict.

Shaddam se încruntă.

— Și ce importantă are?

Fenring strîmbă din nas.

— Are importantă, Sire, pentru că atunci cînd va veni vremea să anunți monopolul asupra melanjului sintetic, asemenea rezerve ilegale vor permite familiilor nobile să se abțină să cumpere amal pentru o perioadă.

— Înțeleg...

Shaddam clipi ca si cum nu se gîndise la asta. Apoi se însenină.

— Atunci trebuie să confiscăm aceste stocuri, pentru ca celelalte Case să nu aibă nici o cantitate de siguranță cînd voi întrerupe fluxul de melanj!

— Adevărat, Sire, dar dacă *tu singur* iei măsuri împotriva detinătorilor de stocuri, Casele Mari s-ar putea ralia împotriva ta. Sugerez în schimb să-ti consolidezi aliantele, în asa fel încît să poti acorda dreptatea imperială dintr-o pozitie de mai mare fortă. Amintește-ti, mierea poate fi o capcană lipicioasă, la fel de bine ca si o răsplată dulce, hmmm?

Nervozitatea lui Shaddam era evidentă.

— Despre ce tot vorbesti acolo?

— Lasă Ghilda și CHOAM să descopere făptasii si să-ti aducă dovezile de vinovătie. sardaukarii tăi pot confisca rezervele, după care răsplătești CHOAM si Ghilda cu o parte din mirodenia confiscată. Promisiunea unui asemenea premiu ar trebui să le ofere un stimulent ca să descopere stocurile cele mai abil ascunse...

Fenring urmări rotițele învîrtindu-se în mintea împăratului.

— În acest fel, Sire, păstrezi nivelul moral înalt si te bucuri de cooperarea deplină a Ghildei si a CHOAM. Si scapi de rezervele Landsraadului!

Shaddam zîmbi.

— Ar trebui să încep de îndată. Voi da un decret...

Fenring îl întrerupse. Licurigloburile hoinare se opriră o dată cu împăratul.

— Va trebui să găsim o altă cale de a ne ocupa de mirodenia de pe Arrakis. Poate că am putea trimite la fața locului o forță militară coplesitoare, pentru a bloca accesul la cîmpurile de melanj natural?

— Ghilda nu va transporta niciodată trupe acolo, Hasimir. Nu-si vor tăia singuri craca de sub picioare. Dar cum altfel să blocăm operatiunile de pe Arrakis?

Imaginea idealizată a lui Elrood, de pe mormînt, părea să urmărească aceste discutii cu amuzament.

— Hmm-ah, s-ar putea să avem nevoie de un siretlic, Sire. Sunt sigur că vom reuși să găsim o justificare pentru a prelua controlul din mîinile Casei Harkonnen. O putem numi schimbare de fief. Oricum îi asteaptă asta, peste un deceniu sau cam asa ceva...

— Îți poți imagina reactia Ghildei cînd vor afla, Hasimir, după ce mă vor fi ajutat să dau de urma rezervelor ilegale de mirodenie? exclamă Shaddam, tremurînd de emotie. Am fost întotdeauna sîcîit de puterea Ghildei, iar melanjul e pentru ei călcîiul lui...

Brusc, un surîs îi înflori încet pe față, ca si cum îi venise o idee surprinzătoare. Privirea încîntată îl neliniști pe Fenring.

— Perfect, Hasimir. Putem obține două victorii dintr-o lovitură...

Contele era zăpăcit.

— Care două victorii, Sire?

— Tyros Reffa... Stim că bastardul a fost ocrotit de Casa Taligari. Cred că are o proprietate pe Zanovar, ceea ce pot verifica foarte usor.

Zîmbetul împăratului deveni mai larg.

— Și dacă ar fi să găsim un stoc convenabil de mirodenie pe Zanovar, n-ar fi un loc excelent de unde să începem cruciada noastră?

— Hmm-ah, comentă Fenring, rînjind și el. O idee excelentă, Sire! Zanovar ar fi într-adevăr un loc excelent pentru o primă lovitură viguroasă, un exemplu admirabil. Și dacă bastardul ar fi ucis accidental... cu atît mai bine!

Cei doi bărbati părăsiră cripta cea mai adîncă și începură să urce către secțiunea principală a palatului. Fenring se uită în urmă, spre capătul tunelului de piatră.

Necropola Corrino ar putea avea nevoie în curînd de încă o criptă...

Un dar adevărat nu este doar obiectul însuși; este o demonstrație de înțelegere și afecțiune, o reflectare atît a persoanei care dăruiește cît și a celei care primește.

DOCENT GLAX OTHN,
Fragmente de prelegeri pentru Casa Taligari

Pe poteca mărginită de ferigi verzi de pe proprietatea sa de pe Zanovar, Tyros Reffa cerceta limbajul cartuselor de pe cartonasul laminat din mîna lui, încercînd să interpreteze pictogramele obscure. Era încîntat de provocare. Lumina soarelui, filtrată prin bolta de frunze, arunca pete difuze pe carton. Nedumerit, ridică ochii spre veneratul său dascăl și prieten, docentul Glax Othn.

— Dacă nu poți citi cuvintele, Tyros, nu vei putea aprecia niciodată darul însuși.

Deși puțini membri ai familiei Taligari mai erau în viață, docentul făcea parte dintr-un lung șir de lorzi învățători care mosteniseră fieful de la ultimul nobil tradițional și continua să acționeze sub numele său originar. El și cu Reffa împărtășeau aceeași zi onomastică, despărțiți de o prăpastie de decenii, dar uniți de o prietenie durabilă.

Păsări colibri și fluturi sclipitori ca niște bijuterii zburau în jurul frunzelor de ferigă unduitoare, urmărindu-se unele pe altele în manevre aeriene iuți și pline de culoare. Sus, într-unul dintre arborii solzoși,

o pasăre cînta fals, sunînd ca o balama neunsă, scîrtîitoare.

— Fie ca soarta să mă ferească de un dascăl nerăbdător!

Reffa avea în jur de patruzeci si cinci de ani, o constitutie solidă si mișcări atletice. Ochii lui reflectau o inteligentă neclintită.

— Pot traduce aici ceva despre curtea taligariană... spectacol... celebru si misterios...

Trase repede aer în piept.

— E un bilet la opera suspendată! Da, acum văd codul!

Docentul îi dăduse un singur bilet, stiind că Reffa se va duce neînsoțit, fascinat si lacom să învete, sorbind experientă. Bătrînul însusi nu mai participa la asemenea spectacole exotice. Avînd numai cîtiva ani de trăit, îsi calculase timpul cu atentie si prefera să mediteze si să predea.

Reffa studie inscriptiile de pe bilet si descifră fiecare cuvînt.

— E un permis pentru a merge la lojile plutitoare de la Centrul Taligari, în legendara Artisia. Sunt invitat să asist la un spectacol de dans si lumini, în limbaje subliminale, care descrie nuantele emoționale ale luptelor îndelungate si complexe ale Interregnului.

Plimbă un deget peste runele ciudate, multumit de talentele sale.

Subtiraticul lui mentor dădu din cap cu profundă satisfactie.

— Se spune că numai un spectator din cinci sute poate întelege subtilitătile magnificei piese, si atunci numai cu multa instruire si atentie. Totusi, o să-ti placă să vezi spectacolul pentru el însusi.

Reffa îl îmbrătisă pe docent.

— Un dar minunat, domnule...

Cotiră de pe aleea lată de bolovani pe o potecă mai mică, acoperită cu pietriș care scrîșnea sub picioarele lor încălțate cu papuci. Reffa iubea fiecare colțișor al modestei sale proprietăți.

Cu cîteva decenii în urmă, împăratul Elrood îi dăduse instrucțiuni docentului să crească un copil bastard în confort și în mare secret, fără să sădească în el nici o sperantă legată de mostenirea lui, dar făcîndu-l demn de sîngele Corrino. Docentul îl învățase să aprecieze mai mult calitatea decît extravaganta.

Glax Othn privi trăsăturile cizelate ale tînărului.

— Mai există o chestiune care mă preocupă într-o oarecare măsură, Tyros. Un alt motiv pentru care ar fi poate o idee bună să pleci pe Taligari pentru o vreme, să lasi mosia ta de aici... doar pentru o lună sau două.

Reffa se uită la docent, brusc alarmat.

— Asta e încă o ghicitoare?

— Din nefericire, nu una destinată simplului amuzament. În ultimele două săptămîni. cîtiva oameni au pus întrebări destul de insistente despre tine și despre proprietatea ta. Ai observat asta, asa e?

Reffa ezită, devenind treptat îngrijorat.

— A fost complet inofensiv, domnule. Cineva întreba de cele mai bune proprietăti de aici de pe Zanovar, sugerînd chiar că ar vrea să-mi cumpere mosia. Un altul era un meșter grădinar care voia să-mi studieze sera. Al treilea...

— Toti erau spioni imperiali, spuse Othn întrerupîndu-l.

Reffa rămase pe loc fără grai, iar profesorul continuă:

— Am fost suspicios si m-am hotărît să-i verific. Datele de identificare pe care ti le-au dat erau false.

-i toti trei veneau de pe Kaitain. Mi-a cerut un pic de efort. dar am dovedit că acesti oameni sînt în secret ın slujba împăratului Shaddam...

Reffa strînse din buze, luptînd cu dorinta de a se repezi să pună întrebări. Docentul ar fi vrut ca el să analizeze toate consecintele.

— Prin urmare, minteau cu totii. Împăratul încearcă să culeagă informații despre casa mea si despre mine. De ce, după tot acest timp?

— Evident, fiindcă tocmai a aflat de existenta ta.

Docentul luă o înfățișare severă si vocea lui deveni dantă, amintindu-si de marile discursuri pe care tinuse odinioară în săli imense, pline de studenți.

— Ai fi putut avea atît de multe, Tyros Reffa... Si merita tocmai pentru că *nu doresti asta.* Este un i de paradox imperial. Cred că s-ar putea să fii însă pericol...

Docentul întelegea de ce tînărul trebuia să ducă ta asta linistită si să nu atragă atenția asupra lui. ul bastard al lui Elrood al IX-lea nu reprezentase iodată vreo amenintare pentru Kaitain, nu arătase i o ambiție — sau interes — în ceea ce priveste ıtica imperială sau masinatiunile Tronului Leului Aur.

În schimb, Reffa prefera să-si facă un nume rînd publicul, jucînd sub un pseudonim alături de panii din afara planetei. Studiase cu profesorii nbanco din Casa Jongleur, cei mai mari oameni eatru din imperiu. actori atît de talentati încît au manipula cele mai puternice emotii din inimile atorilor. Tînărul Reffa adorase acesti primi ani cuti pe Jongleur, iar docentul fusese teribil de dru de el.

Reffa încremeni. Asta trecea de limitele a ceea ce le era permis să pomenească, pînă si în discutii particulare.

— Nu trebuie să vorbesti deschis de asemenea lucruri. Da, voi pleca de-aici si voi merge pe Taligari.

Cu un ton mai blînd, adăugă:

— Dar îmi micsorezi bucuria pentru darul ăsta minunat. Hai să vezi ce ti-am luat eu *tie* pentru onomastica asta.

Chipul lui rămase totusi îngrijorat.

Reffa strînse biletul între degete, apoi se întoarse spre bătrîn si reusi să scoată un zîmbet.

— M-ai învătat, domnule, că actul de a dărui este de zece ori mai puternic atunci cînd este reciproc.

Doctorul simulă surpriza.

— În acest moment, avem griji mai mari. Nu de daruri duc lipsă...

Reffa îsi apucă mentorul de cotul osos si-l călăuzi printr-un gard viu de arbust-cu-pene care se deschidea într-o curte centrală.

— La fel si eu. Dar nici unul dintre noi nu-si face timp vreodată ca să-si ofere o mică plăcere, decît dacă e silit s-o facă. Nu nega că spun adevărul. Am aranjat si eu ceva pentru tine... Uite-l pe Charence!

Stăpînul cu chip mohorît al casei stătea în partea opusă a porțiunii pavate, asteptîndu-i lîngă un pavilion stacojiu. Charence părea un om posac si țîfnos — dar era extrem de eficient și avea un simț al umorului sec pe care Reffa îl aprecia.

Stingherit, Glax Othn îl urmă pe tînăr în pavilion, unde acesta asezase pe o masă de culoare închisă o cutiută frumos împachetată. Charence luă cutia în mînă si i-o întinse docentului.

Othn o luă oftînd.

— Ce mi-as putea oare dori? În afară de timp pentru studiu și mai multe cunoștinte, asta e. Si siguranța ta.

Bătrînul profesor rupse ambalajul cu o expresie de încîntare nedumerită, urmată de una de confuzie pură atunci cînd cercetă obiectul strălucitor. Era un permis de trecere din cristal, un tichet de membru pentru o zi.

— Un parc de distracții, cu mașinute, planuri înclinate si simulatoare de senzatii tari?

Văzîndu-i reacția, posacul Charence zîmbi de-a binelea.

— Cel mai bun din Zanovar, precizâ Reffa. Copiii il adoră.

Radia. Se dusese el însuși acolo, doar ca să se asigure că nu era genul de loc pe care mult prea seriosul docent să-l fi vizitat vreodată.

— Dar eu n-am copii, protestă el, nici familie. Ăsta nu e de fapt pentru mine, nu?

— Distrează-te un pic. Ai inima tînără. Ai insistat întotdeauna că o adevărată ființă umană are nevoie de experiențe noi pentru a exista.

Docentul se înroși.

— Obișnuiesc să spun asta studenților mei, dar... Ai de gînd să demonstrezi că sînt ipocrit?

Ochii lui căprui scînteiau.

Reffa închise degetele mentorului său peste tichet.

— Bucură-te, ca răsplată pentru tot ce-ai făcut pentru mine...

Puse o palmă pe umărul docentului.

— Și, cînd mă întorc în siguranță, după o lună sau două pe Taligari, putem să ne comparăm experiențele diferite — tu cu mașinutele din parcul de distracții, u cu opera suspendată...

Bătrînul dascăl încuviință gînditor.

— Abia astept, prietene.

Călătorul singuratic în desert e un om mort. Numai viermele trăieste singur în acele locuri.

Zicala fremenă

Cu suficient antrenament, orice mentat ar putea deveni un ucigas capabil, un asasin eficient și plin de imaginație. Cu toate acestea, Piter de Vries bănuia că propria sa natură primejdioasă avea de-a face cu *strîmbarea* originară care-i mărise puterile si-l făcuse ceea ce era. Înclinatia sa către cruzime, bucuria sadică față de suferința celorlalti, fuseseră imprimate de către tleilaxu în schema sa genetică.

În acest fel, Casa Harkonnen era căminul perfect pentru el. În interiorul unei încăperi înalte din resedinta Harkonnen de la Carthag, de Vries stătea față în față cu o oglindă înrămată, ornată cu rotocoale dantelate de titan negru-petrol. Folosind o pînză înmuiată în săpun parfumat, se frecă în jurul gurii. apoi se aplecă spre oglindă ca să examineze petele permanente de sapho. Își pudră cu fard bărbia ascuțită, dar lăsă buzele rosu aprins. Ochii albaștri ca cerneala si părul ondulat îi dădeau o înfătisare sălbatică și imprevizibilă.

Sunt prea valoros ca să fiu utilizat drept un simplu functionar! Însă baronul nu vede întotdeauna lucrurile asa. Grăsanul neghiob folosea deseori prost talentele lui de Vries, irosindu-i timpul si energia atît

de valoroase. *Nu sînt contabil.* Păsi alunecînd în biroul lui personal, plin cu mobile antice, rafturi cu mosoare de fibre shiga și filmocărti. Pe birou erau împrăstiate registre, acoperind lemnul sîngeriu, lustruit.

Orice mentat era prea bine instruit pentru a efectua simple treburi de contabilitate; de Vries mai lucrase și înainte la registre, dar nu-i plăcuse niciodată. Sarcinile erau prea rudimentare, insultător de simple. Totuși secretele trebuiau păstrate, iar baronul nu avea încredere în prea mulți oameni.

Mîniat de raidul fremenilor asupra depozitului de melanj de la Hadith si asupra altor rezerve ascunse, baronul îl instruise pe de Vries să verifice toate registrele financiare ale Harkonnenilor, ca să se asigure că sînt în ordine, că nu conineau nici o dovadă a stocurilor ilegale de mirodenie. Toate probele trebuiau înlăturate, pentru a evita să atragă atenția unui inspector prea curios al CHOAM-ului. Dacă stocurile erau descoperite, Casa Harkonnen ar fi putut foarte bine să-si piardă prețiosul său fief al Arrakisului — si mai mult de-atît... În special avînd în vedere proaspăt anuntata pozitie a împăratului împotriva acumulării de mirodenie. *Ce-are în cap Shaddam?*

De Vries oftă și se resemnă să-și facă treaba.

Ca să facă lucrurile și mai rele, nepotul greu de cap al baronului, Glossu Rabban, trecuse deja prin semnări (fără permisiune) și șterse dovezile cu atîtă finetea lopetii unui gropar tîmpit; frătiorul mistiei, Feyd-Rautha, ar fi putut face o treabă mai bună. Acum conturile erau rău dezechilibrate, dîndu-i lui de Vries si mai mult de lucru ca înainte.

Tîrziu în cursul serii, se aplecă deasupra biroului. Își cufundă subconstientul în numere, absorbind detalele. Cu un inscriptor magnetic, făcu modificări,

alterînd primul nivel al discrepantelor, îndreptînd greselile prea evidente.

Însă un gînd insistent, periferic, îl tot scotea din starea apropiată de transă; o viziune provocată de un drog, pe care-o avusese cu nouă ani în urmă, cînd văzuse la orizont necazuri neprecizate pentru Casa Harkonnen... imagini inexplicabile ale Harkonnenilor abandonînd Arrakisul, steagul cu grifonul albastru dat jos pentru a fi înlocuit de cel verde cu negru al Casei Atreides. Cum ar putea pierde Harkonnenii monopolul lor asupra mirodeniei? Si ce aveau de-a face blestemații de Atreizi cu asta?

De Vries avea nevoie de mai multe informatii. Era datoria lui, pentru care jurase. Mult mai importantă decît munca asta functionărească mizerabilă. Împinse registrele deoparte, apoi se duse la farmacia lui personală.

Își lăsă degetele să aleagă niște suc amar de sapho. sirop de tikopia si două capsule de concentrat de melanj. Nu-si regla cantitătile pe care le îngurgita. Esența plăcută, dulce-arzătoare, de scortișoară îi explodă în gură. Hiper-prestiinta, limita unei supradoze, o ușă deschizîndu-se...

Văzu *mai mult* de această dată. Informatii de care avea nevoie — *baronul Harkonnen, mai bătrîn si încă si mai gras, escortat de trupe de sardaukari către o navetă care așteptа...* Prin urmare, baronul *însusi* va fi nevoit să părăsească Arrakis, nu o altă generație mai tîrzie de Harkonneni! Dezastrul se va întîmpla curînd...

De Vries se luptă să afle amănunte suplimentare, dar particulele plutitoare de lumină îi tulburau vederea. Mări doza de droguri exact cît să aducă înapoi senzatia plăcută, dar viziunile nu reveniră,

chiar dacă substantele chimice îl invadau ca un val de maree.

Se trezi în bratele musculoase ale unui bărbat cu miros întepător si umeri lati. Ochii i se focalizară cu o clipă mai devreme decît mintea. Rabban! Bărbatul corpolent îl trăgea de-a lungul unui coridor subteran cu peretii de piatră, dedesubtul resedintei Harkonnen.

— Îti fac o favoare, zise Rabban, simtind agitatia mentatului. Ar fi trebuit să lucrezi la conturi. Unchiul meu nu va fi multumit să afle ce ti-ai făcut. *Iarăsi.*

Mentatul nu reusea să gîndească limpede, se lupta să vorbească.

— Am aflat ceva mult mai impor...

În mijlocul frazei, de Vries fu legănat întîi într-o parte, apoi în cealaltă, după care, cu un plescăit, ateriză în apă — *apă*, dintre toate, aici, pe Arrakis!

Luptînd cu negura drogurilor, se zvîrcoli și călcă apa către locul unde Rabban stătea în genunchi, pe muchia unei pietre de pe margine.

— Stii să înoți... Bun lucru. Sper că nu ne-ai murdărit cisterna...

Furios, de Vries înotă si se întinse gîfiind pe platforma de piatră, lăsînd băltoace care-ar fi valorat o avere pentru orice servitor fremen.

Rabban surîse privindu-l de sus.

— Baronul te-ar putea înlocui oricînd. Tleilaxu ar fi foarte încîntati să ne trimită un alt mentat crescut din aceeasi cuvă.

Împroșcînd stropi în toate părtile, de Vries se lupta să-si revină.

— *Lucram*, idiotule, încercînd să intensific o viziune legată de viitorul Casei Harkonnen.

Ud leoarcă, dar încercînd să-si păstreze calmul, mentatul strîmb îsi făcu drum pe lîngă bărbatul cel solid si păsi pe culoarele subteranei răcoroase, apoi

în sus pe scări si pe rampe către apartamentul privat al baronului. Bătu la usă, încă siroind de apă. Respirînd cu greutate, Rabban îl urmă îndeaproape.

Cînd baronul veni la intrare, plutind cu suspensiile prinse în grabă, părea iritat. Sprîncenele groase, roșcate, se uneau pe chipul albicios atunci cînd se încrunta; înfățișarea dezordonată a mentatului nu părea să ajute.

— Ce înseamnă să vii la mine la ora asta?

Pufni.

— Îmi irosesti apa!

O siluetă însîngerată, văitîndu-se subtire, zăcea frîntă în coltul cel mai îndepărtat al patului consolidat al baronului. De Vries zări o mînă palidă, tremurînd în spasme; Rabban se trase mai aproape ca să vadă mai bine.

— Mentatul tău s-a drogat iarăși, unchiule.

O limbă ca de șopîrlă trecu repede peste buzele pătate ale lui de Vries.

— Numai ca să-mi fac datoria, domnule baron. Si am noutăti. Vesti importante, neliniștitoare.

Repede, descrise viziunea indusă de drog, pe care o trăise.

Baronul îsi umflă obrajii grăsuni.

— La naiba cu toate belelele! Propriile mele rezerve sînt atacate tot timpul de fremenii ăstia infernali, împăratul îsi zăngăne sabia, amenințînd cu urmări teribile pentru oricine păstrează depozite private... Iar acum, propriul meu mentat caută viziuni ale prăbusirii mele! M-am săturat!

— Nu crezi în halucinatiile lui, nu-i așa, unchiule?

Privirea lui Rabban sărea nesigură de la unul la altul.

— Bine, atunci. Trebuie să ne pregătim să suferim pierderi si să înlocuim ce-am pierdut.

Baronul se uită peste umăr, nerăbdător să se întoarcă la tovarășul său de joacă, înainte ca băiatul să moară în culcuș.

— Rabban, nu-mi pasă ce trebuie să faci. Adu-mi mai multă mirodenie!

Îmbrăcat în distrai, Turok stătea în cabina de control încinsă a unei combine de mirodenie. Uriasa masinărie gemea si scîrtiia în timp ce excava material dintr-o groapă bogată din deșert si o depozita pe o rampă de la bord. Site, vînturătoare și cîmpuri electrostatice separau melanjul de grăuntele de nisip și purificau produsul.

Pulberea evacuată era aruncată prin tevile de sapament în toate părtile, în timp ce senilele grele trăgeau masina-mamut peste un filon de mirodenie de suprafată. Fulgi de melanj pur căděau în containerele blindate; magazia detașabilă era gata să fie uată rapid, la primul semn de apropiere a unui vierme de nisip.

Fremenii ca Turok se ofereau din cînd în cînd oluntari ca să lucreze în echipele combinelor, unde rau prețuiți pentru abilitățile lor de a se descurca desert. Erau plătiti cu bani lichizi si nu li se puneau ntrebări. Făcînd asta, Turok afla informații importante despre muncitorii de la oras si despre echipele culegători de mirodenie. Iar informatia însemna utere — asa spunea Liet-Kynes.

În apropiere, căpitanul combinei stătea în fața nui panou, cercetînd imaginile proiectate de douăprezece camere exterioare. Bărbat nervos, cu barba spicată, era îngrijorat că aparatul de supraveghere putea să nu zărească semnul de vierme la timp, ntru a salva bătrîna masinărie.

— Folosește ochii ăia ageri de fremen ca să ne mentină în sigurantă. Pentru asta te plătesc!

Prin fereastra prăfuită, Turok cercetă peisajul ostil, dunele unduitoare. În ciuda lipsei de mișcare, stia că deșertul mișuna de viețuitoare, cele mai multe ascunzîndu-se de arsița zilei. Tinea ochii ațintiți în depărtare, căutînd trepidatiile de adîncime. În jurul cabinei de control, trei membri ai echipajului priveau si ei prin ferestrele zgîriate si pătate, dar n-aveau nici acuitatea vederii, nici antrenamentul unui fremen.

Dintr-odată, Turok zări departe, în nisip, o movilă joasă, prelungă, luînd formă, crescînd...

— Semn de vierme!

Folosind vizorul de directie Osbyrne de la fereastră, determină coordonatele exacte și le anunță cu voce tare.

— Aparatul de supraveghere ar fi trebuit să-l semnaleze de cinci minute...

— Stiam eu, știam eu, mormăi căpitanul. Lua-i-ar naiba, încă n-au zis nimic!

Se repezi la sistemul de comunicații și ceru un aerotransportor, apoi transmise către oamenii săi din largul deșertului. Aceștia se cățărară în vehiculele-cercetaș și se grăbiră înapoi, către refugiul nesigur al combinei.

Turok urmări movila de nisip care alerga spre ei. Shai-Hulud venea întotdeauna la excavațiile de mirodenie. Întotdeauna...

Auzi un duduit pe cer, deasupra capului, văzu praful învolburîndu-se pe măsură ce transportorul cobora. Combina se cutremură în timp ce echipajul se repezea să facă legăturile, fixînd cablurile și cîrligele de prindere.

În largul mării de nisip, viermele se apropia tot mai mult, fosnind printre dune. Combina tremură din nou, iar căpitanul înjură prin comunicator.

— Vă ia prea mult timp. Scoateti-ne de-aici, la naiba!

— Avem o problemă cu legăturile, domnule, se auzi o voce calmă în difuzor. Vă deconectăm de la magazie și o luăm cu chingile de transportat marfă. Sunteti pe cont propriu...

Căpitanul răcni, dîndu-și seama de trădare.

Pe fereastră, Turok văzu ieșind din nisip capul viermelui — o creatură străveche, cu dinți sclipitori de cristal si flăcărui mocnite în gîtlej. Capul căuta într-o parte si-n alta în timp ce prindea viteză, o torpilă lansată către țintă.

În timp ce restul echipei se agita de colo pînă colo. dependent de echipamentul de salvare care nu functiona, Turok se lăsă să alunece pe un jgheab de evacuare uzat, care-l lăsă pe nisip, departe de vierme. Mirosul pătrunzător al melanjului proaspăt scos la suprafată îi ardea nările. Observă că avea distraiul sfîsiat.

Luptîndu-se să se mentină în picioare, Turok lergă pe pantele nisipoase și urmări transportorul 'ecolînd cu rezervorul de mirodenie într-o chingă. Nici unul dintre muncitori nu fusese salvat, doar mirodenia...

Miscîndu-si repede picioarele puternice si ti-ndu-și echilibrul pe nisipul afînat, Turok fugi să-și alveze viata. Ceilalti lucrători, umflati de apă, aveau să izbutească niciodată. Urcă o dună înaltă, cercînd să se îndepărteze cît mai mult, apoi se ticni la vale. Vibratiile combinei monstruoase aveau -i mascheze pentru o vreme pasii ritmici. Căzu si rostogoli pe o pantă alunecoasă, într-o vale dintre ine, apoi se cătără să scape din vîrtejul lent format d viermele se întoarse si se ridică să-si devoreze ada. Turok auzi urletul în urma lui, simtind solul

sfărîmicios alunecînd în toate direcțiile. Totusi, se zbătu în nisipul moale si continuă să alerge. Nu privi în urmă, atunci cînd combina și echipajul ei neajutorat se prăbusiră în prăpastia gîtului lui Shai-Hulud. Auzi țipetele oamenilor, scrîșnetul metalului...

La o sută de metri distanță, zări o formațiune stîncoasă. Măcar de-ar putea ajunge la ea...

Baronul Harkonnen zăcea cu fața în sus pe un pat de masaj, cu pielea flască atîrnîndu-i de-o parte si de alta. Spray-uri cu apă îi împrospătau spatele si picioarele, făcîndu-l să scînteieze ca un luptător de sumyan transpirat. Doi tineri drăgălași — cu pielea uscată și deșirați, dar cei mai buni pe care-i putuse găsi la Carthag — îi frecționau umerii cu uleiuri.

Un asistent se repezi înăuntru.

— Îmi pare rău că vă întrerup, stăpîne baron, dar am pierdut azi un echipaj întreg de combină. Un aerotransportor a sosit la timp să preia încărcătura — un rezervor plin — dar n-a putut salva oamenii...

Baronul se ridică pe jumătate, simulînd dezamăgirea.

— Nici un supraviețuitor?

Cu o fluturare neglijentă a mîinii, îi făcu semn asistentului să iasă.

— Nu pomeni nimănui despre asta!

Îi va ordona lui de Vries să consemneze pierderea masinii si a personalului, la un loc cu toată mirodenia. Natural, membrii echipajului transportorului vor trebui eliminati ca martori, la fel și asistentul care-i adusese mesajul. Poate că și cei doi băieti stiau prea multe, dar oricum nu vor supraviețui niciodată exercitiilor private pe care le plănuia pentru ei...

Surîse în sinea lui. Oamenii puteau fi înlocuiți atît de ușor!

Pacea nu este echivalentă cu stabilitatea — stabilitatea este nondinamică si niciodata la mai mult de un fir de păr distantă de haos.

FAYKAN BUTLER, Constatări ale Consiliului post-Jihad

— Nu vei fi mulțumit să afli asta, Împărate...

Sambelanul Ridondo se înclină țeapăn, în timp ce Shaddam cobora de pe piedestal în mica încăpere a audientelor de stat.

Nu-mi aduce nimeni, niciodată, vesti bune? Fierbea de furie, gîndindu-se la toate mărunțișurile irritante care-i distrăgeau atenția si-l împiedicau să aibă parte fie si de o singură clipă de pace.

Sambelanul cel subtire se dădu deoparte ca să-l lase pe împărat să treacă, apoi se grăbi să-l ajungă din urmă, pe fîșia de covor rosu.

— A avut loc... un incident pe Beakkal, Sire!.

Desi era abia la începutul după-amiezii, Shaddam terminase restul întîlnirilor din acea zi si îi informă pe nobilii si ambasadorii prezenți că va fi nevoie să se reprogrameze. Sambelanului Ridondo îi va rămîne sarcina de neinvidiat de a rearanja audiențele tuturor celor implicați.

— Beakkal? Ce-mi pasă mie de locul ăla?

Alergînd ca să țină pasul cu pasii mari ai lui Shaddam, bărbatul îsi sterse transpiratia de pe fruntea înaltă.

— Atreizii sînt amestecati. Ducele Leto ne-a luat prin surprindere!

Bărbați și femei elegant îmbrăcați stăteau în jurul camerei de audiente, întreținînd conversatii soptite. Parchetul exotic din lemn fatetat si incrustat cu scoici kabuzu dădea camerei o strălucire somptuoasă, în lumina aurie a licurigloburilor din cristal de Balut. În funcție de dispozitia sa, împăratul prefera cîteodată confortul si atmosfera neoficiale, prin comparație, ale acestei mici încăperi de primire, Sălii Imperiale de Audiente.

Shaddam se înfășurase într-o mantie lungă, stacojiu cu auriu, presărată cu smaralde, pietre-de-apă si safire negre.

Pe sub vesmîntul luxos, purta un costum de baie, în asteptarea canalelor si bazinelor calde de dedesubtul palatului. Ar fi preferat să fie acolo, jucîndu-se si stropindu-se cu apă cu concubinele.

Trecînd pe lîngă un grup de nobili, oftă.

— Ce-a mai făcut acum vărul meu? Ce are Casa Atreides împotriva unei lumi minore, acoperite de jungle?

Împăratul se opri, cu spatele drept si ținută imperială, în timp ce agitatul său sambelan rezuma îndrăznețul atac militar asupra Beakkalului, iar o multime de curteni curiosi se înghesuiră mai aproape.

— Cred că ducele a făcut ce trebuia, rosti un bărbat plin de demnitate, cu părul pe cale să încărunteasc — lordul Bain O'Garee, de pe Hagal. Găsesc dezgustător faptul că Primul Magistrat a putut îngădui ca tleilaxu să profaneze un mausoleu care cinstea eroii căzuti în luptă...

Shaddam era pe cale să-i arunce o privire nimicitoare lordului de pe Hagal, cînd auzi murmure de sprijin printre ceilalti nobili. Subestimase antipatia

generală fată de tleilaxu, iar acești oameni îl aclamau pe tăcute pe Leto pentru curajul lui. *De ce nu mă aclamă niciodată pe mine cînd iau masuri aspre, necesare?*

Un alt nobil exclamă:

— Ducele Leto are dreptul să răspundă unei asemenea insulte. Era o chestiune de onoare...

Shaddam nu reușea să-și aducă aminte numele omului, sau măcar din ce Casă făcea parte.

— Si era o chestiune de respectare a *legii* imperiale, îl întrerupse sotia lui Shaddam, Anirul, păsind usor printre soțul ei și sambelanul Ridondo.

De la moartea recentă a dreptvorbitoarei Lobia, Anirul se învîrtise prin preajma lui Shaddam, ca si um ar fi vrut într-adevăr să-i stea alături în timpul ecărei îndatoriri imperiale.

— Un om are dreptul moral de a-și proteja familia. Asta nu include la fel de bine și strămosii?

Unii dintre nobili încuviințară, iar un bărbat hicoti, ca și cum Anirul ar fi spus o vorbă de duh. haddam simți cum bate vîntul opiniei celorlalți.

— De acord, zise el, întărind tonul patern din glas.

Se gîndi cum să folosească mai bine acest prelent pentru interesele sale.

— Aranjamentele clandestine ale Beakkal-ului cu ene Tleilax erau în mod clar ilegale. As fi dorit ca agul meu văr Leto să fi mers pe canalele cuvenite, ar pot înțelege acțiunea sa pripită. E încă tînăr...

În gîndurile sale intime, Shaddam își dădu repede ama în ce fel această acțiune militară a Atreizilor tea întări poziția lui Leto printre Marile Case. estea îl priveau pe duce ca pe un om care îndrăzna să facă ceea ce altii s-ar fi temut măcar să ia în siderare. O asemenea popularitate putea fi periasă pentru Tronul Leului de Aur...

Înălță mîna plină de inele.

— Vom investiga această problemă si vom face cunoscută opinia noastră oficială la momentul cuvenit!

Acțiunile lui Leto deschiseseră de asemenea usa pentru propriile planuri — iminente — ale lui Shaddam. Acești nobili adunați aici respectau o demonstrație de justiție promptă, fără șovăire. Un precedent uimitor, într-adevăr...

Anirul se uită la soțul său, simtindu-i gîndurile schimbătoare. Îi aruncă o privire întrebătoare, pe care el o ignoră. Zîmbetul lui păru să o tulbure mult. Dar soția sa si cotoroantele Bene Gesserit păstrau deja prea multe secrete față de el; avea deci toate drepturile să le răspundă în acelasi mod.

Îl va chema pe basharul suprem si-si va declansa propriile planuri. Bătrînul veteran Zum Garon va ști exact cum să se ocupe de problemă și va aprecia șansa de a arăta bravura sardaukarilor săi și în altceva decît o simplă paradă militară!

La urma urmei, planeta Zanovar — unde locuia bastardul Tyros Reffa — nu era atît de diferită de Beakkal...

■

În intimitatea apartamentului ei, condeiul cu senzori al doamnei Anirul descria în aer hieroglife stîngace. Lîngă ea se afla o plantă tropicală în ghivece cu flori negre ca antracitul degajînd parfumuri electrizante.

Deasupra biroului, jurnalul conceptual-senzorial al lui Anirul plutea ca și cum ar fi scris pe pagini fără hîrtie, înregistrîndu-i gîndurile cele mai tainice, lucruri pe care soțul ei nu trebuia să le descopere vreodată. Mîzgălea în limbajul codificat, impenetrabil

al Bene Gesserit, limba de mult uitată folosită în străvechea *Carte Azhar*.

Scria despre tristețea pentru moartea dreptorbitoarei Lobia, despre afecțiunea pe care-o nutrise ntru bătrînă. O. n-ar ridica din sprîncene Maica Superioară Harishka văzînd o asemenea mărturisire schisă a emoției? Dar lui Anirul îi era teribil de dor prietena ei. Nu avea alți interlocutori apropiați la rtea imperială, numai lingușitori insuportabili are-i căutau favorurile pentru a-și îmbunătăți proria situatie.

Lobia fusese altfel, totusi. Anirul păstra acum moria și experiențele bătrînei înăuntrul ei, în cacoia sutelor de generații trecute — o pădure de vieti a deasă pentru a fi explorată.

Mi-e dor de tine, veche prietenă... Cu oarecare stîneală, Anirul se stăpîni. Atinse un buton de pe deiul cu senzori și urmări atît instrumentul, cît urnalul, cum dispăreau ca o șuviță de fum în inelul u o piatră-de-apă de un albastru palid.

Anirul făcu o serie de exerciții de respirație. Sele de fundal ale palatului se estompară și ea mai i doar vocile sale interioare, soptind:

— Maică Lobia? Mă auzi? Ești acolo?

Celelalte memorii puteau fi tulburătoare uneori, i cum strămoașele o spionau din interiorul prolui său craniu. Deși îi displăcea pierderea itătii ei umane fundamentale, de obicei găsea enta lor reconfortantă. Conglomeratul de vieți a o bibliotecă lăuntrică, în ocaziile în care putea cceseze — un rezervor de înțelepciune și încui. Lobia era undeva acolo, înăuntru, pierdută tre nenumărate fantome, așteptînd să se ime...

Hotărîtă, Anirul închise ochii si jură s-o găsească pe dreptvorbitoare, să plonjeze în mijlocul larmei pînă cînd va afla unde este Lobia. Se cufundă mai mult, si mai mult... *mai adînc...*

Era ca un zăgaz subțire cît o coajă de ou, asteptînd să fie spart. Nu încercase niciodată o excavare atît de adîncă a trecutului dinăuntru, stiind că risca să devină iremediabil pierdută în regatul adînc de voci. Însă Anirul era Maica Kwisatz, aleasă pentru acest rang secret pentru că avea acces la trecutul genetic mai mult decît oricare soră în viată. Cu toate acestea, nu era o călătorie pe care cineva ar fi trebuit s-o riste fără sprijinul si plasa de siguranță oferite de alte surori.

Simti o agitație, un vîrtej în curgerea Celorlalte Memorii. *Lobia*, strigă ea cu mintea. Tumultul se intensifică, ca și cum s-ar fi apropiat de o sală plină de oameni gălăgioși. Percepea văluri de culori învolburate, în nuanțe despre care nu-si imaginase niciodată că ar fi posibile, paravane încetoșate care nu-i permiteau să intre.

Lobia! Unde esti?

Dar în loc să obțină un răspuns de la o voce solitară, surescitarea amplifică vocile, transformîndu-le într-o multime urlătoare, care strigau avertismente de dezastru. O îngrozeau, și nu avu de ales decît să fugă.

Anirul se trezi din nou în biroul ei, văzînd lucrurile din jur ca prin ceată. Simțea ca și cum o parte din ea rămăsese în urmă, adînc si definitiv captivă în intelectul colectiv al Bene Gesserit-ului. Nu mișcă nici un mușchi în timp ce se lăsă scoasă din Celelalte Memorii, lăsînd în urmă admonestările lor înfricoșătoare.

Treptat, simti furnicături pe piele. Cînd reuși în sfîrsit să se miște, vederea i se limpezi.

Vocile lăuntrice simteau că ceva groaznic si imposibil de împiedicat era pe cale să se producă. Ceva care avea de-a face cu mult-asteptatul Kwisatz Haderach si care se afla la distantă de numai o generație. Sămînța crestea deja în pîntecele nebănuitoarei Jessica. Celelalte Memorii dădeau avertismente de dezastru...

Anirul ar fi preferat să vadă imperiul prăbusindu-se înainte ca cel mai mic rău să i se întîmple acelui copil.

*

În intimitatea apartamentului său spațios, Maica Kwisatz bea ceai de mirodenie si vorbea în șoapte codificate către Cucernica Maică Mohiam.

Mohiam o privea printre gene, cu ochii ei ca de pasăre.

— Ești sigură de viziunea pe care-ai avut-o? Ducele Leto Atreides nu pare dispus s-o lase pe Jessica să plece. Ar trebui să mă duc pe Caladan s-o protejez? E posibil ca atacul lui nesăbuit, de pe Beakkal, să-l fi lăsat vulnerabil la represalii din partea dusmanilor, iar Jessica ar putea deveni atunci o țintă. Asta e ceea ce-ai văzut?

— Nimic nu e sigur în Celelalte Memorii, nici măcar pentru Maica Kwisatz.

Anirul sorbi îndelung din ceaiul dulce, apoi puse jos ceasca.

— Dar nu trebuie să pleci, Mohiam. O să stai aici, la palat.

Chipul i se înăspri.

— Am primit vesti de pe Wallach IX... Maica Superioară Harishka te-a ales *pe tine* s-o înlocuiesti pe Lobia ca dreptvorbitoare a împăratului!

Dacă Mohiam era surprinsă sau încîntată, nu lăsă să se vadă nici o emoție. În schimb, se concentră asupra problemei în discuție.

— Atunci, cum facem să ne asigurăm că Jessica și copilul sînt în siguranță?

— Am hotărît că trebuie s-o aducem pe această tînără aici, pe Kaitain, pentru timpul care-a mai rămas din sarcina ei. Așa vom rezolva problema.

Mohiam se lumină la față.

— O sugestie excelentă. Putem monitoriza fiecare etapă a sarcinii...

Zîmbi ironic.

— Cu toate astea, ducelui Leto n-o să-i placă!

— Dorințele unui *bărbat* n-au ce căuta în această chestiune!

Anirul se cufundă din nou în fotoliu și auzi foșnetul pernei umplute cu alge. Se simtea extrem de obosită.

— Jessica va da naștere fiicei ei aici, la palatul imperial.

Se presupune că stabilizarea prezentului este o formă de echilibru, dar această acțiune se dovedește inevitabil periculoasă. Legea și ordinea sînt mortale. Încercarea de a controla viitorul servește doar pentru a-l deforma.

KARRBEN FETHR, Absurditatea politicii imperiale.

Petrecînd o zi în aglomeratul parc de distracții de pe Zanovar, docentul Glax Othn nu se simțise niciodată atît de bătrîn... sau atît de tînăr. Îmbrăcat într-o salopetă obișnuită, verde deschis cu dungi, începea treptat să se relaxeze, uitînd despre amenințarea misterioasă la adresa protejatului său, Tyros Reffa.

Rîse alături de copiii gălăgioși și mîncă dulciuri. Jucă jocuri al căror scop era să-i testeze capacitățile, deși știa că supraveghetorii înclinau întotdeauna șansele în favoarea lor. Nu-i păsa, deși ar fi fost plăcut să ia acasă un premiu, doar ca amintire. Culorile și mirosurile acestui loc se încolăceau în jurul lui ca un balet pentru mase, iar Othn zîmbea.

Reffa știuse exact de ce avea nevoie bătrînul profesor. Acesta spera că tînărul — care se afla chiar acum pe planeta principală Taligari — avea să se bucure de opera suspendată la fel de mult cît se bucura Othn de această plimbare neobișnuită.

Ziua fu lungă și obositoare, dar pasionantă. Lăsat în voia lui, Othn nu și-ar fi permis niciodată o ase-

menea vacanță necuviincios de amuzantă. Studentul său de atîta vreme îi dăduse o lecție valoroasă!

Dîndu-și la o parte din ochi părul sur, umezit de sudoare, Othn ridică ochii exact în momentul în care o umbră traversă soarele. În jurul lui, muzica si rîsetele continuau. Cineva țipă. Se întoarse și văzu un disc plutitor trecînd pe deasupra lor, într-un zbor temerar, fără nici o regulă, ocolind obstacolele care se înălțau mult în aer; pasagerii se tineau strîns. țipînd de o groază simulată.

Apoi și mai multe umbre întunecară cerul, mari și amenințătoare. La început, docentul nu-si imagină că uriasele nave ar putea fi altceva decît o parte dintr-un spectacol neobișnuit.

Înăuntrul parcului aglomerat, oamenii așteptau la coadă pentru cursele de intensificare senzorială. pentru labirinturi și holodansuri. Alții își încercau norocul la standurile cu mîncare, unde felurile puteau fi cumpărate cu o poveste amuzantă sau cu un cîntec. Multi dintre spectatori se uitară în sus. Mestecînd ultima bomboană de fruct cristalin, docentul privi cu interes în loc de teamă. Pînă cînd primele arme începură să tragă...

În nava din avangardă, generalul comandant al lui Shaddam, basharul suprem Garon, dirija el însuși atacul devastator. Jurase să tragă primul foc, să înregistreze primele victime, să verse primele picături de sînge...

Un ornitopter blindat se năpusti asupra monumentului central al parcului, o construcție articulată a unui vierme de nisip impunător, înconjurat de dune artificiale. Exploziile sfîsiară aerul, focul armelor împroșcă pămîntul. Un nor de scîntei înconjurară flăcările și fumul, în clipa în care structura diafană se prăbuși. Oamenii țipau și fugeau.

Glasul tunător al docentului, devenit mai puternic datorită anilor de cursuri ținute în săli pline de studenti neastîmpărati, răcni acoperind zgomotul rescînd:

— Adăpostiti-vă! Căutati un refugiu!

Dar nu era nici un loc în care să te ascunzi.

Fac asta ca să-l găsească pe Tyros Reffa?

Sardaukarii din detasamentul morții purtau uniforme cu gri si negru. Tintind cu ochi de otel, palidul baron ucidea copii. arzîndu-i pînă deveneau forme pite, de nerecunoscut. Era doar începutul...

După ce primele focuri împrăstiaseră mulțimea si declansaseră haosul, detasamentul trase asupra maginii viermelui de nisip. Apoi folosiră raze cu care iară și demontară țipătorul monument central în cați sfărîmate de metal fumegînd, scotînd la iveală pozitele de melanj cu ziduri groase îngropate desubt. În concordantă cu ordinele imperiale, trupe de avangardă trebuiau să găsească si să upereze stocurile ilegale de mirodenie.

După aceea, distrugerea principalelor orase de pe Arrakis putea continua...

Garon își așeză topterul în vîrful unei grămezi de năsite umane carbonizate, iar soldatii se răspîndi, trăgînd în tot ce misca. Vizitatorii neînarmati parcului de distractii fugeau năuciti si înspăimîntati.

Alte nave imperiale înarmate aterizară în cursul parcului, lăsînd să iasă din ele soldați care împrăstiară printre ruinele uriasei structuri în mă de vierme de nisip. Imaginea fusese oficial o plă atracție într-un parc de distractii, care domina ajul de la o sută de metri, dar giganticul monument ascunsese dedesubt tuneluri pline cu melanj.

În mijlocul masacrului, un singur om îndrăzni să se apropie de soldati prin fum și printre cadavre, un profesor bătrîn. Avea chipul devastat dar îndîrjit, ca un învățător pe cale să cumintească niște scolari neascultători. Zum Garon îl recunoscu pe docentul Glax Othn, de la instructajul militar dinainte de misiune.

Umărul lui Othn era scăldat în sînge, iar părul sur îi fusese ars pe toată partea stîngă a capului. Părea să nu simtă nici o durere, doar o furie îngrozită. *Atîta vărsare de sînge, doar ca să-l distrugă pe Tyros!* Docentul, care ținuse multe discursuri mînioase de-a lungul carierei sale, ridică vocea:

— Este scandalos!

Basharul suprem, cu uniforma impecabil de curată și călcată, răspunse cu un zîmbet strîmb, în timp ce vălătucii de fum se înălțau spre cer. Trupuri arse zvîcneau pe jos, iar în spatele lui Othn, o structură asemănătoare unui palat se prăbusi cu un scrîșnet si o bubuitură.

— Profesore, trebuie să înveți diferenta dintre teorie si practică...

La un semn din mînă al lui Garon, sardaukarii îl doborîră pe docent înainte ca acesta să mai poată face un pas. Imperturbabil, basharul suprem își îndreptă atenția din nou către viermele de nisip distrus, pentru a supraveghea operațiunile de recuperare. Înconjurat de un fum înțepător. scoase jurnalul vocal personal din buzunarul uniformei si dictă un raport către Shaddam, în timp ce observa măcelul.

Cufundați în fumul și duhoarea catastrofei. grupele de sardaukari încărcau navele de luptă cu mirodenia de contrabandă. Ca niste bondari umflati, topterele huruiau pe cer spre navele de transport care asteptau. Împăratul va ceda melanjul confiscat

CHOAM-ului și Ghildei, ca recompensă. Cu încredere sigură pe sine, va declara că aceasta este salva naugurală al „Marelui război al mirodeniei".

Basharul suprem anticipa venirea unor vremuri nteresante...

Actionînd conform unui orar strîns, Garon ordonă rupelor rămase la sol să se întoarcă la marile vehi-ule militare. Cu melanjul recuperat aflat în siguranță în mîinile sale, restul operațiunii de anihilare putea fi îndeplinită de la distanță; Garon avea să privească din scaunul său de comandă, fără să-și murdărească mîinile. Detașamentul decolă, fără să a în seamă gemetele rănitilor si plînsetele copiilor.

Navele grele de luptă intrară pe orbită joasă. De colo, urmau să termine treaba de a rade orașul de e fața planetei. apoi să țintească spre o anumită proprietate din apropiere.

*

În grădinile de ferigi ale lui Reffa, adierea fierbinte întețea, făcînd frunzele verzi să unduiască într-un anet ca de aripi în zbor. Charence, administratorul osiei, întrerupse cascadele fîntînii în timp ce urca anta. Însărcinase deja grădinarii si inginerii idrologi să realizeze o verificare și o revizie completă sistemului de fîntîni în timp ce stăpînul lui era ecat pe Taligari.

Meticulos în privința îndatoririlor sale, Charence făcea un punct de mîndrie din faptul că Tyros Reffa observase niciodată munca pe care-o îndeplinea mosie. Acesta era cel mai plăcut compliment pe e putea spera să-l primească un administrator. ădinile și casa mergeau atît de lin, încît stăpînul nu avusese niciodată vreun motiv să se plîngă.

Docentul îl însărcinase pe Charence să-l slujească pe Tyros Reffa chiar din clipa în care băiatul misterios sosise pe Zanovar, cu mai mult de patru decenii în urmă. Credinciosul servitor nu pusese niciodată întrebări despre originea băiatului sau despre sursa averii sale inepuizabile. Charence, un bărbat concentrat asupra multelor sale responsabilități, nu avea timp de curiozități.

Cînd ultimele suvițe de apă secară din cascada fintînii, intră în pavilionul de la izvor, în vîrful colinei acoperite cu dale de piatră. Muncitorii în salopete cărau găleti si furtunuri, îndreptîndu-se către substatiile instalației de țevi, ascunse cu grijă în grădinile cu ciuperci. Charence îi auzea fluierînd si sporovăind în aerul limpede.

Nu observă cîtuși de puțin navele de război din înalturi. Administratorul mosiei se concentra asupra lumii reale din jurul lui, mai degrabă decît să se uite la cerul de deasupra. Tunurile laser sfîsiară aerul ca niste fulgere azvîrlite de un zeu mînios al tunetelor. Banguri sonice, de aer ionizat, culcară arborii la pamînt. Parcurile si lacurile trosniră pînă la orizont. evaporate si transformate instantaneu într-un cîmp mort, de sticlă.

Cu ochii durerosi de la lumina intensă, Charence se uită acum în sus, urmărind miile de sulite ale distrugerii intersectîndu-se asupra domeniului Reffa. Stătea ca paralizat, incapabil să fugă. Înfruntă furtuna ca pe o locomotivă de aer fierbinte care se repezea urlînd către el...

Flăcările se rostogoleau peste grădini ca niste tsunami rosii, o învălmășeală de materie incandescentă orbitoare, care anihila cîmpurile parcelate si zonele împădurite atît de repede, încît nici măcar fumul nu apuca să se ridice.

Cînd unda de soc trecu, nu lăsă în urmă nimic din minunatele grădini si constructii. Nici măcar dărîmături.

În sclipitorul oraș Artesia, pe partea întunecată a lumii de bastină Taligari, Tyros Reffa asista singur la fascinanta operă suspendată. Stătea într-o cabină privată, concentrîndu-se să înțeleagă nuantele și complexitatea spectacolului, vrăjit de culoare și de priveliste.

Una peste alta, îi plăcea foarte mult si abia aștepta să-i povestească docentului ceea ce trăise, cînd se va întoarce acasă, pe Zanovar...

După două generatii de haos, cînd omenirea birui în sfirsit controlul perfid al masinilor, se ivi un nou concept: „Omul nu poate fi înlocuit".

Precepte ale Jihadului Butlerian

Dintr-un balcon, prințul Rhombur privea în marea sală de bal. Pregătirile continuau cu un avînt implacabil: servitori, decoratori și furnizori de alimente roiau prin castelul Caladan. Era ca si cum ar fi privit o armată pregătindu-se de război...

Deși putine dintre sistemele sale fizice originare mai rămăseseră, Rhombur simti nelinistea în adîncul stomacului său artificial. Observa din umbră, pentru că, dacă ar fi fost văzut, o multime de oameni l-ar fi asaltat cu întrebări interminabile despre o mie de decizii mărunte — iar el avea destule pe cap!

Purta un frac alb, în stil retro, care fusese ajustat ca să acopere pielea sintetică si servomecanismele ce-i mișcau membrele substituite. În ciuda cicatricelor întinse, Rhombur arăta de-a dreptul elegant.

Exact așa cum ar trebui să arate un bărbat în ziua nunții sale!

Peste tot pe podeaua lustruită de dedesubt, servitorii se agitau sub îndrumarea organizatoarei de festivități — o femeie din afara planetei, splendid îmbrăcată, cu un chip îngust si întunecat care-o făcea să pară alcătuită din contraste ciudate, asemeni unei

primitive caladaniane aruncată în societatea modernă. Vocea ei melodioasă străbătea larma în timp ce emitea un flux constant de ordine, în dialectul galach oficial.

Servitorii săreau să-i îndeplinească ordinele, potrivind cosuri cu flori și rămurele de corali multicolori, aranjînd obiectele rituale pe altar pentru preotul oficiant, curățînd petele, îndreptînd cutele. Deasupra, într-un intrînd discret, închis cu plaz transparent între grinzile tavanului boltit, o echipă de holoproiectie își instala si-si testa aparatura.

Candelabre imense, din cel mai pur cristal de Balut, atîrnau în șiruri luminoase, aruncînd o lucire aurie asupra scaunelor pregătite pentru adunare. Un aranjament de flori exotice, cățărătoare, urca pe un stîlp de lîngă adăpostul lui Rhombur, răspîndind un parfum rar. de violete și hibiscus. Aroma era putin prea tare si, cu o usoară răsucire a unui buton de control de pe un panou aflat în talie, bărbatul își ajustă senzorul olfactiv pentru a-i diminua sensibilitatea.

La insistentele lui, sala de bal de pe Caladan arăta de parcă ar fi fost transportată intactă din Marele Palat de pe Ix. Îi amintea de o vreme cînd Casa Vernius conducea puternica lume industrială, producînd tehnologii inovatoare. Asa cum o va face din nou...

În timp ce stătea pe balconul înalt, deveni conștient de activitatea de pompare a plămînilor săi mecanici, de bătaia ritmică a inimii-mașinărie. Se uită la pielea anorganică de pe mîna stîngă, la spiralele complicate ale amprentelor și la degetul al treilea, neacoperit, pe care Tessia va pune în curînd o verighetă.

Multi soldati hotărîseră să se însoare cu iubitele lor, înainte de a se grăbi să plece la război. Rhombur

era pe cale să conducă recucerirea planetei Ix si să recupereze proprietățile familiei sale. Cum putea să facă altceva decît să o ia pe Tessia de sotie?

Își îndoi degetele groase, artificiale, si acestea raspunseră ca si cum mintea sa le-ar fi comandat, dar cu o foarte mică rigiditate. În ultima vreme, înregistrase îmbunătătiri dramatice ale controlului de finete al miscărilor, dar astăzi simtea un usor regres — poate din cauza stresului provocat de respectiva ocazie. Spera că nu va face nimic umilitor în timpul ceremoniei...

Pe o platformă în spatele altarului, orchestra exersa marsul din *Concertul nuptial ixian*, muzică tradițională pe care toți nobilii din familia Vernius îsi făcuseră jurămintele de cununie. Iar obiceiul consfintit de datină avea să continue, indiferent cît de mult căzuse în dizgratie Casa lui. Muzica emotionantă — cu sunete ritmice de alămuri, care sugerau marea industrie — îl umplea de nostalgie și de fortă.

Sora lui Rhombur, Kailea. visase întotdeauna o asemenea ceremonie pentru ea însăsi. Măcar dac-ar fi putut fi încă aici, dacă lucrurile ar fi mers altfel si ea ar fi făcut alte opțiuni... Fusese cu adevărat malefică? Rhombur se lupta în fiecare zi cu această întrebare, asa cum avea de-a face cu consecintele trădării ei nechibzuite. În ciuda durerii stăruitoare, se hotărîse s-o ierte, dar asta însemna un efort continuu.

Lumina izbucni de deasupra, proiectoarele murmurară, si o holo-siluetă în trei dimensiuni apăru în fata lui. Își ținu respirația. Era o veche imagine animată a surorii lui, într-o rochie de brocart de culoarea levănticii si purtînd diamante — amintire de pe vremea cînd era adolescentă... izbitor de frumoasă.

cu părul arămiu-închis strălucitor. Imaginea pulpiia si părea să prindă viată, cu un zîmbet pe buzele generoase, feline.

De pe podeaua marii săli de bal, organizatoarea nunții privi cu atentie la proiecție și vorbi într-un holo-transmițător de la gît. La comanda ei, imaginea lui Kailea îsi puse mîinile în solduri si buzele i se miscară.

— Ce faci tocmai aici, sus? Nu te poți ascunde de propria nuntă. Du-te la garderobă pentru floarea de la butonieră. Părul arată ciufulit!

Drăgălașa hologramă alunecă prin aer spre zona scaunelor, unde imaginea ei avea să ocupe în mod simbolic unul dintre locurile din față.

Cu stîngăcie, Rhombur îsi atinse capul, pe care părul sintetic acoperea calota de metal ce-i proteja craniul. Cuprins de amărăciune, făcu semn organizatoarei și se grăbi către o cameră alăturată, unde slujitorii se ocupară de el.

La scurt timp după ce fanfara ixiană răsună în sala de bal, organizatoarea apăru în usă.

— Pe aici, te rog, prințe Rhombur!

Fără să arate că ar fi constientă sau nelinistită din pricina membrelor lui artificiale, îi întinse o mînă. Cu pasi demni, îl conduse într-un nartex presărat cu flori.

În următoarea oră, invitații se revărsară înăuntru, purtînd veșminte alese si înghesuindu-se în scaunele destinate lor. Membri în uniformă ai gărzii Casei Atreides erau aliniati de-a lungul peretilor de piatră, purtînd flamuri violet cu arămiu. Singurele exceptii care săreau în ochi erau Thufir Hawat si Gurney Halleck, care nu se întorseseră încă din misiunea lor de infiltrare pe Ix.

În fata altarului, ducele Leto Atreides purta o jachetă de gală de culoare verde, cu colanul ducal al functiei atîrnat de gît. Desi avea ochii tristi si chipul brăzdat de tragedie, se lumină cînd îl văzu pe Rhombur. Duncan Idaho stătea alături ca maestru de arme, purtînd mîndru sabia Bătrînului Duce, gata să reteze capul oricui ar fi avut ceva de obiectat la căsătorie.

Holo-releele licăriră pe tavan, făcînd să apară imaginea tatălui lui Rhombur alături de prinț, de îndată ce acesta păsi pe culoarul dintre scaune. Îndrumat prin transmisii de organizatoarea nuntii, Dominic Vernius cel holografic afisa un zîmbet larg pe sub mustața uriașă, iar teasta chelă îi strălucea.

Copleșit pe moment de priveliste, Rhombur se clătină pe protezele de la picioare si sopti, ca si cum holograma de lîngă el l-ar fi putut auzi:

— Am așteptat destul, tată. Mult prea mult, si mi-e rusine de asta. Viața mea a fost prea comodă înainte de accidentul care m-a făcut să arăt asa. Acum gîndesc altfel... Ca o ironie, am devenit mai puternic și mai hotărît, mai bun în multe privinte fată de cum eram înainte. Pentru tine, pentru oamenii de pe Ix care suferă si chiar pentru mine însumi, voi recuceri lumea noastră natală... sau voi muri încercînd!

Dar holoimaginea, dacă mai conținea ceva din spiritul lui Dominic însusi, n-o arătă; zîmbetul persista, ca și cum patriarhului ixian nu iar fi păsat de nimic în tot universul, în ziua nunții fiului său.

Cu un oftat adînc din plămînii mecanici, Rhombur păsi înainte, ocupîndu-si pozitia. Îi era recunoscător lui Tessia pentru că-l încurajase, pentru că-i ceruse să devină puternic. Însă nu mai avea nevoie să fie mustrat de ea; pe măsură ce își revenea din punct de vedere fizic si-si amintea în fiecare zi de accidentul

în care aproape că-și pierduse viata, se simtea tot mai plin de hotărîre. Tleilaxu nu vor scăpa usor după ceea ce făcuseră familiei sale, poporului său!

Întîlnind privirea ducelui Leto la altar, Rhombur îsi dădu seama că arăta probabil prea serios pentru o asemenea ocazie. Așa că zîmbi larg, dar nu cu expresia goală a lui Dominic cel holografic de lîngă el. Zîmbetul lui Rhombur era unul de fericire, temperat de o viziune clară a locului său în istorie. Această zi a nunții, această unire cu o incredibilă femeie Bene Gesserit, era o piatră de hotar. Într-o zi, el si cu Tessia vor locui în Marele Palat de pe Ix în calitate de conte si doamnă.

Mulți dintre oaspeti se îmbrăcaseră de asemenea în elegante straie ixiene pentru a se alătura faimoaselor holo-siluete care umpleau șirurile de scaune. Amintiri vii, în acelasi timp fericite si triste. Fostul ambasador de pe Kaitain, Cammar Pilru, se afla acolo în carne și oase, desi soția lui moartă, S'tina, era prezentă doar în formă holografică. Fiii lor gemeni, D'murr si C'tair, arătau exact ca în vremea cînd creșteau pe Ix.

Rhombur îsi amintea parfumuri, sunete, chipuri, voci... În timpul repetitiei din ziua precedentă, atinsese mîna tatălui său, dar nu simțise nimic, doar electricitate statică și fluxuri de energie. *Măcar dac-ar putea fi adevărat!*

Auzi un fosnet în spatele lui și publicul tinîndu-și respiratia. Întorcîndu-se, o văzu pe Tessia alunecînd către el dintr-o nisă boltită, cu toată seninătatea unei Bene Gesserit de rang înalt. Vibrantă si surîzătoare, arăta ca un înger în rochia lungă de mătase merh sidefie, cu capul plecat acoperit de un minunat voal de dantelă. De obicei arătînd destul de banal, cu ochii căprui-deschis si părul castaniu ca de soricel, Tessia

avea în această zi o aură de încredere în sine și de gratie care-o făcea să radieze o deosebită frumusețe interioară. Toți cei de față păreau să vadă la ea ceea ce Rhombur stiuse si iubise în tot acest timp.

O imagine a doamnei Shando Vernius pășea alături de mireasă. Rhombur nu-si mai văzuse mama de cînd fuseseră despărțiți, în timpul invaziei violente, sîngeroase, a tleilaxu pe Ix. Ea asteptase întotdeauna foarte mult de la fiul său...

Acum, cei patru veneau împreună pe culoarul central — holo-proiectiile lui Dominic și Shando pe margini, Rhombur si Tessia în centru. În spatele lor pășea țanțos preotul oficiant, cărînd un exemplar gros, legat, al Bibliei Catolice Portocalii. În mulțime se lăsă tăcerea. Garda Casei stătea în pozitie de drepti, tinînd steagurile ixiene mult deasupra capului. Duncan Idaho zîmbi, apoi își luă o înfățișare mai serioasă.

Trompetele izbucniră, iar *Concertul nuptial ixian* răsună în sala de bal. Mireasa, mirele si suita lor înaintau pe culoarul acoperit cu un covor roșu. Rhombur mărsăluia cu un pas mecanic fără cusur, cu pieptul scos în față, în stilul unui nobil mîndru.

Desi spațiul destinat spectatorilor obisnuiți era limitat, imagini ale scenei erau transmise pe întreaga planetă, captînd fiecare moment. Oamenii de pe Caladan îndrăgiseră întotdeauna spectacolele...

Rhombur se concentra să-și miste picioarele pentru a se propulsa înainte... si către farmecul lui Tessia.

În rîndul din față stătea Jessica, aruncînd din cînd în cînd priviri către Leto, care se afla lîngă altar. Se concentră asupra lui și-l privi printre gene, încercînd să-și dea seama ce simțea el în acel moment. Chiar și cu puterea de observație Bene Gesserit, nu prea

reusea să pătrundă gîndurile bine stăpînite ale lui Leto. Unde și de la cine învățase să facă asta? De la tatăl lui, fără îndoială. Desi zăcea în mormînt de două decenii, Bătrînul Duce încă exercita o mare influență asupra fiului său.

Ajungînd în fata altarului, Rhombur si Tessia se despărtiră, făcîndu-i loc preotului să treacă printre ei. Apoi păsiră amîndoi în urma lui, lăsînd hologramele lui Dominic si Shando alături de Leto, care juca rolul de cavaler de onoare. Muzica nuptială se termină, iar asupra sălii de bal coborî o liniște plină de nerăbdare.

De pe o masă aurie din altar, preotul luă două sfesnice bătute cu pietre pretioase si le ridică în aer. După ce preotul atinse un senzor ascuns, cîte două lumînări iesiră din fiecare si izbucniră în flăcări de culori diferite — una violetă si una arămie. În timp ce recita invocatia de nuntă, îi întinse un set de lumînări lui Rhombur si altul lui Tessia.

— Ne-am adunat aici să celebrăm unirea printului Rhombur Vernius de pe Ix cu sora Tessia Yasco din Bene Gesserit...

Răsfoind prin Biblia Catolică Portocalie — o carte groasă, scrisă de mînă, de pe piedestalul din fata lui, citi cîteva pasaje, dintre care unele îi fusesră sugerate de Gurney Halleck.

Rhombur si Tessia se întoarseră si întinseră lumînările unul spre altul. Flăcările colorate se contopiră si deveniră o văpaie îngemănată de violet si arămiu. Printul ridică voalul lui Tessia, dezvăluind chipul ei luminos, inteligent, plin de compasiune si dragoste. Părul castaniu îi lucea cu o sclipire întunecată, iar ochii usor depărtati străluceau. Văzîndu-si mireasa, simti o dorintă aprinsă si nu-i veni să creadă ca răsese alături de el. Rhombur simti înțepătura

lacrimilor imaginare pe care trupul său deteriorat nu mai era capabil să le producă.

Leto făcu un pas în față, purtînd inelele pe o tavă de cristal. Fără să-și întrerupă privirile drăgăstoase, prințul și mireasa lui își puseră unul altuia verighetele.

— A fost un drum lung si greu, rosti el cu vocea sintetizată, pentru noi si pentru tot poporul meu...

— Voi merge întotdeauna alături de tine, prințul meu!

Imnul energic, triumfal, de încheiere din Concertul nupțial începu, iar cuplul se întoarse pe culoar, cu Tessia ținîndu-l de braț pe Rhombur. Aplecîndu-se spre el, zîmbi.

— N-a fost chiar atît de greu, nu-i asa?

— Corpul meu artificial poate rezista chiar și la cele mai înfiorătoare torturi...

Rîsul gutural al lui Tessia îi făcu pe cîtiva spectatori să chicotească alături de ea si să se întrebe care fusese răspunsul soptit după aceea.

Cuplul ixian și invitații lor petrecură si dansară pînă tîrziu, în noapte. Într-o asemenea zi, Rhombur începea să creadă în șanse proaspete.

Dar încă nu auziseră nici o veste de la Gurney Halleck si Thufir Hawat.

*

În dimineata de după nuntă, Jessica primi un cilindru-mesaj purtînd sigiliul stacojiu si auriu al Casei Corrino.

Plin de curiozitate, Leto stătea alături de ea, frecîndu-si ochii rosii. Jessica nu numarase paharele de vin de Caladan pe care el le consumase în noaptea precedentă.

— Nu i se întîmplă prea des concubinei mele să primească un comunicat de la curtea imperială...

Ea tăie sigiliul cu o unghie si scoase un sul imperial. Scris pe pergament Corrino, mesajul era în cifrul Bene Gesserit. Jessica încercă să nu-si arate surpriza în timp ce traducea cuvintele și i le transmitea lui Leto.

— Domnia-ta, este o chemare oficială pentru mine din partea doamnei Anirul Corrino, să merg la curtea imperială de pe Kaitain. Spune că are nevoie de o nouă doamnă de onoare si...

Își tinu respiratia în timp ce continuă să citească.

— Fosta mea profesoară, Mohiam, a fost numită noua dreptvorbitoare a împăratului. Ea m-a recomandat doamnei Anirul și aceasta a acceptat!

— Fără să mă întrebe pe mine? întrebă Leto din ce în ce mai furios. Asta pare ciudat... e doar un capriciu.

— Trebuie să mă supun ordinelor Comunității, domnule duce. Ai stiut asta dintotdeauna.

Leto se încruntă, surprins de el însusi. pentru că la început se împotrivise atît de mult cînd femeile în robe negre încercaseră prima oară să i-o impună pe Jessica.

— Tot nu-mi place...

— Sotia împăratului sugerează să-mi fac planuri să rămîn acolo pe durata... sarcinii.

Fata sa ovală arăta surpriză și nedumerire.

Leto luă sulul si-l citi el însusi, dar nu putu deslusi simbolurile ciudate.

— Nu înteleg. Ai întîlnit-o vreodată pe Anirul? De ce-ar vrea ea să nasti copilul la palat? Încearcă Shaddam să ia un ostatic Atreides?

Leto nu era încîntat de chemare si se simtea iritat de o situatie pe care n-o putea controla sau întelege.

— Se asteaptă să las baltă toate îndatoririle mele de-aici și să mă mut pur si simplu pe Kaitain, cu tine? Sunt foarte ocupat!

— Eu... eu cred că invitatia este menită numai pentru mine, domnule duce.

Surprins, o privi fix. Ochii lui cenusii aruncau flăcări.

— Dar nu poți să mă părăsesti asa... Cum rămîne cu copilul nostru?

— Nu pot refuza această invitație, domnia-ta. Nu numai că este sotia împăratului, dar doamna Anirul este si o membră puternică a Bene Gesserit...

Și de rang ascuns.

— Voi, Bene Gesserit, aveți întotdeauna propriile voastre motive!

Surorile îl ajutaseră pe Leto în trecut, dar el nu fusese niciodată în stare să înteleagă de ce. Cu o privire mînioasă, se uită din nou la sulul de necitit pe care Jessica îl tinea în mîinile sale subtiri.

— Această chemare vine de la Bene Gesserit, sau e vreo schemă de-a lui Shaddam? Ar putea avea vreo legătură cu atacul meu de pe Beakkal?

Jessica îl luă de mînă.

— N-am nici un răspuns pentru întrebările tale, domnule duce. Stiu doar că o să-mi fie teribil de dor de tine.

Ducele simti un nod în gît. Incapabil să vorbească, singurul lui răspuns fu s-o ia pe Jessica în brate si s-o țină strîns.

Faptul că orice familie din imperiu își poate desfășura armele atomice pentru a distruge bazele planetare a cincizeci sau mai multe Case Mari n-ar trebui să ne preocupe prea mult. Este o situație pe care o putem ține sub control. Dacă rămînem suficient de puternici...

ÎMPĂRATUL FONDIL AL III-LEA

În lumina importantei anunțului zilei, Shaddam ordonase ca Tronul Leului de Aur să fie mutat înapoi în opulenta Sală a Audientelor Imperiale. Îmbrăcat cu o robă carmin, se așeză pe blocul greu de cristal sculptat, arătînd și simțindu-se cu adevărat imperial în timp ce anticipa reactia Landsraadului.

După asta, Casele nesupuse vor ști că mă ignoră pe riscul lor.

Din spatele usilor închise ducînd în încăperea imensă, putea auzi murmurul reprezentanților nerăbdători care fuseseră convocați aici. Abia aștepta să le vadă fețele, cînd vor afla ce făcuse pe Zanovar.

Părul rosu pomădat al lui Shaddam lucea în lumina licurigloburilor. Bău îndelung dintr-o cafea cu mirodenie turnată într-o ceașcă delicată de porțelan si cercetă modelele fine, pictate de mînă, de pe suprafata sa. Pretioasa cească avea să fie distrusă, asa cum fusese totul pe Zanovar. Își încruntă fața pudrată, luîndu-si o înfătisare teribilă, paternă. Azi nu va zîmbi, oricît de satisfăcut s-ar fi simțit.

Ieșind dintr-un coridor secret, doamna Anirul intră în sala de audiențe cu fruntea sus. Păși direct spre tron, fără să fie intimidată de decorul ca de tribunal. Shaddam bombăni în barbă, blestemîndu-si lipsa de prevedere de a nu închide toate intrările în sală. Va trebui să discute problema cu sambelanul Ridondo.

— Soțul si împăratul meu...

Se apropie de baza estradei și ridică ochii spre tronul legendar.

— Înainte să începi, există o problemă pe care trebuie s-o discut cu tine.

Părul castaniu, cu reflexe de bronz, al lui Anirul era proaspăt coafat și prins cu o agrafă de aur.

— Cunoști semnificația acestui an?

Shaddam se întrebă ce scheme mai pregătise Bene Gesserit-ul pe la spatele lui.

— Păi, sîntem în 10175. Dacă nu poti consulta un calendar imperial de una singură, unul dintre curtenii mei te va informa în legătură cu data. Acum vezi-ti de treabă, căci am un anunt important de făcut.

Anirul rămase imperturbabilă.

— Este un centenar, marcînd moartea celei de-a doua soții a tatălui tău, Yvette Hagal-Corrino...

Sprîncenele împăratului se ridicară în timp ce încerca să urmărească ideea ei. *Lua-o-ar naiba! Ce-are asta de-a face cu succesul meu coplesitor de pe Zanovar?*

— Dacă e adevărat, avem tot anul la dispoziție pentru a comemora acest eveniment. Astăzi am de anunțat un decret către Landsraad...

Băgăreata lui soție nu putea fi clintită.

— Ce știi despre Yvette?

De ce persistă femeile în chestiuni de mică importantă în momentele cele mai incomode?

— N-am timp pentru chestionare din istoria familiei.

Dar sub privirea ei fermă, ca de căprioară, chibzui o clipă, în timp ce se uita la cronometrul ixian, bogat ornamentat, de pe perete. Reprezentanții oricum nu s-ar astepta niciodată să înceapă la timp...

— Yvette a murit cu mulți ani înainte să mă nasc eu. Din moment ce n-a fost mama mea, nu mi-am bătut niciodată prea mult capul cu ea. Trebuie să existe filmocărti la biblioteca imperială, dacă vrei să afli.

— Pe durata lungii sale domnii, tatăl tău a avut patru soții, și nu i-a permis decît lui Yvette să stea alături de el, pe un tron special. Se spune că a fost singura femeie nobilă pe care a iubit-o vreodată cu adevărat.

Dragoste? Ce-are asta de-a face cu căsătoriile imperiale?

— După cît se pare, tatăl meu a avut o afecțiune adîncă si pentru una dintre concubinele sale, dar nu si-a dat seama de asta pînă cînd ea a hotărît să se mărite cu Dominic Vernius...

Se încruntă.

— Încerci să forțezi comparații? Vrei să-mi declar afecțiunea pentru tine? Ce fel de întrebări pui?

— E o întrebare a unei sotii. Este, de asemenea, întrebarea unui soț.

Anirul aștepta la picioarele estradei, încă uitîndu-se în sus la el.

— Vreau propriul meu tron aici, alături de al tău, Shaddam — asa cum avea tatăl tău pentru sotia lui favorită!

Împăratul sorbi jumătate din cafeaua cu mirodenie ca să se calmeze. Încă un tron, aici? Deși își însărcinase spionii sardaukari s-o urmărească pe Anirul,

deocamdată nu găsiseră nimic incriminator, si probabil că nu vor găsi niciodată. Vălurile secretului Bene Gesserit nu erau usor de pătruns...

Cîntări posibilitățile si opțiunile. La urma urmei, a aduce aminte Landsraadului că alături de el se afla o Bene Gesserit putea fi în avantajul său, în special dacă-si intensifica agresiunile împotriva celor care stocau mirodenie.

— O să mă gîndesc la asta!

Anirul pocni din degete și se duse spre o ușă cu arcadă, unde, din umbra holului, apărură două surori îndrumînd patru paji care aduseră un tron în sala de audiențe. De o greutate substanțială, tronul era mai mic decît al împăratului, dar construit din același cuarț translucid, albastru-verzui, de Hagal.

— Acum?

Împăratul vărsă cafeaua cu mirodenie pe roba carmin, cînd se ridică în picioare.

— Anirul, sînt pe cale să mă ocup de probleme importante.

— Da... Iar eu ar trebui să fiu alături de tine. E nevoie doar de cîteva clipe...

Arătă spre încă doi paji care pășeau în spatele tronului.

Frustrat, Shaddam examină pata întunecată care i se infiltra în robă si aruncă peste umăr ceasca de porțelan; aceasta zăngăni și se sfărîmă în cioburi, pe podeaua în formă de tablă de șah. Poate că, la urma urmei, ar fi cel mai bun moment, de vreme ce, cu siguranță, anunțul lui va stîrni rumoare. Si totusi... detesta s-o lase pe Anirul să cîștige!

Cu o bufnitură, pajii așezară gîfiind al doilea tron pe podeaua lustruită, apoi îl ridicară din nou, ca să-l urce pe treptele late.

— Nu pe platforma cea mai înaltă, zise Shaddam, pe un ton care nu admitea nici un compromis. Asezati scaunul soției mele pe nivelul de *sub* al meu, în stînga!

Anirul nu va obtine tot ce dorea, indiferent cum va încerca să-l manipuleze.

Pe buzele ei apăru un surîs ușor, care-l făcea să se simtă cumva meschin.

— Desigur, sotul meu.

Făcu un pas în spate ca să examineze aranjamentul și încuviință satisfăcută.

— Stii, Yvette era din Casa Hagal și a pus să-i fie făcut tronul astfel încît să semene cu al lui Elrood...

— Putem să recuperăm mai tîrziu lipsurile din istoria familiei!

Shaddam strigă după un slujitor care să-i aducă o robă curată. Un alt servitor curăță cioburile cestii, făcînd cît mai puțin zgomot posibil.

Adunîndu-si fustele în jurul ei, Anirul se instală pe noul său tron ca o păuniță imperială așezîndu-se într-un cuib.

— Cred că acum sîntem gata să ne primim oaspeții...

Îi zîmbi lui Shaddam, dar acesta păstră o înfățisare severă în timp ce îmbrăca noua robă, una albastru-închis de data asta. Împăratul îi făcu un semn din cap lui Ridondo.

— Să înceapă dezbaterile!

Șambelanul anuntă să fie deschise ușile de aur acoperite cu basoreliefuri, montate pe balamale ce-ar fi putut fi folosite pentru trapele de la calele unui transspațial. Shaddam făcea tot posibilul s-o ignore pe Anirul.

Bărbați cu mantii, robe sau costume oficiale se revărsară pe sub arcadă în sala de audiențe. Acești observatori invitati reprezentau cele mai puternice

familii din imperiu, ca și cîteva dintre Casele mai mici, cunoscute pentru faptul că dctineau uriașe stocuri ilegale de melanj. În timp ce-și ocupau pozitiile de-a lungul peretilor pe jumătate tapetati cu catifea purpurie, mulți păreau intrigati de prezenta neasteptată a lui Anirul pe estradă.

Shaddam vorbi fără să se ridice.

— Priveste si învată...

Ridică mîna împodobită cu inele, iar ferestrele înguste de plaz armat care înconjurau partea de sus a tavanului devenită opace. Licurigloburile se estompară si în spatiul liber din fata tronului masiv de cristal apărură holo-imagini. Nici măcar Anirul nu mai văzuse imaginile înainte.

— Asta-i tot ce-a mai rămas din orasele de pe Zanovar, rosti el pe ton amenintător.

Apăru o pustietate înnegrită, înregistrată de camerele automate de supraveghere ale sardaukarilor care patrulau peste zgura clocotindă. Publicul îngrozit icni văzînd imaginile structurilor topite, movile care-ar fi putut fi copaci, vehicule sau cadavre topite laolaltă... și cratere ce-ar fi putut fi cîndva lacuri. Pretutindeni se înălțau aburi si mocneau flăcări. Schelete contorsionate de clădiri se înălțau ca niste degete frînte pe un cer mînjit de funingine.

Shaddam îi ceruse anume lui Zum Garon să ia imagini ale mosiei carbonizate a lui Tyros Reffa. Văzînd distrugerile, nu-si mai făcea nici o grijă în legătură cu fiul bastard al lui Elrood.

— Acționînd în concordanță cu legea imperială de multă vreme instituită, am confiscat o mare rezervă ilegală de melanj. Casa Taligari se face vinovată de crime împotriva imperiului, asa încît fieful lor de pe Zanovar a plătit pretul final!

Shaddam lăsă asistenta să absoarbă această informație șocantă. Simti mirosul terorii emanat de nobili si de ambasadori.

Obscurul edict imperial împotriva stocării de mirodenie data de o mie de ani. La început, fusese aplicată numai detinătorului fiefului Arrakis, pentru a împiedica acea Casă să deturneze mirodenie și să evite taxele imperiale. Mai tîrziu, motivele pentru aplicarea acelui edict se extinseseră, pe măsură ce unii nobili deveniseră fabulos de bogați din manipulare propriilor lor rezerve, începînd războaie sau folosind mirodenia pentru a întreprinde acțiuni economice și politice împotriva altor Case. După secole de conflicte în jurul acestei chestiuni, tuturor Caselor Mari si Minore li s-a cerut să coopereze prin conglomeratul universal CHOAM. În Codul Imperial a fost introdus un articol special, detaliind cantitatea de mirodenie pe care o poate deține fiecare persoană sau organizatie.

În timp ce imaginile continuau să curgă, un singur licuriglob strălucitor pîlpiia la picioarele Tronului Leului de Aur. În cascada de lumină, un herald imperial citi o proclamatie pregătită din vreme, astfel incît Shaddam să nu fie nevoit să rostească singur cuvintele.

— Aflati cu totii că Împăratul Padisah Shaddam Corrino al IV-lea nu va mai tolera înmagazinarea ilegală de mirodenie si va impune aplicarea Codului Legii Imperiale. Fiecare Casă, Mare sau Minoră, va fi supusă unei revizii contabile de către CHOAM, în cooperare cu Ghilda Spatială. Toate stocurile de mirodenie în afara legii, care nu vor fi predate în mod voluntar, vor fi confiscate oriunde s-ar afla, iar făptașii vor fi sever pedepsiti. Luati exemplu de la Zanovar... Să fie cu toții avertizați!

În lumina slabă, Shaddam își păstră înfățișarea ca de piatră. Privi expresiile panicate de pe fetele reprezentanților. În cîteva ore, toti vor alerga înapoi pe lumile lor de bastină ca să se supună decretului, temîndu-se de următoarele represalii.

Lasă-i să tremure!

În timp ce parada imaginilor oribile continua în aer, Anirul își cercetă soțul. Acum, cînd nu mai avea nevoie să stea în umbră, îl putea vedea de aproape. Împăratul fusese extraordinar de încordat în ultima vreme, preocupat de ceva mult mai semnificativ decît obisnuitele lui jocuri de intrigi si politică de la curte. De curînd, ceva important se schimbase.

Ani de zile, Anirul așteptase și observase în felul răbdător al unei Bene Gesserit, adunînd si interpretînd frînturi de informație utilă. Cu multă vreme în urmă, auzise de Proiectul Amal, dar nu stiuse ce înseamnă — era doar o porțiune dintr-o discuție între Shaddam si contele Fenring, culeasă pe cînd intrau într-o încăpere. Văzînd-o, bărbații tăcuseră, dar privirile vinovate de pe chipul lor dezvăluiseră multe. Ea nu scosese nici un cuvînt si-si tinuse urechile ciulite.

În sfîrsit, celelalte licurigloburi se luminară, iar torțele se aprinseră, atenuînd imaginile încă în derulare de pe devastatul Zanovar. Pentru comparație, imagini promotionale, verzi si luxuriante, ale frumuseții trecute a planetei erau proiectate alături de distrugerea înfiorătoare. Shaddam nu fusese niciodată un partizan al subtilității sau al moderației.

Înainte ca tumultul să poată erupe în sală, două detașamente de sardaukari înaintară în mars. Rămaseră în poziție de drepți, ocupînd perimetrul încăperii, o subliniere dătătoare de fiori a surprinzătorului ultimatum al împăratului.

Acum, privea impasibil către adunare, apreciind vinovăția sau nevinovătia pe care o percepea pe fetele tuturor. Alături de consilierii săi, va studia mai tîrziu imaginile înregistrate, ca să vadă ce se putea afla din reactiile respectivilor reprezentanti.

Începînd din acest moment, Landsraadul se va teme de el. Fără îndoială că încurcase si planul lui Anirul, oricare ar fi fost acesta. Cel putin asa spera... Dar nu conta prea tare.

Chiar și fără sprijinul Bene Gesserit, Shaddam îsi va primi în curînd amalul. Apoi nu va mai avea nevoie de nimeni.

Sîngele e mai gros ca apa. dar politica e chiar si mai groasă decît sîngele.

ELROOD AL IX-LEA, Memorii despre puterea imperială

Legendara Artisia, capitala Casei Taligari. devenise un centru al suferinței, al sentimentelor de ofensă și al cererii de răspunsuri. Iubitul docent Glax Othn, care vorbea de obicei pentru Taligari în chestiuni de stat, fusese ucis în atacul strigător la cer asupra fiefului Zanovar. Tyros Reffa stia — văzuse imaginile înfiorătoare...

Acum, Casa Taligari se clătina șocată. Functionarii guvernamentali se împiedicau unii de alții încercînd să formuleze un răspuns unic la insultă. Cinci orașe mari de pe Zanovar fuseseră complet distruse, plus alte cîteva ferme înconjurătoare. Coliseul senatului în aer liber era acum o cacofonie de vaiete, întrebări urlate și declaratii de răzbunare.

Reffa stătea neobservat pe un rînd de loji de sus, îmbrăcat cu aceleași haine mototolite pe care le purta de trei zile, încă de cînd auzise groaznicele vești. Bătrînul său dascăl avusese dreptate cu temerile și bănuielile lui, deși Reffa nu-l luase în serios. Nu-i mai rămăsese nimic pe Zanovar. Desi mai avea cîteva conturi si investiții pe Taligari, proprietatea, grădinile și personalul lor fuseseră nimicite într-un nor de fum. Exact ca docentul...

Emisari alarmați, de pe cele opt planete Taligari care supraviețuiseră, se adunaseră în Coliseul senatului. În aer plutea un sentiment vecin cu panica; la sol, o multime nelinistită si ultragiată de cetățeni se simțeau neajutorati si disperați în fața măcelului.

Toți ochii se îndreptară spre senatorul conducător, cînd acesta păși pe podiumul de amplificare a imaginii si sunetului, încadrat de doi reprezentanți cu înfățișare severă, proveniți de pe alte lumi Taligari importante.

Din cauza descendentei sale secrete, Tyros Reffa evitase cu scrupulozitate orice implicare în politică. Cu toate acestea, știa că nu se va realiza nimic astăzi, aici. Politicienii vor vocifera și se vor abate de la întrebări. Pînă la urmă, plîngerile oficiale nu vor valora nimic. Lui Shaddam Corrino nu-i păsa...

Bărbat înalt si cu înfățișare autoritară, senatorul conducător avea chipul rotund ca o lună și gura expresivă.

— Zanovar e pierdut, începu el pe tonul cel mai sumbru, vocea fiindu-i purtată în tot Coliseul de sistemul de difuzoare. Își mișca mîinile într-o varietate de gesturi care-i accentuau cuvintele.

— Fiecare persoană de aici a pierdut prieteni sau membri ai familiei în acest atac odios...

Printre oamenii de pe Taligari era o traditie ca delegații adunați — și chiar cetățenii de rînd — să pună întrebări publice senatorilor lor și să primească răspunsuri imediate. Oamenii strigau, producînd un zumzet de cereri si de întrebări suprapuse.

Vor reactiona oare militarii taligarieni? Cum puteau spera să lupte cu sardaukarii, care aveau capacitatea de a pustii o lume întreagă? Se mai aflau si alte planete Taligari în pericol?

— Dar de ce s-a întîmplat asta? exclamă un bărbat. Cum a putut Împăratul nostru să comită o asemenea atrocitate?

Reffa stătea înghețat si mut. *Din cauza mea. Au venit din cauza mea... Împăratul voia să mă omoare pe mine, dar a încercat să acopere totul cu un astfel de exces monstruos.*

Senatorul ridică în aer un cub pentru mesaje.

— Împăratul Shaddam al IV-lea ne acuză de crime împotriva imperiului si pretinde că responsabilitatea — de fapt *vina* — aparține Zanovarului. A actionat ca judecător, juriu si călău. Pretinde că a administrat pedeapsa potrivită pentru că am ascuns un stoc ilegal de melanj!

Murmure de mînie, răcnete de neîncredere... Toate Casele Landsraadului păstrau rezervoare de mirodenie, la fel cum cele mai multe familii păstrau propriile lor stocuri de arme atomice, a căror folosire era interzisă, deși, tehnic vorbind, nu era ilegal să le posezi.

Un alt senator făcu un pas în față.

— Cred că Shaddam ne foloseste ca exemplu pentru restul imperiului...

— De ce-au trebuit să moară copiii mei? strigă o femeie înaltă. N-aveau nimic de-a face cu stocarea de mirodenie!

Copiii tăi au murit pentru că lui Shaddam nu-i place faptul că m-am născut, gîndi Reffa. *Îi stăteam în drum, iar lui nu i-a păsat ca masacrează milioane doar ca să ucidă un singur om. Și, chiar si asa, a ratat ținta...*

Vocea senatorului conducător se frînse de emotie apoi se întări de mînie.

— Cu secole în urmă, strămosul împăratului, Hyek Corrino al II-lea, a acordat Casei Taligari o proprie-

tate formată din nouă planete, inclusiv Zanovar. Avem înregistrări care arata că împăratul Elrood al IX-lea chiar a vizitat parcul de distracții și a glumit despre mirosul de mirodenie de lîngă viermele de nisip. Nu era nici un secret!

Întrebările continuau să curgă, iar senatorii făceau un efort politicos de a le cuprinde pe toate. De ce, după atîția ani, se întîmpla asa ceva? De ce nu fusese nici o avertizare? Ce se putea face acum cu nedreptatea?

În loja de sus, tăcut în timpul rafalei de întrebări, Reffa se mulțumi să asculte. Venise la Artisia doar pentru opera suspendată, fusese departe de Zanovar datorită unei sclipiri de prevedere a bătrînului docent. Acum, auzind scuzele subțiri pe care le folosise împăratul, nu credea nici o iotă din cuprinsul lor.

Veneratul său profesor îi spusese întotdeauna: „Dacă rațiunile declarate nu se potrivesc cu constiința ta sau nu rezistă testului logicii, caută motive mai adînci".

Văzuse imagini scanate, luate de sonde fără echipaj care zburaseră pe deasupra peisajului vitrificat și stia că mosia lui fusese una dintre primele ținte în cursul devastării planetei. Oare bătrînul și credinciosul Charence văzuse măcar valul de flăcări venind în direcția lui?

Stomacul lui Reffa ardea de parcă ar fi înghitit un cărbune aprins.

Nu-l observă nimeni, era doar încă un ins din multime. Își aminti de cicatricea înnegrită care rămăsese din căminul lui. *Iar Shaddam crede probabil că a reusit... Crede că sînt mort.*

Reffa se ridică în picioare, purtînd o expresie furioasă pe chipul său plăcut, cu trăsături cizelate. Se mișcă doar o dată, cît să-și steargă o lacrimă de pe obraz.

Înainte ca interminabila adunare publică să se încheie, se strecură afară pe o usă laterală si se topi în anonimatul orașului.

Mai avea niste rămășițe ale averii sale, concretizate în destul de mulți bani. Se bucura acum de libertatea completă de miscare permisă unui om pe care imperiul îl credea mort si căruia nu-i mai rămăsese nimic de pierdut.

Sunt un scorpion sub o piatră... Acum, că fratele meu vitreg m-a deranjat, ar face bine să se ferească de acul meu.

Fie intentionat, fie printr-un accident respingător al evolutiei, tleilaxu nu etalează nici o calitate demnă de admiratie. Sunt dezgustători ca aspect... Sunt în general înșelători, poate ca parte a unei urme imprimate genetic.... Degajă un miros caracteristic, asemănător cu izul gretos al mîncării scîrboase, descompuse. Pentru că am avut relatii directe cu ei, poate că analiza mea nu este suficient de obiectivă. Dar un fapt nu poate fi pus la îndoială: sînt extrem de periculosi.

THUFIR HAWAT, comandantul securității Casei Atreides

În interiorul unei mașini-capsulă care se apropia de pavilionul de cercetare, Hidar Fen Ajidica aruncă încă o pastilă în gură și o mestecă. Groaznică aromă, dar necesară pentru a-și trata fobia de subteran! Înghiți de mai multe ori, pentru a risipi gustul, și tînji după lumina splendidă a soarelui Thalim, care încălzea orașul sfînt Bandalong.

Dar îndată ce avea să scape de aici, Ajidica va avea propriile lui lumi pline de supuși credincioși, evlaviosi, devotați revelațiilor pe care le primise. Rasa lui se abătuse de la calea sacră, dar el o va pune la loc. *Eu sînt singurul mesager adevărat al Domnului.*

Pe drum, capsula se apropie de un perete format dintr-o fereastră de plaz blindat. Prin ele, zări instalațiile gardaukarilor care asigurau securitatea complexului. Protocoalele lor riguroase țineau la distantă ochii curiosi si-i permiteau lui Ajidica să-și facă treaba.

Capsula se [illegible] un incident. [illegible] el luă un liftub scîrtîitor pînă jos, la nivelul principal. După decenii de epurări necesare, găsirea tehnicienilor calificati care să lucreze cu tehnologia din complex devenise extrem de dificilă. Maestrul Cercetător preferase întotdeauna sistemele simple în care mai putine lucruri puteau merge prost.

Auzi usile liftului închizîndu-se cu un clinchet în spatele lui. Un om cu pielea palida se clătina pînă în fata liftubului; avea chipul slutit si trupul frînt, prost reasamblat pentru a forma o siluetă ca o marionetă mecanica. Acesti bi-ixieni erau unul dintre proiectele proprii ale lui Ajidica.o diversiune creatoare care-i permitea să folosească trupurile victimelor executate după interogatorii. Ah, eficienta!

Oribilele marionete serveau ca să avertizeze populatia îndărătnică împotriva rebeliunii. Monstruozitătile îndeplineau de asemenea unele sarcini banale: faceau curătenie, scăpau de reziduurile toxice si de chimicale. Din nefericire, creaturile hibride nu reuseau sa funcționeze prea fiabil, dar el continua să facă modificari pentru a le îmbunătăți.

Ajidica trecu pe o usă cu bioscaner care-l identifica după structura celulara, apoi intră într-o încăpere de mărimea unui hangar pentru nave spatiale — loc unde erau păstrate noile cuve axlotl.

Asistenti de laborator, în halate albe, lucrau la mese încărcate cu instrumente. Îi aruncara o privire nervoasă si-si măriră intensitatea eforturilor. Aerul avea un iz metalic, de curătenie făcută la sînge cu chimicale si dezinfectante... iar peste toate plutea un miros greu si caracteristic de scorțișoară, amintind de melanj.

Amal.

Cont inere de mărimea unui sicriu conti ieau femei fertile, cu functiile superioare ale creierului c rusa cu reflexele si simturile blocate. *Cuve axlotl*... Nimic mai mult decît pîntece umflate. Fabrici biologice mult mai sofisticate decît orice ma ina construită vreodată de o mînă de om.

Chiar si pe lumile lor originare, Bene Tleilax isi cresteau ghola si dansatorii-fată în aceste „cuve". Nimeni nu vazuse vreodata o femeie tleilaxu — pentru că nu exista nici una. Orice femeie matura era convertită într-o cuvă axlotl si folosită pentru a reproduce rasa aleasă.

De ani de zile, tleilaxu recoltaseră femei din populatia captivă ixiană. Multe mii muriseră, astfel cit Ajidica sa le poată modifica pentru a produce noi substante similare din punct de vedere biochimic u melanjul. Folosind limbajul subtil al geneticii si al mutatiilor, aceste cuve axlotl secretau amal si, în nal, ajidamal - - secretul secretelor Maestrului Cercetător.

Strîmbă din nas simtind mirosul trupurilor, un iz neplăcut de femelă. Tuburile si firele legau fiecare ontainer de carne tumefiată la instrumente de agnostic pulsinde. Nu mai privea cuvele axlotl ca ind umane; chiar si la început, fuseseră doar niste *mei*.

În centrul camerei, doi asistenti cercetători se dură deoparte cînd Ajidica se apropie de o cuvă pecială, adăpostind pîntecele mărit al unei spioane apturate — femeia Bene Gesserit Miral Alechem. nd fusese prinsă încercînd un act de sabotaj, se potrivise divulgării oricărei informatii, chiar si sub rtură severă. Dar Maestrul Cercetător cunostea todе de a extrage adevărul înainte de a o converti ntru propriile lui scopuri. Si, spre încîntarea lui,

Miral se dovedise a avea mai multe capacități în calitate de cuvă axlotl decît oricare altă captivă din lotul ixian.

După atîta timp, pielea vrăjitoarei căpătase o nuanță portocalie. Un receptacul conectat la gîtul ei conținea un litru de lichid limpede, produsul proaspăt sintetizat de ea. Cînd era pompat prin sistemele sale Bene Gesserit, amalul pe care-l secreta era diferit de cel produs de oricare altă cuvă. Ajidamal!

— Miral Alechem, sîntem în fata unui mister. Cum pot adapta celelalte cuve pentru a realiza ceea ce faci tu?

Ochii goi ai femeii, lipsiți de spirit, clipiră ușor si. adînc în pupilele ei, crezu că detectează teroare si furie nestăpînită. Dar, cu coardele vocale moarte si mintea pierdută, nu-i putea răspunde. Datorită tehnologiei tleilaxu, acest pîntece putea fi silit să trăiască timp de secole. Cu mintea distrusă, chiar si sinuciderea era imposibilă pentru Miral.

În curînd, cînd el si favoritii săi dansatori-fată vor pleca de pe Xuttuh, Ajidica va muta această valoroasă cuvă axlotl pe o planetă sigură. Poate că reusea să obțină încă vreo cîteva prizoniere Bene Gesserit, ca să vadă ce anume făcea din ele cele mai bune cuve. Deocamdată, o avea numai pe aceasta si, cu ajutorul stimulentelor, mărise deja nivelul producției atît de mult cît era posibil.

Ajidica conectă un dispozitiv de extracție la receptacul si goli litrul de mirodenie sintetică într-un recipient pe care-l luă cu el. În ultimele cîteva zile, ingerase o mare cantitate de ajidamal si nu simtise nici un efect secundar dăunător, numai senzații plăcute. Asa că intentiona să ia mai mult. Mult mai mult...

Cu pulsul accelerat, se grăbi să intre în birou si sigilă în urma lui ecranele de identitate și sistemele

defensive. Lăsîndu-se să cadă pe un caniscaun, aștep-tă ca animalul sedentar si fără minte să se ajusteze la corpul lui. În sfîrșit, dădu capul pe spate și sorbi ajidamalul cald, lunecos, proaspăt curs din trupul lui Alechem, ca laptele muls dintr-o vacă. Nu consumase niciodată atît de mult deodată.

Îl cuprinse un acces brusc și violent de tuse, iar stomacul încercă să elimine substanța printr-o răs-turnare acidă. Vărsînd pe podea restul recipientului, se rostogoli din caniscaunul tremurător și se ghemui pe jos. Chipul i se schimonosi; muschii i se încordară si zvîcniră. Din gură îi curseră fluide gălbui, rămășițe urît mirositoare de mîncare. Dar sistemul lui absor-bise deja substanța cu actiune rapidă...

Se rostogoli, cuprins de convulsii euforice care se întețiră pînă cînd ajunse să tînjească după senină-tatea binevenită a inconstienței. Îl otrăvise vrăjitoarea Bene Gesserit? Se agăță de o nevoie furioasă de răzbunare. Cu metodele îngrozitoare ale tleilaxu, era sigur că putea face pînă si o cuvă axlotl visătoare să simtă durerea.

Trecură nenumărate clipe de agonie, pînă cînd simți o schimbare în microcosmosul reprezentat de mintea și trupul lui torturat. Durerea se diminuă, sau poate că nervii săi fuseseră deja arși si transformați în cenușă.

Revenindu-și din suferința de cosmar, Ajidica deschise ochii. Se trezi pe podeaua biroului, cu bobine de fibre shiga, filmocărti si tăvite cu mostre sparte împrăstiate peste tot, ca si cum ar fi căzut într-o frenezie irațională. Caniscaunul se chircise într-un colt. cu blana zdrențuită și oasele pliante răsucite și frînte. Duhoarea de fiere era coplesitoare; pînă și propriul trupul si hainele îi miroseau. Alături, un cronometru răsturnat dezvăluia că trecuse o zi întreagă.

Ar trebui să-mi fie foame sau sete. Duhoarea îi tăia însă orice asemenea înclinație, dar nu si mînia care-l ținuse în viață. Cu mîinile sale cu degete lungi, dădu peste un ciob plat provenind dintr-o tăviță spartă și adună o mostră din propria lui vomă, ce se coagulase deja în bucățele de forma unor mărgele.

În timp ce pășea în grabă pe podeaua laboratorului, gardienii sardaukari și asistenții cercetători lăsară un spatiu larg în jurul său. În ciuda statutului înalt, strîmbară din nas la trecerea lui.

Se duse direct la cuva Miral Alechem, intenționînd să-i arunce fierea în față și să-i aducă insulte inimaginabile, deși ea n-ar ști niciodată ce se întîmplă. Ochii mari, feminini ai cuvei priveau realitatea indiferenți, nefocalizați.

Într-o năvală bruscă, senzatii și gînduri noi îi inundară mintea, o trăire străină aruncînd în aer blocaje mentale despre care nici măcar nu stia că există. Prin creier i se scurseră cantități imense de date.

Un efect secundar al supradozei de ajidamal? Văzu cuvele axlotl din jurul lui într-o nouă lumină. Pentru prima oară, își dădu seama că putea lega fiecare cuvă la cea a lui Alechem, astfel încît *toate* vor produce prețioasa substanță. Cu o intuiție limpede, văzu cum se putea potrivi totul laolaltă și ce ajustări trebuia să facă.

Pe o latură, observă niște tehnicieni de laborator șoptind între ei, privindu-l cu ochi mici și întunecați. Cîțiva se strecurară afară, dar el îi strigă:

— Veniți încoace! Imediat!

Deși clar speriați de nebunia din ochii săi injectați, se supuseră. Dintr-o singură privire, ca si cum fiecare gînd nou ar fi fost pentru el o revelație, Ajidica își dădu seama că doi dintre acesti oameni de știință

ar fi fost mai potriviti la alte treburi. Cum putuse oare să nu observe asta pînă acum? Cele mai mici lucruri pe care și le amintea îi reveniră în minte, perceptii minuscule pe care fusese prea ocupat să le remarce înainte. Acum toate însemnau ceva. *Uluitor!*

Pentru prima oară în viată, ochii lui Ajidica erau complet deschisi. Mintea lui putea reproduce fiecare acțiune pe care-o văzuse, fiecare cuvînt pe care oamenii acestia îl pronuntaseră în prezenta lui. Toată informația i se alinia în minte, ca și cum ar fi fost un computer pre-Butlerian.

Mai multe date i se revărsară în creier prin portile deschise, bucăti si părți din fiecare persoană pe care-o întîlnise vreodată Ajidica. Își amintea *totul*. Dar cum se întîmpla asta, si de ce? Ajidamalul!

Îsi aminti un pasaj revelator din Crezul sufi-budislamic: *Pentru a atinge s'tori nu este nevoie de întelegere. S'tori există fără cuvinte, fără măcar un nume.* Totul se întîmplase într-o clipă, o scînteie din timpul cosmic...

Ajidica nu mai resimțea mirosul sau gustul propriei sale bile, pentru că acesta se afla pe un plan fizic, iar el atinsese o stare mai înaltă de constiință. Doza mare de mirodenie artificială îi deschisese zone virgine ale mintii. Într-o nouă viziune orbitoare, privi calea către propria sa mîntuire eternă, prin harul lui Dumnezeu. Era acum mai convins ca niciodată ca va conduce Bene Tleilax către gloria sfîntă — sau măcar pe cei care meritau să fie mîntuiti. Oricine gîndea altfel va muri!

— Maestre Ajidica, rosti o voce tremurată, vă simtiti bine?

Deschizînd ochii, văzu asistentii cercetători adunîndu-se în jurul lui, manifestînd îngrijorare amestecată cu teamă. Un singur om găsise curajul de a

vorbi. Folosindu-si puterea crescută de observație, Ajidica *stiu* că acesta era o persoană în care se putea avea încredere, una care va sluji bine noul său regim.

Ridicîndu-se în picioare si tinînd încă bucătile de vomă pe ciobul din tava spartă, Ajidica spuse:

— Tu esti Blin, al treilea asistent operator al cuvei cincizeci și sapte...

— Este corect, Maestre. Aveti nevoie de asistentă medicală?

— Trebuie să îndeplinim slujba Domnului, răspunse Ajidica.

Blin se înclină.

— Asa am aflat si eu. la o vîrstă foarte fragedă...

Părea încurcat, dar din limbajul trupului Ajidica îsi putea da seama că voia cu disperare să-și mulțumească superiorul. Cu un zîmbet care-i dezvălui dintii ascutiti. Ajidica spuse:

— De-acum înainte, esti secundul meu la comanda complexului de cercetare. răspunzător doar fată de mine.

Ochii negri ai lui Blin clipiră surprinsi. Îsi îndreptă umerii.

— Voi servi în orice calitate ordonati, domnule.

Auzind un suspin de nemultumire de la unul dintre ceilalți savanți, Ajidica aruncă mostra de fiere către acesta.

— Tu, curătă-mi biroul si înlocuieste tot ce s-a spart! Ai patru ore să termini treaba. Dacă nu reusesti, prima sarcină a lui Blin va fi să te conecteze la un aparat care să te transforme în prima cuvă axlotl *masculină*!

Copleșit de teroare, bărbatul iesi în fugă.

Ajidica zîmbi către Miral Alechem — o carcasă de carne goală, respingătoare, într-un container în formă de sicriu. În ciuda abilitătilor sale amplificate, nu

putea fi sigur că spioana Bene Gesserit încercase cu adevărat să-i facă vreun rău, chiar si cu subconstientul ei îngropat. Nu părea să perceapă nimic din exterior...

Acum însă Ajidica știa că Dumnezeu veghea asupra lui — o prezentă plină de forță, care-l îndruma pe calea Marii Credinte, singura cale adevărată.

În ciuda suferintei pe care i-o produsese, supradoza fusese o binecuvîntare.

Nu se poate separa niciodată politica de economia melanjului. Acestea au mers mîna în mînă prin întreaga istorie imperiala.

SHADDAM CORRINO AL IV-LEA, Memorii preliminare

Un străjer emotionat de la sietchul Scutului Roșu îl chema pe Liet-Kynes la postul de observatie ascuns sus, pe creasta accidentată. Urcă printre vîrfuri primejdioase și crăpături ascunse, găsindu-și puncte de sprijin pentru mîini si picioare, pînă cînd ajunse pe o bordură expusă. Aerul mirosea a praf de pușcă ars.

— Văd un om apropiindu-se, chiar si în căldura zilei. Străjerul era un băiat surîzător, cu bărbia mică și un aer plin de rîvnă.

— Un om singur...

Intrigat, Liet urmări tînărul cu muschi de oțel și ochi mari în arșița uscată. Curenții termali pîlpîiau dinspre contraforturile negru-roșcate de lavă care se înălțau ca o citadelă dintre dune.

— L-am chemat si pe Stilgar.

Străjerul era plin de nerăbdare.

— Bine. Stil are cei mai buni ochi dintre noi...

Instinctiv, Liet își puse filtrele în nări; distraiul lui era nou, înlocuindu-l pe cel pe care gărzile împăratului îl distruseseră cu stîngăcie.

Liet își umbri ochii de lumina orbitoare a cerului galben ca lămîia si scrută oceanul de nisip unduitor.

— Sunt surprins că Shai-Hulud nu l-a luat încă...

Distinse o pată micută, o siluetă în mișcare nu mai mare decît o insectă

— „Omul singur în deșert e un om mort."

— Acesta s-ar putea să fie nebun, Liet, dar încă nu e mort.

Întorcîndu-se la auzul vocii, îl văzu pe Stilgar apropiindu-se din spate. Bărbatul cu chip de șoim știa cum să se miște gratios si fără zgomot.

— Ar trebui să mergem să-l ajutăm? Sau să-l omorîm?

Vocea subțire a străjerului era lipsită de emoție, încercînd să-i impresioneze pe cei doi bărbati importanti.

— Îi putem lua apa pentru trib.

Stilgar întinse mîna puternică, iar băiatul îi dădu un binoclu reparat de nenumărate ori si care aparținuse cîndva planetologului Pardot Kynes. Liet bănuia că hoinarul din deșert ar fi putut fi vreun membru rătăcit al unei patrule Harkonnen, un sătean exilat sau cine stie ce prospector neghiob.

După ce focaliză oleobiectivele delicate, Stilgar comentă surprins:

— Se mișcă la fel ca un fremen. Merge fără ritm, cu pași neregulați.

Crescu magnitudinea, apoi coborî binoclul.

— E Turok, și e fie rănit, fie epuizat!

Liet reacționă imediat.

— Stilgar, cheamă o echipă de salvare! Du-te să-l salvezi, dacă poti. Aș prefera mai degrabă povestea lui decît apa...

■

Cînd îl aduseră pe Turok înăuntru, avea distraiul sfîsiat si umărul si bratul drept rănite, dar sîngele

se coagulase. Își pierduse gheata *temag* stîngă, ceea ce făcuse ca pompele distraiului să înceteze să mai functioneze. Desi abia primise apă, Turok atinsese limita rezistentei umane. Zăcea pe spate pe o masă rece de piatră, însă pielea lui avea un aspect nisipos, ca si cum ar fi epuizat toată umezeala suplimentară pe care o avea un fremen.

— Ai mers în timpul *zilei*, Turok, zise Liet. De ce-ai făcut ceva atît de prostesc?

— N-am avut de-ales.

Turok mai luă o înghititură din apa pe care i-o oferea Stilgar. Putin din ea alunecă pe bărbia prăfuită, dar el o prinse cu degetul arătător si o linse. Fiecare picătură era pretioasă.

— Distraiul nu mai functiona. Stiam că sînt aproape de sietchul Scutului Rosu, dar nu m-ar fi văzut nimeni după căderea nopții. Trebuia să sper că veti veni să investigati.

— Vei trăi să lupti iarăsi cu Harkonnenii, îl încurajă Stilgar.

— N-am supravietuit doar ca să lupt...

Turok vorbea cu o oboseală mortală în glas. Avea buzele crăpate și sîngerînde, dar refuză să mai bea apă. Descrise ce se întîmplase cu combina de mirodenie, cum ridicaseră soldatii Harkonnen încărcătura si apoi abandonaseră echipa si echipamentul la discreția viermelui de nisip.

— Mirodenia pe care au luat-o va fi înregistrată ca pierdută, spuse Liet, dînd din cap. Shaddam e atît de preocupat de grijile legate de protocol si de aparentele puterii, încît e usor să-l păcălesti. Am văzut asta cu ochii mei.

— Pentru fiecare stoc pe care-l capturăm noi, precum cel de la sietchul Hadith, baronul creează altul.

Stilgar se uită de la Turok la Liet. Nu-i plăceau implicatiile a ceea ce gîndea.

— Ar trebui să-i raportăm asta contelui Fenring sau să trimitem un mesaj împăratului?

— Nu voi avea nimic de-a face cu Kaitainul, Stil.

Liet nici măcar nu mai scria rapoarte noi; pur si simplu, trimitea continuu documente vechi, pe care tatăl lui le scrisese cu decenii în urmă. Shaddam nu va observa niciodată...

— Iată problema fremenilor: n-avem nevoie de ajutorul celor din afara planetei!

— Speram c-o să spui asta, replică Stilgar, cu ochii luminîndu-i-se ca ai unei păsări hoitare.

Turok acceptă acum mai multă apă. Faroula apăru si aduse în tăcere bărbatului istovit un bol cu alifie din ierburi — groasă, calmantă, special făcută pentru arsurile de soare. După ce sterse zonele expuse, începu să maseze crema ca să intre în piele. Liet se uită cu afectiune la sotia lui, urmărindu-i gesturile de prim ajutor. Faroula era cea mai bună vindecătoare din sietch.

Ea îi întoarse privirea, cu promisiunea confidentială de a împărtăsi secrete mai tîrziu. Luptase din greu să cîstige dragostea frumoasei sale soții. În ciuda pasiunii pe care-o simteau unul pentru celălalt, traditia fremenă silea un bărbat si o femeie să păstreze orice expresie a sentimentelor în spatele perdelelor de la camerele din pesteră. În public, aproape că duceau vieti separate.

— Harkonnenii devin tot mai agresivi — asa că trebuie să fim cît mai uniti în rezistența noastră.

Mintea lui Liet se întoarse la afaceri.

— Noi, fremenii, sîntem un popor mare, împrăstiat în toate vînturile. Trimite călăretii nisipurilor către pestera discursurilor. Îi voi trimite la alte sietchuri

să anunțe o mare adunare. Vor participa toți naibii, bătrînii și luptătorii. În numele tatălui meu, Umma Kynes, aceasta va fi o adunare extrem de importantă a fremenilor.

Îndoi degetele mîinii ca o gheară și o ridică foarte sus.

— Harkonnenii n-au nici cea mai vagă idee despre forța noastră combinată. Ca un șoim al deșertului, ne vom înfige ghearele în spinarea baronului.

■

În interiorul clădirii spațioportului din Carthag, baronul se plimba încruntat de colo pînă colo, în timp ce pregătirile pentru plecarea pe Giedi Prime continuau. Nu putea suferi clima uscată și prafoasă a Arrakisului.

Oprindu-se să-și recapete răsuflarea, se prinse de un grilaj, cu picioarele abia atingîndu-i pămîntul. Deși nu era cîtuși de puțin sprinten, centura suspensoare îl ajuta pe bărbatul obez să păstreze impresia că era capabil să facă orice dorea.

Reflectoarele marcau cîmpul de aterizare din nisip vitrificat. Luminile se revărsau peste magaziile de depozitare a combustibililor, pe macaralele scheletice, pe platformele cu suspensoare și pe hangarele masive construite din componente prefabricate — toate modelate după arhitectura din Harko City.

În seara asta, baronul era într-o dispoziție teribil de proastă. Călătoria lui spre casă fusese întîrziată cu zile întregi, de cînd formulase o respingere a unei notificări din partea Ghildei Spațiale și a CHOAM, care voiau să supună unei revizii procedurile sale de a manevra mirodenia. Iarăși! Cooperase total la revizia obișnuită, cu numai cinci luni în urmă, și alta n-ar mai fi trebuit să aibă loc decît peste cel puțin nouă-

sprezece luni. De pe Giedi Prime, juristii săi înaintaseră o scrisoare amănuntită cu întrebări legate de această problemă, ceea ce va întîrzia fără îndoială Ghilda si CHOAM-ul, dar el continua să resimtă un sentiment neplăcut în legătură cu ceea ce se petrecea. Totul avea legătura cu măsurile drastice ale împăratului împotriva stocării de mirodenie. Lucrurile se schimbau, si nu în bine!

Ca deținătoare a fiefului Arrakis, Casa Harkonnen era singura membră a Landsraadului îndreptatită să dețină cît de cît stocuri, dar acestea puteau fi doar atît de mari cît să satisfaca unele cereri previzibile, pe termen scurt, de la clientii care făceau comenzi de melanj — si fiecare depozit trebuia justificat către împărat prin rapoarte periodice. Totul era destul de strict, si pentru fiecare transport pe care baronul îl expedia prin transspatial, datora o taxă Casei Corrino.

Clientilor, pe de altă parte, le era permis să comande doar cantităti care să le satisfaca nevoile pe termen scurt — pentru adaosuri alimentare, pentru fibre de mirodenie, pentru utilizări medicale si altele asemenea. De secole, nu existase nici un mijloc de a aplica interdictia împotriva comenzilor prea mari, ceea ce ducea inevitabil la acumulare. Si toată lumea se uitase în altă parte... Pînă acum.

— Piter! Cît mai durează?

Mentatul cu fire ascunsă supraveghease echipajele cărînd lăzi si provizii pe fregata Harkonnen, sub lumina alb-gălbuie. Părea să viseze cu ochii deschisi, dar baronul stia că de Vries tinea un inventar în gînd, urmărind fiecare obiect încarcat la bord, marcîndu-l pe o listă din creierul său.

— Estimez încă o oră standard, domnule baron. Avem multe de dus înapoi pe Giedi Prime, iar acesti

muncitori locali sînt înceți. Dacă vreți, as putea pune să fie torturat unul dintre ei, ca să măresc viteza celorlalți.

Baronul cîntări sugestia, dar dădu din cap.

— Avem timp pînă la sosirea transspațialului. O să aștept în salonul fregatei. Cu cît îmi iau mai repede picioarele la spinare de pe planeta asta blestemată, cu atît mai bine o să mă simt.

— Da, domnule baron. Să pregătesc niste gustări? Vă vor ajuta să vă odihniți.

— N-am nevoie de odihnă, răspunse baronul, mai aspru decît intentionase.

Îi displăcea orice sugestie referitoare la slăbiciune sau la incapacitatea de a-si îndeplini îndatoririle.

Bene Gesserit-ul îl îmbolnăvise cu o boală dezgustătoare, dătătoare de slăbiciune. Fusese cîndva binecuvîntat cu un trup perfect, dar acea Mohiam cu fată de cal îl transformase într-o gălușcă de carne insultătoare, desi îsi păstrase impulsul sexual și mintea ascuțită pe care le avusese în tinerete.

Boala însăsi era un secret păstrat cu grijă. Dacă Shaddam ajungea la concluzia că baronul era un conducător slab, incapabil să-si îndeplinească îndatoririle cuvenite pe Arrakis, Casa Harkonnen urma să fie înlocuită de o altă familie nobilă. Ca urmare, baronul cultiva în mod activ impresia că masivitatea sa era rezultatul lăcomiei si al unui stil de viată hedonist — o impresie nu prea dificil de sustinut pentru el.

De fapt, hotărî cu un surîs, la întoarcerea în fortăreata Harkonnen va anunta acolo o petrecere extravagantă. Pentru a păstra aparențele, își va încuraja oaspeții să se desfete peste măsură, la fel de mult ca si el.

Diversii medici ai baronului îi sugeraseră să petreacă un timp oarecare într-un climat uscat, de desert, afirmînd că așa era mai bine pentru sănătatea lui. Însă el ura Arrakisul, în ciuda bogătiei recoltate de pe urma melanjului. Se întorcea pe Giedi Prime ori de cîte ori era posibil, doar ca să repare pagubele pe care nepotul său tare de cap, Rabban „Bestia", le făcea în lipsa lui.

Muncitorii continuară încărcarea iar gărzile formară un cordon de pază pînă la navă. Piter de Vries îl însoți pe baron de-a lungul terenului fierbinte de aterizare și în susul rampei fregatei. La bord, mentatul pregăti un păhărel de suc de sapho pentru el însusi si aduse o carafă de brandy kirana scump pentru stăpînul lui. Baronul se așeză pe canapeaua bine căptușită cu perne, refăcută pentru a-i cuprinde întreg volumul, si ceru ultimul rezumat al serviciului de informații, adus de către căpitanul fregatei.

Cercetă raportul cu o privire încruntată care se adînci, devenind de-a dreptul furioasă. Pînă acum, baronul nu auzise nimic despre scandalosul atac al Atreizilor asupra Beakkalului — nici despre reactia surprinzător de favorabilă a Landsraadului. Blestemații de nobili simpatizaseră de fapt cu Leto, aplaudîndu-i chiar represaliile brutale. Iar acum, împăratul devastase Zanovarul...

Lucrurile se încingeau.

— Sunt vremuri tulburi, domnule baron, cu multe acțiuni agresive. Amintiți-vă de Grumman si Ecaz!

— Acest duce Atreides — baronul ridică teancul cu raportul, tinîndu-l strîns între degetele lui albe și acoperite de inele — n-are nici un respect pentru lege si ordine. Dacă ar fi să lansez *eu* vreodată forțele Harkonnen asupra unei alte familii, Shaddam ar

trimite sardaukarii să mă ia de gît. Si totusi, Leto scapă basma curată dintr-o crimă...

— Tehnic vorbind, ducele nu a încălcat nici o lege, domnule baron.

De Vries se opri ca să facă niste proiecții mentale detaliate.

— Leto este foarte apreciat printre celelalte Case si se bucură de sprijinul lor tacit. Nu subestimati popularitatea Atreizilor, care pare să crească de la an la an. Multe dintre Case îl tratează pe duce cu multă considerație. Îl văd ca pe un erou...

Baronul sorbi din brandy și pufni neîncrezător.

— Pentru un motiv necunoscut!

Cu un mormăit, se lăsă pe spate pe canapea, mulțumit să audă pornind în sfîrsit duduitul motoarelor. Fregata se înalță de pe solul sticlos către întunericul nopții.

— *Gîndeste-te*, baroane!

De Vries risca rareori un asemenea ton cu el.

— Moartea fiului lui Leto s-ar putea să fi fost o victorie pe termen scurt pentru noi, dar acum devine în aceeasi măsură o victorie si pentru Casa Atreides. Tragedia a generat multă simpatie pentru duce. Membrii Landsraadului îi vor acorda îngăduință, iar el poate scăpa cu acțiuni pe care nimeni altcineva n-ar îndrăzni să le facă. Beakkal este cazul în chestiune...

Enervat de succesul inamicului său, baronul pufni printre buzele durdulii. Pe ferestrele fregatei, la limita orbitei, urmări atmosfera stingîndu-se într-un indigo luminat de stele. Exasperat, se întoarse spre de Vries.

— Dar de ce-l plac atît de mult pe Leto, Piter? De ce el si nu eu? Ce anume a făcut vreodată un Atreides pentru ei?

Mentatul încruntă din sprîncene.

— Popularitatea poate fi o monedă importantă, dacă e cheltuită cum trebuie. Leto Atreides încearcă în mod activ să seducă Landsraadul. Tu, baroane, ai preferat să-ti izbesti rivalii, silindu-i să ti se supună. Folosesti acid în loc de miere, fără să le faci curte așa cum ai putea...

— A fost întotdeauna greu pentru mine.

Își îngustă ochii negri de păianjen și-și umflă pieptul, cu o hotărîre nou căpătată.

— Dar dacă Leto Atreides poate s-o facă, atunci, pe toți demonii din cosmos, pot și eu!

De Vries surîse.

— Îngăduie-mi să sugerez să consulti un consilier, baroane, poate chiar să angajezi un instructor de etichetă care să-ti remodeleze actiunile si dispozitia...

— N-am nevoie de nimeni care să-mi spună cum să tin furculița cu grație!

De Vries îl întrerupse înainte ca iritarea lui să crească.

— Există multe abilități care trebuie dobîndite, baroane. Eticheta, ca și politica, înseamnă o țesătură complexă de fire delicate. E dificil pentru o persoană neinstruită să nu le piardă din ochi pe toate. Esti conducătorul unei Case Mari. De aceea, trebuie să-ti ioci rolul mai bine decît orice om de rînd...

Baronul Harkonnen rămase tăcut, în timp ce pilotul fregatei îi conduse catre uriasa navă a Ghildei, de deasupra. Baronul îsi termină brandy-ul tare, umuriu. Nu-i plăcea să recunoască, dar stia că mentatul avea dreptate.

— Si unde am putea găsi un asemenea... consilier pentru etichetă?

— Sugerez să obtinem unul de pe Chusuk, care este binecunoscut pentru curtenia si manierele

locuitorilor săi. Construiesc balisete, scriu sonete si sînt considerați extrem de rafinați și de cultivati...

— Foarte bine.

O licărire de umor sclipi pe chipul baronului.

— Si vreau ca Rabban să treacă prin aceeasi instruire!

De Vries îsi stăpîni un zîmbet.

— Mă tem că nepotul tău s-ar putea să fie fără leac...

— Probabil. Oricum, vreau să încerce si el.

— Se va aranja, domnule baron, în clipa în care vom ajunge pe Giedi Prime.

Mentatul luă o înghititură de suc de sapho, în timp ce stăpînul său îsi turnă încă un pic de brandy kirana si-l dădu pe gît.

Mentatii acumulează întrebări în felul în care ceilalti acumulează răspunsuri.

Doctrină mentatica

Cînd sosi vestea că Gurney si Thufir se întorseseră in sfîrșit de pe Ix si luau o navetă care cobora din transspațialul de pe orbită, Rhombur insistă să-i întîlnească personal la spatioport. Era atît neliniștit, cît si nerăbdător să audă ce găsiseră cei doi pe cîndva minunata lui planetă.

— Fii pregătit pentru orice vești ti-ar aduce, printe, zise Duncan Idaho. Imaculat în uniforma sa Atreides verde cu negru, tînărul maestru spadasin avea o expresie hotărîtă pe chipul său rotund.

— Ne vor spune adevărul.

Rhombur nu clipi, dar întoarse privirea spre Duncan.

— N-am mai primit un raport detaliat de pe Ix de ani de zile, si sînt dornic de orice fel de vesti. Nu poate fi mai rău decît ceea ce mi-am imaginat deja.

Prințul păsea cu grijă exagerată, dar își ținea echilibrul si nu accepta nici un ajutor. În loc să prefere activități mai apropiate de traditie pentru luna de miere, proaspăta lui soție, Tessia, lucrase cu el fără încetare, ajutîndu-l pe Rhombur să devină expert în folosirea trupului său de ciborg. Doctorul Yueh își făcea griji pentru pacientul său, testîndu-i functiunile

și transmisiile impulsurilor nervoase, pînă cînd Rhombur ordonă — în cele din urmă — ca doctorul Suk să fie mutat din apartamentul său privat.

Acum, miscîndu-se cu hotărîre și sustinut de încrederea lui Tessia, Rhombur nu se lăsă descurajat de privirile curioase sau compătimitoare. Contracara tendinta celorlalți de a-l evita din cauza înfățișării lui ciudate, răspunzînd cu zîmbete. Personalitatea lui blajină îi făcea pe ceilalți să-l accepte rusinați.

În afara spatioportului municipal din Cala, sub cerul plin de nori, cei doi urmăriră dîra ionizată a navetei care cobora ca o zgîrietură de gheară. Începu sa cadă o ploaie slabă, iar Rhombur si Duncan traseră adînc în piept aerul sărat, încîntati să simtă umezeala pe piele și pe păr.

Naveta Ghildei se alinie după o rețea de marcaje de aterizare si se așeză lin în îmbrătisarea Caladanului. Oamenii se grăbeau să întîmpine pasagerii care ieseau.

Îmbrăcati în hainele decolorate ale unor negustori nu prea norocoși, Gurney Halleck și Thufir Hawat urmau un sir de vizitatori care debarcau. Arătau la fel ca un milion de alți oameni din imperiu, însă acestia doi sfidaseră toate sansele, infiltrîndu-se pe Ix chiar sub nasul invadatorilor tleilaxu. Recunoscîndu-i, Rhombur se repezi spre ei. Miscările lui grăbite deveniră smucite în loc să fie line, dar nu-i păsa.

— Ai informatii, Gurney? vorbi Rhombur în limbajul codificat de luptă al Atreizilor. Thufir, ce-ai aflat?

Gurney, care trăise atîta oroare în gropile de sclavi ale Harkonnenilor, arăta profund tulburat. Thufir păși pe picioare la fel de teapăn si de greu ca si cum acestea ar fi fost ale lui Rhombur. Mentatul cu chipul

bătut de vreme inspiră adînc pentru a-și pune ordine în gînduri, alegîndu-si cu grijă vorbele.

— Stăpîne print, am fost martorii multor lucruri. Oh, ce-au văzut acesti ochi! Si, ca mentat, nu pot uita niciodată...

Leto Atreides convocă un consiliu privat de război într-una dintre camerele din turn. Aceste încăperi fuseseră folosite de mama lui, doamna Helena, ca salon personal, înainte să fie exilată pe continentul estic; apoi rămăseseră nefolosite pentru o vreme. Pînă acum...

Servitorii șterseseră praful din colțuri și de pe pervazul ferestrelor și aprinseseră un foc duduitor în semineul din piatră de rîu. Rhombur nu prea resimtea nevoia fizică de a se odihni si de a se relaxa, si aștepta în picioare ca o piesă de mobilier neobisnuită.

La început, Leto se așeză într-unul dintre fotoliile capitonate si brodate ale mamei sale, pe care ea obișnuia să se cuibărească și să citească rugăciunile zilnice din Biblia Catolică Portocalie. După un timp, dădu însă deoparte fotoliul, alegînd în schimb unul mai înalt, din lemn. Acestea nu erau vremuri confortabile...

Thufir Hawat își prezentă raportul detaliat despre ceea ce văzuse si făcuse. În timp ce mentatul expunea faptele brutale, însotitorul lui intervenea cu comentarii emotionale, exprimîndu-si convingător repulsia si dezgustul.

— Din păcate, domnule duce, spuse Hawat, am supraestimat posibilitățile si realizările lui C'tair Pilru si ale presupusilor săi luptători pentru libertate. Am găsit putină rezistență organizată. Poporul

ixian este zdrobit. Fortele de sardaukari — două legiuni — și spionii tleilaxu sînt peste tot...

Gurney adăugă:

— Trimit dansatori-față să se dea drept ixieni si să se strecoare în celulele de rebeli. Luptătorii din rezistență au fost masacrati de cîteva ori.

— Am observat o nemulțumire larg răspîndită, dar nici o organizare, continuă Hawat. Cu toate acestea. avînd catalizatorul potrivit, prevăd că populatia ixiană se va ridica și-i va răsturna pe tleilaxu.

— Atunci trebuie să le furnizăm acest catalizator...

Rhombur făcu un pas greoi în față.

— *Pe mine!*

Duncan se mută pe unul dintre scaune, fără să dorească să se relaxeze.

— Întrevăd dificultăti tactice. Invadatorii s-au întărit pe pozitii. Nu se vor aștepta la un atac surpriză după atîta vreme. desigur, dar pînă si cu forțele militare complete ale Atreizilor, ar fi o sinucidere... În special împotriva sardaukarilor.

Gurney sublinie:

— De ce are Shaddam soldati imperiali pe Ix? Din cîte știu, nu este autorizat de către Landsraad.

Leto nu era convins.

— Împăratul își face propriile reguli. Aminteste-ti de Zanovar...

Sprîncenele negre se încruntară.

— Avem justificarea morală, Leto, insistă Rhombur. așa cum am avut pe Beakkal!

După ce asteptase atît de mult răzbunarea, prințu. era acum foc si pară. În parte datorită eforturilor lui Tessia, dar mai mult prin propria sa vointă, un nou nucleu se trezise la viață în interiorul lui. Rhombur măsura încăperea cu pasi exacți, cu picioarele meca-

nice zumzăindu-i, ca si cum mintea lui era atît de neliniștită încît trebuia să consume energia în exces.

— Am fost sortit să devin contele Casei Vernius, la fel ca tatăl meu înaintea mea...

Ridică o mînă, cu pumnul încleștat, apoi îl coborî. Servomotoarele si musculatura pe bază de scripeți îi măreau puterea în mod spectaculos. Rhombur demonstrase deja că putea sfărîma pietre în palmă. Își întoarse chipul brăzdat către duce, care încă mai stătea pe gînduri, în jilțul lui tare.

— Leto, am văzut cum poporul tău te privește cu dragoste, respect și loialitate. Acum, Tessia m-a ajutat să-mi dat seama că în toti acești ani încercam să recapăt Ix pentru motive nepotrivite. Nu era din inimă, pentru că nu vedeam cît de *important* era. Eram indignat că pierdusem ceea ce-mi apartinea. Eram furios pe tleilaxu pentru crime împotriva mea si a familiei mele... Dar cum rămînea cu poporul ixian? Chiar si cu bieții suboizi prostiți, care urmaseră promisiuni pentru o viață mai bună?

— Da, promisiunile astea i-au dus direct în prăpastie, comentă Gurney. Cînd păstorul e un lup, turma devine doar un morman de cane.

Deși Rhombur stătea aproape de flăcările portocalii din șemineu, nu putea simți căldura.

— Vreau să-mi recapăt planeta, nu pentru mine, ci pentru că de asta are nevoie poporul de pe Ix. Dacă voi fi contele Vernius, eu îi voi sluji pe ei. Nu invers!

Chipul bîntuit de amintiri al lui Hawat se înmuie într-un zîmbet.

— Ai învățat o lectie importantă, prințe...

— Da, dar punerea ei în practică va cere o muncă considerabilă, precizează Duncan. În afară de cazul în care vom obține un avantaj ascuns sau o armă

secretă, fortele noastre militare vor fi în mare pericol. Amintiti-vă cu ce ne vom lupta...

Leto îsi aminti de legămîntul lui Rhombur si-și dădu seama că dinastia Vernius va muri o dată cu el, indiferent ce înfăptuia pe Ix. Si, gîndindu-se la sarcina lui Jessica, simti pe dinăuntru o căldură intensă. El însuși va avea un alt copil — un fiu, spera, desi ea nu voia să-i spună. Simți un junghi, stiind că în curînd concubina lui va pleca pe Kaitain...

Ducele nu-si imaginase niciodată ce întorsătură va lua viata sa, cum va ajunge să țină la Jessica după ce la început detestase atît de mult prezenta ei. Bene Gesserit-ul îl fortase s-o țină aici, la castelul Caladan. Înfuriat de manevrele lor evidente, jurase să nu si-o ia niciodată ca iubită... dar pînă la urmă jucase de-a dreptul după planurile Comunitătii surorilor. Îl mituiseră cu informatii despre intrigile Harkonnenilor, despre un nou tip de navă de luptă...

Leto sări brusc în picioare și un surîs se întinse încet pe chipul lui slab.

— Stati!

Toti rămaseră tăcuti, cît timp el îsi organiză gîndurile; singurul sunet care se auzea în încăpere era trosnetul flăcărilor.

— Thufir, erai de fată cînd vrăjitoarele Bene Gesserit au făcut un tîrg cu mine ca s-o păstrez aici pe Jessica...

Nedumerit, Hawat încercă să urmărească înlănțuirea ideilor ducelui. Apoi mentatul înălță din sprîncene.

— V-au oferit în schimb informații. Era vorba de o navă minune, un vehicul folosind o nouă tehnologie care-o făcea invizibilă în spectrul optic si chiar pentru scanere...

Leto bătu cu pumnul în masă și se aplecă în față.

— Prototipul acelei nave a Harkonnenilor s-a prăbusit pe Wallach IX. Surorile o au în posesie. N-ar fi de folos dacă le-am putea convinge să ne dea nouă acea tehnologie?

Duncan se clătină pe picioare.

— Cu nave nedetectabile, am putea infiltra o întreagă armată pe Ix, înainte ca sardaukarii să se poată alătura apărării tleilaxu!

Cu chipul devenit o mască a fermității, Leto se ridică încet si spuse:

— Îmi sînt datoare, pe toti dracii! Thufir, trimite un mesaj către Scoala Maicilor, cerînd cooperarea Bene Gesserit-ului. Mai mult decît oricare altă Casă, avem dreptul la această informatie, din moment ce tehnologia a fost folosită împotriva noastră!

Aruncă o privire către Rhombur, cu un surîs de animal de pradă pe fața severă.

— Si apoi. prietene, nu va mai trebui să precupetim nici un efort ca să recîstigăm Ix...

Cu cît stim mai putin, cu atît e mai lungă explicatia.

Cartea Azhar a Bene Gesserit (exemplar renegat).

Cu o memorie colectivă care se întindea departe, în umbrele de nepătruns ale istoriei. bătrîna Maică Superioară Harishka n-avea nevoie de sfaturi de la surorile ei. Si totuși, amintirile din trecutul îndepărtat nu erau întotdeauna aplicabile viitorului sau tapiseriei prezente a politicii imperiale.

Harishka stătea într-o cameră pentru întîlniri private, cu pereți de stuc. Consilierele ei cele mai de încredere, bine instruite în materie de subtilități si consecințe, se învîrteau prin încăpere, cu robele foșnind ca aripile unor corbi. Cererea neasteptată a ducelui Leto le silise la o adunare neașteptată si deloc binevenită.

Adeptele aduseseră înăuntru diferite sucuri, ceai si cafea cu mirodenie. Surorile cumpăneau, sorbindu-si băuturile, însă camera rămînea ciudat de tăcută, lipsită de conversații banale. Asemenea probleme aveau nevoie de o examinare serioasă.

Harishka păși usor spre o bancă aspră de piatră și se așeză. Rece si dură, nu era genul de tron pe care l-ar fi cerut un conducător puternic, dar o Bene Gesserit știa cum să facă față disconfortului. Avea mintea ascutită si amintirile vii. Asta era tot ceea ce se cerea de la o Maică Superioară.

Surorile alese se asezară cu un fosnet de fuste. În lumina soarelui, cu o nuanță cenușie din cauză că era filtrată de luminatoarele prismatice, ochii lor pătrunzători ca aschiile de cristal se întoarseră spre Harishka. Era timpul să vorbească Maica Superioară.

— Ne-am permis să ignorăm această chestiune timp de ani de zile, iar acum sîntem silite să facem o alegere...

Pomeni despre cilindrul de mesaje care sosise de curînd de pe Caladan.

— N-ar fi trebuit să-i spunem lui Leto Atreides despre existența non-navei încă de la început, spuse posomorîta Cucernică Maică Lanali, cea care conducea cabinetul hărților și arhivele geografice din Scoala Maicilor.

— A fost necesar, replică Harishka. N-ar fi acceptat-o pe Jessica decît dacă-i aruncam un os destul de mare. Spre onoarea lui, ducele n-a abuzat de informație!

— O face acum, zise Cucernica Maică Thora, care avea grijă de livezi și era expertă în criptografie. La începutul carierei sale, elaborase o tehnică de implantare a mesajelor pe frunzele plantelor.

Harishka o contrazise.

— Ducele ar fi putut folosi informația în multe feluri; a ales, în schimb, să meargă pe căi private, păstrîndu-ne secretul. Pînă acum, nu ne-a trădat încrederea. Și v-aș putea aduce aminte că acum Jessica îi poartă în pîntece copilul, asa cum sperasem...

— Dar de ce i-a luat atît de mult timp să rămînă însărcinată? întrebă o altă femeie. Ar fi trebuit s-o facă mult mai devreme!

Harishka îi evită privirea.

— N-are nici o importantă. Hai să ne ocupăm de problema în discuție...

— Sunt de acord, zise Cucernica Maică Cienna, a cărei față în formă de inimă încă mai purta aura frumuseții nevinovate care indusese în eroare atît de mulți bărbați cînd era mai tînără. Dacă există cineva căruia să-i fie încredințată puterea de a face nave de război nevăzute, acesta este ducele Atreides. Ca și tatăl și bunicul său, e un om cu recomandări impecabile, un bărbat de onoare.

Lanali scoase un sunet neîncrezător.

— Ai uitat ce-a făcut pe Beakkal? Cum a distrus întregul monument de război?

— Monumentul *lui* de război, ripostă Cienna. Și a fost provocat!

— Chiar dacă ducele Leto este demn de încredere, cum rămîne cu următorii duci Atreides? continuă Lanali cu vorbe măsurate. Asta deschide calea unui factor necunoscut semnificativ, iar necunoscutele sînt primejdioase...

— Dar există și factori *cunoscuți* semnificativi, răspunse Cienna. Îți faci prea multe griji!

Cea mai tînără membră a grupului, zvelta soră Cristane, le întrerupse:

— Această hotărîre n-are nimic de-a face cu caracterul moral al Atreizilor. O asemenea armă, chiar si folosită pentru apărarea pasivă, va schimba structura războiului în imperiu. Tehnologia invizibilității oferă un avantaj tactic imens oricărei Case care o posedă. Fie că ai sau nu o slăbiciune pentru el, Cienna, Leto Atreides nu este altceva decît un pion în planul nostru fundamental, la fel cum a fost și baronul Harkonnen...

— Harkonnenii au creat inițial teribila armă, precizâ Thora, terminîndu-si cafeaua cu mirodenie si

ridicîndu-se în picioare să-si umple din nou ceasca. Din fericire, au pierdut secretul și n-au fost în stare să-l recupereze.

În ultima vreme, Harishka începuse să observe cantitățile crescînde de melanj pe care le consuma îngrijitoarea livezilor. Surorile Bene Gesserit își puteau controla chimia corporală, dar erau puternic descurajate să-și extindă durata vieții dincolo de anumite limite. Etalarea longevității putea înclina opinia populară împotriva Comunității.

Harishka hotărî să pună capăt acestei faze a discuției. Auzise destule.

— N-avem de ales în această privință. Trebuie să respingem cererea lui Leto. Îi vom trimite răspunsul nostru prin Cucernica Maică Mohiam, atunci cînd se va duce s-o însoțească pe Jessica pe Kaitain...

Înălță capul. Creierul îi era atît de plin de amintiri și de gînduri nestăpînite, încît apăsa greu pe umerii ei.

Thora lăsă să-i scape un oftat, amintindu-si cîtă muncă depuseseră adeptele ca să disece si să analizeze nava avariată.

— Nu știu cît de mult i-am fi putut spune ducelui, în orice caz. Acum i-am putea da epava, dar nici măcar *noi* nu înțelegem cum functionează generatorul de cîmp.

Se uită de jur împrejurul încăperii si mai sorbi niste cafea cu mirodenie.

Bruneta soră Cristane interveni din nou.

— O asemenea armă ar putea fi catastrofală dacă ar fi dezlănțuită în imperiu. Dar cu cît ar fi mai groaznic, dacă nici măcar *noi* nu înțelegem cum functionează? Trebuie să aflăm tot ce putem și să păstrăm secretul în siguranță, în interiorul Comunității.

Fusese antrenată ca soldat de comando, menit să se infiltreze si să realizeze actiuni agresive atunci cînd scheme mai subtile nu reuseau să-si atingă scopul dorit. Din cauza tineretii sale, Cristane nu avea răbdarea unei Cucernice Maici, desi uneori Harishka găsea utilă o asemenea impetuozitate.

— Absolut corect!

Maica Superioară se mută pe banca tare de piatră.

— Unele însemne de pe epavă indică faptul că a fost implicat cineva pe nume Chobyn. Am aflat de atunci că un inventator cu acest nume a fugit de pe Richese pe Giedi Prime cam în vremea cînd a fost inventat acest sistem de invizibilitate.

Thora îsi termină cea de-a treia ceascâ de cafea cu mirodenie, ignorînd privirea încruntată si dezaprobatoare a lui Harishka.

— Harkonnenii trebuie să fi scăpat de el prea devreme. altfel n-ar fi avut atîtea greutăti la reproducerea generatorului de invizibilitate pentru ei însisi.

Harishka îsi adună în poală mîinile ca niste păianjeni.

— Fireste, vom începe investigatiile pe Richese.

Superstitiile si necesitatile desertului strabat viata fremenilor, în care religia si legea sînt strîns împletite.

Căile Arrakisului, o filmocarte imperiala pentru copii

Într-o zi care avea să consacre viitorul poporului său, Liet-Kynes se trezi gîndindu-se la trecut. Se aseză la marginea patului pe care-l împărtea cu Faroula — o rogojină căptusită, pe podeaua de piatră a unei camere mici, dar confortabile, din sietchul Scutului Rosu. Marea adunare a fremenilor urma să înceapă astăzi, o întîlnire a tuturor conducătorilor de sietchuri, menită să hotărască o ripostă unificată împotriva Harkonnenilor. Prea des, oamenii deșertului rămăseseră risipiti, independenți si ineficace. Îngăduiau rivalităților de clan, vrajbelor si diversiunilor să intervină între ei. Liet va trebui să-i facă să înteleagă...

Tatăl lui ar fi fost capabil să îndeplinească o asemenea schimbare doar cu un comentariu improvizat. Pardot Kynes, profetul ecologic, nu-si întelesese niciodată propria putere, ci o acceptase pur și simplu ca pe un mijloc de a-si realiza scopul de a crea un Eden pe Dune. Fiul său Liet, pe de altă parte, era tînăr si nu demonstrase încă nimic.

Stînd pe asternut, Liet auzea murmurul scăzut, aproape imperceptibil, al masinăriilor care recirculau aerul în sietch. Alături de el, Faroula respira încet,

evident trează, dar tăcută si gînditoare. Îi plăcea să-si privească sotul cu ochii ei albastru închis.

— Necazurile mele te-au împiedicat să te odihnești, dragostea mea, spuse Liet.

Faroula îi masă umerii.

— Gîndurile tale sînt și ale mele, dragul meu. Inima mea îti simte grija si tulburarea.

El îi sărută mîna. Ea îsi trecu degetele prin barba subțire, de culoarea nisipului, pe care el și-o lăsase să crească.

— Nu te teme. Sîngele lui Umma Kynes îti curge prin vine, la fel ca și visul său.

— Dar vor vedea asta si fremenii?

— Oamenii nostri pot fi neghiobi cîteodată, dar nu si orbi.

Liet-Kynes o iubise vreme de ani de zile. Faroula era o femeie fremenă, fiica bătrînului Heinar, naibul chior al sietchului. Îsi cunostea rolul. Era cea mai bună vindecătoare a tribului, si munca ei cea mai importantă fusese să vindece sufletul îndurerat al lui Liet. Știa cum să-și atingă soțul, si îl iubea.

Încă preocupat de provocarea pe care o reprezenta întîlnirea, o trase pe Faroula spre el si o ținu strîns în brate, în asternutul cald. Însă ea îi alungă nesiguranta cu un sărut, îl mîngîie pînă cînd nelinistea îi dispăru si îi dărui forta ei.

— Voi fi alături de tine, dragostea mea, îi spuse Faroula, desi femeile nu erau admise în sala discursurilor, unde naibii sietchurilor împrăstiate se adunau să-i audă cuvintele. O dată ce ieseau din camerele lor, Liet si sotia lui aveau să devină din nou protocolari, străini din punct de vedere cultural. Dar întelegea ce voia să spună Faroula. Va fi cu adevărat alături de el. Iar inima lui se bucura stiind acest lucru...

La usă atîrna o tapiserie plină de culoare, din fibre de mirodenie, în care femeile sietchului tesuseră o imagine dătătoare de inspiratie a Bazinului de Ghips, locul unde tatăl lui înfiintase un proiect demonstrativ constînd dintr-o seră înfloritoare. Tapiseria înfătișa apă curgătoare, păsări colibri, pomi fructiferi si flori strălucitoare. Închizînd ochii, Liet îsi închipui aroma plantelor si a polenului, simtind parcă pe obraji aerul umed.

— Sper că astăzi voi reusi ceva care să te facă mîndru de mine, tată, murmură în sinea lui, ca într-o rugăciune.

În mod tragic, un tavan încărcat de umezeală se prăbușise peste Pardot si peste cîteva dintre ajutoarele sale. Trecuse mai putin de un an de la acea zi groaznică, dar lui Liet i se părea mult mai mult. Iar acum trebuia să ia locul marelui vizionar...

Vechiul trebuie întotdeauna să facă loc noului.

Heinar, din ce în ce mai bătrîn, putea renunța la conducerea sietchului Scutului Rosu, si mulți fremeni presupuneau că Liet îi va lua locul în calitate de naib. Cuvîntul fremen avea un sens precis în vechea chakobsa: „slujitor al sietchului". Liet nu nutrea ambitii personale de nici un fel; voia pur si simplu să-si slujească poporul, să lupte împotriva Harkonnenilor si să continue să pună pustiul pe calea care va duce în cele din urmă la transformarea lui Dune într-o grădină.

Liet era numai pe jumătate fremen, dar de la primele guri de aer pe care le trăsese în piept, din primele clipe în care inima îi bătuse liberă de pîntecele mamei sale, sufletul său fusese fremen. Ca nou planetolog imperial, succesor al marelui visător Pardot Kynes, Liet nu-si putea limita munca la un singur trib.

Înainte ca ultimii conducători să sosească si marea adunare să înceapă, Liet trebuia să-și termine înda-

toririle zilnice de planetolog. Desi n-avea nici o pretuire pentru Shaddam ca om sau ca împărat, munca stiintifică a lui Liet rămînea o parte valoroasă a existenței sale. Fiecare clipă din viață era la fel de pretioasă ca apa însăsi, si nu trebuia s-o irosească.

Se îmbrăcă iute, acum complet treaz. La vremea cînd zorii se revărsau într-o explozie de portocaliu asupra privelistii, el era deja afară, purtînd noul său distrai. Chiar si la o oră atît de matinală, nisipul si pietrele erau calde, iar micile vîrtejuri generate de căldură dansau deja pe suprafața solului. Se tîrî de-a lungul unei creste stîncoase, la numai cîteva sute de metri de intrarea sietchului.

Într-o grotă, inspectă o mică stațiune biologică experimentală, alcătuită dintr-o retea de senzori si de dispozitive de colectare a datelor, încastrate în piatră. Pardot Kynes reparase instrumentele uitate cu ani în urmă, iar membrii sietchului lui Liet continuau să întrețină panoul în relief, întesat cu aparate de măsură si comutatoare de control. Instrumentele măsurau viteza vîntului, temperatura si ariditatea. Un senzor arăta un nivel infinitezimal de umiditate a aerului, o urmă de rouă culeasă de colectorul în formă de ou.

Auzind un chițăit puternic si o fluturare frenetică de aripi, se întoarse repede. Un mic soarece de deșert. numit muad'dib în limba fremenilor, fusese blocat de către un soim în bolul lucitor de metalplaz al scanerului solar.

Soricelul încerca să se catere pe peretii alunecosi ai bolului, dar era mereu împins la loc de lovitura unei gheare puternice, date de soimul care încerca să-si apuce prada. Micul muad'dib părea condamnat. Liet nu se amestecă. *Natura trebuie să-si urmeze cursul.*

Spre surpriza sa, văzu colectorul începînd să se miste, cînd soarecele declansă un mic dinte de fixare

din interiorul bolului. Ţopăielile lui schimbară unghiul, în asa fel încît razele reflectate ale soarelui abia răsărit se concentrară direct în ochii soimului. Orbită, pasărea rată o altă lovitură de gheară — iar soarecele de desert scăpă într-o crăpătură mică din stîncă.

Liet privi totul cu un amuzament plin de uimire si murmură cuvintele străvechi ale unui imn fremen, pe care-l învătase de la Faroula:

Mi-am purtat picioarele printr-un desert
Ale cărui miraje fluturau ca un spectru.
Nesătul de glorie, lacom de pericol,
Am străbătut orizontul lui al-Kulab,
Privind timpul cum macină muntii,
În căutarea lui flămîndă după mine.
Si-am văzut vrăbiile venind în zbor,
Mai temerare decît lupul care atacă.
S-au răspîndit în arborele tineretii mele.
Am auzit stolul în ramurile mele
Si-am fost prins în ciocuri şi gheare!

Ce spusese prietenul său Warrick, în agonie, după e consumase Apa Vieţii? *Soimul si soarecele sînt ctuna.* O viziune adevărată, sau doar născociri ale ielirului?

Urmărind cum soimul frustrat se îndepărta în bor, înălţîndu-se pe curenti ascendenţi pînă acolo de nde putea supraveghea desertul în căutarea oricărei miscări, Liet-Kynes se întrebă dacă muad'dib scăpase din întîmplare sau dacă fusese destul de siret să tragă vantaje din împrejurările în care se afla.

Fremenii vedeau semne si prevestiri peste tot. Era credinţă larg răspîndită aceea că aparitia unui muad'dib înainte de a lua o hotărîre dificilă nu anunta

nimic bun. Iar importanta adunare a conducatorilor de sietchuri era pe cale să înceapă...

Ca planetolog, desigur, Liet era preocupat de altceva. Scanerul solar, instalat de mîna omului, se amestecase în lantul vietii din desert — prădătorul si prada sa. Desi doar un eveniment izolat, Liet se gîndi la el într-un context mult mai larg, asa cum ar fi făcut tatăl lui. Chiar si cea mai mică dintre interferentele umane, cînd apărea la timpul nepotrivit, putea duce la schimbări monumentale, potential dezastruoase.

Abătut, Liet se întoarse la sietch.

■

Conducătorii fremeni cu chipuri tăbăcite sosiră din asezări ascunse, de pe tot cuprinsul desertului. Sietchul Scutului Roșu reprezenta un loc ideal pentru întîlnire. Învecinîndu-se cu o rețea întinsă de pesteri si culoare naturale, putea adăposti cu ușurință vizitatorii, care-si aduceau cu ei apă, mîncare si așternuturi.

Oaspetii urmau să rămînă acolo zile întregi — chiar săptămîni, dacă era nevoie, pînă cînd reușeau să ajungă la un acord. Liet avea să-i țină pe loc, chiar dacă va fi nevoie să-i dea cap în cap pentru a-i sili să coopereze. Oamenii desertului trebuiau să-si coordoneze lupta, hotărînd asupra tintelor pe termen scurt si asupra scopurilor pe termen lung. Turok, refăcut dar încă slăbit, le va vorbi despre felul în care baronul era dispus să sacrifice echipe întregi de recoltare, doar ca să fure o încărcătură neînregistrată de melanj. Apoi Stilgar va descrie ce găsiseră el si camarazii săi în raidul de la pesterile sacre de la sietch-ul Hadith.

Delegatii călătoriseră mari distante pe viermi de nisip, sau veniseră pur si simplu pe jos; altii zburaseră noaptea cu ornitoptere furate, care fuseseră rapid camuflate la sosire sau mutate în pesteri. Îmbrăcat într-o pelerină jubba nouă, Liet-Kynes îi salutase pe fiecare dintre ei atunci cînd intraseră prin usa etansă în sietchul propriu-zis.

Alături de el stătea sotia lui brunetă, cu fiica lor cea mică și cu Liet-chih. care abia începea să umble. În buclele mătăsoase ale lui Faroula erau împletite acverigi care sunau ca niste zurgălăi, reprezentînd averea si pozitia lui Liet în cadrul tribului. Ea se învîrti în preajma sotului atîta timp cît i se permise.

Afară, soarele apunea într-o vîlvătaie portocalie si începutul serii se lăsa peste dune. Femeile serviră bărbatilor o mare masă comună, în sala de adunare a sietchului, activitate traditională la începutul unor asemenea conferinte. Liet stătea la o masă joasă lîngă naibul Heinar. Împreună cu conducătorii de sietchuri, Liet ținu un toast în onoarea bătrînului morocănos. Ca răspuns, Heinar scutură din capul cărunt si refuză să țină si el un discurs.

— Nu, Liet. Asta e clipa ta. A mea a trecut...

Cu mîna de la care-i lipseau două degete, din cauza unui duel cu pumnalele ce avusese loc cu multă vreme în urmă, strînse puternic mîna ginerelui său.

După cină, în timp ce bărbatii îsi ocupau locurile în sala de adunare cu tavanul înalt, Liet se gîndea la multe lucruri. Se pregătise bine să se adreseze celor convocați aici — dar vor hotărî ei să coopereze și să reziste Harkonnenilor, mobilizîndu-si fortele din desert pentru Dune? Sau vor fugi si mai adînc în pustietăti, fiecare trib luptînd pentru el însuși? Mai rău, vor prefera fremenii să se certe unii cu altii în loc să lupte cu adevăratul dusman, asa cum făcuseră deja de prea multe ori în trecut?

Liet avea în minte un plan. În cele din urmă, se urcă într-un balcon înalt, care domina nivelul sălii. Ramallo, bătrîna Sayyadina, stătea lîngă el într-o robă neagră, prăfuită. Ochii săi întunecati păreau niște găuri deschise pe fata ei.

Dedesubt stăteau sute de oameni, luptători oțeliți, conducători care se înălțaseră din rîndurile triburilor lor. Toti împărtășeau viziunea unei Dune înverzite, toti venerau amintirea lui Umma Kynes. Alti spectatori stăteau pe bănci si în balcoanele presărate în zig-zag pe pereții verticali. Izul acru al oamenilor nespălați ai desertului umplea aerul, laolaltă cu vîrtejul întepător al mirodeniei.

Sayyadina Ramallo întinse în față mîinile pătate de bătrînețe, cu palmele întoarse în sus, ca să rostească o binecuvîntare. Multimea tăcu, plecîndu-si capetele. Într-un balcon alăturat, un băiat fremen în robă albă cînta un cîntec funebru cu o voce vioaie de sopran, descriind în străvechea limbă chakobsa peregrinările chinuitoare ale strămosilor lor zensunniti, care ajunseseră aici după ce fugiseră de pe Poritrin, cu atît de multă vreme în urmă.

Cînd băiatul termină, Ramallo alunecă înapoi în umbră, lăsîndu-l pe Liet singur în balconul înalt. Toți ochii priveau spre el. Venise și vremea lui...

Acustica perfectă a sălii purtă pînă departe vocea lui Liet.

— Fratii mei, acesta este un timp de mari schimbări pentru noi. Pe îndepărtatul Kaitain, l-am informat pe împăratul Corrino despre atrocitățile Harkonnenilor de aici de pe Dune. I-am spus despre distrugerea desertului, despre detasamentele Harkonnen care îl vînează pe Shai-Hulud de plăcere...

Un murmur străbătu sala, însă le adusese aminte doar de ceea ce stiau deja.

— În calitatea mea de planetolog imperial, am solicitat botaniști, chimisti si ecologi. L-am implorat să ne dea echipamente vitale. Am cerut să fie adoptat un plan pe scară largă pentru a păstra lumea noastră. Am insistat să-i forteze pe Harkonneni să-si înceteze crimele si distrugerile fără sens.

Făcu o pauză, lăsînd să crească tensiunea.

— Dar am fost expediat rapid. Împăratul Shaddam al IV-lea nici măcar nu s-a sinchisit să mă asculte!

Nemultumirea verbală a multimii făcu fundul de piatră al sălii să tremure sub picioarele lui Liet. Extrem de independenti, fremenii nu se considerau cu adevărat supusi imperiali. Îi priveau pe Harkonneni ca pe niște intrusi, ocupanți temporari care într-o zi vor fi dati afară, în favoarea unei alte Case conducătoare. În timp, fremenii însisi vor cîrmui aici. Legendele lor preziceau asta...

— La această mare întrunire trebuie să discutăm alternativele, ca oameni liberi. Noi însine trebuie să luăm măsuri ca să ne protejăm modul de viață, fără să tinem seama de imperiu si de politica lui neghioabă!

În timp ce vorbea, căutînd o bază comună, simtind scînteia pasiunii în inimă, putea ghici prezenta lui Faroula în umbra răcoroasă de lîngă el, ascultînd fiecare cuvînt, dîndu-i putere.

Epavele încercărilor repetate ale omului de a controla universul sînt împrăștiate de-a lungul plajelor sordide ale istoriei.

Graffiti pe peretele unui teatru din Ichan City, pe Jongleur.

Salonul luminos si prea ornamentat, al pasagerilor de pe nava de transport public Wayku, îi amintea de scena suprarealistă a unei piese cu decoruri prea țipătoare și culori prea aprinse. Pasager anonim pe locurile clasei mijlocii, Tyros Reffa stătea singur, știind că viața lui nu va mai fi niciodată la fel. Mobilierul uzat, indicatoarele stridente și răcoritoarele înțepătoare îl alinau într-un mod ciudat, ca o adiere începțoșată de absență și de zgomot neutru.

Plecase departe de Zanovar și de Casa Taligari, departe de trecut.

Nimeni nu observa numele lui Reffa, nimănui nu-i păsa de destinația sa... Din felul în care-i fusese țintită proprietatea, după comportamentul spionilor imperiali care-l iscodiseră, chiar și sîngerosul Shaddam Corrino trebuie să fi crezut că fratele lui vitreg — si bastard! — fusese incinerat pe Zanovar.

De ce n-a putut să mă lase în pace?

Reffa încercă să blocheze zgomotul mereu-prezentilor vînzători ambulanți, oameni insistenți si cîteodată sarcastici, cu ochelari negri, care vindeau orice, de la bomboane cu mirodenie la limorc fript în curry. Încă putea auzi muzica zăngănitoare, atonală,

care se revărsa din căstile lor fixate de ureche. Îi ignoră complet, și după ce fură refuzati vreme de cîteva ore, vînzătorii Wayku îl lăsară în sfîrșit în pace.

Mîinile lui Reffa erau asprite și crăpate. Le frecase de mai multe ori cu săpunurile cele mai dure, dar încă nu reușise să scape de mirosul de moarte si de fum care se lipise de ele, de senzatia sinistră de funingine sub unghii.

N-ar fi trebuit să se întoarcă niciodată acasă...

Cu ochii rosii si plîngînd, zburase cu hidroavionul personal peste cicatricea arsă a moșiei sale. Răzbătuse prin zonele de recuperare cu acces limitat, mituind funcționari si depășind santinele epuizate.

Nimic nu mai rămăsese din casa și grădina lui, atît de frumoase și de bine îngrijite... Absolut nimic.

Cîteva movile doar, formate de coloanele de piatră prăbusite, bazinul răsturnat al unei fîntîni sfărîmate, dar nici o urmă din conacul impunător sau din minunatele grădini de ferigi. Credinciosul Charence fusese incinerat și transformat în cenușă. lăsînd doar o umbră de sperietoare de ciori pe pămînt, semnul a ceea ce fusese cîndva o ființă umană importantă.

Reffa aterizase, pășise pe solul cu miros respingător și fusese înghitit de tăcerea sufocantă. Pietrele carbonizate și sticla neagră scrîșniseră sub tălpile lui. Se aplecase să scormonească pulberea cu degetele, de parc-ar fi sperat să găsească vreun mesaj ascuns în cenusă. Săpă mai adînc, dar nu găsi nici un fir de iarbă viu, nici măcar cea mai mică insectă. În jurul lui, lumea era dureros de tăcută, golită de orice adiere si de cîntecele păsărilor.

Tyros Reffa nu deranjase niciodată pe nimeni, ducînd o viață plăcută, mulțumit cu propriile-i îndeletniciri. Și totuși, fratele lui vitreg încercase să-l asasineze pentru a elimina ceea ce el percepea ca fiind o amenințare la adresa tronului. Paisprezece milioane

de oameni măcelăriti într-o încercare stîngace de a ucide un singur om. Părea imposibil, chiar si pentru un asemenea monstru, si totusi Reffa stia că era adevărat. Tronul Leului de Aur era stropit cu sîngele nedreptății, amintindu-i lui Reffa de marile tragedii-monolog pe care le jucase cîndva pe Jongleur. Palatul imperial răsuna de tipetele Zanovarului.

Stînd sub lapovita neagră de pe pămîntul lui distrus, Reffa urlă numele împăratului. dar vocea lui se risipi ca un tunet îndepărtat.

Asa că se îmbarcă pentru o călătorie cu următorul transspațial de pe Taligari pe Jongleur, unde petrecuse în tinerete cîtiva ani fericiti. Tînjea să se întoarcă printre elevii-actori, artistii creatori si pasionati în a căror companie se bucurase de pace.

Călătorind discret, folosind acte false pe care docentul le aranjase pentru el în caz de urgentă, Reffa își petrecea în tăcere timpul petrecut în nava de transport public. Cumpănind tot ceea ce pierduse, auzea fluxul si refluxul discutiilor dintre pasageri: un giuvaergiu specialist în pietre-de-apă si sotia lui se certau cu privire la tiparele de crăpături; patru tineri gălăgiosi se contraziceau cu voce tare în legătură cu o cursă acvatică pe care o văzuseră pe Perrin XIV; un negustor rîdea împreună cu rivalul lui de umilirea pe care cineva numit ducele Leto Atreides o administrase Beakkalului...

Reffa îsi dori să-l lase toti în pace, să se gîndească la ceea ce avea de făcut.

Desi nu fusese niciodată agresiv sau violent, ruina pîrjolită a Zanovarului îl schimbase. N-avea experiență în căutarea dreptății. Pe dinăuntru, era răvăsit de ura pentru Shaddam, si simtea nu putină ură de sine. *Si eu sînt un Corrino. E în sîngele meu.* Oftînd adînc, se cufundă mai adînc în scaun, apoi se ridică să se spele din nou pe mîini.

Înaintea brutalului atac, Reffa studiase istoria familiei, întorcîndu-se cu secole în urmă, în vremea cînd cei din familia Corrino erau modele de etică pentru imperiu, sau la domnia luminată a printului mostenitor Raphael Corrino, asa cum fusese zugrăvită ea în capodopera dramatică „Umbra tatălui meu". Glax Othn făcuse din Reffa omul care era. Acum, totuși, nu mai avea nici o optiune, nici un trecut, nici o identitate...

„Legea este stiinta supremă." Acest măret concept al justitiei, enuntat pentru prima oară cu multă vreme în urmă, răsuna cu amăraciune în mintea lui. Se spunea că este gravat pe usa de la biroul împăratului de pe Kaitain, dar se întrebă dacă Shaddam l-a citit vreodată.

În mîinile actualului ocupant al tronului, legea imperială se schimba ca nisipurile miscătoare. Reffa stia despre mortile misterioase din familia lui. Fratele mai mare al lui Shaddam, Fafnir, Elrood al IX-lea însusi si chiar mama lui Reffa, Shando, care fusese vînată ca un animal pe Bela Tegeuse. N-o să poată uita niciodată chipul lui Charence, al docentului sau pe victimele inocente de pe Zanovar.

Avea intentia să se întoarcă la vechea lui trupă de actori, sub îndrumarea strălucitului maestru Holden Wong. Dar dacă împăratul descoperea că Reffa e încă în viată, va fi în pericol si toată planeta Jongleur? Nu îndrăznea să-si dezvăluie secretul.

O usoară schimbare în murmurul motoarelor Holtzman îi spuse lui Reffa că transspatialul iesise din hiperspatiu. Nu peste multă vreme, o femeie Wayku anuntă sosirea la destinatie si le aduse aminte pasagerilor să cumpere suveniruri.

Din cele cinci compartimente de depozitare de deasupra, Reffa îsi luă tot ce mai avea. Totul... Trebuise să plătească scump pentru spatiul suplimentar,

dar nu avusese încredere să expedieze direct articolele speciale pe care le cumpărase înainte să plece de pe Taligari.

Urmat de un sir plutitor de cufere pe suspensii, își croi drum spre iesire. Chiar si cînd pasagerii asteptau la coadă naveta pentru coborîre, negustorii Wayku tot mai încercau să le vîndă fleacuri, deși fără prea mult succes.

Cînd Reffa păsi în clădirea spatioportului de pe Jongleur, dispoziția lui sumbră se însenină. Complexul imens era plin de oameni veseli, zîmbitori. Atmosfera era înviorătoare.

Se rugă să nu fi pus în primejdie o altă lume pretioasă. Privind în jur, la familiile si la prietenii grăbindu-se să-i întîmpine pe pasageri, nu văzu nici o urmă a maestrului Holden Wong, care-i promisese că-l va astepta aici. Vechea trupă a lui Reffa trebuie să fi avut un spectacol programat pentru seara aceea. iar Wong insista întotdeauna să supravegheze el însusi totul. Trăind în întregime în lumea teatrului. maestrul dadea putină atentie evenimentelor curente. probabil că nici nu stia despre atacul de pe Zanovar... Părea să fi uitat să-si întîlnească oaspetele la spațioport.

N-avea importantă. Reffa stia să se descurce prin oras. Un debarcader se învecina cu spatioportul, de unde o corabie-taxi-acvatic ducea pasagerii în Ichan City, traversînd un fluviu lat, acoperit de un covor de alge liliachii. În timp ce vasul își croia drum prin curentul lent, Reffa stătea pe punte, umplîndu-și plămînii cu aerul umed, înviorător, atît de diferit de fumul acru si tăciunii de pe Zanovar.

În fată, vizibil prin ceata subtire a fluviului, Ichan City era un amestec de clădiri dărăpănate si blocuri-turn moderne, plin de pietoni si de ricse. Din cabina de

dedesubt, auzea rîsete si muzica unui cvartet de coarde — baliset, rebec, vioară si rebab.

Taxiul acvatic încetini si intră în marsarier, ca să andocheze. Reffa îi urmă pe ceilalti pasageri pe debarcaderul orasului vechi, o structură solidă de lemn a cărei suprafată de scînduri era presărată cu solzi de peste, cochilii sparte si picioare de crustacee subtiri ca niste paie. Printre tarabele cu fructe de mare si magazinele de patiserie, trupe vesele de povestitori lucrau alături de muzicieni și jongleri, arătînd mostre ale talentului lor si împărțind invitații la spectacolele de seară.

Reffa urmări un mim jucînd rolul unui zeu bărbos înăltîndu-se din mare. Atrăgîndu-i atenția, mimul veni mai aproape, făcînd fețe ciudat contorsionate cu chipul lui alb și păstos. Zîmbetul pictat îi deveni și mai larg.

— Salut, Tyros. Pînă la urmă, tot am venit să te intîmpin...

Reffa îsi reveni si zise:

— Holden Wong, cînd un mim vorbeste, răspîndește înțelepciunea — sau îsi dezvăluie prostia?

— Bine zis, bunul meu prieten.

Wong atinsese rangul de Thespian Suprem, cel mai înalt dintre toți maestrii Jongleuri. Cu pometii proeminenti, ochii îngusti si barbă rară, avea peste optzeci de ani, dar se misca asemenea unui om mult mai tînăr. Nu avea nici cea mai mică idee despre originea lui Reffa sau despre prețul neasteptat si dusmănos pus de Shaddam pe capul acestuia.

Bătrînul conducător de trupă îsi puse bratul după umerii lui Reffa, lăsîndu-i pe haine urme de fard alb.

— O să vii diseară la spectacolul nostru? Să reuperezi ce-ai pierdut toti anii ăstia?

— Si asta, si sper să găsesc iarăsi un loc în trupa ta, maestre.

Ochii căprui, adînci, ai lui Wong sclipiră.

— Ah, vom mai avea un actor talentat... Pentru comedie? Piese romantice?

— Eu, unul, as prefera tragedie si dramă. Am inima prea grea pentru comedie și romantism.

— Ooo, sînt sigur c-o să găsim ceva pentru tine. Wong îl bătu amical pe Reffa pe cap, de data asta lăsîndu-i în glumă fard alb în părul vopsit negru.

— Îmi pare bine să te văd înapoi printre Jongleuri, Tyros!

Reffa deveni mai serios.

— Am auzit că plănuiți o nouă punere în scenă a piesei „Umbra tatălui meu"...

— Chiar așa! Tocmai programez repetițiile pentru o reprezentație importantă. N-am definitivat încă distributia, desi plecăm pe Kaitain peste cîteva săptămîni, ca să-l distrăm pe Împăratul însusi!

Mimul părea încîntat de norocul său.

Lui Reffa i se aprinseră ochii.

— Mi-aș da sufletul ca să joc rolul lui Raphael Corrino!

Maestrul Jongleur îl cercetă pe bărbatul mai tînăr si descoperi văpaia ascunsă adînc în el.

— A fost ales un alt actor — desi el n-are scînteia pe care-o cere rolul. Dar... s-ar putea ca tu să fii mai bun.

— Simt că... m-am născut să-l joc pe Corrino.

Reffa trase adînc aer în piept, dar își ascunse focul mocnit din priviri cu talentul unui mare actor.

— Shaddam al IV-lea mi-a oferit toată inspirația de care am nevoie...

Ce pot spune despre Jessica? Dacă ar avea ocazia, ar încerca Glasul si pe Dumnezeu.

CUCERNICA MAICĂ GAIUS HELEN MOHIAM

Nu prea părea potrivit pentru un duce respectat si pentru concubina lui să facă dragoste într-o cămară înghesuită, dar timpul era scurt și Leto știa că o să-i resimtă lipsa cu disperare. Jessica trebuia să se ducă pe Kaitain, în transspațialul care orbita în jurul Caladanului. Pînă în dimineața următoare va fi plecată.

Cu numai cîțiva pași mai încolo, pe coridor, bucătarii se ocupau de treburile lor zilnice, zăngănind tigăi, despicînd midii, tăind zarzavaturi. Oricare dintre ei putea să dea buzna în orice clipă, căutînd condimente uscate sau o pungă cu sare. Dar după ce el și cu Jessica se strecuraseră în încăperea aglomerată, ducînd fiecare cîte un pahar de vin roșu luat mai devreme, în timpul unei alte escapade în pivnița de vinuri, Leto blocase usa cu ajutorul cîtorva lăzi pline cu conserve de cireșe amare din import. Reusise, de asemenea, să aducă cu el și sticla, așezată pe o cutie într-un colț.

Cu două săptămîni în urmă, după nunta lui Rhombur, aceste întîlniri neverosimile începuseră ca o fantezie, o idee inspirată de plecarea iminentă a femeii pe Kaitain. Pînă la urmă, Leto voia să facă

dragoste cu ea în fiecare spatiu liber din castel, în afară de dulapuri. Desi însărcinată, Jessica se dovedea la înăltimea provocării, părînd atît amuzată. cît si încîntată.

Cu ochii verzi, scînteietori, tînăra distinsă puse paharul pe un raft.

— Tot aici te întîlnesti si cu servitoarele, Leto?

— Abia dacă am destulă energie pentru tine. De ce m-as epuiza si mai tare?

Mută, de pe o ladă mare, trei borcane cu lămîi conservate.

— Am nevoie de cîteva luni doar ca să-mi recapăt puterile...

— Așa sper, dar asta trebuie să fie ultima oară pe ziua de azi, zise Jessica pe un ton blînd, aproape dojenitor. N-am terminat de făcut bagajele!

— Oare soția împăratului nu va fi în stare să facă rost de haine pentru noua ei doamnă de onoare?

Ea îl sărută pe obraz si-i scoase jacheta neagră. cu însemne Atreides. pe care-o purta. Împăturind cu grijă haina, o puse jos, cu soimul la vedere. Apoi îl dezbrăcă de cămașă, lăsînd-o să-i alunece pe umeri si să-i dezvelească pieptul.

— Dă-mi voie să pregătesc un pat potrivit, doamna mea...

Deschizînd lada, Leto scoase o foaie de plaz cu bule, folosit pentru împachetarea obiectelor fragile. O întinse pe podea.

— Îmi oferi tot confortul de care am nevoie!

Mutînd paharele de vin din calea primejdiei, îi arătă lui Leto că se putea descurca chiar și într-o cămară mică, neavînd nimic dedesubt în afara unei foi de plaz cu bule.

După aceea, cînd ea îl tinea în brate, Leto spuse:

— Lucrurile ar sta altfel dacă n-as fi duce. Cîteodată, îmi doresc ca tu si cu mine să putem doar...

Vorbele i se stinseră încet.

Privindu-l în ochii cenusii, Jessica văzu dragostea nerostită pentru ea, o fisură în armura acestui bărbat mîndru, de multe ori distant. Îi întinse paharul de vin rosu si luă o înghititura dintr-al său.

— Nu cer nimic de la tine...

Tînăra îsi aminti de resentimentul care-o rodea pe prima lui concubină, Kailea. Femeia nu păruse să aprecieze niciodată nimic din ceea ce făcuse el pentru ea.,

Leto începu să se îmbrace cu stîngăcie.

— Vreau să-ti spun atîtea, Jessica... Îmi... îmi pare rău că am tinut un cutit la gîtul tău, la prima noastră întîlnire. Voiam doar să arăt Comunitătii Surorilor că nu pot fi manipulat. Nu l-as fi folosit niciodată împotriva ta!

— Stiu.

Îl sărută pe buze. Chiar și cu lama ascutită apăsată pe jugulară, cu atîtia ani în urmă, nu simtise niciodată vreo amenintare reală din partea lui Leto Atreides.

— Scuzele tale pretuiesc mai mult decît orice fleac sau zorzoană pe care mi-ai fi putut-o da...

Leto îsi trecu degetele prin părul ei lung, de culoarea bronzului. Studiindu-i perfectiunea nasului mic, a gurii generoase și a siluetei elegante, nu-i venea să creadă că nu era de sînge albastru.

Oftă, stiind că nu se va putea căsători niciodată cu această femeie. Tatăl lui îi explicase asta chiar prea limpede. *Nu te însura niciodată din dragoste, băiete. Gîndeste-te mai întîi la Casa ta si la pozitia ei în imperiu. Gîndeste-te la poporul tău. Toate se vor înălta sau se vor prăbusi o dată cu tine.*

Cu toate acestea, Jessica îi purta copilul, iar el îsi făcu sieși promisiunea că acesta va purta numele și

mostenirea Atreides, indiferent de alte consideratii dinastice. Încă un fiu, spera el.

Ca și cum ar fi fost acordată la gîndurile lui, Jessica îi puse un deget pe buze. Întelegea că, în pofida tuturor durerilor si a grijilor, Leto nu era pregătit pentru un angajament. Dar spiritul ei se simțea încurajat văzîndu-l cum se luptă cu emotiile — la fel ca si ea. O axiomă Bene Gesserit se amestecă în gîndurile sale: *Pasiunea întunecă rațiunea.*

Ura constrîngerile unor asemenea avertismente. Profesoara sa, Mohiam, loială si severă, o crescuse sub stricta îndrumare a Comunitătii, făcînd cîteodată lucruri dureroase și aplicîndu-i lecții aspre. Dar chiar si așa, Jessica tot simtea un strop de iubire pentru bătrîna femeie si respect pentru ceea ce Cucernica Maică realizase cu ea. Mai mult decît orice altceva, Jessica nu voia s-o dezamăgească pe Mohiam... însă trebuia să fie în același timp sinceră fată de sine însăsi. Făcuse ceea ce făcuse pentru dragostea ei, pentru Leto.

El îi mîngîie pielea fină a pîntecelui încă plat, încă nearătînd linia curbă a sarcinii. Zîmbi, lăsînd garda jos, iubind-o... Îsi lăsă speranțele să iasă la suprafață.

— Înainte să pleci, Jessica, spune-mi... e băiat?

Jessica se jucă cu părul lui negru, însă întoarse fața, dorind să fie mai aproape de el, dar temîndu-se că ar putea dezvălui prea mult.

— Nu l-am lăsat pe doctorul Yueh să-mi facă nici un test, dragul meu duce. Comunitatea dezaprobă asemenea interventii.

Ochii cenușii ca fumul ai lui Leto o priveau cu încordare. O dojeni:

— Ei, hai, doar esti o Bene Gesserit... Ai rămas însărcinată după moartea lui Victor, si apreciez asta mai mult decît voi putea să-ți spun vreodată!

Chipul i se îmblînzi, arătînd limpede dragostea lui pentru ea, o emotie care rareori apărea de fată cu altii. Jessica făcu ezitînd un pas către el, dorindu-și ca Leto s-o strîngă în brațe, dar acesta insistă să afle răspunsul.

— Așadar, e băiat? Tu stii, nu-i asa?

Lui Jessica i se înmuiară picioarele si se așeză pe ladă. Se înfioră sub privirea lui apăsătoare, dar nu voia să-l mintă.

— Nu... nu pot să-ți spun. domnia-ta.

El fu surprins, iar dispoziția senină se evaporă.

— Nu poti să-mi spui pentru că nu stii răspunsul — sau nu vrei să-mi spui dintr-un motiv secret de-al tău?

Refuzînd să se lase zăpăcită, Jessica îl privi cu ochii verzi si limpezi.

— Nu pot să-ți spun, dragul meu duce, asa că te rog nu întreba.

Găsind iarăsi sticla de vin, îi mai turnă un pahar, pe care Leto îl refuză, întorcîndu-i spatele cu un gest rigid.

— Oricum, m-am gîndit... Dacă e băiat, m-am hotărît să-i dau numele de Paul, în cinstea tatălui meu.

Strîmbînd din nas, Jessica sorbi din paharul ei. În ciuda stînjenelii, spera ca în clipa următoare un servitor să-i întrerupă, intrînd în cămară. *De ce trebuie să pună acum asemenea probleme?*

— Tu hotărăsti, domnia-ta. Nu l-am întîlnit niciodată pe Paulus Atreides și-l cunosc doar din ceea ce ai spus tu despre el.

— Tatăl meu a fost un mare om. Oamenii de pe Caladan l-au iubit!

— Nu mă îndoiesc de asta...

Jessica întoarse privirea, adunîndu-și hainele. Continuă:

— Dar era... aspru. Te-a învățat multe lucruri cu care nu sînt de acord. Personal, as prefera... un alt nume.

Leto ridică brusc nasul acvilin, mîndria și supărarea cîntărind mai greu decît orice dorință de a-i face o concesie. Indiferent de ce voia el, învătase arta de a-si înălța ziduri ca de fortăreață în jurul inimii.

— Îți uiți locul!

Ea lăsă jos paharul de vin, cu un pocnet greu care aproape că sparse cristalul delicat. Paharul se dezechilibră pe cutia denivelată și se vărsă. Brusc, Jessica se întoarse spre usa cămării, surprinzîndu-l.

— Dacă ai sti ce-am făcut pentru dragostea ta...

Ieși, aranjîndu-și hainele.

Leto ținea mult la ea, deși n-o înțelegea întotdeauna. O urmă de-a lungul coridoarelor interioare ale castelului, ignorînd privirile curioase ale slujitorilor, tînjind după aprobarea ei...

Cu pași neauziți, Jessica trecu repede prin conurile de lumină aruncate de licurigloburi si intră în propria-i cameră. Știa că el o va căuta, știa că va deveni probabil tot mai mînios pentru că-l făcuse s-o urmărească.

Leto se opri în pragul apartamentului. Tremurînd, Jessica se răsuci să-l înfrunte. În acest moment nu voia să-și ascundă propria furie, voia s-o simtă și s-o lase să se vadă. Însă cicatricele datorate suferinței stăteau înscrise pe fața lui — nu doar simpla tristețe pentru moartea tragică a lui Victor și a lui Kailea, ci si pentru tatăl său ucis. Nu era rolul ei să-l rănească și mai mult... dar nici nu era rolul ei, ca Bene Gesserit, să-l iubească.

Simți cum furia i se stinge...

Leto îl iubise pe Bătrînul Duce. Paulus Atreides îl învătase despre politică si căsătorie, reguli rigide care nu tineau seama de dragostea dintre un bărbat

si o femeie. Respectul pentru principiile tatălui său transformase devotamentul primei lui concubine în trădare asasină.

Dar Leto își văzuse de asemenea tatăl sfîsiat pînă la moarte de un taur salusan înnebunit de droguri si de aceea fusese silit să devină duce Atreides încă de cînd era foarte tînăr. Era atît de rău că voia să-si numească fiul cel nou după Paulus? Ea pleca a doua zi spre Kaitain si era posibil să nu-l mai vadă luni întregi. Într-adevăr, ca soră Bene Gesserit, nu exista nici o garantie că i se va îngădui vreodată să se întoarcă pe Caladan. În special cînd vor descoperi sexul copilului pe care-l purta, sfidînd ordinele lor...

Nu-l voi părăsi asa.

Înainte ca ducele să poată vorbi, o dată ajuns în ușă, îi spuse:

— Da, Leto. Dacă bebelusul e băiat, Paul va fi numele lui. Nu-i nevoie să ne mai certăm pentru asta...

▪

Foarte devreme în dimineata următoare, la ora la care vasele de pescuit părăseau docurile din Cala City pentru a străbate canalele dintre bancurile îndepărtate de varec, Jessica aștepta momentul plecării.

De pe coridor, auzea vorbe mînioase răzbătînd din biroul privat al ducelui. Usa rămăsese întredeschisă, iar Gaius Helen Mohiam, în robă neagră, stătea înăuntru, pe un fotoliu cu spătar înalt. Jessica recunostea vocea femeii din anii petrecuti sub tutela ei la Scoala Maicilor.

— Comunitatea a luat singura decizie posibilă, duce Atreides, spuse Mohiam. Noi însene nu întelegem nava sau procesul, si n-avem nici o intentie de a oferi indicii vreunei alte familii nobile — nici măcar

Casei Atreides. Cu respect, domnule, cererea dumneavoastră este respinsă!

Jessica se apropie puțin. Mai erau si altii în birou cu ei. Identifică vocile lui Thufir Hawat, Duncan Idaho si Gurney Halleck.

Gurney răcni:

— Si ce-o să-i împiedice pe Harkonneni s-o folosească iarăși împotriva noastră?

— Ei nu pot reproduce arma, deci inventatorul trebuie să fie indisponibil — probabil mort.

— Bene Gesserit-ul a adus acest lucru în atenția noastră, Cucernică Maică, se răsti Leto. Tu însăti mi-ai spus despre complotul Harkonnenilor împotriva mea. Ani de zile am lăsat deoparte mîndria. nefolosind informatia pentru a-mi spăla numele — dar acum scopul meu este mai important. Vă îndoiti de capacitatea mea de a folosi arma în mod înțelept?

— Bunul tău nume nu poate fi pus la îndoială. Surorile mele știu asta. Totusi, am hotărît că o asemenea tehnologie este prea periculoasă pentru ca orice om — sau Casă — să o dețină.

Jessica auzi ceva căzînd în birou, apoi Leto vorbi cu voce tare, mînioasă:

— O luati și pe doamna mea! Un afront după altul... Insist ca omul meu de aici, Gurney Halleck, s-o însoțească pe Jessica în calitate de gardă de corp. Pentru protectia ei. Nu îndrăznesc să-i risc viata!.

Vocea lui Mohiam suna excesiv de rațional. *Un strop de Glas?*

— Împăratul a promis o călătorie sigură spre Kaitain si protectie în interiorul palatului. Nu te teme, vom avea multă grijă de concubina ta. Restul nu depinde de noi.

Se ridică în picioare, ca pentru a indica sfîrsitul întîlnirii.

— Jessica va deveni în curînd mama copilului meu, rosti Leto, vorbele lui avînd o nuanță amenințătoare. Ai grijă să fie în siguranță — sau te voi considera răspunzătoare personal, Cucernică Maică!

Cu inima tresărindu-i la aceste cuvinte, Jessica o văzu pe Mohiam făcînd o miscare subtilă a trupului, trecînd într-o pozitie de luptă abia detectabilă.

— Comunitatea este capabilă să-și protejeze copila mai bine decît orice fost contrabandist!

Cu îndrăzneală, Jessica păsi în încăpere, întrerupînd tensiunea crescîndă.

— Cucernică Maică, sînt gata să plec pe Kaitain, dacă îmi dai voie să-mi iau la revedere de la duce...

Bărbatii din cameră ezitară, surprinsi într-o tăcere stînjenitoare. Mohiam privi spre ea, arătîndu-i limpede că stiuse tot timpul că Jessica trăgea cu urechea.

— Da, copilă, e vremea.

▪

Urmărind flacăra tot mai mică a motoarelor navetei, ducele Leto Atreides rămăsese în spatioportul de jos, înconjurat de Gurney, Thufir, Rhombur si Duncan... patru bărbați care si-ar fi dat viața pentru el, dacă le-ar fi cerut-o.

Se simtea singur si gol pe dinăuntru si se gîndea la toate lucrurile pe care-ar fi dorit să i le spună lui Jessica, dacă ar fi avut curajul. Pierduse însă ocazia, si o va regreta mereu, pînă cînd aveau să se tină iarăsi în brate.

Nu te poti ascunde de istorie... sau de natura umană.

Cartea Azhar a Bene Gesserit

Străvechea carieră de piatră era un bazin adînc, înconjurat de pereți înalți din piatră cioplită. În secolele care trecuseră, de-acolo fuseseră scoase blocuri de marmură pestriță pentru a construi noi structuri pentru Școala Maicilor.

Cu severitate si profesionalism. sora Cristane îi conduse pe cei trei inventatori richesieni către fundul carierei. Avea părul negru tuns scurt și chipul mai colțuros decît ar fi presupus moliciunea feminină, drept pentru care nu păru să observe adierea rece, în timp ce-i urca pe cei trei savanți din afara planetei într-o capsulă suspensoare care porni să coboare ca un clopot de scufundare, pe lîngă straturile colorate de impurități minerale.

Inventatorii formau un grup amestecat. Unul era zgomotos și preocupat de politică — de altfel, obținuse succesul scriind rapoarte excelente, în loc să facă cercetări extraordinare. Cei doi însoțitori ai lui erau mai tăcuți și mai cufundați în gînduri, dar scînteile lor de inspirație produseseră inovații tehnologice care aduseseră o mulțime de bani pentru Richese.

Comunitatea avusese nevoie doar de cîteva săptămîni să le dea de urmă și să născocească o scuză potrivită ca să-i aducă aici. În mod oficial, acești trei

oameni fuseseră convocați să discute reutilarea sistemelor energetice ale Școlii Maicilor si să instaleze legături directe prin satelit, care să nu interfereze cu ecranele defensive ce înconjurau Wallach IX. Guvernul Richesian fusese dornic să-și ofere talentul creator puternicelor Bene Gesserit...

Pretextul reușise. De fapt, Harishka îi ceruse anume pe acesti inventatori, datorită legăturilor lor cu dispărutul Chobyn. Era posibil să fi avut acces la notițele despre munca lui sau să știe ceva important despre ceea ce făcuse.

— Ne-am îndepărtat cam mult de complexul principal, remarcă inventatorul mai liniștit pe nume Haloa Rund.

Privind în jur în timp ce capsula cobora, Rund observă izolarea carierei. Avea puține clădiri și nici o tehnologie vizibilă de lucru în piatră.

— Ce fel de cerințe energetice puteți avea atît de departe de complexul principal?

Deoarece studiase la Școala Mentaților, chiar dacă nu reușise, Rund se mîndrea totuși cu mintea sa analitică. Era de asemenea și nepotul contelui Ilban Richese și-și folosise legăturile de familie ca să primească fonduri pentru o serie de proiecte excentrice care-ar fi fost refuzate oricui altcuiva. Unchiul lui își iubea la nebunie toate rudele...

— Maica Superioară așteaptă jos, răspunse Cristane, ca și cum asta ar fi risipit orice îndoială. Și avem o problemă pe care am dori s-o rezolvați...

Mai devreme, în preajma Școlii Maicilor, cei doi asociați ai lui Rund fuseseră vrăjiți de priveliște, de livezi și de clădirile acoperite cu stuc și cu acoperișuri de țigle din teracotă. Erau puțini bărbații cărora li se îngăduia să viziteze Wallach IX, iar ei sorbeau toate amănuntele ca niste turiști, fericiți să meargă oriunde voiau surorile să-i ducă.

Capsula suspensoare ajunse pe fundul carierei, loc unde bărbații ieșiră si se uitară de jur împrejur. Adierea tăioasă era rece si pătrunzătoare. Pantele de stîncă se înălțau în trepte deasupra lor, ca un stadion închis.

Epava ciudatei nave era acoperită cu electroprelate, avînd carcasa încă vizibilă în lumina piezisă. Maica Superioară Harishka si cîteva însotitoare în robe negre stăteau în picioare alături de navă. Inventatorii richesieni înaintară, intrigati.

— Ce-i asta? Un mic cercetas de vînătoare?

Talis Bait era un bărbat chel și pedant, care putea rezolva în minte chiar si ecuatii complexe.

— Mi s-a dat de înțeles că Bene Gesserit nu are capacități militare declarate. De ce ati deține...

— Nu este a noastră, replică Cristane. Am fost atacate, dar am reușit să distrugem nava. Pare să fie echipată cu o formă nouă de ecran defensiv, care-o face invizibilă pentru ochii omului sau pentru dispozitivele de scanare...

— Imposibil! exclamă Flinto Kinnis, birocratul grupului.

Deși doar un om de stiință de nivel mediu, coordonase echipe tehnologice de mare succes.

— Nimic nu este imposibil, domnule director, îl contrazise Haloa Rund pe un ton aspru. Primul pas într-o inovatie este să știi că un lucru poate fi creat. După aceea, restul e o chestiune de detaliu...

Cucernica Maică Cienna atinse un transmițător pentru a ridica un colt al electroprelatei, scotînd la lumină fuselajul zgîriat și plin de lovituri al unei mici nave de război.

— Avem motive să credem că această tehnologie a fost inventată de un richesian pe nume Tenu Chobyn, o persoană pe care-o cunoasteti foarte bine. Bene Gesserit-ul trebuie să afle dacă vreunul dintre

voi are informatii suplimentare despre activitățile lui...

Haloa Rund si Talis Bait se apropiară de epavă, fascinați de misterul tehnologic. Flinto Kinnis rămase totuși suspicios.

— Chobyn a dezertat din complexul de laboratoare orbitale de pe Korona. A plecat dezonorat și a luat cu el informații brevetate. De ce nu-l întrebați chiar voi?

— Credem că e mort, spuse Cristane cu simplitate.

Kinnis păru surprins, neplăcerea lui vizibilă în legătură cu trădarea lui Chobyn topindu-se în perplexitate.

Haloa Rund se întoarse s-o privească pe Maica Superioară drept în față.

— Cu siguranță, această navă trebuie să fie un secret periculos. De ce ne-o arăți nouă?

Se încruntă, intrigat de ideea detaliilor tehnologice avansate pe care le-ar putea culege din rămășițe, dar simțindu-și pielea furnicînd de neliniste. Erau departe de orice martori, iar surorile erau impredictibile. Însă Rund era nepotul contelui Richese, iar călătoria lui aici era cunoscută. Bene Gesserit-ul nu va îndrăzni să le facă vreun rău — lui sau însoțitorilor lui... spera!

Harishka i-o reteză cu un gest scurt. folosind întreaga putere a Glasului.

— Răspunde la întrebări!

Inventatorii se opriră, ca paralizati.

Cucernica Maică Lanali vorbi următoarea, apelînd de asemenea la Glasul implacabil, cu chipul în formă de inimă arătînd acum ca o vijelie.

— Erați prietenii lui Chobyn. Spune-ne ce știi despre invenția lui. Cum s-o reconstituim?

Cienna ridică restul electroprelatei, dezvelind carcasa sfărîmată. Lucrînd în echipă, grupul de Cucernice Maici interogară richesienii după metoda Bene

Gesserit, o tehnică prin care puteau să detecteze cele mai mici amănunte. Așa observau cele mai ușoare licăriri de îndoială, neadevăr sau exagerare.

Sub cerul rece de pe Wallach IX, surorile îi bombardară pe cei trei bărbați neajutorați cu toate întrebările posibile, în toate modurile imaginabile — un interogatoriu neînduplecat, în ritm de mitralieră, pentru a stabili dacă existau destule informații necesare reconstruirii tehnologiei secrete a lui Chobyn. Trebuiau să știe!

Deși grupul de richesieni nu se îndoia de afirmațiile surorilor cu privire la capacitățile navei prăbușite, deveni limpede că fostul lor coleg fusese o haimana care lucrase de unul singur, probabil sub auspiciile Casei Harkonnen. Chobyn nu se consultase cu nici unul dintre ei, nu lăsase nici o însemnare cunoscută.

— Foarte bine atunci, rosti Harishka. Secretul e în siguranță. Se va stinge și va muri!

Deși paralizați și incapabili să reziste, inventatorii captivi încă mai dădeau semne de groază că vor fi torturați până la moarte, într-un mod indescriptibil. Cristane însăși ar fi putut pleda în favoarea unei asemenea soluții.

Și totuși, dacă toți acești trei dispăreau sau sufereau un mult prea convenabil accident de navetă, premierul Bin Calimar și bătrînul conte Ilban Richese ar pune prea multe întrebări. Bene Gesserit nu-și putea permite să stîrnească suspiciuni.

Pe pietris, surorile cu fețe crispate și amenințătoare se adunară în jurul richesienilor. Robele negre ale femeilor le făceau să arate ca niște păsări de pradă.

Dintr-o dată, surorile Bene Gesserit începură să vorbească, înălțîndu-și soaptele una pe urmele celeilalte:

— Veti uita!
— Nu veti pune întrebări!
— Nu vă veti aduce aminte!

În împrejurări controlate, surorile antrenate puteau realiza această „hipnoză rezonantă" pentru a implanta amintiri false si pentru a altera perceptiile senzoriale. Luaseră măsuri asemănatoare împotriva baronului Harkonnen, atunci cînd venise la Scoala Maicilor într-un acces de furie răzbunătoare.

Cristane luă parte la incantatie, concentrîndu-si puterile mentale alături de cele ale Cucernicelor Maici. Lucrînd împreuna, tesuseră cu grijă o nouă tapiserie de amintiri, o poveste pe care Haloa Rund si cei doi camarazi ai săi o vor relata superiorilor la întoarcere.

Cei trei bărbati îsi vor aduce aminte doar de o conferintă lipsita de interes pe Wallach IX, o discutie neprotocolară despre planurile pe jumatate terminate ale unor îmbunătătiri la Scoala Maicilor. Nimic, niciodată, nu iesise de-aici. Surorile nu erau deosebit de interesate. Nimeni nu va insista mai mult asupra chestiunii.

Bene Gesserit-ul aflase tot ce avea nevoie să stie.

Într-o societate în care datele incontestabile sînt în cel mai bun caz nesigure, trebuie să fii foarte atent cum manipulezi adevărul. Aparenta devine realitate. Perceptia devine fapt. Foloseste asta în avantajul tău.

ÎMPĂRĂTEASA HERADE. Un manual despre elementele cele mai rafinate ale culturii din imperiu

Consilierul pentru etichetă de pe Chusuk aruncă o privire de jur împrejur prin greoaia fortăreată Harkonnen si rosti, cu un oftat greu:

— Presupun că n-avem timp să redecorăm?

Piter de Vries îl conduse pe bărbatul zvelt. spilcuit, în Sala Oglinzilor, unde îl prezentă baronului si lui Rabban Bestia.

— Mephistis Cru a sosit cu înalte recomandări de la Academia Chusuk și a instruit fiicele și fiii multor Case nobile!

Însoțit de o armată de reflectări distorsionate în oglinzi, Cru avea mișcări ca de balerin. Părul castaniu, lung pînă la umeri, era încretit în bucle bogate care-i cădeau peste o robă unduitoare (probabil ultima modă, pe cine stie ce lume îndepărtată). Purta pantaloni dintr-o țesătură lucioasă imprimată cu subtile modele florale. Pielea lui era pudrată delicat si prea parfumată, chiar și pentru gusturile baronului.

Cu o plecăciune gratioasă, bărbatul excesiv de cuviincios se opri la picioarele fotoliului imens al baronului.

— Vă multumesc pentru încrederea pe care mi-ati arătat-o, domnule!

Vocea sa era ca mătasea udă. Buzele pline si chiar ochii lui Cru zîmbeau, ca si cum îsi imagina că imperiul ar fi putut fi un loc luminos si sclipitor, dacă toată lumea s-ar fi purtat suficient de manierat.

— Am citit toate comentariile despre domnia-voastră si sînt de acord că pur si simplu trebuie să vă reînnoiti imaginea...

Baronul, asezat într-un fotoliu cu gheare de grifon, regreta deja că ascultase sfatul mentatului său. Rabban stătea deoparte pe o latură, cu privirea cruntă. Feyd-Rautha, acum în vîrstă de doi ani, făcu vreo cîtiva pasi nesiguri si alunecă pe podeaua de marmură lustruită. Aterizînd dur pe fundulet, începu să plîngă.

Cru inspiră adînc.

— Cred că sînt la înăltimea provocării de a vă înfătisa ca atrăgător si onorabil.

— Ar fi bine să fii, mormăi Rabban. Am trimis deja invitatiile pentru un banchet...

Consilierul pentru etichetă avu o reactie de alarmă.

— Cît timp avem? Ar fi trebuit să mă consultati înainte!

— Nu sînt obligat să mă consult cu tine asupra oricărei decizii pe care o iau.

Glasul baronului era la fel de dur ca roca de pe Arrakis.

În loc să se sperie de privirea clocotitoare a periculosului om. Cru răspunse cu pedanterie:

— Iată, vezi? Tonul tăios al vocii, expresia mînioasă a fetei...

Înăltă degetul lung si palid.

— Asemenea lucruri sînt menite să-i îndepărteze pe egalii domniei-tale.

— Tu nu esti unul dintre egalii lui, mîrîi Rabban.

Consilierul pentru etichetă continuă ca și cum n-ar fi auzit remarca.

— Ar fi mult, mult mai bine să vă alcătuiti răspunsul cu sinceritate si cerîndu-vă cu adevărat scuze. De exemplu: „Îmi pare atît de rău că n-am avut prevederea de a privi problema din punctul dumneavoastră de vedere. Cu toate acestea, am luat hotărîrea care mi s-a părut cea mai bună. Poate că, dacă lucrăm împreună, am putea găsi o solutie care să fie în avantajul nostru comun?"

Cru întinse teatral mîinile moi, ca si cum ar fi asteptat aplauze de la niste spectatori.

— Vedeti cu cît mai eficient poate fi asta?

Nobilul Harkonnen nu avea deloc aceeași părere, și era pe cale s-o spună, cînd mentatul interveni:

— Domnule baron, ați fost de acord că va fi vorba de un *experiment*. Vă puteti întoarce oricînd la vechile metode ale domniei-voastre, dacă acestea nu merg...

Observînd o încuviințare stînjenită din partea baronului cel gras, Mephistis Cru începu să păsească de colo pînă colo, preocupat să facă planuri.

— Linistiti-vă, linistiti-vă... Sunt sigur că avem timp destul. O să facem ce putem. Nici unul dintre noi nu e perfect.

Ridică ochii spre patriarhul Harkonnen și zîmbi din nou.

— Hai să vedem cum putem schimba situatia, chiar si în aceste împrejurări care ne oferă o adevărată provocare...

■

În solariul din turn, baronul stătea în picioare, susținut de centura lui suspensoare, în timp ce Mephistis Cru începea prima lectie. Lumina fumurie

a după-amiezii trecea prin ferestrele mînjite de unsoare, luminînd podeaua largă a ceea ce fusese cîndva o sală de exerciții, în vremurile mai suple și mai sănătoase ale baronului.

Consilierul pentru etichetă se învîrtea în jurul lui, atingînd mînecile baronului, împungînd cutele țesăturii violet cu negru.

— Relaxati-vă, vă rog!

Se încruntă în fata volumului imens si moale.

— Hainele mulate pe corp nu sînt pentru domnia-ta, stăpîne. Sugerez vesminte cu falduri, robe largi. O pelerină ca de magistrat v-ar face să arătați absolut... coplesitor!

De Vries păsi în față.

— Vom pune croitorii să creeze haine noi numaidecît!

În continuare, Mephistis Cru studie pieptul cît un butoi al lui Rabban, vesta lui de piele tivită cu blană, ghetele potcovite cu fier și centura lată care tinea biciul de vită-de-cerneală. Părul lui rebel era complet încîlcit. Chipul lui Cru abia reusea să ascundă o expresie de disperare, dar pînă la urmă reuși să se întoarcă spre baron.

— Ei, să ne concentrăm mai întîi asupra *domniei-tale*...

Amintindu-și un amănunt, bărbatul cel spilcuit pocni din degete spre de Vries.

— Te rog să faci rost de lista invitatilor la banchet. Intenționez să le studiez antecedentele și să formulez complimente specifice, pe care baronul să le poată folosi pentru a cîstiga favoarea.

— Complimente?

Rabban îsi înghiti un hohot de rîs, iar baronul îl privi încruntat.

Unul dintre talentele lui Cru părea să fie capacitatea de a ignora insultele. Scoase o riglă gradată

lungă cît antebrațul lui și începu să ia măsurile baronului.

— Liniștiți-vă, liniștiți-vă... Sunt la fel de emoționat în legătură cu banchetul pe cît trebuie să fiti si dumneavoastră. Vom alege numai vinurile cele mai bune...

— Nu de pe Caladan! exclamă Rabban, iar baronul fu de acord.

Cru strîmbă din buze doar pentru o clipă.

— Atunci vinurile de pe locul doi... Vom comanda muzica cea mai bună si masa cea mai splendidă de care au avut parte vreodată acesti nobili. Si distractii, trebuie să hotărîm asupra celei mai profitabile forme de amuzament!

— Avem deja programat un spectacol de gladiatori, zise baronul. Este traditia noastră aici, pe Giedi Prime.

Pe chipul consilierului apăru o privire plină de oroare.

— În nici un caz, domnule baron! Trebuie să insist... Nici o competiție de gladiatori. Vărsarea de sînge va crea o impresie complet gresită. Vrem ca Landsraadul să vă *placă*...

Rabban arăta deja de parcă ar fi vrut să-l frîngă pe Cru pe genunchi ca pe o legătură de surcele. De Vries le aminti în șoaptă:

— Un experiment, domnule baron...

Timp de cîteva ore stînjenitoare, consilierul pentru etichetă se învîrti țanțoș prin încăpere, încîntat de numeroasele detalii pe care trebuia să le rezolve. Îl instrui pe baron cum să mănînce. Demonstră metoda potrivită pentru a apuca tacîmurile, tinîndu-le la nivelul corect, fără să stea cu coatele jos pe masă. Cru folosea rigla ca să-l lovească pe baron peste degete, ori de cîte ori făcea o greseală.

Mai tîrziu în acea după-amiază, în camera de exercitii, de Vries îl aduse pe Feyd-Rautha, care se foia si protesta. La început, Cru fu încîntat să vadă copilul.

— Trebuie să muncim din greu ca să-l educăm în mod adecvat, asa cum se cuvine pentru pozitia sa. Manierele rafinate vor reflecta nasterea sa nobilă...

Baronul se încruntă, amintindu-si de molîul lui frate vitreg Abulurd, tatăl copilului.

— Încercăm să depăşim neajunsurile nasterii lui Feyd...

În continuare, Cru insistă să urmărească mersul baronului. Îl făcu pe bărbatul cel masiv să meargă de la un capăt al solariului la celălalt, înainte şi înapoi, studiind fiecare pas gratios, ajutat de suspensor, făcînd sugestii. În cele din urmă, duse un deget la buze, cumpănind.

— Nu-i rău... Putem lucra cu asta.

Cru se întoarse spre Rabban, cu chipul neclintit ca al unui învătător sever.

— Însă *dumneavoastră* trebuie să deprindeţi lucrurile de bază. Trebuie să vă învătăm să păsiti cu graţie!

Glasul lui cînta în timp ce explică:

— Plutiţi prin viată, fiecare pas fiind doar o ulburare blîndă a aerului din jurul vostru. Trebuie să încetaţi să mai *tropăiti*! Este esential să nu daţi impresia unui bădăran...

Rabban arăta gata să explodeze. Consilierul pentru etichetă se îndreptă spre o lădită mică pe care-o adusese cu el. Scotînd două bile gelatinoase, le ţinu strîjuliu în palme, ca pe niste baloane de săpun. O sferă era rosie, cealaltă — verde închis.

— Staţi linistit, stăpîne...

Puse în echilibru cîte o bilă pe fiecare dintre umerii goli ai lui Rabban, unde oscilară în echilibru precar.

— Simple jucării, bile puturoase de pe Chusuk. Copiii le folosesc pentru farse, dar sînt si instrumente educative extrem de eficiente. Se sparg foarte ușor — și credeți-mă, nu vreți să se-ntîmple asta.

Pufnind cu arogantă, Cru își umplu plămînii cu parfumurile care pluteau în jurul hainelor sale și continuă:

— Dați-mi voie să vă demonstrez... Mergeti pur și simplu prin cameră. Faceti-o cu cîtă grație puteți. dar păsiți usor, ca să nu miscați bilele puturoase.

Baronul zise:

— Fă ce spune omul ăsta, Rabban. E un experiment!

Bestia porni prin încăpere cu pasul lui greoi obisnuit. Nu traversase nici jumătate din distanță cînd clătină sfera rosie, care se rostogoli și explodă pe vesta de piele. Surprins de miscare, se smuci spre spate și pierdu bila puturoasă verde, care se împrăștie la picioarele lui. Ambele sfere emanară vapori maro-gălbui, care-l înconjurară cu mirosul lor respingător.

Consilierul pentru etichetă începu să chicotească:

— Asa... Ați înțeles ce voiam să spun?

Cru nici nu avu timp să mai respire o dată, cînd Rabban se repezi la el, strîngîndu-si mîna ca o menghină în jurul gîtului lui alb. Apăsă traheea cu o furie necontrolată, cam la fel cum își strangulase propriu tată.

Bărbatul cel spilcuit țipă și se zbătu, dar nu era pe potriva Bestiei. Baronul lăsă încăierarea să continue cîteva secunde, însă nu intentiona să-i acord consilierului pentru etichetă o moarte atît de rapid și de usoară. În cele din urmă, de Vries dădu dou lovituri precise, năucitoare, cu latura palmei, paralizîndu-l pe Rabban suficient cît să-l poată trag deoparte, din fața lui, pe bărbatul subtire care s sufoca.

Fața lui Rabban era vînătă de furie, iar duhoarea din jurul lui îl făcea pe baron să tusească.

— Afară de-aici, nepoate!

Feyd-Rautha începuse să plîngă.

— Și ia-ți si fratele mai mic cu tine...

Baronul scutură din cap, făcîndu-si fălcile să se clatine.

— Omul ăsta are dreptate în legătură cu tine. *Esti* un bădăran! Ți-as fi recunoscător dacă n-ai apărea la banchet...

Cu pumnii înclestîndu-se și descleștîndu-se, Rabban era clar mînios, pînă cînd baronul adăugă:

— Vreau să folosești dispozitivele de ascultare ca să-i spionezi pe oaspetii nostri. Vei avea probabil parte de mai multe momente distractive decît mine.

Rabban își îngădui un surîs plin de sine cînd își dădu seama că nu va mai trebui să suporte nenorocitele de lecții de etichetă. Înhătă copilul, care plîngea tare din cauza mirosului urît din preajma solidului său frate mai mare.

Mentatul îl ajută pe Mephistis Cru să se ridice de pe podea, cu chipul plin de pete și cu urme roșii deja apărîndu-i pe gîtul subtire.

— Am să... am să văd meniul acum, stăpîne baron.

Cu pași nesiguri, năucit din cauza socului, consilierul pe jumătate strangulat iesi împleticindu-se din solariu, pe o ușă laterală.

Baronul îl privi fioros pe Piter de Vries, făcîndu-l pe mentat să se dea înapoi.

— Răbdare, domnule baron. E limpede că mai avem un drum lung de făcut...

Puterea este cea mai instabilă dintre realizările umane. Credinta si puterea se exclud reciproc.

Axiomă Bene Gesserit

Ducînd un bagaj mare si negru, Hidar Fen Ajidica trecu rapid pe lîngă doi sardaukari din garda orașului subteran. Soldații imperiali stăteau drepți si abia clipiră cînd Maestrul Cercetător îi depăși, ca și cum n-ar fi meritat atentia lor.

Acum, că aflase cum să sporească în mod dramatic producția de ajidamal, Ajidica lua cu regularitate doze mari de mirodenie sintetică; trăia într-o stare agreabilă de hiperconstiință. Intuitia lui era mai ascutită ca niciodată, căci drogul întrecea orice asteptări. Adjamalul nu era doar un înlocuitor de melanj; era *mai bun* decît melanjul.

Cu conștiința sa amplificată, Ajidica observă o reptilă micuță tîrîndu-se pe peretele aspru de piatră. *Draco volans*, una dintre sopîrlele din familia „dragonului zburător" care se mutase dedesubt de la suprafața aspră, după invazia tleilaxu. Cu o fluturare a pielii mate, solzoase, animalul dispăru din vedere.

Furnicile, cărăbușii și gîndacii îsi găsiseră de asemenea drum spre regatul subteran. Stabilise o serie de procedee de eradicare pentru a tine parazitii departe de laboratoarele lui antiseptice, dar fără nici un folos.

Plin de entuziasm, Ajidica trecu prin lumina portocalie palidă a unui bioscaner si își continuă drumul spre nucleul ofițerilor sardaukari din baza militară. Fără să ciocănească, intră țanțos în biroul aflat cel mai adînc în complex și se așeză pe un mic caniscaun, ținînd sacul în poală. După un scheunat de protest deloc caracteristic, animalul sedentar se adaptă trupului Maestrului Cercetător. Pleoapele lui Ajidica se închiseră pe jumătate, în timp ce o izbucnire proaspătă de plăcere indusă de drog îi invadă creierul.

Un bărbat masiv, în uniformă cenusiu cu negru, ridică ochii de la masa de prînz pe care-o lua la birou. Comandantul Cando Garon — fiul basharului suprem al împăratului, Zum Garon — mînca deseori singur. Desi nu împlinise încă patruzeci de ani, Cando arăta mai în vîrstă, cu părul castaniu deja încărunțit la tîmple. Pielea lui avea o nuanță palidă, din cauză că petrecuse atîția ani jos, în caverne, după ce fusese trimis aici de către împărat. Rolul lui important dar secret, legat de paza experimentelor, îl făcea mîndru pe respectatul său tată.

Comandantul îl evaluă pe Ajidica din priviri, apoi duse la gură lingura cu o îmbucătură lipicioasă de orez pundi și carne din ratia ambalată a sardaukarilor.

— Ai cerut să mă vezi, Maestre Cercetător? Există vreo problemă de care ar trebui să se ocupe oamenii mei?

— Nici o problemă, comandante. De fapt, am venit să vă ofer o răsplată.

Omulețul se ridică de pe caniscaunul șovăielnic și puse săculețul pe birou.

— Oamenii tăi au făcut o treabă exemplară aici, iar eforturile noastre îndelungate au dat, în sfîrșit, roade...

Complimentele aveau un iz straniu în gura lui Ajidica.

— Voi trimite un elogiu direct tatălui tău, basharul suprem. Între timp, totusi, Împăratul mi-a îngăduit să vă ofer o mică recompensă.

Scotînd din sac un pachet sigilat, Garon se uită la el ca si cum i-ar fi putut exploda în fată. Adulmecă si detectă un parfum inconfundabil de scortisoară.

— Melanj?

Garon mai scoase cîteva pachete.

— E mult prea mult pentru consumul meu personal...

— Dar destul, poate, ca să-l împarti oamenilor tăi? Dacă dorești, voi avea grijă ca tu si sardaukarii tăi să aveți atîta cît aveți nevoie...

Comandantul întîlni privirea fermă a lui Ajidica.

— Mă mituiesti, domnule?

— Nu cer nimic în schimb. Cunosti misiunea noastră aici: să slujim planurile Împăratului.

Ajidica zîmbi.

— Această substanță vine din laboratoarele noastre, nu de pe Arrakis. Am *fabricat*-o, am convertit esenta lichidă în formă solidă. Cuvele noastre axlotl funcționează în acest moment la capacitate maximă. În curînd, mirodenia va curge în voie... pentru oricine o merită. Nu doar pentru Ghildă, CHOAM sau pentru cei fabulos de bogați.

Ajidica apucă el însusi unul dintre aceste pachete, îi rupse ambalajul și înghiti o mostră.

— Iată, ca să-ți dovedesc că substanța e pură...

— Nu m-am îndoit niciodată de tine, domnule!

Comandantul Garon deschise una dintre mostre si mirosi cu prudență materia pufoasă, obținută din distilatul lichid originar. Puse o fărîmă pe limbă, apoi mîncă mai mult. O furnicătură îi inundă nervii, iar

pielea palidă i se înroși. Era limpede că voia mai mult, dar se stăpîni.

— După ce va fi testată complet, voi avea grijă să fie împărtită echitabil printre oamenii mei.

După ce Ajidica plecă satisfăcut din complexul ofiterilor, se întrebă dacă acest tînăr comandant sardaukar i-ar putea fi de vreun folos pentru noul lui regim. Era un concept radical să aibă încredere într-un străin necredincios, un *powindah*. Totusi, lui Ajidica îi plăcea oarecum soldatul prea rational — cu conditia să poată fi controlat. *Control*. Mirodenia artificială i-ar putea permite să realizeze exact acest lucru.

Mulțumit de măretele sale viziuni, Ajidica intră într-un vagon-capsulă. În curînd, va evada spre o lume a făgăduintei, unde putea deveni mai puternic, dacă reușea să-i țină la distantă destul de mult pe împărat si pe cîinele lui de pază, Fenring.

Inevitabil, va trebui să lupte cu Shaddam cel detronat și cu corupătorii tleilaxu care deformaseră Marea Credință. Pentru asemenea provocări vitale, Ajidica va avea nevoie de proprii săi războinici sacri, alături de servitorii dansatori-față loiali si de spioni. Da, aceste legiuni de sardaukari imperiali s-ar putea dovedi necesari... o dată ce îi făcea dependenti.

Printre creaturile constiente de sine, numai oamenii se străduiesc continuu să obțină ceea ce stiu că nu poate fi atins. În ciuda eșecurilor repetate, continuă să încerce. Această trăsătură are ca rezultat realizări remarcabile pentru unii dintre membrii speciei, însă pentru altii, pentru aceia care nu ajung la ceea ce doresc, poate duce la necazuri serioase.

Constatări ale Comisiei Bene Gesserit,
„Ce înseamnă să fii uman?"

Jessica nu văzuse niciodată o reședință mai măreață decît palatul imperial, locuința de mărimea unui oraș a Împăratului Unui Milion De Lumi. Va rămîne aici cîteva luni, alături de doamna Anirul Corrino — oficial ca nouă doamnă de onoare... deși bănuia că Bene Gesserit-ul avea alte planuri în minte.

Generații ale familiei imperiale acumulaseră minunățiile materiale ale universului și apelaseră la proiectele celor mai mari artiști și constructori. Rezultatul era un tărîm al zînelor în formă fizică, o singură clădire întinsă — cu frontoane, cu acoperișuri cu linii avîntate și turle ce se înălțau spre stele, acoperite cu pietre prețioase. Nici măcar fabulosul Castel de Cristal de pe Balut nu se putea apropia măcar de un asemenea nivel de ostentație. Un împărat anterior, arogant în agnosticismul lui, pretinsese că nici măcar Dumnezeu însuși nu putea locui într-o locuință mai plăcută...

Stînd acolo, cuprinsă de uimire, Jessica era înclinată să fie de acord. În compania Cucernicei Maici Mohiam, se străduia mai mult decît de obicei să-și controleze emoțiile.

Îmbrăcate în robe conservatoare, ea si cu Mohiam intrară într-o cameră largă de primire, ai cărei pereți erau straturi de pietre-de-apă neprețuite; nuanțe de curcubeu dansau pe suprafetele lustruite, lăptoase. Atingerea unui vîrf de deget făcea pietrele să-și schimbe culoarea pentru o vreme.

Însoțită de gărzi de sardaukari vigilenți, o femeie înaltă păși ușor înăuntru, ca să le întîmpine. Purta o rochie albă, elegantă, cu un colier de perle negre, si se mișca cu grația fluidă a unei Bene Gesserit. Cînd îi zîmbi cu căldură tinerei vizitatoare, se formară cute fine în jurul ochilor ei mari de căprioară.

— Nu-i chiar ca la Scoala Maicilor, sau frig și umezeală ca pe Caladan, nu-i asa?

În timp ce vorbea, doamna Anirul privi în jur, la extravaganța palatului, ca și cum abia atunci o observa pentru prima oară.

— Încă o săptămînă sau două, și n-o să mai vrei să pleci!

Se apropie, nearătînd nici o ezitare în a pune palma pe abdomenul lui Jessica.

— Fiica ta nu se putea naște într-un loc mai bun...

Anirul părea să încerce să simtă starea bebelusului sau sexul lui, prin atingere.

Jessica se feri de soția împăratului. Mohiam se uită la ea ciudat, iar Jessica se simți dezbrăcată, ca si cum iubita și totuși detestata ei profesoară putea vedea direct în gîndurile ei. Jessica își mască retragerea cu o reverență grăbită.

— Sunt sigură că voi fi încîntată de vizită și de generozitatea voastră, doamnă Anirul. Sunt fericită să vă servesc la orice îndatoriri credeți că sînt

potrivite pentru mine, dar îndată ce se naste copilul, va trebui să mă întorc pe Caladan. Ducele meu mă așteaptă acolo...

În sinea ei, se mustră singură. *Nu trebuie să arăt că-mi pasă de el!*

— Desigur, răspunse Anirul. Comunitatea ar putea permite asta, pentru o vreme...

Îndată ce Bene Gesserit-ul își va avea mult-asteptatul copil Harkonnen-Atreides, nu vor mai fi cîtuși de puțin preocupate de treburile sau de dorințele ducelui Leto Atreides.

Cu Mohiam alături, Anirul o conduse pe Jessica printr-un labirint ametitor de încăperi pline de ecouri, pînă cînd ajunseră în apartamentul de la etajul al doilea care îi fusese rezervat. Jessica tinea capul sus și-și păstra demnitatea, desi un surîs mirat îi încălzea fața. *Dacă trebuie să fiu doar o altă doamnă de onoare, de ce mă bucur de un asemenea tratament regal?* Primea niste camere chiar lîngă apartamentele locuite de soția împăratului și de dreptvorbitoarea imperială.

— Trebuie să te odihnești, Jessica, zise Anirul, privind iarăsi la pîntecele ei. Ai grijă de fiica ta. E foarte importantă pentru Comunitate!

Consoarta lui Shaddam zîmbi.

— Fiicele sînt adevărate comori.

Jessica se simtea stînjenită de subiect.

— Acesta trebuie să fie motivul pentru care aveți cinci...

Mohiam privi repede spre Jessica. Toate trei știau că Anirul născuse doar fete pentru că acestea fuseseră instrucțiunile din partea Comunității. Jessica se prefăcu obosită de lunga călătorie, de priveliștile coplesitoare si de experiențele uimitoare. Anirul și Mohiam iesiră, adîncite în discutia dintre ele.

În loc să se odihnească totusi, Jessica se încuie în cameră si compuse o lungă scrisoare pentru Leto...

În seara aceea, participă la o cină somptuoasă în Casa Contemplării Ceaiului, o clădire separată din grădinile ornamentale. Complexul era întins, cu basoreliefuri în lemn pe pereți, reprezentînd flori, arbori si animale mitice. Ospătarii purtau uniforme distinctive, croite lung si în unghiuri ascuțite, cu mansete destul de mari ca să poată servi drept buzunare si cu clopotei luciosi atîrnînd de fiecare nasture. Păsările zburau libere în interiorul structurii, iar păuni imperiali grasi umblau tanțoși pe sub ferestre, îngreunati de penele lungi și strălucitoare.

Ei însiși împopoțonati ca niste păuni, împăratul și sotia lui Bene Gesserit îsi etalau propriul penaj. Shaddam purta o jachetă stacojiu cu auriu. cu o eșarfă rosie trecută peste piept, împodobită cu snururi aurite si cu leul de aur al Casei Corrino. Anirul avea o esarfă asortată, desi mai îngustă, peste o rochie sclipitoare. cu fir de platină.

Jessica stătea pe scaun, într-o rochie de seară galbenă, din satin, pe care i-o dăduse Anirul ca parte a unei întregi garderobe noi de palat, alături de un colier nepretuit de safire albastre cu cercei asortati. Trei dintre fiicele lui Shaddam — Chalice, Wensicia si Josifa — îsi ocupară trufase locurile alături de Anirul, în timp ce bebelusul Rugi rămăsese cu doica. Fiica cea mai mare, Irulan, nu era acolo ca să stea cu ele.

— Doamnă Anirul, mă simt mai mult ca un oaspete decît ca o simplă doamnă de onoare, comentă Jessica, atingîndu-si bijuteriile.

— Prostii, deocamdată ești într-adevăr oaspetele nostru! Va fi timp destul, mai tîrziu, pentru îndatoriri plicticoase...

Anirul zîmbi. Împăratul le ignoră pe amîndouă.

Pe tot parcursul cinei, Shaddam rămase tăcut și bău o cantitate apreciabilă de vin rosu inimaginabil de scump. Ca rezultat, ceilalți meseni vorbeau puțin, iar masa se termină repede. Anirul stătea de vorbă cu fetele ei, discutînd despre subiectele interesante pe care le învătau de la profesorii lor sau despre jocurile pe care le jucau cu bonele, în diferitele parcuri împrejmuite.

Anirul se aplecă spre mica Josifa, care o privea cu ochi mari si serioși, deși pe buzele ei mai dăinuia curba abia vizibilă a unui surîs, arătînd că glumea.

— Fii atentă cu jocurile tale, Josifa. Am aflat că a fost odată un copil — o fetiță cam de vîrsta ta, cred — care a vrut să se joace de-a v-ați ascunselea în palat. Bona i-a zis că palatul era prea mare pentru o asemenea întrecere, dar fetița a insistat. A alergat de-a lungul coridoarelor, căutînd un loc unde să se ascundă...

Anirul se sterse la gură cu un șervețel.

— Si nimeni n-a mai auzit nimic despre ea de atunci. Mă astept ca, într-o zi, paznicii nostri să dea peste un schelet mititel...

Josifa arăta uluită, dar Chalice vorbi cu dispreț:

— Nu-i adevărat! Suntem sigure că nu-i adevărat!

Wensicia, cea de-a doua ca vîrstă, îi puse întrebări lui Jessica despre Caladan, despre castelul ducal, despre cît de multă bogătie putea produce planeta oceanică. Glasul întrebător al fetei părea tăios. ca și cum ar fi discutat afaceri, aproape provocator.

— Ducele Leto are tot confortul de necesar și se bucură de dragostea poporului său.

Jessica cercetă chipul lui Wensicia și citi pe el multă ambiție.

— Asadar, Casa Atreides este într-adevăr foarte bogată...

Împăratul nu acorda nici o atenție fiicelor sale de la masă, nici soției. Nu catadicsi cîtuși de putin s-o bage în seamă pe Jessica, cu excepția momentului cînd aceasta îl pomeni pe Leto — si atunci păru să nu-i prea pese de părerea ei.

După aceea, Anirul îi conduse pe toti către un mic amfiteatru din altă aripă a palatului.

— Veniti, veniți cu totii! Irulan exersează de cîteva săptămîni. Trebuie să fim un public atent pentru ea...

Shaddam îi urmă, dar ca și cum ar fi preferat orice altă obligație a funcției sale.

Sala continea coloane sculptate de mînă de pe Tanira si basoreliefuri măiestrite, ca si un tavan înalt, împodobit cu filigran de aur, si pereti acoperiti de picturi sclipitoare, înfățișînd un cer înnorat. Pe scenă se afla un imens pian de cuart rubiniu de pe Hagal, cu coarde abia acordate, din cristal monofilament.

Servitori în uniforme conduseră grupul imperial către un sir de fotolii private, avînd cea mai bună vedere către scenă, în timp ce un mic public format din demnitari splendid îmbrăcati se însiruiră pe scaunele mai putin bune, îmbujorați de emotia de a fi inclusi într-o asemenea adunare de elită.

Apoi, fiica cea mai mare a împăratului, printesa Irulan, în vîrstă de unsprezece ani, traversă scena cu spatele drept — o imagine fermecătoare, într-o rochie de mătase merh albastră ca cerul. Păsea cu seninătate, o fată înaltă. cu părul lung si blond si un chip de o frumusete clasică, patriciană. Ridicînd ochii către părintii ei din loja imperială, Irulan îi salută protocolar.

Jessica o studie cu atentie pe această fiică a lui Shaddam si a lui Anirul. Fiecare miscare a fetei era extrem de precisă, ca si cum avea timp din belșug să-și plănuiască fiecare gest. Cunoscînd toate tehnicile pe care le învățase de la Mohiam, Jessica putea detecta amprenta instructiei Bene Gesserit asupra lui Irulan. Anirul trebuie s-o fi crescut dîndu-i o pregătire completă în cadrul Comunității. Se spunea că această tînără avea o inteligență superioară si înclinații pentru scris si poezie, fiind capabilă să construiască forme complexe de sonet. Talentul ei muzical o impusese încă de la vîrsta de patru ani ca pe un copil-minune.

— Sunt foarte mîndră de ea, șopti Anirul către Jessica, așezată pe fotoliul său de brocart. Irulan are potentialul de a atinge măretia, atît ca prințesă cît si ca Bene Gesserit...

Printesa îi zîmbi tatălui ei, ca si cum ar fi sperat să capete un răspuns de pe chipul împietrit, apoi se întoarse către spectatori. Se cocoță cu delicatețe pe bancheta de cuart rubiniu, cu rochia sclipitoare revărsîndu-i-se pe scenă. Rămase pentru o clipă într-o tăcere completă, meditînd, adunîndu-si toate aptitudinile muzicale, apoi degetele sale lungi dansară în sfîrsit pe clapele încrustate cu pietre-de-apă, dînd naștere unor note melodioase care dansară în aer. Amfiteatrul — perfect din punct de vedere acustic — fu inundat de un potpuriu de mari compozitori.

În timp ce sunetele magnifice curgeau în jurul lui Jessica, aceasta simți un val de tristete. Poate că emotiile ei erau manipulate la nivel visceral de către muzică. Ce ironie că ea se afla pe Kaitain, în ciuda faptului că nu avusese nici o aspiratie să ajungă vreodată aici, în timp ce prima concubină a lui Leto, Kailea — care-si dorise atît de mult viața asta de lux si spectacole — nu putuse niciodată s-o obțină!

Lui Jessica îi era deja dor de ducele ei, cu o durere care-i umplea pieptul si-i apăsa umerii.

Văzu capul împăratului înclinîndu-se, moțăind, și observă privirea piezișă, dezaprobatoare, a lui Anirul.

Nu totul străluceste pe Kaitain, gîndi Jessica.

Comunitatea n-are nevoie de arheologi. În calitate de Cucernice Maici, noi întruchipăm istoria.

Învățătură Bene Gesserit

Arșița roșie, de cuptor, a unei turnătorii inunda fața ca de pergament a Maicii Superioare Harishka. Mirosurile amare de aliaje metalice, de impurități si de componente electrice se amestecau în masa topită din interiorul creuzetului larg.

O procesiune de surori îmbrăcate în robe se apropie de cazanul furnalului, fiecare cărînd cîte o componentă a aparatului Harkonnen distrus. Asemenea unor locuitoare străvechi ale unei insule, aducînd jertfe unui zeu al vulcanilor, aruncară bucățile sparte în creuzetul clocotitor.

Nava secretă era digerată încet, transformîndu-se într-o supă vîscoasă care semăna cu lava. Generatoarele termale industriale evaporau materialul organic, descompuneau polimerii si topeau metalele, chiar și plăcile — special tratate pentru spatiu — ale carcasei. Fiecare rămășiță trebuia distrusă.

După ce modificase memoria celor trei inventatori richesieni, Harishka constatase că nimeni nu avea suficiente informații pentru a reînvia creația renegată a lui Chobyn. O dată ce Bene Gesserit distrugea resturile acestei nave singuratice, primejdioasa tehno-

logie a invizibilității avea să dispară pentru totdeauna.

Surorile lucraseră ca niște furnici în robe negre, mișunînd pe carcasa de pe fundul carierei de piatră. Demontaseră nava placă cu placă, folosind tăietoare cu laser încinse pînă la alb pentru a reteza fiecare porțiune în bucăți ușor de mînuit. Maica Superioară n-avea nici o îndoială că ar fi fost imposibil să culegi indicii chiar și din aceste fragmente, și totusi insistase să desăvîrșească treaba. Distrugerea trebuia să fie totală și absolută.

Acum, sora Cristane din trupele de comando înaintă prin fumul înțepător emanat de creuzetul tulbure, purtînd un generator de energie plin de cabluri, un model necunoscut. Atît cît știau ele, *acesta* era o componentă cheie a proiectorului cîmpului de invizibilitate.

Puternica și implacabila tînără se opri să privească focul, prea puțin deranjată de fierbințeala care-i înroșea obrajii și amenința să-i pîrlească sprîncenele. Murmurînd o rugăciune tăcută, aruncă piesa neregulată în flăcări și rămase pe loc, urmărind-o cum se topește și se scufundă, întunecînd supa stacojiu-portocalie pe măsură ce se descompunea în amestec.

Privind această scenă, Harishka simți ceva agitîndu-se în Celelalte Memorii, șoaptele unei voci de demult, o experiență similară în trecutul ei genetic străvechi. Numele străbunei din altă epocă răzbătu la suprafață... *Lata*.

Deși limbajul fusese lipsit de rafinament în acea vreme, incapabil să transmită subtilitățile, își trăise bine viața. Lata privise bărbații cum lucrau cu foale pentru a pompa aer, mărind temperatura în interiorul unui cuptor primitiv de piatră pe care-l construiseră în apropierea țărmului unui lac. În arhivele ei

interioare, Harishka nu găsea nici un nume pentru acel lac, sau măcar pentru tară. Urmărise bărbatii topind minereu de fier, poate dintr-un meteorit pe care-l găsiseră pe undeva, folosind metalul ca să forjeze lame grosolane pentru unelte si arme.

Cernind amintirile colective, Harishka observă alte exemple de metalurgie, din moment ce strămosii ei participaseră la dezvoltarea prelucrării cuprului, bronzului si apoi a mult mai sofisticatului otel. Asemenea inovatii făcuseră adevărati regi din războinici. iar armele superioare le permiseseră să cucerească triburile vecine. Celelalte Memorii legau doar linia genetică feminină, dar Harishka îsi putea aminti că privise războaiele si făurirea de săbii de pe margine, în timp ce culegea recolta. făcea haine. purta copii si-i îngropa...

Acum, ea si surorile ei foloseau o tehnologie antică pentru a distruge o inventie uluitoare. Spre deosebire de acei sefi războinici de demult, pe care-i văzuse în straturile de vieți trecute, Harishka hotărîse să nu folosească noua ei armă si, de asemenea, să împiedice pe oricine altceva s-o folosească.

Și alte surori aruncară părti ale navei în topitorie. Fumul deveni mai gros, dar Harishka nu se miscă din locul ei de lîngă marginea arzîndă. După ce crusta de impurități plutitoare avea să fie îndepărtată, amestecul de metal topit avea să fie folosit pentru a turna obiecte folositoare pentru Scoala Maicilor. La fel ca proverbialele săbii transformate în pluguri...

Desi Bene Gesserit-ul eliminase orice posibilitate ca generatorul de invizibilitate să fie reconstruit de cineva din afară, Harishka tot se mai simtea nelinistită. Surorile ei studiaseră în detaliu nava prăbusită si, cu toate că nu înteleseseră cum să reasambleze piesele, păstraseră o înregistrare mentală exactă a fiecărei rămăsite. Într-o zi, vor transfera

informația în Celelalte Memorii. Acolo, închisă în constiintele colective ale Bene Gesserit, va rămîne pecetluită pe vecie.

Ultimele surori din procesiune aruncară bucățile în creuzet, iar singura non-navă existentă dispăru pentru totdeauna.

E greu sa faci puterea placuta pentru cei din jur — aceasta este dilema tuturor guvernărilor.

ÎMPĂRATUL PADISAH HASSIK III,
jurnale personale de pe Kaitain

Banchetul Harkonnen fu mai extravagant decît oricare altul organizat vreodată pe Giedi Prime. După ce supraviețuise dădăcelii severe a lui Mephistis Cru, baronul nu stia dacă era dispus să mai treacă vreodată printr-un asemenea chin.

— Asta o să schimbe felul în care sînteti perceput în Landsraad, domnule baron, îi aduse aminte Piter de Vries cu un ton linistitor, rational. Amintiti-vă cît de respectat este Leto Atreides, cum îl mai aplaudă lumea pentru actiunea lui drastică de pe Beakkal. Folosiți asta în avantajul dumneavoastră...

După ce trecuse în revistă numele de pe listă, consilierul pentru etichetă fusese îngrozit să vadă că fuseseră invitati rivali de moarte de pe Grumman si Ecaz. Ar fi fost ca o grenadă sonică asteptînd impulsul declansatorului. După discuții si certuri deschise, baronul fu în sfîrsit de acord să-l scoată de pe lista invitaților pe arhiducele Armand Ecaz, iar de Vries plecă în grabă să facă schimbările, astfel încît banchetul să poată merge mai departe fără probleme.

Mentatul încă îsi mai făcea griji că va fi executat la încheierea festivitătilor. Observînd nelinistea

evidentă a bărbatului, baronul zîmbi în sinea lui. Îi plăcea să țină oamenii în nesigurantă, să-i facă să se teamă pentru poziția și chiar pentru viața lor...

Oaspeții atent alesi ai serii fură transportați de pe orbită cu o navetă Harkonnen. Strălucitor în hainele unduitoare care-i ascundeau atît grăsimea cît si centura suspensoare, baronul stătea sub arcada ornamentată a intrării în fortăreata sa. Lucind în amurgul portocaliu si plin de fum din Harko City, sulitele ascutite de fier ale portii atîrnau ca niste dinți de dragon, gata să muste vizitatorii.

Cînd nobilii oaspeti iesiră din transportorul pe suspensii, baronul zîmbi cu amabilitate și-l întîmpină pe fiecare cu fraze excesiv de politicoase, îndelung repetate. Cînd le multumi personal pentru participare, cîțiva dintre ei îl priviră suspicioși, ca și cum ar fi vorbit o limbă străină.

Baronul fusese silit să permită reprezentantilor o gardă de corp înarmată, cîte un om pentru fiecare nobil. Mephistis Cru fusese reticent să facă această concesie, dar nobilii refuzaseră să vină altfel. Problema era că pur și simplu nu aveau încredere în Harkonneni...

Chiar și acum, cînd distinșii vizitatori stăteau cu totii în holul de primire cu pereti de abanos, vorbeau cu cuvinte atent alese, curioși să afle ce voia cu adevărat Casa Harkonnen de la ei.

— Bun-venit, bun venit, stimații mei oaspeti!

Baronul înăltă mîinile pline de inele.

— Familiile noastre au fost asociate de multe generatii, si totusi puțini se pot numi între ei prieteni. Am intentia să adaug puțin mai multă curtenie relațiilor dintre Casele Landsraadului!

Zîmbi, cu senzatia că buzele i-ar putea crăpa, stiind că multi dintre acesti oameni probabil că ar fi *aclamat* dacă ducele Leto Atreides ar fi spus același

lucru. În jur, remarcă sprîncene încruntate, buze crispate, ochi plini de nedumerire...

Cru scrisese replicile pentru el, iar vorbele îl ardeau pe baron pe gît.

— Văd că această veste este surprinzătoare pentru domniile-voastre, dar promit, pe onoarea mea, continuă el înainte ca cineva să poată chicoti la auzul acestui comentariu, că nu am intentia să cer nimic de la voi. Doresc doar să fim împreună într-o seară de bucurie si de camaraderie, asa încît să vă puteți întoarce acasă cu o părere mai bună despre Casa Harkonnen...

Bătrînul conte Ilban Richese ridică mîinile si aplaudă. Ochii lui albastri sclipeau de încîntare.

— Auzi, auzi, baroane Harkonnen! Subscriu din inimă la sentimentele dumitale... Stiam eu că ai si dumneata un punct slab!

Țeapăn, baronul dădu din cap la aprecierea contelui, desi îl considerase întotdeauna pe Ilban Richese un tip insipid care se concentra asupra chestiunilor lipsite de importanță, cum ar fi hobby-urile stupide ale copiilor săi adulți. În consecință, Casa Richese nu exploatase în mod adecvat declinul Casei Vernius și al imperiului industrial ixian. Cu toate acestea, un aliat era un aliat...

Din fericire pentru Casa Richese, premierul lor, Ein Calimar, era destul de competent ca să țină în functiune instalațiile industriale, chiar și în vremuri de restriște. Totusi, gîndul la Calimar îl făcu pe baron să se încrunte. Cei doi încheiaseră afaceri în cîteva ocazii, dar în ultima vreme politicianul cu ochelari îl sîcîise destul de mult în legătură cu banii pe care Casa Harkonnen se presupunea că-i datorează pentru serviciile doctorului Suk Wellington Yueh — bani pe care baronul n-avea intenția să-i plătească vreodată.

— Pace si camaraderie... un sentiment atît de plăcut, baroane, adăugă vicontele Hundro Moritani, cu coama deasă de păr negru învîrtejindu-i-se în jurul capului, cu sprîncenele groase si ochii întunecati si atenti. Nu e ceva ce ne-am fi asteptat din partea Casei Harkonnen...

Baronul încercă să-si păstreze zîmbetul.

— Ei, întorc o nouă pagină a vieții mele!

Vicontele adăuga întotdeauna o nuanță tulburătoare la comentariile sale, ca si cum un cîine turbat era legat de sufletul său. Hundro Moritani avea obiceiul să conducă poporul de pe Grumman în lovituri fanatice, deseori nechibzuite, bătîndu-si joc de regulile imperiului si repezindu-se la oricine îndrăznea să-l provoace. Baronul l-ar fi considerat un aliat, dacă acțiunile grummanianului n-ar fi fost atît de enervant de imprevizibile.

Un maestru de arme roscovan, purtînd insigna impresionantă a unui absolvent antrenat pe Ginaz, stătea alături de viconte. Ceilalti nobili aduseseră cu ei gărzi de corp musculoase, dar Hundro Moritani părea mult mai mîndru să-si aducă propriul său maestru spadasin favorit. Hiih Resser fusese singurul recrut de pe Grumman care-si terminase întreaga instructie pe Ginaz. Roscovanul arăta totuși stînjenit, agătîndu-se de datorie ca de un colac de salvare.

Baronul luă în considerare avantajele. Casa Harkonnen nu avea nici un maestru spadasin. Se întrebă dacă n-ar trebui să trimită vreo cîtiva candidati proprii pe Ginaz...

Alunecînd pe suspensoare, făcînd pasi ușori, îsi conduse oaspetii către nivelurile principale ale fortăretei. Constructia aspră fusese decorată cu buchete de flori cu miros dulce-întepător, aduse din afara planetei, din moment ce aranjamentele florale disponibile pe Giedi Prime erau „dezamăgitoare", potrivit

consilierului pentru etichetă. În consecință, baronul abia mai putea respira în propriile lui săli.

Bărbatul cel masiv gesticula, fluturînd mînecile largi ale unui nobil care ducea o viață tihnită. Deschise drumul spre sala de receptii, unde servitorii duceau tăvi cu băuturi în cupe de cristal de pe Balut. Pe o platformă joasă, trei maestri de muzică de pe Chusuk (prieteni ai lui Mephistis Cru), cîntau melodii vioaie de fundal la balisete de cea mai bună calitate. Baronul se plimba de la un grup de oaspeti la altul, intrînd în discuții banale, păstrînd iluzia de amabilitate. Și detestînd fiecare clipă...

După cîteva băuturi stropite cu melanj, invitații se relaxară treptat si începură să discute despre directorate CHOAM, despre producția de animale de pe planetele secundare, sau despre tarifele si regulile dezgustătoare ale Ghildei Spatiale. Baronul băuse două înghitituri de brandy kirana, de două ori mai mult decît limita pe care Cru încercase să i-o impună, dar nu-i păsa. Formalitățile astea erau interminabile... Zîmbetul îi rănea fata.

Îndată ce fu anuntată cina, baronul îi conduse pe meseni în sala de banchet, nerăbdător să scape de această conversatie nesfîrsită si fără rost. Contele Richese vorbea fără încetare despre copiii si nepoții lui, ca si cum cineva le-ar fi putut tine socoteala tuturor. Părea să nu poarte nici o pică membrilor Casei Harkonnen pentru că îl înlocuiseră la operatiile cu mirodenie de pe Arrakis, cu decenii în urmă. Nobilul imbecil pierduse o avere din cauza incompetentei sale si nici măcar nu părea deranjat de asta!

Musafirii își ocupară locurile desemnate după ce gărzile de corp verificaseră dacă nu existau capcane. Masa de banchet era un platou din lemn de elacca întunecat si lustruit, sclipind de insule de portelanuri fine si de mănunchiuri plutitoare de pocale cu vin.

Etalarea de mîncăruri îti tăia răsuflarea, iar mirosurile făceau să-ți lase gura apă.

Băieți angelici, cu pielea ca laptele, stăteau în picioare în spatele scaunelor, cîte un servitor repartizat fiecărui invitat. Baronul alesese el însusi acești servitori, copii ai străzii drogati ca să devină supuși și apoi spălați.

Uriașa gazdă se îndreptă spre un scaun lat, special făcut, din capul mesei si făcu semn să sosească primul rînd de aperitive. Pusese cronometre peste tot în sala de banchet, ca să poată urmări trecerea fiecărei secunde. Abia aștepta să se termine...

*

În cabina de ascultare, Rabban trăgea cu urechea la conversațiile de la petrecere. Rotise microfonul parabolic de la o gură flecăritoare la alta, sperînd să descopere bîrfe stînjenitoare, secrete divulgate accidental. Plictiseala totală îl făcea să vrea să vomite.

Cu toții erau în gardă, atenți la vorbele lor. Nu afla absolut nimic. Rabban se simțea frustrat.

— E chiar mai plictisitor decît să participi efectiv, se răsti el la mentat, care se foia nervos prin preajmă, concentrat asupra dispozitivelor de ascultare.

Încruntîndu-si sprîncenele, de Vries îl privi mînios.

— Ca mentat, n-am de ales decît să memorez fiecare clipă anostă, fiecare replică, în timp ce creierul său simplu va uita totul în cîteva zile...

— Îmi număr noroacele, răspunse Rabban cu un surîs plin de sine.

Pe monitoarele de mare rezoluție, urmăriră servirea felului principal. Gura cu buze groase a lui Rabban salivă, stiind că el va primi doar rămășite... dar dacă ăsta era pretul pentru a fi scutit de acest

coteț de păsări țanțoșe, va suferi cu plăcere. Chiar și mîncarea rece era de preferat politetii!

În spatele scenei, dar încă băgîndu-se în toate și ocupîndu-se de o mie de amănunte, Mephistis Cru se năpusti în cabina de spionaj, crezînd că este o magazie pentru veselă. Se opri, surprins să-i întîlnească pe Rabban și pe de Vries. Înghitind în sec. Cru își atinse gîtul fără să-și dea seama, în locul unde straturi groase de pudră ascundeau vînătăile negre de la strînsoarea recentă a lui Rabban.

— Oh, scuzați-mă, vorbi el regăsindu-si calmul. Nu voiam să deranjez...

Făcu un semn cu capul spre de Vries, pe care-l considera, în mod eronat, un aliat.

— Banchetul se desfășoară destul de bine, cred. Baronul se descurcă de minune...

Rabban Bestia mîrîi, iar Mephistis Cru se grăbi să iasă. De Vries și Rabban își reluară ascultarea. dorindu-si să se întîmple ceva înainte ca seara să fie complet irosită.

*

— Ce copil drăgălas! izbucni contele Richese la vederea lui Feyd-Rautha.

Băietelul blond știa o multime de cuvinte și înțelegea deja cum să obțină ceea ce voia. Contele întinse bratul.

— Pot să-l țin în brațe?

La încuviintarea baronului, un servitor i-l duse pe Feyd-Rautha bătrînului richesian, care-l săltă pe genunchii lui de bunic. Feyd nu chicoti, ceea ce-l surprinse pe Ilban.

Contele ridică atunci paharul, sustinîndu-l pe Feyd cu un brat.

— Propun un toast pentru copii!

Oaspeții băură pentru asta. Bombănind în sinea lui, baronul se întrebă dacă Feyd n-ar avea nevoie să i se schimbe scutecele și dacă bătrînul nătărău n-ar fi de-a dreptul încîntat să îndeplinească această sarcină umilă.

În acel moment, Feyd gîngurea un șir de cuvinte fără sens care, din cîte înțelegea baronul, erau nume pentru propriile lui excremente. Totuși, Ilban nu știa asta și zîmbea pur si simplu, repetînd cuvintele către băiețel. Îl săltă din nou pe Feyd și exclamă cu un ton copilăresc:

— Uite, mititelule! Acum aduc desertul! Asta-ți place, nu-i așa?

Baronul se aplecă în față, mulțumit că masa era pe cale să se încheie, și pentru că plănuise această parte a banchetului de unul singur, luînd propriile lui decizii, fără să asculte îndrumarea consilierului pentru etichetă. Era, credea el, o idee foarte isteață, pe care musafirii ar fi putut-o găsi amuzantă.

Ducînd o platformă destul de mare ca să susțină un corp omenesc, șase servitori aduseră o prăjitură lungă de doi metri, pe care o așezară în mijlocul mesei. Invenția era curbată și îngustă, modelată ca un vierme de nisip și pudrată cu rotocoale de melanj concentrat.

— Această prăjitură simbolizează posesia Casei Harkonnen asupra Arrakisului. Sărbătoriți alături de mine deceniile de muncă profitabilă în deșert...

Baronul radia, iar contele Richese aplaudă alături de toți ceilalți, deși nici măcar lui nu putea să-i fi scăpat insulta îndreptată asupra eșecurilor de demult ale familiei sale.

Glazura păru să strălucească, iar baronul așteptă încîntătoarea surpriză dinăuntru.

— Hai, uită-te la prăjitură, micuțule!

Ilban îl puse pe Feyd pe masă în fata lui — o acțiune care, fără îndoială, l-ar fi oripilat pe Mephistis Cru.

Unul dintre ajutoarele bucătarului-sef folosi un fibro-cuțit ca să deschidă pe lungime viermele de nisip dulce, ca și cum i-ar fi făcut autopsia. Oaspeții la banchet se înghesuiră în jur să vadă mai bine, iar contele Richese îl ținu pe Feyd aplecat în față.

Cînd prăjitura se deschise, înăuntru mișunară niște forme, siluete lungi care se zvîrcoleau, creaturi șerpuitoare menite să reprezinte viermii de nisip de pe Arrakis. Serpii inofensivi fuseseră drogati și îndesați în prăjitură în așa fel încît, atunci cînd unduiră si se răspîndiră afară din glazură, arătau ca un mănunchi de tentacule. O mică glumă minunată...

Feyd părea fascinat, dar contele Richese își înăbuși un strigăt. Tensiunea serii și suspiciunile invitaților cu privire la baron împinseseră pe toată lumea la limită. Contele, încercînd să facă pe eroul, îl smulse brutal pe Feyd-Rautha de pe masă, răsturnîndu-si scaunul cu ocazia asta.

Feyd, care nu se temuse de serpi, era acum teribil de speriat, cuprins de un acces de urlete. În timp ce el plîngea, gărzile de corp puseră mîna pe stăpînii lor și se pregătiră să-i apere.

Pe cealaltă parte a mesei față de băiețel, vicontele Moritani stătea retras, cu un amestec ciudat de amuzament și furie sclipind în ochii negri. Maestrul spadasin Hiih Resser era pregătit să-si protejeze stăpînul, dar Moritani nu părea îngrijorat. Vicontele își aranjă calm o brățară de la încheietura mîinii, lansînd o rază albă incandescentă dintr-un laser ascuns, care vaporiză șerpii, făcîndu-i să explodeze în fisii de piele solzoasă, bucăti de carne si glazură înnegrită.

Oaspeții țipară. Cei mai mulți alergară la ușile sălii de banchet. Mephistis Cru se repezi înăuntru dintr-o încăpere din spate, fluturîndu-și mîinile și pledînd pentru calm.

Începînd din acel moment, infernul nu făcu decît să se înrăutățească...

Cu cît mai înghesuit trăiește un grup, cu atît mai mare este nevoia de ranguri sociale si rînduieli stricte.

Învățătură Bene Gesserit

Îmbrăcat într-o pelerină jubba tradițională, cu gluga dată pe spate, Liet-Kynes stătea din nou într-un balcon înalt, dominînd sala sietchului. Se simtea mult mai acasă aici decît în sălile de pe Kaitain, si mult mai intimidat. În acest loc va vorbi despre probleme care afectau viitorul fiecărui om liber de pe planeta Dune.

Întîlnirile merseseră lin, cu exceptia unui incident provocat de Pemaq, vîrstnicul naib al sietchului Găurii în Zid. Conducătorul conservator vorbise împotriva a tot ceea ce reprezenta Liet, opunîndu-se oricărei forme de schimbare, dar fără să ofere nici o alternativă rațională. Alti fremeni strigaseră la el să tacă, pînă cînd, în cele din urmă, bătrînul încăpătînat se strecurase bombănind afară, în întunericul răcoros.

Zile întregi, adunarea se schimbase si cursese mai departe, cu unii membri învrăjbiți părăsind indignati întîlnirea, dar întorcîndu-se mai tîrziu. În fiecare noapte după întruniri, Faroula îl ținuse în brațe pe Liet, soptindu-i sfaturi, ajutîndu-l unde putea si iubindu-l. Îl mentinea puternic si echilibrat, în ciuda descurajării tot mai mari.

Observatorii fremeni raportară progresele subtile din bătălia lor pentru îmblînzirea deșertului. Doar într-o singură generație, pustiul arăta semne slabe, dar limpezi, de ameliorare. Cu douăzeci de ani în urmă, Umma Kynes le spusese să aibă răbdare, pentru că efortul putea să dureze cîteva secole. Însă visurile lui începeau deja să se adeverească...

În micile canioane din regiunile sudice îndepărtate, plantații ascunse cu dibăcie prosperau, întreținute de oglinzi solare si de amplificatoare care încălzeau aerul și topeau gheața din sol.

Palmieri pitici creșteau în număr mic, alături de flori ale soarelui rezistente, de deșert, vrejuri tîrîtoare și tuberculi. În unele zile, cîteva firișoare de apă curgeau liber. Apă pe suprafața Dunei! Era un concept socant.

Pînă acum, Harkonnenii nu observaseră schimbările, avînd atenția îndreptată numai asupra operațiunilor cu mirodenie. Planeta avea să fie recuperată, hectar cu hectar... Vești bune peste tot.

Acum totuși, Liet lăsă să-i scape un oftat de nerăbdare. Chiar și cu tot sprijinul pe care-l primise la această adunare (mult mai mult decît se așteptase), în după-amiaza ce urma ar putea avea loc un dezacord semnificativ... după ce îi auzeau propunerea.

La balcoane și pe platformele care urcau în zigzag pe peretii de piatră, mai mult de o mie de fremeni oțeliți se întorceau din pauza de la jumătatea zilei si își reluau locurile. Purtau robe de desert pătate și ghete *temag*. Unii fumau fibre amestecate cu melanj în pipe de lut, cum era obiceiul la începutul după-amiezii. Cu aroma plăcută a mirodeniei arse în nări, Liet-Kynes începu să vorbească:

— Umma Kynes, tatăl meu, a fost un mare vizionar. A pus poporul nostru pe un drum ambitios și dificil, pentru a trezi Dune. Ne-a învățat că eco-

sistemul este complex, că fiecare formă de viață are nevoie de o nișă. De multe ori a vorbit despre consecințele ecologice ale acțiunilor noastre. Umma Kynes a văzut mediul ca pe un *sistem* interactiv, cu stabilitate și ordine fluide...

Liet își drese glasul.

— Din afara planetei am adus insecte care să ventileze solul, ceea ce permite plantelor să crească mai ușor. Avem centipede, scorpioni și albine. Animale mici și mari se răspîndesc peste nisipuri si stînci — vulpi-pisică, iepuri, soimi de deșert, bufnițe pitice. Dune este un motor urias pe care-l ungem si-l reparăm. Într-o zi, această lume ne va sluji în feluri noi și minunate, cîtă vreme vom continua s-o onorăm și s-o servim. Frații mei fremeni, noi înșine facem parte din ecosistem, o parte *integrantă*. Ocupăm propria noastră nișă esentială!

Publicul asculta atent, cu o veneratie specială ori de cîte ori Liet pomenea de numele legendarului său tată sau de munca lui.

— Dar care este nișa noastră? Suntem noi doar planetologi, refăcînd flora si fauna? Eu spun că trebuie să facem mult mai mult de-atît. Trebuie să luptăm cu agresorii Harkonneni pe o scară încă neimaginată. Mulți ani, grupuri de oameni de-ai nostri i-au hărțuit, dar niciodată îndeajuns ca să le paralizeze activitățile rapace. În acest moment, baronul fură mai multă mirodenie ca oricînd...

Strigăte de nemulțumire traversară încăperea, însotite de soapte nervoase de protest împotriva sacrilegiului.

Liet ridică vocea:

— Tatăl meu nu a reușit să prevadă că forte puternice din imperiu — Împăratul, Casa Harkonnen, Landsraadul — nu vor împărtăsi viziunea lui. Sun-

tem singuri în această încercare, si trebuie să-i *silim* să înceteze.

Murmurele se întețiră. Liet spera că-si trezea poporul, convingîndu-l să lase deoparte disensiunile si să lucreze pentru un tel comun.

— La ce bun să construiesti o lume dacă n-o aperi? Avem forta unor milioane. Să luptăm pentru lumea nouă pe care tatăl meu a întrezărit-o, o lume pe care nepotii nostri ar trebui s-o mostenească!

Aplauzele răsunară în vasta sală. ca si bătăile din picioare care semnalau aprobarea — în special din partea tinerilor fremeni aspri, care se delectau cu raidurile lor de pedeapsă.

Apoi Kynes auzi o schimbare în tonul larmei. Oamenii arătau spre un balcon opus, unde un bătrîn slab, cu muschi de otel, flutura cristaiul în aer. Suvitele aspre de păr biciuiau aerul în jurul lui, făcîndu-l să arate ca un nebun din adîncul desertului. Iarăsi Pemaq!

— Taqwa! strigă el de la balcon, un strigăt fremen de luptă care însemna „prețul libertatii".

În multime se lăsă tăcerea, toti ochii se atintiră asupra naibului sietchului Găurii în Zid și asupra lamei sale albe ca laptele. Traditia fremenă impunea ca un cristai scos din teacă să nu poată fi pus la loc pînă cînd nu gusta sînge. Pemaq alesese un curs periculos.

Liet atinse mînerul propriului său cutit de la brîu. Îi văzu pe Stilgar si pe Turok croindu-si drum în sus, pe o scară de piatră, grăbindu-se să ajungă la nivelul cel mai înalt.

— Liet-Kynes, te provoc să-mi răspunzi! răcni Pemaq. Dacă nu găsesc răspunsul tău multumitor, timpul pentru vorbe se va încheia si sîngele va hotărî! Îmi accepți provocarea?

Acest nebun putea distruge toate progresele politice pe care le făcuse Liet. Neavînd de ales, din moment ce erau în joc onoarea si capacitatea lui de a conduce, Liet îi răspunse:

— Dacă asta te va face să taci, Pemaq, atunci accept! „Nu există nici un om atît de orb ca acela care-a luat o hotărîre."

Un val de rîsete înăbusite străbătu adunarea la auzul abilei aplicări a unui vechi adagiu fremen.

Furios din cauza mustrării, Pemaq atinti spre el vîrful lamei.

— Ești numai pe jumătate fremen, Liet-Kynes, iar sîngele tău străin ti-a băgat în cap idei diavolesti. Ai petrecut prea mult timp pe Salusa Secundus și pe Kaitain. Ai fost corupt si acum încerci să ne pîngăresti și pe noi ceilalți cu înselătoriile tale dăunătoare...

Inima lui Liet bătea să-i spargă pieptul. În el se trezi mînia îndreptătită si nu dorea decît să-l facă să tacă. Uitîndu-se în spate, îl văzu pe Stilgar stînd de pază la intrarea balconului lui Liet.

Oponentul continuă:

— Timp de decenii, Heinar, naibul sietchului Scutului Rosu, a fost prietenul meu. Am luptat alături de el împotriva Harkonnenilor, cînd au sosit prima oară pe Dune, după plecarea Casei Richese. L-am dus în spate după raidul în care și-a pierdut un ochi. Heinar a mărit prosperitatea oamenilor de sub conducerea lui — dar e bătrîn, ca si mine... Acum, cauti sprijin de la alti conducători fremeni, aducîndu-i aici ca să-ti întăresti pozitia. Vorbești despre realizările tatălui tău, Liet-Kynes, dar n-ai pomenit de nici una de-a ta!

Bărbatul sfidător tremura de furie.

— Motivele tale sînt clare — vrei să fii tu însuți naib!

Liet clipi, surprins de afirmația ridicolă.

— Neg categoric acest lucru. Au trecut săptămîni de cînd vorbesc de treburi importante pentru toti fremenii, iar tu mă acuzi de ambiții mărunte?

Stilgar strigă atunci, si vocea i se auzi limpede în uriasa cavernă.

— Se spune că dacă o mie de oameni se adună într-o încăpere, unul dintre ei e sigur un prost. Cred că sînt o mie de oameni aici, Pemaq — și ne-am găsit prostul!

Cîteva chicoteli mai diminuară tensiunea, dar Pemaq nu se potoli.

— Nu ești fremen, Liet-Kynes... Nu esti unul dintre noi... Mai întîi te-ai însurat cu fiica lui Heinar, ia acum vrei să-i iei locul!

— Îti arunc adevărul în fată, Pemaq, și fie să-ti străpungă inima mincinoasă. Sîngele meu străin vine de la Umma Kynes însusi, si tu numesti asta o slăbiciune? Mai mult, povestea despre fratele meu de sînge Warrick și despre felul în care a murit este cunoscută în fiecare sietch. Am jurat fată de el că mă voi căsători cu Faroula si-i voi crește fiul ca pe al meu propriu!

Pemaq replică pe un ton sumbru:

— Poate că ai chemat vîntul demonului din largul desertului ca să-l ucidă pe rivalul tău. N-am pretentia că as cunoaste puterile demonilor din afara planetei...

Sătul de atîta neghiobie, Liet îsi întoarse ochii spre delegații care umpleau sala.

— Am acceptat provocarea, dar el nu face altceva decît jocuri de cuvinte. Dacă există un duel între noi, eu voi vărsa sînge primul, sau el? Pemaq e un om în vîrstă, si dacă îl ucid, nu mă pot decît dezonora într-o asemenea luptă. Chiar dacă moare, el îsi atinge telul.

Liet privi către balconul de pe partea opusă.

— Ăsta e planul tău, bătrîn nebun?

Chiar în clipa aceea, naibul Heinar, purtîndu-și peticul de pe ochi și arătînd de parcă trupul lui ar fi fost făcut din piele tăbăcită, păși în balcon alături de Pemaq. Rebelul se arătă surprins, apoi neîncrezător, cînd naibul cu un ochi vorbi. Vocea scrîsnită a lui Heinar răsună în sala de adunare.

— Îl cunosc pe Liet din clipa nașterii sale, și nu m-a înșelat niciodată. A mostenit viziunea adevărată a tatălui său si este fremen în aceeași măsură ca oricare dintre noi.

Se întoarse către bărbatul cu părul vîlvoi de lîngă el, care încă mai strîngea cristaiul în mîna ridicată.

— Vechiul meu prieten Pemaq crede că vorbește în numele meu, dar eu vreau să-i spun că trebuie să gîndească dincolo de grijile unui singur sietch, la întreaga Dune. As prefera să văd sînge Harkonnen vărsat în loc de sîngele camaradului meu, sau al ginerelui meu.

În tăcerea care urmă, Liet strigă:

— Mai bine mă duc în desert și-l înfrunt singur pe Shai-Hulud decît să mă lupt cu unul singur dintre voi! Trebuie fie să credeți în mine, fie să mă alungați!

O incantație umplu încăperea, începută de Stilgar și Turok și dusă mai departe de tinerii fremeni temerari însetati de sînge Harkonnen. Mai mult de o mie de oameni ai desertului murmurau iarăși și iarăși numele lui de sietch:

— Liet! Liet!

În balconul opus, se zări o agitatie bruscă, o încăierare între Pemaq si Heinar. Fără să spună o vorbă, încăpățînatul bătrîn încercă să se arunce în propriul său cuțit, dar Heinar se repezi să-l împiedice. Smulse cristaiul din mîna camaradului său, acum alunecoasă din cauza transpirației. Pemaq se prăbuși pe podeaua balconului — era în viață, dar înfrînt.

Ținînd cutitul, Heinar făcu un pas înapoi, mișcîndu-se rapid pentru a face o tăietură adîncă pe fruntea lui Pemaq, care avea să-i lase o cicatrice pentru tot restul zilelor sale. Sîngele cerut fusese vărsat... Pemaq ridică ochii, cu o furie stinsă; un firicel de sînge îi picura peste sprîncenele stufoase și în ochi. Heinar întoarse cristaiul și i-l întinse proprietarului, cu mînerul înainte

— Priviți asta ca pe un semn bun, voi toți cei adunați aici, strigă Heinar ca să se audă în toată caverna, pentru că îi uneste pe fremeni în jurul lui Liet-Kynes!

Ridicîndu-se în picioare, Pemaq își șterse sîngele din ochi, mînjindu-și obrajii cu dîre stacojii, ca niște culori de război. Inspiră adînc, pregătindu-se să vorbească, așa cum era dreptul său; Liet stătea crispat, încă năucit de viteza cu care se desfășuraseră evenimentele. Dar fremenul ciufulit se încruntă spre Heinar, apoi vorbi:

— Propun să-l alegem pe Liet-Kynes ca Abu-Naib, tatăl tuturor sietchurilor, ca să ne conducă pe toți.

Liet se clătină pentru o clipă, apoi, după ce se stăpîni, răspunse:

— Ne aflăm într-un moment de criză din istoria noastră. Descendentii noștri vor privi către acest moment și vor spune fie că am luat hotărîrea corectă, fie că am eșuat complet...

După o pauză pentru a-și aduna gîndurile, continuă:

— Pe măsură ce trezirea Dunei va deveni din ce în ce mai evidentă, va fi din ce în ce mai greu să ne ascundem munca față de Harkonneni. Mitele în mirodenie pentru Ghildă devin mai importante ca niciodată, pentru a ne asigura că ținem la distanță de treburile noastre toți satelitii meteorologici și sistemele de observare!

Murmure de aprobare se auziră din multime. Săptămînile de discutii duseseră la asta.

Liet-Kynes încercă să-si tină emotiile în frîu.

— După trădarea care a dus la distrugerea bazei contrabandistilor de la polul sud, nu mai am încredere în intermediarul pe care l-am folosit de ani de zile, negustorul de apă Rondo Tuek. Desi a părăsit polul, încă mai este omul nostru de legătură. Însă Tuek l-a trădat pe Dominic Vernius, si ne-ar putea trăda si pe noi la fel de usor. De ce-am mai avea încredere în el? Voi cere o întîlnire directă cu un reprezentant al Ghildei Spațiale. Fremenii nu se vor mai baza pe un intermediar. De acum înainte, întelegerea fermă se va face direct între noi și Ghildă!

Liet îl considerase întotdeauna pe Dominic Vernius un prieten si un mentor. Contele renegat merita o soartă mai bună decît cea pe care i-o pregătise negustorul de apă cu două fete. De curînd, Tuek îsi vînduse afacerea cu mineritul ghetii lui Lingar Bewt, cel care fusese mîna lui dreaptă, si se întorsese la Carthag. Gîndindu-se la problema lui Tuek. Liet-Kynes născoci un plan menit să aranjeze lucrurile.

Prin încăpere, planetologul observă chipurile pe care se oglindea credinta absolută pe care n-o mai văzuse din zilele cele mai impetuoase ale celebrului său tată. Aceasta fusese o perspectivă pe termen lung. iar tînărul Kynes o luase pe propriul său drum. Aspiratiile lui coincideau cu cele ale predecesorului său, dar mergeau mult mai departe. Acolo unde tatăl lui văzuse doar înverzirea deșerturilor, Liet îi considera pe fremeni ca pe niste administratori ai Dunei. Ai întregii planete.

Pentru a atinge măretia totusi, trebuiau întîi să se elibereze de cătusele Harkonnenilor...

Corpul omenesc este o magazie de relicve ale trecutului — apendicele, timusul și (în embrion) o structura asemanătoare unor branhii. Însa inconstientul ne intrigă si mai mult. A fost cladit treptat de-a lungul a milioane de ani și reprezinta o istorie de la un capat la altul al traseelor sale sinaptice, dintre care unele nu par sa fie de vreun folos în vremurile moderne. E dificil să afli tot ce este acolo.

De la un simpozion secret al Bene Gesserit
despre Celelalte Memorii

Noaptea tîrziu, cînd aurorele încă mai ardeau strălucitoare, Anirul, neputînd să doarmă, intră în apartamentul auster si rece care fusese folosit de către fosta dreptvorbitoare a împăratului, Lobia. Trecuseră aproape două luni de cînd bătrîna murise, iar camerele ei rămăseseră lipsite de viață si mute, ca un mormînt.

Desi Lobia trebuia să fie acum în Celelalte Memorii, alături de multimile din mintea ei, spiritul bătrînei dreptvorbitoare nu iesise încă la suprafață. Anirul se simțea epuizata din cauza efortului de a încerca s-o găsească, dar ceva o silea să continue.

Anirul avea nevoie de o prietenă si o confidentă, si nu îndrăznea să vorbească cu nimeni altcineva — cu siguranță nu cu Jessica, care nu stia nimic despre destinul ei. Anirul le avea si pe fiicele ei dar, desi era mîndră de inteligenta si talentele lui Irulan, nu îndrăznea să pună nici pe umerii fetitei o asemenea

povară de cunoaștere. Irulan nu era pregătită. Nu, programul genetic Kwisatz Haderach era prea secret!

Dar Lobia — dacă ar fi putut-o găsi în Celelalte Memorii — ar fi fost potrivită...

Unde esti, veche prietenă? Trebuie să strig si să le trezesc pe toate celelalte din interiorul meu? Se temea să facă un asemenea pas, dar poate că folosul ar merita riscul. *Lobia, vorbește cu mine!*

De-a lungul unui perete al apartamentului neîncălzit erau îngrămădite cutii goale, dar Anirul evitase să împacheteze putinele bunuri ale dreptvorbitoarei moarte si să le trimită înapoi pe Wallach IX. Din moment ce Gaius Helen Mohiam preferase alte încăperi în care să stea, acest apartament putea rămîne gol ani de zile în vastul palat, pînă ca cineva să observe.

Anirul păsi prin camerele întunecoase, austere, inspirînd aerul rece ca si cum ar fi sperat să simtă spiritele agitîndu-se în jur. Apoi, asezîndu-se pe un scaun la birou, își activă jurnalul conceptual-senzorial din inelul cu piatră-de-apă de pe deget. Jurnalul pluti în aer, vizibil doar pentru ea. Părea un loc potrivit, contemplativ, pentru ca Anirul să-si pună în ordine gîndurile intime...

Era sigură că Lobia ar fi fost de acord.

— Nu-i asa, veche prietenă?

Sunetul propriei sale voci o făcu să tresară si Anirul tăcu din nou, surprinsă că începuse să vorbească singură.

Jurnalul virtual stătea deschis în fata ei, asteptînd cuvinte noi. Se calmă si își deschise mintea, folosind tehnicile prana-bindu pentru a-și stimula gîndurile. O răsuflare lungă, înceată, îi iesi pe nări, abia vizibilă în aerul înghetat.

Un fior îi străbătu spinarea. Tremurînd, Anirul își ajustă metabolismul pînă cînd nu mai simti frigul.

Patru licurigloburi neîmpodobite din apropierea tavanului se întunecară, apoi se reaprinseră, ca si cum un val misterios de energie ar fi străbătut aerul. Închise ochii.

Camera păstra încă mirosul lui Lobia, o umiditate reconfortantă. Energia psihică a dreptvorbitoarei moarte stăruia de asemenea în aer.

Scoțînd din suportul de pe birou o pană de scris cu aspect inofensiv, Anirul o ținu cu amîndouă mîinile, apăsînd-o între palme și concentrîndu-se. Lobia folosise deseori acest instrument ca să trimită mesaje codificate la Scoala Maicilor, unde fusese instructor mulți ani. Amprentele bătrînei se mai aflau și-acum pe toc, alături de celule de piele moartă și uleiuri ale corpului.

Însă pana de scris era o metodă primitivă de scriere si nu-i era de folos pentru jurnalul conceptual-senzorial. În locul ei, Anirul făcu să apară condeiul cu senzor si-l înălță în fața paginilor eterice.

În tăcerea nopții, în acest loc în care Lobia își petrecuse o parte atît de mare din viață, Anirul voia să descrie prietenia sa cu remarcabila dreptvorbitoare, dînd mărturie despre înțelepciunea pe care o învățase de la ea. Cu gesturi energice, introduse o dată codificată pe pagina fără hîrtie.

Apoi mîna îi șovăi. Gîndurile sale frămîntate se întunecară, stăvilind șuvoiul de cuvinte pe care voia să le scrie. Se simțea ca o fetiță de la Școala Maicilor care a primit o sarcină dificilă, dar este incapabilă să-și stăpînească gîndurile pentru că Maica Proctor Superior se uită fix la ea, examinîndu-i cu atentie fiecare miscare.

Licurigloburile păliră din nou, ca și cum prin fața lor treceau umbre. Întorcîndu-se brusc, Anirul nu văzu pe absolut nimeni.

Concentrîndu-și din nou mintea obosită, se întoarse la jurnal și se apucă să termine ceea ce venise să facă aici. Reuși să aștearnă doar două fraze, înainte ca gîndurile să-i zboare ca niște zmeie cu clopoței, furate de vînt.

Apartamentul era plin de soapte fantomatice, abia auzite.

Și-o putea imagina pe Lobia stînd în spatele ei, împărtășindu-i din înțelepciunea sa, dîndu-i sfaturi. Într-una dintre multele lor discutii, bătrîna îi explicase cum ajunsese să fie aleasă ca dreptvorbitoare, cum arătase mai mult talent decît sute de alte surori. În inima ei totusi, Lobia ar fi preferat să rămînă la Școala Maicilor, îngrijind livezile, o sarcină îndeplinită acum cu pricepere de Cucernica Maică Thora. Indiferent de dorințele personale, o Bene Gesserit îndeplinea sarcinile care-i erau repartizate. *Cum ar fi, de pildă, să se mărite cu împăratul...*

Lobia își făcuse timp, pe lîngă sarcinile ei, să țină prelegeri dojenitoare surorilor aflate la palat, chiar si lui Anirul însăși. Făcînd asta, arțăgoasa femeie clătina degetul ofilit ca o nuia pentru sublinia fiecare amănunt. Anirul închise ochii si amintirea rîsului lui Lobia reveni — un amestec între cotcodăcit si sforăit, care apărea în momentele cele mai ciudate.

Cele două femei nu fuseseră prea apropiate la începutul relației lor si, de fapt, avuseseră unele fricțiuni legate de accesul la împărat. Anirul era cuprinsă de neliniște și frustrare ori de cîte ori îi vedea pe soțul ei și pe Lobia angajați în conversatii private prelungite. Simțind acest lucru, Lobia îi spusese cu un surîs pe buzele ei încrețite:

— Shaddam iubește frîiele puterii mult mai mult decît ar putea iubi vreodată orice femeie, doamnă. Nu de *mine* este el interesat, ci de ceea ce am de spus. Împăratul se teme de dusmani la fiecare pas si vrea

să știe dacă ei îl mint, complotînd să-i ia puterea, sănătatea sau chiar viața...

Pe măsură ce anii treceau si Anirul nu-i dăruia nici un moștenitor de sex masculin, Shaddam devenise si mai distant față de ea. Nu peste multă vreme, va scăpa probabil de ea si își va asigura o nouă sotie, care va da nastere, ascultătoare, unui fiu. Tatăl lui, Elrood, făcuse asta de destule ori.

Dar, fără știrea lui Shaddam, Anirul introdusese deja un agent nedetectabil în corpul soțului ei în timpul rarelor întîlniri sexuale. După cinci fete, nu avea să mai conceapă niciodată vreun copil. Împăratul era steril — acum, că el si cu Anirul serviseră scopurile Comunității. Shaddam al IV-lea fusese cu destule alte femei și ar fi trebuit să fie capabil să-și ghicească starea, dar bărbatul nu s-ar fi gîndit niciodată că ceva putea fi în neregulă cu *el*, nu atunci cînd putea da vina pe altcineva...

Cînd toate acestea îi reveniră în minte, Anirul deschise ochii si scrise cu furie în jurnalul virtual. Dar se opri din nou, crezînd că aude ceva. Cineva vorbea pe coridorul de afară? Pași furișați? Ascultă cu atenție, dar nu mai auzi nimic.

Rulă în mînă instrumentul de scris virtual... si auzi din nou zgomotele — de data asta mai tare — ca si cum ar fi fost niste oameni cu ea în cameră. Se înălțau șoapte, rostind fragmente neînțelese de fraze, apoi se stingeau. Nervoasă, Anirul se ridică de la birou și căută în dulapurile goale, în cuferele cele mai mari, orice loc în care s-ar fi putut ascunde cineva.

Iarăși nimic...

Vocile se auziră mai tare și, tresărind, Anirul recunoscu în sfîrșit o larmă nouă din Celelalte Memorii, un talaz din ce în ce mai necontrolat. Nu mai trăise niciodată o asemenea izbucnire, si se întrebă

oare ce-o declansase. Propria ei căutare? Freamătul gîndurilor ei chinuite? De data aceasta, vocile păreau să fie în *jurul* ei, în aceeași măsură ca si în interiorul ei.

Ecourile se întețiră, ca si cum s-ar fi aflat într-o cameră plină cu surori agitate, totuși nu putea vedea nici una dintre ele și nici nu reușea să înteleagă discuțiile lor confuze, care se întretăiau continuu. Fiecare avea ceva de spus, dar cuvintele erau tulburi, contradictorii.

Anirul ar fi vrut să fugă din apartamentul gol al lui Lobia, dar se gîndi mai bine. Dacă mulțimea dinăuntru încerca s-o contacteze, vrînd să-i spună ceva important, trebuia să afle despre ce era vorba.

— Lobia? Esti acolo?

Ca răspuns, furtuna de vorbe undui ca un nor fantomatic. Vocile slăbiră și apoi deveniră mai puternice, ca niște semnale prost prinse pe comunicator, luptîndu-se să treacă de o descărcare electrică intensă. Unele dintre femeile moarte de mult strigau, ca să le acopere pe celelalte, dar Anirul tot nu reușea să înțeleagă. Păreau să rostească diferitele nume ale lui Kwisatz Haderach, în multe limbi.

Dintr-o dată, toate sunetele se stinseră în mintea ei. Capul lui Anirul vibra din cauza tăcerii neliniștitoare. Simți în stomac o crampă dureroasă.

Își aținti ochii asupra jurnalului conceptual-senzorial care plutea încă deasupra biroului. Data trecută cînd detectase agitație în Celelalte Memorii, fusese tot cînd scria în jurnal. Atunci, sondase adînc în acel tărîm, doar ca să se trezească blocată de un vîrtej de ceață.

Cele două experiențe erau diferite, dar primise acelasi mesaj de la fiecare. Ceva mergea prost în multimea zgomotoasă a strămbunelor ei pe linie feminină.

De data aceasta vocile neînțelese erau și mai tulburate, venind nechemate.

Dacă nu descoperea de ce, viața ei — sau, mai rău, programul Kwisatz Haderach, care era întreaga sa ratiune de a exista — putea fi în mare pericol.

O data ce ai explorat o temere, aceasta devine mai putin înfricoșătoare. O parte din curaj vine din extinderea cunoașterii noastre.

DUCELE LETO ATREIDES

În timp ce un vînt de după-amiază se înălta deasupra mării de pe Caladan, Leto stătea cu coatele sprijinite pe o masă dintr-un balcon. Îi plăcea să stea afară, în aerul sărat, privind sirurile de nori de furtună rostogolindu-se pe deasupra valurilor schimbătoare. Furtunile ample de pe mare erau în același timp înfricosătoare si splendide, amintind de tumultul din imperiu si din inima lui. Aducîndu-i aminte de cît de neînsemnat era un simplu duce împotriva unor forte mai mari decît el însusi...

Pe partea cealaltă a mesei, stînd cu fata la peretele de piatră, în loc să privească marea, prințul Rhombur nu simtea frigul cu corpul său de ciborg. Mai exact, studia o tablă ornamentată de cheops — un joc strategic de sah piramidal pe care Leto îl jucase deseori cu tatăl lui.

— E rîndul tău, Leto.

Cana de ceai tare a ducelui se răcise, dar acesta luă oricum o înghițitură. Mută piesa lui de avangardă, un războinic cymek asezat în asa fel încît să respingă apropierea preotului negru al adversarului său.

— Am vrut să spun că e rîndul tău si în alt sens...

Rhombur stătea cu ochii atintiti pe lîngă el, spre liniile de pe peretii străvechi de piatră.

— Bene Gesserit-ul a refuzat cererea ta pentru nava invizibilă, dar nu ne putem opri aici. Acum, că Thufir și Gurney s-au întors cu raportul lor, avem toate informatiile care ne trebuie. A venit vremea să actionăm deschis pentru a-mi recîstiga locul pe Ix!

Un zîmbet ca de băietel apăru pe fata lui brăzdată.

— Iar Jessica fiind plecată, ai nevoie de ceva folositor de care să te ocupi.

— S-ar putea să ai dreptate...

Leto rătăci cu privirea pe mare, fără să zîmbească la glumă. Încă de la explozia iahtului aerian, căutase un țel dramatic care să-l țină pe linia de plutire. Raidul de pedeapsă de pe Beakkal fusese un prim pas bun, dar nu suficient. Încă se simtea doar o parte dintr-o ființă umană... ca Rhombur.

— Totuși, trebuie să mă gîndesc mai întîi la binele propriului meu popor, zise Leto preocupat. Multi dintre soldații mei ar muri într-un atac pe Ix, si trebuie să avem în vedere si securitatea Caladanului. Dacă atacul ar fi să esueze, sardaukarii s-ar repezi la gîturile noastre aici. Vreau să salvez lumea ta, dar nu s-o pierd pe-a mea!

— *Știu* că e periculos. Oamenii mari își asumă riscuri mari, Leto...

Rhombur dădu cu pumnul în masă cu mai multă forță decît intenționase. Piesele de pe tabla de cheops săltară ca si cum un cutremur ar fi zguduit micuta lor lume. Apoi, privind spre mîna artificială, o ridică cu grijă de pe masă.

— Scuză-mă!

Expresiile lui erau mai dramatice decît înainte, mai încărcate de emotie.

— Tatăl, mama si sora mea sînt morți. Sunt mai mult masină decît om si nu voi mai putea avea niciodată copii. Ce naiba mai am de pierdut?

Leto îl asteptă să termine. Printul se aprindea prea tare, asa cum făcea de obicei cînd venea vorba despre Ix. Singurul rezultat bun al îngrozitoarei tragedii date de explozia iahtului era acela că părea să-i fi galvanizat mintea si să i-o fi făcut mai limpede. Era acum mult mai puternic, cu țeluri bine definite si cu programe pe care voia să le respecte. Era un om — un *alt* om — cu o misiune.

— Amnistia conditionată a împăratului Shaddam a fost un gest lipsit de conținut, iar eu m-am lăsat ispitit de viata tihnită acceptînd-o. Atîtia ani! M-am tot străduit să mă conving singur că lucrurile vor merge mai bine dacă astept pur si simplu. Ei bine, poporul meu nu mai poate astepta!

Rhombur făcu un gest ca si cum ar fi vrut să dea din nou cu pumnul în masă, dar cînd Leto tresări, se opri. Chipul i se îmblînzi, luînd o expresie rugătoare.

— A trecut al naibii de mult, Leto, si nu vreau decît să *plec*. Chiar dacă tot ce fac este să mă strecor înăuntru si să-l caut pe C'tair. Împreună, am putea porni o răscoală în mijlocul populatiei asuprite...

Rhombur privea fix la tabla de cheops, cu nivelurile ei multiple si complexitătile care oglindeau viata din atîtea puncte de vedere. Întinse mîna artificială, apropie degetele si culese o magiciană delicat sculptată, pe care o mută de-a curmezisul tablei.

— Ix îți va restitui fiecare solar pentru campania militară, plus o rată a profitului generoasă. În plus, pot trimite pe Caladan tehnicieni ixieni care să treacă în revistă toate sistemele voastre — industrie, guvernare, transporturi, pescuit, ferme — si să ofere oamenilor tăi sfaturi pentru a le îmbunătăti. Sistemele sînt cheia, prietene, alături de cea mai nouă

ehnologie, desigur. Vom furniza si masinile ixiene necesare — fără plată pentru o perioadă de timp asupra căreia ne vom pune de acord. Să zicem zece ani, sau chiar douăzeci. Ne putem înțelege...

Încruntînd din sprîncene, Leto analiză tabla si își făcu mutarea, împingînd o piesă transspatial cu un nivel mai sus pentru a captura navigatorul adversarului.

Aruncînd doar o privire superficială spre tablă, Rhombur continuă:

— Fiecare Casă din Landsraad — inclusiv Casa Atreides — va beneficia de pe urma răsturnării invadatorilor tleilaxu. Produsele ixiene, considerate cîndva cele mai fiabile si mai ingenioase din univers, acum se strică, din moment ce controlul calității este ridicol în fabricile conduse de tleilaxu. Si cine poate avea încredere în produsele tleilaxu, chiar si cînd funcționează?

De la întoarcerea echipei de spioni, Leto continuase să pună în balantă multele întrebări pe care le ridicaseră informatiile primite. Dacă tleilaxu nu erau alungați, si-ar fi folosit fără îndoială pozitia pentru a crea necazuri prin tot imperiul. Ce făceau cu fabricile ixiene de armament? Tleilaxu puteau alcătui armate noi și le puteau echipa cu cea mai recentă tehnologie militară.

Si de ce erau acolo sardaukarii? Un gînd înfiorător îi trecu lui Leto prin minte. Potrivit traditionalei balanțe a puterii din Imperiu, Casa Corrino și sardaukarii săi erau aproximativ egali, din punct de vedere militar, cu forțele combinate ale Caselor din Landsraad. Dacă Shaddam intenționa să încline această balantă în favoarea lui aliindu-se cu tleilaxu? Asta era ceea ce făceau pe Ix?

Leto se întoarse cu spatele la tabla de joc.

— Ai dreptate, Rhombur. Gata cu jocurile!

Chipul lui deveni serios.

— Nu-mi mai pasă de politica de la curte sau de aparente, nici de cum m-ar putea judeca istoria. Justitia este preocuparea mea principală, ca și viitorul Landsraadului, inclusiv al Casei Atreides.

Captură încă una dintre piesele de cheops ale lui Rhombur, dar printul ciborg nu păru să observe. Leto continuă:

— Totuși, vreau să fiu sigur că n-ai intentia să faci vreun gest extravagant dar inutil, cum a vrut tatăl tău să facă. Atacul lui atomic nefericit asupra Kaitainului ar fi trimis ecouri traumatice în Imperiu și n-ar fi adus nimic bun Casei Vernius.

Folosind servomecanismele gîtului, Rhombur dădu din capul greu.

— Ar fi adus răzbunători urlători asupra mea — si asupra ta la fel, Leto, prin asociere!

Făcu o miscare rapidă în joc, o gafă strategică, permitîndu-i lui Leto să mute încă un nivel în susul piramidei de cheops.

— Un bun conducător trebuie să fie atent la detalii, Rhombur!

Ducele ciocăni tabla-piramidă, mustrîndu-l.

— Marile planuri nu contează cîtusi de puțin dacă nu se leagă toate ițele...

Rhombur se înroși.

— Talentul meu la baliset e mai mare decît la jocuri.

Leto mai luă o înghititură din ceaiul lui rece, apoi vărsă lichidul peste marginea balconului

— N-o să fie nici simplu, nici direct. Da, cred că rebeliunea trebuie să înceapă din interior, însă va exista de asemenea un atac deschis din afară. Totul trebuie coordonat foarte precis.

Vîntul se întetea pe măsură ce se apropia furtuna. Afară, pe mare, luntrele si vasele de pescuit se

retrăgeau la docuri, încercînd să ajungă mai repede decît ploaia care se apropia. În satul de dedesubt, oameni se grăbeau să fixeze obiectele libere, să lege pînzele și să ancoreze bărcile împotriva furtunii.

O servitoare se repezi să ia ceașca goală de ceai și tava de sandvișuri pe care le adusese cu o oră în urmă. O matroană cu părul creț, de culoarea paiului, se încruntă privind norii amenințători de furtună.

— Ar trebui să vii înăuntru, domnule duce.

— Astăzi simt nevoia să stau afară pe cît posibil pînă în ultima clipă.

— În plus, adăugă Rhombur, încă nu l-am bătut!

Leto scoase un geamăt exagerat.

— Atunci o să stăm aici afară toată noaptea...

După ce servitoarea se retrase, aruncînd peste umăr o privire mînioasă, dezaprobatoare, Leto îl fixă pe Rhombur cu un aer hotărît.

— În timp ce tu lucrezi cu rezistența clandestină, eu o să mobilizez forțele militare si o să mă pregătesc pentru un asalt pe scară largă. N-o să te las să te duci singur, bunul meu prieten. Gurney Halleck te va însoți. E un mare luptător și contrabandist... și a fost deja pe Ix.

Lumina cenușie a zilei se reflecta pe calota de metal a craniului lui Rhombur, cînd acesta dădu din cap aprobator.

— N-o să-i refuz ajutorul.

El și cu Gurney cîntaseră deseori împreună la baliset si din voce. Nobilul ixian exersa deseori ore la rînd, pentru a-și îmbunătăti coordonarea, folosindu-si degetele de ciborg pentru a ciupi cu pricepere strunele delicate, deși vocea lui nu se îmbunătățise niciodată.

— Gurney a fost și el un prieten al tatălui meu. Va dori să se răzbune aproape la fel de mult ca si mine.

Părul negru al lui Leto flutură în bătaia vîntului.

— Duncan îti va furniza în secret echipament si arme. O navetă de luptă camuflată, ascunsă în zona sălbatică ixiană, poate provoca pagube serioase dacă e folosită cum trebuie. Înainte să pleci, vom stabili data si ora exactă pentru atacul nostru militar masiv din afară, pentru a-l coordona cu revolta ta din interior. Tu îi dai inamicului un pumn în plex si, cînd se îndoaie de durere, trupele mele îi vor da lovitura de gratie.

Rhombur mută o altă piesă din joc, în timp ce discutau despre miscări de trupe si armament. După tot acest timp, tleilaxu nu se vor astepta la un atac frontal deschis, dar cu aliatii lor sardaukari era o altă poveste.

Leto întinse mîna să apuce un căpitan sardaukar perfect modelat si-l mută de la baza piramidei pînă în vîrf.

— Îmi place la nebunie să te văd captivat de planuri, Rhombur. Îti tine mintea ocupata, te ajută să-ti concentrezi gîndurile...

Răsturnă piesa cea mai importantă a lui Rhombur, împăratul Corrino stînd pe o reprezentare minusculă a Tronului Leului de Aur.

— Si cînd nu esti atent la joc, e mult mai usor pentru mine să învîng.

Printul zîmbi, încretind o cicatrice de pe obraz.

— Esti un inamic formidabil, într-adevăr. Este o mare onoare si un mare noroc pentru mine că sîntem *aliati* pe cîmpul de luptă...

Omul participa la toate evenimentele cosmice.

ÎMPĂRATUL IDRISS I, Mostenirile Kaitainului

Cu fiecare zi pe care Jessica o petrecea la curtea imperială, doamna Anirul găsea ceva și mai extravagant să-i arate. Tînăra concubină era în mod oficial o doamnă de onoare care trebuia s-o servească pe sotia împăratului, dar Anirul o trata mai mult ca pe o musafiră, dîndu-i rareori ceva important de făcut.

Cu ocazia unei reprezentatii de seară la Centrul Hassik al III-lea pentru Arte ale Spectacolului, Jessica merse alături de împărat si de doamna lui într-o trăsură privată. Splendidul vehicul pictat era tras de lei uriasi de pe Harmonthep, a căror blană catifelată si labe mari erau mai potrivite pentru a traversa munti colțurosi decît străzile celui mai glorios oras al imperiului. În timp ce mulțimea se înșira pe bulevarde, animalele domesticite păseau ușor printre ei, cu muschii unduind în lumina pastelată a amurgului. Pentru evenimente publice ca acesta, echipe de manichiuristi le îngrijeau ghearele ca niște săbii, în timp ce grăjdarii spălau cu șampon blana leilor si le periau coama.

Îmbrăcat într-o jachetă stacojie și pantaloni aurii, Shaddam stătea în partea din față a trăsurii ecranate, cu chipul împietrit. Nu o impresionase pe Jessica ca avînd o slăbiciune deosebită pentru piese de teatru

sau opere, dar consilierii lui trebuie să-i fi atras atenția asupra avantajelor de a se înfătisa drept un conducător cultivat. Anirul și Jessica, într-o pozitie clar subordonată. stăteau pe scaunele din spate.

În timpul petrecut de Jessica pe Kaitain, împăratul nu-i adresase mai mult de cîteva fraze; se îndoia că-si amintea măcar cum o cheamă. Era, la urma urmei, doar o doamnă de onoare însărcinată și prea puțin interesantă. Cele trei prințese imperiale mai mari — Irulan, Chalice si Wensicia — călătoreau într-un vehicul mai puțin ornamentat si fără scuturi, în urma lor. Josifa si Rugi rămăseseră cu îngrijitoarele.

Trăsurile imperiale traseră în fața edificiului cu coloane a[1] Centrului Hassik al III-lea, o clădire cu săli mari, proiectată cu îmbunătățiri acustice si ferestre prismatice. Spectatorii puteau vedea si auzi spectacolele date de cele mai creatoare talente ale imperiului, fără să le scape nici o șoaptă, nici o nuanță, chiar dacă erau așezati pe cele mai îndepărtate scaune.

Arcade de marmură cu vinișoare, flancate de fîntîni-de-foc, marcau o intrare rezervată numai împăratului și suitei sale. Fîntînile aruncau arcuri înalte de uleiuri parfumate; flăcări albastre consumau o mare parte a combustibilului înainte ca picăturile să cadă în bazinele aducînd a oglinzi în formă de romb.

Hassik al III-lea, unul dintre primii conducători care se stabiliseră pe Kaitain după distrugerea Salusei Secundus, își taxase supușii aproape pînă la faliment, în scopul de a reconstrui o structură guvernamentală. Membrii Landsraadului, jurînd să nu fie întrecuți de Casa Corrino, construiseră propriile lor monumente în orasul în creștere. De-a lungul unei generații, prea putin remarcabilul

Kaitain devenise un spectacol copleșitor de arhitectură imperială, muzee și slăbiciuni birocratice. Centrul de Arte ale Spectacolului era doar un exemplu.

Cu un aer preocupat, Anirul ridică privirea la clădirea impunătoare, apoi își întoarse ochii rotunzi spre Jessica.

— Cînd vei deveni Cucernică Maică, vei trăi minunile Celorlalte Memorii. În trecutul meu colectiv — ridică mîna subțire, lipsită de inele sau de alte bijuterii, și făcu un gest grațios, atotcuprinzător — îmi amintesc momentele cînd a fost construit totul. Primul spectacol de aici a fost o piesă străveche și destul de amuzantă: *Don Quijote.*

Jessica înălță din sprîncene. La lecții, Mohiam o mustruluise ani de zile, predîndu-i cultură și literatură, politică și psihologie.

— *Don Quijote* pare o alegere ciudată, doamnă, în special după tragedia de pe Salusa Secundus.

Anirul se uită la profilul soțului ei, care privea pe fereastra trăsurii; Shaddam era absorbit de fanfara de alămuri și de mulțimea care flutura steguleț în onoarea lui.

— În vremea aceea, împărații își permiteau să aibă simțul umorului, comentă ea.

Grupul imperial coborî din trăsuri și trecu pe sub arcada intrării, urmat de un șir de slujitori care purta pentru împărat o pelerină lungă, din blană de balenă. Doamnele de onoare așezară un șal asemănător, deși mai puțin impresionant, pe umerii lui Anirul. Suita intră în Centrul pentru Arte ale Spectacolului cu o încetineală calculată, astfel încît spectatorii și operatorii de știri să poată prinde fiecare amănunt.

Shaddam păși de-a lungul unei cascade de trepte șlefuite către spațioasa lojă imperială, destul de aproape de scenă ca să poată vedea porii de pe fața

actorilor, dacă își dădea osteneala să fie atent. Se așeză pe un fotoliu cu brate care fusese sculptat la proporții mai mici, pentru a-l face pe împărat să arate masiv și dominator.

Fără să-i spună un cuvînt soțului ei, Anirul se așează la stînga lui si continuă discuția cu Jessica.

— Ai văzut vreodată un spectacol dat de o companie înregistrată de Jongleuri?

Jessica dădu din cap că nu.

— Este adevărat că maestrii Jongleuri au puteri supranaturale, care le dau posibilitatea să stoarcă emoții pure chiar și din cea mai împietrită inimă?

— Talentul Jongleurilor pare să fie o tehnică de hipnoză de rezonanță asemănătoare cu ceea ce folosește Comunitatea, numai că acesti actori o folosesc doar ca să intensifice efectul jocului lor.

Clătinîndu-și părul de culoarea bronzului, Jessica spuse:

— Atunci abia aștept să mă bucur de piesa intensificată.

În această seară aveau să vadă *Umbra tatălui meu*, una dintre cele mai bune opere literare post-butleriene, o lucrare care făcuse mult pentru asigurarea locului în istorie al prințului mostenitor Raphael Corrino ca erou venerat și savant respectat.

Escortați de gărzile de sardaukari, valeții intrară în loja imperială si serviră cupe de vin spumos împăratului, apoi soției sale și invitatei sale. Anirul îi dădu lui Jessica unul dintre paharele canelate.

— O recoltă excelentă de pe Caladan, o parte din transportul pe care ducele tău ni l-a trimis în dar, ca să ne mulțumească pentru că avem grijă de tine.

Întinse mîna ca să atingă pîntecele ușor rotunjit al lui Jessica.

— Desi îndrăznesc să spun că nu părea mulțumit să te lase să vii aici, judecînd după ceea ce mi-a spus Mohiam...

Jessica se înroși.

— Sunt sigură că ducele Atreides are destule treburi care să-l distragă de la gînduri nostalgice legate de o simplă concubină.

Păstră o expresie indiferentă, ca să nu arate cît suferea de dorul lui.

— Sunt sigură că are niște planuri foarte ambițioase.

Valetii dispărură cu vinul lor chiar cînd orchestra începu să cînte uvertura si piesa începu. Reflectoare orbitoare inundară scena, colorate în galben pentru a sugera răsăritul soarelui. Decorul nu avea nici un desen, nici o recuzită sau cortină. Trupa de actori ieși aliniată și își găsi locurile. Jessica privi cu atentie costumele luxuriante, tesătura împodobită cu splendide desene mitologice.

Shaddam stătea pe scaunul lui, nu foarte plictisit, dar Jessica stia că va veni si asta, destul de curînd. Urmînd traditia, actorii asteptară pînă cînd împăratul înclină capul, permitîndu-le să înceapă.

În spatele scenei, un tehnician activă o baterie de solido-hologeneratoare si, dintr-o dată, recuzita si decorul apărură sclipind — un zid impunător de castel, un tron, un pîlc des de pădure în depărtare.

— Ah, imperiu, glorios imperiu! exclamă actorul principal, care-l juca pe Raphael. Purtînd un sceptru lung care avea în vîrf un licuriglob cu fatete, protagonistul avea părul negru și des, care-i ajungea pînă la jumătatea spatelui. Trupul îndesat, musculos, îi dădea o înfătisare impunătoare. Chipul avea o frumusete ca de portelan care-o tulbură pe Jessica.

— Ochii mei nu sînt destul de puternici, creierul nu-i destul de încăpător ca să vadă si să învețe totul despre minunile peste care domneste tatăl meu.

Actorul își plecă fruntea.

— Aș vrea să pot să-mi dedic viata studiului, ca să pot muri avînd măcar o scînteie de întelegere. În acest fel, aș putea cinsti mai bine pe Dumnezeu si pe strămoșii mei, care-au făcut imperiul mare, care-au nimicit flagelul mașinilor gînditoare...

Înaltă capul și, cu o privire pătrunzătoare, se uită drept la Shaddam.

— Să fii născut Corrino e o binecuvîntare mai mare decît merită oricare om!

Jessica simti un fior pe piele. Rostirea actorului era plină și sonoră, însă modificase ușor cuvintele tradiționale. Din studiile ei, era sigură că-si aminteste fiecare replică a piesei clasice. Dacă doamna Anirul observase monologul schimbat, totuși, nu spuse nimic despre asta.

Personajul principal feminin, o femeie foarte frumoasă pe nume Herade, se repezi pe scenă să întrerupă reveria prințului moștenitor si să-l anunțe despre o încercare de asasinat asupra tatălui său, Împăratul Padișah Idriss I. Socat. tînărul Raphael se lăsă în genunchi si începu să plîngă, dar Herade îl apucă de mînă:

— Nu, nu, prințe. N-a murit încă... Tatăl tău trăieste, desi a suferit o rană cumplită la cap.

— Idriss este lumina care face Tronul Leului de Aur să strălucească în tot universul. Trebuie să-l văd, trebuie să reaprind acest tăciune si să-l țin în viată.

Herade răspunse:

— Atunci să ne grăbim. Doctorul Suk e deja cu el.

Solemn, iesiră împreună din scenă. În cîteva clipe, holodecorul se schimbă în interiorul unei camere.

În timp ce privea din loja sa, Shaddam se rezemă cu un oftat greu.

În piesă, împăratul Idriss nu mai reusi să-si revină după rănirea sa sau să se trezească din comă, dar sistemele se sustinere a vieții continuară să-l țină în

viată. Idriss rămase în patul imperial, îngrijit fără încetare. Raphael Corrino, de facto conducător și moștenitor legitim al tronului, suferi pentru tatăl lui, dar nu-i luă niciodată locul în mod oficial. Raphael nu se așeză niciodată pe tronul imperial, ci, întotdeauna, pe un scaun mai mic. Desi conduse imperiul mulți ani, nu-si spuse niciodată altfel decît print mostenitor.

— Nu voi uzurpa tronul tatălui meu, si vai de orice parazit care se gîndeste la asta!

Actorul făcu un pas mai aproape de loja imperială. Licuriglobul fatetat din vîrful sceptrului era un giuvaier sclipitor, ca o torță geologică rece.

Jessica clipi, încercînd să stabilească exact ce replici modificase actorul si de ce. Văzu ceva ciudat în miscările lui, o anumită tensiune. Era doar nervos? Poate că-si uitase replicile. Dar un Jongleur nu si-ar fi uitat niciodată replicile.

— Casa Corrino este mai puternică decît ambiția oricărui individ. Nici un om nu poate pretinde să dețină singur această moștenire...

Actorul bătu cu bastonul în scenă.

— Asemenea trufie ar fi cu adevărat o nebunie!

Acum Anirul începu si ea să observe greselile si aruncă o privire spre Jessica. Shaddam arăta doar somnoros.

Actorul care-l întruchipa pe prințul luminat Raphael făcu un al doilea pas în fată, chiar la picioarele lojii împăratului, în timp ce Jongleurii ceilalți se retraseră în spate, lăsîndu-i centrul scenei.

— Avem cu totii roluri de jucat în marele spectacol al imperiului.

Apoi se abătu complet de la scenariu si recită dintr-o piesă de Shakespeare, cuvinte chiar mai vechi decît *Umbra tatălui meu.*

— *„Lumea-ntreagă e-o scenă si toti oamenii-s actori. Răsar si pier, cu rîndul, fiecare; mai multe roluri joacă omu-n viață...“**

Raphael duse mîna la piept și scoase la vedere o broșă de rubin. Piatra pretioasă fusese slefuită astfel încît să arate ca o lentilă.

— Si, Shaddam, sînt cu mult mai mult decît un actor, adăugă el, făcîndu-l pe împărat să tresară si să devină brusc atent. Puse rubinul șlefuit într-un orificiu al sceptrului, iar Jessica își dădu seama că era o sursă de energie.

— Un Împărat ar trebui să-si iubească poporul, să-l slujească și să muncească pentru a-l proteja. În schimb, tu ai ales să devii Măcelarul de pe Zanovar!

Licuriglobul din vîrful sceptrului izbucni într-o strălucire intensă.

— Dacă voiai să mă ucizi pe mine, Shaddam, mi-as fi dat bucuros viața pentru toți oamenii de pe Zanovar...

Sardaukarii înaintară către marginea scenei, fără să fie siguri ce să facă.

— Sunt fratele tău vitreg, Tyros Reffa, fiul lui Elrood al IX-lea si al doamnei Shando Balut. Sunt omul pe care ai încercat să-l ucizi cînd ai distrus o planetă si ai omorît milioane de nevinovati — *si îti contest dreptul de a apartine Casei Corrino*!

Sceptrul lumina ca un soare.

— E o armă! răcni Shaddam, ridicîndu-se în picioare. Opriți-l, dar prindeți-l viu!

Sardaukarii se repeziră înainte, cu bastoanele si lamele scoase. Reffa arăta surprins, fluturînd sceptrul împodobit.

* Citat din William Shakespeare, *Cum vă place*, în *Opere*, vol. VII. Editura de stat pentru literatură și artă. 1959, trad. Virgil Teodorescu. (n.trad.)

— Nu, nu asa voiam să se întîmple!

Sardaukarii aproape că ajungeau la el, iar Reffa păru să ia o hotărîre bruscă. Potrivi piatra.

— Voiam doar să-mi expun plîngerea!

O rază ieși din sceptru, iar Jessica se aplecă într-o parte. Doamna Anirul își răsturnă scaunul, aruncîndu-se la podea. Licuriglobul focalizat emisese o rază laser mortală. Un soldat sardaukar din apropiere se izbi de fotoliul împăratului, împingîndu-l pe Shaddam deoparte, în timp ce raza incandescentă transformă pieptul soldatului în cenușă.

Spectatorii tipară. Compania de actori Jongleuri fugiră în culise, privind uluiti la Reffa.

Ghemuindu-se în spatele recuzitei ca să evite o salvă a sardaukarilor, Tyros Reffa mișcă licuriglobul fatetat, spintecînd cu laserul ca si cum ar fi fost un cutit lung și fierbinte. Dintr-o dată, explozia de lumină orbitoare se stinse, sursa de energie din brosa de rubin fiind epuizată.

Sardaukarii se revărsară pe scenă si îl înconjurară pe omul care pretindea că este fiul lui Elrood. Slujitorii îl traseră la adăpost pe împăratul zguduit, dar neatins, în spatele lojii imperiale distruse. Un tînăr plasator de la teatru le ajută pe Anirul, pe fiicele ei si pe Jessica. Echipele de interventie rapidă se repeziră înăuntru ca să stingă flăcările mocnite.

Pe coridorul din afara lojii imperiale, un ofiter sardaukar înaintă, cu chipul neîndurător.

— L-am capturat, Sire!

Shaddam arăta năucit si ciufulit. Doi valeti scuturară pelerina imperială, în timp ce un altul îi netezi părul pomădat. Ochii verzi ai împăratului înghetară, mai mult furios decît înspăimîntat de întîlnirea cu moartea.

— Bine.

Ducînd mîna la pieptul ofiterului, Shaddam îi aranjă medaliile lucitoare pe care el însusi i le acordase pentru realizări trecute.

— Ai grijă să arestezi fiecare persoană implicată în asta. Cineva a făcut o greseală imensă cu Jongleurii ăstia...

— Se va face, Sire.

Împăratul se uită în sfîrsit la Jessica si la sotia lui, care stăteau alături cu fetele, toate nevătămate. Nu arătă cîtusi de puțin usurare, ci doar înregistră informația.

— Ei... într-un fel, poate că ar trebui să-l răsplătesc pe omul ăsta, cugetă împăratul, încercînd să mai reducă tensiunea. Măcar nu mai trebuie să vedem si restul din piesa asta plictisitoare...

Într-o cultură tehnologică, progresul poate fi privit ca o încercare de a te mișca mai repede către viitor, din graba de a face cunoscut necunoscutul.

MAICA SUPERIOARĂ HARISHKA

Misterioasa Scoală a Maicilor Bene Gesserit fusese o experiență neobisnuită pentru cei trei inventatori richesieni, dar Haloa Rund nu putea să spună exact de ce. Nu se stie din ce motiv, călătoria pe Wallach IX părea ireală.

Naveta de întorcere se apropie de satelitul-laborator Korona. Rund stătea linistit într-un scaun pentru pasageri, întrebîndu-se dacă Bene Gesserit-ul va încredinta proiectul lor pe scară largă unchiului său, contele Ilban Richese. Comunitatea îsi putea permite cu sigurantă să plătească asistenta tehnică pentru sistemele energetice; treaba ar fi fost o binecuvîntare pentru economia richesiană. Ciudat totusi, Rund nu reusea să-si aducă aminte cu exactitate ce făcuseră de fapt el și însotitorii lui pe Wallach IX. Fusese o călătorie extenuantă, cu multe întîlniri. Făcuseră planuri detaliate si sugestii pentru surori... asa fusese oare? Directorul Kinnis si pedantul Talis Bait trebuie să mai fi avut încă planurile în tăblitele lor de cristal. Un maniac al programărilor, Kinnis urmărea activitățile tuturor angajaților laboratorului la nanosecundă, folosind cartele de dictare pe care le

ținea întotdeauna în buzunar. Iar ceea ce birocratul nu avea pe tăblite, Talis Bait și-ar fi adus aminte cu siguranță.

Dar ceva în mintea lui Rund părea alunecos. De fiecare dată cînd încerca să-și amintească o anumită discuție sau propunere de proiect pe care o făcuse, subiectul părea să-i scape din mîini. Nu mai se mai simțise niciodată atît de zăpăcit. De fapt, fusese întotdeauna obsesiv de concentrat, datorită în parte formației sale minime ca mentat.

Acum, în timp ce nava lor acosta pe satelitul de pe orbită, își amintea doar vag că examinase niște instalații pe Wallach IX.

El si colegii lui fuseseră înăuntrul celebrei Școli, si trebuie să fi fost atent. Își aducea aminte de un banchet somptuos pe care îl dăduseră surorile pentru ei, cu cea mai bună mîncare pe care-o gustase vreodată. Dar nu-si putea aminti nici unul dintre felurile din meniu.

Nici Bait, nici Kinnis nu păreau deranjați, discutînd deja treburi complet diferite. Cei doi nu pomeniră nimic despre Bene Gesserit, concentrati în schimb asupra îmbunătățirii tehnicilor de fabricare a prețioaselor oglinzi richesiene în laboratorul orbital.

Cînd coborî împreună cu colegii săi la complexul de cercetare de pe Korona, Rund se simti de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis urît. Se întoarse în toate părtile, dezorientat, dîndu-si seama că nici unul dintre ei nu avea cu sine bagaje sau obiecte personale. Împachetaseră vreunul?

Fericit că se întorsese în laboratorul de pe satelit, și nerăbdător să se arunce în munca lui permanentă de cercetare și dezvoltare, se simti tentat să uite tot ce avea de-a face cu Comunitatea. Detesta timpul

pierdut... dar nu era sigur cîtă vreme, exact, fusese plecat. Va trebui să verifice.

Mergînd alături de Rund prin coridoarele de metal, Flinto Kinnis și Talis Bait clipeau des în lumina crudă. Străduindu-se să se gîndească din nou la banchetul Bene Gesserit, Rund simți fragmente de gînduri strecurîndu-se la limita constientei, ca apa infiltrîndu-se printr-o crăpătură a unui canal. Încercă să folosească unele dintre tehnicile mentatice pe care începuse să le învețe cu multă vreme în urmă, dar de fiecare dată era ca si cum ar fi apucat o piatră alunecoasă din cauza mușchiului. Voia să afle mai mult. Dacă fisura se lărgea, poate că supărătorul blocaj de memorie s-ar sfărîma.

Îl apăsa un sentiment înghetat de groază, și începu să se simtă amețit. Nu era în regulă. Îi țiuiau urechile. *Ne-au făcut vrăjitoarele ceva?*

Începea să-și piardă echilibrul pe picioarele ca de cauciuc. Înainte ca însoțitorii lui să-l poată ajuta, Rund se prăbuși pe podeaua rece de metal. Urechile continuau să-i țiuie.

Aplecîndu-se deasupra bărbatului căzut, Talis Bait își încruntă fruntea netedă.

— Ce-ai pătit, Haloa? Vrei un medic?

Kinnis își țuguie buzele.

— Poate un concediu, Rund? Sunt sigur că unchiul tău ar fi de acord...

Păru să estimeze în minte programele.

— Mă îndoiesc oricum că Bene Gesserit-ul se gîndește serios să angajeze serviciile noastre.

Confuz și alarmat, Rund se agăță de comentariu.

— Serviciile noastre pentru *ce*, directore?

Ultimele zile erau doar umbre încețosate. Cum putuse să uite atît de multe, atît de repede?

— Îți amintesti?

Birocratul pufni.

— Păi, pentru... proiectul lor, desigur. Ce importanță are? Pierdere de vreme, dacă mă întrebi pe mine.

În mintea lui Rund, se părea că ochii i se întorseseră pe dinăuntru, dezvăluind imagini fulgerătoare ale unei femei Bene Gesserit, cu buzele formulînd întrebări severe care-i răsunau în cap. Îi văzu gura deschizîndu-se si închizîndu-se cu încetinitorul, rostind cuvinte stranii, cu degetele lungi mișcîndu-i-se hipnotic.

Folosi mnemotehnicile mentaților, metode de concentrare. Clipă cu clipă, crăpătura din canalul mental se lărgi. Își aminti niște stînci cafenii, o carieră de piatră... o navă prăbușită, o anumită replică. *„Erați prietenii lui Chobyn."*

Brusc, blocajul mental se sfărîmă și se sparse, dezvăluind totul. *„Spune-ne ce știi despre invenția lui. Cum s-o reconstituim?"* Încă așezat pe podeaua coridorului, Rund începu să răcnească ordine.

— Aduceți-mi un holorecorder, *acum*! Trebuie să notez amănuntele astea!

— A înnebunit, se lamentă directorul Kinnis. Ceva a cedat.

Dar Talis Bait smulse o cartelă de dictare din buzunarul birocratului și i-o dădu colegului său. Rund o apucă.

— E important! N-am timp pentru întrebări pînă nu pierd contactul!

Fără să se uite la nici unul dintre însoțitorii săi, activă înregistratorul de voce si vorbi în el grăbit, cu răsuflarea tăiată.

— Tenu Chobyn... proiectele lui secrete îl preocupau mult pe premierul Calimar. A dispărut... a dezertat, fugind la Casa Harkonnen. Prea multe lipsuri în însemnările pe care le-a lăsat în urmă. A,

acum stim la ce lucra! Un generator pentru un cîmp de invizibilitate!

Bait îngenunche lîngă el, cu fruntea netedă acum încruntată. Kinnis arăta ca si cum ar fi vrut încă să ceară doctori, medicamente si o navă de evacuare care să-l ducă înapoi pe Richese. Lui Kinnis nu-i plăceau problemele care tulburau forta de muncă, dar trebuia să se poarte cu mănusi cu nepotul contelui.

Alte imagini se revărsară în mintea lui Rund. iar cuvintele ieșiră în rafală.

— Folosea generatorul de cîmp ca să facă invizibilă o navă... Harkonnenii s-au prăbusit cu ea la Scoala Maicilor. De asta am fost adusi pe Wallach IX, să le ajutăm să înțeleagă tehnologia incredibilă...

Flinto Kinnis auzise destule.

— Prostii, am fost chemați să discutăm cum am putea lucra la o...

— Sunt sigur că am totul în însemnări, adăugă Bait, apoi însă se încruntă.

— Îți amintesti cariera? întrebă Rund. Femeile care ne-au interogat? Au făcut ceva să ne steargă amintirile!

Tinînd strîns cartela de dictare din plaz, nerăbdătorul inventator povesti tot ce-si putea aduce aminte. O multime curioasă începu să se adune pe coridorul satelitului si, în timp ce Rund zugrăvea imagini din memoria sa refăcută, Kinnis și Bait nu se puteau dezlipi de el. Amănunt după amănunt săpa la temelia îndoielilor lor, dar tot nu-și puteau aminti.

Obsedat, Rund ceru mai multe cartele de dictare și vorbi în ele ore întregi, refuzînd mîncarea si apa, pînă cînd se întinse în sfîrșit pe podeaua coridorului, extenuat. Munca lui abia începea.

Cel care rîde singur în noapte face asta în contemplarea răului din el însuși.

Înțelepciune fremenă

Pentru că apa era atît de prețioasă pe Arrakis, fabricile de extragere a umezelii de la calota antarctică ale lui Rondo Tuek făcuseră din acesta un negustor de apă foarte bogat. Avea mijloacele de a cumpăra tot ce si-ar fi putut dori un om.

Și totuși, trăia într-o teroare abjectă, îndoindu-se că se va mai simți vreodată în siguranță, indiferent unde ar fi fugit.

Tuek stătea ascuns în conacul lui din Carthag, o casă elegantă, plină de minunate obiecte de artă pe care le colecționase în timp. Cheltuise o mulțime de bani ca să instaleze un sistem de securitate extrem de sofisticat și să achiziționeze o categorie largă de arme pentru apărarea personală. Ca paznici, angajase mercenari din afara planetei, fără legături de familie cu nici una dintre victimele trădării sale.

Ar fi trebuit să se simtă în siguranță.

După ce dezvăluise amplasarea demult ascunsei baze de contrabandiști, viața lui Tuek luase o întorsătură catastrofală. Mulți ani ținuse secretă prezența lui Dominic Vernius, acceptînd mită de la el și ajutîndu-i pe contrabandistii lui să capete lucruri de care aveau nevoie. Nu avusese nici o remușcare să ser-

vească ambele părti, atîta vreme cît profiturile continuau să vină. Mai tîrziu, văzînd o ocazie să facă o grămadă de bani. Tuek i-l indicase pe fugar contelui Hasimir Fenring. Trupele bine înarmate de sardaukari se năpustiseră asupra bazei contrabandistilor.

Nu bănuise niciodată că renegatii aveau stocuri de arme atomice. Prins la strîmtoare, Dominic Vernius declansase un arde-piatră, vaporizînd baza, oamenii lui si un întreg regiment de soldati ai împăratului...

Luînd în considerare posibilitatea unei frumoase asasine, Tuek își concediase toate concubinele si dormea singur. Întotdeauna prevăzător cînd era vorba de otrăvuri, îsi gătea singur mîncarea si testa fiecare îmbucătură cu cele mai bune adulmecătoare de otrăvuri Kronin. Nu mai mergea prin oraș neprotejat, temîndu-se de atacul vreunui trăgător izolat.

Acum, fără nici o explicatie, imprevizibilii fremeni încheiaseră brusc relatia de afaceri cu el si nu aveau să-l mai folosească pe post de intermediar cu Ghilda Spatială. Multi ani jucase rolul de mijlocitor, ducînd mirodenia cu care fremenii mituiau Ghilda Spațială.

Bănuiau fremenii ce făcuse? Pe de altă parte, de ce-ar fi trebuit să le pese de o bandă de contrabandiști? Cu toate acestea, dacă insistau să renunțe la participarea lui, Tuek putea să nu mai aibă nici o mustrare de constiință si să raporteze Kaitainului activitătile lor ilegale. Poate că Shaddam al IV-lea îl va răsplăti cu generozitate, la fel cum făcuse si contele Fenring...

Însă teama adînc înrădăcinată îl ținea pe negustorul de apă captiv în casa lui bine păzită. *Mi-am făcut prea multi dusmani.*

Încercă să-și găsească alinarea în pernele moi si mătăsurile care-l înconjurau. Murmurul hipnotic al fîntînilor nerusinat de scumpe ar fi trebuit să-l

ademenească la somn, dar nu reusi s-o facă. Își spuse pentru a mia oară că era îngrijorat fără motiv...

▪

Liet-Kynes și Stilgar, alături de trei alti fremeni din trupele de comando, trecură usor de sistemele de securitate. Puteau traversa întinderile deschise de nisip și să nu lase nici o urmă care să poată fi recunoscută. Aceasta nu era o provocare serioasă pentru ei.

După ce tăiară gîtlejurile a doi paznici mercenari, fremenii se strecurară în conacul negustorului de apă și alunecară de-a lungul coridoarelor bine luminate.

— Tek ar fi trebuit să angajeze oameni mai buni, șopti Stilgar.

Liet îsi trăsese cristaiul din teacă, dar pumnalul lăptos rămăsese pînă atunci neatins de sînge. Intentiona să-și păstreze violența pentru omul care-o merita cel mai mult.

Cu ani în urmă, Liet li se alăturase lui Dominic Vernius si contrabandiștilor lui de la polul sud. Dominic fusese un mare prieten și dascăl, foarte iubit de oamenii săi. Dar după ce Liet îi părăsise si se întorsese în sietch, Rondo Tuek îi trădase pe renegați. Negustorul de apă era lipsit de onoare.

În noaptea asta, Tuek va primi un alt fel de plată: darul fremen al dreptătii...

Se grăbiră în tăcere pe coridoare, topindu-se în întuneric, apropiindu-se de dormitorul negustorului. Fusese simplu să obtină planuri amănuntite ale conacului de la niste fosti servitori, fremeni din oras a căror loialitate rămăsese intactă față de sietchul lor.

Chiar dacă nu-l întîlnise niciodată pe Dominic Vernius, Stilgar îl urma pe Liet, care era acum Abu Naib al tuturor fremenilor. Orice comando ar fi fost

fericit să se alăture acestei misiuni. Fremenii înțelegeau conceptul de vendetta.

În întunericul adînc, intrară în dormitorul lui Tuek și zăvorîră usa în urma lor. Aveau pumnalele scoase și pasii la fel de neauziti ca uleiul picurînd pe piatră. Liet ar fi putut să-si aducă pistolul maula si să-l împuste pe trădător în patul lui, dar nu era în intentia lui să-l omoare... Cîtusi de putin.

Tuek se trezi tresărind si trase zgomotos aer în piept ca să tipe, dar Stilgar sări asupra lui ca un lup. Cei doi se aruncară pe cearșafurile lucioase; Stilgar îl apăsă pe gît si pe gură ca să-l împiedice să strige.

Ochii depărtați ai negustorului de apă se rostogoleau în orbite, plini de groază. Se zbătu, dar fremenii îl țineau de picioarele scurte și-i țintuiau mîinile de pat pentru a-l împiedica să declanșeze alarme sau să întindă mîna după arme ascunse.

Stilgar rosti într-o soaptă suierată:

— N-avem prea mult timp, Liet.

Liet-Kynes privi mînios către prizonier. Cu ani în urmă, cînd era doar un tînăr mesager fremen, Liet călătorise pînă la uzina de exploatare a ghetii pentru a livra mita lunară de mirodenie. dar era limpede că Tuek nu-l mai recunostea acum.

Ca o chestiune practică, Stilgar îi tăie lui Tuek limba, în mod simbolic, asa încît țipetele sale se reduseră la niste sunete bolborosite din cauza sîngelui care i se aduna în gură.

În timp ce bărbatul vărsa si scuipa jeturi stacojii, Liet pronunță sentinta fremenă asupra lui.

— Rondo Tuek. ti-am luat limba pentru trădarea pe care ai rostit-o...

Cu vîrful cristaiului, Liet îi scoase ochii, unul cîte unul, și puse sferele albe, holbate, pe o noptieră.

— Îti luăm ochii pentru că au fost martorii unor lucruri pe care nu trebuiau să le vadă...

Tuek se zvîrcoli și se luptă, cuprins de groază și în agonie, încercînd să țipe, dar nu reuși decît să scuipe și mai mult sînge. Doi dintre luptătorii fremeni se încruntară văzînd risipa de umezeală.

Cu muchia lamei, Liet reteză urechea stîngă trădătoare a negustorului, apoi pe cea dreaptă, punînd bucățile de piele alături de limbă și de ochi pe măsuța de lîngă pat.

— Îți luăm urechile pentru că au ascultat secrete care nu-ți erau destinate...

Toți fremenii participară la ultimul pas: tăierea mîinilor lui Tuek, cu un sunet sec de oase rupte.

— Îți luăm mîinile, cu care ai adunat plata, vînzînd un om care a avut încredere în tine.

În sfîrșit, îi dădură drumul negustorului să cadă și să sîngereze pe pat — viu, dar poate că ar fi fost mai bine să fie mort...

Înainte ca fremenii să plece, băură din belșug din apa care picura în fîntîna ornamentală din dormitorul lui Tuek. Apoi se strecurară în tăcere înapoi, pe străzile întunecate din Carthag.

De acum înainte, Liet-Kynes va trata direct cu Ghilda Spațială și-și va stabili propriii lui termeni.

Un gînd provenit din intensitatea sentimentelor este localizat în inimă. Gîndirea abstractă trebuie să fie localizată în creier.

Dicton Bene Gesserit, Principiile controlului

Rhombur purta o uniformă bine croită și o pelerină de un violet dramatic, tivită cu mătase merh arămie. Mișcările lui erau acum destul de line, iar veșmintele atît de bine făcute încît îi puteau masca trupul de ciborg față de oricine nu se uita prea de aproape. Mîndră să fie alături de el, Tessia îl luă de braț și-l însoți prin hangarele militare de la marginea spațioportului municipal din Cala.

Înăuntrul celui mai mare terminal pentru aeronave, se întîlniră cu Leto și Thufir. Ciocănitul și zăngănitul echipelor de întreținere umplea clădirea cu o zarvă care-l făcea pe Rhombur să se crispeze.

— Primul pas e aproape gata, prințe Rhombur, anunță Hawat. Am cumpărat călătoria pe un transspațial pentru tine și Gurney, dar vei urma o rută atît de întortocheată și care vă va lua atîta timp încît, atunci cînd vei ajunge pe Ix, nimeni nu va fi în stare să vă urmărească pînă la punctul de plecare.

Ștergîndu-și unsoarea de pe mîini și băgînd o tăbliță de date de cristal în buzunar, Duncan Idaho se apropie în grabă să-i salute.

— Leto, flota noastră e aproape gata pentru inspecție. Am încheiat verificările complete pentru

douăzeci și sase de fregate de război, nouăsprezece nave de debarcare pentru trupe, o sută de toptere de luptă si cincizeci si opt de navete de vînătoare cu un singur loc!

Thufir Hawat înregistră mintal numerele, calculă suma în solari pe care o va cere Ghilda Spatială ca să transporte întregul efectiv și o compară cu finantele disponibile ale Casei Atreides.

— Pentru o asemenea operatiune amplă, va fi nevoie să contractăm un împrumut de la Banca Ghildei, domnule duce...

Leto îndepărtă îngrijorarea.

— Creditul meu e solid, Thufir. Asta e o investitie pe care trebuia s-o facem cu multă vreme în urmă.

— Si o să-ti restitui fiecare solar, Leto... În afară de cazul în care nu reușesc să recapturez Ix pentru Casa Vernius — în care caz, voi fi falit... sau mort.

Observînd fulgerul din ochii căprui deschis ai lui Tessia, Rhombur adăugă repede:

— Mă tem că e greu să depăsesc vechiul meu mod de gîndire. Dar am asteptat destul. Aș vrea ca Gurney și cu mine să putem pleca mîine. Avem foarte multe de făcut în subteran...

Leto admira siluetele netede ale aparatelor sale militare. Trecură pe lîngă echipajele care testau motoare, realimentau, verificau panourile de control. Oamenii Gărzii Casei Atreides săriră în pozitie de drepti si își salutară ducele.

— De ce atît de multe toptere si navete cu un singur loc, Duncan? Asta nu e o bătălie aeriană sau la sol... Va trebui să luptăm ca să pătrundem prin tuneluri în orasul subteran.

Duncan arătă către diferitele aparate.

— Atacul nostru se bizuie mult pe fregate si pe transportoarele de trupe ca să debarcăm o legiune întreagă de oameni, cît mai rapid posibil. Totusi,

topterele si navetele de vînătoare vor lovi primele, si intens, pentru a scoate din circuit turnurile senzorilor și a sparge portile ecranate care duc prin peretii stîncilor în interior.

Scrută grupul de aparate de vînătoare rapide, în formă de săgeată.

— Dacă trupele noastre nu pot trece repede de apărarea exterioară, preluarea subterană este condamnată...

Leto încuviintă. Thufir Hawat tinea un inventar mintal atent al scuturilor, explozivilor, laserelor, armelor de mînă, dar si al ratiilor, combustibilului si uniformelor. Acest tip de atac masiv, dintr-o singură lovitură, punea la fel de multe probleme de afaceri ca si cele tactice. Cum s-ar spune, avea să disloce o mare parte din fortele pe care de obicei le păstra pe loc, să apere Caladanul. Era un proces de echilibru.

Cu toate acestea, dacă împăratul hotăra să recurgă la represalii împotriva lumii de bastină Atreides trimitînd sardaukarii. nici o fortă defensivă nu va fi suficientă. De la teribilul avertisment al împăratului cu privire la stocurile ilegale de mirodenie si surprinzătorul atac plin de cruzime de pe Zanovar, multe Case îsi întăreau securitatea. Unele familii nobile își predaseră de bunăvoie depozitele îndelung păstrate de mirodenie, cu cheltuieli mari pentru ei însiși, în timp ce alții negau cu vehementă orice implicare în contrabanda cu melanj.

Leto trimisese un mesaj către Kaitain, oferindu-se să se supună unei revizii a CHOAM — un mesaj care nu primise răspuns. Nevinovătia nu era o garanție a siguranței, din moment ce registrele (si chiar stocurile propriu-zise) puteau fi oricînd falsificate. Thufir cita exemplul Casei Ecaz, pe care el o considera nevinovată de acuzatii într-o recentă reizbucnire a conflictului. După ce un intrus distruse un depozit

secret de mirodenie pe Grumman, vicontele Hundro Moritani tună și fulgeră împotriva Ecazului — cel mai mare dusman al lui. Scurtă vreme după aceea, o altă rezervă de mirodenie fu descoperită, de data aceasta pe Ecaz.

Indignat, arhiducele Armand Ecaz susținu că fusese plantată acolo de către Casa Moritani, pur si simplu pentru a face o înscenare oamenilor de pe Ecaz. Ca dovadă, prezentă cîțiva „sabotori" grummanieni deja executați. În timp ce împăratul făcea investigații, cele două părti îsi aruncau acuzații si contraacuzații.

O femeie-curier îmbrăcată în livrea bagă capul în cadrul luminat de soare al ușii hangarului. Cu răsuflarea tăiată, păși iute înăuntru si ceru indicații de la unul dintre mecanici, care arătă înspre duce si însoțitorii săi. Leto întepeni, amintindu-și toate momentele în care curieri îmbujorați aduseseră mesaje urgente. Nici măcar o dată, atît pe cît îsi putea el aduce aminte, nu aduseseră vesti bune.

Femeia se apropie sprintenă de Leto, se înclină și ceru să vadă inelul ducal pentru a-i verifica identitatea. Satisfăcută, îi înmînă un cilindru de mesaje, după care ducele o lăsă să plece cu un minimum de politete. Rhombur si Tessia făcură un pas înapoi, făcîndu-i loc lui Leto să citească și să se gîndească la vești. Duncan si Thufir se uitau amîndoi la el, făcîndu-și curaj.

— Este o înștiințare oficială de pe Kaitain. A avut loc o tentativă de asasinat asupra împăratului, vorbi Leto, cu glas scăzut, apoi păli. Iar Jessica a fost în calea focului...

Încheieturile degetelor i se albiră strîngînd cilindrul deschis; ochii lui cenușii se mutau frenetic de colo pînă colo, absorbind detaliile.

— Potrivit mesajului, un nebun a fost cuprins de o criză de violență în timpul unei piese de teatru.

Rhombur se uită înspăimîntat la Tessia.

— Iaduri purpurii! Jessica trebuia să meargă pe Kaitain pentru *protectia* ei!

— E rănită? întrebă Duncan.

— Jessica a scris a doua notiță, continuă Leto, vizibil ușurat, scoțînd o altă foaie de hîrtie. O citi si i-o întinse lui Thufir Hawat, fără să-i pese că mentatul vedea gîndurile intime ale concubinei sale.

Leto era răvășit, simțind un nod în stomac. Fruntea i se acoperi de sudoare. Împotriva oricărei rațiuni, ajunsese s-o iubească si acum îsi pusese atîtea speranțe în copilul ei nenăscut...

— Sunt sigur că povestea e mult mai complicată decît dezvăluie anunțul. Cu toate astea, domnia-ta, e limpede că *nu* Jessica a fost ținta, sublinie Hawat. Dacă vreun asasin ar fi vrut s-o ucidă pe ea, trebuie să fi avut numeroase ocazii mai înainte. Securitatea era mult mai strictă în prezența împăratului. Nu, doamna noastră a fost doar... în drum.

— Dar n-ar fi fost mai puțin moartă dac-ar fi nimerit-o focul unui laser!

Chipul lui Leto trăda tulburarea; inima i se strînse.

— Doamna Anirul a cerut — nu, a *ordonat!* — ca Jessica să meargă pe Kaitain pentru timpul rămas din sarcina ei. Ar fi trebuit oare să-mi fac griji pentru viața ei dacă ar fi rămas aici, pe Caladan?

— Nu cred, răspunse Duncan, ca și cum i-ar fi promis propria lui protecție.

În jurul lor, în hangar, munca se reluă, zgomotele acoperindu-le conversația purtată cu voce joasă. Leto se simțea neajutorat și gata să spargă ceva. *Jessica ar fi putut fi omorîtă!* Avea să lupte cu ferocitate ca s-o apere. *As fi pustiit dacă aș pierde-o...*

Primul lui impuls fu să se ducă imediat pe transpatialul de pe orbită si să aranjeze prima călătorie disponibilă pe Kaitain. Doar ca să fie alături de ea, ar fi lăsat baltă toate aceste pregătiri militare — să le termine ceilalți de-aici — si ar fi fost gata să sfîsie orice posibili asasini care îndrăzneau să-i iasă în cale.

Dar cînd îl văzu pe Rhombur uitîndu-se la el, Leto îsi aduse aminte de tesătura complexă a planurilor lor secrete, ca si de ceea ce raportaseră Thufir si Gurney despre ororile de pe Ix. Da, Leto era o ființă umană, un bărbat, dar în primul rînd si înainte de toate era ducele.

În ciuda durerii si a dorului pentru Jessica, nu putea să-și neglijeze datoria și să-si lase cel mai bun prieten, pe Rhombur, si milioane de oameni de pe Ix să sufere pentru asta.

— Împăratul Padisah are mulți dusmani și îsi face alții în fiecare zi. Impune interdictii, confiscă stocuri, amenintă să distrugă alte lumi la fel cum a făcut cu Zanovar, spuse Rhombur. Si continuă să strîngă pumnul!

Chipul lui Tessia deveni contemplativ.

— Puterea lui Shaddam provine direct din dreptul dobîndit prin nastere. Are tronul... dar are si priceperea?

Leto dădu din cap, gîndindu-se la toate victimele nevinovate care se asternuseră deja pe calea strîmbă, gresită, a Împăratului.

— Cred că Marele Război al mirodeniei are să se întoarcă împotriva lui.

Legile sînt periculoase pentru toti, inocenti si vinovati deopotrivă, pentru că acestea nu au o înțelegere umană în interiorul lor și despre ele. Legile trebuie interpretate.

Statele: Viziunea Bene Gesserit

Sub cerul senin obișnuit, încă o petrecere imperială în aer liber avea loc în mozaicul de păsuni, sere și crînguri de pe terenurile palatului. Tipetele exuberanților copii ai nobililor și flecăreala plăcută a curtenilor pluteau pe adierea blîndă.

Jessica simtea că acesti oameni nu aveau nimic *real* în existența lor. Plictiseala părea să fie cel mai mare risc care-i pîndea. Chiar si decadenta trebuia să-si piardă farmecul după o vreme. Se întrebă cum reuseau să fie făcute vreodată treburile guvernării. Ca doamnă de onoare, cu sigurantă că n-avea nimic de făcut, desi surorile Bene Gesserit de la curte păreau să fie cu ochii pe ea tot timpul.

Dacă ar fi fost pe Caladan cu Leto, Jessica ar fi putut fi ocupată cu supravegherea finanțelor Casei, cu verificarea poziției flotelor de pescuit, cu trasarea modelelor meteorologice deasupra marilor oceane. L-ar fi putut ajuta pe Leto să se vindece de adînca lui suferință și să-și canalizeze mînia spre activități productive. Dar aici nu se confrunta cu nici o provocare mai mare decît jocurile la iarbă verde!

În timp ce Jessica trecea pe o alee de pietris care șerpuia pe lîngă flori de bougainvillea roșii ca rubinele si pe lîngă rochița-rîndunicii în formă de trompetă, parfumurile delicate îi aminteau de Caladan. Pe lumea Atreides, pajiștile dese de bălușe cu flori ca niste stelute albe înfloreau la nord de castel, în ceturile primăverii. Într-o zi călduroasă, departe de ochii lui Thufir Hawat, Leto o dusese într-o poiană izolată, undeva sus, deasupra țărmului neregulat. Acolo, pe o saltea de bălușe stufoase, făcuse dragoste cu ea, iar după aceea petrecuseră jumătate de oră privind norii. Cît de dor îi era de ducele ei...

Însă trebuia să mai astepte încă patru luni si jumătate pînă cînd se năștea copilul. Lui Jessica nu-i era permis să pună la îndoială asemenea lucruri. Dar în tăcere, se putea mira.

Mohiam, profesoara care-o știa atît de bine, avea să fie extrem de dezamăgită cînd urma să descopere secretul rebeliunii tinerei. Jessica se temea să vadă sentimentul de trădare si de dezamăgire de pe chipul Cucernicei Maici, atunci cînd va ține în brațe un nou-născut *băiat*. Puteau ele oare să ucidă copilul ducelui, de supărare?

Tînăra își îndreptă umerii, continuînd să meargă. *Pot oricînd să concep o fată mai tîrziu, sau cîte o să vrea Comunitatea de la mine.*

Jessica o zări pe mica prințesă Irulan, îmbrăcată într-un costum de joacă negru, care-i scotea în evidență părul lung și blond. Stătea pe o bancă de piatră lustruită, atentă la o filmocarte deschisă în poală. Ridicînd ochii, Irulan o observă.

— Bună ziua, doamnă Jessica. Ai fost eliminată de la întrecere?

— Mă tem că nu sînt o jucătoare prea bună...

— Nici eu.

Irulan făcu un gest grațios cu mîna.

— Vrei să stai jos?

Anirul, deși rămînea rezervată, în stilul Bene Gesserit, dădea multă atenție fiicei ei mai mari. Prințesa era serioasă și inteligentă, chiar mai mult decît surorile ei mai mici.

Irulan ridică filmocartea.

— Ai citit *Viețile eroilor Jihadului*?

Se purta ca și cum ar fi fost mult mai în vîrstă decît anii ei, părînd însetată de învățătură. Se spunea că prințesa nutrea aspirația de a deveni cîndva scriitoare.

— Desigur. Cucernica Maică Mohiam a fost profesoara mea. M-a pus să memorez totul... E o statuie a lui Raquella Berto-Anirul în curtea Scolii Maicilor.

Irulan înălță sprîncenele.

— Serena Butler a fost întotdeauna favorita mea.

Jessica stătea pe banca de piatră încinsă de soare. Priveau copiii alergînd, dînd cu piciorul într-o minge rosie. Prințesa puse deoparte filmocartea si schimbă subiectul.

— Trebuie să găsești Kaitainul foarte diferit de Caladan...

Jessica zîmbi.

— Kaitain este atît de frumos și de fascinant. Învăt lucruri noi în fiecare zi, văd peisaje uimitoare...

Se opri, apoi recunoscu.

— Totusi, nu e casa mea.

Frumusețea clasică a lui Irulan îi amintea lui Jessica de ea însăși la vîrsta aceea. Avea doar cu unsprezece ani mai mult decît prințesa; ele două ar fi putut fi surori, după înfățișare. *Fata asta este exact genul cu care ar trebui să se însoare ducele, ca să înalțe statutul Casei sale. Ar trebui s-o urăsc, dar nu-i așa.*

Soția împăratului, purtînd o rochie lungă de stofă mov cu guler auriu si mîneci filigranate, apăru de pe aleea din spatele lor.

— O, aici erai, Jessica! Ce puneti la cale voi două?

Irulan răspunse:

— Vorbeam doar despre cît de uimitor este Kaitainul.

Anirul îsi îngădui un surîs trecător de mîndrie. Observase filmocartea, știa că Irulan studia în timp ce alții jucau jocuri de curte.

Pe un ton conspirativ, îi spuse lui Jessica:

— Irulan pare mai dedicată învătării labirintului guvernării decît sotul meu.

Întinse spre Jessica mîna împodobită cu inele:

— Vino, am ceva de discutat cu tine.

Jessica o urmă pe soția împăratului într-o grădină cu arbusti ornamentali, care fuseseră tunsi în formă de soldati. Anirul smulse o rămurică nelalocul ei din uniforma unuia dintre soldații-tufis.

— Jessica, esti altfel decît parazitii de la curte, care bîrfesc tot timpul si se întrec pentru pozitia socială. Găsesc că esti reconfortantă.

— Înconjurată de atîta splendoare, trebuie să arăt mai degrabă banală.

Anirul chicoti.

— Frumusețea ta nu are nevoie de nici o îmbunătătire. Mie, pe de altă parte, mi se cere să mă îmbrac într-un anumit fel.

Îi arătă inelele de pe degete.

— Această piatră-de-apă este totusi mai mult decît un simplu inel...

Apăsă bijuteria si în fața ei apăru un jurnal licăritor, cu paginile acoperite de informatii. Înainte ca Jessica să poată citi vreunul dintre cuvintele holo-scrise, Anirul dezactivă proiectia.

— Din moment ce intimitatea este atît de rară la curte, am descoperit că jurnalul meu este o unealtă foarte utilă pentru contemplare. Îmi permite să-mi analizez gîndurile si să caut în Celelalte Memorii. Vei

afla despre asta, Jessica, atunci cînd vei deveni Cucernică Maică.

Jessica păsi în urma ei pe pietrele care formau o punte peste o mică grădină acvatică, în care pluteau flori acvatice si crini mai mari decît cei obisnuiti. Anirul continuă:

— Consider că jurnalul este o responsabilitate, în caz că se va întîmpla ceva care să împiedice transferul memoriei mele la capătul vietii.

Cuvintele ei lăsau multe lucruri nespuse. În aceste zile critice pentru de mult plănuitul program genetic secret, ea, în calitate de Maică Kwisatz, avea nevoie de o cronică scrisă pentru cei care-o vor urma. Nu îndrăznea să riste ca viața și experientele ei să se risipească neconsemnate în abisul istoriei.

Anirul atinse cu degetele inelul cu piatră-de-apă.

— Mi-ar plăcea să-ti dau un jurnal al tău, Jessica... Un caiet legat, de modă veche. În el, poti să-ti păstrezi gîndurile si observatiile, sentimentele tale cele mai personale. Vei ajunge la o mai bună întelegere a ta însăti si a celor din jurul tău.

În timp ce ocoleau o fîntînă, Jessica simti o ceată pe piele, ca respiratia unui copil. Fără să-si dea seama, îsi atinse pîntecele, simtind viata dinăuntru. Crescînd.

— Darul meu este deja în apartamentul tău. Vei găsi un caiet vechi, gol, înăuntrul unui mic birou cu capac, care i-a apartinut bunei mele prietene Lobia. Scrie în jurnal. Poate fi un nou prieten în palatul nostru aglomerat si singuratic...

Jessica se opri. nu prea sigură cum să răspundă.

— Multumesc, doamnă. Îmi voi face prima însemnare în seara asta.

Există unii oameni care refuză să accepte înfrîngerea în orice împrejurare. Îi va judeca istoria ca pe niște eroi sau ca pe niste neghiobi?

ÎMPARATUL SHADDAM AL IV-LEA,
Istoria imperială oficială revizuita (schită)

În anii de glorie de altădată, Cammar Pilru fusese ambasadorul ixian pe Kaitain, un om cu pozitie importantă ale cărui îndatoriri îl duceau de la sclipitoarele orașe-cavernă la Sala Landsraadului si la curtea imperială. Bărbat distins si uneori siret, Pilru căutase neobosit concesiuni avantajoase pentru produsele industriale ixiene, strecurînd atentii pentru un funcționar sau altul, făcînd cadou obiecte de lux valoroase, schimbînd favoruri contra altor favoruri.

Apoi tleilaxu îi invadaseră lumea. Casa Corrino ignorase pledoariile sale de ajutor, iar Landsraadul se arătase surd la plîngerile sale. Sotia lui fusese omorîtă în timpul atacului. Lumea si viata lui fuseseră distruse...

Cîndva, în ceea ce părea o altă viată, ambasadorul exercitase o influență considerabilă în cercurile financiare, de afaceri si politice. Cammar Pilru își făcuse prieteni în locuri sus-puse și deținea multe secrete. Desi nu era înclinat să se ocupe de șantaj, simpla *cunoastere* a faptului că ar fi putut folosi o fărîmă de informatie împotriva altei persoane îi oferea o

putere substantială. Chiar și după trecerea atîtor ani, își amintea fiecare amănunt, iar alții îsi aminteau la fel de bine o mare parte. Acum era momentul să folosească acele informații.

Directorul închisorii imperiale de pe Kaitain, Nanee McGarr, era o fostă contrabandistă și hoată. Judecînd după înfățisarea masivă și oacheșă, cineva putea crede că e bărbat, și încă unul urît. Originară de pe o planetă cu gravitație ridicată din sistemul Unsidor, era îndesată si cel puțin la fel de musculoasă ca un luptător solid de pe Anbus. McGarr stătuse aproape un an într-un tunel-închisoare de pe Ix înainte de a mitui un gardian ca s-o lase să fugă. Oficial, rămînea o evadată.

După multi ani, zărind-o pe McGarr în orașul imperial, ambasadorul Pilru o recunoscuse din niște note de arest ixiene confidențiale. După ce Pilru îi dezvăluise în particular că îi stia — și intenționa să-i păstreze — secretul, o avusese în buzunar. Timp de douăzeci de ani nesfîrșiți rămăsese pe Kaitain, un ambasador exilat al unei Case renegate, și nu avusese niciodată nevoie să apeleze la vreo favoare din partea ei.

Apoi, un actor încercase cu îndrăzneală să-l asasineze pe împărat, făcînd declaratii socante în legătură cu descendența actorului. Aceste afirmații fuseseră destul de scandaloase ca să sădească curiozitatea în mintea ambasadorului Pilru. Simtea nevoia disperată să-l vadă pe acest prizonier care-ar fi putut fi fiul lui Elrood al IX-lea și al concubinei imperiale Shando Balut, o femeie ce devenise mai tîrziu soția contelui Dominic Vernius.

Dacă era adevărat, Tyros Reffa era nu numai fratele vitreg al lui Shaddam al IV-lea — ci și al prințului Rhombur Vernius. Era un gînd cutremurător, o dublă revelatie. Un prinț Corrino și Vernius zăvorît în închisoare, chiar aici, pe Kaitain! Rhombur

se credea ultimul supravietuitor al Marii sale Case si era convins că linia lui de sînge se va sfîrsi cu el.

Acum, exista o mică sansă, măcar pe linie maternă...

Shaddam nu i-ar fi acordat niciodată acces la Reffa, asa că ambasadorul se hotărî să folosească o altă cale. În ciuda declinului Casei Vernius, directorul McGarr nu voia să-i fie dezvăluite crimele trecute. N-ar fi făcut decît să ducă totul la investigatii mult mai temeinice. În cele din urmă, ambasadorul nici măcar nu avu nevoie să lanseze amenintarea și McGarr făcu aranjamentele necesare.

Cînd noaptea începu să se lase asupra metropolei Corrinth, Pilru porni pe o potecă de pădure de-a lungul marginii vestice a domeniilor palatului. Traversă un rîu pe un pod de piatră albă si dispăru în întuneric pe partea cealaltă. Avea cu el anumite instrumente medicale, fiole pentru mostre si un mic holorecorder, toate ascunse într-o pungă anentropică legată în jurul taliei.

— Pe aici, i se adresă o voce gravă din directia rîului. În lumina slabă, Pilru îl văzu pe barcagiul pe care trebuia să-l întîlnească, o siluetă cocîrjată cu ochi palizi, licăritori. Motorul scotea un murmur usor, menținînd barca pe loc, împotriva curentului.

După ce Pilru urcă la bord, ambarcatiunea cu fundul plat porni încet pe apă. Barcagiul folosea o cîrmă lungă ca să-i dirijeze cît timp ambarcatiunea simplă traversa un labirint de canale. În jurul lor se înălțau garduri vii cu ghimpi, formînd siluete amenințătoare pe cerul tot mai întunecat. Erau multe fundături în aceste canale întortocheate, capcane pentru necunoscători. Dar pilotul ghemuit știa drumul.

Luntrea coti la o curbă, si tufisurile de aici păreau și mai înalte, ghimpii ascutiti si mai lungi. În fată,

Pilru văzu luminile slabe de la baza unei structuri întinse de piatră cenusie. O poartă de metal cu două canaturi deasupra unui șanț cu apă ducea în complexul penitenciar. Luminile străluceau pe partea cealaltă a grilajului de fier.

În vîrful unor stîlpi înalti care încadrau poarta erau înfipte capetele a patru prizonieri executați — trei bărbați și o femeie. Craniile lor, încă acoperite cu carne însîngerată si apoi învelite într-un polimer pentru conservare, fuseseră golite si în ele fuseseră puse licurigloburi, astfel încît o lumină spectrală, neliniștitoare, se revărsa prin orbite, guri și nări.

— Poarta trădătorilor, îl informă barcagiul, în timp ce portile de metal se deschiseră scîrțîind si mica barcă trecu printre ele zumzăind. O multime de prizonieri faimosi intră pe aici, dar prea puțini se mai întorc!

Un gardian de pe un debarcader le făcu semn, si Pilru urcă pe mal din luntrea care se legăna. Fără să ceară să-i vadă scrisorile de acreditare în calitate de ambasador, bărbatul îi conduse printr-un coridor sinistru care mirosea a mucegai si a putreziciune. De undeva, Pilru auzi țipete. Poate că erau ecouri din mult-temutele camere de tortură ale împăratului... sau simple înregistrări care să întrețină un sentiment chinuitor de teamă printre prizonieri.

Pilru fu condus pînă la o celulă mică, a cărei ușă era mărginită de lucirea portocalie a unui cîmp de reținere.

— Apartamentul nostru regal, anunță gardianul, estompînd cîmpul de retinere si dîndu-i voie ambasadorului să treacă prin el. Celula duhnea. Rîulețe de umezeală șiroiau pe peretele de piatră din spatele celulei, scurgîndu-se pe pat si pe podeaua aspră de piatră, unde cresteau grămăjoare de ciuperci. Înăuntru, un bărbat într-o haină neagră, zdrențuită si

pantaloni murdari stătea întins pe pat. La apropierea lor, prizonierul se ridică precaut.

— Cine ești? Juristul meu, în sfîrșit?

Gardianul îi spuse lui Pilru:

— Directorul McGarr zice să-ți las o oră, apoi ori pleci... ori stai.

Tyros Reffa își legănă picioarele încăltate cu ghete pe marginea patului.

— Am studiat principiile sistemului de justiție. Cunosc Codul Legilor Imperiale literă cu literă, și chiar și Shaddam este obligat să i se supună. Nu urmează...

— Corrinii se supun oricărei legi aleg ei să se supună!

Pilru dădu din cap. Învățase asta personal, cînd luptase împotriva nedreptătilor de pe Ix.

— Eu *sînt* un Corrino!

— Așa spui tu. Nu ai încă un reprezentant legal?

— Au trecut aproape trei săptămîni si nimeni altcineva n-a vorbit cu mine.

Părea agitat.

— Ce s-a întîmplat cu restul trupei de actori? Ei nu știu nimic despre tot ce s-a întîmplat.

— Si ei sînt arestați.

Reffa plecă fruntea.

— Pentru asta, chiar îmi pare rău. Si pentru moartea soldatului. N-aveam intenția să atac, ci doar să-mi recit partea.

Se uită la vizitatorul lui.

— Deci, cine esti?

Apropiindu-se, ca să poată vorbi în șoaptă, Pilru se prezentă, cu numele si titlul.

— Din nefericire, eu sînt un slujitor guvernamental fără guvern. Cînd Ix a căzut în fața invadatorilor, Împăratul n-a făcut nimic în legătură cu asta.

— Ix? îl privi Reffa cu o undă de mîndrie. Mama mea naturală a fost Shando Balut, care s-a măritat mai tîrziu cu Dominic Vernius de pe Ix.

Ambasadorul se așeză, atent să nu-si lase hainele să atingă nimic dezgustător.

— Dacă esti într-adevăr cine spui că ești, Tyros Reffa, atunci, tehnic vorbind. esti print al Casei Vernius, alături de fratele tău vitreg, Rhombur. Sunteti singurii doi membri în viată ai unei familii nobile, cîndva mărete.

— Sunt si singurul mostenitor de sex masculin al familiei Corrino!

Reffa nu părea speriat de soarta lui potențială, ci doar indignat de tratamentul la care era supus.

— Așa spui tu...

Prizonierul încrucișă bratele.

— Teste genetice detaliate îmi vor dovedi afirmația.

— Exact.

Ambasadorul scoase o trusă medicală din containerul anentropic legat în talie.

— Am adus cu mine o trusă de extractie de esantioane genetice. Împăratul Shaddam vrea să țină ascunsă adevărata ta identitate, asa că sînt aici fără stirea lui. Trebuie să fim extrem de atenti.

— Cu siguranță, el nu a făcut nici un fel de analize. Fie că stie deja adevărul, fie că nu-i pasă.

Reffa vorbea pe un ton de dezgust.

— Shaddam are intenția să mă țină aici la nesfîrșit, sau să mă execute discret? Stiai că adevăratul motiv al atacului de pe Zanovar a fost să mă elimine pe mine? Toți acei oameni morți — iar eu nici măcar nu eram acolo!

Pilru, care își perfecționase abilitătile diplomatice de-a lungul anilor, reusi să nu-si arate surpriza la auzul uluitoarei afirmatii. O întreagă planetă sterilizată ca să lovească un singur om? Pe de altă

parte, putea foarte bine să creadă că Shaddam ar fi fost în stare să încerce să se ocupe în acest fel de ceea ce percepea ca pe o amenintare la adresa tronului.

— Orice se poate imagina. Cu toate acestea, negarea existenței tale servește scopurilor împăratului. De aceea trebuie să iau mostre, pentru a face o analiză completă și obiectivă — undeva, departe de Kaitain. Am nevoie de cooperarea ta!

Putea vedea o umbră de speranță pe chipul lui Reffa. Ochii verzi-cenușii i se luminară si se îndreptă de spate.

— Desigur!

Din fericire, nu ceru amănunte suplimentare.

Pilru deschise o casetă îngustă, neagră, dezvăluind un autobisturiu si o seringă-capsulă, pe lîngă cîteva mici fiole si tuburi.

— Voi avea nevoie de material suficient pentru cîteva teste genetice.

Prizonierul se supuse. Ambasadorul recoltă rapid sînge, spermă, fragmente de piele, unghii și celule epiteliale din interiorul gurii lui Reffa. Tot ceea ce era necesar pentru a furniza dovada absolută a descendenței lui Reffa, indiferent cît ar încerca Shaddam s-o acopere...

Presupunînd, desigur, că Pilru reușea să scoată cu succes eșantioanele în afara planetei. Juca aici un joc periculos.

Cînd toate mostrele fură luate, umerii lati ai lui Reffa se lăsară în jos, ca și cum ar fi acceptat în sfîrsit că n-avea să mai iasă viu din închisoare.

— Bănuiesc că nu-mi va fi acordată niciodată ziua mea în fața judecătorilor...

Arăta ca un băietel inocent.

Bătrînul și îndrăgitul docent Glax Othn îl învătase întotdeauna să considere justiția sacră. Dar Shaddam, Măcelarul Zanovarului, se considera mai presus de legea imperială.

— Mă îndoiesc, zise ambasadorul cu onestitate brutală.

Prizonierul oftă.

— Am scris un discurs pentru Curtea de Justiție, o declarație impresionantă în tradiția prințului Raphael Corrino, rolul pe care l-am jucat în ultimul meu spectacol. Voiam să-mi folosesc tot talentul ca să-i fac pe oameni să plîngă pentru era de aur pierdută a imperiului și să-l fac pe fratele meu vitreg să recunoască greșeala metodelor sale.

Pilru șovăi, apoi scoase din săculețul anentropic un mic holorecorder.

— Rosteste-ți discursul acum, Tyros Reffa. Pentru mine. Iar eu voi avea grijă ca altii să-l audă...

Reffa se îndreptă, îmbrăcînd parcă o splendidă mantie de demnitate.

— Aș fi încîntat să am orice fel de public.

Recorderul începu să bîzîie.

▪

După aceea, cînd se întoarse gardianul, ambasadorul era zguduit, cu lacrimi curgîndu-i pe obraz. Cînd cîmpul cetos de retinere se deschise pe o parte, gardianul întrebă:

— Ei? Rămîi cu noi? Ar trebui să-ți găsesc o celulă goală?

— Vin imediat...

Aruncînd o privire de rămas-bun lui Reffa, Pilru ieși în grabă. Ambasadorul avea gîtul uscat și genunchii moi. Nu mai fusese niciodată supus întregii forțe a unui Jongleur instruit.

Stînd la fel de drept și de mîndru ca un împărat, fiul bastard al lui Elrood se uită la Pilru prin irizarea portocalie a cîmpului.

— Transmite-i salutările mele lui Rhombur. Aș fi vrut... să ne fi putut cunoaste!

Cheia descoperirilor nu se află în matematică, ci în imaginatie.

HALOA RUND, primele jurnale de laborator

Cu trupul încă bolnav si neodihnit, Rund stătea aplecat deasupra unei plansete electronice de desen, uitîndu-se fix la mîzgălelile si liniile magnetice de pe ecranul plat. Derulînd lista însemnărilor și folosind cele cîteva trucuri de mentat pentru recuperarea memoriei, pe care le învătase cu multă vreme în urmă, reconstituise, în ordinea exactă, fiecare întrebare pe care-o puseseră surorile Bene Gesserit, fiecare amănunt pe care-l văzuse la nava avariată.

Acum, că stia că un asemenea cîmp de invizibilitate *putea* exista, trebuia doar să găsească calea de a-l recrea. Provocarea era formidabilă.

Talis Bait și directorul Kinnis stăteau în picioare într-un colț al încăperii austere a laboratorului.

— Directore, am stat să cîntăresc totul ore întregi, spuse Bait. Afirmatiile lui Haloa sună... corect pentru mine, deși n-as putea spune exact de ce.

— Nu-mi amintesc nimic, zise directorul.

Rund precizează fără să ridice privirea:

— Mintea mea a trecut prin rigorile instructiei de mentat. Poate am o oarecare capacitate de a rezista trucurilor psihice ale Bene Gesserit-ului.

— Dar ai eșuat ca mentat, îi reaminti Kinnis, cu vocea încărcată de scepticism.

— Cu toate acestea, educația a schimbat căile neurale din creier.

Își aminti un adagiu de la școală: tiparele tind să se repete, pentru succes sau pentru eșec.

— Mintea mea a creat zone de rezistentă, muschi mentali, portiuni de stocare auxiliare. Poate că de aceea constrîngerea lor n-a avut succes complet...

Bătrînul lui unchi cumsecade va fi mîndru de el.

Bait se scărpină în cap, ca si cum ar fi încercat să scormonească după orice rădăcină de păr care i-ar mai fi rămas.

— Sugerez să ne facem timp să trecem iarăsi prin laboratorul lui Chobyn...

Directorul arăta nerăbdător.

— Am făcut deja asta, după ce a dezertat. Chobyn era doar un cercetător de mică importantă, dintr-o familie lipsită de importantă, asa că nu avea un spatiu foarte mare. L-am folosit ca depozit de la plecarea lui.

Rund sterse schițele de pe ecranul de desen. Fără să-i ceară permisiunea lui Kinnis, se grăbi spre vechea zonă de lucru.

În interiorul laboratorului de mult abandonat, cercetă lista componentelor si a fragmentelor de însemnări rechizitionate. Trecu peste holofotografiile administrative de supraveghere, luate de Chobyn — dar nu apăru nimic important.

Inventatorul renegat modificase clasicele ecuatii Holtzman descoperite cu milenii în urmă. Cei mai sclipitori savanti moderni nu întelegeau cum funcționau formulele ezoterice ale lui Tio Holtzman — doar că *funcționau*. Rund nu putea să înteleagă nici ceea ce făcuse Chobyn.

Creierul lui era în flăcări, actionînd cu o eficientă mai mare decît își imaginase că ar fi posibil. Flinto Kinnis stătea în mijlocul activitătii, făcînd tot ce-i

stătea în putință să supravegheze cele petrecute, în timp ce Rund parcurgea întreg spațiul laboratorului, ignorîndu-i pe ceilalti. Ciocănea dalele din podea, pereții si tavanul, fiecare centimetru pătrat.

Îngenunchind la o îmbinare dintre podea si peretele exterior al statiei orbitale, observă o crăpătură care apărea si dispărea din vedere, o portiune camuflată, nu mai mult de o clipire micută, un grăunte de praf în ochi. Rund o fixă pînă cînd începură să-l doară ochii, amintindu-si cum un profesor mentat sever îl învățase să observe. Își acceleră percepțiile, încetinind timpul, *și prinse următorul pîlpîit.*

Exact la momentul corect, Rund păsi prin zid.

Se trezi înăuntrul unei nișe claustrofobice care mirosea a metal si a aer închis. Cu o altă pîlpîire, zidul se închise în urma lui. Abia dacă se putea întoarce în cămăruța strîmtă. Întunericul se lăsă brusc, ca si cum ceva l-ar fi orbit. Respirația deveni un efort. Toate suprafetele erau înghețate.

Bîjbîind în beznă, găsi foi subțiri de cristal ridulian, ecrane de desen, mosoare de fibre shiga încărcate de date. Strigă, dar cuvintele îi fură aruncate înapoi. Nu putea auzi sau vedea nimic din camera principală.

Cînd zidul pîlpîi din nou, Rund ieși poticnindu-se, epuizat dar entuziasmat. Directorul Kinnis se uita țintă la el.

— E o cameră secretă, ecranată, dar cîmpul pare sa se defecteze. Chobyn a lăsat multe informatii înăuntru.

Kinnis îsi strînse înfrigurat mîinile.

— Excelent, trebuie să le recuperăm. Am intenția să descopăr toate dedesubturile afacerii.

Se întoarse către unul dintre tehnicienii înalti.

— În clipa în care clipește din nou, du-te înăuntru si adu tot ce găsesti!

Tehnicianul luă poziție ca o pisică la vînătoare, își alese perfect momentul și sări înainte, pătrunzînd în perete. Camera dispăru din nou.

Dar, pe măsură ce Rund si Kinnis asteptară în vechiul laborator cîteva minute, apoi jumătate de oră, omul nu se întoarse. Nu puteau auzi nici un sunet, nici nu reusiră să facă nisa să se deschidă din nou, în ciuda loviturilor repetate în plăcile structurale albe.

O echipă de muncitori intră, aducînd unelte de tăiat si deschiseră peretele, dar nu găsiră decît stratul de aer standard dintre peretii stației. Nici măcar scanerele nu arătau nimic neobisnuit în zonă.

În timp ce tehnicienii deveneau din ce în ce mai disperați, Haloa Rund privea în gol, cu mintea pierdută într-o proiectie aproape mentatică. Bazîndu-se pe o variatie a ecuațiilor Holtzman, presupuse că acest cîmp de invizibilitate pliase spatiul însuși într-o cută în jurul camerei ascunse.

Cînd iesirea pîlpîi iarăsi si rămase deschisă, tehnicianul căzu înapoi afară, cu chipul palid si ochii goi. cu unghiile rupte si sîngerînde, ca și cum ar fi încercat să-si sape iesirea. Doi oameni se repeziră să-l ajute, dar tehnicianul era mort, în aparență sufocat sau înghetat în urma straniei sale călătorii. Unde îl dusese „pîlpîirea"?

De teamă, nimeni nu se duse să recupereze datele din nisa încă deschisă, pînă cînd Rund nu-si făcu loc printre ei. ca în transă. Kinnis protestă doar simbolic, avînd în ochi setea pentru depozitul de informații.

Asteptînd ca bariera să se închidă în orice clipă, Rund aruncă afară ecrane de schite, mosoare de fibre shiga, foi de cristal ridulian, în timp ce tehnicienii se asezară în patru labe să le adune. Ca si cum ar fi fost acordat psihic la straniul generator de cîmp, Rund păsi înapoi în siguranta laboratorului doar cu cîteva

clipe înainte ca peretele să se blocheze din nou, la fel de solid ca înainte.

Talis Bait privi însemnările adunate.

— O să fie nevoie de o investiție serioasă ca să cercetăm cum trebuie lucrările astea.

Uitînd deja de tehnicianul mort, directorul Kinnis arăta de parcă ar fi încercat să se decidă cum să-si asume meritul pentru muncă.

— O să-l conving pe premierul Calimar că avem nevoie de fonduri generoase. Foarte generoase... Rund, tu vorbeste cu contele Ilban. Între ei, vor fi în stare să-și dea seama cum să facă rost de bani multi.

„Răzbunare". A creat limba vreodată un cuvînt mai delicios? Îl repet în sinea mea cînd mă duc noaptea la culcare, încrezător că-mi va dărui vise placute.

BARONUL VLADIMIR HARKONNEN

Guvernul planetei Richese avea nevoie de un aflux mare, dar neoficial, de solari pentru a finanta cîmpul de invizibilitate redescoperit al lui Chobyn. Iar premierul Ein Calimar știa unde să găsească toate fondurile de care avea nevoie.

Ajunse pe Giedi Prime, furios că trebuia să facă presiuni pentru plata de mult datorată de Casa Harkonnen. În loc să fie dus direct la fortăreata amenințătoare, unde îl întîlnise întotdeauna pe baron pînă acum, căpitanul gărzii Kryubi îl conduse pe Calimar adînc în inima apăsătoare a orasului Harko City.

Bărbat subtire, elegant îmbrăcat, Calimar își făcea curaj, încercînd să nu-și piardă firea. Baronul juca întotdeauna jocuri psihologice. Premierul trebuia să încheie aceste negocieri și să le supravietuiască. Pentru cine știe ce motiv necunoscut, nobilul Harkonnen hotărîse să inspecteze uzinele de reciclare a deșeurilor în această dimineață, iar premierul fusese informat că întîlnirea trebuia să aibă loc acolo, sau deloc. Calimar strîmbă din nas gîndindu-se la asta.

În interiorul imensului edificiu, aerul era umed, cald si plin de mirosuri pe care-ar fi preferat să nu le simtă niciodată. În spatele ochelarilor cu ramă de aur, ochii îl înțepau, simțea duhoarea pătrunzînd prin costumul din material sintetic și stia că acest costum va trebui să fie ars o dată ce se va întoarce în birourile sale de la Centrul Triadei. Dar nu se va întoarce fără banii pe care baronul îi datora Casei Richese...

— Pe aici, zise Kryubi, cu buzele ferme umbrite de o mustață subțire. Îl conduse pe Calimar în susul unui sir interminabil de trepte, pînă la o rețea de pasarele. Aceste pasaje înalte treceau pe deasupra unor bazine cu reziduuri emanînd un miros înțepător, ca niste acvarii sinistre pentru niste mîncători de gunoaie. *Cum intra aici un om atît de gras ca baronul?*

Calimar gîfîi cea mai mare parte a drumului, încercînd să țină pasul cu căpitanul, si văzu în sfîrșit niște lifturi-platformă de metal instalate în locuri convenabile. *Așadar, încearcă deja să mă pună la locul meu.* Nările îi fremătară, și scrîșni din dinți ca să-și stimuleze încrederea în sine. Va avea nevoie să fie dur și să-l trateze pe baron cu o hotărîre fermă.

Prima oară cînd dichisitul Calimar venise pe Giedi Prime, baronul îl lăsase să stea într-o cameră cu un cadavru nevăzut în apropiere. În timp ce premierul își făcuse cererea stînjenitoare pentru un ajutor financiar discret, mirosul de putreziciune din aer sugera o amenințare nerostită.

De data asta, Calimar va schimba rolurile cu bărbatul cel gras. Cu ani în urmă, baronul se oferise să ajute industriile falimentare de pe Richese, cu conditia de a primi serviciile secrete ale unui doctor Suk. Baronul plătise doar o parte din ceea ce conveniseră, iar după aceea ignorase cererile repetate venite de pe Richese. Doctorul, Wellington Yueh, reusise

să identifice boala pacientului său, dar nu avea nici un mijloc de-a o vindeca. Nimeni nu putea face asta...

Așa că baronul folosise acest lucru ca justificare pentru a ignora cererile de a plăti restul onorariului. Dar acum, cu asigurările entuziaste ale directorului stației Korona Flinto Kinnis că era posibilă construirea unui generator de invizibilitate, Calimar avea nevoie de capital de pornire în cantități mari. Munca inițială de cercetare va fi costisitoare, dar cu rivala lor, Ix, blocată și funcționînd mult sub capacitatea optimă, Richese avea o sansă de a-și recîștiga poziția economică de forță.

Baronul trebuia să plătească ceea ce datora, chiar dacă premierul era silit să-l santajeze pentru a-si îndeplini obligațiile...

Premierul porni pe pasarelă către locul unde bărbatul enorm se legăna lîngă șinele aflate sus, deasupra bazinelor cu deșeuri. Kryubi îi spuse să meargă singur mai departe, ceea ce-l făcu pe Calimar să se îngrijoreze. *Intentionează baronul să mă omoare?* O asemenea acțiune ar provoca un tumult în Landsraad. Nu, Casa Richese avea prea multe informații dăunătoare despre Harkonneni, iar stăpînul lor știa asta.

Calimar observă că baronul purta filtre nazale special proiectate împotriva duhorii din uzinele de reciclare. Fără o protectie asemănătoare, premierul nu voia să stie cîte toxine putea inhala cu fiecare respirație. Își scoase ochelarii și le sterse lentilele, dar pe ele rămase un strat uleios, neuniform.

— Domnule baron Harkonnen, acesta este un loc... neortodox pentru întîlnirea noastră.

Baronul se uita la curenții rotitori din mocirla plină de cocoloase ca si cum s-ar fi uitat printr-un caleidoscop.

— Am afaceri de care trebuie să mă ocup, Calimar. Vom vorbi aici, sau nicăieri în altă parte.

Premierul recunoscu mesajul nerostit, lipsa grosolană de respect din partea unui om grosolan. Ca răspuns, își luă un ton cît mai sever posibil.

— Într-adevăr, baroane... Și ca adulți, în aceeași măsură si conducători ai lumilor noastre, avem obligații de îndeplinit. Domnia-ta, domnule, nu ți le-ai îndeplinit. Richese ți-a furnizat niște servicii pe care le-ai solicitat. Esti obligat să plătesti ceea ce a mai rămas din onorariul asupra căruia ne-am înțeles!

Baronul îl privi furios.

— Nu-ți datorez nimic. Doctorul tău Suk nu m-a vindecat.

— Acest lucru nu a făcut niciodată parte din înțelegere. El te-a examinat și a diagnosticat boala. Trebuie să plătesti!

— Refuz, replică baronul, ca si cum voia să încheie subiectul. Acum poți să pleci...

Trăgînd adînc aer în piept, ceea ce-l făcu să se înece, premierul insistă în continuare:

— Domnule, am încercat de mai multe ori să fiu rezonabil, dar, luînd în considerare refuzul criminal al domniei-tale de a plăti, mă simt cu totul îndreptățit să schimb condițiile înțelegerii noastre. În consecință, ridic pretul...

Calimar numi o sumă exorbitantă de solari si adăugă:

— Richese este pe deplin pregătită să ducă problema la curtea Landsraadului, unde juristii si avocații vor proba cazul nostru. Vom dezvălui originea bolii domniei-tale si vom descrie degenerarea continuă si slăbiciunea căreia îi ești supus. Poate că vom prezenta chiar dovezi referitoare la instabilitatea mintală crescîndă...

Chipul baronului se învineti de furie, dar, înainte de a apuca să explodeze, fură întrerupți de sosirea a trei soldati din gardă. Aceștia escortau un bărbat înalt

și zvelt, care purta haine splendide, bine croite, cu pantaloni fluturători.

Mephistis Cru făcu tot ce-i stătea în putință să ignore mirosurile alarmante din jurul lui și înaintă.

— M-ai chemat, stăpîne baron?

Privi dintr-o parte în alta si se încruntă, apoi, cu privire dezaprobatoare, coborî ochii spre bazin.

Baronul se uită pieziș la premierul Calimar, apoi se întoarse înapoi spre Cru și spuse:

— Am o întrebare delicată de pus, o problemă de maniere...

Fața fălcoasă se concentră, căpătînd o expresie de furie mortală.

— Pot avea încredere că îmi vei da un răspuns satisfăcător?

Consilierul stătea drept si mîndru.

— Desigur, domnule baron. Sunt aici să vă servesc.

— Încă de la dezastrul banchetului meu de gală, m-am tot întrebat. Ar fi politicos din partea mea să te arunc în această capcană mortală de deseuri eu însumi, sau ar trebui să pun un soldat să facă asta, ca să nu-mi murdăresc mîinile?

Cru făcu un pas înapoi, alarmat, iar Kryubi făcu semn soldaților să-i blocheze retragerea.

— Eu... nu înțeleg, stăpîne. Ți-am dat doar cele mai bune...

— Nu-mi dai un răspuns limpede, ei? Foarte bine, cred c-o să pun gărzile s-o facă.

Baronul făcu o miscare din mîna durdulie.

— Probabil că asta e oricum alternativa cea mai politicoasă...

Dintr-o dată, consilierul pentru etichetă nu se mai putu gîndi la nimic cuviincios de spus. Răcni cuvinte surprinzător de urîte, pe care pînă și baronul le găsi jignitoare. Gărzile în uniformă îl apucară pe bărbatul subțiratic de brate si, cu un gest lin și mecanic, îl

aruncară de pe pasarelă. Vesmintele elegante ale lui Cru fluturară în cădere. Acesta reusi să se răsucească în aer înainte să cadă în bazinul adînc cu reziduuri umane.

În timp ce Cru se zbătea si dădea din picioare, încercînd să-si croiască drum prin mocirla de deseuri, baronul se întoarse către vizitatorul său șocat.

— Iartă-mă, domnule premier... As dori să privesc asta si să savurez fiecare clipă.

Tușind, Mephistis Cru reusi cumva să ajungă la marginea alunecoasă si rotunjită a bazinului, unde se apucă de muchie si vomită pe podeaua curată, ratînd complet balta de gunoaie. Gărzile, care purtau mănusi de polimer, se îndreptară spre el și îl apucară de mîini.

Cînd îl traseră pe Cru în sus, peste margine, acesta izbucni în plîns de usurare si de groază. Consilierul suspina și tremura, acoperit de noroi si excremente. Se tîngui către pasarela înaltă, implorînd iertarea.

Gărzile îi legară mici greutăți de glezne si-l aruncară înapoi în mizeria puturoasă.

Calimar privi cu groază aceste evenimente, dar refuză să se lase intimidat.

— Am socotit întotdeauna că este revelator să fiu martor la profunzimea cruzimii tale, baroane Harkonnen.

Se sili să-si păstreze vocea fermă în timp ce nefericita victimă continua să se zvîrcolească dedesubt.

— Am putea oare continua cu probleme mai importante?

— Oh, taci o clipă!

Baronul arătă spre silueta care dădea din mîini, surprins că Cru încă mai avea puterea de a-si ține capul afară din masa lipicioasă.

Calimar refuză să fie dat deoparte.

— Cu mulți ani în urmă, împăratul Elrood l-a dat afară pe stăpînul meu, contele Ilban Richese, de pe Arrakis, pentru că părea slab. Cînd propriul tău frate vitreg, Abulurd, a părut slab, l-ai înlăturat si ai preluat controlul operatiunilor cu mirodenie, înainte ca Elrood să actioneze el însuși. Landsraadul si împăratul n-au nici o simpatie pentru conducătorii impotenți. O dată ce vor afla de boala care te slăbeste si de felul în care ți-a fost transmisă de o vrăjitoare, vei deveni obiectul batjocurii întregului imperiu...

Ochii negri ca de păianjen ai baronului deveniră tăioși ca obsidianul. Dedesubt, consilierul de etichetă se scufundă sub deseuri, dar cumva iesi iar la suprafață să ia o gură de aer. Scuipa, tușea și împroșca.

Baronul era foarte conștient de cît de glumeț fusese împăratul Corrino în ultima vreme. Calimar îl avea pe rivalul său la degetul mic, și amîndoi știau asta. Baronul putea să se înfurie cît voia, dar nu avea nici o îndoială că richesienii vor face exact așa cum amenintau. Pe un ton conciliator, spuse:

— Nu pot plăti atît de mult. Cu siguranță, putem ajunge la un compromis mai rezonabil?

— Am căzut de acord asupra unei sume, baroane, si ai fi avut ocazia să plătești oricînd. Dar s-a terminat. Acum, propria ta neghiobie a mărit pretul!

Baronul se înecă auzind răspunsul.

— Dacă aș goli toate tezaurele de pe Giedi Prime, tot n-aș putea să-ți dau atîția solari!

Calimar ridică din umeri. Capul lui Mephistis Cru era acum scufundat, dar mîinile se zbătură din nou. Chiar și cu greutățile la glezne, reusi să se mențină la suprafață pentru alte cîteva minute agonizante.

Premierul lansă un ultim atac.

— Am înaintat deja plîngerea noastră la curtea Landsraadului. Peste două săptămîni este fixată o

audiere. Putem revoca ușor acea acțiune, dar numai dacă ne plătesti înainte de asta.

Baronul căuta disperat o soluție, dar stia că n-are de ales — deocamdată.

— Mirodenie! Pot plăti în mirodenie! Am destul melanj pus deoparte ca să plătesc blestematul tău de preț, și ți-l pot da imediat. Asta ar trebui să fie o monedă destul de solidă pentru un șantajist murdar ca tine!

— Insultele tale nu înseamnă nimic. Grifonul Harkonnen n-are dinți...

Calimar lăsă să-i scape un rîs usor, apoi deveni mai circumspect.

— Totuși, după baia de sînge de pe Zanovar, și avînd în vedere amenințările continue ale lui Shaddam la adresa stocurilor ilegale de mirodenie, ezit să accept plata în această formă.

— E singurul fel în care vei fi plătit. Poți accepta melanjul acum, sau aștepți pînă cînd fac rost de suficiente finanțe pentru o formă alternativă de plată.

Pe buzele baronului fulgeră un surîs insinuant.

— Ar putea dura luni întregi...

— Foarte bine.

Calimar socoti că era cel mai bun lucru pe care-l putea obține, din moment ce adversarul lui avea nevoie să salveze aparențele măcar în mică măsură.

— Vom aranja pentru transferul secret al rezervelor tale pe satelitul nostru laborator Korona, unde vor fi păzite si păstrate în siguranță!

Premierul își îngădui să se simtă satisfăcut.

— Mă bucur că problema este rezolvată acum, desi îmi pare rău că a trebuit să fac asta.

— Nu, nu-ti pare rău, se răsti baronul, păstrînd un chip de piatră. Acum pleacă de-aici si să nu mai încerci niciodată să mă șantajezi!

Calimar făcu tot ce-i stătea în putintă să-si ascundă nervozitatea, în timp ce traversa pasarela si cobora în grabă scările...

Scos din fire, baronul îsi îndreptă din nou atenția asupra lui Mephistis Cru. Omul ăsta spilcuit, atît de preocupat de formalități si parfumuri sofisticate, dădea dovadă de o putere surprinzătoare. Era admirabil, într-un fel. Chiar și cu greutătile la glezne, tot nu se înecase încă.

În sfîrsit, sătul de spectacol, baronul îi ordonă căpitanului Kryubi să pornească lamele de tocat ale bazinului. Cînd lichidul gros, cu cocoloase, începu să se rotească, Mephistis Cru încercă si mai frenetic să înoate.

Baronul nu-și dorea decît să-l fi putut adăuga si pe premierul Calimar în mixtură.

În istorie, sînt mai multe tragedii decît triumfuri. Putini savanti vor să studieze o lungă litanie de evenimente care se termină cu bine. Iar noi, Atreizii, ne-am lăsat urmele în istorie mai mult decît am avut vreodată intentia.

DUCELE PAULUS ATREIDES

Ținînd în mîna stîngă un pumnal cu aspect primejdios, iar în dreapta un cuțit mai mic, pentru lovituri joase, Duncan Idaho fandă spre Leto.

Retrăgîndu-se în sala de banchet, Leto se răsuci ca să-si acopere punctele vulnerabile cu un semiscut sclipitor. Reflexele maestrului spadasin începuseră deja, potrivind viteza lamei în asa fel încît vîrful să se poată strecura prin bariera atenuantă.

Leto îl surprinse pe Duncan făcînd o mișcare neortodoxă. Se aruncă direct spre mai tînărul său oponent. Aceasta mări viteza relativă a pumnalului lui Duncan față de scutul lui Leto, iar lama alunecă pe bîzîitorul perete protector.

Leto ridică sabia lui scurtă, dar tînărul maestru spadasin sări din calea ei, săltă pe masa de banchet și alergă cu spatele, cu grația unei pisici.

Ochii cu fațete ai capului de taur salusan împăiat și portretul în costum roșu de matador al ducelui Paulus păreau să privească duelul cu interes.

— Sfeșnicele alea au fost un dar de nuntă pentru părinții mei, avertiză Leto rîzînd. Dacă le spargi, o să-ți jupoi o bucată de piele în locul lor.

— N-o să fii în stare să-mi atingi pielea, Leto.

Duncan făcu pe masă un salt înapoi, ostentativ jignitor.

În timp ce maestrul spadasin era încă în aer, Leto balansă într-o parte mîna cu pumnalul, dărîmînd el însuși unul dintre sfeșnicele lungi si rostogolindu-l sub picioarele lui Duncan. Maestrul spadasin își pierdu echilibrul și căzu pe spate. Sărind pe masă, Leto alergă spre el cu sabia scurtă în mînă, gata să încheie acest duel de antrenament. Ar fi fost prima lui victorie. Dar Duncan nu mai era acolo...

Maestrul spadasin continuă să se rostogolească si se aruncă de pe marginea îndepărtată a mesei, apoi alergă ca un crab pe sub mobila grea și ieși în spatele lui Leto. Ducele dădu înapoi, întorcîndu-se cu fața la adversar, amîndoi zîmbind larg.

Duncan împunse cu cutitele, dansînd pe marginea zonei protejate de semiscut, dar Leto pară cu dexteritate cu sabia scurtă si pumnalul.

— Ești neatent, duce Atreides. Ti-e dor prea mult de femeia ta.

Într-adevăr, mi-e dor. Dar nu-mi voi permite niciodată s-o arăt... Lamele lor loviră, alunecară, scrîsniră muchie pe muchie. *Nici măcar fată de tine, Duncan.*

Leto fentă cu sabia scurtă, apoi ridică pumnul, trecînd mîna goală prin scut și apucînd tunica verde, largă, a lui Duncan, doar ca să arate că își putea atinge adversarul. Surprins, maestrul spadasin se smuci ca să se elibereze, fluturînd pumnalul mic pe la ochii lui Leto, aproape atingîndu-l, dar nu prea aproape. Duncan săltă mai jos, pe un scaun, făcînd să se clatine mobila grea, dar păstrîndu-si echilibrul pe vîrful picioarelor.

Pe ușa sălii de banchete intră o servitoare tînără, cu chipul deschis și inocent, purtînd după ea o tavă

cu gustări. Cu un gest rapid, Leto îi făcu semn să-i lase în pace, iar Duncan alese acest moment să sară asupra lui. De data asta nu folosi pumnalele, ci izbind scut contra scut pentru a-l doborî pe Leto de pe masă. Tot ce putu servitoarea să facă fu să iasă în fugă din sala de banchete fără să scape tava.

— Nu da niciodată atenție lucrurilor care-ți distrag atenția, Leto.

Duncan își ținu respirația și se retrase.

— Dușmanii tăi vor născoci diversiuni ca să te facă să-ți concentrezi atenția unde nu trebuie. Apoi vor lovi.

Gîfîind, Leto stătea pe spate și simțea sudoarea scurgîndu-i-se prin părul negru.

— Destul! M-ai învins din nou...

Își închise semiscutul, iar maestrul spadasin băgă mîndru lamele în teacă, apoi îl ajută pe duce să se ridice în picioare.

— Sigur că te-am învins, comentă Duncan. Dar m-ai păcălit de cîteva ori. Foarte interesante tactici. Înveți, domnule...

— Unii dintre noi nu-și pot permite să petreacă opt ani pe Ginaz... Iar oferta mea de a-ți aduce colegul, pe Hiih Resser, pe Caladan, rămîne valabilă. Dacă se luptă doar cu jumătate din abilitatea ta, va fi un adaos binevenit pentru garda Casei Atreides.

Duncan arăta necăjit.

— Am auzit puține despre el de cînd s-a întors la Casa Moritani. Mă temeam că grummanienii ar putea să-l omoare cînd ajunge acasă, dar se parte că a supraviețuit. Cred chiar că acum e membru al gărzii personale a vicontelui...

Leto își șterse transpirația de pe frunte.

— Evident, e mai puternic și mai deștept decît înainte. Sper doar că nu a fost corupt.

— Nu-i usor să corupi un maestru spadasin, Leto.

Thufir Hawat stătea la ușa sălii de banchet, observînd. Acum, că ședința de antrenament se terminase, mentatul înaintă și făcu o ușoară plecăciune, silueta lui musculoasă reflectîndu-se distorsionat pe pereții de obsidian albastru.

— Sunt de aceeasi părere cu maestrul tău spadasin, domnule duce, că devii un luptător tot mai bun. Totuși, aș dori să adaug intuiția mea în materie de tactică și să-ți reamintesc că distragerea atenției și diversiunile pot merge în ambele părți...

Leto se trînti pe unul dintre scaunele de la masă, în timp ce Duncan punea sfeșnicul răsturnat, dar nevătămat, în picioare pe masă.

— Ce vrei să spui, Thufir?

— Sunt comandantul securității tale, domnule duce. Grija mea principală este să te țin în viață și să protejez Casa Atreides. Am eșuat atunci cînd n-am prevenit explozia iahtului aerian, la fel cum am eșuat cînd tatăl tău a murit în arenă...

Leto se întoarse să se uite la capul împăiat al creaturii monstruoase, cu multe coarne, care-l ucisese pe Bătrînul Duce.

— Stiu deja ce-o să spui, Thufir. Nu vrei ca eu să mă alătur luptelor de pe Ix. Ai prefera să fac în schimb ceva sigur.

— Vreau să-ți iei foarte în serios rolul de *duce*, domnia-ta.

— Sunt perfect de acord, interveni Duncan. *Rhombur* trebuie să fie prezent fizic în focul bătăliei, pentru ca oamenii săi să-l poată vedea, dar *tu* trebuie să înfrunți Landsraadul. Personal, cred că ar putea fi o luptă chiar mai grea...

Încruntat, Leto se uită la cei doi sfătuitori militari ai săi.

— Tatăl meu a fost în primele linii ale revoltei de pe Ecaz, și la fel și Dominic Vernius.

— Erau alte vremuri, domnule duce. Iar Paulus Atreides nu ținea întotdeauna seama de sfaturi.

Hawat aruncă o privire semnificativă către monstruosul cap de taur.

— Trebuie să faci din asta o victorie, în stilul tău propriu.

Leto ridică sabia scurtă peste un umăr, ținînd mînerul ușor, de parcă ar fi tinut un pumnal, și o aruncă. Lama se roti în aer.

Ochii umbriți ai mentatului se măriră, iar Duncan tresări cînd lama pătrunse în gîtul negru si solzos al taurului. Sabia se înfipse în fiară si rămase acolo, vibrînd.

— Ai dreptate, Thufir. Mă interesează mai mult rezultatele decît gesturile mărețe.

Mulțumit de el însuși, Leto se întoarse din nou către consilierii săi.

— Trebuie să fim siguri că întregul imperiu învață lecția de pe Beakkal. Fără avertizare... Fără milă... Fără echivoc. Nu sînt un om cu care te poti juca!

Nu există fapte — doar postulate observationale într-un amestec de predicții care se regenerează la nesfîrșit. Realitatea consensuală cere un cadru de referință fixat. Într-un univers infinit, cu mai multe niveluri, nu poate exista fixitate; ca urmare, nici o realitate consensuală absolută. Într-un univers relativist, pare imposibil să testezi cît de demn de încredere este un expert cerîndu-i să fie de acord cu un alt expert. Amîndoi pot avea dreptate, fiecare în propriul său sistem inertial.

Cartea Azhar a Bene Gesserit

În aripa lui Anirul din palatul imperial, Cucernica Maică Mohiam păși alunecînd în apartamentul lui Jessica fără să bată la ușă.

Simțind prezența bătrînei, Jessica ridică ochii de la birou, unde scria în jurnalul din pergament legat pe care i-l dăduse Anirul. Lăsă jos pana de scris si închise caietul.

— Da, Cucernică Maică?

— Un fapt tocmai mi-a fost supus atenției de către agenta noastră operativă Tessia, zise Mohiam pe tonul unei profesoare nemulțumite. Era un ton pe care Jessica îl auzise de multe ori de la Maica Proctor Superior. Mohiam putea arăta compasiune si bunătate cînd era mulțumită de eleva ei, dar putea fi și neîndurătoare.

— Am asteptat de la tine să concepi o fiică Atreides, potrivit ordinelor pe care le-ai avut. Să înțeleg că ai fost iubita ducelui timp de trei ani? *Trei*

ani ti-au dat o mulțime de ocazii să rămîi însărcinată! Nu pot decît să presupun că ai refuzat intenționat să ne urmezi instrucțiunile. As dori să stiu de ce!

Deși inima îi tresări, Jessica rămase neclintită sub privirea lui Mohiam, fără să sovăie. Se așteptase la asta, dar tot se simțea din nou ca o fetiță, zdrobită de dezamăgirea pe care profesoara ei fusese mereu capabilă să o mînuiască.

— Îmi pare rău, Cucernică Maică.

În timp ce Jessica urmărea buzele încretite mișcîndu-se, își aminti cum o observase Mohiam, cum îi studiase fiecare mișcare atunci cînd o testase cu mortalul gom jabbar. Acul otrăvit, cutia cu durere. Cu acel ac la gîtul lui Jessica, Mohiam ar fi putut-o ucide într-o fracțiune de secundă.

— Ți s-a ordonat să faci un copil. Ar fi trebuit să rămîi însărcinată de prima oară cînd te-ai culcat cu el.

Jessica reuși să-si păstreze vocea fermă, fără să se poticnească sau să se bîlbîie.

— Există motive, Cucernică Maică. Ducele era supărat pe concubina lui, Kailea, si avea multe probleme politice în afară. Un copil neasteptat în acel moment ar fi fost o mare povară pentru el. Mai tîrziu, era înnebunit de durere din cauza mortii fiului său, Victor.

Femeia mai vîrstnică nu arătă cîtusi de puțin simpatie.

— Atît de supărat încît să i se altereze calitatea spermei? Esti o Bene Gesserit. Cu siguranță te-am învătat altfel. Ce-ai avut în cap, copilă?

Mohiam a fost întotdeauna expertă în manipularea emoțiilor mele. O face și acum. Jessica își aminti sieși că lucrul cu care se mîndrea Comunitatea era întelegerea a ceea ce însemna să fii om. *Ce act mai uman as fi putut comite decît să-i dăruiesc un copil bărbatului pe care-l iubesc?*

Refuză să bată în retragere, vorbind într-un fel care, era sigură, o va lua prin surprindere pe bătrîna ei profesoară.

— Nu mai sînt eleva ta, Cucernică Maică, asa că fii amabilă si nu mi te mai adresa în felul acesta condescendent.

Răspunsul o ului pe Mohiam. Rămase tăcută.

— Ducele nu era pregătit pentru un alt copil, și avea acces la propriile sale măsuri contraceptive.

Nu-i o minciună, doar o diversiune.

— Sunt însărcinată acum. Ce rost are să mă sîcîiți? Pot avea cîte fiice vreti!

Cucernica Maică scoase un rîs strident, dar chipul i se îmblînzi.

— Fată încăpățînată!

Iesi pe ușă, cu un amestec de emoții arătîndu-se pe față. Trase aer în piept și păși ușor de-a lungul holului. Fiica ei secretă avea o tendință spre încăpățînare și sfidare. Mohiam ajunse la concluzia că trebuia să fie de la sîngele Harkonnen din vinele ei...

*

În aerul uscat, răcit artificial, al resedintei de la Arrakeen, doamna Margot Fenring urmărea cu ochii ageri de Bene Gesserit cum menajera fremenă împacheta metodic lucrurile pentru călătoria prelungită pe Kaitain. Femeia, Mapes, n-avea simțul umorului și practic nici un fel de personalitate, dar muncea din greu și respecta instrucțiunile.

— Adu-mi rochia trandafirie și toaletele de culoarea piersicii si șofranului... și rochia lungă mov pentru aparițiile obișnuite la curte, ceru Margot. Si vesmintele acelea care se transformă, din voal de mătase, pentru noapte, după ce se întoarce contele Fenring din călătoria de afaceri.

În timp ce vorbea, ascunse de ochii servitoarei o filă de pergament imperial.

— Da, doamnă.

Fără un zîmbet sau o privire mînioasă, femeia ca o păstaie uscată plie lenjeria lucioasă, apetisantă, si o împachetă împreună cu toate celelalte obiecte pentru plecarea lui Margot pe Kaitain.

Aproape sigur, această femeie călită a deșertului înțelegea mult mai multe despre doamna Fenring decît lăsa să se înțeleagă. Cu ani în urmă, în bezna noptii, Mapes o condusese pînă la un sietch ascuns din munti, ducînd-o să o vadă pe Sayyadina lor, echivalentul fremen al unei Cucernice Maici. După aceea, întregul sietch dispăruse. Mapes nu mai rostise niciodată nici un cuvînt despre incident si evitase toate întrebările.

Acum, contele Fenring plecase din nou, iar Margot stia că soțul ei plecase în secret către lumea închisă Ix, desi el credea că își ținea ascunse de ea toate miscările si misiunile lui furișe. Îl lăsa să-si păstreze micile iluzii, pentru că acestea le întăreau căsnicia. Într-un univers al secretelor, Margot păstra și ea suficient de multe.

— Să pregătești cina mai devreme, ordonă Margot. Și fii gata să pleci cu mine în maximum două ore!

Cu brațele puternice încordate, Mapes încuie valizele pline si le purtă către usă fără să folosească suspensoarele atașate.

— As prefera să rămîn aici, doamnă, decît să fac această călătorie prin spațiu.

Margot se încruntă la ea, nevrînd să accepte nici o altă discuție.

— Cu toate acestea, o să mă însotesti. Multe doamne de la curte vor fi curioase să vadă o femeie pentru care fiecare răsuflare, fiecare fel de mîncare, au fost

impregnate cu mirodenie. Vor vedea ochii tăi albastru-în-albastru si îi vor socoti drăguti...

Mapes se retrase.

— Am treburi de făcut aici. De ce ar trebui să-mi irosesc vremea cu neghiobi afectati?

Margot rîse usor.

— Pentru că le-ar prinde bine curtenilor să vadă o femeie care stie cum să muncească. Ei, asta ar fi o priveliste exotică pentru ei!

Încruntîndu-se în semn de răspuns, servitoarea iesi tîrînd cele două valize.

Cînd Mapes dispăru din vedere, Margot atinse din nou foaia de pergament imperial care-i fusese trimisă prin curier. Îsi plimbă vîrfurile degetelor peste micile protuberanțe codificate, căutînd și alte subtilități în mesajul scurt primit de la doamna Anirul.

„Avem nevoie de ochii tăi aici, la palat. Jessica si copilul ei aproape că au fost prinși într-o încercare de asasinat împotriva împăratului. Trebuie să avem grijă de ei. Inventează scuze, dar vino repede."

Margot strecură bilețelul într-un buzunar al rochiei, apoi se ocupă de ultimele detalii.

Politica este arta de a părea sincer si deschis, în timp ce ascunzi cît mai mult posibil.

Statele: Viziunea Bene Gesserit

De la numirea sa ca ministru imperial al mirodeniei, contele Hasimir Fenring petrecuse mai mult timp la bordul transspatialelor decît oricînd înainte. O lăsase chiar în acea dimineată pe Margot la Arrakeen, unde îsi făcea bagajele pentru o vacanță pe Kaitain. Îi făcea pe plac fermecătoarei sale sotii cu micile vacante si călătorii de agrement.

Dar Fenring avea treburi importante de făcut, îngrijind-se de afacerile împăratului. Pe Ix, Hidar Fen Ajidica ar fi trebuit să termine totul pînă acum, să fie gata pentru testul cu adevărat vital.

În timpul acestor călătorii plicticoase, cu toate opririle si întîrzierile lor, Fenring îsi păstra talentele mortale ascuțite. Numai cu cîteva clipe în urmă, în camera de baie privată a fregatei, Fenring îsi pusese mănusi negre elegante, încuiase usa si-l sugrumase pe unul dintre enervanții negustori Wayku.

„E un mare talent să-ți ascunzi ostilitatea", spunea un întelept din vremuri străvechi. Cît de adevărat era!

Fering lăsase trupul îmbrăcat în salopetă într-o îngrădire încuiată pentru toalete, înconjurat chiar de suvenirurile prea scumpe si prost făcute care-i apartineau negustorului Wayku. Fără îndoială, cînd un

alt servitor avea să descopere cadavrul, avea să ia fleacurile si să încerce să le vîndă vreunui pasager care nu bănuia nimic...

Frustrările lui fiind satisfăcute pentru moment, contele luă o navetă care-l duse prin norii cețoși ai planetei Ix, însoțind cîțiva comercianți și furnizori de resurse industriale oficial aprobați. Micul vehicul aterizâ în mijlocul zarvei bine păzite a spațioportului noului Xuttuh, o streașină latâ, deschisă la marginea unui canion. Stînd pe dalele galbene ca fierea, Fenring adulmecă mirosul distinctiv al multor tleilaxu. Dădu din cap exasperat. Talentele de constructori ale omuleților erau jalnic de insuficiente, iar dovezile de meșteșug prost erau prezente pretutindeni, din belsug. Un sistem public de informații anunța navetele care soseau si plecau. Vreo cîțiva străini mult mai înalți aduceau provizii și se tîrguiau cu administratorii cercetărilor asupra structurii prețurilor. Nu se vedea nici un sardaukar.

Făcîndu-și drum către baricadele de securitate, Fenring îmbrînci doi Maeștri Tleilaxu ca să-i dea la o parte din drum, ignorîndu-le protestele, apoi ocoli o băltoacă de apă de sub un acoperis de piatră care picura.

După ce introduse codurile lui de acces de nivel înalt și își dovedi identitatea, mesaje grăbite fură trimise către complexul de cercetări de dedesubt. Fenring nu se grăbi; Hidar Fen Ajidica nu va avea timp să ascundă totul...

În interiorul tunelurilor de acces în adîncime, zîmbi larg cînd un ofițer sardaukar se repezi spre el, cu uniforma de comandant, negru cu gri, în dezordine.

— Nu te așteptam, conte Fenring...

Tînărul conducător al legiunilor imperiale, comandantul Cando Garon, ridică o mînă, ca pentru a-l saluta pe ministrul mirodeniei. În schimb, Fenring

apucă mîna musculoasă a ofițerului si i-o scutură energic cu una dintre mîinile înmănusate pe care le folosise ca să-l sugrume pe negustor.

— Nu trebuie să mă aștepți, comandante Garon, dar trebuie să fii întotdeauna *pregătit* pentru mine, hmmm?

Soldatul acceptă ușoara dojană cu grație si se întoarse să-l conducă pe omul împăratului către instalațiile de la adîncime.

— Pentru că veni vorba, comandante, tatăl tău se simte bine. Basharul suprem face treaba cea mai importantă din cariera sa.

Tînărul Garon înalță sprîncenele.

— Asa? Suntem izolați aici, și primesc rareori vești de la el.

— Da, hmmm, împăratul îl tine ocupat, punîndu-l să distrugă planete. Zanovar e ultima lui ispravă. Acum e complet lipsită de viață...

Fenring pîndi orice reacție, dar tînărul comandant încuviință pur și simplu din cap.

— Tatăl meu este întotdeauna meticulos, așa cum ordonă Shaddam. Te rog, transmite-i salutările mele la întoarcerea pe Kaitain!

O masină-vagonet îi duse prin metropola din cavernă.

— Am venit pentru o nouă serie de teste. Fără doar și poate, Maestrul Cercetător e gata să înceapă. Trebuie să fi făcut anumite, ăăă, aranjamente...

Garon stătea țeapăn pe scaunul lui.

— Va trebui să-l întrebăm pe el. Pînă acum, domnule, producția de mirodenie sintetică continuă remarcabil de bine. Maestrul cercetător pare destul de satisfăcut și chiar entuziasmat.

Garon privea drept înainte, uitîndu-se rareori la însoțitorul lui.

— Extrem de generos, ne-a oferit mie si oamenilor mei mostre din melanjul sintetic. Pare să fie un succes total.

Acest lucru îl surprinse pe Fenring. Ce făcea Ajidica, testa amalul pe legiunile de sardaukari, fără autorizație?

— Comandante, substanta n-a fost încă pe deplin aprobată...

— N-au existat efecte negative, domnule.

Era clar, conducătorul sardaukar n-avea nici o intenție de a respinge ofertele viitoare de drog pentru el sau pentru oamenii lui.

— Am trimis deja un mesaj împăratului si cred că e mulțumit cu ceea ce am făcut. Amalul îmbunătățește mult rezistența si eficiența. Soldații mei sînt foarte mulțumiți de el.

— Multumirea nu face parte din misiunea noastră, comandante. Nu-i asa, hmm-ah?

Cînd mașina-vagonet opri la complexul de cercetare, Garon îl însoti înăuntru fără să scoată nici un cuvînt, deși Fenring mai fusese acolo de multe ori.

Se părea că ofiterului sardaukar i se ordonase să stea cu ochii pe el.

Dar cînd Fenring intră în biroul principal, se opri complet surprins. *Comandantul Cando Garon* însusi stătea lîngă surîzătorul Ajidica. Fenring se uită la omul care-l escortase. Cei doi erau identici pînă la ultimul detaliu.

— Garon, fă cunostintă cu Garon, zise Maestrul Cercetător.

Ofițerul de lîngă Ajidica făcu un pas în față să strîngă mîna duplicatului său, dar sardaukarul care-l însotise pe Fenring — probabil *adevăratul* Garon — nu voia să ia parte la această saradă. Se dadu înapoi, evitînd contactul cu impostorul.

— Doar un mic truc de dansator-față...

Zîmbind, Ajidica etală o gură plină de dinți ascuțiți.

— Poți pleca acum, comandante. Mulțumesc pentru că l-ai însoțit pe contele Fenring!

Cu o privire furioasă, soldatul plecă.

Ajidica își împreună mîinile mici, dar nu-i făcu semn contelui să se așeze în caniscaunul de la birou. Fenring se așeză oricum, privind suspicios la surogatul de sardaukar.

— Am muncit fără pauză, conte Fenring, pentru a produce cantități comerciale de amal. Toate dificultățile au fost rezolvate, iar noua substanță acționează minunat.

— Așadar, o consumi tu însuți, hmmm? Și o dai și sardaukarilor împăratului? Ți-ai depășit autoritatea, Maestre Cercetător!

Cu o licărire întunecată în ochi, Ajidica răspunse:

— Este exact în limitele autorității mele ca șef al cercetării amalului. Împăratul însuși mi-a dat misiunea să realizez un substitut perfect de melanj. Aceasta nu poate fi îndeplinită fără testare.

— Nu pe oamenii împăratului!

— Sunt mai vioi ca niciodată. Mai puternici, mai energici... Trebuie să-ți fie familiară vechea platitudine: „Soldații fericiți sînt soldați loiali". Nu-i așa, comandante Garon?

Cu cel mai slab fosnet posibil, duplicatul lui Garon își schimbă înfățișarea ca să semene cu Ajidica, dar purtînd o uniformă de sardaukar prea largă. Apoi se metamorfoză în împăratul Shaddam Corrino, umplînd din nou îmbrăcămintea. Curgerea mușchilor și a pielii era deconcertantă, iar asemănarea care rezulta era stupefiantă. Părul roșcat și ochii verde închis erau perfecte, ca și expresia feței, de dezgust abia stăpînit. Chiar și vocea împăratului, cînd anunță pe ton autoritar:

— Adu înăuntru sardaukarii! Omorîți-i pe toți din laborator!

Apoi nasul împăratului crescu pînă cînd ajunse să semene cu un morcov de pe Poritrin. În timp ce Ajidica radia la vederea creației sale, dansatorul-fată se transformă încă o dată, de data asta în forma unui ghildar mutant, cu porțiuni ale corpului său deformat întinzînd și sfîșiind hainele.

— Conte Fenring, ti-l prezint pe Zoal, partenerul pe care l-ai cerut pentru testul de navigație al transspatialului. Cu el, te poți infiltra în sistemul de securitate al Ghildei Spațiale de pe Junction.

Fascinat si nerăbdător, Fenring își lăsă deoparte grijile.

— Și acest dansator-față înțelege că eu conduc misiunea asta? Că ordinele mele nu trebuie puse la îndoială?

— Zoal este foarte inteligent și are multe aptitudini, răspunse Ajidica. Nu este antrenat să ucidă, dar va urma orice alte instrucțiuni ai putea să-i dai, fără ezitare.

— Cîte limbi vorbesti? întrebă Fenring.

— De cîte este nevoie, domnule? replică Zoal, cu un accent pe care Fenring nu prea reușea să-l identifice.

Ușorul ton nazal de pe Buzell, poate?

— Voi absorbi orice este nevoie. Dar îmi este interzis să port arme.

— Este programat ca dansator-față, adăugă Maestrul Cercetător.

Fenring se încruntă, nu prea sigur că putea crede asta.

— Atunci o să mă ocup singur de violență, hmm-ah.

Măsură de sus pînă jos creatura crescut în laborator, apoi se întoarse spre șeful cercetărilor.

— Pare să fie exact ceea ce am nevoie. Semnele sînt pozitive pînă acum, iar împăratul este cît se poate de nerăbdător să începem. O dată ce verificăm că navigatorii pot folosi amalul, substitutul nostru de mirodenie va fi gata să fie distribuit în tot imperiul.

Ajidica bătu cu degetele în masă.

— Un asemenea test este doar o formalitate, conte. Amalul a fost deja probat spre completa mea satisfacție.

Secrete în interiorul altor secrete... În intimitate, Ajidica avusese în continuare viziuni mesianice, prestiente, despre conducerea unor forte militare imense împotriva Marilor Case necredincioase.

Zoal avea mulți frați, dansatori-față, crescuți aici, în cuvele axlotl, creaturi metamorfice loiale doar lui si marelui său plan ascuns. Pe nave de care se putea dispensa, trimisese deja mai mult de cincizeci de dansatori-fată ca să caute planete necartografiate si să stabilească niște capete de pod pentru viitorul lui imperiu. Unele dintre aceste nave călătoreau mult dincolo de sistemele stelare aflate pe hărțile imperiului, căutînd căi pe care Ajidica își putea întinde influența. Dar asta avea să ia timp...

În încăuntrul biroului ecranat, contele Fenring începu să descrie complicatul său plan de a se infiltra pe Junction, discutînd cum vor trece de securitatea Ghildei. Zoal ascultă, absorbind detaliile. Ajidica nu era preocupat.

Dansatorul-fată avea deja ordine superioare. Cînd va veni vremea, schimbătorul de formă va ști exact ce să facă...

Impuneti-vă punctul de vedere în mod agresiv.

SHADDAM CORRINO AL IV-LEA,
Constructia puterii în noul imperiu

Dintre toate îndatoririle de stat pe care împăratul Shaddam trebuia să le suporte, execuțiile erau cel mai puțin supărătoare, în special în actuala lui stare de spirit.

În centrul Pieții Petițiilor, stătea pe un tron acoperit cu pietre prețioase atît de înalt, încît arăta ca un mare preot pe un zigurat ceremonial. Soarele strălucea pe cerul albastru, o vreme perfectă pentru împărat, zile senine pentru întreg imperiul.

Următoarea victimă era tîrîtă în lanțuri și lăsată să stea în picioare la baza unui cub negru de granit-noduros impregnabil, alături de alte cîteva trupuri. Gărzile imperiale folosiseră o varietate de metode de execuție: strangulare, decapitare cu laserul, înjunghiere cu precizie, dezmembrare, eviscerare și chiar un pumn cu mănușă ghimpată băgată sub coaste pentru a scoate o inimă palpitîndă. La fiecare moarte, mulțimea aplauda, asa cum i se cerea.

Soldați în uniforme apretate erau aliniati pe treptele podiumului. Împăratul voise să desfășoare un regiment întreg în jurul pieței, dar se răzgîndise. Chiar și după temerara încercare de asasinat a lui Tyros Reffa, nu dorea să arate nici cea mai mică urmă

de nervozitate. Shaddam al IV-lea nu avea nevoie de mai mult decît de o gardă de onoare și de scuturi licăritoare în jurul tronului.

Eu sînt împăratul legitim, iar poporul meu mă iubește. Doamna Anirul stătea pe un scaun cu spătar înalt așezat cu o treaptă mai jos, în stînga — evident, o poziție subordonată. Ea insistase să fie văzută alături de soțul ei, însă el descoperise cum să schimbe lucrurile în așa fel încît prin asezarea scaunelor să accentueze cît de puțin însemna soția lui în schema imperială. Desigur, ea pricepuse micul lui joc, dar nu se plîngea.

Ca simbol mortal al statului, Shaddam purta acum sceptrul înalt cu licuriglobul fațetat în vîrf, același toiag ucigaș pe care îl folosise Reffa în timpul piesei. Specialiștii în arme ai împăratului fuseseră extrem de intrigați de ingeniosul dispozitiv. Oamenii lui reîncărcaseră sursa compactă de energie din rubin, iar el intenționa să-l folosească pentru efect.

În timp ce Shaddam își cerceta noua jucărie, următorul criminal fu ucis de către un soldat. Împăratul ridică ochii exact cînd victima se prăbușea pe pietrele pavajului. Încruntîndu-se dezamăgit, se dojeni singur pentru că nu era mai atent. După sîngele care țîșnea din gîtul omului, Shaddam ghici că laringele si traheea fuseseră sfîsiate — o specialitate a sardaukarilor

În Piata Petitiilor adia vîntul, iar mulțimea deveni agitată, simtind că urma ceva și mai interesant. Văzuseră deja douăzeci și opt de execuții în patru ore. Unii dintre interpreții din trupa de teatru a Jongleurilor își demonstraseră adevăratele talente actoricești cu pledoarii pentru îndurare și cu declaratii de nevinovătie. De fapt, îi credea în cea mai mare parte, dar asta n-avea nici o importanță. Făcuse

posibilă o dramă minunată, de înaltă clasă, înainte ca sardaukarii să-i lichideze în moduri diabolice.

În ultimele săptămîni, în timpul tumultului care urmase atacului lui Reffa asupra lojii imperiale, Shaddam prinsese ocazia. Rapid si fătarnic, aranjase arestarea a cinci adversari politici — miniștri necooperanți si ambasadori care aduseseră vești nedorite sau nu-si convinseseră conducătorii să colaboreze la diferite edicte imperiale — si îi implicase pe toti în complotul de asasinat.

Hasimir Fenring ar fi admirat complexitatea schemelor lui Shaddam, mașinatiunile încîlcite ale politicii. Dar contele era acum pe Ix, aranjînd ultimele detalii ale producției la scară industrială și ale distribuției de amal. Fenring insistase să termine el însusi un test mai important, în scopul de a dovedi că efectele substanței artificiale erau identice cu ale melanjului veritabil. Shaddam dădea prea puțină atenție amănuntelor, preocupat numai de rezultate. Iar pînă acum, totul părea perfect.

Pentru el însuși, învățase cum să ia decizii fără contribuția sau amestecul lui Fenring.

Amintindu-și cum ignorase vicontele Moritani cu ani în urmă un ordin imperial de a face pace cu Ecaz, Shaddam îl adăugase pe ambasadorul de pe Grumman pe lista criminalilor condamnați (spre uluirea ambasadorului). Fusese usor să pregătească „dovezi" incontestabile, iar isprava se făcu înainte ca orice protest să poată fi organizat de către Casa Moritani.

Influența de subminare a vicontelui nu avea să fie atenuată cu ușurință, în ciuda celor cîteva regimente de menținere a păcii, formate din sardaukari, pe care împăratul le amplasase pe Grumman pentru a ține în frîu disputa prelungită cu Casa Ecaz. Vicontele încă

se mai purta urît în momente neasteptate, dar poate că acest mesaj îl va intimida ceva mai mult timp.

Doi sardaukari îl aduseră cu pas vioi pe ambasadorul grummanian în centrul pieței. Bratele prizonierului erau legate la spate, iar genunchii erau înfășurati în asa fel încît să nu-i poată îndoi. Stînd în fața cubului negru de granit, condamnatul își ținu discursul final — unul cu desăvîrsire neinspirat, gîndi Shaddam. Nerăbdător. împăratul ridică o mînă ca semnal, iar un soldat deschise focul cu un laser, retezînd trupul în două dintre picioare pînă în crestet.

Multumit cu înfiorătoarele festivități pînă acum, Shaddam se lăsă pe spate să se relaxeze, așteptînd pentru cel mai important spectacol al zilei. Larma mulțimii se înteți.

Ca Împărat Padișah, „sahul tuturor șahilor", se astepta să fie tratat ca un conducător venerat, cuvîntul său era lege, dar cînd surprize ca Tyros Reffa interveneau în domnia lui, nu se potolea ușor. Era timpul să strîngă pumnul mai tare, să mai dea un exemplu...

Shaddam roti sceptrul înalt astfel încît lumina orbitoare a soarelui străluci din licuriglobul fațetat. Bătu cu capătul toiagului în treapta netedă din fata lui. Doamna Anirul nu se clinti, cu ochii ațintiți drept în față ca si cum ar fi fost pierdută în propriile ei gînduri.

Publicul îl văzu pe basharul suprem Zum Garon mărsăluind în piata executiilor, conducîndu-l pe Tyros Reffa, omul care pretindea că este un fiu al lui Elrood. În cîteva clipe, și această problemă va dispărea.

Din scaunul ei, doamna Anirul vorbi într-o soaptă direcționată, în asa fel încît vorbele sale să fie clare pentru Shaddam, fără să ridice vocea.

— Soțul meu, negi că acest om este fratele tău vitreg, totusi afirmația lui a fost auzită de multă lume.

A sădit semințele îndoielii si se aud murmure de nemulțumire...

Shaddam se încruntă.

— Nimeni nu va crede pretenția lui, dacă eu le spun să nu creadă.

Privind direct la omul de pe tronul înalt, Anirul rămase sceptică.

— Dacă afirmația este falsă, de ce refuzi să faci teste genetice? Gloata va crede că ai omorît pe cineva din propriul tău sînge...

Nu ar fi pentru prima oară, se gîndi Shaddam.

— Lasă-i să vorbească... iar noi vom asculta îndeaproape. N-ar trebui să ne ia prea mult timp să facem să tacă toate vocile în dezacord!

Anirul nu mai făcu nici un comentariu, dar se întoarse să privească cum Reffa era împins către blocul de granit-noduros. Trupul lui îndesat si musculos se misca rigid. Părul negru bogat fusese tuns, lăsîndu-i capul acoperit cu o masă țepoasă de fire cioplite neglijent.

Basharul îl sili pe Reffa să stea lîngă trupurile măcelărite ale celorlalte victime, cărora li se dăduseră cîteva clipe să-și rostească ultimele cuvinte. Shaddam se asigurase totusi că pretinsul său frate vitreg nu va primi o asemenea ocazie. Doctorii curții lipiseră chirurgical buzele prizonierului. Deși îsi încorda și îsi mișca maxilarul, Reffa nu reusea să forțeze cuvintele să iasă, nu putea scoate mai mult decît niște sunete jalnice, mieunate. Ochii îi erau turbați de furie.

Cu o expresie de dispreț suprem, împăratul se ridică în picioare în vîrful platformei-zigurat si făcu semn să fie coborît scutul din jurul tronului său. Tinea sceptrul-armă în fața lui.

— Tyros Reffa — impostor și asasin — crima ta e mai rea decît a tuturor celorlalti!

Vocea lui tunătoare era sporită de amplificatorul din medalionul aflat la gît.

Reffa se zbătu, strigînd în sinea lui, dar nu avea gură. Pielea roșu aprins a buzelor lui lipite arăta de parcă era gata să se rupă.

— Din cauza îndrăznelii pretenției tale, îți acordăm o cinste pe care nu o meriți!

Shaddam scoase sursa de energie rosie, prismatică, și o introduse în lăcașul din sceptru. Energia străluci și se descărcă spre vîrful toiagului, aprinzînd licuriglobul fațetat.

— Mă voi ocupa de tine *personal*...

O rază purpurie izbi pieptul lui Reffa în plin, incinerîndu-i torsul și lăsînd o aură imensă, însîngerată. Shaddam, cu maxilarele încleștate într-un rictus de furie imperială, înclină toiagul astfel încît raza continuă să ardă corpul chiar și după ce acesta se prăbuși la picioarele granitului negru.

— Cînd ne provoci pe noi, vorbești împotriva întregului imperiu. Așadar, întregul imperiu trebuie să observe consecințele nebuniei tale!

Cu sursa toiagului epuizată, raza se stinse. Împăratul făcu semn sardaukarilor să continue. La unison, toți traseră în cadavru, razele lor orbitoare arzînd corpul fiului bastard al lui Elrood. Laserele vaporizară țesutul organic și chiar oasele, lăsînd doar o pată de cenușă neagră care se învolbură într-un vîrtej de aer și în cele din urmă fu luată de vînt.

Shaddam stătea în picioare, stoic și neclintit, încîntat în sinea lui. Acum, nu mai rămăsese nici o dovadă, de nici un fel. Nimeni nu putea dovedi legătura genetică a lui Reffa, prin Elrood, către Shaddam. Problema fusese lichidată... Complet.

Adio, frate.

Cel mai puternic om din univers ridică mîinile, atrăgînd atenția mulțimii.

— Acum avem motiv de sărbătoare! Declarăm o zi liberă în tot imperiul, și petreceri pentru toată lumea!

Mult mai bine dispus, Shaddam își luă soția de braț și coborî de pe platformă. Șir după șir de sardaukari îl escortară înapoi în interiorul luxuriant al palatului imperial.

Plătiți-vă bine spionii. Un bun spion e mai valoros decît legiuni întregi de sardaukari.

FONDIL CORRINO AL III-LEA, „Vînătorul"

Rhombur stătea pe o masă de examinare, scăldat în lumina soarelui de după-amiază care se revărsa printr-o fereastră înaltă. Putea detecta căldura pe membrele sale de ciborg, dar era o senzație diferită de amintirea semnalelor nervilor umani. Multe lucruri erau diferite...

Doctorul Yueh, cu părul lung prins într-un inel Suk de argint, ținea un scaner deasupra încheieturilor genunchilor artificiali. Chipul lui îngust rămase încordat.

— Îndoaie-l acum pe cel drept...

Rhombur oftă:

— Am intenția să merg cu Gurney, indiferent dacă îmi dai sau nu aprobarea medicală.

Doctorul nu arătă nici amuzament, nici iritare.

— Fie ca Cerul să mă apere de pacienți nerecunoscători!

Cînd Rhombur își îndoi proteza piciorului, scanerul clipi cu lumină verde.

— Mă simt puternic din punct de vedere fizic, doctore Yueh. Cîteodată nici nu mă mai gîndesc la părtile înlocuite. A devenit ceva natural pentru mine...

Într-adevăr, chiar și cu fața brăzdată de cicatrice și cu piele din polimeri, prin castelul Caladan circula gluma că prințul tot arăta mai bine decît Gurney Halleck.

Yueh verifică vizual partea mecanică în timp ce Rhombur păși prin încăpere, făcu ridicări din bărbie și termină cu o tumbă zăngănitoare pe podea. Pe obrazul stîng al doctorului zvîcni un mușchi, atunci cînd vorbi:

— Cred că te-a ajutat enorm terapia agresivă a soției tale...

— Terapie agresivă? întrebă Rhombur. Ea o numește „dragoste".

Yueh opri scanerele.

— Ai aprobarea mea să mergi cu Gurney Halleck în această misiune dificilă.

Îngrijorarea era înscrisă în trăsăturile bătute de vînt ale doctorului Suk, făcînd să i se încrețească tatuajul în formă de romb de pe frunte.

— Cu toate acestea, va fi primejdios pentru oricine se furișează pe Ix. Pentru tine chiar mai mult, din cauza a ceea ce ești. N-as vrea să-mi văd încîntătoarea operă distrusă...

— O să încerc să împiedic asta, zise Rhombur, luîndu-și o expresie hotărîtă. Dar Ix e casa mea, doctore. N-am de ales. Sunt pregătit să fac ceea ce este necesar pentru poporul meu, chiar dacă familia Vernius trebuie să se încheie... cu mine.

Rhombur văzu ochii doctorului clipind, plini de durere adîncă, dar fără lacrimi.

— Poate că nu crezi asta, dar înțeleg. Cu multă vreme în urmă, soția mea, Wanna, a fost grav rănită într-un accident industrial. Am găsit un specialist în funcțiuni umane de control artificiale — foarte primitive în comparație cu ce ai tu, prințe. A înlocuit șoldurile, splina și uterul cu componente artificiale,

dar n-a mai putut avea niciodată copii. Plănuiserăm să așteptăm... dar am așteptat prea mult. Sigur, Wanna a trecut acum de vîrsta nașterii de copii, dar în vremea aceea a fost destul de traumatic pentru noi.

Își făcu de lucru punînd la loc instrumentele medicale.

— În același fel, printe Rhombur, ești ultimul din Casa Vernius. Îmi pare rău.

*

Cînd Leto îl chemă în biroul său personal, Rhombur nu bănuia nimic. După ce intră tropăind în cameră, se opri si rămase uluit, cu ochii ațintiti la un om binecunoscut, stînd în fața unei ferestre încastrate în piatră.

— Ambasadorul Pilru!

Rhombur simțea întotdeauna un val de afectiune cînd îl vedea pe acest slujitor public care luptase atît de neobosit, deși zadarnic, pentru cauza ixiană în ultimele două decenii. Dar abia dacă reusise să-l zărească la recenta lui nuntă cu Tessia... Rhombur simți o bruscă strîngere de inimă.

— Ai vești noi?

— Da, prințe. Vesti surprinzătoare si tulburătoare...

Rhombur se întrebă dacă ele aveau de-a face cu fiul ambasadorului, C'tair, care continuase de unul singur lupta pe Ix.

În timp ce Rhombur se așeză într-o poziție rigidă, demnul diplomat păsi prin birou, stingherit. Activă un holoproiector în mijlocul camerei, afișînd imaginea unui om zdrențuit si murdar.

Leto vorbi cu o voce tăioasă.

— Acesta este omul care a încercat să-l asasineze pe Shaddam. Cel care aproape că a ucis-o pe Jessica în loja imperială...

Pilru îi aruncă o privire scurtă.

— A fost un pur accident, duce Leto. Multe aspecte ale planului său au fost... naive si prost concepute.

— Iar acum se pare că anumite aspecte ale „atacului maniacal" au fost un pic exagerate de către raportul imperial oficial, comentă Leto.

Rhombur rămase confuz.

— Dar cine e?

Ambasadorul opri imaginea și se întoarse spre el cu hotărîre.

— Prințe, acesta este — sau a fost — Tyros Reffa. Fratele vitreg al Împăratului. A fost executat cu patru zile în urmă, prin decret imperial. În aparență, n-a fost nevoie de nici un proces.

Rhombur îsi schimbă poziția.

— Dar ce are asta de-a face cu...

— Foarte puțini oameni cunosc adevărul, dar pretentia lui Reffa era într-adevăr legitimă. Era cu adevărat fiul bastard al lui Elrood, crescut în tăcere de Casa Taligari. Se pare că Shaddam l-a considerat totusi o amenințare pentru tron, și a născocit o scuză pentru ca sardaukarii săi să anihileze casa lui Reffa de pe Zanovar. Shaddam a ucis de asemenea încă paisprezece milioane de oameni în orașele de pe Zanovar, pentru orice eventualitate!

Atît Rhombur cît și Leto erau socați.

— Iată ce a declanșat încercarea nesăbuită a lui Reffa de a se răzbuna...

Înmînîndu-i lui Rhombur un set de documente tipărite, ambasadorul continuă:

— Aceasta este analiza genetică dovedind identitatea lui Reffa. Am extras esantioanele eu însumi, în celula din închisoare. Nu poate fi nici o îndoială. Acest om era un Corrino prin sînge!

Rhombur cercetă teancul de hîrtii, încă întrebîndu-se de ce a fost chemat la această întîlnire.

— Interesant.

— Mai e ceva, prințe Vernius...

Pilru privi încordat fața brăzdată a bărbatului.

— Mama lui Reffa era concubina lui Elrood. Shando Balut!

Rhombur ridică îndată ochii.

— Shando...

— Prințe, Tyros Reffa era în același timp si fratele *tău* vitreg!

— Nu poate fi adevărat! protestă Rhombur. Nu mi s-a spus niciodată nimic despre un frate. Nici măcar... nu l-am întîlnit vreodată.

Continuă să se uite peste raportul de analiză, recitindu-l, căutînd ceva care să-l elibereze de această realitate groaznică.

— *Executat?* Ești sigur?

— Din nefericire, da.

Ambasadorul Pilru își mușcă buza de jos.

— De ce n-a putut Elrood să-l facă pe Tyros Reffa ofițer în garda imperială, așa cum au făcut cei mai mulți dintre ceilalți împărați cu fiii concubinelor lor? Dar nu, Elrood a trebuit să-l trimită pe copil undeva departe, ca și cînd ar fi fost ceva *special*, declanșînd toate problemele astea...

— Fratele meu... dacă măcar aș fi putut să-l ajut!

Rhombur lăsă hîrtiile să cadă pe podea. Se clătină pe picioarele lui grele de ciborg, cu chipul devenit tot o mască a suferinței. Prințul Casei Vernius măsură cu pasul podeaua de piatră.

Pe un ton reținut, Rhombur anunță apoi:

— Asta nu face decît să-mi întărească hotărîrea de a lupta împotriva Împăratului. Acum a făcut ca problema să devină una personală, între noi doi.

Banii nu pot cumpăra onoarea.

Zicală fremenă

Coborî din cer, ca o pasăre neagră care țipa, și se năpusti în jos — un topter propulsat de motoare cu reacție, având un vierme de nisip feroce pictat pe bot, cu gura rotundă larg deschisă, dezvăluind dinți ascuțiți de cristal.

Într-o albie izolată a unui lac secat, înconjurată de culmi de piatră care păstrau zona liberă de Shai-Hulud, patru fremeni în robe căzură în genunchi și strigară de groază. Targa acoperită pe care o duceau se înclină și le scăpă din mîini.

Refuzînd să se ghemuiască de frică, Liet-Kynes rămase în schimb drept, cu brațele încrucisate pe piept. Părul de culoarea nisipului și pelerina de deșert pătată fluturau în bătaia curentului făcut de aparat.

— Ridicați-vă! strigă el la oamenii lui. Vreți să creadă că sîntem niște babe speriate?

Reprezentantul Ghildei sosise exact la timp.

Rușinați, fremenii îndreptară targa de mărfuri pe nisip. Își neteziră robele și-și strînseră legăturile de la distraie. Chiar și la această oră a diminetii, deșertul era ca un cuptor.

Poate că Ghilda pictase viermele de nisip cu un anumit scop, știind că fremenii venerau viermii de nisip. Dar Liet mai știa si el cîte ceva despre Ghildă,

ceea ce-i permitea să-și învingă teama. *Informația înseamnă putere, în special cunoașterea unui inamic.*

Urmări topterul cu reacție descriind cercuri, cu aripile strînse pe lîngă fuselaj. În acesta fuseseră tăiate găuri pentru arme, dedesubtul ușilor. Motoarele scoteau un vuiet pătrunzător cînd se așezară pe culmea unei dune, la o sută de metri distanță, răscolind nisipul. După siluetele conturate în dreptul ferestrelor de plaz, numără patru oameni înăuntru. Dar unul dintre ei nu era chiar om...

Partea din față a aparatului se plie și se deschise, iar un vehicul deschis coborî pe o rampă, ducînd un bărbat chel care, în mod absurd, nu purta distrai în aerul deșertului. Pe chipul lui palid, saturat de apă, sclipea sudoarea. Pe partea din fată a gîtului fusese prinsă o cutie neagră, pătrată...

De la talie în jos, corpul lui era o masă neacoperită de carne amorfă, ca de ceară, ca si cum fusese topită si oribil crescută din nou. Membrane de carne îi uneau degetele. Ochii lui galbeni, proeminenti, păreau neumani. ca și cum ar fi fost transplantati de la o creatură exotică și primejdioasă.

Unii dintre fremenii superstițiosi murmurară si făcură semne de apărare, dar Liet îi reduse la tăcere cu o privire tăioasă. Se întrebă de ce acest străin își dezvăluia atît de ostentativ trupul respingător. *Ca să ne descumpănească pe noi, poate.* Îl judecă pe reprezentant ca fiind un jucător, căutînd să stîrnească reactii, sperînd să sperie si să intimideze pentru a-și îmbunătăți pozitia la negocieri.

Reprezentantul se uită fix la Liet si-i ignoră pe ceilalți fremeni. Vocea lui metalică se auzi din sintetizatorul de la gît.

— Nu arăți nici o frică de noi, nici măcar de viermele de nisip de pe aparatul nostru...

— Chiar și copiii știu că Shai-Hulud nu zboară, zise Liet. Plus că oricine poate face o pictură...

Omul deformat zîmbi cu buzele subțiri.

— Si corpul meu? Nu-l găsesti respingător?

— Ochii mei au fost antrenati să se uite după alte lucruri. O persoană frumoasă poate totuși să fie respingătoare în interior, iar un corp deformat poate conține o inimă perfectă.

Se aplecă mai aproape de vehiculul deschis.

— Ce soi de creatură ești?

Ghildarul rîse — un ecou metalic, izvorît din gît.

— Eu sînt Ailric. Tu ești sîcîitorul Liet-Kynes, fiul planetologului imperial?

— Acum eu sînt planetolog imperial.

— Așa deci...

Ochii străini ai lui Ailric cercetară targa. Liet observă că pupilele lui erau aproape dreptunghiulare.

— Explică-mi, omule *pe jumătate* fremen, de ce caută un slujitor imperial să împiedice lansarea de sateliti de supraveghere deasupra inimii desertului? De ce este atît de important pentru voi?

Ocolind insulta deliberată, Liet răspunse:

— Aranjamentul nostru cu Ghilda a fost în vigoare de secole, și nu văd nici un motiv să-l întrerupem...

Flutură din mînă și oamenii lui dezveliră targa, scoțînd la iveală săculeți cafenii cu esență concentrată de mirodenie, așezați unii peste altii, într-o grămadă înaltă.

— Totusi, fremenii ar prefera să trateze fără intermediari. Am descoperit că acești oameni sînt... nedemni de încredere.

Ailric ridică bărbia, îngustîndu-si nările.

— În acest caz, Rondo Tuek se află acum într-o pozitie potențial amenințătoare față de voi, putînd să dezvăluie autorităților mita voastră. Fără îndoială că

a făcut deja planuri să vă trădeze. Nu sînteți îngrijorați?

Liet nu-și putea ascunde mîndria din glas.

— De această problemă ne-am ocupat deja. Tuek nu mai e în măsură să ne îngrijoreze!

Ailric reflectă un moment, încercînd să citească nuanțele de pe fata bronzată a lui Liet.

— Foarte bine... Respect judecata voastră!

În timp ce reprezentantul Ghildei examina plata în mirodenie așezată în fața lui, Liet îl putea vedea numărînd săculeții și calculînd valoarea în minte. Era o sumă enormă, dar fremenii nu aveau de ales decît să mențină Ghilda satisfăcută. În special acum era important să păstreze secretul, din moment ce replantau atîtea zone de pe Dune, pentru a urma visul ecologic al lui Pardot Kynes. Harkonnenii nu trebuie să afle asta niciodată!

— Voi accepta ce văd aici, zise Ailric, ca plată în natură pentru continuarea cooperării noastre....

Îl privi atent pe Liet.

— ...dar prețul nostru s-a dublat.

— Inacceptabil!

Liet înălță bărbia.

— Acum nu mai aveti un intermediar de plătit.

Ghildarul își îngustă ochii galbeni, ca pentru a ascunde o minciună.

— Mă costă mai mult să mă întîlnesc direct cu tine... Iar presiunea Harkonnenilor a crescut. Se plîng de sateliții lor deja existenți și cer o mai bună supraveghere pentru Dune. Trebuie să inventăm scuze din ce în ce mai multe și mai complicate. Costă bani să ții grifonii Harkonnen la distantă!

Liet îl privi imperturbabil.

— De două ori e prea mult.

— Atunci, o dată și jumătate. Ai zece zile să plătești suma suplimentară, sau serviciile vor fi întrerupte!

Însoțitorii lui Liet murmurară, dar el se multumi să-l privească pe omul cel ciudat, gîndindu-se la dificila situație. Îsi tinea emotiile sub control, neîngăduind să i se vadă mînia sau neliniștea. Ar fi trebuit să știe că Ghilda nu era nici mai demnă de încredere, nici mai onorabilă decît orice alt străin.

— Vom găsi mirodenia!

Nici un alt popor n-a stăpînit limbajul genetic la fel de bine ca Bene Tleilax. Avem dreptate să-l numim „limbajul lui Dumnezeu", pentru că Dumnezeu însuși ne-a dat această mare putere.

Apocrifele tleilaxu

Hasimir Fenring crescuse pe Kaitain, în interiorul palatului imperial si al structurilor ciclopice guvernamentale. Văzuse orașele-cavernă de pe Ix și monstruoasele furtuni de nisip de pe Arrakis. Dar nu mai văzuse niciodată nimic atît de maiestuos ca santierele de întreținere a transspațialelor Ghildei de pe Junction.

Ducînd o trusă de scule și purtînd o salopetă pătată de unsoare, Fenring arăta ca un simplu muncitor de la întreținere, care nu merita o a doua privire. Dacă îsi juca rolul destul de bine, nimeni nu-l va observa vreodată.

Ghilda spațială avea miliarde de angajați. Unii dintre ei conduceau operațiunile monumentale ale Băncii Gildei, a cărei influență se întindea pe toate planetele imperiului. Complexele industriale vaste ca acest santier pentru transspațiale aveau nevoie de sute de mii de muncitori de întreținere.

Ochii prea mari ai lui Fenring înghițeau nenumărate detalii în timp ce el și dansatorul-față păseau grăbiti prin hala principală, în mijlocul multimilor de muncitori, cu pasarele aglomerate deasupra capului

si lifturi mergînd în sus si-n jos. Zoal alesese să arate niste trăsături greu de definit, dîndu-i înfătișarea stearsă a unui bărbat care nu se remarcă prin nimic, cu o fată tristă si sprîncene zburlite.

Putini oameni din afara Ghildei văzuseră vreodată instalațiile interioare de pe Junction. Macaralele de la docuri se înălțau ca niste zgîrie-nori, presărate cu lumini de smarald si chihlimbar, ca niste stele pe un cer nocturn de cerneală. Străzile asezate în retea ale orasului se întindeau în tipare geometrice, o broderie de civilizație pe un peisaj neinteresant. Antene concave de recepție, atîrnînd ca niste plante agătătoare pe exteriorul structurilor, absorbeau semnale electromagnetice din spațiu. Platforme de acostare metalice se întindeau către cer, întinzînd brate cu gheare, gata să prindă navetele care soseau.

Cei doi intrusi se apropiară de o arcadă impunătoare care marca una dintre zonele de lucru. Intrară în complex, amestecîndu-se printre echipele de muncitori. În fața lor atîrna silueta gigantică a unuia dintre cele mai mari transspatiale construite vreodată, o navă construită în timpul ultimelor zile de guvernare a Casei Vernius pe Ix. Acesta si un singur alt aparat — de asemenea trecînd prin operatiuni de întreținere pe orbită — erau singurele două nave de clasă Dominic, un proiect controversat care se lăuda cu capacitate crescută de transport, ceea ce scădea proportional veniturile imperiale din taxe.

Dar după invazia tleilaxu pe planeta-mașină, constructia de transspațiale noi se redusese dramatic din cauza problemelor de productie si de control al calității. În consecință, ghilda trebuia să-si întrețină flota existentă cu mai mare grijă.

Fenring si însotitorul său dansator-fată se urcară pe platformele-ascensor secventiale, de-a lungul carcasei curbate a navei spatiale de mărimea unei

metropole. Roiuri de muncitori misunau ca niste paraziți peste plăci, etansînd, lustruind, inspectînd metalul. Micrometeoriții și furtunile de radiații produceau mici fisuri în structura de grilaj a carcasei; o dată la fiecare cinci ani, fiecare transspațial mergea la docuri la șantierele de întreținere de pe Junction, pentru o revizie.

Cei doi bărbati trecură printr-un tunel de acces spre carcasa interioară a marii nave si în cele din urmă în caverna imensă a calei. Nimeni nu le acordă atentie. În interiorul corpului navei, armate de muncitori inspectau si reparau cîrligele de andocare folosite de fregatele de familie, de transportoarele de marfă si de navetele de pasageri. Altii alergau încoace și-ncolo pe puntile adăpostite în stratul interior al transspațialului.

Urcînd ca un păianjen pe fir, un lift îi duse pe Fenring si pe Zoal către zona cu acces restricționat din partea de sus, unde se aflau containerele navigatorilor. În curînd vor întîlni securitatea de elită a Ghildei — si adevărata provocare va începe.

Dansatorul-față se uită la Fenring, cu expresia fetei indescifrabilă.

— Pot să-mi iau masca oricărei victime pe care o alegi, dar adu-ti aminte că *tu* trebuie să ucizi.

Fenring avea cîteva pumnale îndesate în salopetă si cu siguranță știa să le folosească.

— O simplă împărtire a responsabilitătii, hmmm?

Zoal porni în ritm vioi, cu Fenring grăbindu-se să țină pasul. Schimbătorul de formă mergea încrezător de-a lungul coridoarelor slab luminate, cu tavanul jos.

— Planurile arată că pe-aici este cabina navigatorului. Vino după mine și vom termina în curînd.

Studiaseră holoschitele transspatialului care rămăseseră la uzinele de asamblare subterane de pe Ix, locul unde fuseseră inițial construite navele. Din

moment ce vehiculul gigantic nu va fi gata de plecare decît peste cîteva săptămîni, nici un navigator nu ocupa containerul, iar provizia de mirodenie nu fusese completată încă. Securitatea nu avea să fie cea mai strictă.

— După coltul ăsta...

Zoal își mentinea scăzută vocea lipsită de inflexiuni. Scoase o tăblită de cristal ridulian si răsfoi printre foile de cristal sclipitor, luminînd o diagramă schematică a etajelor superioare ale transspațialului.

Apropiindu-se de un paznic asezat la capătul îndepărtat al coridorului, Zoal își luă o figură complet zăpăcită si arătă liniile de pe tăblita de mînă. Fenring dădu din cap, simulînd dezacordul. Înaintară către paznic, care stătea teapăn în poziție de drepti. cu arma paralizantă la sold.

Fenring ridică vocea iritată cînd se apropiară.

— Ăsta nu-i nivelul care trebuie, îti zic eu... Suntem în altă sectiune a transspatialului. Uite-aici!

Arătă cu degetele foile de cristal.

Jucîndu-și rolul ca un Jongleur, Zoal se înrosi.

— Ascultă-mă, am urmat indicatiile pas cu pas. Ridică ochii, pretinzînd că-l observă pe paznic pentru prima oară.

— Hai să-l întrebăm pe el...

Mai făcu cîtiva pasi, micșorînd distanța.

Încruntîndu-se, paznicul îndreptă un deget spre Fenring.

— Amîndoi sînteti în sectiunea greșită. Aici e interzis accesul neautorizat.

Cu un oftat de dezgust. Zoal ridică schita transspațialului de pe tăblită, întinzînd-o către fata paznicului.

— Ei, atunci ne poti îndruma tu?

Fenring fortă apropierea pe partea cealaltă.

Paznicul privi atent foaia de cristal.

— Aici e problema voastră. Ăsta nu-i...

Cu o gratie fără cusur, Fenring strecură cutitul lung si subtire printre coastele bărbatului si adînc în ficat, apoi răsuci lama si apăsă mai sus, în plămîni. Evită vasele majore de sînge ca să minimizeze sîngerarea, însă rana era suficient de ucigătoare.

Paznicul icni si avu un spasm. Lăsînd tăblita din mînă, Zoal apucă victima cu o forță brutală. Fenring scoase pumnalul subțire și îl înjunghie din nou, de data asta sub stern și în sus, pînă la inimă.

Zoal privi fix chipul paznicului, în timp ce lăsa pe podea trupul în cădere. Apoi dansatorul-fată tresări. Trăsăturile lui deveniră fluide, ca făcute dintr-un lut moale, și metamorfozară într-o nouă mască. Înfățișarea lui era acum identică cu a paznicului. Zoal trase adînc aer în piept, își smuci capul într-o parte, apoi examină din nou fata mortului.

— Sunt gata!

Traseră cadavrul într-un dulap gol si încuiară usa. Fenring asteptă pînă cînd dansatorul-față îsi schimbă hainele cu ale paznicului, aplicînd niste bureti cu enzime pentru a dizolva cea mai mare parte a petelor de sînge. După aceea, folosiră tăblita riduliană pentru a consulta o schemă exactă a nivelurilor superioare ale transspațialului si găsiră un jgheab de evacuare care dădea în camera încinsă a reactorului. Cenusa ionizată a paznicului nu avea să fie găsită niciodată.

Împreună, intrară în zona protejată. Contele îsi ducea trusa de unelte si de data asta simulă o expresie de disperare ofensată, ca și cum îi fusese dată o sarcină imposibilă. Impostorul păsi alături de el, salutînd țîfnos alti paznici de pe nivelurile mai înalte. Reușiră să găsească o cameră de operatiuni goală, imediat în spatele containerului navigatorului.

Compartimentul acestuia era, asa cum se asteptau, gol. Repede, Fenring scoase cutiile cu pastile de

amal supercomprimate, tablete dense de mirodenie sintetică modelate exact ca echivalentele lor de melanj. Într-o formă atît de puternică, mirodenia avea să fie vaporizată pentru a crea un gaz dens, destul de gros pentru ca un navigator să-i poată simti pe deplin efectele si să prevadă căi sigure prin hiperspatiu.

Fenring sigilă containerul în compartimentul pentru provizia de mirodenie, apoi aplică o etichetă de aprobare, contrafăcută. Putea provoca astfel o oarecare confuzie, cînd cei care făceau aprovizionarea cu mirodenie aveau să găsească încăperea deja încărcată, dar nu se vor gîndi prea mult găsind un *exces* de melanj. Cu puțin noroc, nu se va plînge nimeni.

Conspiratorii se strecurară înapoi, afară. Într-o oră, plecaseră de la santierul transspatialelor si se îndreptau spre următoarea etapă a planului lor.

— Sper că pe nava de pe orbită va fi la fel de usor de pătruns, hmmm? zise Fenring. Avem nevoie de două nave pentru test, ca să fim absolut siguri.

Dansatorul-față se uită la el. Abilitatea lui Zoal de a imita trăsăturile paznicului era sinistră.

— S-ar putea să ceară ceva mai multă finete, dar vom intra.

▪

După aceea, obositi dar veseli datorită terminării celei de-a doua jumătăti a misiunii lor. stăteau sub cerul înnorat si sub luminile scînteietoare ale spatioportului de pe Junction. Se ascundeau printre lăzile îngrămădite la marginea zonei de încărcare; Fenring voia să evite discutiile cu muncitorii Ghildei, care-ar fi putut pune prea multe întrebări.

Ar fi putut să angajeze cu usurintă un mercenar sau un comando profesionist pentru a realiza această

misiune sub acoperire, dar lui Fenring îi plăcea să facă treburile murdare cu mîna lui, atunci cînd îl interesau. Acest lucru îi mentinea talentele ascutite si-i făcea plăcere.

În timpul unei clipe de pace vigilentă, contele se linisti gîndindu-se la încîntătoarea lui sotie, Margot. Era nerăbdător să se întoarcă la palatul imperial, unde avea să vadă si să afle ce punea la cale. Trebuie să fi sosit pe Kaitain în urmă cu cîteva zile...

Zoal îi întrerupse reveria.

— Conte Fenring, trebuie să vă felicit pentru talentele dumneavoastră. V-ati făcut bine partea...

— Un compliment de la un dansator-fată, hmmm?

Prefăcîndu-se că se relaxează, Fenring se rezemă de o ladă de gunoi de metal corodată, care avea să fie transportată în curînd pe un transspatial.

— Multumesc.

Zărind o umbră, se aruncă instinctiv pe o parte exact cînd un fulger veni spre el, un cutit aruncat cu precizie mortală. Chiar înainte ca vîrful primei sale arme să-și rateze tinta si să zăngăne lovind containerul de metal, dansatorul-fată apucă o altă lamă ascunsă în interiorul uniformei lui.

Dar contele Hasimir Fenring era mai mult decît la înălțimea provocării. Simturile si reacțiile lui se acordară la un nivel extrem de ridicat, își scoase propriile pumnale si luă poziție de luptă, afisînd o înfătisare sălbatică.

— Aah, credeam că nu trebuie să fii antrenat în lupta cu cutite...

Dansatorul-față avea o fată crudă, de animal de pradă.

— Am fost de asemenea antrenat să si mint, dar, după cît se pare, nu destul de bine!

Fenring tinea strîns pumnalul. Avea mai multă experientă în treburile de asasin decît își putea

imagina acest schimbător de formă. *Tleilaxu m-au subestimat. Altă greșeală!*

În lumina slabă a spatioportului, trăsăturile lui Zoal tremurară si se schimbară încă o dată. Umerii îi deveniră mai lati, fata îngustă, ochii prea mari, pînă cînd Fenring se trezi privind la o reflexie de cosmar a lui însusi, dar îmbrăcată în hainele dansatorului-fată.

— În curînd voi juca un nou rol ca ministru imperial al mirodeniei si prieten din copilărie al lui Shaddam al IV-lea...

Întregul complot prinse formă pentru Fenring — felul în care această creatură tleilaxu urma să-l imite, trecînd drept confidentul împăratului. Desi Fenring se îndoia că Zoal l-ar fi putut păcăli pe Shaddam prea multă vreme, dansatorul-fată avea nevoie să se apropie de împărat doar pentru cîteva clipe, în particular — moment în care îl putea ucide si apoi putea prelua Tronul Leului de Aur, asa cum îi ordonase Ajidica.

Fenring admiră cutezanta planului. Luînd în considerare deciziile de mîntuială pe care le luase Shaddam în ultima vreme, poate că acest simulacru n-ar fi fost o alternativă complet nedorită.

— N-o s-o păcălesti niciodată pe sotia mea Bene Gesserit... Margot observă amănuntele cele mai subtile.

Zoal zîmbi, o folosire neobișnuită a trăsăturilor de nevăstuică ale lui Fenring.

— Cred că sînt la înăltimea provocării, acum, că te-am observat mai îndeaproape.

Dansatorul-față fandă, iar Fenring pară cu unul dintre propriile lui cutite. Pumnalele zăngăniră din nou, iar luptătorii își folosiră trupurile ca arme, izbindu-se unul pe celălalt de containerele orbitale.

Cu spatele la perete, Fenring lovi cu piciorul, încercînd să frîngă glezna lui Zoal, dar fiinta metamor-

fică îl evită si ridică într-o clipă vîrful lamei. Fenring balansă bratul drept, deviind pumnalul din dreptul ochiului, apoi se rostogoli departe de lăzi.

Sudoarea picura de pe ambii luptători. Zoal avea o tăietură sub bărbie, din care curgeau picături stacojii. Salopeta contelui fusese retezată în cîteva locuri, dar cu toate acestea schimbătorul de forma nu reusise să-l rănească. Nici măcar o zgîrietură...

Totusi, Fenring fu cît pe ce să-l subestimeze pe dansatorul-față, care-si amplifică abilitătile si luptă cu o frenezie proaspătă. Atacurile cu cutitul deveniră o ceată. Acesta era un pericol pe care Fenring nu-l prevăzuse: schimbătorul de formă imita formidabilele talente de luptator ale contelui, învătînd de la el, furîndu-i trucurile.

Contele se gîndi ce să facă si cînd s-o facă, nelăsînd nici o clipă garda jos. Avea nevoie să iasă cu o nouă miscare, una la care această creatură de laborator nu s-ar astepta niciodată. Se gîndi să încerce să captureze viu dansatorul-fată, pentru a-l interoga, dar ar fi fost prea riscant. Nu putea lăsa ca misiunea lor aici să fie dezvăluită.

Auzi vuietul unei navete undeva mai departe, dar nu îndrăzni să se uite. Cea mai mică neglijentă i-ar fi fost fatală. Fenring se lăsa să se împiedice, să se rostogolească si să cadă pe spate, trăgînd schimbătorul de formă după el. Contele mormăi intentionat ca de durere si scăpă cutitul; acesta zăngăni si alunecă acolo unde nu putea fi atins, sub una dintre lăzi.

Crezînd că si-a rănit „vînatul", Zoal îngenunche si ridică pumnalul, gata să-i dea lovitura de gratie.

Dar Fenring observase mai întîi terenul și aterizase chiar lîngă locul unde căzuse primul cutit aruncat de dansatorul-față. Cu o singură miscare fluidă, înhăță pumnalul uitat, înainte ca Zoal să apuce sa coboare propria lui armă. Fenring îi înfipse vîrful

în gîtul creaturii. Îl izbi pe Zoal cu piciorul, îndepărtîndu-l pînă ca jugulara tăiată a schimbătorului de formă să apuce să împrăstie sînge peste tot, pe hainele lui curate.

Corpul dansatorului-fată se întinse în întuneric, printre lăzile orbitale. Fenring se îndepărtă, uitîndu-se în jur să se asigure că nimeni nu văzuse si nu auzise nimic. Nu voia să fie obligat să răspundă la întrebări; avea doar nevoie să ajungă cît mai departe de acel loc.

Căzut la pămînt, Zoal păru să se topească, trăsăturile lui pierzîndu-si focalizarea pînă cînd se transformă într-un manechin fără calităti distinctive: piele ca de ceară si degete netede, fără spiralele amprentelor.

Acest complot îl intriga în mod deosebit. Fenring hotărî să păstreze respectiva informație ca pe o comoară pretioasă. Avea să cugete cum s-o folosească mai bine împotriva lui Hidar Fen Ajidica.

Respirînd cu greutate, dar *respirînd* încă, Fenring îndesă trupul dansatorului-fată într-una dintre lăzi si închise capacul. În cîteva săptămîni, bizarul cadavru va ajunge pe vreo lume îndepărtată, spre marea surpriză a destinatarului...

Fenring aruncă o privire spre luminile spatioportului si văzu că naveta orbitală tocmai ateriza. Avea să ia un traseu ocolit spre Kaitain, nelăsînd nici o urmă detectabilă. Ca o preocupare secundară, trebuia să evite să călătorească la bordul oricăruia dintre cele două transspațiale de clasă Dominic, pentru cazul în care navigatorii aveau reacții nefericite la mirodenia sintetică. Fenring nu intenționa să facă el însuși parte din test.

Extrem de bine dispus, se grăbi să ajungă la spatioport si se alătură unei gloate de muncitori si pasageri de la clasa a treia, care se îmbarcau pe

navetă. În timp ce zbura cu naveta spre transspatialul de pe orbita planetei Junction, păstră tăcerea si nu răspunse la nici o întrebare, deşi doi dintre colegii lui pasageri îl întrebară de ce avea pe fată un zîmbet atît de larg.

Un secret este mai valoros atunci cînd rămîne secret. În asemenea circumstanțe, cineva nu are nevoie de probe pentru a exploata informația.

Dicton Bene Gesserit

Scurtă vreme după sosirea pe Kaitain, după cum îi ordonase baronul, Piter de Vries pășea în vîrful picioarelor pe coridoarele complexului imperial de birouri. Mintea lui de mentat urmărea cu ușurință fiecare cotitură în labirintul clădirilor guvernamentale legate între ele.

Era pe la jumătatea dimineții și încă simțea în gură dulceața fructelor importate pe care le mîncase la micul dejun, la bordul fregatei diplomatice. Și mai delicioasă totuși era informația incriminatoare pe care fusese instruit s-o transmită anonim. Probabil că Shaddam o să-și murdărească pantalonii lui imperiali cînd o să afle.

Scoase un cub de mesaje de sub haine și-l ascunse într-o nișă din zid, în spatele unui bust idealizat al împăratului, unul dintre multele răspîndite prin tot palatul.

O ușă laterală din complexul de birouri se deschise și un bărbat febril, cu fața roșcovană, păși pe coridor. De Vries îl recunoscu pe ambasadorul Harkonnen, Kalo Whylls. Avînd în jur de treizeci și cinci de ani, Whylls abia dacă arăta destul de vîrstnic ca să se

bărbierească; își obținuse funcția datorită legăturilor de familie. Nici una dintre informațiile pe care Whylls le trimisese pe Giedi Prime nu se dovedise vreodată de valoare; era ineficient, neinstruit în ceea ce priveste felul în care-si putea folosi poziția ca să devină un spion competent.

— Ei, Piter de Vries! îl salută Whylls cu voce siropoasă. N-am știut că esti în palat. Baronul nu mi-a trimis nici o înștiintare. Veneai să faci o vizită de curtoazie?

Mentatul simulă surpriza.

— Poate în curînd, domnule ambasador, dar în acest moment am o întîlnire importantă. Afaceri pentru baron.

— Da, timpul e scurt, nu-i asa? încuviintă Whylls cu un zîmbet larg. Ei, trebuie să mă grăbesc si eu. Amîndoi avem atîtea lucruri vitale de făcut... Anunță-mă mai tîrziu dacă te pot ajuta în vreun fel.

Ambasadorul porni repede pe coridor în directia opusă, încercînd evident să pară important.

Pe o bucată de hîrtie *instroy*, mentatul schiță o hartă și scrise indicatii, menite să fie date unui curier imperial care va lua acest cub de mesaje ascuns si i-l va duce direct lui Shaddam. O adevărată bombă...

Aceasta va fi o răzbunare potrivită pentru santajul richesian.

*

Trebuie să meargă.

Haloa Rund supraveghea lucrările, în timp ce lăcătusii laboratorului terminau carcasa unui prototip de generator de invizibilitate bazat pe schitele și ecuatiile pe care le lăsase în urmă inventatorul renegat Chobyn.

Pe unul dintre mosoarele din fibre shiga sigilate, Chobyn numise asta un non-cîmp, care făcea un obiect să fie în acelasi timp „aici" și „în altă parte". În fiecare clipă în care era treaz, Rund se gîndea la uluitorul concept. Încă nu descifrase mecanismul de produs invizibilitate care se tot defecta în vechiul laborator al inventatorului fugar. Judecînd după fragmentele de scheme, determinase că diametrul minim pentru a proiecta non-cîmpul era de o sută cincizeci de metri. Avînd acest lucru în minte, Rund nu vedea cum putea dispozitivul să ascundă o mică încăpere din laborator — pînă cînd descoperi că cea mai mare parte a cîmpului se întindea asimetric *în afara* statiei Korona, în spațiu.

Auzind despre proiect, și după ce fondurile complete fuseseră furnizate de guvernul richesian, contele Ilban Richese îi trimisese un mesaj nepotului său, felicitîndu-l pentru ingeniozitate și pentru previziune. Bătrînul promise că într-o zi va veni pe Korona, să vadă cu ochii săi munca lor, desi se îndoia că o va întelege. Premierul Calimar trimise și el un comunicat de sprijin, încurajîndu-i pe inventatori.

Timp de decenii, acest satelit artificial ascunsese tehnologia brevetată pentru fabricarea misterioaselor si valoroaselor oglinzi richesiene. Nici o altă Casă nu fusese capabilă să copieze măiestria oglinzilor, în ciuda numeroaselor încercări de spionaj industrial. Dacă bresa tehnologică a non-cîmpului avea loc totusi, instalațiile de pe Korona puteau începe să producă o tehnologie si mai pretioasă.

Extraordinarul efort de cercetare si dezvoltare era extrem de costisitor si cerea puterea creierului celor mai buni savanti, abătîndu-i de la alte îndatoriri. De curînd, premierul Calimar procurase fonduri complete în forma unei cantități mari de melanj, care avea să fie stocată pe statia de pe satelit, unde putea fi

convertită în bani lichizi pe măsură ce era necesar. Magaziile cu melanj ocupau acum sase la sută din volumul utilizabil al Koronei.

Influenta politică a directorului Flinto Kinnis crescuse din cauza ambițiosului proiect, dar lui Haloa Rund nu-i păsa. Generatorul lui Chobyn era o problemă extrem de complexă, suficientă ca să-i solicite întreaga atenție.

Inventatorul nu-si făcea griji pentru nimic altceva.

■

Cînd Shaddam deschise cubul de mesaje, anulă toate întîlnirile care urmau si se încuie în biroul lui personal, clocotind. O oră mai tîrziu, îl chemă pe basharul suprem Zum Garon.

— Se pare că sardaukarii mei au multe de făcut...

Abia își putea stăpîni furia.

Bătrînul veteran Garon, arătînd splendid în uniformă, stătea în pozitie de drepți, asteptînd ordinele care urmau să vină.

— Suntem la comanda ta, Sire!

După toate avertismentele răspicate și după exemplul sever pe care Shaddam îl dăduse pe Zanovar, Casa Richese avea temeritatea să facă asta? Premierul Calimar credea poate pur și simplu să ignore un decret imperial si să-și păstreze propria rezervă ilegală de melanj? Mesajul clandestin oferea dovezi incontestabile că o cantitate ilegală de mirodenie era stocată în interiorul satelitului artificial Korona.

La început fusese suspicios în legătură cu afirmații similare. Ecaz si Grumman făcuseră tot ce le stătuse în putintă să arunce bănuiala unul asupra celuilalt, arătînd cu degetul si exagerînd acuzațiile. Dar dovezile lor fuseseră fragile, iar motivele transparente.

— Este timpul să dăm alt exemplu, ca să arătăm cetățenilor imperiului că nu pot ignora legile Corrino.

Shaddam păsea de colo pînă colo pe podea.

O dată cu mînia care clocotea, judecata împăratului intră în joc. Motivația principală din spatele primului său atac de pe Zanovar fusese să-l înlăture pe Tyros Reffa. Cu toate acestea, planul mai amplu era să lase economia imperială complet vulnerabilă la monopolul iminent asupra mirodeniei sintetice. Trebuia să facă pasul următor, să crească miza. Richese va fi al doilea tap ispășitor.

Avea să anunțe investigatorii Ghildei si revizorii CHOAM-ului de măsura pe care urma să o ia. După ce presupusul stoc avea să fie luat de pe Korona (si folosit ca plată pentru a cumpăra sprijinul Ghildei și al CHOAM-ului), alte factiuni politice se vor aduna și ele în jurul tronului.

Din moment ce Hasimir Fenring nu se întorsese încă de pe Ix, Shaddam va trebui să ia o altă hotărîre importantă de unul singur. Nu conta. Împăratul știa ce să facă, iar răspunsul nu putea întîrzia. Dădu ordinele comandantului sardaukarilor.

Marele Război al mirodeniei era pe cale să se aprindă...

S-a demonstrat în fiecare epoca a istoriei ca daca vrei profituri trebuie să domnesti. Si dacă domnești, trebuie să tocești tăisul drepturilor cetățenesti.

ÎMPĂRATUL SHADDAM CORRINO AL IV-LEA

Cu adjamalul pulsîndu-i în gînduri, Hidar Fen Ajidica vedea prin ochii unei șopîrle cadavrele din sala de mese. Douăzeci și doi dintre cei mai sîcîitori Maeștri tleilaxu zăceau întinsi pe mese, otrăviți. *Morti.*

Inspirat de revelațiile pe care le primise de la Dumnezeu, era pe cale să refacă liniile puterii în imperiu.

Iar printre trupuri, un premiu: însuși afectatul Maestru Zaaf, care sosise cu o zi înainte într-un tur de inspecție neașteptat. Cu friptura picantă de limorc împrăstiată peste el, Zaaf zăcea cu fața în sus, cu ochii ieșiți din cap și gura deschisă, o pozitie extrem de lipsită de distincție pentru Maestrul Maeștrilor. Toxina cu acțiune rapidă strecurată în mîncare de bucătarii dansatori-față le declansase lui Zaaf și comesenilor săi crize paroxistice în cîteva minute, iar pielea lor cenușie devenise de un stacojiu bolnăvicios, ca și cum ar fi fiert dinspre interior.

Cînd Maestrul Cercetător privise din cadrul ușii, admirîndu-și realizarea, observase un *draco volans* printre grinzi, una dintre micile șopîrle care păreau

imune la măsurile de combatere a dăunătorilor. Lungă de numai cîtiva centimetri, avea niște apendice solzoase pe fiecare parte a corpului, care-i permiteau să plutească prin aer ca o veveriță zburătoare terrană.

Văzînd șopîrla, Ajidica se hotărîse să-și exercite noile puteri scăpărătoare pe care le căpătase după ce consumase atît de mult adjamal. Acum, ochiul mintii părea să fie în interiorul micului dragon. De pe o cornisă dintre grinzi, privi în jos la rezultatul măcelului, prin ochi reptilieni. Unul dintre corpuri zvîcni, apoi rămase la fel de nemișcat ca și restul.

Aproape două duzini de Maestri morți... era un început bun, în ceea ce-l privea. Ereticii tleilaxu trebuiau înlăturați înainte ca Marea Credință să poată reveni la suprafață, sub îndrumarea fermă a lui Ajidica.

Zîmbi în timp ce gîndurile-i alergau printre miriadele de posibilități întrezărite datorită remarcabilului său nivel de luciditate. Ajidica abia dacă mai dormea, și petrecea o mare parte a fiecărei zile zbenguindu-se prin propria sa minte minunată, ca și cum ar fi fost un parc de distractii cu experiențe si plăceri. Putea ține în echilibru nouăzeci și sapte de fire de gînd, întinzîndu-se de la subiecte prozaice la unele complexe. Avea capacitatea de studia fiecare mozaic de informatii ca și cum ar fi fost o filmocarte sau un raft de bibliotecă.

Adjamalul era chiar mai bun decît melanjul, mai intens. Cu el, navigatorii Ghildei ar putea să reușească să plieze spatiul în alte universuri, fără să mai fie limitați la unul singur. Unul dintre cele nouăzeci și șapte de fire de gînd se mută în prim plan. Pînă acum, contele Fenring și Zoal vor fi substituit melanjul cu adjamal în cel putin două transspațiale, iar navigatorii ar trebui să fie gata să-l folosească.

Fenring însuși trebuia să fie la fel de mort ca si victimele sale de aici. Dansatorul-față îsi va fi făcut treaba bine și în curînd avea să se întoarcă să raporteze detaliile...

Cu ochii săi imaginari de sopîrlă, Maestrul Cercetător cuprinse cu privirea cadavrele pătate întinse pe jos. Acum nu mai putea să dea înapoi de la misiunea lui sacră. Ceilalti dansatori-fată vor înlocui Maeștrii din vechea gardă si totul va părea normal. Apoi îi va putea trimite pe Kaitain...

De aici, replica dansator-față a Maestrului Zaaf va trimite un mesaj pe Bandalong în care va spune că a hotărît să rămînă pe Xuttuh pentru cîteva luni — intervalul de timp de care avea nevoie Ajidica pentru a-și completa planurile. Oricine altcineva i-ar mai fi stat în cale avea să fie de asemenea consumat, ca insectele prinse de limba unei șopîrle zburătoare.

Își imagină limba lui tîșnind, prinzînd gîndaci și înghitindu-i. Tîșnind si prinzînd, țîșnind și prinzînd... Simțea gustul trupusoarelor lor amărui și crocante. Dragonul zburător sări de pe grindă și alunecă încet pe deasupra cadavrelor, ca într-o misiune de inspectie aeriană.

Clipind din ochi, Ajidica își retrase constiința din sopîrlă și se întoarse în propriul lui corp, care stătea în ușă. Avea un gust amar în gură și-și simțea limba jupuită și dureroasă.

Cu voce excitată, îsi chemă din bucătărie dansatorii-față. Acestia sosiră prompt, gata să primească ordine.

— Scăpati de cadavre... Apoi, pregătiți-vă pentru o călătorie.

După ce schimbătorii de formă se apucară de sarcina lor, Maestrul căută mica șopîrlă. Însă creatura sfioasă nu se mai vedea nicăieri.

Cuprins de un fior de uimire, C'tair Pilru, cu ochii cufundati în orbite, găsi trupurile înspăimîntătoare la locul de evacuare a deseurilor. Detestații invadatori nu fuseseră acoperiți cu destule gunoaie pentru a fi complet ascunși.

Furișîndu-se prin beznă mult după ora strictă a stingerii, C'tair ajunsese chiar cînd camionul pleca, azvîrlind pulbere de piatră în urma lui. Nu-l văzuse nimeni. Vizita deseori zonele subterane de aruncare a deșeurilor, căutînd să recupereze obiecte pe care le putea adapta nevoilor sale.

Dar asta? Maestri tleilaxu morți, mai mult de douăzeci! Cu toții funcționari de rang înalt — și fuseseră asasinați! Pielea lor, de obicei palidă, era de o culoare roșie opărită. Trase singura concluzie posibilă, pe care mintea lui trudită o putea formula. Aici se afla dovada că miscarea de rezistentă continua pe Ix.

Altcineva îi omoară pe tleilaxu.

C'tair se scărpină în cap, răvășindu-și părul mițos. Se uită în jur, în lumina slabă a stelelor de pe cerul proiectat, nu prea sigur de ce să facă în continuare, întrebîndu-se cine erau misteriosii lui aliați.

Nu cu multă vreme în urmă, doi oameni din Casa Atreides promiseseră că salvatorii vor sosi curînd, ca niște cavaleri pe cai albi. Asteptînd asta, alte grupuri de rezistență trebuie să se fi mobilizat. Spera doar că va trăi destul cît să vadă glorioasa eliberare a planetei Ix.

Rhombur sosea... În sfîrșit!

Ca să nu fie întrecut, C'tair intră în încăperile subterane întunecate, în căutarea de tleilaxu singuratici. Pînă la sfîrșitul nopții, încă șapte tleilaxu se alăturară cadavrelor de la groapa de gunoi.

Orice drum urmat întocmai pînă la capat duce întocmai nicăieri. Trebuie să urci muntele doar un pic... destul ca să testezi că este un munte, destul ca să vezi unde sînt ceilalti munti. Din vîrful oricărui munte, nu poti vedea acel munte.

ÎMPARATEASA HERADE, consoarta printului mostenitor Raphael Corrino

Se sustrăsese de la datoria lui timp de jumătate din viață, dar acum plecarea nu putea fi destul de devreme pentru Rhombur Vernius. Nu făcea nici o încercare de a-si ascunde trupul de ciborg — în lumina misiunii sale pe Ix, îl considera chiar o emblemă de onoare.

Urmînd descrierile concise din memoria perfectă a lui Thufir Hawat, doctorul Yueh făcuse modificări cosmetice pentru a deghiza perfectionările mecanice sofisticate, făcîndu-le să arate ca niste dispozitive primitive, stîngace. Rhombur spera să poată trece drept una dintre monstruozitătile jumătate oameni, jumătate mașini pe care tleilaxu le numeau „bi-ixieni".

Mai multe săptămîni, Gurney si Rhombur discutaseră strategii cu ducele si cu militarii săi cu gradul cel mai înalt.

— Succesul sau esecul acestei misiuni se sprijină pînă la urmă pe umerii mei, remarcă Rhombur, pe cînd stătea să astepte naveta care urma să-i ducă pe el si pe Gurney pînă la transspatial. Nu mai sînt

puștiul care colecționa pietre drăgute... Trebuie să-mi aduc aminte tot ce m-a învățat vreodată tatăl meu. De la vîrsta de sapte ani, a trebuit să memorez toate codurile militare și am învățat despre fiecare bătălie importantă în care a luptat vreodată Casa Vernius.

— Această luptă va fi ceva despre care vom scrie cîntece, ceva ce vor memora copiii noștri, replică Gurney Halleck cu un zîmbet încurajator.

Apoi, după felul în care i se crispă chipul, era limpede că își regreta remarca.

Rupînd tăcerea incomodă, Rhombur zise:

— Da, va fi ceva despre care toti ixienii le vor povesti copiilor si nepoților!

Mitele necesare fuseseră plătite. Ghilda Spatială va bruia din nou scanerele defensive ale tleilaxu, destul timp pentru ca o capsulă de luptă, camuflată, să se strecoare printr-o poartă secretă de acces. Această capsulă deosebită fusese proiectată în asa fel încît să poată fi demontată în componente, dintre care multe aveau să servească drept arme de sine stătătoare. Capsula cenușie, lucioasă, stătea pe suporturi pe o platformă de încărcare, în timp ce Atreizii se grăbeau să facă legăturile care-o vor conecta la navetă.

Thufir și Duncan sosiră să-și ia rămas-bun de la cei doi. Ducele Leto nu apăruse încă, iar Rhombur refuză să urce la bordul navetei înainte să-și poată îmbrățișa prietenul. Eliberarea planetei Ix nu putea începe fără binecuvîntarea Atreides.

În noaptea dinainte, Rhombur își reîncărcase componentele de ciborg, dar mintea îi rămăsese epuizată de lipsa unui somn adevărat. Gîndurile lui continuau să stăruie asupra îndoielilor. Tessia își pusese totusi în funcțiune miracolele, masînd muschii încordati din ceea ce mai rămăsese din trupul lui de carne,

linistindu-l ca prin minune. Ochii ei căprui păreau plini de mîndrie si de nerăbdare.

— Dragostea mea — *sotul* meu, îti promit că următoarea noastră noapte petrecută împreună va fi în Marele Palat...

Cu un chicotit, el comentă:

— Nu în vechile mele camere, totuși. Meritäm mai mult decît dormitorul unui băiat!

Îsi înălță cu semeție pieptul și umerii, în același timp temîndu-se si asteptînd cu nerăbdare să vadă Ix din nou.

Planul era stabilit. Totul avea să respecte un program strict, pentru că părțile separate ale atacului nu se puteau baza pe comunicații cît timp erau ei pe drum. Nu va fi loc pentru erori, pentru întîrzieri... sau îndoieli. Ducele Leto conta pe el și pe Gurney să-i slăbească pe tleilaxu din interior, să le expună punctele vulnerabile, după care militarii Atreides le vor da din afară o lovitură ca de măciucă.

Întorcîndu-se, îl văzu pe Leto. Jacheta neagră a ducelui era neobișnuit de sifonată; bărbia si obrajii nobilului erau umbrite de barba neagră nerasă. Prost ascuns la spate, ținea un pachet mare ambalat ca un cadou, cu panglică deasupra.

— Nu poti pleca fără asta, Rhombur.

Acceptînd pachetul, prințul determină cu ajutorul senzorilor din brat că era surprinzător de usor.

— Leto, capsula de luptă e deja atît de înghesuită încît abia dacă mai e loc pentru Gurney si pentru mine...

— O să vrei să iei asta oricum.

Unul dintre rarele lui surîsuri îi apăru pe chipul de obicei sever.

Bîjbîind să rupă hîrtia de împachetat cu degetele mecanice, Rhombur deschise cutia. Înăuntru găsi o casetă mult mai mică. Capacul cu balamale se deschise ușor.

— Iaduri purpurii!

Inelul cu piatră-de-foc era exact la fel cu cel pe care-l purtase înainte de explozia iahtului aerian — un inel care reprezentase autoritatea lui de conte legitim al Casei Vernius.

— Pietrele-de-foc nu sînt ușor de dobîndit, Leto. Fiecare are propria ei personalitate, propria înfățisare unică. Unde-ai găsit asta? Arată exact ca piatra pe care-am avut-o. Desigur, nu poate fi aceeasi...

Ochii cenusii ai lui Leto sclipiră cînd îsi puse frățește brațul în jurul umerilor artificiali ai printului.

— *Este* inelul tău, prietene, regenerat dintr-un mic fragment de piatră care-a fost găsit în carnea mîinii tale.

Ochiul organic care-i rămăsese lui Rhombur clipi ca si cum ar fi vrut să-și rețină lacrimile. Acest inel simboliza gloria planetei Ix, ca și pierderile teribile pe care el și poporul său le suferiseră. Dar lacrimile imaginare se opriră, iar chipul i se oțeli. Își puse inelul cu piatră-de-foc pe al treilea deget de la proteza mîinii drepte.

— Se potrivește perfect.

— Si încă niște vesti bune, adăugă Duncan Idaho. Potrivit centrului spațioportului, transspațialul de pe ruta asta este ultima navă de clasă Dominic fabricată vreodată pe Ix, proaspăt reparată pe Junction. Mi se pare un semn bun.

— Într-adevăr, o s-o iau ca atare.

Rhombur îi îmbrătisă pe fiecare dintre prietenii săi, înainte să se îndrepte spre naveta privată, însoțit de Gurney Halleck. În spatele lor, Leto, Duncan si Thufir strigară:

— Victorie pe Ix!

Pentru urechile lui Rhombur, sună ca o declarație de fapt. Jură să reușească... sau să moară încercînd.

Am putea visa tot timpul, dar nu percepem aceste vise cît timp sîntem treji deoarece luciditatea (ca un soare întunecînd stelele în timpul zilei) este mult prea strălucitoare pentru a îngădui continutului subconstientului atît de multă claritate.

Jurnalele intime ale MAICII KWISATZ
ANIRUL SADOW-TONKIN

Bîntuită din interiorul propriei sale minți, doamna Anirul nu putea dormi.

O dată trezite, vocile nenumăratelor generații nu o mai lăsau să se odihnească. Intrusele din Celelalte Memorii îi solicitau atentia, rugînd-o să se uite la precedente istorice, insistînd ca viețile lor să rămînă în amintire. Fiecare avea ceva de spus, un avertisment cumplit, un strigăt cerînd atenție. Totul, în capul ei... Îi venea să urle.

În calitate de consoartă a împăratului, Anirul trăia într-un lux mai mare decît avuseseră parte vreodată cele mai multe dintre viețile dinăuntrul ei. Avea acces la servitori, muzică bună, drogurile cele mai scumpe... Toate camerele ei laolaltă, pline de mobilă minunată, erau destul de mari cît să cuprindă un sătuc.

Într-o vreme, Anirul fusese convinsă că a fi Maica Kwisatz era o binecuvîntare, dar posedarea mintii ei de către o mulțime de dincolo de abisul timpului îi consuma prea mult din energie, pe măsură ce momentul nasterii de către Jessica se apropia. Vocile

dinăuntru stiau că sfîrsitul drumului lung al programului genetic era aproape.

Incapabilă să se odihnească în patul său prea mare, Anirul aruncă deoparte cearsafurile alunecoase; tesătura se încurcă si se scurse pe podea ca si cum ar fi fost o vietuitoare nevertebrată. Goală, Anirul păsi spre ușile incrustate cu aur. Avea pielea catifelată si netedă, masată zilnic cu loțiuni si creme. O dietă de retete cu melanj, ca și cîteva trucuri biochimice interne pe care le săvîrsea folosind antrenamentul Comunității, îi păstrau muschii puternici și trupul atrăgător, chiar dacă soțul ei n-o mai observa.

În această cameră îi îngăduise lui Shaddam să conceapă cu ea de cinci ori, dar el îi mai vizita doar rareori patul. Împăratul renunțase, destul de corect, să mai spere că Anirul îi va dărui vreodată un mostenitor de sex masculin. Steril acum, nu avea să mai aibă alti copii, nici de la ea, nici de la vreuna dintre concubinele lui.

Desi sotul său bănuia că Anirul îsi luase amanti în timpul anilor de căsnicie, ea n-avea nevoie de încurcături personale pentru a-si satisface nevoile. Ca o Bene Gesserit talentată, cunostea o multime de mijloace pentru a-si face singură plăcere, cu toată intensitatea pe care și-ar fi putut-o dori.

Acum, ceea ce-si dorea cel mai mult era un somn adînc, odihnitor.

Se hotărî să iasă din casă, în noaptea linistită. Va hoinări prin palatul imens, si poate prin orasul-capitală de dincolo, în zadarnica sperantă că picioarele ar putea-o duce departe de voci.

Apucă de clanta usii, apoi îsi dădu seama că nu purta haine. În ultimele săptămîni, Anirul surprinsese curtenii flecărind despre personalitatea ei instabilă, zvonuri stîrnite probabil de Shaddam însusi.

Dacă ar fi iesit goală pe coridoare, ar fi pus mai multe paie pe focul bîrfei...

Aruncînd pe ea o robă turcoaz, o legă cu un nod complicat pe care nimeni în afară de o Bene Gesserit nu-l putea desface fără un cuțit. Lipsită de pantofi, păsi pe podeaua acoperită cu dale si se îndepărtă de apartamentul ei.

Umblase deseori descultă, pe cînd era la Scoala Maicilor de pe Wallach IX. Clima rece oferea un mediu aspru pentru ca tinerele adepte să învete rezistenta, să descopere cum să-si controleze căldura corpului, transpiratia si reactiile nervilor. O dată, Harishka — la acea vreme Proctor Superior al scolii, nu încă Maică Superioară — îsi condusese tinerele femei în munții înzăpeziti, unde le pusese pe toate să-si scoată hainele și să se tîrască patru kilometri prin zăpada acoperită de o crustă de gheată, pînă într-un vîrf bătut de vînturi. Ajunse acolo, meditaseră timp de o oră în pielea goală, înainte de a coborî la hainele lor și la căldură.

Anirul aproape că murise înghetată în ziua aceea, însă criza o dusese către o mai bună înțelegere a metabolismului și a propriei sale minți. Chiar înainte să-si pună hainele la loc, se încălzise si se simtea confortabil, fără să aibă nevoie de altceva. Patru dintre adeptele colege de clasă cu ea nu supraviețuiseră — esecuri! — iar Harishka le lăsase trupurile în zăpadă, unde aveau să rămînă ca avertismente teribile pentru elevele ce vor urma...

Acum, în timp ce Anirul hoinărea pe coridoarele palatului, doamnele de onoare ieșeau din camerele lor și se grăbeau să vină alături de ea. Nu și Jessica, totuși; o ținea pe tînăra însărcinată la adăpost, protejată, neștiind nimic despre tumultul său personal.

Cu vederea periferică, Anirul prinse umbra unui soldat din gardă strecurîndu-se afară din camera unei

doamne — si se simti iritată că femeile ei pierdeau timpul cu întîlniri amoroase în timpul orelor de serviciu, în special avînd în vedere că stiau prea bine de crizele sale de insomnie.

— Mă duc în parcul animalelor, anuntă ea, fără măcar să se uite la femeile care se înghesuiau s-o urmeze. Trimiteti un mesaj înainte si spuneti-i îngrijitorului să-mi dea voie înăuntru.

— La ora asta, doamnă? întrebă o tînără servitoare atrăgătoare, în timp ce se încheia la corsaj. Avea părul blond cîrliontat și trăsături delicate.

Anirul îi aruncă o privire aspră și servitoarea se trase înapoi. Va fi concediată dimineată. Soția împăratului nu putea tolera pe nimeni care să-i pună capriciile sub semnul întrebării. Cu toată responsabilitatea de pe umerii ei, Anirul devenea mai putin tolerantă si mult mai putin răbdătoare. Semăna putin cu Shaddam...

Afară, cerul noptii era o acuarelă de lumini aurorale învolburate, dar Anirul abia dacă observă. Suita ei tot mai mare o urmă pe terasele grădinilor si pe aleile suspendate pînă cînd ajunse la îngrăditurile împădurite artificial, rezervate pentru Grădina Zoologică Imperială.

Conducătorii dinainte folosiseră parcul animalelor pentru distractia lor personală, dar lui Shaddam nu-i păsa nici cît negru sub unghie de specimenele biologice din lumi îndepărtate. Cu un „gest binevoitor", deschisese parcul publicului larg, ca să se poată bucura de „măretia tuturor creaturilor de sub domnia Casei Corrino". Alternativa — exprimată în particular fată de soția lui — fusese să măcelărească animalele si să economisească astfel mica sumă destinată pentru hrănirea lor.

Anirul se opri la intrarea parcului animalelor, o arcadă zveltă, cristalină. Văzu lumini aprinzîndu-se,

licurigloburi grele care luminau puternic și deranjau animalele adormite. Îngrijitorul alerga probabil de la un set de comenzi la altul, pregătind grădina zoologică pentru sosirea ei.

Anirul se întoarse către doamnele de onoare.

— Rămîneți aici. Vreau să fiu singură!

— E înțelept, doamnă? întrebă servitoarea blondă, enervîndu-si iarăși stăpîna. Fără îndoială, Shaddam ar fi executat-o pe loc.

Anirul îi aruncă încă o privire nimicitoare:

— Am avut de-a face cu politica imperială, fetito... I-am întîlnit pe cei mai antipatici membri ai Landsraadului și am fost măritată două decenii cu împăratul Shaddam...

Se încruntă.

— Cu siguranță, mă pot descurca cu cîteva animale inferioare.

Acestea fiind spuse, intră în sălbăticia falsă, minunat aranjată. Grădina zoologică avea întotdeauna un efect calmant asupra ei. Văzu custi cu cîmpuri de forță în loc de gratii. care erau habitate pentru urși-sabie cu moț, ecadrogi si d-lupi. Tigrii Laza stăteau tolăniți pe pietre încălzite electric, încălzindu-se chiar și fără lumina soarelui. O leoaică molfăia leneș niște fîșii însîngerate de carne crudă. Alături, tigrii ridicară ochii cu pupile ca o tăietură și o priviră somnorosi pe Anirul, prea bine hrăniți ca să mai fie feroce.

Într-un bazin mare, înotau delfini de pe Buzzell. Cu creiere mărite, creaturile erau destul de inteligente ca să îndeplinească sarcini subacvatice simple. Înotau de colo pînă colo asemenea unor cuțite albastre-argintii; unul se întoarse să se uite prin sticlă, ca și cum ar fi recunoscut-o drept o persoană importantă.

În timp ce rătăcea printre animale, Anirul simți unul dintre rarele momente de pace interioară. Haosul n-o atingea aici, în liniștea somnoroasă a Grădinii Zoologice Imperiale. Nu auzea nimic în afara gîndurilor ei intime. Anirul dădu drumul unui oftat prelung, apoi inspiră adînc, absorbind singurătatea delicioasă.

Stia că sănătatea ei mintală nu putea supravietui furtunii interioare chinuitoare care creștea continuu. În calitate de Maică Kwisatz și de soție a împăratului, ii reveneau sarcini de o importanță vitală. Avea nevoie să se concentreze. În special, trebuia să-i supravegheze pe Jessica si pe copilul ei nenăscut.

A provocat Jessica acest tumult? Știau vocile ceva ce eu nu știu? Cum o să fie viitorul?

Spre deosebire de cele mai multe surori, Anirul avea acces la toate amintirile ei. Dar, după moartea bunei sale prietene Lobia, sondase prea adînc, mersese prea departe în căutarea bătrînei dreptvorbitoare în mintea sa. În acest proces, declanșase o avalanșă de vieți.

În tăcerea din grădina zoologică, Anirul se gîndi iar la Lobia, care îi dăduse atîtea sfaturi cînd fusese in viață. Anirul voia să audă vocea bătrînei ridicîndu-se deasupra tuturor celorlalte, o voce a rațiunii in gloata mistică. În minte, o strigă pe prietena ei pierdută, însă Lobia dinăuntru nu ieși la iveală.

Dintr-o dată, auzind chemarea, vocile fantomă o asaltară din nou, atît de vehement încît răsunară în aer în jurul ei. Amintirile deveniră mai intense, vieți si gînduri, opinii și argumente... Vocile îi strigau numele.

Ea țipă la ele, spunîndu-le să tacă.

În grădina zoologică, delfinii de pe Buzzell se zvîrcoliră în bazin, izbind plazul gros cu nasurile lor borcănate. Tigrii Laza răspunseră cu răcnete.

Ursul-sabie urlă si căzu peste tovarășul lui din țarc. dezlănțuind o luptă feroce cu ghearele si colții. Păsările captive începură să țipe. Alte animale urlară, cuprinse de panică...

Anirul căzu în genunchi, încă strigînd la vocile dinăuntru. Paznicii si servitoarele se grăbiră s-o ajute. O urmăriseră de la o distantă sigură, nedînd ascultare dorinței sale de intimitate.

Dar cînd încercară s-o ridice în picioare, soția împăratului fu cuprinsă de spasme, agitîndu-si brațele. Unul dintre inelele cu piatră prețioasă lovi fata servitoarei blonde, zgîriindu-i obrazul. Ochii lui Anirul erau sălbatici, precum aceia ai unui animal turbat.

— Împăratului Shaddam n-o să-i placă asta, zise unul dintre paznici, dar Anirul nu mai auzea de mult nimic.

Diplomatii sînt alesi pentru abilitatea lor de a minți.

Zicală Bene Gesserit

În apartamentele ambasadorilor de pe Kaitain, Piter de Vries stătea la biroul de scris, compunînd o notită.

Din tavan picura sînge, adunîndu-se si coagulîndu-se într-o băltoacă densă pe podea, dar mentatul nu-i dădea nici o atenție. Metronomul regulat al picăturilor care cădeau suna ca ticăitul unui ceas. Va curăta mizeria mai tîrziu.

De cînd trimisese mesajul anonim care-l informase pe împărat despre rezerva ilegală de mirodenie de pe Richese, de Vries rămăsese la curtea imperială, punînd la cale planuri complexe pentru a îmbunătăti poziția Casei Harkonnen. Auzise deja murmure despre pedeapsa pe care-o intentiona Shaddam împotriva Casei Richese. De Vries se delecta cu gîndul răzbunării adecvate.

Intenționa de asemenea să păstreze orice informație pe care-o culegea, eventual dîndu-i-le baronului în doze mici. În acest fel, își va dovedi continuu valoarea și va rămîne în viață. În timp ce spiona la curte, culesese o delicatesă interesantă pe care baronul ar fi putut-o aprecia, mult mai importantă decît simplele mișcări politice sau militare împotriva Casei Richese. Pentru prima oară, Piter de Vries o văzuse

pe Jessica pe partea cealaltă a unei încăperi aglomerate — o femeie fermecătoare, însărcinată în sase luni cu un alt mostenitor Atreides. Acest lucru deschidea atît de multe posibilități...

„Dragul meu baron", scria el, folosind un limbaj codificat Harkonnen, „am descoperit un lucru interesant: concubina dusmanului vostru, Leto Atreides, locuieste în acest moment la palatul imperial. A fost luată sub aripa ocrotitoare a soției împăratului, în aparență ca doamnă de onoare, desi nu pot descifra motivul pentru aceasta. Nu pare să aibă vreo îndatorire. Poate că este din cauză că această tîrfă și Anirul sînt amîndouă vrăjitoare Bene Gesserit...

As dori să propun o schemă care poate avea multe repercusiuni: mîndrie si satisfacție pentru Casa Harkonnen, durere și nefericire pentru Casa Atreides. Ce altceva ne-am putea dori?"

Cugetă din nou, urmărind sîngele care picura din tavan. Un cilindru de mesaje deschis se afla lîngă el pe birou. Scrise în continuare:

„Am reușit să stau ascuns de ea. Această Jessica mă intrigă."

Cu un surîs, își aminti cum concubina lui Leto, Kailea, si primul lor născut, Victor, fuseseră ucisi cu un an în urmă. Harkonnenii speraseră ca această dublă tragedie să-l ducă la nebunie pe duce si să distrugă pentru totdeauna coloana vertebrală a Casei Atreides. Din nefericire, împotriva tuturor așteptărilor, Leto părea să-si fi revenit. Atacul său recent împotriva Bekkalului arăta că era mai agresiv si mai hotărît ca niciodată.

Dar cît de mult mai putea suporta bărbatul rănit și îndurerat?

„Jessica are intentia să rămînă aici si să dea naștere copilului ei la palat. Deși este supravegheată în permanență de către celelalte vrăjitoare, cred că

aș putea descoperi o ocazie să mă strecor înăuntru si să omor bebelusul nou-născut, iar dacă dorești, și pe mamă. Domnule baron, gîndiți-vă cum îl va răni acest lucru pe dușmanul vostru de moarte! Dar trebuie să procedez cu mare grijă."

Termină de scris cu litere mici, asa încît întregul mesaj să poată intra pe o singură foaie de hîrtie *instroy*.

„De aceea, am aranjat un motiv legitim să rămîn aici, pe Kaitain, ca să pot sta cu ochii pe această femeie ciudată. Vă voi trimite rapoarte regulate."

Semnă nota cu o înfloritură și o sigilă în interiorul cilindrului pentru mesaje, care avea să fie trimis cu următorul transspațial spre destinația Giedi Prime.

Impasibil, ridică ochii spre tavan, unde ascunsese un cadavru în spatele panourilor. Incapabilul ambasador Harkonnen, Kalo Whylls, opusese mai multă rezistentă decît se asteptase, așa că de Vries îl înjunghiase de cîteva ori în plus, lăsîndu-i o cîrpăceală de răni larg deschise, prin care se scurgea sînge din belșug. O adevărată pacoste!

Întorcîndu-se spre obiectele de pe masă, de Vries examină un document obținut de la Ministrul Imperial al Formularelor, o simplă comunicare către birocrația de pe Kaitain. Nimeni n-o va pune la îndoială. Surîzînd cu buzele sale pătate de sapho, mentatul termină constiincios de scris un decret oficial, pe care-l va trimite sambelanului împăratului, informînd că precedentul ambasador Harkonnen a fost „rechemat" permanent pe Giedi Prime. Piter de Vries completă propriul său nume ca al omului desemnat temporar să-i ia locul.

Cînd totul fu în ordine, pecetlui documentul cu sigiliul oficial al baronului. Apoi se pregăti pentru pasul următor.

În fundul sufletului, sîntem toti călători — sau alergători.

CONTELE DOMINIC VERNIUS

În interiorul containerului său etanș de la nivelul cel mai de sus al enormului transspațial de clasă Dominic, timonierul D'murr înota în gazul portocaliu de mirodenie.

Tulburat în mod inexplicabil, si așteptîndu-si echipajul din Ghildă să termine procedurile de încărcare și descărcare, simtea timpul curgînd altfel pentru el. Transspatialul rămăsese pe orbită staționară deasupra Caladanului mai mult decît de obicei, datorită unui articol care cerea manipulare specială și un grad mare de discreție.

O capsulă de luptă. Interesant...

În mod normal, D'murr se preocupa de pilotarea în siguranță a navei de la un sistem stelar la altul. Obiceiul lui era să ignore amănuntele triviale, aspirațiile umane, din moment ce întreg universul era al lui, să-l stăpînească și să-l folosească.

Complăcîndu-se într-un moment de curiozitate care nu-i stătea în caracter, atinse sistemul de comunicații, aruncă o privire prin înregistrări și transmisii și trase cu urechea la doi revizori de zbor de pe o punte inferioară. Ducele Leto Atreides plătise o taxă substanțială pentru această încărcătură, care trebuia livrată în mod clandestin pe Ix.

Ruta ocolită a lui D'murr prin hiperspațiu îl ducea din planetă în planetă, într-o paradă nesfîrșită de lumi de-a lungul și de-a latul imperiului. Pe acest traseu, una dintre destinațiile lui era Ix, altă dată o escală de rutină pentru călătorii de pe Caladan care-și vizitau aliații pe planeta industrială. Acum totuși, se schimbaseră multe.

De ce mergeau Atreizii pe Ix? Și de ce acum?

Ascultă conversațiile șoptite de pe nivelurile cu acces limitat ale Ghildei, spicuind informația suplimentară că supraveghetorii de traseu nu vor dezvălui niciodată acest lucru cuiva din afară din cauza acordurilor de strictă neutralitate. Pentru Ghilda Spațială, aceasta era o afacere ca oricare alta. Doi Atreizi însoțeau micul aparat pe Ix, călătorind cu documente false. Unul era prințul Rhombur Vernius, deghizat.

D'murr absorbi noua informație și găsi că reacțiile sale erau stranii și excesive, chiar dezechilibrate. Exaltare? Teamă? *Rhombur.* Tulburat, consumă și mai mult melanj din container, dar în loc de sentimentul de ușurare așteptat, simți ca și cum universul cîndva deschis devenise o pădure densă de arbori întunecați și cărări nedeslușite.

De cînd devenise navigator, D'murr nu reacționase niciodată astfel la amintirile obsedante, rămășițele trecutului său uman. Gazul de mirodenie îi făcea capul să răsune, creierul să trosnească. Se simțea ciudat de desincronizat, dezorientat. Simțea forțe ample, aflate în conflict, amenințînd să sfîșie țesătura spațiului. Cuprins de disperare, înghiți și mai mult melanj.

D'murr decise că următorul salt în hiperspațiu va netezi faldurile distrugătoare din jurul lui. Călătoria îl liniștea întotdeauna, îi restabilea locul în cosmos.

Inhală si mai mult gaz de mirodenie, îl simți arzînd în interiorul lui, mai fierbinte ca de obicei.

După ce trimise o întrebare răspicată, nerăbdătoare, către echipajul Ghildei, primi în sfîrsit vestea că operația de încărcare se încheiase. *E timpul.* Ușile hangarului și ale platformei de încărcare se închiseră.

Încordat, D'murr începu pregătirile și calculele mintale de ordin superior. Prevederea unui drum sigur cerea doar cîteva clipe, iar saltul Holtzman va lua mai putin de-atît.

D'murr nu dormea niciodată, îsi petrecea partea cea mai mare din timp în contemplație, plutind în containerul său. Gîndindu-se la vremurile cînd era tînăr, cînd era *uman*...

Din punct de vedere ideal, navigatorii n-ar fi trebuit să păstreze asemenea amintiri. Timonierul Grodin, superiorul lui de pe Junction, spusese că lua mai mult pentru unii candidați să-si piardă legăturile atavice. D'murr nu voia ca performanțele lui să fie stingherite. Dobîndise deja rangul de timonier și aștepta fiecare călătorie prin hiperspatiu cu multă nerăbdare. Iar acum, cu oarecare îngrijorare.

Se îngrijoră că acest șuvoi continuu de aduceri aminte și de nostalgie l-ar putea face să revină la ceva diferit, ceva oribil și inutil, ceva primitiv și uman. Dar evoluase mai presus de asta. Toate celelalte stări ale existentei, inclusiv umanitatea, erau mult dedesubtul lui.

Dar *involua* el acum? Putea asta explica senzațiile tulburătoare? Nu se simțise niciodată atît de... neobisnuit. Gazul de mirodenie din jurul lui părea doar să intensifice amintirile de mult îngropate despre Ix și Marele Palat, despre părinții lui, despre testul de navigatie pe care el îl trecuse și pe care fratele său îl căzuse...

O sonerie se auzi în interiorul cabinei de navigatie si D'murr văzu un inel de lumini puternice, albastre, deasupra capului. Semnalul de pornire.

Dar acum nu mai sînt pregătit.

Din adîncul anomaliei sale, D'murr simți un singur val intens de forță interioară, ca și cum ar fi încercat cu disperare să se ridice dintr-un pat de bolnav. Era o chemare îndepărtată.

„C'tair", șopti el.

Ascuns dedesubtul unei școli ixiene abandonate, C'tair Pilru se uita fix la componentele înnegrite ale aparatului său de transmisie rogo. De cînd fusese avariat, cu mai mult de doi ani în urmă, moment în care reușise ultimul contact cu fratele lui, găsise niste piese de schimb și reparase dispozitivul cît de bine putuse. Dar tijele din cristal de silicat, găsite prin mormanele de gunoaie tehnologice, erau de calitate îndoielnică...

În ultima lui transmisie, C'tair îsi implorase fratele navigator să găsească ajutor pentru Ix. Acea rază de speranță se stinsese, pînă acum. Rhombur trebuie să fie pe drum. Prințul promisese... Ajutorul va sosi curînd.

Cu un plesnet din coada ca un bici, o șopîrlă mică alerga dintr-un colt întunecat în altul. dispărînd într-o movilă de piese aruncate. C'tair se uită după mica reptilă, văzînd trupul verde-cenușiu dispărînd. Înainte de a veni tleilaxu, nu existaseră dăunători — nici insecte, nici șopîrle, nici șobolani — în subteranele de pe Ix.

Tleilaxu aduseseră cu ei si alti paraziți.

C'tair găsi tija albă ca laptele pe care o pusese deoparte mai devreme. Ultima pe care-o mai avea.

O întoarse în mîini, îi simți răceala si privi cu atentie fisura subțire cît un fir de păr de pe una dintre fețe. Într-*o* zi, dacă familia Vernius va reveni în timpul vietii sale, C'tair va avea acces la componente noi și va putea relua contactul cu fratele lui. În copilărie, gemenii fuseseră extrem de apropiati; deseori își completau frazele unul altuia.

Dar acum erau atît de departe unul de celălalt — în timp, ca distantă si ca înfățisare fizică... D'murr era probabil la mulți parseci depărtare, navigînd prin hiperspatiu. Si chiar dacă C'tair putea reconstrui transmițătorul neortodox, s-ar fi putut să nu reusească să ajungă pînă la el.

Se agăță de tija de cristal ca de un fir de sperantă și, spre surpriza lui, aceasta porni să lumineze în mîinile lui cu o incandescentă caldă. Crăpătura cît firul de păr începu să strălucească și păru să dispară complet.

O voce îl învălui, semănînd cu a lui D'murr.

— C'tair...

Dar nu era posibil. Uitîndu-se în jur, nu văzu pe nimeni lîngă el. Era singur în această ascunzătoare mohorîtă. Un fior îi străbătu trupul, dar tija de cristal se încălzi și mai mult. Si auzi mai mult...

— Sunt pe cale să pliez spațiul, frate.

Glasul lui D'murr suna ca și cum ar fi vorbit printr-un lichid gros.

— Ix este pe ruta mea si printul Rhombur este la bord. Vine la tine!

C'tair nu putea întelege cum era posibil ca vocea fratelui său să fi ajuns la el. *Nu sînt un transmițător rogo. Sunt doar o persoană.*

Și totuși... Printul Rhombur sosea!

■

În amintirea lui, D'murr mai fusese în mintea fratelui său geamăn cu multă vreme în urmă, cînd

C'tair scormonea prin dărîmăturile fumegînde ale unei clădiri ixiene distruse în primul atac tleilaxu. Cîti ani trecuseră? Douăzeci si unu? Din acele dărîmături se ivise o halucinatie a lui Davee Rogo, geniul infirm care se împrietenise cu gemenii si le arătase minunatele lui inventii. În vremuri pașnice, senine...

Dar acea imagine fusese transmisă de latura umană necontrolată a lui D'murr — o fortă imensă, care refuzase să cedeze o dată cu schimbările din trupul și mintea lui. D'murr nu fusese total conștient de ceea ce făcuse, de conceptele pe care subconștientul lui le elaborase datorită conexiunii cu fratele său geamăn. Folosind informatiile furnizate de apariție, C'tair fusese capabil să construiască dispozitivul de transmisie interdimensional, permitînd comunicarea în ambele direcții între două forme de viață foarte diferite, dar legate din punct de vedere genetic.

Chiar și atunci, subconstientul lui D'murr voise să rămînă în contact cu căminul si amintirile sale.

În containerul său, încetă acum să miste bratele si picioarele atrofiate. În fracțiunea de secundă în care se află pe muchia prăpastiei spatiului pliat, își aminti de durerea chinuitoare provocată de fiecare comunicare cu C'tair — ca si cum componenta de navigator ar fi luptat cu latura sa umană, încercînd s-o supună.

Dar în această clipă activă generatorul Holtzman si plonjă orbeste printre dimensiuni, luînd transspatialul cu el.

*

Adînc sub crusta planetei Ix, C'tair tinu în mînă tija pîlpîitoare de cristal pînă cînd o simți rece ca gheața între degete și glasul lui D'murr se stinse. Se eliberă de uluirea paralizantă si strigă numele fratelui său. Nu veni nici un răspuns, doar pocnete ca de

electricitate statică. Vocea lui D'murr sunase atît de straniu, aproape bolnav.

Dintr-o dată, răsunînd în craniu, C'tair auzi un țipăt elementar, fără cuvinte, chiar în adîncurile sufletului său. Țipătul fratelui său... Apoi nimic.

O clipă de incompetentă poate fi fatală.

MAESTRUL SPADASIN FRIEDRE GINAZ

Transspațialul ieși din hiperspatiu în locul nepotrivit și plonjă în atmosfera planetei Wallach IX.

Eroare de navigator.

Mare cît o cometă, nava se prăbuși în învelișul de aer, huruind și vuind. Carcasa exterioară se topi din cauza frecării. Pasagerii nici măcar nu avură timp să strige.

De secole, planeta Bene Gesserit fusese păzită de ecrane de siguranță care puteau vaporiza orice navă neautorizată. Imensul aparat era deja condamnat în momentul în care lovi primul strat al scuturilor energetice de apărare.

Transspațialul scăpat de sub control sfîrîi în atmosferă, cu stratul exterior jupuit ca straturile moi ale unei cepe. Așchiile de metal fumegară prin aer si izbiră suprafața planetei ca o canonadă, lăsînd componente ale transspațialului împrăstiate pe o mie de kilometri.

Navigatorul nu avu nici o sansă să trimită un semnal de avarie sau să dea vreun fel de explicatie, înainte ca întreaga navă să fie nimicită.

■

Cînd sosiră datele de la scutul de apărare, identificînd nava distrusă, Maica Superioară Harishka

alcătui un mesaj de înaltă prioritate pentru a fi trimis pe Junction. Din nefericire, livrarea lui trebuia să aștepte următorul transspațial, dată pînă la care Ghilda Spațială ar fi putut să afle deja despre dezastru.

Între timp, în doar cîteva ore de la prăbusirea care avusese loc dimineața devreme, sora Cristane fu trimisă, împreună cu o echipă de muncitoare adepte, la locul sălbatic, prost cartografiat. Surorile se îndreptară spre o regiune muntoasă unde căzuse cea mai mare secțiune a transspatialului.

Cu ochii negri pe jumătate închisi din cauza zăpezii de un alb orbitor, Cristane trecu în revistă cicatricele coliziunii pe panta marcată de iarnă a muntelui. Zăpada și gheața se topiseră în jurul grămezilor de zgură și sfărîmături răsucite. Șuvițe de abur încă se mai înălțau din bucățile de metal cele mai mari. Folosind tăietoare și aparate de sudură, echipa ar fi putut găsi cîteva urme de corpuri topite printre resturi, dar Cristane nu știa dacă ar fi meritat efortul. Nu puteau fi supraviețuitori aici...

Întreaga ei viață, fusese antrenată să răspundă la situații de urgență, dar acum nu putea face nimic mai mult decît să observe. Acest transspatial fusese condamnat din clipa în care iesise din hiperspatiu.

Cristane încă nu era Cucernică Maică, așa că nu avea memoriile multor generații pe care le trăiau superioarele ei. Dar în timpul întîlnirii la care făcuseră planul pentru reacția la prăbusire, Maica Superioară afirmase că, în mii de ani, nici una dintre surorile dinăuntru fusese vreodată martoră la un accident ca acesta.

De-a lungul istoriei, Navigatorii făcuseră cîteva erori minore de calcul, dar accidentele serioase erau extrem de rare — doar cîteva fuseseră înregistrate de la formarea Ghildei Spațiale, cu mai mult de zece

mii de ani în urmă. În timpul bătăliei finale a Jihadului Butlerian, folosirea primelor nave care pliau spatiul fusese extrem de riscantă, înainte ca însusirile prestiente ale melanjului să fie descoperite. Însă din acel moment, Ghilda avea un dosar excelent în materie de sigurantă.

Implicațiile acestei tragedii aveau să aibă repercusiuni asupra întregului imperiu, pentru multe secole de acum înainte.

*

Cînd — după două zile — sosi echipa Ghildei de inspecție si recuperare, oamenii coborîră pe Wallach IX în roiuri. Mii de muncitori aduseseră echipamente grele. Lucrătorii se apucară să taie în bucăti rămășițele și să culeagă repede mostre pentru analize. Surorile voiau să-și păstreze secretele, la fel și Ghilda, care nu lăsă în urmă nici o aschie din vehiculul lor pe care ar fi putut-o cerceta cineva.

Cristane îl percheziționă pe omul care răspundea de operatiunile Ghildei. În salopeta sa verde deschis, avea un trup pătrățos, ochi apropiați și buze groase. Studiindu-l, văzu cît de coplesit era de tragedie.

— Aveti vreo bănuială, domnule? Vreo explicatie pentru asta?

El dădu din cap.

— Nu încă. Va fi nevoie de timp să analizăm totul.

— Și altceva?

În ciuda tinereții, sora soldat de comando se purta demn, cu autoritate. Vorbi cu destule inflexiuni ale Glasului ca bărbatul să răspundă din reflex.

— Aceasta a fost una dintre cele două nave din clasa Dominic, construite în ultimele zile ale Casei Vernius, cu un dosar de sigurantă impecabil.

Cristane îl privi cu ochii ei mari.

— Cunoști vreun motiv pentru care acest model de transspațial putea deveni brusc nesigur?

Ghildarul scutură din cap, si totusi nu reusi să reziste comenzii Glasului. Chipul lui se schimonosi cînd încercă să nu răspundă. Pierdu însă încercarea.

— N-am avut încă timp să evaluăm detaliile. Eu... eu ar trebui să mă abțin de la alte comentarii în acest moment.

Cînd efectele Glasului se atenuară, păru nervos din cauza a ceea ce dezvăluise. Fugi din prezența lui Cristane.

Sora din trupele de comando inventarie în minte posibilitățile. Urmări cum armatele de muncitori dezmembrau transspațialul bucată cu bucată. În curînd, toate rămășițele palpabile vor fi dispărut, lăsînd doar cicatrice urîte pe Wallach IX.

Destinul și Speranța doar rareori vorbesc aceeași limbă.

Biblia Catolică Portocalie

În camera de demonstrații a pavilionului, Hidar Fen Ajidica stătea în fața îngrăditurii în formă de cupolă. Mintea lui cînta, plină de energie, iar posibilitățile unduiau în jurul lui ca niște curcubee.

Verifica zilnic încăperea etanșă de probă pentru a monitoriza progresul noului vierme de nisip dinăuntru, încă unul care supraviețuise aici pentru cîteva luni. Îi plăcea să-l hrănească suplimentar cu ajidamal, pe care creatura îl devora cu lăcomie. În timpul anilor de experimente, micile specimene de viermi de nisip muriseră în scurtă vreme, o dată ce erau luate de pe Arrakis. Dar pînă acum acesta supraviețuise, chiar prosperase. Ajidica nu se îndoia că era din cauza mirodeniei sintetice.

Cu umor ironic, numise viermele după conducătorul tleilaxu mort.

— Hai să-ți aruncăm o privire, Maestre Zaaf, vorbi el cu un zîmbet crud.

Chiar în acea dimineață, consumase el însuși o doză și mai mare de ajidamal, scos direct din trupul captiv transformat în cuvă al lui Miral Alechem. Simțea acum efectele drogului, expansiunea nestăpînită a conștiinței și intensificarea funcțiilor mentale.

Splendid!

Apăsînd un buton la baza domului micului vierme de nisip, euforicul Maestru Cercetător privi plazul cețos limpezindu-se. Nisipul deveni vizibil în interiorul tarcului. Pe laturile cupolei fusese aruncat nisip, ca și cum micul monstru se zbătuse ca turbat.

Viermele se întindea nemiscat pe suprafata nisipului, cu segmentele corpului despicate și gura căscată. O mucozitate rozalie i se prelingea dintre inelele larg deschise.

Deschizînd un panou exterior al domului, Ajidica citi frenetic monitorul biologic. Făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă. În ciuda dozelor regulate de ajidamal, viermele murise într-un fel oribil.

Netemîndu-se de riscuri, întinse mîna să scoată silueta moale a creaturii. Simțea carcasa moale si slăbită, iar inelele se desfăceau între degete ca niste bucăti de fruct putred, desprinzîndu-se de corpul animalului. Viermele arăta ca și cum ar fi fost jupuit de un student nepriceput la disectii.

Dar Ajidica îl hrănise cu acelasi drog pe care îl luase el însuși, în diferite forme. Dintr-o dată nu se mai simți atît de euforic. Păru să se prăbușească într-un abis întunecat.

Fiecare om e un mic război

KARRBEN FETHR, Absurditatea politicii imperiale

Mirodenie... Care fremen nu putea s-o găsească, atunci cînd era necesar? Ghilda ceruse mai mult melanj, iar oamenii deșertului trebuiau să plătească pretul, sau să-si piardă visurile.

Așezat pe burtă, în spatele culmii unei dune înalte, Stilgar se uita prin binoclu către satul abandonat de la Tabăra Bilar. Colibe dărîmate, pătate de sînge, se întindeau la baza muntelui miscător, blocat din spate de o mică terasă unde se afla o cisternă ascunsă, plină acum cu containere sigilate cu mirodenie de contrabandă. Mirodenia baronului.

Stilgar ajustă oleobiectivele si imaginile se limpeziră în lumina cristalină a zorilor. Un detasament de soldați Harkonnen în uniforme albastre îsi vedeau de treabă ca și cum erau încrezători că nimeni nu va îndrăzni să-i spioneze. Toți fremenii considerau acest loc blestemat.

În timp ce Stilgar privea, un transportor mare ateriză lîngă satul abandonat. Recunoscu aeronava, cu aripile ei retractabile pliate pe lîngă fuselaj: un vehicul de ridicat greutăți, folosit pentru a duce fabricile de recoltat mirodenie pînă la nisipurile bogate în mirodenie și pentru a le transporta în siguranță la apropierea inevitabilului vierme de nisip.

Numără treizeci de soldati Harkonnen, de mai mult de două ori numărul luptătorilor pe care-i avea cu el. Cu toate acestea, șansele erau acceptabile. Echipa lui Stilgar avea avantajul surprizei. Stilul fremenilor...

Doi soldati folosiră un dispozitiv cu arc luminos pentru a repara partea de dedesubt a transportorului. În aerul liniștit al diminetii, zidurile joase de piatră și cărămidă ale satului bîntuit arătau rotunjite, cu marginile roase de anii de vreme aspră.

Cu nouă ani în urmă, sătenii din Tabăra Bilar fuseseră otrăviți în mod oribil de niște cercetași Harkonnen plictisiți. Vînturile erozive ale deșertului șterseseră cele mai multe urme ale catastrofei, dar nu pe toate. Sătenii din Tabăra Bilar muriseră sfîșiindu-și propriile lor trupuri, înnebuniți de otrava pusă în provizia de apă. Zgîrieturi de unghii si amprente de mîini însîngerate puteau fi încă văzute pe cîteva ziduri adăpostite.

Harkonnenii umflați de apă credeau că superstițioșii locuitori ai deșertului nu se vor întoarce niciodată într-un asemenea loc blestemat. Fremenii stiau totuși că această faptă malefică fusese comisă de *oameni*, nu de demoni ai deșertului. Liet-Kynes însuși fusese martor al ororilor, împreună cu veneratul său tată. Acum, ca Abu Naib care conducea toate triburile fremene, Liet îi trimisese pe Stilgar și pe oamenii săi în această misiune.

De-a lungul celeilalte laturi a dunei, membrii comando-ului lui Stilgar stăteau ghemuiti, fiecare ținînd o placă pentru alunecat pe nisip. Purtînd robe de deșert pătate, potrivite în așa fel încît tesătura cenușie a distraielor de dedesubt să nu stea în bătaia soarelui, luptătorii își puseră măștile pe față. Sorbiră din tuburile de la gură, acumulînd energie, pregătindu-se. Pistoalele maula si cristaiele erau prinse la

brîu; pustile laser furate erau atasate la plăcile pentru nisip.

Gata.

Stilgar se amuză de stupiditatea Harkonnenilor. Le urmărise activitățile timp de cîteva săptămîni și stia exact ce intenționau să facă în această dimineață. *Previzibilitatea înseamnă moarte* — era o veche zicală fremenă.

Liet-Kynes va plăti mita crescută de mirodenie direct din rezervele ascunse ale Harkonnenilor. Iar baronul nu putea depune nici o plîngere...

Dedesubt, reparația transportorului se terminase. Soldatii în uniformă lucrau împreună asezati în rînd pentru a da la o parte pietrele care acopereau cisterna, scotînd la iveală un container consolidat. Discutau tot felul de fleacuri, cu spatele întors către duna înaltă. Nici măcar nu postaseră santinele pe perimetru. Atîta aroganță!

Cînd Harkonnenii aproape că terminaseră de descoperit cisterna, în care urmau să descarce și mai multă mirodenie furată din cala de mărfuri a transportorului, Stilgar reteză aerul cu mîna. Luptătorii se urcară pe plăcile cu fundul alunecos, se lăsară greoi peste marginea abruptă și porniră în jos pe panta netedă a dunei ca o haită de lupi în goană. În frunte, prinzînd viteză și alunecînd cu genunchii îndoiți, Stilgar desprinse pușca laser. Ceilalti fremeni făcură la fel.

Auzind șuieratul frecării nisipului de sub plăci, Harkonnenii preocupati se întoarseră, dar prea tîrziu. Lame purpurii de lumină distrugătoare le retezară picioarele sub ei, topind carnea și sfîrtecînd oasele.

Comandoul lui Stilgar sări de pe plăci si se răspîndi în evantai pentru a proteja transportorul. În jurul lor, soldatii mutilați strigau si gemeau, zvîcnind din cioturile cauterizate. Datorită talentului de

trăgători al fremenilor, toti aveau organele vitale intacte și erau în viață.

Un tînăr soldat cu smocuri blonde de barbă privi cuprins de teroare la oamenii în robe întunecate ai desertului si încercă să se catere cu spatele pe nisipul însîngerat al pantei, dar nu reuși să se miste fără picioare. Acești fremeni păreau să-i umple inima cu mult mai multă groază decît vederea cioturilor înnegrite ale picioarelor.

Otelindu-și hotărîrea, Stilgar ordonă oamenilor lui să-i lege pe Harkonneni și să le înfășoare rănile în bureti si cîrpe etanse, pentru a păstra umezeala pentru alambicurile mortii din sietch.

— Puneți-le căluș, ca să nu fim nevoiti să le auzim plînsul copilăresc.

În scurtă vreme, vocile care scînceau fură reduse la tăcere.

Doi fremeni inspectară transportorul, apoi ridicară mîinile ca semnal. Stilgar atasă o punte la aparatul greu, pînă pe o platformă interioară îngustă care înconjura cala de mărfuri modificată. Spațiul larg era căptușit cu plăci groase. Deasupra capului, patru cîrlige de fixare atîrnau în lanturi.

Acest transportor fusese golit de punți si instalații și prevăzut în schimb cu blindaj. Mirosea puternic a scorțisoară. Partea de sus a calei era deja plină de containere cu melanj fără însemne, pe care soldații fuseseră pe cale să le ascundă în cisternă. Partea de jos era goală.

— Uite-aici, Stil!

Turok arătă în jos, la partea de dedesubt a aeronavei, la traversele nevopsite si la armăturile nou construite. Atinse o pîrghie de lîngă el si pîntecele blindat se desfăcu, deschis către deșert. Repede, Turok urcă o scară de metal pînă în cabina pilotului

si porni motoarele mari, care reveniră la viată cu un bubuit puternic.

Ținîndu-se de o balustradă, Stilgar simti o vibratie ușoară, semnul unei nave bine întretinute. Acest aparat, un adevărat cal de povară, va fi un adaos bun la flota fremenilor.

— Sus! strigă el.

Turok lucrase ani de zile în echipele de recoltat mirodenie si era expert în manevrarea tuturor tipurilor de echipamente. Porni secventa de lansare. Transportorul se înălță cu o legănare puternică si Stilgar se agăță de balustradă ca să-și țină echilibrul. Lanturile si cîrligele grele care se legănau zăngăniră deasupra usilor deschise ale calei; curînd putu zări capacul cisternei dezvelite.

În timp ce Turok plana, tinînd pe loc transportorul, Stilgar desprinse lanturile si lăsă în jos cîrligele groase. Dedesubt, fremenii se cătărară pe peretii netezi ai cisternei consolidate si prinseră cîrligele de barele de ridicare. Lanțurile se încordară, motoarele grele gemură și întreaga cisternă plină cu mirodenie se eliberă de platforma de piatră, înălțîndu-se pînă cînd intră în cala deschisă. Usile transportorului se închiseră sub ea ca gura unui șarpe lacom.

— Cred că Împăratul a numit crimă păstrarea unei cantități atît de mari de mirodenie.

Stilgar zîmbi cînd strigă în sus, către însotitorul său:

— Nu-i o faptă bună să-i ajuți pe Corrini la căutarea dreptății? Poate că Liet ar trebui să-i ceară lui Shaddam să ne dea o decoratie...

Chicotind la auzul ironiei, Turok făcu un ocol cu vehiculul greoi și pluti chiar deasupra solului. Fremenii rămasi urcară la bord, trăgînd după ei captivii Harkonneni schiloditi, care se zbăteau.

Aeronava încărcată zbură la înălțime mică, dar acceleră cînd ajunse în largul deșertului, îndreptîndu-se către cel mai apropiat sietch. Asezat lîngă un perete despărțitor care vibra, Stilgar își cercetă oamenii epuizați și prizonierii condamnați, care vor fi aruncați în curînd în alambicurile morții. Schimbă zîmbete satisfăcute cu fremenii, care-și scoseseră măștile, descoperindu-și fețele bărboase, arse de soare. În lumina slabă din interiorul transportorului, ochii lor albastru-în-albastru ardeau.

— Mirodenie și apă pentru trib, zise Stilgar. Bună pradă pentru o zi!

Lîngă el, unul dintre soldatii Harkonnen gemu și deschise ochii. Era tînărul îngrozit care se uitase la el mai devreme. Într-o clipă de îndurare, hotărînd că acesta a suferit destul, Stilgar își scoase cristaiul și despică gîtul soldatului, apoi acoperi rana ca să absoarbă sîngele.

Ceilalți Harkonneni nu se bucurară de o bunăvoință asemănătoare.

E uluitor cît de necugetați pot fi oamenii în grupuri, în special cînd își urmează conducătorii fără să pună întrebări.

Statele: Viziunea Bene Gesserit

Flota imperială ajunse la Korona fără avertisment, următoarea lovitură în Marele Război al mirodeniei. Cu opt crucișătoare de luptă si fregate complet înarmate, era o etalare de forțe chiar mai înspăimîntătoare decît cea care înnegrise cele mai populate orașe de pe Zanovar.

Navele militare se îndreptară spre satelitul artificial pentru o investigație pe teren. Prin sistemul de comunicații, basharul suprem Zum Garon îsi lansă ultimatumul.

— Suntem aici din ordinul Împăratului Padisah. Voi, Casa Richese, sînteți acuzați de posesia unui stoc neînregistrat de melanj, strict împotriva legilor adoptate de curtea imperială și de cea a Landsraadului.

Oțelitul comandant asteptă apoi răspunsul lor. *Hai să vedem cît de vinovat se poartă.*

Implorări disperate erupseră din camerele de control de pe Korona, urmate cîteva clipe mai tîrziu de apeluri de la guvernul richesian de dedesubt.

Basharul suprem, privind afară de pe puntea navei amiral, nu acceptă nici una dintre transmisiuni. Vorbi într-un sistem de difuzoare.

— Din ordinul veneratei sale maiestăti Shaddam al IV-lea, vom căuta melanjul de contrabandă. În caz că este găsit, va fi confiscat, iar statia Korona va fi distrusă imediat. Astfel a ordonat Împăratul.

Două fregate de luptă alunecară în terminalele de primire ale satelitului-laborator artificial. Neghiobii de richesieni încercară să închidă la loc usile ecluzei, asa că două crucisătoare traseră asupra altor terminale, spărgînd trapele si aruncînd în spatiu aerul, încărcătura și trupurile.

Cînd garniturile usilor se închiseră zăngănind si ghearele de prindere fortară deschiderea carcasei etanse a satelitului, Garon transmise încă un avertisment.

— Orice rezistență va fi întîmpinată cu măsuri extreme. Aveti exact două ore să evacuati Korona. Dacă vom găsi dovezi suficiente care să justifice anihilarea acestui complex, orice persoană rămasă pe statie în acel moment va muri.

De pe puntea navei amiral, Garon păsi într-un lift care îl duse jos, la nivelul de debarcare. Korona nu avea destule mijloace de apărare ca să reziste sardaukarilor. Nimeni nu avea.

Comandantul veteran conduse un regiment complet în laboratorul orbital. Pe coridoarele metalice, alarmele sunau, luminile clipeau, sirenele îi asurzeau. Inventatorii, tehnicienii si muncitorii din laboratoare se îngrămădeau spre navele de evacuare. În centrul unui sistem de pasarele, basharul suprem făcu semn soldaților săi să se separe în echipe si să-si înceapă căutarea. Înteleseră că ar putea fi necesar să tortureze cîtiva angajati ca să determine amplasarea stocului.

Un bărbat rosu la fată se poticni iesind ca o ghiulea dintr-un liftub, alergînd din centrul său administrativ

să se întîlnească cu avangarda sardaukarilor. Flutură din mîini.

— Nu puteți face asta, domnule! Sunt directorul laboratorului, Flinto Kinnis, si vă spun că două ore nu sînt de ajuns! Trebuie să chemăm nave de pe Richese doar pentru oameni, ca să nu mai vorbim de toate materialele de cercetare. Va lua cel putin o zi să evacuăm...

Chipul ars de soare al lui Garon nu arătă nici un strop de simpatie.

— Ordinele Împăratului nu pot fi puse la îndoială si nici nu li se poate opune rezistentă, în nici un fel.

Făcu semn din cap către soldati, care deschiseră focul, retezîndu-l pe birocratul socat chiar cînd bolborosea alte obiectii.

Trupele înaintară mai adînc în gigantica statie-laborator.

În timpul uneia dintre mesele lor private, Shaddam i se destăinuise lui Zum Garon și-i explicase intentiile sale. Împăratul întelegea că multi civili puteau muri în această invazie, si era cît se poate de dornic să dea un alt exemplu extrem, ca pe Zanovar, si apoi altul, pînă cînd domnia lui era asigurată.

— Singurul lucru pe care-l cer, spusese Shaddam, tinînd un deget în sus, este să recuperezi *toată* mirodenia de contrabandă pe care o găsesti. O recompensă destul de mare de mirodenie va reduce la minimum plîngerile Ghildei și ale CHOAM-ului.

Zîmbise, multumit de planul lui.

— Apoi foloseste armele atomice ca să distrugi întreaga statie.

— Sire, folosirea armelor atomice trece dincolo de limitele...

— Absurd! Le vom da o sansă să evacueze, si distrug pur si simplu o structură metalică din spatiu. Din cîte înteleg, Korona e un adevărat spin în ochi.

Spre frustrarea lui Shaddam, Garon nu păruse total convins.

— Nu te preocupa de nuanțele legale, bashare. Ideea pe care vreau s-o demonstrez este mai bine subliniată cu explozii nucleare. Vor înfricoșa Landsraadul mai mult decît o mie de avertismente mai mici.

Zum Garon trăise mulți ani neîndurători pe Salusa Secundus și luptase în revolta de pe Ecaz. Stia că ordinele imperiale trebuiau îndeplinite, fără a pune niciodată întrebări — și își crescuse talentatul fiu, Cando, să creadă același lucru.

În jumătate de oră, primul grup de nave de evacuare își dibuiră drumul spre suprafață. Savanții se înghesuiau să recupereze înregistrările experimentale și însemnările de neînlocuit de la proiectele de cercetare. Însă mulți dintre cei care pierdeau timp adunînd astfel de obiecte se treziră curînd blocați, cînd toate navetele disponibile plecaseră.

Dedesubt, la Centrul Triadei, premierul Ein Calimar răcnea neputincios în sistemul de comunicații, cerînd să i se dea timp să contacteze curtea Landsraadului. Alături de el, contele Richese își frîngea mîinile si implora, dar fără efect. Simultan, richesienii se luptau să lanseze nave de salvare de la sol, deși, cu minutele care treceau implacabil, sardaukarii se îndoiau că vor ajunge la timp.

Trupele scotociră încăperile laboratorului, căutînd pretinsa rezervă de melanj. În apropierea miezului blindat al Koronei, întîlniră doi inventatori frenetici, un savant chel cu umerii căzuti si un bărbat impetuos, ai cărui ochi se mișcau de colo pînă colo ca si cum mintea lui lucra la viteză mare.

Inventatorul impetuos făcu un pas în față, încercînd să pară rezonabil.

— Domnule, lucrez la un proiect vital de cercetare si trebuie să transport toate notele si prototipurile

delicate. Această muncă nu poate fi reprodusă altundeva, și are repercusiuni asupra viitorului imperiului.

— Se respinge!

Inventatorul clipi, ca și cum n-ar fi auzit bine.

Lîngă el, omul cel chel își concentră privirea.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc...

Arătă spre o piramidă de lăzi sigilate, alături de care stăteau muncitori cu cărucioare antigrav, care însă nu aveau unde să se ducă.

— Domnule bashar suprem, numele meu este Talis Bait. Colegul meu Haloa Rund nu exagerează importanța muncii noastre de aici. De asemenea, privește această prețioasă rezervă. Nu poți lăsa să fie distrusă.

— Este melanj? întrebă Garon. Am ordine să confisc toată mirodenia.

— Nu, domnule. Oglinzi richesiene, aproape la fel de valoroase ca mirodenia.

Ofițerul țuguie buzele. Cioburi mici de oglindă richesiană puteau alimenta dispozitive mari de scanare. Acest stoc de elemente reflectorizante ar fi fost suficient ca să alimenteze un mic soare.

— Talis Bait, regret să te informez că directorul vostru a fost una dintre victimele acestei operațiuni. De aceea, te numesc la conducerea Koronei.

Bait rămase cu gura căscată cînd pricepu sensul vorbelor basharului.

— Directorul Kinnis? întrebă cu voce slabă. Mort?

Garon încuviință.

— Ai permisiunea mea să iei toate oglinzile richesiene pe care le poți duce pe navele mele la timp — cu condiția ca să-mi spui unde să găsesc stocul vostru ilegal de mirodenie.

Haloa Rund încă arăta îngrozit.

— Cum rămîne cu cercetările mele?

— Nu pot vinde ecuatii.

Bait se foia, evident cîntărind dacă să mintă sau nu.

— Presupun că oamenii tăi vor răscoli laboratoarele si vor distruge camerele sigilate pînă cînd o găsesc. De aceea, mai bine îi scutesc pe toti de necazuri.

Îi spuse basharului unde să caute.

— Sunt încîntat să văd că ai făcut alegerea corectă și că ai dovedit prezenta melanjului.

Atingînd un buton de pe uniformă, Garon trimise un semnal către nava lui. Cîteva clipe mai tîrziu, soldații de rînd urcară al bord, ducînd platforme suspensoare încărcate cu containere cu bombe atomice. Basharul se întoarse către savantul chel:

— Poti aduce la bordul crucisătoarelor noastre de luptă tot ce reusești să cari, si-ți voi permite să păstrezi jumătate din ceea ce încarci.

Încă înspăimîntat de situație, dar destul de înțelept să nu discute, Bait se apucă de treabă. Garon, uimit, urmări eforturile muncitorilor care mutau lăzile cu oglinzi fragile. Era limpede că nu vor salva nici măcar o zecime din tezaur. Haloa Rund se grăbi înapoi în laborator, dar basharul sardaukarilor lăsă instructiuni să nu i se permită să înghesuie în nave „prototipuri" inutile.

Garon își îndrumă oamenii către zona de depozitare a mirodeniei, unde soldatii cu holorecordere înregistrară stocul ilegal, luînd dovezi înainte de a muta mirodenia, pentru cazul în care împăratul avea nevoie de ele. Shaddam nu precizase că doreste să se ia această precautie, dat basharul știa că dovezile sînt dovezi.

În timp ce Zum Garon monitoriza operațiunile, infanteria sardaukarilor intră în miezul satelitului,

purtînd prima încărcătură de focoase nucleare. Se uită la cronometru. Rămînea mai putin de o oră...

Talis Bait alerga de colo pînă colo, aproape prăbusindu-se de epuizare. Sudoarea îi lucea pe crestetul chel: el si echipa lui transferaseră deja un număr surprinzător de oglinzi costisitoare la bordul navei amiral a sardaukarilor.

Pe o platformă de încărcare a mărfurilor de pe Korona, Haloa Rund stătea ghemuit, plîngînd lîngă lăzile împachetate în grabă care fuseseră sparte cu armele de mînă. Cînd insistase să le ducă la bordul navei amiral andocate acolo, doi soldați deschiseseră focul, distrugînd generatorul de non-cîmp dinăuntru.

Pe măsură ce timpul expira și basharul ordonă retragerea de pe satelitul condamnat, Talis Bait stătea pe platforma de încărcare, asteptînd să plece.

Calm, Garon îl informă pe inventatorul chel că va trebui să rămînă pe loc.

— Îmi pare rău, dar este ilegal să admitem pasageri civili la bordul unei nave de război imperiale. Trebuie să găsești propria-ti cale de a pleca de pe satelit...

Avînd atît de putin timp rămas, legăturile de familie ale lui Rund cu contele Ilban Richese nu puteau să-l ajute. Iar armamentul atomic nu putea fi dezamorsat.

Cu zece minute înainte de momentul stabilit, toate crucișătoarele de luptă si navele de sprijin se desprinseră de satelit, lăsînd porțile de acces avariate deschise vidului înghetat al spațiului. La bordul navei

amiral, basharul suprem Garon urmări soldatii cum își încheiau treburile cu precizie militară.

Desi rezerva de melanj nu fusese atît de mare cum fusese făcut împăratul să creadă, compartimentele de marfă de sub punte contineau multe lăzi cu oglinzi richesiene, ca si mirodenia. Sardaukarii aveau să depună imediat melanjul confiscat la reprezentantii Ghildei de la bordul transspatialului care astepta. O mită nerusinată, dar eficientă.

Pe suprafata planetei, premierul Calimar se uita pe cer, la satelit, o structură artificială atît de mare încît făcea să pară minusculă flota navelor sardaukarilor care se îndepărta. Avea un nod în stomac si inima aproape înghetată de furie din cauza nedreptătii actiunii lui Shaddam.

Cum aflase împăratul despre mirodenia ascunsă pe Korona? După ce baronul Harkonnen îl plătise discret, Calimar tinuse stocul absolut secret. Cu siguranță informatia nu putea să fi venit de la Harkonneni, pentru că ar fi îndreptat întrebările înapoi spre ei...

Cînd bombele atomice erupseră pe Korona, lumina strălucitoare arse pe cerul richesian. Totusi, în loc să slăbească o dată cu trecerea timpului, mingea de foc continuă să alimenteze o reactie în lant care inflamă oglinzile richesiene rămase, împrăstiind fragmentele într-un nor de cristale sparte, puternice, care se cernură prin atmosferă ca niste aschii de la o supernovă. Dedesubt, richesienii de pe un continent întreg priviră furtuna de foc care brăzda cerul. Oglinzi nepretuite căzură ca niște mici asteroizi, tiuind și pîrjolind aerul.

Calimar îsi retinu un strigăt, dar nu reusea să se oprească din privit. Îngrozitoarea lumină deveni si

mai puternică. Multi richesieni priviră ca hipnotizati de groază, incapabili să creadă ce se întîmpla.

În următoarele cîteva zile, pe măsură ce deteriorarea retinei continua, un sfert din populația de pe Richese avea să orbească.

Simt apăsarea invulnerabilă și alunecătoare a spațiului unde o stea trimite raze hoinare la non-distanțe numite parseci.

Apocrifele lui Muad'dib, Totul e permis, totul e posibil

Pierdut în vid, transspațialul se rostogolea, iesit de sub control.

Gurney Halleck îsi dădu seama că ceva nu e în regulă în clipa în care iesiră din hiperspațiu. Uriasa navă se hurduca de parcă ar fi nimerit într-o turbulență densă.

Punînd o mînă pe lama ascunsă în hainele maronii de călătorie, Gurney se uită alături de el ca să se convingă că Rhombur era în siguranță. Printul ciborg se ancoră de un perete, care devenise acum podea.

— Suntem atacati?

Purta o mantie si o glugă, ca si cum ar fi fost pelerin. Țesătura largă de lînă îi acoperea corpul în mare parte artificial, astfel încît să nu observe nimeni diferentele extraordinare de anatomie.

Usa de la cabina din apartamentele private pentru pasageri se deschise pe jumătate, apoi se întepeni în balamale. Afară, pe coridorul principal, un panou de serviciu scoase scîntei cînd o scurgere de curent se propagă prin sistemele fregatei. Punțile se înclinară în clipa în care generatoarele de gravitație încetară să mai functioneze, mutînd centrul de masă. Luminile pîlpîiră. Apoi, cu un tremur însotit de scîrtîieli, fregata

de pasageri se înclină în timp ce transspatialul se rostogolea.

Gurney si Rhombur fortară usa întepenită a cabinei și încercară s-o împingă ca să se deschidă complet. Cu brațul lui mecanic puternic, Rhombur îmbrînci obstacolul la o parte, zgîriind metalul.

Cei doi bărbati se strecurară pe coridor, unde pasagerii cuprinși de panică alergau de colo pînă colo, unii dintre ei răniti si sîngerînd. Prin hublourile distantate unele de altele, Gurney și Rhombur puteau vedea dezastrul de afară, din cala de mărfuri a transspatialului, unde navele erau răsturnate si lovite. Unele pluteau liber, sărite din cîrligele de ancorare.

Pe fiecare punte, panourile de comunicații se aprindeau, pe măsură ce sute de pasageri cereau explicatii. Stewarzi Wayku în uniforme negre se grăbeau dintr-un hol în altul, instruindu-i pe toți să astepte pînă vor primi informatii suplimentare. Însotitorii de bord arătau eleganti si rezervati, dar trădau o urmă de tensiune, din cauza situatiei fără precedent.

Gurney si Rhombur se îndreptară spre holul principal aglomerat, unde se adunau pasagerii înspăimîntați. După expresia chipului pe jumătate ascuns de glugă a lui Rhombur, Gurney îsi putea da seama că ar fi dorit să-i calmeze pe acesti oameni, să preia conducerea. Pentru a împiedica asta, dădu un semnal subtil din mînă, avertizîndu-l pe print că trebuie să-și păstreze secretă identitatea si să nu atragă atentia asupra lor. În schimb, printul încercă să afle pentru el însusi ce s-a întîmplat, dar sistemele navei ofereau prea puține informatii.

Pe fata ca de ceară a lui Rhombur se citea concentrarea adîncă.

— Nu avem timp pentru întîrzieri — avem un program foarte precis. Întregul plan de bătălie se poate prăbuși dacă noi nu ne facem treaba.

După o oră de întrebări fără răspuns și panică crescîndă, un reprezentant al Ghildei trimise în sfîrșit un holo-emisar în holul fregatei. Imaginea lui apăru în principalele puncte de adunare ale tuturor navelor din cală.

După uniformă, Rhombur recunoscu gradul ghildarului ca fiind revizor de zbor, un administrator relativ important care se ocupa de registrele contabile si declaratiile vamale pentru mărfuri si pasageri sau țineau legătura cu Banca Ghildei în ceea ce priveste plătile pentru călătoriile interstelare. Revizorul de zbor avea ochii extrem de depărtati, fruntea înaltă si gîtul gros; bratele lui păreau prea scurte pentru corp, ca si cum părtile ar fi fost prost potrivite în timpul construcției lui genetice.

Vorbi cu voce inexpresivă, cu un tic iritant care îl făcea să sune ca o insectă bîzîitoare.

— Am... nnn... înregistrat dificultăți în deplasarea acestei nave si în prezent încercăm să restabilim... nnn... contactul cu navigatorul nostru în camera lui. Ghilda investighează problema. Nu avem... nnn... nici o altă informatie în acest moment.

Pasagerii încercară să strige întrebări, dar fie că proiectia nu-i putea auzi, fie că nu se sinchisea să răspundă. Stătea cu spatele drept si cu chipul impasibil.

— Toate operatiunile de întretinere si reparatii majore ale navelor Ghildei trebuie să fie făcute... nnn... pe Junction. În mod obisnuit nu avem utilaje pentru a realiza reparatii de amploare aici. Nu am reușit încă să determinăm poziția noastră exactă... nnn... desi măsurătorile preliminare arată că sîntem în spatiul necartografiat, mult dincolo de granițele imperiului.

Răbufnirea colectivă a respirației pasagerilor sună ca o instalatie de aerisire de mare capacitate. Gurney se încruntă spre Rhombur.

— Reprezentantii Ghildei or fi buni la stiinte matematice, dar se pare că nu au nici o instruire în materie de *tact*...

Rhombur se încruntă.

— Un transspatial pierdut? N-am auzit niciodată de așa ceva. Iaduri purpurii! Nava asta e unul dintre cele mai bune modele ixiene!

Gurney afisă un zîmbet melancolic pe fata brăzdată.

— Cu toate astea, s-a întîmplat.

Cită din Biblia Catolică Portocalie.

— „Căci neamul omenesc e pierdut chiar si cu calea cea dreaptă întinsă la picioarele lui".

Rhombur îl surprinse, răspunzîndu-i cu a doua jumătate a versului:

— „Si totusi, oricît de departe ne-am rătăci, Dumnezeu știe unde să ne găsească. pentru că El poate vedea întreg universul".

Printul ixian coborî vocea si-l conduse pe Gurney departe de discutia bombănitoare si duhoarea acră a transpirației provocate de spaimă din holul aglomerat.

— Acest transspatial a fost construit după indicatiile tatălui meu, și știu cum merg aparatele astea. Una dintre îndatoririle mele ca print al Casei Vernius a fost să învăt totul despre constructia navei. Controlul de calitate și elementele de siguranță au fost extraordinare, iar motoarele Holtzman nu se defectează niciodată. Tehnologia asta s-a dovedit fiabilă de zece mii de ani...

— Pînă azi.

Rhombur dădu din cap.

— Nu, nu ăsta-i răspunsul. Nu poate fi decît o problemă cu navigatorul însusi!

— Eroare a *pilotului*?

Gurney coborî vocea ca să evite să tragă cineva cu urechea, desi pasagerii făceau o treabă destul de bună alimentîndu-si singuri panica.

— Atît de departe în afara granitelor imperiului, dacă navigatorul nostru a eșuat, nu vom mai găsi niciodată drumul spre casă.

Celelalte Memorii sînt un ocean întins, adînc. Sunt la dispozitia membrelor ordinului nostru pentru a le ajuta, dar numai conform propriilor lor termeni. O soră caută necazuri cînd încearcă să manipuleze vocile interioare pentru propriile ei nevoi. E ca și cum cineva ar încerca să transforme marea în piscină personală — o imposibilitate, chiar și pentru cîteva clipe.

Concluziile Bene Gesserit

Întors în sfîrsit în apartamentul lui de pe Kaitain după ce plantase mostrele pentru testare în două transspațiale, contele Hasimir Fenring se ridică în pat și aruncă o privire prin camera opulentă. Se întrebă cît de curînd va auzi ceva despre rezultate; cu siguranță nu putea *întreba* Ghilda, așa că va trebui să fie foarte discret în cercetările sale.

Cu ochii cîrpiti de somn, văzu filigranul auriu de pe pereti si tavan, reproducerile picturilor străvechi si splendidele sculpturi exotice chin-do. Acesta era un loc mult mai stimulator decît aridul Arrakis, dezgustătorul Ix sau utilitaristul Junction. Singura frumusețe mai mare pe care voia s-o vadă era chipul minunat al încîntătoarei Margot. Însă ea se sculase deja și coborîse din pat.

După călătoria ocolită din transspatial în transspațial, ajunsese după miezul noptii, epuizat. În ciuda orei tîrzii, Margot îsi folosise pe el talentele în materie de seductie, tehnici de a-l excita si relaxa în acelasi

timp. Apoi adormise, legănat de confortul din brațele ei...

Contele fusese desprins de treburile imperiului pentru aproape trei săptămîni și se întrebă cîte gafe mai făcuse Shaddam între timp. Fenring va trebui să aranjeze o întîlnire privată cu prietenul său din copilărie ca să discute problemele, deși va trebui să păstreze secretă deocamdată povestea cu dansatorul-față. Ministrul mirodeniei avea intenția să-și ducă la îndeplinire răzbunarea personală împotriva lui Ajidica, și o va savura din plin. Numai după aceea îi va spune lui Shaddam si vor jubila amîndoi de plăcere.

Mai întîi totuși, trebuia să afle dacă munca Maestrului Cercetător avusese succes. Totul depindea de amal. Dacă testele arătau că afirmațiile lui Ajidica erau false, Fenring nu va arăta nici o milă. Dacă amalul actiona așa cum îi promisese, totuși, va trebui să afle fiecare amănunt al procesului înainte de a începe tortura.

Două dintre valizele cu suspensii încă stăteau pe masa lată de toaletă. Bagajele erau deschise. Fenring oftă, se întinse și coborî din pat. Căscînd, păși agale pînă în baia de alături, unde menajera cea uscată, Mapes, se înclină, dar numai putin. Femeia fremenă purta o rochie de casă albă care îi lăsa goale mîinile bronzate, pline de cicatrice. Lui Fenring nu-i păsa prea mult de personalitatea ei, dar era o lucrătoare bună și avea grijă de nevoile lui, chiar dacă fără entuziasm.

Își scoase sortul si-l lăsă pe podea. Mapes îi luă cu o privire mînioasă si-i aruncă într-un cos de rufe murdare de lîngă perete. El își puse obisnuiții ochelari de protecție si își folosi vocea ca să comande jeturile de apă din baie. Rafale puternice de apă caldă îi înconjurară trupul, înălțîndu-l în aer, masîndu-l pe toate părtile. Pe Arrakis, asemenea lux nu era posibil,

nici măcar pentru ministrul imperial al mirodeniei. Închise ochii. Atît de linistitor...

Dintr-o dată, trecu la o stare de completă luciditate cînd amănunte periferice căpătară importanță. Își lăsase bagajul cu suspensoare pe podea în noaptea dinainte, cu intentia de a despacheta dimineață. Acum valizele erau *deschise* pe o masă de toaletă...

Ascunsese o mostră experimentală de amal într-una dintre ele!

Repezindu-se în dormitor, încă dezbrăcat și ud, o găsi pe menajera fremenă scotînd hainele și obiectele de toaletă din valize, punînd lucrurile deoparte.

— Lasă asta pe mai tîrziu. Mmm... O să te chem cînd o să am nevoie de tine.

— Cum doriti...

Avea o voce guturală, ca si cum grăunțele de nisip suflate de vînt i-ar fi jupuit coardele vocale. Privi dezaprobator băltoacele pe care le lăsa pe podea, dezgustată mai curînd de risipă decît de mizerie.

Dar despărtitura secretă a valizei era goală. Alarmat, Fenring strigă după ea:

— Unde-i săculetul pe care-l aveam aici?

— N-am văzut nici un săculet, domnule.

Căută febril prin bagaje, împrăstiind lucrurile pe podea. Si îl trecură toate sudorile.

Chiar în acel moment intră Margot, ducînd o tavă cu micul dejun. Privi silueta lui goală cu sprîncenele ridicate si cu un surîs de aprobare.

— Bună dimineata, dragule. Sau ar trebui să spun bună ziua?

Aruncă o privire la cronometrul de pe perete.

— Nu, mai ai un minut.

Purta o rochie sclipitoare de paramătase cu trandafiri immieni galben-pal cusuti pe ea, flori delicate care rămîneau vii în tesătură si răspîndeau un parfum delicat, dulce.

— Ai scos un săculeț verde din valiza mea?

O Bene Gesserit talentată ea însăși, Margot ar fi găsit usor compartimentul secret.

— Am presupus că l-ai adus pentru mine, dragă.

Zîmbind drăgălas, puse tava cu micul dejun pe o masă laterală.

— Păi... hmmm... de data asta a fost o călătorie dificilă și eu...

Margot se prefăcu bosumflată. Observase un mic simbol pe una dintre fețele săculețului. un semn pe care îl identificase ca fiind litera „A" din alfabetul tleilaxu.

— Unde l-ai pus, hmm?

În ciuda asigurărilor lui Ajidica, Fenring nu era deloc convins că melanjul sintetic tleilaxu nu era dăunător, sau chiar otrăvitor. Prefera să folosească alte subiecte de experiment, nu pe sine însusi sau pe sotia lui.

— Nu-ti face griji pentru asta, dragul meu.

Ochii verzi-cenușii ai lui Margot dansau seducător. Începu să toarne cafea de mirodenie pentru amîndoi.

— Vrei micul dejun înainte sau după ce reluăm de unde am rămas astă-noapte?

Pretinzînd că nu este foarte preocupat, desi Margot ar fi observat orice urmă de tulburare în miscările corpului, Fenring apucă un costum negru de toată ziua din dulapul în care se putea intra.

— Spune-mi doar unde-ai pus săculetul și mi-l iau singur.

Ieșind din dulap, o văzu pe Margot ducînd la buze o ceașcă de cafea.

Cafea cu mirodenie... saculețul ascuns... amalul!

— Stai!

Alergă spre ea și îi aruncă ceașca din mînă. Lichidul fierbinte se împrăștie peste tot pe covorul tesut de mînă și-i pată rochia galbenă. Trandafirii immieni încă vii tresăriră.

— Ei, bine, ai irosit toată mirodenia asta, dragă, zise ea, tresărind dar încercînd să-si recapete calmul.

— Esti sigură că n-ai turnat-o pe toată în cafea, hmmm? Unde-i restul de mirodenie pe care ai găsit-o?

Se calmă, dar stia că dezvăluise deja mult prea mult.

— E în bucătărie.

Îl privi cu ochii ageri de Bene Gesserit.

— De ce te porti asa, dragul meu?

Fără să explice, turnă cealaltă cească de cafea cu mirodenie înapoi în ibric și iesi repede cu el din cameră.

■

Cu chipul sumbru, Shaddam stătea la intrarea în apartamentul lui Anirul, ținînd bratele încrucisate la piept. Un doctor Suk cu coadă de cal stătea lîngă el. Dreptvorbitoarea Mohiam refuza să-l lase să intre în dormitor.

— Numai practicienele medicinei din Bene Gesserit pot avea grijă de anumite afectiuni, Sire.

Doctorul cu umerii căzuti scuipă vorbele către Mohiam:

— Să nu crezi că voi, Comunitatea surorilor, stiti mai mult decît un absolvent al Cercului Interior Suk...

Avea fata roscovană si nasul mare.

Shaddam se încruntă.

— Asta n-are nici un sens. După purtarea bizară a sotiei mele la grădina zoologică, are nevoie de ingrijire specială.

Se prefăcea îngrijorat, dar era mult mai interesat să audă raportul basharului suprem îndată ce flota imperială a sardaukarilor se întorcea de pe Korona. O, ce mai raport avea să fie!

Mohiam rămase fermă.

— Numai o Soră Medicală Bene Gesserit calificată se poate ocupa de ea, Sire.

Vocea ei luă o nuanță mai domoală.

— Iar Comunitatea va oferi aceste servicii fără să ceară Casei Corrino să plătească!

Doctorul Suk începu să se răstească la ea, dar împăratul îl făcu să tacă. Serviciile doctorilor Suk costau foarte mult, mai mult decît era dispus Shaddam să cheltuiască pentru Anirul.

— Poate că ar fi mai bine, la urma urmei, dacă sotia mea ar fi îngrijită de una dintre surorile ei...

Dincolo de usile înalte, doamna Anirul dormea agitat si din cînd în cînd izbucnea într-un șuvoi de cuvinte fără sens și de sunete ciudate. Desi nu recunoștea față de nimeni, Shaddam era mulțumit în sinea lui că ea ar fi putut să înnebunească.

O femeie scundă si plină de energie, cu o robă neagră, Sora Medicală Aver Yohsa, ducea doar o mică geantă de umăr cînd dădu buzna în dormitor, ignorînd gărzile de sardaukari si protocolul.

Doamna Margot Fenring încuie apartamentul, ca să împiedice întreruperile și se uită la Mohiam, care încuviință. Cu eficiență, Yohsa făcu Maicii Kwisatz o injecție la ceafă.

— Este copleșită de vocile dinăuntru. Asta va potoli Celelalte Memorii, ca să se poată odihni.

Yohsa stătea la marginea patului, dînd din cap. Trase concluziile repede, cu deplină încredere.

— Anirul s-ar putea să fi sondat prea adînc, fără sprijinul si îndrumarea unei alte surori. Am mai văzut asemenea cazuri pînă acum, și sînt extrem de serioase. O formă de posedare.

— Își va reveni? întrebă Mohiam. Anirul este o Bene Gesserit de rang ascuns, iar acesta este un moment extrem de delicat pentru îndatoririle ei.

Yohsa nu vorbea pe ocolite.

— Nu stiu nimic despre rangul sau îndatoririle ei. In problemele medicale, în special în cele implicînd activitătile complicate ale minții, nu există răspunsuri simple. A suferit un atac, iar prezența continuă a acestor voci a avut un... efect... tulburător asupra sa.

— Vezi cît de linistit doarme acum, zise Margot cu voce blîndă. Ar trebui să plecăm. Las-o să viseze!

*

Cea care dormea visa despre desert. Un vierme de nisip solitar fugea peste dune, încercînd să scape de un urmăritor neînduplecat, ceva la fel de tăcut si de implacabil ca și moartea. Viermele, desi imens, părea minuscul în vastul ocean de nisip, vulnerabil la forte mult mai puternice decît el. Chiar și în vis, Anirul simțea nisipurile arzătoare pe pielea jupuită. Zbătîndu-se în pat, își aruncă de pe ea cearsafurile mătăsoase. Tînjea după răcoarea unei oaze umbroase.

Cu un spasm, se trezi în mintea unei creaturi sinuoase, cu gîndurile călătorind prin căi neuronale si sinapse nonumane. Ea era viermele. Simțea frecarea de cremene sub corpul ei segmentat, aprinzînd focuri înăuntrul ei în timp ce încerca să scape.

Urmăritorul necunoscut se apropia. Anirul voia să se cufunde în adîncurile sigure ale nisipului, dar nu putea. În coșmarul ei nu se auzea nici un sunet, nici măcar zgomotul propriei ei treceri. Dădu drumul unui strigăt tăcut prin gîtul lung, căptusit cu dinti de cristal.

De ce fug? De ce mă tem?

Se ridică brusc, cu ochii rosii ca focul si plini de teroare cumplită. Căzuse pe podeaua rece. Trupul îi era lac de transpiratie, plin de vînătăi si julituri. Dezastrul misterios era încă acolo, undeva, apropiindu-se, dar nu putea înțelege ce era.

Oamenii sînt diferiti în intimitate de ceea ce sînt în prezenta altora. În timp ce persoana intima se transformă treptat în personajul social în grade diferite, unirea nu este niciodata completa. Ceva este întotdeauna tinut în rezerva.

Învățătură Bene Gesserit

Cînd soarele apuse în spatele lui, ducele Leto Atreides stătea cu Thufir Hawat si Duncan Idaho de o parte și de alta, cu fata la mulțimea care astepta adunată într-o zonă stîncoasă de-a lungul tărmului. Un alt spectacol menit să impresioneze gloata, înainte ca trupele să plece la război.

În timp ce Rhombur și Gurney erau plecați. asteptarea era partea cea mai grea.

Însoțit de gărzi în uniformă și de reprezentantii principalelor orase de pe Caladan, Leto privi în urmă, ridicînd ochii către monumentul magnific pe care-l inaugurase, unul care va servi drept far si nu numai atît. Pe un promontoriu mărginind un golf îngust, imaginea impunătoare, de piatră, a lui Paulus Atreides stătea în picioare ca un paznic al coastei, un colos vizibil pentru toate ambarcațiunile ce se apropiau de docuri. Statuia, splendidă în costumul de matador, ținea mîna cu un gest patern pe umărul inocentului Victor, cel cu ochii mari. Cealaltă mînă a lui Paulus tinea un vas cu autoalimentare umplut cu uleiuri inflamabile.

Bătrînul Duce murise în arena de tauri cu mulți ani înainte de nasterea lui Victor, asa că cei doi nu se întîlniseră niciodată în realitate. Cu toate acestea, amîndoi avuseseră o influentă enormă asupra lui Leto: filosofia lui politică era modelată de conducerea fermă a tatălui său, iar compasiunea crescuse din dragostea pentru fiul lui.

Leto simtea un gol în inimă. În fiecare zi cînd se ocupa cu treburile presupuse de conducerea Casei Atreides, se simțea singur fără Jessica. Își dorea să fi putut fi împreună acum, să participe la consacrarea acestui nou monument spectaculos, deși presupunea că ea ar fi putut dezaproba sumele extravagante irosite în amintirea tatălui său...

Pînă acum nu primise nici un mesaj de la Rhombur și Gurney, dar putea doar să spere că ajunseseră cu bine pe Ix și își începeau munca primejdioasă. Casa Atreides avea să fie în curînd implicată în mult mai mult decît dezvelirea statuilor.

Un eșafodaj provizoriu se ridica în spatele statuilor. Doi tineri voinici se cățărară pînă pe platforma de sus și așteptară deasupra vasului, cu torte în mînă. Alesi dintre pescarii localnici, băietii cu talent de acrobati își petreceau zilele obisnuite agătați de velatură ca niște crabi zburători. Părintii lor, foarte mîndri, ca si căpitanii vaselor pe care lucrau, asteptau dedesubt, alături de o gardă de onoare Atreides.

Leto trase adînc aer în piept.

— Toti oamenii de pe Caladan datorează un prinos de recunoștință celor imortalizati aici: tatăl meu, iubitul duce Paulus, si fiul meu Victor, a cărui viată a fost retezată atît de devreme. Am comandat construirea acestui monument în asa fel încît toate vasele care intră si ies din portul nostru să-si poată aminti de acesti eroi venerati.

Munca de a fi duce...

Leto ridică mîna să dea un semnal, iar ultima rază de soare fulgeră în inelul cu sigiliu de pe deget. Din poziția lor riscantă, tinerii coborîră torțele pînă la vas, aprinzînd uleiurile. Flăcările albastre se înălțară cu un vuiet, fără să trosnească sau să scoată fum, o torță tăcută în palma gigantică a statuii.

Duncan ținea sabia bătrînului duce în fața lui ca si cum ar fi fost un sceptru regal. Chipul lui Thufir rămase sumbru și impasibil.

— Fie ca flacăra eternă să nu se stingă niciodată. Fie ca amintirea lor să ardă veșnic, luminoasă.

Mulțimea aclamă, dar aplauzele nu puteau încălzi inima lui Leto cînd își amintea cearta pe care-o avusese cu Jessica despre dorința lui de a da numele copilului lor nenăscut după tatăl lui. Și-ar fi dorit ca ea să-l fi putut cunoaste pe bătrîn, poate chiar să discute filosofie cu el. Atunci poate că ar fi avut o părere mai bună despre Paulus, în loc să-și concentreze supărarea asupra metodelor lui politice, pe care Leto refuza să le schimbe.

Ridică privirea cenușie către fața implacabilă, idealizată a lui Paulus Atreides de lîngă statuia dureros de frumoasă a băiatului. Strălucirea torței eterne arunca o aură în jurul trăsăturilor lor gigantice. O, cît de dor îi era lui Leto de tatăl lui, și de băiat... Si cel mai mult de Jessica.

Te rog, lasă-l pe cel de-al doilea copil al meu să aibă o viață lungă si cu rost, gîndi el, nu prea sigur cui se ruga.

*

Într-o altă parte a imperiului, pe un alt balcon, privind un alt apus de soare, Jessica se gîndea la ducele ei. Rătăci cu privirea peste arhitectura somptuoasă a orașului imperial, apoi ridică ochii spre culorile

si mai vii ale perdelelor de aurore care pîlpîiau în amurg.

Cum tînjea să fie cu Leto... Întregul ei trup ardea după el. Mai devreme în acea zi, Cucernica Maică Mohiam si nou-sosita Soră Medicală Yohsa o testaseră si-o întepaseră, apoi o asiguraseră pe Jessica de faptul că sarcina ei decurgea normal la intrarea in ultimul semestru. Pentru a se asigura că bebelușul se dezvolta bine, Yohsa voise să facă o ecografie, folosind niște masini care să trimită impulsuri inofensive in pîntecele lui Jessica, luînd holo-imagini ale copilului care crestea înăuntru. Din punct de vedere tehnic, asemenea proceduri nu contraveneau constrîngerilor Bene Gesserit împotriva interventiei asupra copiilor *in utero*, dar Jessica refuzase categoric testul, temîndu-se că ar putea dezvălui prea mult.

Văzînd expresia surprinsă si supărată de pe fața Surorii Medicale, Mohiam îi luase partea lui Jessica, intr-unul dintre rarele ei momente de compasiune.

— Nu-i nevoie de ecografii, Yohsa. La fel ca noi toate, Jessica are capacitatea de a determina singură dacă ceva a mers prost în timpul perioadei de gestatie. Avem încredere în ea.

Jessica se uitase la profesoara ei, luptîndu-se cu o senzație de usturime în ochi.

— Mulțumesc, Cucernică Maică.

Privirea lui Mohiam căutase răspunsuri, deși Jessica nu avea să i le dea, de bunăvoie sau altfel...

Acum, concubina ducelui stătea singură pe balcon, invăluită în amurgul imperial. Se gîndi la cerul de pe Caladan, la furtunile care se năpusteau peste mare. În ultimele cîteva luni standard, ea și Leto schimbaseră numeroase scrisori și daruri, dar asemenea fleacuri nu erau nici pe departe de-ajuns pentru nici unul dintre ei.

Deși Kaitain avea destule comori ca să uimească vizitatorii, Jessica îsi dorea să se întoarcă pe lumea

ei oceanică, alături de bărbatul pe care-l iubea, înconjurată de pace, ducînd viata ei dinainte. *Dacă surorile mă exilează după ce se naste băiatul nostru? Dacă ucid copilul?*

Jessica scria în continuare în jurnalul legat pe care i-l dăduse doamna Anirul, notînd impresii si idei. folosind un limbaj codificat de inventie proprie. Îsi înregistra gîndurile cele mai intime, umplînd pagină după pagină cu planuri pentru fiul său nenăscut si pentru relația ei cu Leto.

În cursul acestui proces, evită totusi să scrie despre un sentiment din ce în ce mai nelinistitor pe care nu-l întelegea si care spera că va dispărea. Dacă luase o hotărîre îngrozitor de gresită?

Depindem în întregime de cooperarea binevoitoare a părții inconstiente a mintii noastre. Într-un sens, inconștientul inventează următoarea clipa pentru noi.

Precept Bene Gesserit

Cînd Anirul se trezi, descoperi că Sora Medicală monitorizase și ajustase cantitatea de medicamente entru a împiedica larma tulburată a Celorlalte Memorii să o copleșească.

— Culoare bună a pielii, vioiciune în ochi. Excelent, doamnă Anirul!

Yohsa zîmbi cu blîndete, încurajator.

Anirul reusi să se ridice în capul oaselor în pat, biruind un val de slăbiciune. Se simțea aproape refăcută, cu mintea aproape sănătoasă. Deocamdată...

Margot Fenring schimbă polaritatea cîmpului filtrant de la usa unei curți interioare private, lăsînd lumina puternică a soarelui să intre în cameră. Anirul isi feri ochii cu mîna și se îndreptă mai mult în pat, in așa fel încît lumina caldă, aurie, să se reverse pe pielea ei.

— Nu-mi pot petrece viata în întuneric.

Atentelor ei ascultătoare Bene Gesserit le povesti cosmarul cu viermele de nisip care fugea de un urmăritor nevăzut, necunoscut.

— Trebuie să aflu ce înseamnă acest vis, cît timp teroarea îmi este încă proaspătă în minte.

Începu să-și simtă pielea de pe față fierbinte, ca si cum — în viziunea ei — fusese arsă de soare.

Sora Medicală încercă s-o întrerupă, dar Anirul o dădu la o parte. Încruntîndu-se mînioasă, Yohsa o lăsă singură cu celelalte două femei, închizînd ușa în urmă puțin mai zgomotos decît ar fi fost necesar.

Anirul păsi descultă pînă pe terasă, în plină lumină. În loc să se retragă la adăpost de arsită, stătea în picioare, dezbrăcată și nestingherită, absorbind razele soarelui pe pielea goală.

— Am ajuns pînă la marginea nebuniei si m-am întors...

Simțea o dorintă stranie să se rostogolească pe... nisip fierbinte.

Cele trei surori stăteau pe terasă, lîngă o tufă unduitoare de trandafiri immieni.

— Visele sînt întotdeauna declansate de evenimente conștiente, rosti Mohiam, parafrazînd o învățătură Bene Gesserit.

Cugetînd, Anirul culese unul dintre micii trandafiri immieni din arbustul de lîngă ea; în timp ce floarea sensibilă tresări, o duse la nas ca să miroasă parfumul delicat.

— Cred că are de-a face cu Împăratul, cu mirodenia... și cu Arrakis... Ati auzit de proiectul Amal? Într-o zi, am intrat în biroul soțului meu în timp ce discuta despre un asemenea proiect cu contele Fenring. Se certau în legătură cu tleilaxu. Amîndoi au tăcut cu stîngăcie, asa cum fac mereu bărbatii vinovați. Shaddam mi-a spus să nu mă amestec în afaceri de stat.

— Toți bărbații se comportă ciudat, observă Cucernica Maică Mohiam. Asta se știe de mult.

Margot se încruntă.

— Hasimir tot încearcă să ascundă faptul că petrece atît de mult timp pe Ix, si mă întreb deseori de ce. Abia acum o oră, a distrus o rochie pe care o

purtam special pentru el, răsturnîndu-mi din mîini o ceașcă de cafea cu mirodenie înainte să pot sorbi din ea, ca și cum ar fi fost otravă. Am folosit niște melanj pe care l-am găsit într-un compartiment secret al valizei...

Privi printre gene.

— Era într-un săculet cu un semn pe el, simbolul tleilaxu pentru „A". Amal, oare?

— Pe tăcute, Împăratul a trimis resurse militare pe Ix, ținînd informația secretă față de Landsraad. Fenring... Ix... tleilaxu... melanj..., vorbi Anirul. Nimic bun nu poate ieși de-aici.

— Iar Shaddam a declarat război deschis celor care stochează mirodenie, adăugă Mohiam.

Chiar și la lumina zilei, chipul ei ridat părea să absoarbă umbre noi.

— Toate drumurile duc la melanj...

— Poate că viermele de nisip din visul meu fugea de o furtună de schimbări radicale în imperiu?

Goală încă în razele soarelui, Anirul privi peste domeniile palatului.

— Trebuie să luăm de îndată legătura cu Maica Superioară.

Simplitatea este cel mai dificil dintre toate conceptele.

Ghicitoare mentatica

Împăratul stătea singur într-una dintre sălile sale de banchet private, din fericire fără soția lui. Zîmbi nerăbdător cînd masa îmbelsugată, formată din șase feluri, fu adusă pentru el. În această clipă nu voia nici necazuri, nici politică, nici măcar vechi povesti de război de-ale basharului suprem Garon. Doar o sărbătorire intimă, luxoasă. Raportul despre Korona si imaginile detaliate ale exploziei fuseseră de ajuns să-i provoace o poftă de mîncare serioasă.

Prima tavă era un platou ornamentat de argint, dus de două tinere aflate la vîrsta măritișului. Fanfarele trîmbitară, anunțînd cele trei frigărui de cuburi de limorc usor condimentate, gătite perfect, care împodobeau tava. Fetele care serveau luau fiecare frigăruie în parte, scoteau fiecare cub de carne si puneau pe rînd bucățelele pe limba imperială a lui Shaddam. Carnea savuroasă era la fel de delicată ca brînza moale, cu arome senzuale care-i trezeau papilele gustative.

Trăgătorii sardaukari își țineau armele pregătite, gata să reactioneze instantaneu dacă vreuna dintre femei încerca să folosească o frigăruie boantă ca armă pentru asasinat.

Un tînăr cu pielea aurie într-o togă albă, catifelată, turnă o cupă de vin roșu, tare. Shaddam sorbi vinul

printre înghițituri, iar cele două fete așteptau să-și facă plăcerea, ținînd alte cuburi de carne. Inspiră adînc, simțind mirosurile atent alese care adiau în jurul servitorilor. Decadent! Asta însemna să fii împărat... Oftă și făcu semn să se aducă următorul fel.

Al doilea fel consta în crustacee suculente fripte, creaturi cu multe picioare dar fără ochi care se găseau numai în izvoarele subterane de pe Bela Tegeuse. Sosul era făcut din unt, sare și usturoi, nimic mai mult, dar avea un gust delicios. Două fetișcane foloseau mici furculițe de platină ca să scoată carnea dulce și albă a crustaceelor și să i-o dea Împăratului.

Înainte ca următorul fel să apuce să fie adus, contele Hasimir Fenring năvăli în sala de banchet, făcîndu-și loc printre gărzi cu coatele, ca și cum ar fi fost invulnerabil la armele lor.

Shaddam se șterse cu servetul la gură.

— A, Hasimir! Cînd te-ai întors din drumurile tale? Ai fost plecat multă vreme...

Fenring abia dacă reușea să-și stăpînească gîfîitul din glas.

— Ai distrus *Korona*, hmmm? Cum ai putut să faci așa ceva fără să te consulți cu mine mai întîi?

— Membrii Landsraadului se pot plînge cît vor, dar i-am prins pe răufăcătorii în flagrant delict.

Shaddam nu-l văzuse niciodată pe prietenul lui atît de furios. Trecu la codul privat pe care-l inventaseră cînd erau băiețandri, ca servitorii să nu poată trage cu urechea.

— Calmează-te, sau ai prefera să nu te mai chem niciodată pe Kaitain? Așa cum am discutat, avem nevoie să îmbunătățim avantajul de piață al amalului prin eliminarea melanjului. Am scăpat cu ocazia asta de o altă rezervă majoră...

Fenring înaintă cu un mers de animal de pradă, apucă un scaun de lîngă al împăratului și se așeză.

— Dar ai folosit bombe atomice, Shaddam. Nu numai că ai atacat o Casă Mare, dar ai folosit *arme atomice* interzise!

Coborî palma pe tăblia mesei plesnind-o cu putere.

Shaddam făcu semn cu degetele, iar fetele care serveau luară repede crustaceele tegeusane. Prea tîrziu, un băiat ospătar intră în grabă cu o carafă de mied auriu, dar Shaddam îl dădu afară cu un gest și chemă al treilea fel.

Împăratul hotărî să nu ridice vocea.

— Marea Convenție interzice folosirea armelor atomice numai împotriva o*amenilor*, Hasimir! Eu am folosit bombele atomice ca să distrug o structură făcută de mîna omului, un satelit laborator unde Richese a depozitat o cantitate ilegală de mirodenie. Am fost pe deplin în limitele drepturilor mele.

— Dar au murit sute de oameni, poate mii!

Shaddam ridică din umeri.

— Au fost anunțați. Dacă au preferat să nu evacueze la timp, cum pot fi eu făcut responsabil? Pur și simplu nu-ți place ca eu să iau inițiativa fără sfatul tău, Hasimir.

Fenring clocotea, dar împăratul surîse înnebunitor.

— Ah, iată, vine felul următor.

Doi bărbați puternici intrară ducînd o lespede subțire de piatră pe care se clătina un păun imperial copt în ierburi, cu pielea rumenită încă trosnind din cauza fierbințelii.

Servitorii se repeziră cu o farfurie curată, tacîmuri și o cupă de cristal pentru contele Fenring.

— Ai cerut măcar opinia unui jurist înainte de atac, hmmm? Ca să fii sigur că interpretarea ta o să stea în picioare în fata curții Landsraadului?

— Mie mi se pare destul de evident... Basharul suprem Garon a luat holo-imagini ale întregii scene de pe Korona. Dovada este incontestabilă.

Cu un oftat exagerat, de răbdare fortată, Fenring întrebă:

— Ai vrea să încerc să *obtin* o opinie, Sire? Să-i consult pe juristii și mentații tăi?

— Oh, presupun... dă-i înainte!

Cu entuziasm, Shaddam tăie primele bucăți de carne suculentă de păun, lingîndu-și buzele după ce înghiți.

— Încearcă si tu, Hasimir...

Contele ciuguli ceva din pasărea coaptă de pe farfuria lui de argint, dar nu simtea nici un gust.

— Îți faci prea multe griji. În plus, eu sînt Împăratul si pot să fac ce-mi place.

Fenring se uită la el cu ochii mari.

— Tu esti Împăratul datorită sprijinului din partea Landsraadului, al CHOAM-ului, al Ghildei Spațiale. al Bene Gesserit-ului si al altor forte influente, hmmm? Dacă toti ar deveni nemultumiti, ai rămîne fără nimic.

— Nu vor îndrăzni, replică Shaddam, apoi coborî vocea. Acum. că sînt singurul Corrino de sex masculin...

— Dar există o mulțime de nobili eligibili, care ar fi încîntati să se însoare cu fetele tale si să continue dinastia!

Fenring bătu din nou în masă.

— Lasă-mă să găsesc o cale să salvez ce se mai poate din asta, Shaddam. Cred că va fi nevoie să apari în fața Landsraadului, hmmm, în termen de două zile. Va fi mare zarvă. Tu trebuie să-ti declari motivele, si vom pune la treabă tot sprijinul pe care vom reusi să-l adunăm. Altfel, bagă de seamă la ce-ti spun, va avea loc o revoltă.

— Da, da...

Shaddam se concentră asupra mîncării, apoi pocni din degete.

— Stai pentru felul următor, Hasimir? Sunt cotlete fripte de mistret de pe Canidar. Abia sosit cu transspațialul azi dimineată, proaspăt...

Fenring împinse farfuria deoparte si se ridică în picioare.

— Mi-ai dat multă treabă de făcut. Trebuie să încep imediat.

Legea se mișcă întotdeauna în direcția în care îi protejează pe cei puternici și-i oprimă pe cei slabi. Dependenta de forță erodeaza justitia.

PRINTUL MOȘTENITOR RAPHAEL CORRINO,
Principii al civilizatiei.

Deși nu-l putea suferi pe arogantul premier Calimar, baronul Harkonnen nu se asteptase niciodată ca Shaddam să folosească arme atomice împotriva Casei Richese. *Arme atomice!* Cînd vestile ajunseseră la el, pe Arrakis, avusese sentimente amestecate, si foarte multă teamă pentru propria lui securitate. Fată de zelul înspăimîntător al lui Shaddam, nimeni nu era în siguranță, în special nu Casa Harkonnen, care avea atît de multe de ascuns.

Susținut de centura suspensoare, baronul păsea prin camera pentru strategie de la resedinta din Carthag, privind printr-un perete convex din ferestre de plaz armat. Soarele orbitor al desertului se revărsa înăuntru, domolit de straturile filtrante de pe geamurile groase de doi centimetri.

Înăbușite de bariere și de sisteme de securitate care bîzîiau, auzea pregătirile pentru parada militară programată să aibă loc în curînd în piata centrală. Imediat dincolo de cîmpul său vizual, trupele se adunau în arșița după-amiezii, fiecare om complet înarmat purtînd uniformă albastră de gală.

Cu multă zarvă, baronul se întorsese pe planeta neîndurătoare, însotit de nepotul lui. Brutalul Rabban, într-una dintre rarele lui clipe de inteligentă, sugerase ca ei să rămînă aici, aproape de operatiunile cu mirodenie, pînă cînd „supărătoarele treburi imperiale" se rezolvau.

Baronul izbi cu pumnul una dintre ferestre, făcînd plazul să vibreze. Ce mai avea Shaddam de gînd să facă? Era o nebunie! Douăsprezece familii din Landsraad îsi predaseră de bunăvoie averile în mirodenie stocată, pocăintă patetică în scopul de a evita alte demonstratii ale mîniei imperiale.

Nimeni nu e în siguranță.

Era doar o problemă de timp pînă cînd revizorii CHOAM-ului aveau să vină să adulmece prin preajma activităților cu mirodenie de pe Arrakis... ceea ce putea foarte bine să fie sfîrșitul baronului si al Marii sale Case. În afară de cazul în care reusea să ascundă totul...

Sporindu-i problemele, blestematii de fremeni continuau să-i jefuiască rezervele secrete, descoperind multe dintre cele mai mari depozite! Parazitii fremeni erau oportunisti, exploatînd înăsprirea măsurilor imperiale, stiind că baronul nu putea raporta nici unul dintre raidurile lor pentru că ar fi trebuit să-si recunoască propriile crime.

Afară, steaguri gigantice purtînd panasul albastru al Harkonnenilor se scurgeau de-a lungul peretilor clădirilor înalte, oceane de pînză moale atîrnînd în aerul fierbinte. Statui ale unor grifoni fuseseră ridicate în jurul resedintei din Carthag, monstri impunători care păreau gata să sfideze chiar și marii viermi de nisip. Multimile aduse cu forța erau adunate în piată, amărîti alungati din locurile lor de cersit si din casele ponosite ca să poată ovationa la comandă.

În mod normal, baronul prefera să-și cheltuiască banii pe distractii personale, dar acum plagia o pagină

din cartea împăratului. Cu găteli și spectacole tipătoare, avea să intimideze populatia indigenă. Îl făcea să se simtă putin mai bine după stînjenitorul dezastru de la banchet. De aici înainte, n-avea nici o intenție să mai încerce să urmeze modelul Atreides de a inspira bunăvointă. Baronul Vladimir Harkonnen voia ca supusii lui să se *teamă* de el, nu să-l *placă*.

O femeie curier al Ghildei se foia în usa deschisă a camerei strategice, arătîndu-se la limita răbdării.

— Baroane, transspatialul meu va pleca în mai putin de două ore. Dacă aveti un pachet pentru Împărat, trebuie să-l iau repede!

Înfuriat, bărbatul cel gras se roti, iar impulsul îl făcu să se miste în continuare fără gratie pe suspensoare. Se prinse de un perete.

— O să aștepți! O parte importantă a mesajului meu vor fi imaginile de la parada pe care sîntem pe ale s-o tinem.

Femeia curier avea părul scurt, de culoarea vinului, si trăsăturile aspre si neatrăgătoare.

— Voi rămîne doar atît cît îmi permite timpul...

Mormăind de neplăcere, baronul pluti cu o tinută de demnitate exagerată înapoi la masa de scris. Bombănind în sinea lui, nu-i venea în minte felul potrivit de a formula restul mesajului, si si-ar fi dorit pe Piter de Vries să fie aici, să-l ajute. Dar mentatul strîmb rămăsese pe Kaitain, să spioneze în folosul lui.

Poate că ar fi trebuit să-l păstreze pe consilierul rela pentru etichetă... Cu toate lecțiile lui ridicole, Mephistis Cru ar fi stiut cum să compună o întorsătură politicoasă de frază.

Cu degetele umflate, baronul mîzgăli încă o frază, apoi se rezemă iar, gîndindu-se cum să explice mai bine proliferarea de „accidente" si „pierderi de echipamente" pentru recoltarea mirodeniei pe Arrakis, cu care își ascunsese activitătile de deturnare. Într-un

mesaj transmis recent, Shaddam își exprimase îngrijorarea fată de această problemă.

Doar de data asta, baronul era bucuros că Ghilda Spațială nu reușise niciodată să pună aici sateliți de supraveghere meteorologică adecvati. Asta îi permitea să afirme că avuseseră loc furtuni scurte, distrugătoare, cînd în realitate nu fusese nimic. Dar poate că merseseră prea departe... si prea multe indicii duceau către activitățile sale.

Sunt vremuri periculoase.

„Asa cum v-am raportat înainte, Sire, am fost deranjati de agitatii ale fremenilor", scrise el. „Teroristii distrug echipamentele, apoi fură încărcăturile de melanj si dispar în deșert înainte de a putea fi lansat un răspuns militar." Baronul își tuguie buzele, încercînd să aleagă tonul potrivit de căintă. „Admit că am fost poate prea indulgenti cu ei, dar acum, că m-am întors pe Arrakis, voi supraveghea personal eforturile noastre de represalii. Vom îngenunchea băștinasii nesupuși si-i vom face să se încline, sub comanda Harkonnenilor, la gloriosul nume al maiestătii voastre imperiale."

Se gîndi că vorbele lui puteau fi putin cam extravagante, dar se hotărî să le lase asa. Shaddam nu era omul care să se plîngă de complimente excesive.

Tîlharii fremeni furaseră de curînd un transportor blindat de mirodenie si o altă rezervă, ascunsă într-un sat abandonat din deșert. De unde stiuseră banditii jegosi să atace acolo?

Curiera continua să se agite la usă, dar baronul o ignoră. „Vă promit că aceste tulburări nu vor mai fi tolerate, Sire", scrise el. „Voi trimite rapoarte regulate despre succesele noastre în ceea ce priveste trimiterea trădătorilor în fata justitiei." Cu o înfloritură, semnă scrisoarea, o sigilă în cilindrul de mesaje si puse tubul ornamentat în palma femeii curier. Fără un cuvînt, femeia cu părul de culoarea

vinului se răsuci si porni prin holuri, îndreptîndu-se catre spatioportul din Carthag. Baronul strigă după ea:

— Stai pregătită pe transspatial pentru imaginile transmise care trebuie să plece cu mesajul ăsta... Parada mea e pe cale să înceapă!

După aceea, îsi chemă nepotul în camera strategică. În ciuda multelor lipsuri ale lui Rabban, baronul avea în minte o treabă pe care „Bestia" o putea indeplini bine. Bărbatul cu umeri laţi păsi înăuntru, ducînd mult-folositul său bici din vită-de-cerneală. Într-o uniformă albastră, bătătoare la ochi, cu fiucuri aurii si revere acoperite de medalii, se îmbrăcase de parcă avea intentia să fie centrul manifestării militare din piata centrală, mai degrabă decît un observator dintr-un balcon înalt.

— Rabban, trebuie să-i arătăm Împăratului cît de riniati sîntem de aceste activităti recente ale remenilor...

Buzele groase zîmbiră cu cruzime, ca si cum Bestia hicise deja ce i se va cere să facă.

— Vrei să arestez niste suspecti şi să-i interoghez? să-i fac să mărturisească tot ce vrei tu.

Afară, sunetul trompetelor sfîsie aerul, anuntînd sirea trupelor Harkonnen.

— Nu-i destul, Rabban! Vreau să alegi trei sate, u-mi pasă care. Pune degetul pe hartă la întîmplare, că vrei. Du-te acolo cu trupe de comando si dărîmă-le din temelii. Rade fiecare casă, omoară toti menii, lasă numai pete negre în desert... Poate o să scriu un decret ca să explic presupusele lor crime, tu să împrăştii niste exemplare în mijlocul măcelui, asa încît restul gloatei de fremeni să le poată ti.

Din nou, trompetele izbucniră în piaţă. Baronul însoti nepotul afară, pe platforma de observatie. multime posomorîtă umplea piata, trupuri nespă-

late a căror duhoare ajungea pînă la ei chiar si aici, cu trei etaje mai sus. Baronul nu putea decît să-și imagineze cît de insuportabil era mirosul acolo jos, în arșită.

— Distrează-te, adăugă baronul, frămîntîndu-si degetele pline de inele. Într-o zi, fratele tău Feyd va fi destul de mare să te însotească în aceste... exercitii instructive.

Rabban încuviintă.

— O să-i învătăm pe acesti banditi nelegiuiti cine are puterea adevărată aici!

Baronul răspunse pe un ton distrat:

— Da, stiu.

Soldatii se aliniară în uniformele lor de ceremonie, bărbati musculosi, încîntători — o priveliste care îl stimula întotdeauna pe baron. Parada începu.

Fiecare om are aceeași destinație: moartea la capătul drumului vieții. Dar calea pe care mergem schimbă totul. Unii dintre noi au hărți și teluri. Altii sînt doar rătăciți.

PRINTUL RHOMBUR VERNIUS,
Meditatie la o bifurcație de drum

Captiv pe transspatialul eșuat, Gurney Halleck se uita pe hubloul fregatei la golul fără aer al calei de mărfuri. Sute de nave atîrnau nesigur în locurile lor de ancorare, adunate la un loc, unele lovite si răsurnate. La bordul acestor aparate, mulți oameni erau probabil răniți sau morti.

Lîngă el, purtînd încă mantia și gluga care-l ascundeau, Rhombur examina scheletul transspațialului, îmbinînd detalii dintr-o schemă întipărită în minte.

Cu două ore în urmă, o altă holo-proiectie a revizorului de zbor cel cu înfățisare ciudată apăruse în nteriorul fiecărei nave.

— Nu avem... nnn... nici o informație suplimentară. Vă rugăm asteptați.

Apoi imaginile se dizolvară.

Transspatialul ducea numeroase nave de mărfuri, dintre care unele erau pline cu alimente, medicamente și bunuri de consum, destule ca să țină în viață ecile de mii de pasageri pentru cîteva luni. Gurney întrebă dacă vor rămîne izolati aici pînă cînd amenii înfometați vor începe să se atace unii pe altii.

Deja, unii pasageri se îndopau nervosi cu proviziile personale.

Gurney era totusi departe de a fi disperat. În tinerețe, supravietuise gropilor de sclavi ale Harkonnenilor si scăpase de pe Giedi Prime ascunzîndu-se într-un transport de obsidian albastru. După asta, putea suporta s-o ia razna cu o navă spatială...

Brusc, Rhombur lăsă balisetul la picioare si-si întoarse fața cu cicatrice către însotitorul său.

— Asta mă scoate din minti!

Tendoanele de la gîtul printului ieseau în relief, astfel încît Gurney putea distinge conexiunile de polimeri unde muschii umani fuseseră altoiti pe proteze.

— Ghilda e plină de administratori, birocrați și bancheri. Echipajul de întretinere de pe un transspatial face doar treburi banale. Nici unul dintre ei nu se pricepe prea mult la navele astea sau la motoarele Holtzman.

— Unde vrei s-ajungi?

Gurney se uită în jur.

— Cum pot să dau o mînă de ajutor?

Ochii lui Rhombur căpătară privirea rigidă, de expectativă, a unui conducător, straniu de asemănătoare cu chipul lui Dominic Vernius, pe care Gurney si-l amintea atît de bine.

— Mi-am petrecut întreaga viată ca pasagerii de pe nava asta a Ghildei, asteptînd ca altcineva să-mi rezolve problemele, ca situatia să se rezolve singură. Și n-o să mai fac asta. Trebuie să încerc, indiferent de rezultat!

— Trebuie să ne păstrăm secretă identitatea pentru a ne îndeplini misiunea.

— Da, dar nu putem ajuta pe nimeni pe Ix, dacă nu ajungem acolo...

Rhombur se duse către cel mai apropiat hublou de observație, privind afară, la celelalte nave blocate acolo.

— Sunt gata să pariez că știu mai multe despre detaliile complicate ale transspatialului ăstuia decît oricare altă persoană de la bord. Situatiile de urgență cer o conducere puternică, iar Ghilda Spațială nu include în echipajele obisnuite ale navelor ei de pasageri conducători puternici.

Gurney puse balisetele într-un dulap, dar nu-si bătu capul să-l încuie.

— Atunci sînt alături de tine. Am jurat să te protejez si să te ajut în orice fel.

Rhombur se uită iar pe o fereastră mare din dreptul pasarelelor întortocheate si la bîrnele structurale care formau scheletul navei gigantice. Privirea lui părea nefocalizată, ca și cum ar fi încercat să-si readucă în minte niște detalii subtile.

— Vino cu mine... Stiu drumul spre camera navigatorului.

Cu o mare parte a memoriei recuperată după tragedia accidentului, Rhombur își amintea o multime de coduri de acces si de pozitii ale unor trape nemarcate care perforau puntile interioare ale carcasei transspatialului ca niste găuri în lemnul mîncat de carii. Desi programele fuseseră instalate cu decenii în urmă, în timpul construirii navei, Dominic Vernius lăsase întotdeauna puncte de acces secrete pentru familia lui, ca o precautiune de rutină.

Oamenii securității Ghildei făceau tot ce le stătea în putintă să tină pasagerii pe navele lor, numai selectini oameni avînd permisiunea să circule în galerie si zonele de adunare de pe punti. Dar în mijlocul

tumultului si al pasagerilor înspăimîntați, securitatea nu putea urmări fiecare galerie.

Picioarele lui Rhombur nu oboseau, iar Gurney îl urma cu pasul lui legănat. Prințul ascuns sub glugă păsi pe o pasarelă avariată, dar încă utilizabilă. Chiar și folosind platformele-ascensor și benzile rulante, le luă celor doi ore întregi să ajungă pe punțile superioare cu acces limitat.

Cînd deschise o trapă si păsi într-o încăpere luminată strident, Rhombur luă prin surprindere șapte reprezentanti ai Ghildei aflati în mijlocul unei sedințe urgente în jurul unei mese grele. Ghildarii se ridicară în picioare, cu ochii de obicei inexpresivi sclipindu-le argintiu. Mulți dintre ei arătau alterați subtil fată de norma umană. Unul avea urechi umflate si fața îngustă, altul ochi si mîini mici, iar altul avea membrele tepene, ca si cum i-ar fi lipsit genunchii și coatele. Bazîndu-se pe insignele distinctive de pe revere, printul ixian îi identifică pe administratorii de traseu, un bancher grăsut al Ghildei, un trimis către CHOAM, un foarte bătrîn mentat al Ghildei și revizorul de zbor cu ochi de pește care servise drept holo-purtător de cuvînt.

— Cum ai intrat aici? întrebă bancherul cel gras. Suntem în mijlocul unei crize. Trebuie să te întorci...

Paznicii năvăliră înăuntru, cu pumnalele scoase. Unul dintre ei purta o armă paralizantă.

Rhombur făcu un pas în față, cu Gurney alături.

— Am ceva important de spus... și de făcut.

Ajuns la hotărîrea crucială, duse mîna la gluga care-i acoperea capul.

— În calitate de nobil, invoc codul de confidențialitate al Ghildei.

Paznicii se apropiară cu cîțiva pasi.

Încet, Rhombur trase gluga pe spate, dezvăluind placa metalică de la ceafă, cicatricele umflate de la arsuri și rănile prost vindecate de pe față. Cînd își

descheie roba, ghildarii putură să vadă bratele groase, armate, picioarele artificiale, sistemele de mentinere a vieții țesute în îmbrăcămintea care adera la corp.

— Lăsați-mă să-l văd pe navigator. As putea să dau o mînă de ajutor...

Cei sapte reprezentanti ai Ghildei din jurul mesei se uitară unul la altul și vorbiră într-un limbaj prescurtat, scurtături pentru impulsuri ale gîndurilor și pentru cuvinte. Printul se apropie pînă la marginea mesei. Membrele îi huruiau de energie, iar pompele din piept trăgeau aer în plămîni, adăugînd energia chimică la cea a bateriilor care-i alimentau organele artificiale.

Vîrstnicul mentat al Ghildei îl măsură pe intrusul iborg, abia aruncîndu-i o privire lui Gurney Halleck. Ridicînd mîna cu palma în afară, mentatul făcu semn amenilor de securitate să plece.

— Avem nevoie de intimitate.

După ce iesiră, bătrînul spuse:

— Esti printul Rhombur Vernius de pe Ix. Am lat de prezenta ta la bordul acestui aparat si despre... taxa... pe care ai plătit-o ca să păstrezi acest ucru secret.

Ochii lui urduroși cercetară îmbunătătirile mecanice ale trupului lui Rhombur.

— Nu-ti face griji pentru secretul tău, vorbi revirul de zbor.

Își puse pe masă mîinile prea scurte.

— Identitatea ta e...nnn... în siguranță cu noi.

Privind atent în jurul mesei, Rhombur spuse:

— Înțeleg cum a fost construit acest transspatial. De fapt, la zborul inaugural, l-am privit pe navigator nducîndu-l prin hiperspatiu ca să-l scoată din avernele de pe Ix.

Făcu o pauză, lăsînd cuvintele să-si facă efectul.

— Dar bănuiesc că situatia noastră dificilă nu are nimic de-a face cu motoarele Holtzman. Ar trebui să stiti asta la fel de bine ca si mine...

Ca si cum un gînd fulgerător ar fi făcut înconjurul mesei, ghildarii se ridicară brusc în picioare. făcînd legătura dintre implicatiile identitătii lui Rhombur, ale deghizării si ale destinatiei sale.

— Să stii asta, printe, adăugă bancherul durduliu, Ghilda nu va obiecta văzînd Casa Vernius restaurată pe Ix. Bene Tleilax n-au viziune sau eficientă, producția si calitatea transspatialelor a scăzut drastic și am fost siliti să respingem unele nave din cauza executiei inadecvate. Acest lucru ne-a afectat veniturile. Ghilda Spatială ar beneficia din întoarcerea ta la putere. De fapt, întregul imperiu ar fi mai bine slujit dacă ar fi să...

Gurney îl întrerupse.

— Nimeni n-a zis nimic despre asta. Suntem doar călători care păstrează discretia.

Îl privi tăios pe Rhombur.

— Iar în acest moment, nava asta nu merge nicăieri.

Rhombur încuviintă.

— Trebuie să-l văd pe navigator.

Camera era un acvariu mare, cu peretii rotunjiti, etansat cu sticlă armată si umplut cu ceata portocalie ca scortisoara a gazului de mirodenie. Navigatorul mutant, cu mîini palmate si picioare atrofiate, ar fi trebuit să plutească în imponderabilitate în interiorul camerei. În schimb, silueta deformată a creaturii zăcea căzută si nemiscată în ceata de mirodenie, cu ochii mici sticlosi si nefocalizati.

— Navigatorul s-a prăbusit cînd plia spatiul, explică revizorul de zbor. Nu stim... nnn... unde sîntem. Nu-l putem trezi.

Mentatul Ghildei tusi și adăugă:

— Tehnicile tradiționale de navigatie sînt incapabile să stabilească pozitia noastră. Suntem mult dincolo de limitele spatiului cunoscut.

Unul dintre administratorii de traseu strigă intr-un ecran vorbitor de pe perete:

— Navigator, răspunde! Timonier!

Creatura avu un spasm pe podea, dovedind că era încă viu, dar nici un cuvînt nu-i iesi pe gura tuguiată, cărnoasă.

Gurney se uită în jur, la cei sapte ghildari.

— Cum o să-l ajutăm? Există echipamente medicale pentru... aceste creaturi?

— Navigatorii nu au nevoie de îngrijire medicală.

Revizorul de zbor clipi din ochii depărtați.

— Melanjul le dă viată si sănătate. Nnn... Melanjul îi face mai mult decît umani.

Gurney ridică din umerii nodurosi.

— Melanjul nu face destul în acest moment. Avem nevoie ca acest navigator să-si revină, ca să ne putem intoarce în imperiu.

— Vreau să intru în cameră, ceru Rhombur. Poate că-l pot trezi... Ar putea să-mi spună ce-a mers prost.

Ghildarii se priviră între ei.

— Imposibil!

Bancherul grăsuț arătă cu degetele sale îndesate către obscuritatea de mirodenie.

— O asemenea concentratie de melanj ar fi fatală pentru oricine nu este adaptat la ea. Nu poti respira aerul.

Rhombur puse mîna artificială pe cutia toracică, unde foalele de ciborg ale diafragmei sale mecanice îl făceau să inspire si să expire într-un ritm precis.

— Eu nu am plămîni de om!

Dîndu-si seama, Gurney rîse uimit. Chiar dacă melanjul concentrat vătăma tesuturile organice, convertoarele metabolice artificiale ale doctorului Yueh ar trebui să-l protejeze pe Rhombur, măcar pentru scurtă vreme.

În încăperea sigilată, navigatorul se scutură din nou, în pragul mortii. În sfîrșit, ciudatul grup de ghildari încuviință.

Revizorul de zbor evacuă tunelul ombilical etans din spatele containerului navigatorului, stiind că o parte din gazul puternic se va scurge afară cînd se va deschide trapa. Rhombur prinse mîna lui Gurney, atent să nu strîngă prea tare si să-i frîngă oasele prietenului său.

— Mulțumesc pentru încrederea ta în mine, Gurney Halleck.

Se opri, gîndindu-se la Tessia, apoi se întoarse spre trapă.

— Cînd o să se termine cu asta, va trebui să adăugăm cîteva versuri în plus la cîntecul nostru epic.

Războinicul trubadur îl bătu pe umăr pe ixian, apoi se adăposti în coridorul protejat împreună cu ghildarii, care închiseră intrarea.

Rhombur se apropie de panoul de acces din spate, prin care silueta enormă a navigatorului nu mai putea trece. Înainte să pornească, mări nivelul de filtrare al mecanismului ciborg de respirat și scăzu cerințele de ventilație. Descurcîndu-se doar cu celulele energetice ale corpului său, spera să funcționeze o vreme fără să trebuiască să inhaleze gazul de melanj.

Dezactivă încuietoarea trapei de acces și rupse sigiliul cu un foșnet. Apoi deschise brusc usa rotundă, se tîrî înăuntru si o închise în urma lui ca să rețină cît mai mult posibil din ceata portocalie. Ochiul organic îl ustura, iar receptorii olfactivi, încă funcționali în nări, protestară împotriva mirosului puternic al esterilor aromatici întepători.

Printul făcu un pas nesigur, păsind cu piciorul ca de plumb, ca si cum s-ar fi cufundat într-un vis lent, ndus de droguri. În fata lui, văzindu-se cînd mai bine, ind mai prost, zări silueta nudă, umflată, a navi- atorului — care nu mai era umană, ci un fel de roare atavică, o creatură care nu fusese niciodată menită să se reproducă.

Rhombur se aplecă să atingă pielea moale. Navigatorul întoarse capul masiv si ochii micuti către l. Gura zbîrcită tresări si se deschise, expirînd vapori uginii de gaz, fără să scoată nici un sunet. Clipi spre Rhombur ca si cum ar fi evaluat posibilitătile, punînd rdine printre amintiri si bîjbîind după cuvintele primitive cu care putea comunica.

— Printul... Rhombur... Vernius...

— Îmi stii numele?

Rhombur fu surprins, dar îsi aminti că navigatorii aveau puteri prestiente.

— D'murr..., spuse creatura cu o soaptă lungă, abia uzită. Am fost... D'murr Pilru...

— D'murr? Te-am cunoscut cînd erai tînăr!

Nici una dintre trăsăturile navigatorului nu mai utea fi recunoscută.

— Nu e timp... Pericol... forte din afară... rău... propie... dincolo de imperiu...

— Pericol? Ce fel de pericol?

— Dușman străvechi... dusman viitor... nu-mi pot minti... Timpul se pliază... spatiul se pliază... memoria se năruie...

— Stii ce ți s-a întîmplat?

Cuvintele lui Rhombur zbîrnîiră cînd le sili să iasă prin laringele lui perfectionat fără să respire.

— Cum te pot ajuta?

— Gaz de mirodenie... stricat... în container..., se ptă D'murr să vorbească. Prestiintă... esec... eroare le navigatie... Trebuie să scap... întors în spațiul unoscut... *Dusmanul ne-a văzut...*

Rhombur n-avea nici o idee despre ce dusman vorbea, sau dacă D'murr, vătămat, nu avea cumva halucinatii.

— Spune-mi ce să fac. Vreau să te ajut!

— Pot... îndruma... Mai întîi. gazul de mirodenie trebuie... schimbat... Scoate otrava... Adu mirodenie proaspătă...

Rhombur se dădu înapoi. nelinistit în legătură cu amenintarea stranie, neidentificată. Nu întelegea ce putea fi în neregulă cu gazul de melanj, dar cel puțin știa cum să rezolve problema. N-avea timp de pierdut.

— Am să-i pun pe ghildari să schimbe mirodenia din container și o să te simți bine în curînd. Unde-i provizia de rezervă?

— Nici una.

Rhombur simți că îngheată. Dacă Ghilda nu avea nici o rezervă de mirodenie la bordul transspatialului rătăcit, nu aveau nici o sperantă să găsească melanj aici, în spatiul îndepărtat, necartografiat.

— Nici o... provizie de rezervă... la bord...

Cît timp poate un om sa lupte singur? E mult mai rau, totusi, să înceteze lupta cu desavîrsire.

C'TAIR PILRU, jurnale personale (fragment)

Asezată pe o sofpernă organică în adăpostul ei de zăpadă, sora Cristane se gîndi la situatia dificilă în care se afla. Un licuriglob rece, albastru, plutea chiar dedesubtul tavanului jos. Purta o jachetă cu glugă de -inpuf, pantaloni aderenti si ghete groase.

Era doar prima ei zi pe munte, departe de locul unde se prăbusise transspatialul... departe de absolut orice. Ca parte din antrenamentul ei de comando, care-i cerea să se afle mereu în cea mai bună conditie fizică si mentală, trebuia să meargă în excursii regulate în sălbăticie, punîndu-si la încercare capacitatea de supravietuire împotriva elementelor naturii.

Înaintea zorilor, începuse să escaladeze muntele Laojin, înalt de șase mii de metri, serpuind printre creste împădurite, păsuni înalte, pante accidentate si în final depăsind un ghetar pietros. Adusese cu ea un rucsac mic, provizii minime si inteligenta. Era un test tipic Bene Gesserit.

O schimbare neasteptată de vreme o prinsese într-o ninsoare deasă pe o morenă presărată cu bolovani, o întindere deschisă înconjurată de stînci abrupte, acoperite cu zăpadă — gata pentru o avalanșă. Cristane îsi scobise o grotă de zăpadă si se tîrîse

înăuntru cu lucrurile ei. Își putea ajusta metabolismul destul ca să-i fie cald, chiar si aici.

Scotînd aburi pe gură, lăsînd un strat subțire de transpirație să lucească în lumina licuriglobului albastru, făcu exerciții relaxante de respirație adîncă. La un pocnet dublu din degete, lumina se stinse, cufundînd-o în întunericul straniu, argintiu. Viscolul continua să urle afară, un atac implacabil care izbea în micul ei adăpost.

Intenționase să intre într-o transă de meditatie, dar, dintr-o dată, huietul viscolului se mai potoli și auzi vibratia neasteptată a unui ornitopter. În cîteva clipe, din afara adăpostului se auziră voci agitate de femei si zgomot de săpat.

Stratul de zăpadă se sparse, lăsînd grota expusă vîntului rece. Chipuri familiare se uitară înăuntru.

— Lasă-ți lucrurile aici, zise una dintre surori, cu ochii la Cristane. Maica Superioară trebuie să te vadă imediat.

Tînăra Bene Gesserit iesi din adăpost în bătaia aspră a viscolului. Vîrful stîncos al muntelui Laojin era împodobit cu o pătură groasă de zăpadă proaspătă. Un ornitopter mare era cocotat pe o portiune plană în susul pantei, și porni cu greu prin zăpada albă, pufoasă, spre Cristane.

Maica Superioară Harishka se aplecă afară pe usa topterului, fluturînd din brațele subțiri ca niște bete.

— Grăbește-te, copilă. Abia dacă te putem duce la spațioport la timp pentru următorul transspațial!

Cristane se urcă, iar cele două femei se așezară una lîngă alta, în timp ce aparatul de zbor decolă într-un nor de zăpadă răscolită.

— Ce e, Maică Superioară?

— O însărcinare importantă.

Cu ochii ei căprui închis, bătrîna o privi cu atentie.

— Esti trimisă pe Ix. Am pierdut deja o agentă acolo, iar acum primim informatii neliniștitoare de

pe Kaitain. Trebuie să afli tot ce poți despre operațiunile secrete ale tleilaxu si ale Împăratului. Au urzit ceva împreună pe Ix...

Harishka puse o mînă uscată, zbîrcită, pe genunchiul surorii din trupele de comando.

— Descoperă natura proiectului Amal, orice-ar fi asta!

Învăluită într-o transă protectoare care-i reducea metabolismul aproape de zero, sora Cristane se înghesuise într-o ladă orbitală care frînă prin atmosferă si coborî spre suprafata planetei Ix, însoțită de o suită de banguri sonice. Totul se întîmplase foarte repede.

O specialistă Bene Gesserit în machiaj o urmase pe transspatial, unde o deghizase în bărbat pentru propria ei protectie, din moment ce nimeni nu văzuse vreodată o femeie tleilaxu. În plus, înainte să devină amenințător de tăcută, spioana Bene Gesserit Miral Alechem raportase disparitia femeilor ixiene de pe planeta industrială controlată de tleilaxu.

Acum, folosind un dispozitiv electronic pe care-l avea cu ea, tînăra luptătoare ghidă lada greoaie la cîtiva kilometri de locul unde ar fi trebuit să cadă. După ce alunecă pe o pajiste alpină, oprindu-se în sfîrsit, iesi din ladă, sigilă containerul gol în urma ei și-si puse pe umeri rucsacul, care continea arme, rațiuni si echipament de supravietuire pentru vreme caldă.

Purtînd lentile de contact în infraroșu, reusi să găsească intrarea unui put de ventilatie. Activînd mecanismul suspensor de la centură, Cristane intră în el, se lăsă să cadă — fără să aibă nici cea mai vagă idee unde ducea putul. În întuneric, cădea încet, tot mai adînc în scoarta planetei...

În sfîrsit, cu nervii si reflexele gata de luptă, se tîrî în lumea subterană. Era pe cont propriu.

În rîndul populatiei înghesuite. subjugate, îi putea distinge cu ușurință pe ixienii cîndva mîndri de suboizi, de stăpînii tleilaxu si de soldatii sardaukari. Adevăratii ixieni vorbeau putin între ei, își fereau privirile si-si tîrau picioarele fără tel.

Timp de două zile, exploră tunelurile înguste, legate între ele. adunînd informatii. În scurtă vreme, eficienta Cristane realiză o hartă mintală a retelei cuprinzătoare de circulatie a aerului din oraș, descoperind în acelasi timp sisteme de securitate străvechi, dintre care cele mai multe nu mai funcționau. Se întrebă unde-ar putea fi sora Miral Alechem. Fusese oare ucisă cealaltă spioană Bene Gesserit?

Într-o seară, Cristane urmări un bărbat cu părul negru furînd pachete de pe o platformă de încărcare neluminată si ascunzîndu-le într-o gură de aer astupată. Desi ea purta lentile în infrarosu, pe Cristane o frapă ca fiind extraordinar cît de usor putea să se miste fără nici un fel de lumină. Omul cunostea zona extrem de bine, sugerînd că petrecuse mult timp aici.

În timp ce silueta furisă ascundea pachete, ea îl cercetă îndeaproape, detectînd subtilități. Acest ixian păsea cu hotărîre, încrezător dar prudent. Cînd ajunse aproape de ascunzătoarea ei, folosi puterea Glasului și șopti din întuneric:

— Nu te misca! Spune-mi cine esti!

Paralizat de ton, C'tair Pilru fu incapabil dă fugă. Desi se lupta să-si înclesteze gura închisă, buzele i se miscară din propria lor vointă. Cu o voce scăzută, agitată, îi dădu numele lui întreg.

Mintea lui se învîrtea încercînd să aleagă dintre posibilități. Era un soldat sardaukar sau un investigator din securitatea tleilaxu? Nu-si dădea seama.

Acum, auzi o voce slabă si simti căldura respiratiei cuiva în ureche.

— Nu te teme de mine. Nu încă...

O femeie!

Îl forță să dezvăluie adevărul. El îi povesti despre anii petrecuți să recîstige Ix, cum tinuse la Miral Alechem si cum fusese ea luată de mîrsavii tleilaxu... si cum va sosi printul Rhombur în curînd. Cristane simtea că C'tair avea și mai multe de spus, dar vorbele lui alunecară într-o tăcere lungă.

Din partea lui, o simtea pe ciudata femeie miscîndu-se în jur, dar n-o putea vedea, iar el încă nu era în stare să se miste. Avea să vorbească din nou, sau avea să simtă o lamă străpungîndu-i coastele si inima?

— Eu sînt sora Cristane din Bene Gesserit, spuse ea în sfîrsit.

C'tair simti ridicîndu-se lanturile mentale care îl tineau. În lumina aruncată de un camion în trecere, fu surprins să vadă ceea ce părea să fie un bărbat zvelt, cu părul negru, tuns scurt. O deghizare.

— Cînd s-a preocupat vreodată Comunitatea de Ix? vru să stie C'tair.

— Ai vorbit cu elocvență despre Miral Alechem. Era și ea tot soră...

Lui C'tair nu-i venea să creadă. În întuneric, îi atinse bratul.

— Vino cu mine. O să-ti arăt un loc sigur unde să stai...

Intrînd si iesind din umbre, o conduse prin orașul cîndva atît de frumos. În lumina slabă a noptii artificiale, trupul ei slab si musculos arăta putine curbe feminine. Putea trece drept bărbat dacă era destul de atentă.

— Mă bucur că ești cu mine, îi spuse C'tair, dar mă tem pentru viata ta.

Un prieten ignorant e mai rau decît un dusman învatat.

ABU HAMID AL GHAZALI, Incoerenta filosofilor

Rătăcind singură pe coridorul din afara apartamentului ei în încercarea de a scăpa de atentiile stăruitoare ale surorii medicale Yohsa, doamna Anirul dădu peste contele Hasimir Fenring chiar cînd acesta cotea după un colt în pas vioi.

— Mmm, scuzati-mă, doamnă...

Cînd o privi pe soția împăratului, ochii lui licăritori constatară starea ei de slăbiciune.

— Îmi pare atît de bine să vă văd bine sănătoasă. Bine, foarte bine. Am auzit despre boala voastră, hmm, iar sotul vostru a fost atît de îngrijorat...

Lui Anirul nu-i plăcuse niciodată acest omuleț alunecos. Dintr-o dată, un cor de voci din mintea ei o încurajară, si ea nu-si mai putu retine sentimentele.

— Poate că as avea un sot adevărat dacă nu te-ai amesteca atît, conte Fenring!

Dîndu-se înapoi surprins, el răspunse:

— Ce vrei să spui, hmm-ah? Îmi petrec cea mai mare parte a timpului departe de Kaitain, cu afaceri. Cum aș putea să mă amestec?

Ochii lui mari se îngustară, analizînd-o în continuare.

Dintr-un impuls, Anirul se hotărî să atace si să pareze cu vorbe, apoi să-i urmărească reactia, ca să afle mai mult despre el.

— Atunci vorbeste-mi despre proiectul Amal si despre tleilaxu... Si despre Ix!

Chipul lui Fenring arată doar o urmă de roseată.

— Mă tem că trebuie să suferi o recădere. Să chem un doctor Suk?

Ea îl privi mînioasă.

— Shaddam n-are previziunea și intuitia de a născoci o asemenea schemă de unul singur, așa că trebuie să fi fost ideea ta. Spune-mi, de ce faceti asta?

Desi contele părea gata să se repeadă la ea, făcu un efort vizibil de a se calma. Automat, Anirul adoptă o poziție subtilă de luptă, o mișcare abia perceptibilă a mușchilor. O lovitură bine plasată cu vîrful piciorului îl putea eviscera.

Fenring zîmbi în timp ce o studie mai îndeaproape. Trăind cu Margot, învățase să distingă amănunte minuscule.

— Mă tem că informatiile pe care le aveti sînt incorecte, doamnă, mmm-mm?

Desi tinea în buzunar un neuro-cutit, Fenring si-ar fi dorit acum o armă ceva mai substanțială. Făcu o jumătate de pas înapoi si spuse cu tonul cel mai calm:

— Cu tot respectul, poate că doamna își imaginează tot felul de lucruri...

Se înclină țeapăn si plecă în mare grabă.

În timp ce Anirul îl urmări îndepărtîndu-se repede, larma vocilor se înteti în capul ei. În sfîrsit, prin negura drogurilor, după ce căutase atît, auzi vocea familiară a bătrînei Lobia înăltîndu-se deasupra celorlalte.

— Asta a fost foarte omenesc din partea ta, o dojeni dreptvorbitoarea moartă, si foarte nesăbuit.

Dispărînd în labirintul de coridoare, Fenring cîntări pagubele. În aceste vremuri instabile, Comunitatea putea să submineze semnificativ baza puterii lui Shaddam dacă se hotărau să se întoarcă împotriva lui.

Dacă Împăratul cade, mă duc și eu cu el.

Pentru prima oară, Fenring luă în considerare faptul că s-ar putea să fie necesar să o ucidă pe soția lui Shaddam. Absolut din întîmplare, desigur...

*

În Sala Oratoriului a Landsraadului, nobilii si ambasadorii începuseră să vorbească deschis despre revoltă. Reprezentanții Caselor Mari și Minore stăteau la coadă ca să urce pe podium, unde răcneau, roșii la față, sau vorbeau cu un venin rece. Sesiunea de urgență durase deja o noapte și cea mai mare parte a zilei următoare, fără pauză.

Împăratul Shaddam era totuși complet lipsit de griji. Stătea imperturbabil în scaunul minutios lucrat rezervat pentru el în marea sală. Nobilii clocoteau de mînie si vorbeau între ei, o adunare iritată și zgomotoasă. Shaddam era dezamăgit să vadă purtarea lor necivilizată.

Se tolăni în scaunul imens, cu mîinile îngrijite strînse în poală. Dacă această întîlnire mergea așa cum plănuise, împăratul nu avea să fie nevoit să scoată nici o vorbă. Ceruse deja mai multe trupe de sardaukari de pe Salusa Secundus, desi se îndoia că vor fi necesare ca să controleze această tulburare civilă minoră.

Restabilită oarecum după recentele întîmplări, dar arătînd încă ametită, doamna Anirul stătea pe scaunul său subordonat, purtînd o aba neagră oficială, așa cum îi ceruse el. Alături, se afla dreptvorbitoarea imperială Gaius Helen Mohiam, într-o robă asemănătoare. Prezența lor indica în mod limpede că puternica forță Bene Gesserit sprijinea încă domnia lui Shaddam. Era timpul ca vrăjitoarele să-si urmeze întocmai îndatoririle si promisiunile voalate.

Înainte ca plîngerile introductive din partea Landsraadului să fie auzite, avocatii lui Shaddam iesiră în fată si îi prezentară pozitia, citînd precedentele si detaliile tehnice potrivite.

În continuare. un trimis de prim rang din partea Ghildei Spațiale urcă pe podium. Ghilda transportase navele de război ale lui Shaddam pe Richese pentru atacul asupra Koronei, si își apărară decizia de a face asta, făcînd trimiteri la propriile lor precedente legale. Mulțumită bunăvoinței lui Shaddam, Ghilda recoltase jumătate din stocul de mirodenie recuperat de pe Korona, si aveau să stea alături de Casa Corrino.

Shaddam ședea pe scaun cu o încredere maiestuoasă.

Presedintele CHOAM apăru după aceea, un om cu siluetă încovoiată și barba gri-argintie. Vocea lui se răspîndi tare și la distantă.

— CHOAM-ul sustine dreptul Împăratului de a impune ordinea în imperiu. Legea împotriva stocării de melanj a făcut de multă vreme parte din Codul Imperial. Desi mulți dintre domniile-voastre vă plîngeti în gura mare, fiecare Casă este constientă de asta...

Se uită peste adunare, așteptînd voci care să fie în dezacord, apoi continuă:

— Împăratul a lansat avertismente repetate că are intentia să aplice această lege, si totusi, chiar după ce a luat măsuri împotriva Zanovarului pentru aceeasi crimă, Richese a ignorat regula în mod nesăbuit.

Președintele CHOAM îndreptă degetul cu unghie ascutită către delegați.

— Ce dovezi există împotriva Casei Richese? strigă un nobil.

— Avem cuvîntul unui Împărat Corrino. Asta e suficient!

Președintele CHOAM lăsă cuvintele suspendate într-o pauză pentru confruntare.

— Si, într-o ședință privată, am văzut holo-imagini ale rezervelor richesiene înainte de a fi confiscate...

Presedintele porni să coboare de pe podium, apoi se întoarse și adăugă:

— Pozitia legală a Împăratului este solidă, si nu-l puteti blama pe el ca să vă acoperiți propriile crime. Dacă oricare dintre voi încalcă edictul împotriva stocării, o face pe riscul lui. Este o prerogativă imperială să folosească toate mijloacele necesare pentru a mentine stabilitatea politică și economică, sustinută de domnia legii!

Shaddam își înăbuși un zîmbet. Anirul îi aruncă o privire, apoi se întoarse către marea sală si către mulțimea reprezentantilor nesupusi ai Landsraadului.

În cele din urmă, sambelanul Beely Ridondo bubui din toiagul său sonic pentru a restabili ordinea. Privind insistent către nobili, anuntă:

— Aceste proceduri sînt deschise în mod oficial. Acum, cine îndrăzneste să vorbească împotriva acțiunilor Împăratului?

Membrii personalului său credincios se ridicară în picioare, cu pergamente si tocuri de scris, gata să noteze nume. Aluzia era clară.

Nemulțumirea mocnită se topi într-un murmur si nimeni nu se oferi să fie primul. Împăratul făcu gestul public de a bate usor mîna soției sale, stiind că a cîstigat. Deocamdată.

Nu încercati niciodată să înțelegeți prestienta, ori s-ar putea să nu functioneze pentru voi.

Manualul de instruire a navigatorilor

Rhombur iesi clătinîndu-se din gazul învolburat de mirodenie, înecîndu-se si tusind. Plămînii artificiali hîrîiau, prea suprasolicitați ca să proceseze masiva expunere la mirodenie. Reziduurile de mirodenie îi vuiau prin minte, făcîndu-l să interpreteze cu dificultate impulsurile combinate ale ochiului organic si ale perechii lui artificiale. Făcu doi pasi împleticiti si se rezemă de un perete.

Purtînd o mască filtrantă, Gurney Halleck îsi croi drum spre el ca să-l ajute. Îl conduse pe print pe coridor, unde aerul era curat. Revizorul de zbor, neliniștit, folosi un jet de aer sub presiune ca să înlăture stratul de pulbere de melanj de pe hainele lui Rhombur. Atingînd un buton de pe gît, printul ciborg activă un mecanism intern care curătă filtrele plămînilor.

Unul dintre administratorii de traseu îl apucă de umăr.

— Mai poate functiona navigatorul? Ne poate scoate de-aici?

Rhombur încercă să vorbeasca, dar în starea lui mintală confuză, nu stia cît de coerent sunau cuvintele.

— Navigatorul e în viață, dar slăbit. Zice că gazul de mirodenie e contaminat.

Trase adînc aer în plămînii mecanici.

— Trebuie să înlocuim melanjul din container cu o provizie nouă!.

Auzind asta, ghildarii vorbiră iute între ei. Bancherul cel rotund părea cel mai alarmat.

— Concentrația de melanj din camera unui navigator este foarte mare. Nu avem resursele necesare.

Vîrstnicul mentat părea în transă, verificînd datele din cap, trecînd prin registrele memorate ale navei.

— Transspațialul transportă peste o mie de nave, dar nici una nu este înregistrată ca avînd încărcătură de mirodenie.

— Cu toate acestea, trebuie să fie o cantitate mare de mirodenie răspîndită în porții mici prin navele din cală, spuse Gurney. Ce ziceți de ceea ce se află în bagajele personale ale pasagerilor, de bucătării? Trebuie să ne uităm pretutindeni.

Bancherul încuviință.

— Multe familii nobile consumă mirodenie în fiecare zi ca să-și păstreze sănătatea.

— Asemenea provizii nu sînt raportate în declarațiile pasagerilor, asa că nu putem fi siguri de cantitatea disponibilă, comentă ghildarul mentat. În orice eventualitate, poate să ne ia zile întregi să tratăm cu toti pasagerii...

— Vom găsi o cale să ne mișcăm mai repede. Navigatorul e foarte speriat, zise Rhombur. Spune că un mare dusman se apropie. Suntem în pericol.

— Dar din cauza cui? întrebă revizorul de zbor. Nnn... nu înțeleg ce-ar putea să ne amenințe aici.

Mentatul presupuse:

— Poate o altă inteligență, ceva... neuman?

— Navigatorul ar putea avea halucinatii, sublinie unul dintre administratorii de traseu, plin de speranță. Mintea lui e afectată.

Bancherul era de altă părere.

— Nu ne putem juca cu asta! E prestıent... Poate că sîntem în calea vreunui eveniment cosmic gigantic, o supernovă sau altceva, care ne va înghiti. N-avem de-ales decît să cerem ca toate navele particulare de pasageri să-si predea melanjul. Îi vom pune pe Wayku si pe oamenii de la securitate să înceapă imediat.

— N-o să fie de-ajuns, remarcă bătrînul mentat.

Nemaiavînd răbdare să asculte ciondăneala si discutia interminabilă, Rhombur vorbi pe un ton de comandă, insistînd:

— Cu toate astea, o să facem în asa fel încît să meargă.

Misiunea mergea încet. În ciuda nevoii evidente în care se afla transspatialul, pasagerii ezitau să-si predea prețiosul melanj, nestiind cît timp ar putea fi blocati aici, în spatiul necartografiat. Pentru a forta rezolvarea problemei, ghildarii trimiseră fortele de securitate să cutreiere navă după navă.

Dar mergea prea încet...

Gurney Halleck se duse de unul singur pe puntea superioară a transspatialului, unde intră într-un compartiment cu pereti de plaz. Umblase din sector de ancorare în sector de ancorare, căutînd, ascultînd, incercînd să zărească ceva după care nici unul dintre ceilalti nu s-ar gîndi să se uite.

În timp ce privea insistent la multimea de nave din cală, cerceta fiecare placă de carcasă, fiecare configurație de navă, fiecare număr de serie si însemn. Mentatul Ghildei trecuse în revistă toate declarațiile de încărcătură, iar ceilalti functionari îi acceptaseră estimarea cu disperare si resemnare.

Dar nu se gîndiseră să pună întrebarea pe care si-o punea Gurney: Dacă exista o încărcătură de mirodenie *nedeclarată*?

Nu era expert în nave spatiale, dar examină fregatele aerodinamice, navele militare cu muchii ascuțite, lăzile orbitale în formă de cub. Unele nave etalau cu mîndrie pe carcasă culorile unor familii nobile; altele, greu de identificat, erau uzate și murdare din cauza vechimii si a folosirii excesive. Gurney se concentra în special pe acestea, scotocind cu privirea de la una la alta, amintindu-si de trecutul lui de contrabandist, cînd făcea el însusi călătorii discrete în calele transspatialelor.

Cu speranță crescîndă, se mută pe următoarea punte de observatie, pentru o perspectivă mai bună. În cele din urmă, zări o navă mică, înghesuită în spatele unei fregate mult mai mari care purta stema Casei Mutelli. Nava ponosită era un vehicul învechit. un aparat comercial folosit să transporte mărfuri recuperate si alte încărcături lipsite de importanță.

Gurney cercetă petele de pe fuselaj, se uită la compartimentele mărite ale motoarelor si la reparatiile care fuseseră făcute la suprastructură. Cunostea această navă neobisnuită. O mai văzuse înainte. Era exact ceea ce căuta...

*

Însotit de fortele de securitate al Ghildei, Gurney si Rhombur deschideau drumul pe sub o arcadă imensă de susținere a carcasei, către vechea navă. Cînd grupul ceru să intre, căpitanul si echipajul refuzară să le permită. Cu toate acestea, înainte de a ancora la bordul unui transspațial, fiecare navă trebuia să trimită personalului vamal al Ghildei anumite coduri de acces.

Usa navei se deschise în sfîrsit si oamenii de la securitate năvăliră înăuntru, cu Gurney alergînd în fruntea grupului. Echipajul de vagabonzi ai navei se înarmase și luase poziții de atac, gata să tragă asupra intrusilor. Însă Gurney ridică brațele, asezîndu-se în calea focului,.

— Nu! Fără arme! Ambele părti!

Se uită la oamenii zdrentuiți care arătau ca niste recuperatori de epave ghinionisti. Păsind mai departe pe coridor, trecu de la un chip necunoscut la altul — pînă cînd recunoscu în sfîrsit un bărbat îndesat, cu obrajii nebărbieriti, mestecînd o bucată de stimtutun.

— Pen Barlowe, n-ai nevoie de arme pentru mine...

Expresia sfidătoare de pe chipul bărbatului se topi într-o privire uimită. Scuipă capătul bucătii de tutun îmbibate cu salivă și se uită cu gura căscată.

— Cicatricea aia de la viță-de-cerneală... Gurney Halleck, tu esti?

Oamenii din securitatea Ghildei asteptau nelinistiti, nu prea siguri de ceeea ce se întîmplă.

— Stiam eu că dacă mă uit destul de bine printre navele de aici, găsesc cu siguranță pe vreunul dintre vechii mei camarazi...

Se apropie să-si salute tovarăsul de contrabandă.

Pen Barlowe începu să rîdă tare, scotînd un răget ca de animal de povară, si-l bătu pe spate.

— Gurney, Gurney!

Gurney Halleck arătă spre spate, în directia din care se apropia printul ciborg, cu mantia si gluga lui.

— Trebuie să cunosti pe cineva. Dă-mi voie să ti-l prezint pe... fiul lui Dominic!

Cîtorva dintre contrabandisti li se tăie răsuflarea, pentru că pînă si cei care nu luptaseră sub comanda lui Dominic Vernius stiau de legendarele sale isprăvi. Rhombur scoase mîna sintetică si luă mîna liberă a lui Pen Barlowe în jumătatea de strîngere de mînă a imperiului.

— Avem nevoie de ajutorul tău, dacă esti prietenul lui Gurney.

Barlowe făcu semn oamenilor lui.

— La o parte, neghiobilor! Nu vedeti că nu-i nici un pericol aici?

— Am nevoie să stiu adevărata ta încărcătură, prietene, spuse Gurney cu gravitate. Transportă nava asta ce cred eu? În afară de cazul în care ti-ai schimbat obiceiurile de cînd am plecat eu de la contrabandisti, s-ar putea să ai cheia salvării noastre, a tuturor...

Bărbatul oaches se uită în jos, ca si cum s-ar fi gîndit dacă să-și recupereze bucata de stimtutun de pe podea si să și-o îndese înapoi în gură.

— Am auzit apelul, dar am crezut că un soi de truc.

Întîlni privirea lui Gurney și îsi mută nervos greutatea de pe un picior pe altul.

— Da, avem o încărcătură nedeclarată, si e ilegal să transporți... chiar periculos, cu înăsprirea măsurilor de către Împărat...

— Cu toții ne bizuim pe confidentialitatea Ghildei aici, inclusiv eu, îl asigură Rhombur. Acestea sînt împrejurări iesite din comun — și sîntem cu mult în afara razei de actiune a legii imperiale.

Gurney își privi camaradul cu atenție, nelăsîndu-și ochii să șovăie.

— Ai melanj la bord, Barlowe, ca să-l vinzi pe piata neagră cu un profit frumos.

Îl privi printre gene.

— Dar nu azi. În schimb, vei cumpăra toate vietile noastre...

Barlowe îl privi fioros.

— Da, avem destulă mirodenie la bord pentru răscumpărarea unui împărat!

Rhombur zîmbi, încretindu-și fata brăzdată.

— Asta s-ar putea să ajungă.

Echipajul de contrabandiști se uită de pe margine, copleșit, cît timp oamenii din securitatea transspațialului cărau pachet după pachet de mirodenie comprimată către nivelurile superioare. Luînd cîtiva ghildari deoparte, Gurney negocie o oarecare compensație pentru contrabandiști. Ghilda era faimoasă pentru zgîrcenie, iar suma pe care acceptară s-o plătească nu reprezenta nici pe departe valoarea integrală, dar contrabandiștii nu erau în măsură să discute.

În mijlocul întregii agitații, Rhombur stătea lîngă containerul navigatorului, încercînd să-i atragă atenția lui D'murr. Mutantul zăcea pe jos, abia respirînd.

— Trebuie să ne grăbim! strigă el către ceilalți.

Echipajul lucra febril, drenînd mirodenia contaminată din container.

După aceea, ceilalți oameni transformară pachetele de melanj comprimat în aerosol și introduseră gaz proaspăt în cameră, în fuioare lungi, portocalii. Sperau că acest lot de mirodenie necontaminată va fi de-ajuns pentru a-l reanima pe navigator și pentru a-i da posibilitatea de a conduce transspațialul înapoi în spațiul familiar.

— Nu s-a mișcat de mai bine de-o oră, zise revizorul de zbor.

Rhombur evacuă din nou zona și intră înapoi în camera sigilată. Gazul portocaliu de mirodenie se încolăcea și curgea în container prin supape așezate la înălțime. Clipă de clipă, vizibilitatea descrestea, dar printul ixian păși cu greutate către mijlocul containerului, către matahala care fusese cîndva un tînăr chipeș, cu părul negru, ca și fratele lui geamăn, C'tair. Cu multă vreme în urmă, amîndoi flirtaseră cu sora lui Rhombur, Kailea...

Si-i aduse aminte pe gemeni, fiii ambasadorului Pilru. Toți fuseseră fericiți în acele zile glorioase ale planetei Ix. Totul părea ca un vis, mai ales acum, cu mirodenia infiltrîndu-i-se în constiință.

D'murr fusese atît de mîndru că trecuse examenul pentru a deveni navigator al Ghildei, în timp ce C'tair fusese devastat de esec si rămăsese pe Ix. Mereu pe Ix...

Un trecut atît de îndepărtat încît putea să nu se fi întîmplat niciodată...

Rhombur vorbi pe un ton linistitor, ca si cum ar fi fost medic:

— Îți înlocuim mirodenia, D'murr.

Îngenunchind, văzu ochii sticloși ai navigatorului.

— Am găsit mirodenie pură. Orice-ar fi fost rău, va fi îndreptat!

Creatura nu mai părea nici pe departe umană. Deformat și atrofiat, trupul lui arăta ca și cum ar fi fost refăcut în carne de un sculptor sadic. Colosul umflat se scutura slab și zvîcnea, la fel de neajutorat ca un pește pe uscat. Fața lui D'murr se contorsionă, gura lui stranie luînd o expresie ciudată. Absorbea cu înghitituri mari gazul puternic de mirodenie.

Gîndurile lui Rhombur pluteau, iar miscările brațelor si picioarelor lui mecanice păreau lente, ca frînate de un lichid gros.

— Va ajuta asta? Poate această mirodenie nouă să te lase să vezi prin spatiul pliat și să ne duci acasă?

— Trebuie..., vorbi D'murr, expirînd rotocoale de fum. Suntem în pericol... dușmanul... ne-a văzut... Se apropie... Vrea să distrugă...

— Cine e dusmanul?

— Ură... să nimicească... pentru ceea ce... sîntem...

D'murr reusi să-si mai îndrepte corpul deformat.

— Fugim... cît mai departe posibil...

Se întoarse. Ochii mici erau înconjurați de cute de carne ca de ceară.

— Văd acum calea... care ne duce... acasă...

Navigatorul păru să-si consume toată puterea pentru un ultim gest. D'murr se răsuci mai aproape de supapele care răspîndeau gaz dens de melanj. Inspiră adînc,

— Trebuie să ne grăbim!

În loc să se grăbească spre trapă ca să iasă, Rhombur îl ajută să apuce comenzile. Navigatorul, clătinîndu-se, porni motoarele Holtzman și, cu o smucitură, transspațialul se mișcă si se învîrti, redresîndu-se în spațiu.

— Dușmanul... e aproape...

Iar nava uriașă se *mișcă* — sau păru s-o facă.

Simțind un nod în stomac, Rhombur se sprijini de peretele containerului si simți tranziția, în momentul în care puternicul cîmp Holtzman plie spațiul, înfășurîndu-l în jurul transspațialului într-un fel parte precis. Navigatorul își desăvîrși sarcina sacră. Transspațialul redeveni vizibil deasupra planetei Junction. D'murr îi adusese instinctiv înapoi în Imperiu, la cartierul general al Ghildei, la singura casă pe care-o mai avea de cînd plecase de pe Ix, cînd era tînăr.

— Sigur..., anunță D'murr cu voce slabă.

Emoționat de efortul înspăimîntător al Navigatorului, Rhombur se duse lîngă el, ignorînd pentru moment propria lui nevoie de a scăpa. D'murr folosise ultima fărîmă din el însuși pentru a-i salva pe toți ei de la bord.

— C'tair...

Cu un oftat lung, suierător, care sună ca și cum întregul lui trup se dezumfla, navigatorul se prăbusi pe podeaua camerei lui și nu se mai mișcă. Cu prințul Harborg aplecat deasupra lui, înconjurat de gazul concentrat de melanj, D'murr muri.

Rhombur nu putea să-și ia rămas-bun acum, și știa că trebuie să iasă din cameră înainte ca melanjul să-l

coplesească. Cu ochii încetosati. cu părtile organice ale corpului arzînd din cauza saturatiei cu mirodenie. Rhombur se întoarse spre trapă, clătinîndu-se. Trupul lui D'murr se dizolvă în ceata portocalie de mirodenie si dispăru din vedere.

Justitie? Cine cere justitie într-un univers plin de inechitate?

DOAMNA HELENA ATREIDES,
Meditatii private despre necesitate și remușcare.

Ca niște umbre, patru surori din Sihăstrie se apropiau de castelul Caladan dinspre mare. Călătoreau la bordul unui trauler de pescuit care lua apă, în loc de o ambarcatiune oficială de procesiune. Era seara devreme, si un voal de lumină a zilei zăbovea sub cerul înnorat.

Stînd pe puntea bărcii si privind spre versantul stîncii și spre castelul de deasupra ei, surorile purtau pelerine și veste largi făcute din pînza cea mai neagră. Mănusi flexibile, jambiere și ghete le acopereau fiecare centimetru de piele. O plasă fină tesută din fibre de abanos, cusută de marginea glugii, le ascundea fața.

În timpul lungii călătorii pe ocean cu traulerul, surorile se tinuseră deoparte. Căpitanul vasului primise o plată extravagantă pentru ele, o compensatie doar partială pentru soaptele si teama pe care femeile singuratice o produceau în rîndurile echipajului superstitios. Căpitanul se întoarse spre sud si urmă linia tărmului, îndreptîndu-se spre debaraderul unui sat, de unde pasagerele vor putea ajunge mai confortabil pe jos pînă la castel.

Una dintre femeile în negru își atinti privirea, prin masa delicată de pe fată, către o limbă de pămînt

unde trona noua statuie impunătoare a ducelui Paulus Atreides, ținînd flăcări strălucitoare într-un vas, în palma ridicată. Părea să fi devenit ea însăsi o statuie, proiectată pe cerul roscat al după-amiezei tîrzii.

Fără un cuvînt de multumire pentru căpitan, cele patru surori debarcară la tărm si merseră prin vechiul oras. Sătenii reparau năvoade, fierbeau oale cu crabi și vegheau focuri cu lemn verde în afumători, urmărind vizitatoarele plini de curiozitate. Exotice si misterioase, surorile din Sihăstrie erau rareori văzute departe de mănăstirile lor fortificate de pe continentul estic de pe Caladan.

Sora din fruntea grupului purta broderie argintie ca pînza de păianjen, cusută în ideograme, pe tivurile robei, tatuaje din tesătură care se roteau pe vălul de mătase. Mergea cu pasi hotărîti pe drumul abrupt care ducea la edificiul castelului Caladan.

La ora la care ajunseră la poartă, amurgul deplin umplea cerul cu violetul sters al apusului de soare. Gărzile Atreides, stînjenite, le blocară trecerea. Fără să vorbească, femeia cu broderii de argint se despărti de celelalte si se duse foarte aproape de bărbati, unde rămase pe loc, calmă, enigmatică. Un tînăr soldat alergă spre castel să-l aducă pe Thufir Hawat. Cînd mentatul iesi din curtea de dincolo de poartă, își aranjă uniforma protocolară pentru a sugera o prezentă impunătoare. Cu ochi de mentat, examină femeile, dar nu reuși să culeagă nici o informatie din siluetele lor înfăsurate.

— Ducele s-a retras pentru această seară, dar îsi va deschide portile pentru multime timp de două ore, mîine dimineată...

Femeia care conducea duse mîna la vălul fin țesut. Hawat analiză miscările si văzu că broderia de argint de pe rochia neagră nu era o simplă ornamentatie, ci o formă de retea senzorială închizînd persoana în

interiorul ei... Tehnologie richesiană. Făcînd un pas înapoi, atinse pumnalul de duel de la sold, dar nu-l scoase.

Cu calm, femeia desfacu cusăturile care prindeau voalul de matase de glugă, sfîsie tesătura si dădu la o parte masca menita să-i modifice trăsăturile.

— Thufir Hawat, îmi vei interzice accesul în casa mea de drept?

Cu identitatea dezvăluită, clipi în lumina slabă si-l privi în ochi fără şovăială.

— Îmi vei interzice să-mi văd fiul?

Pînă şi imperturbabilul mentat fu luat prin surprindere. Se înclină usor, apoi îi făcu semn să-l însotească în curte, dar nu o întîmpină cu nici o formă de bun-venit.

— Sigur că nu, doamnă Helena. Poti intra!

Făcu semn soldatilor să le lase să treaca pe furorile cu glugă.

Cînd intrară în curte, Hawat le spuse să astepte şi le ordonă gărzilor:

— Faceti o scanare completă a acestor femei în căutarea armelor, cît timp îl anunt eu pe duce...

Leto Atreides stătea pe un scaun de lemn înnecat, în sala de primire. Purta o jachetă de gală, iar si lanţul si medalionul de aur care indicau rangul lui de duce, membru al Landsraadului. Purta asemenea însemne numai la ocazii oficiale sumbre. Cum era aceasta...

Chiar si fără confirmare de la Rhombur si Gurney, nu-si putea întîrzia planurile. Îsi petrecuse viaţa cu pregătiri militare si, în ciuda încrederii temeinice a lui Duncan Idaho, Leto stia ca bătălia pentru Ix avea să fie o sarcină imprevizibilă si primejdioasă.

Nu avea nici timp, nici răbdare, nici dragoste pentru mama lui exilată...

Licuriglobulile îl înconjurau, dar nu alungau umbrele din inima lui. Leto simtea o răceală care n-avea nimic de-a face cu ceața înghețată a serii. N-o mai văzuse pe Helena de douăzeci si unu de ani, de la implicarea ei perfidă în moartea propriului soț, Bătrînul Duce.

Cînd intră, Leto nu se ridică de pe scaun.

— Închide usa, rosti el cu glas de oțel. Avem nevoie de intimitate. Si lasă pe coridor femeile celelalte!

Părul castaniu-roscat căpătase suvițe sure, pielea i se întinsese pe oasele fetei.

— Sunt slujitoarele mele, Leto. M-au însotit pe tot drumul de pe continentul estic. Cu siguranță, le poti oferi puțină ospitalitate...

— Nu sînt într-o dispoziție ospitalieră, mamă... Duncan și Thufir, voi doi rămîneți cu mine!

Duncan Idaho, purtînd încă sabia lui Paulus, astepta pe o treaptă mai joasă a platformei ducale. Cu neliniste pe chip, își mută privirea de la Leto la mama lui, apoi la expresia împietrită, de mînie retinută, de pe fața tăbăcită a lui Hawat.

Războinicul mentat escortă slujitoarele personale, încă purtînd gluga, afară din cameră, apoi închise usi e grele cu un zgomot care răsună în sală. El rămase înăuntru, la usă.

— Așadar, văd că nu m-ai iertat, fiule!

Helena se încruntă nemultumită. Thufir se îndepărtă cu pasi de prădător de usile înalte — o armă cu formă umană. Duncan se încordă.

— Cum poți să sugerezi că ar fi ceva de iertat, mamă, dacă susții că n-a existat nici o crimă?

Leto se miscă în scaun.

Ochii negri ai lui Helena îi sfredeliră pe ai fiului ei, dar nu răspunse.

Duncan era îngrijorat si nedumerit. Abia dacă-si amintea de sotia îndrăgitului lui duce. Fusese o

prezență rigidă si dominatoare, în vremea cînd el era doar un băiat care scăpase de Harkonneni...

Palid din cauza furiei stăpînite, Leto spuse:

— Sperasem că vei rămîne în mănăstirea ta, continuînd să pretinzi că esti îndurerată, în timp ce reflectezi la vina pe care-o porti. Credeam că m-am exprimat limpede că nu mai esti binevenită la castelul Caladan!

— Extrem de limpede! Dar, atîta vreme cît nu ai un mostenitor, eu sînt singurul strop din sîngele tău pe Caladan...

El se aplecă în față, cu ochii cenusii arzînd de furie.

— Dinastia Atreides va dăinui, nu te teme, mamă. Concubina mea Jessica este chiar acum pe Kaitain si va da nastere în curînd copilului meu. Prin urmare, te poti întoarce la mănăstirea ta fortificată. Thufir va fi încîntat să-ți aranjeze călătoria...

— Încă nu știi de ce am venit, spuse ea. Mă vei asculta pînă la capăt!

Era un ton de autoritate parentală pe care Leto si-l aducea aminte din copilărie si care-i răscolea amintiri vechi despre această femeie.

Încurcat, Duncan se uită din nou de la un chip la altul. Nu i se spusese niciodată de ce plecase doamna Helena, în ciuda multelor lui întrebări.

Leto stătea ca o statuie.

— Iar scuze, iar tăgăduieli?

— O cerere... Nu pentru mine, ci pentru familia ta din partea mamei, familia Richese. În timpul atacului atroce al împăratului pe Korona, sute de richesieni au fost ucisi și multe mii au orbit. Contele Ilban e tatăl meu. În numele omeniei, îti cer să le oferi sprijinul. Cu averea Casei noastre — se înrosi la fată — Casei *tale*, poti furniza ajutoare si provizii medicale...

Leto era surprins să audă o asemenea cerere din partea ei.

— Am aflat despre tragedie. Îmi ceri să-l sfidez pe Împărat, care a găsit Richese vinovat de încălcarea legii imperiale?

Ea își încleștă pumnul învelit în mănușă neagră și ridică bărbia în aer.

— Sugerez să-i ajuți pe oamenii care au cea mai mare nevoie. Nu este aceasta calea Atreizilor, calea onoarei? Nu asta te-a învățat Paulus?

— Cum îndrăznești să-mi dai *tu* lecții?

— Sau lumea trebuie să-și aducă aminte de Casa Atreides doar pentru acte de agresiune, ca acea lovitură brutală împotriva Beakkalului? Distrugi pe oricine te jigneste?

Surîse batjocoritor.

— Îmi aduci aminte de vicontele de pe Grumman... Asta trebuie să fie mostenirea Casei Atreides?

Vorbele ei erau usturătoare, iar Leto se rezemă de spătarul rigid al scaunului, încercînd să-și ascundă disconfortul.

— Ca duce, fac ceea ce trebuie să fac!

— Atunci, ajută Richese!

N-avea nici un rost să mai aducă si alte argumente.

— Mă voi gîndi la asta.

— Vei garanta asta! se răsti Helena.

— Întoarce-te la surorile din Sihăstrie, mamă...

Leto se ridică de pe scaun, iar Thufir Hawat păsi în față. Duncan apucă sabia bătrînului duce si se apropie instinctiv, din cealaltă direcție. Helena recunoscu lama, apoi examină fața lui Duncan, fără să știe cine era. Tînărul se schimbase mult față de băiatul de nouă ani pe care-l cunoscuse ea înainte de exil.

După o clipă de încordare, Leto le făcu semn să se retragă.

— Sunt surprins că tu încerci să mă înveti compasiunea, mamă... Oricît de mult te-aș detesta, totusi, sînt de acord că este nevoie de actiune. Casa

Atreides va trimite ajutoare pe Richese — dar numai cu conditia să pleci de-aici imediat!

Expresia lui deveni si mai aspră.

— Si nu vorbi cu nimeni despre asta!

— Foarte bine. Nu mai scot nici un cuvînt, fiule.

Helena se întoarse si se îndreptă înapoi spre iesire, atît de repede încît Hawat abia ajunse la timp să deschidă usile grele. După ce ea si cu cele trei însotitoare ca niste umbre trecură parcă în zbor prin holuri și afară, în noaptea din ce în ce mai adîncă, Leto mormăi un rămas-bun, aproape în soaptă.

Duncan se apropie de duce, care stătea nemiscat, împietrit. Chipul maestrului spadasin era palid, cu ochii larg deschisi.

— Leto, ce-a fost asta? Ce-i cu ruptura asta între voi, pe care nu mi-a explicat-o nimeni niciodată? Doamna Helena e *mama* ta... Oamenii or să vorbească.

— Oamenii vorbesc întotdeauna, bombăni Thufir.

Duncan urcă treptele către scaunul ducal. Leto strîngea bratele de lemn sculptat cu atîta putere, încît încheieturile degetelor i se albiseră. Inelul cu sigiliul ducal lăsă un semn în lemn.

Cînd ridică, în sfîrșit, ochii către maestrul spadasin, avea ochii întunecosi ca fumul.

— Casa Atreides are multe tragedii si multe secrete, Duncan. Tu stii cum am ascuns vinovătia lui Kailea în explozia iahtului aerian. Tu însuți i-ai luat locul lui Swain Goire în calitate de căpitan al gărzii Casei mele, cînd l-am trimis în exil. Poporul meu nu trebuie să afle niciodată adevărul despre asta... sau despre mama mea.

Duncan nu era prea sigur încotro se îndrepta discutia.

— Ce adevăr despre ea, Leto?

Mentatul se apropie cu o expresie de avertizare pe chip.

— Domnule duce, n-ar fi întelept...

Leto ridică o mînă.

— Thufir, Duncan merită să stie... Din cauza acuzatiilor aruncate asupra lui cînd era copil, cum că ar fi făcut ceva taurilor salusani, trebuie să înteleagă asta.

Hawat lăsă mîna jos.

— Dacă trebuie, trebuie... desi sfatul meu e să nu faci asta. Secretele nu se micsorează cînd se răspîndesc pe la mai multe urechi.

Încet si chinuitor, Leto descrise implicarea doamnei Helena în moartea lui Paulus, felul în care aranjase să fie drogat taurul salusan care-l omorîse pe veneratul duce.

— Am fost teribil de tentat să ordon executia ei, dar e mama mea, în ciuda a orice. Este vinovată de crimă — dar eu nu voi fi responsabil pentru un matricid. Prin urmare, trebuie să rămînă cu surorile din Sihăstrie pînă la sfîrsitul zilelor ei...

Își sprijini capul greu pe pumnii înclestați.

— Iar Swain Goire mi-a zis, în ziua în care l-am condamnat să o păzească, că într-o zi oamenii își vor aminti de mine ca de Leto cel Drept...

Duncan se așeză pe treaptă, lăsîndu-se să cadă, în timp ce tinea sabia venerată între genunchi. Furtunosul, generosul duce Paulus îl acceptase în casa Atreizilor si-i dăduse de lucru la grajduri. Apoi Duncan, abia un copil de nouă ani, fusese acuzat pe nedrept că ar fi amestecat în complot de către seful grajdurilor, Yresk, care era el însusi implicat în tragedia din arena cu tauri.

Acum, secretele suprapuse deveniră limpezi, motivele se dezvăluiră si le simti ca si cum o ecluză se deschisese brusc. Pentru prima oară după multi ani, maestrul spadasin Duncan Idaho plînse.

Multe creaturi poartă forma exterioara a unui om, dar nu vă lasați înselati de aparente. Nu toate aceste forme de viată pot fi considerate umane.

Cartea Azhar a Bene Gesserit

Din moment ce unchiul lui îi dădea rareori frîu liber, Rabban Bestia se hotărî să provoace un masacru cît mai mare, acum, că i se dăduse posibilitatea.

Studie hărtile grosolane si incomplete ale asezărilor din jurul Scutului de Piatră. Acolo locuiau niste tîrgoveti jalnici, oameni care supravietuiau cautînd prin gunoaie sau furînd de pe proprietătile Harkonnenilor în mijlocul noptii. Ca pedeapsă pentru raidurile fremenilor asupra depozitelor de mirodenie, baronul îi spusese nepotului său să nimicească trei asemenea sate. Rabban alese tintele, nu tocmai la întîmplare, ci pentru că nu-i plăceau numele lor: Linge nisip, Mîncare putină si Fiul viermelui.

Nu că ar fi contat prea mult pentru el... Oamenii tipau toti cam la fel.

Primul sat îl bombardă pur si simplu din aer. Cu un grup de toptere de atac, oamenii lui se năpustiră în picaj si aruncară bombe incendiare în locuinte, scoli si în piata din mijlocul satului. Multi oameni muriră pe loc, iar ceilalți alergau fără tintă ca niste insecte pe o piatră fierbinte. Un bărbat avu chiar îndrăzneala să tragă în ei cu un pistol maula străvechi. Puscasii

lui Rabban îi folosiră pe săteni pentru a se antrena să tragă la țintă.

Devastarea fu rapidă și completă, dar Rabban o găsi pînă la urmă nesatisfăcătoare. Se hotărî să se ocupe mai pe îndelete de celelalte tîrguri...

▪

Singur în camera lui de la reședința din Carthag, Rabban lucrase multe ore înainte de raiduri pentru a alcătui o proclamație concisă, în care să explice de ce oamenii acestia trebuie omorîți și satele lor distruse ca represalii pentru crimele fremenilor. Cu toate acestea, după ce-i arătă mîndru opera lui unchiului, acesta se încruntă și rupse hîrtia, apoi scrise el însuși o proclamație, folosind în mare parte aceleași cuvinte și fraze.

După fiecare atac, aceste foi (tipărite pe hîrtie *instroy* ignifugată) erau împrăștiate printre rămășițele fumegînde ale satului distrus. Alți fremeni vor năvăli ca vulturii asupra ruinelor, încercînd fără îndoială să adune bijuterii ieftine de pe oasele carbonizate. În acest fel, vor afla de ce baronul decretase o asemenea pedeapsă brutală. Vor simți vina...

▪

În al doilea sat, Mîncare puțină, Rabban intră cu trupele de la sol. Purtau cu toții scuturi și arme de mînă. Cîțiva rămaseră în spate, cu tunuri aruncătoare de flăcări, pentru cazul că aveau nevoie să-și termine masacrul în grabă, dar soldații Harkonnen se năpustiră asupra nefericiților săteni cu săbii și pumnale, retezînd în dreapta și-n stînga. Rabban Bestia se alătură măcelului cu un rînjet larg pe față.

Pe Giedi Prime, în giganticul oraș-închisoare Baronia, Rabban antrenase deseori copii care să devină victime ale vînătorii. Îi alesese pe cei mai des-

curcăreți si mai hotărîți dintre băieți să devină prada lui specială în timpul amuzantelor excursii la izolata Stație a Gărzii Forestiere.

Nu socotea neapărat că uciderea copiilor aducea mai multe satisfacții decît omorîrea adulților, care erau de multe ori mai creatori si mai serioși în a se umili cerșindu-și viața. Copiii n-aveau suficientă imaginatie pentru a întelege soarta care-i aștepta și rareori arătau o spaimă adevărată. De asemenea, mulți copii aveau o credintă inocentă în Dumnezeu, o încredere naivă într-un protector care îi va salva. Credeau si se rugau pînă în ultimele clipe ale vietii lor.

În preajma satului, Rabban descoperi totusi o nouă tehnică legată de copii, care-i dădu mai multă plăcere. Era satisfăcătoare din punct de vedere emoțional, aprinzînd o flacără fierbinte în inima lui. Îi plăcea să privească fetele părintilor chinuiti în timp ce le tortura si apoi le măcelărea copiii în fata lor...

În cel de-al treilea sat, Fiul viermelui, Rabban descoperi că putea mări teroarea abjectă a victimelor sale distribuind proclamatia înspăimîntătoare a baronului *înainte* de atac. În acest fel, condamnatii stiau exact ce-i aștepta înainte de începerea focului.

În momente ca acestea, Rabban Bestia era mîndru să fie un Harkonnen...

Nu avem nevoie de statut de Casa Mare, pentru că noi am pus însasi temelia imperiului. Toate celelalte structuri de putere trebuie să se încline în fata noastra pentru a-și atinge scopurile.

Carta Comitetului Consultativ al Ghildei Spatiale

Ghildarul zăcea vomitînd pe un pat improvizat, contorsionat de durere, cu fata crispată. *Otrăvit cu mirodenie.*

Patru specialisti de pe Junction stăteau în jurul pacientului, consultîndu-se între ei, dar nici unul n-avea vreo idee cum să-l trateze. Ghildarul se zvîrcolea și scuipa, cu pielea unsuroasă plină de transpiratie.

Îl puseseră pe extrem de bolnavul coordonator al transspațialului într-o cameră sterilă, care servea mai mult drept laborator medical decît drept spital. Personalul de rang înalt al Ghildei consuma atît de mult melanj încît rareori avea nevoie de doctori si, ca urmare, amenajările spitalicești erau minime. Chiar dacă Ghilda Spațială si-ar fi bătut totusi capul să cheme un doctor Suk, acesta ar fi fost probabil incapabil să trateze un om cu un metabolism atît de distorsionat ca acesta.

— Îndoieli, dar nici o informație, spuse unul dintre cei patru specialisti. Întelege cineva ce s-a întîmplat aici?

— Corpul lui a reacționat la melanj, spuse un alt bărbat, care avea petice de păr albastru pe cap și sprîncene stufoase, ce-i acopereau aproape ochii.

— De ce, dintr-o dată, un ghildar ar găsi melanjul lui zilnic incompatibil cu metabolismul său? Asta-i absurd! vorbi un al treilea.

Desi arătau diferit unii de alții, specialistii sunau identic, ca și cum o entitate formată din patru părti discuta cu ea însăsi.

Pe pat, victima se cutremură într-o convulsie deosebit de violentă. Specialistii se opriră, apoi se uitară unul la altul.

Luminile clipiră, indicînd sosirea unui fișier, iar ecranul din camera de cercetări se aprinse cu un nou rezumat al unei analize. Unul dintre specialisti trecu în revistă informațiile.

— S-a verificat. Melanjul însusi a fost alterat! Derulă mesajul în jos.

— Mirodenia pe care a consumat-o este incorectă din punct de vedere chimic. iar biochimia lui o respinge.

— Cum poate fi alterat melanjul? A fost o otrăvire intenționată?

Specialiștii se consultară între ei, examinară și mai multe informații. În jurul lor, luminile străluceau puternice si crude, reflectîndu-se în peretii albi, sterili, si făcîndu-i să arate ca niste fantome palide. Cei patru stăteau la o oarecare depărtare, privindu-l pe coordonatorul transspatialului luptînd și zbătîndu-se. Părea să nu fie constient de prezenta nimănui în aceeași cameră cu el.

— Va trăi? întrebă unul dintre ei.

— Cine stie?

— Acesta s-ar putea să fie al doilea incident, remarcă specialistul cu păr albastru. Stim că navigatorul de la bordul transspațialului recent pierdut a suferit si el din cauza gazului de mirodenie contaminat.

— Interogarea pasagerilor continuă încă... Stirile despre această problemă nu sînt cunoscute încă în tot imperiul.

— E al *treilea* incident, îl corectă un alt specialist. Asta ar explica și prăbușirea de pe Wallach IX. Trebuie să fie o deficientă serioasă în ceea ce privește melanjul în imperiu!

— Dar n-am găsit nici o sursă comună a problemei. Acest om a mîncat o cantitate semnificativă de melanj care-a putut fi urmărită pînă la un negustor de pe Beakkal. Primul Magistrat s-ar putea să scape de stocul lui ilegal, din cauza ultimatumurilor Împăratului. Cu toate acestea, cei doi navigatori au obtinut mirodenia din surse *diferite*, din rezervele standard ale Ghildei...

— Avem aici un mister.

— Mirodenia trebuie să curgă!

— Toată recoltarea și prelucrarea melanjului se află sub controlul Împăratului. Trebuie să apelăm la ajutorul Casei Corrino!

Într-un unison îndîrjit, specialistii se întoarseră spre fereastra lată, filtrantă, și se uitară afară, spre Cîmpul pustiu al Navigatorilor. Acolo, o macara mecanică ridica o placă comemorativă pentru a-i cinsti pe cei doi navigatori ai Ghildei morți în recentele accidente ale transspatialelor. Un alt navigator într-un container etanș zbură pe deasupra Cîmpului, îndreptîndu-se spre punctul de plecare într-o lungă călătorie pe un transspațial. Navigatorul venit să mediteze pluti peste întinderea de plăci fără nume si intră în comuniune cu străvechea inimă a Ghildei Spațiale, Oracolul Infinitătii.

Pe patul de spital, ghildarul otrăvit tipă atît de tare încît sîngele îi tîsni din gură. Convulsiile îl făcură să se întindă ca o victimă a torturii pe o roată medievală. Stînd în picioare lîngă pat, cei patru specialisti auziră muschii rupîndu-se, vertebrele plesnind... și-l priviră murind.

— Trebuie să-l anunțăm pe Shaddam al IV-lea, vorbiră specialistii la unison. N-avem de-ales...

Maniera în care pui o întrebare îti trădeaza limitele — acele raspunsuri pe care le vei accepta și acelea pe care le vei respinge sau le vei confunda cu o neînțelegere.

KARRBEN FETHR, Absurditatea politicii imperiale

După lecția de pe Zanovar si după cea de pe Korona, Shaddam simtea că lucrurile erau în sfîrsit pe un drum potrivit. Acum, dacă ar putea doar să găsească o cale de a întrerupe fluxul regulat de mirodenie de pe Arrakis, ar avea imperiul în palmă...

Maestrul Cercetător Ajidica trimisese un alt raport înflăcărat, confirmînd că amalul lui trecuse toate protocoalele riguroase de testare. Însoțind această comunicare, venise un mesaj separat de la comandantul sardaukar Cando Garon, fiul cel silitor al basharului suprem, confirmînd tot ceea ce spusese Ajidica. Împăratul nu-si putea dori vesti mai bune.

Shaddam voia melanjul sintetic în productie de masă. *Acum.* Nu vedea nici un motiv să mai stepte...

Îmbrăcat în pantaloni sardaukari de călărie, gri u negru, si cu o cămasă militară cu epoleti, stătea l biroul său extravagant si se uita atent la o olo-transmisie în direct de la Consiliul Landsraadului, care continua să țină audieri plictisitoare entru a explora consecintele legale ale atacului tomic pe care-l lansase împotriva Casei Richese. Era mpede totusi că opozitia nu avea destul sprijin

pentru un vot de cenzură sau de neîncredere. De ce nu puteau să renunte pur si simplu?

Contele Fenring fusese supărat tot timpul de cînd venise de pe Ix si Junction, dar își făcuse degeaba griji pentru membrii Landsraadului Shaddam nu era îngrijorat. Totul părea să meargă foarte bine.

În mesajul lui, Maestrul Cercetător Ajidica făcuse o digresiune ciudată, întrebînd despre sănătatea ministrului mirodeniei. Poate că Hasimir simtea prea mult stres. Poate că avea nevoie să se întoarcă pe Arrakis...

Ridicînd ochii, Shaddam îl văzu intrînd în biroul privat pe sambelanul Ridondo, cuprins de o stare neobișnuită de agitatie si nervozitate. Ridondo se lăsa rareori tulburat de altceva decît de cele mai delicate enigme ale politicii de la curte.

— Sire, un trimis al Ghildei Spațiale insistă să vă vadă...

Desi iritat, Shaddam stia că nu-l putea refuza pe emisar. In problemele legate de Ghildă, chiar si un împărat trebuia să meargă în vîrful picioarelor.

— De ce nu si-a aranjat o întîlnire din vreme? Nu are Ghilda acces la curieri imperiali?

Pufni ca să acopere stînjeneala acestei situatii.

— Eu... nu stiu, Sire. Cu toate acestea, trimisul e chiar în spatele meu...

Un bărbat înalt, albinos, cu favoriti ca de oaie, se strecură în birou. Nu se prezentă si nu-si dădu rangul. Ghildarul alese un scaun confortabil cu suspensii — cînd se așeză pe el, păru chiar mai înalt, din cauza lungimii torsului — si de uită de sus la împărat.

Shaddam scoase o scobitoare dintr-un suport si începu să-si urmărească conturul dintilor. Lemnul avea o aromă naturală dulce.

— Ce titlu porti, domnule? Esti conducătorul Ghildei Spatiale, sau cineva care curătă capacele de

la lăzile de gunoi? Esti premier, presedinte, sef? Cum preferi să fii numit? Ce rang ai?

— Ce importantă are această chestiune?

— Sunt Împăratul A Un Milion De Lumi, răspunse Shaddam, scobindu-se nepoliticos în dinti. Vreau să stiu dacă-mi irosesc vremea cu vreun subaltern.

— Nu vă pierdeți vremea, Sire.

Chipul ghildarului, îngust la frunte si mai lat la bărbie, arăta de parcă ar fi fost modelat cu ciocanul in această formă si stors de orice urmă de culoare.

— Încă n-a aflat toată lumea, Sire, dar Ghilda a suferit recent două dezastre majore ale unor transspatiale. Unul s-a prăbusit pe Wallach IX, pierzînd toti pasagerii si echipajul...

Shaddam ridică surprins capul.

— Și... scoala Bene Gesserit a fost avariată?

— Nu, Sire. Transspațialul a căzut într-o zonă foarte îndepărtată.

Shaddam nu-si putu ascunde dezamăgirea.

— Ai zis că au fost două accidente?

— Un alt transspațial s-a pierdut în adîncul spatiului, dar navigatorul a reusit să-l aducă înapoi pe Junction. Analizele noastre preliminare arată că ambele dezastre au fost provocate de mirodenia contaminată din containerele navigatorilor. Apoi, o a treia informatie — unul dintre ghildarii noștri a consumat o cantitate mare provenită de pe Beakkal, care l-a otrăvit. Am confiscat tot ce-a mai rămas din melanjul cumpărat de pe Beakkal și este alterat în mod similar. Structura chimică este oarecum neobisnuită, destul cît să provoace aceste nenorociri...

Shaddam aruncă deoparte scobitoarea. Cum putea o planetă de mîna a doua, acoperită de junglă, să obtină mirodenie „stricată"? Dar dacă o contaminau ei însisi? Apoi, sări brusc în picioare.

— Beakkal n-ar trebui să aibă mirodenie de vînzare. Ai găsit încă o rezervă ilegală? Cît de mult?

— Asta, Sire, este încă în curs de investigare.

Ghildarul își trecu limba complet albă peste buzele lipsite de culoare.

— În timp ce căutam anomaliile fiscale, am descoperit că Primul Magistrat de pe Beakkal a *cheltuit* recent mai mult melanj decît putea *detine* trezoreria lui. Trebuie să aibă un depozit de mirodenie...

Shaddam fu cuprins de un val de furie, apoi de nerăbdare, gîndindu-se la o altă lovitură de pedeapsă. Cînd vor învăta o dată Marile Case?

— Continuă cercetarea, domnule, iar eu mă voi ocupa de problema Beakkalului în felul meu!

De fapt, abia astepta.

De data asta totusi, plănuia un alt fel de răspuns. Se gîndi să discute ideea mai întîi cu Hasimir Fenring, dar se hotărî în schimb să o lase să rămînă o surpriză. Pentru toată lumea.

▪

Anirul abia reusi să ajungă în pat după o cină plăcută cu fiicele ei și cu Jessica. Se gîndea în sinea ei cît de mult înflorea Irulan într-o tînără femeie frumoasă, inteligentă si cultă, printesa perfectă... si apoi universul se învenină în jurul ei.

Vocile din capul lui Anirul se întorseseră, si nici măcar prezenta plină de întelegere a lui Lobia-dinauntru nu le putu tine la distantă. Anirul se prăbusi în genunchi, vomitînd tot, si se tîrî în dormitor. Jessica o condusese în camera ei, apoi, alarmată, o chemase pe sora medicală Yohsa; Margot Fenring si Mohiam se repeziră si ele să ajute.

După ce o examină pe doamna Anirul, Yohsa îi dădu repede un sedativ puternic. Doar pe jumătate trează, Maica Kwisatz zăcea gîfiind si asudînd, ca si cum ar fi alergat pe o distantă foarte lungă. Yohsa o privi dînd din cap. Jessica stătu aplecată deasupra

ei, cu ochii mari, pînă cînd Mohiam o dădu afară din cameră.

— Stiu că revenise cosmarul cu viermele de nisip, vorbi Margot Fenring de la picioarele patului. Poate crede că este în desert chiar în clipa asta...

Mohiam se uită fix, cu ochi severi. la femeia răvăsitor de bolnavă, care părea să se lupte cu somnul, străduindu-se să-l ocolească. Ochii lui Anirul cînd se deschideau mari, cînd erau acoperiti de pleoapele grele.

Sora Medicală spuse:

— N-am reusit să reduc destul de repede revărsarea Celorlalte Memorii. Portile vietilor trecute ale lui Anirul s-au deschis larg în mintea ei. S-ar putea să fie împinsă la sinucidere sau la altă formă de violentă. Ar putea chiar să fie o amenintare pentru oricare dintre noi... Trebuie s-o supraveghem indeaproape.

Regula fundamentală a universului este aceea ca nu există neutralitate, nici obiectivitate pură, nici un adevar absolut care să fie separat de lecțiile pragmatice căpatate în aplicatii. Înainte ca Ix să devina o mare putere în materie de inventii si de producerea de tehnologii, savantii își ascundeau in mod obișnuit prejudecatile în spatele unei fațade a obiectivității și a puritatii cercetarii.

DOMINIC VERNIUS, Activitățile secrete de pe Ix

Primul Magistrat de pe Beakkal făcuse o greseală. Una foarte gravă...

Cu sase luni în urmă, cercetătorii tleilaxu — disperati să obțină eșantioane genetice de la un vechi mausoleu de război — plătiseră o mită cu o cantitate revoltător de mare de mirodenie, care nu apărea în nici o înregistrare oficială. La vremea respectivă, păruse o idee bună, o binefacere pentru economia Beakkalului.

După atacul răzbunător al ducelui Leto, Primul Magistrat începu să folosească acea mirodenie ca să plătească datoriile Beakkalului. După ce trecuse prin cîteva mîini, o parte din ea își găsise drum spre Ghilda Spatială... si otrăvise un coordonator de transspatial. ceea ce declanșase o investigatie care îi fusese raportată Împăratului însusi.

Cînd își trimise flota de sardaukari, Shaddam nu întelese ironia faptului că Beakkal nu mai detinea melanjul pe care fusese acuzat că-l posedă. Încă si mai ironic, Primul Magistrat nu-si dăduse seama

niciodată că tleilaxu nu-l plătiseră cu melanj veritabil, ci îi dădusera în schimb o încărcătură din mirodenia lor sintetică netestată...

Un transspatial debarcă flota imperială la statia de transport Sansin, un centru comercial de pe un asteroid din sistemul stelar Liabic, care includea Beakkalul și soarele său principal, albastru.

Comandate de basharul suprem Zum Garon, navele grele de război rămaseră la statia de transfer: crucisătoare de luptă, monitoare, distrugătoare si transportoare de trupe, toate pregătite să pornească spre Beakkal într-o etalare coplesitoare de forte. Shaddam ordonase sardaukarilor să-și facă intentiile vizibile... si să nu se grăbească.

Cînd reteaua defensivă de sateliti ai lumii-junglă detectă apropierea lor, pe planetă se declansară alarmele. Oamenii de pe Beakkal intrară în panică; multi se duseră în adăposturi subterane, în timp ce altii fugiră în adîncul pădurii.

Într-un efort inutil, Primul Magistrat ordonă forței ale militare private să lanseze nave de luptă si să formeze o retea defensivă pe orbita. Navele decolară, echipate în grabă cu personalul disponibil. Alte trupe se îngrămădiră în garnizoanele lor planetare, pregătind un al doilea val de apărare. Arme de mult inute în depozite fură recuperate, uniformele îmbrăcate la repezeală.

— Am fost prinsi pe neasteptate cînd ne-a atacat ducele Leto Atreides, spuse Primul Magistrat într-o proclamatie publică. Am văzut cum împăratul Shaddam a pustiit Zanovar și a distrus satelitul richesian...

Simtea teama oamenilor săi.

— Dar *noi* nu vom astepta supusi si nu ne vom lăsa măcelăriti! Probabil că lumea noastră nu poate rezista unui atac în fortă al sardaukarilor — dar o vă-i facem să plătească scump pentru asta...

Încă staționată la Sansin, flota imperială porni cu o încetineală amenințătoare. Într-o declarație scurtă ca de obicei. basharul suprem transmise:

— Prin ordinul Împăratului Shaddam al IV-lea, această planetă este plasată astfel sub asediu, pentru crima de a fi stocat melanj. Această blocadă va rămîne în vigoare pînă cînd detinătorul fiefului își mărturiseste vina sau își dovedește nevinovătia.

Nu transmise nici o altă avertizare, nici un ultimatum.

Flota apăsătoare a sardaukarilor dădea populației mai mult de o zi ca să devină din ce în ce mai înfricosată. În acest timp, Primul Magistrat ținu cinci discursuri, unele dintre ele indignate, altele implorînd îndurare din partea mîniei lui Shaddam.

■

În spatele usilor baricadate, conducătorul Beakkalului si consiliul lui de ministri se întîlniră să discute problema.

Îndesat, cu mustată roscată si barbă blondă. bogată, Primul Magistrat stătea în golul supraînălțat din centrul unei mese rotunde de conferinte, cu miniștrii asezati în jurul lui. Îmbrăcat în roba verde-închis a funcției sale, își rotea scaunul în așa fel încît să se poată uita la cel cu care vorbea, dar în cea mai mare parte a timpului stătea doar cu ochii în gol. Îl apăsa un sentiment de osîndă iminentă.

Miniștrii purtau pantaloni strîmți si tunici albe. cu simboluri runice pe guler, reflectînd rangul si identitatea lor publică.

— Dar noi n-avem o rezervă de mirodenie! S-a dus toată! exclamă unul dintre ministri, o femeie cu voce iritantă. Am fost... acuzati, dar Împăratul nu poate dovedi că am stocat vreodată. Ce dovezi are?

— Ce mai contează? spuse un altul. Stie ce-am facut. În plus, ar fi trebuit să plătim taxe Împăratului. Mita e tot un venit, știi asta...

Ministrii se certau în jurul mesei, cu vocile stridente de emotie.

— Dacă într-adevăr Casa Corrino urmăreste taxele, n-am putea să evaluăm pur și simplu valoarea melanjului si să ne oferim să plătim o amendă mare? În rate, desigur...

— Dar edictele împotriva stocării de mirodenie uprind mai mult decît evitarea taxelor. Merg pînă n miezul cooperării dintre Casele Mari si Minore, impiedicînd orice Casă să devină prea independentă de celelalte, prea periculoasă pentru stabilitatea CHOAM-ului.

— Îndată ce sardaukarii stabilesc un cordon, ne vor tine în capcană si ne vor lăsa să murim de foame. Lumea noastră nu este autonomă din punct de vedere economic!

Simtind mirosul propriei sale transpiratii de teamă, Primul Magistrat, cu ochii încetosati, se uită la ecranul de urmărire care arăta pozitia flotei imperiale ce se apropia.

— Domnule, două nave mari cu provizii tocmai au sosit la statia de transfer Sansin, complet încărcate cu alimente, raportă un ministru în spatele lui. Poate ar trebui să le rechizitionăm. Aparțin unei Case Minore obscure, nimic pentru care să ne îngrijorăm. Ar putea fi ultima noastră sansă pentru multă vreme.

— Fă-o, răspunse Primul Magistrat, ridicîndu-se ca să indice sfîrsitul sedintei. Asta e ceva, oricum. Acum hai să vedem ce putem face să mai găsim niste sanse favorabile.

Chiar înainte ca flota amenințătoare să ajungă, soldații de pe Beakkal abordară și confiscară cele două nave pline cu provizii de la stația de transfer de pe asteroid, luîndu-le ca pe o pereche de prune umflate, gata să fie culese.

Cînd sardaukarii ajunseră după aceea pe orbită în jurul Beakkalului, nu atacară forțele locale de apărare. În schimb, basharul suprem instrui navele să păstreze distanța, ca niște paznici amenințători care urmau să refuze accesul oricărei nave pe Beakkal sau pe asteroizii din apropiere.

Un om cu suișuri și coborîșuri emoționale, Primul Magistrat se simți revigorat de succesul operațiunii.

— Avem provizii, avem muncitori și avem propriile noastre resurse. Am fost acuzați în mod neîntemeiat!

Mulțimea adunată aclamă, dar cu o nuanță de neliniște adîncă.

— Împăratul va fi de mult în mormînt înainte ca noi să capitulăm.

Conducătorul planetei Beakkal ridică pumnul în aer, iar publicul aplaudă în semn de sprijin.

Deasupra capului, forțele sardaukarilor se instalară să aștepte, un lat strîngîndu-se în jurul ecuatorului planetar.

Eroarea, accidentul si haosul sînt principii durabile ale universului.

Analele istorice imperiale

— N-am mai jucat minge-scut de ani de zile, Hasimir, zise Shaddam aplecîndu-se deasupra dispozitivului, multumit că scorul lui era cu un punct mai mare decît al lui Fenring. Se aflau în apartamentul privat al împăratului, la cel mai de sus nivel al palatului imperial.

Neatent, contele se îndepărtă de tabla de joc si se duse la balcon. În anii care trecuseră, Shaddam si cu l născociseră împreună numeroase scheme, multe dintre ele urzite în timpul competitiilor de minge-scut... cum ar fi ideea originală de a crea un substitut pentru melanj. Acum, cunoscînd trădarea Maestrului Cercetător Tleilaxu si a ucigasului său dansator-fată, Fenring regreta întregul complot. Testele pe transspatiale păreau si ele un dezastru total.

Dar împăratul nu voia să audă nimic.

— Îti închipui tot felul de lucruri, spuse el. Am primit un raport de la Ghilda însăși, iar ei au descoperit mirodenie contaminată provenind dintr-un depozit ilegal de pe Beakkal. Sunt convinsi că această trădare perfidă este cauza accidentelor recente. Nu amalul tău...

— Dar nu putem fi siguri, Sire, hmmm? Ghilda nu va publica specificatiile transspatialelor pierdute. Găsesc suspect faptul că două nave mari au avut parte de accidente traumatice după ce eu...

— Ce legătură ar putea fi între Beakkal si cercetările lui Ajidica în legatură cu amalul? întrebă el exasperat. Nici una!

Rapoartele entuziaste ale Maestrului Cercetător, împreună cu asigurările repetate ale comandantului Cando Garon, îl convinseseră total despre disponibilitatea iminentă a mirodeniei sintetice.

— Ai văzut tu, de cîte ori ai fost să inspectezi munca acelor tleilaxu, vreo dovadă că amalul nu functionează asa cum pretinde Ajidica?

— Nu... ca atare, Sire.

— Atunci încetează să mai cauți scuze, Hasimir, și lasă-mă să joc.

Mecanismul jocului bîzîi, iar împăratul scoase o vergea de ghidare. Bila dură sări si porni prin labirintul complicat de componente. Shaddam marcă din nou și rîse.

— Hai, te provoc să mă întreci la asta!

Ochii lui Fenring fulgerară.

— Ai exersat, Shaddam, hmm? N-ai destule probleme imperiale care să-ti ocupe timpul?

— Ei, hai, Hasimir, trebuie să stii să pierzi...

— N-am pierdut încă, Sire.

Deasupra lor, cerul noptii de pe Kaitain strălucea de aurore pastelate. Împăratul Padisah ordonase recent lansarea de sateliti care contineau gaze rare. Acestea erau ionizate de către particulele din vîntul solar, făcînd mai intense culorile care unduiau peste constelatii. Îi plăcea să aprindă cerul.

Fenring se întoarse la dispozitivul de minge-scut.

— Îmi pare bine că ai preferat să nu distrugi Beakkalul ca pe Zanovar. Un asediu este mult mai

potrivit, din moment ce dovezile n-au fost tocmai... hmmm... *convingătoare* pentru o reactie mai categorică. După toate probabilitătile, Beakkal si-a cheltuit deja stocul pe alte lucruri.

— Dovezile sînt suficiente, în special cînd iei în considerare contaminarea care se pare că a provocat accidentele transspatialelor...

Shaddam arătă spre dispozitivul de joc, dar Fenring tot nu-si făcu mutarea.

— Doar pentru că au vîndut toată rezerva ilegală nu înseamnă că n-au sfidat restrictiile imperiale de la început.

— Hmm, dar dacă nu recuperezi nici o recompensă majoră de melanj, nu poti mitui CHOAM-ul și Ghilda să-ti sprijine politica. Nu-i o investitie prea bună de violentă, hmmm?

Acum Shaddam surîse.

— Acum vezi de ce a trebuit să fiu mult mai subtil în acest caz.

Fenring făcu ochii mari, îngrijorat, dar se abtinu să comenteze în legătură cu abilitatea lui Shaddam de a fi subtil.

— Cît timp o să continue blocada asta? Ti-ai arătat punctul de vedere, i-ai speriat de moarte, de ce altceva mai ai nevoie?

— Ah, Hasimir, priveste si învată.

Shaddam se învîrti în jurul mesei ca un băiețel entuziasmat.

— În curînd, va deveni evident că blocada este presantă. Nu fac asta doar ca să împiedic Casa Beakkal să obtină provizii din afară. Nu. e mult mai mult de-atît. Nu le voi distruge lumea — îi voi lăsa s-o facă ei însisi!

Fenring se simtea din ce în ce mai alarmat.

— Poate că, hhmm, ar fi trebuit să mă consulți înainte de a pune planurile în miscare, Sire?

— Pot face planuri magnifice si singur, fără ajutorul tău...

Deși Fenring nu era de acord cu această apreciere, se hotărî să nu o conteste. Gînditor, se întoarse la joc, introduse o altă minge în joc, manevră tijele cu degete îndemînatice si obtinu intentionat un scor mic. Acum nu era momentul să-i demonstreze împăratului abilitătile sale superioare.

Cu exaltare crescîndă, Shaddam continuă:

— Vezi tu, cînd sardaukarii au informat Beakkalul despre asediul iminent, Primul Magistrat a trimis în grabă nave la Sansin ca să adune alimente. Ca un pirat, a rechizitionat două nave de aprovizionare complet încărcate care așteptau acolo. Asa cum știam că va face.

— Da, da...

Fenring bătu darabana cu degetele în masă, surprins că Shaddam nu s-a repezit înapoi la joc să-și facă propria mutare.

— Iar navele tale au stat deoparte și l-au lăsat să adună suficiente mărfuri ca să ajute Beakkalul să reziste poate... pentru sase luni? O cale cam stupidă de a administra un asediu, hmmm?

— A căzut în capcana mea, replică Shaddam. Primul Magistrat va începe să-si dea seama destul de curînd care este adevăratul plan. Aa, da. Foarte curînd.

Fenring se dădu înapoi, asteptînd.

— Din nefericire, cele două nave cu provizii pe care le-a furat erau pline cu cereale si alimente deshidratate, contaminate. Dinte pentru dinte, avînd în vedere ce-au făcut ei cu mirodenia pe care-au vîndut-o Ghildei.

Fenring clipi.

— Contaminată? Cu ce?

— Păi, cu un agent biologic teribil pe care tocmai se întîmpla să-l trimit pe o planetă îndepartată, pentru a fi studiat în conditii controlate. Pentru motive de securitate, proviziile infestate erau nemarcate și încărcate în nave neidentificabile, astfel încît să poată fi transportate fără să provoace panică...

Fenring își simti pielea încretindu-se, dar Shaddam deborda complet de mîndrie pentru desteptăciunea lui.

— Acum, că Primul Magistrat a *furat* aceste încărcături si le-a dus pe Beakkal, a dus cu el un agent biologic care va lăsa fără frunze centura de pădure tropicală. Recoltele se vor ofili si vor muri, junglele se vor transforma în schelete. În cîteva zile vor începe să vadă efectele. Zău, ce tragedie!

Fenring crezuse că folosirea bombelor atomice pe Korona si orbirea neasteptată a atîtor richesieni deja era mult dincolo de limite. Un întreg ecosistem planetar!

— Presupun că această hotărîre nu mai poate fi revocată?

— Nu. Si, din fericire, cordonul meu de sardaukari tocmai s-a întîmplat să fie acolo, si poate aplica o carantină strictă. Nu ne putem permite să răspîndim această plagă regretabilă pe alte planete nevinovate, nu-i asa?

Shaddam dădu drumul unui rîs prelung, răutăcios.

— Vezi, te-am întrecut pînă si pe tine, Hasimir!

Fenring își retinu un oftat. Împăratul părea să-si ia avînt, dar în directia gresită.

*

Premierul richesian Ein Calimar urmărea navele cu ajutoare ale ducelui Leto aterizînd la spatioportul din Centrul Triadei, aducînd sprijinul de care era

mare nevoie pentru victimele exploziei de pe Korona. Crezuse că nu mai poate plînge...

Echipajele Atreides aduseră încărcături de medicamente scumpe, ca și produse din peste si orez pundi. Richese nu era o lume săracă, dar distrugerea satelitului laborator — ca să nu mai vorbim de nimicirea proiectului secret al cîmpului Holtzman de invizibilitate si a celei mai mari părti a rezervelor de oglinzi — reprezenta o frînă monumentală în dezvoltarea economiei sale.

Bătrînul conte Richese, înconjurat de tribul său de copii și nepoți, se duse la galeria vizitatorilor de la spațioport pentru îndatorirea ceremonială de a saluta echipajele navelor de aprovizionare. Patru dintre fiicele sale si un nepot fuseseră orbiti de ploaia de oglinzi richesiene activate, iar nepotul său Haloa Rund fusese ucis chiar pe Korona. Ca membri ai familiei nobile de pe Richese, aveau să fie printre primii care să primească ajutor.

Contele arăta splendid în roba groasă, oficială, cu pieptul îngreunat de zeci de medalii (multe dintre ele fleacuri făcute de mînă primite de la familia lui). Bătrînul ridică ambele mîini.

— Acceptăm cu cea mai adîncă recunoștintă ajutorul de la nepotul meu, ducele Leto Atreides. Este un nobil adevărat, cu inimă bună. Mama lui spunea asta întotdeauna...

Fața lui Ilban se încreti cu un zîmbet sentimental de recunostintă, iar lacrimile sclipiră în ochii înrositi de suferință.

În cîteva ore, erau instalate centre de distribuție prefabricate, corturi legate între ele, construite în curțile din jurul Centrului Triadei. Soldatii Atreides se străduiau să țină mulțimea la rînd si să realizeze o triere pentru a găsi pacientii care aveau cel mai mult nevoie de ajutor. Dintr-o grădină de pe un

acoperis, unde nu-l întrerupea nimeni, premierul Calimar observa totul, evitînd contactul cu echipele de ajutor.

Ducele Leto făcea tot ce-i stătea în putință, si avea să fie lăudat pentru asta. Dar în ceea ce-l privea pe Calimar, Atreizii veniseră prea tîrziu ca să fie tratați ca niște adevărați salvatori. Tleilaxu sosiseră primii...

Foarte curînd după ce populația fusese arsă si orbită de rămăsite, negustorii tleilaxu de organe aterizaseră pe Richese, aducînd încărcături de ochi artificiali. Desi clar oportunisti, vrăjitorii geneticii fuseseră cu toate acestea bineveniți, pentru că aduceau mai mult decît speranță, mai mult decît consolare. Aduceau remedii tangibile.

Din obisnuință, Calimar îsi puse ochelarii de aur pe nas. Nu mai avea nevoie de ochelari, dar prezența lor îl calma. Scrută terenul de aterizare al spatioportului în direcția unde trupele Atreides descărcau provizii. Nu clipea, sorbea doar detaliile cu noii săi ochi tleilaxu, de metal...

Există multe ruine în viata de zi cu zi. Chiar si asa, trebuie să vedem dincolo de dărîmături către splendoarea care a fost odată.

DOAMNA SHANDO VERNIUS

Ascuns împreună cu oamenii lui în crăpăturile răcoroase ale unei formațiuni stîncoase, Liet-Kynes privea cu binoclul un bazin plat de sare. Arșița și lumina orbitoare făceau suprafața de pulbere de ghips să unduiască, creînd miraje. Îi întinse binoclul fremenului de lîngă el, apoi scrută depărtarea cu ochiul liber.

Exact la momentul stabilit, un ornitopter negru coborî din cer, zburînd atît de sus încît nu putură auzi zumzetul aripilor articulate pînă în ultima clipă. Aparatul ateriză stîrnind un nor de praf si nisip. De data asta, vehiculul nu avea pictat nici un vierme de nisip bătător la ochi pe bot.

Liet zîmbi usor. *Ailric hotărîse că Ghilda nu va mai juca nici un joc. Cel putin, nu unul dintre cele evidente...*

Motoarele topterului vuiră oprindu-se, iar ochii ageri ai lui Liet nu detectară nimic neobisnuit. Aruncă o privire oamenilor desertului de lîngă el, iar ei dădură cu totii din cap.

După ce partea din fată a topterului se plie deschizîndu-se si rampa căzu greoi pe solul tare, Liet iesi

din ascunzătoare cu oamenii săi. Se apropiară, scuturîndu-si praful de pe distraie si îndreptîndu-si robele de camuflaj. Ca si data trecută, patru fremeni duceau o targă grea cu mirodenie, melanj care fusese prelucrat și concentrat din *ghanima*, sau prada de război, capturată în timpul raidului asupra depozitului Harkonnen de la Tabăra Bilar.

Îndepliniseră cererile excesive ale Ghildei...

De data asta, cînd vehiculul cu roți coborî pe rampă, reprezentantul diform purta un distrai modificat — unul prost făcut și nu prea bine potrivit. Partea de jos a costumului gri lucios era largă, înfășurată în jurul masei contopite de carne din locul picioarelor.

Ghildarul nu-si dădea seama cît de grotesc arăta în costum. Rulînd mai aproape de fremeni, se purtă ca si cum ar fi fost un om al deșertului cu experiență. Deschizîndu-si masca de pe față cu un gest pretențios, Ailric remarcă, cu vocea lui sintetizată:

— Mi s-a ordonat să rămîn aici, pe Arrakis, pentru o vreme, din moment ce călătoria cu transspatialul a devenit tot mai... nesigură.

Liet nu răspunse; fremenii tindeau să evite zeflemeaua fără rost. Ailric luă o poziție mai teapănă, mai protocolară.

— Nu mă asteptam să te revăd, jumătate-fremen. Credeam că veți alege un om al deșertului pur-sînge în rolul de intermediar de acum înainte...

Liet zîmbi.

— Poate că ar trebui să-ți iau apa pentru tribul meu si să las Ghilda să trimită un alt reprezentant. Unul care nu mă plictisește cu insulte...

Privirea străină a ghildarului se aținti asupra tărgii, pe care purtătorii fremeni o puseseră jos pe nisip, lîngă ornitopter.

— Aveti tot?

— Pînă la ultimul gram pe care l-ai cerut.

Ailric își conduse vehiculul mai aproape.

— Spune-mi, jumătate-fremen, cum e posibil ca niste simpli oameni ai deșertului să-si poată permite atît de mult?

Liet-Kynes nu i-ar fi spus niciodată cuiva din afara planetei că fremenii adunau ei însiși melanj, dar că furau și de la stăpînii Harkonneni.

— Numește-o binecuvîntare de la Shai-Hulud!

Rîsul ghildarului fu un ecou metalic din cutia vocală. *Fremenii ăstia trebuie să aibă resurse ascunse pe care nu le-am bănuit niciodată.*

— Si cum veti acoperi plata data viitoare?

— Shai-Hulud se va îngriji de asta. O face întotdeauna.

Stiind că Ghilda nu voia să-si piardă afacerile profitabile, mai fortă puțin lucrurile.

— Aveti grijă că nu vom mai tolera alte cresteri ale mitei!

— Suntem multumiți cu aranjamentul prezent, jumătate-fremen.

Liet își frecă gînditor bărbia.

— Bine. Atunci îți voi spune ceva de mare importantă pentru Ghildă, și nu te va costa nimic. Poti folosi informatia cum doresti.

Pupilele dreptunghiulare ale ochilor ghildarului sclipiră de curiozitate si nerăbdare.

Liet făcu o pauză ca să mărească tensiunea. Într-o încercare nechibzuită de a le face rău fremenilor, Rabban Bestia nimicise trei sate jalnice de la marginea Scutului de Piatră. Deși fremenii se uitau deseori cu dispret la oamenii din grabene si doline, oamenii de onoare nu puteau tolera asemenea atrocități. Victimele nu erau fremeni, dar erau nevinovați. Liet-Kynes, Abu-Naib al tuturor triburilor din desert, avea să pună la cale o răzbunare specială

împotriva baronului... Cu ajutorul Ghildei Spatiale! Știind cum va reactiona Ailric, anuntă:

— Harkonnenii au adunat cîteva depozite mari de mirodenie pe Arrakis. Împăratul nu stie nimic despre ele, si nici Ghilda...

Ailric inspiră adînc, șuierător.

— Asta-i interesant! Si cum obtine baronul această mirodenie? Noi monitorizăm îndeaproape exporturile. Stim precis cît melanj recoltează echipele Harkonnenilor si cît este trimis în afara planetei. CHOAM nu a raportat nici o discrepantă.

Kynes surîse batjocoritor:

— Atunci Harkonnenii trebuie să fie mai destepti decît Ghilda sau CHOAM.

Ailric se repezi:

— Si unde sînt aceste depozite? Trebuie să le raportăm imediat!

— Harkonnenii schimbă des locurile, ca să încurce pe oricine-ar încerca. Cu toate acestea, asemenea stocuri ar putea fi găsite, cu putin efort...

Sub soarele năucitor al desertului, ghildarul cîntări ceea ce auzise, pentru o clipă interminabilă. Toată mirodenia venea de pe Arrakis. Si dacă Harkonnenii erau sursa contaminării care provocase două accidente de transspatial si otrăvise cîtiva ghildari de pe Junction?

— Vom cerceta problema.

Desi nu fusese niciodată amabil, acum era chiar mai tăios decît de obicei. Își urmări oamenii încărcînd plata substantială în mirodenie în ornitopterul negru, știind că simpla valoare a acestei comori făcea chiar si cele mai mari riscuri acceptabile. Avea să testeze cu atentie acest melanj, atestîndu-i puritatea. Comisionul lui Ailric pentru că se ocupa de mita enormă a fremenilor merita neplăcerea de a sta într-un loc infernal ca acesta.

Liet-Kynes nu-si mai pierdu timpul cu alte discuții. Pe neasteptate, se întoarse si plecă. Oamenii lui se însirară pe nisip, în urma lui.

Există cei care își invidiază stăpînii, cei care tînjesc după pozitii de putere, mandate de membru în Landsraad, acces prompt la melanj. Asemenea oameni nu înțeleg ce sarcină dificilă poate fi pentru un conducator să ia hotărîri simple.

ÎMPARATUL SHADDAM CORRINO AL IV-LEA,
autobiografie (neterminată)

În toți anii petrecuti în serviciul Casei Atreides, Thufir Hawat arătase rareori atît de tulburat. Mentatul se uita dintr-o parte în alta la servitorii si bucătarii care-și vedeau de treburile lor de după-amiază.

— Aceasta este o situatie extrem de serioasă, domnule duce. Poate că ar trebui să găsim un loc mai confidențial în care să discutăm aceste probleme de strategie?

Leto se opri în larma caldă a bucătăriilor castelului Caladan, inspirînd aromele amestecate de mirodenii, pîine dospită, sosuri clocotite si alte mîncăruri în diferite stadii de preparare. Un foc care duduia într-un semineu de piatră alunga frigul umed cu strălucirea lui veselă, portocalie.

— Thufir, dacă ar fi să-mi fac griji pentru spioni Harkonnen în propriile mele bucătării, atunci n-ar trebui să mai mîncăm nimic!

Maestrii bucătari si brutari lucrau în tunici cu mîneci scurte, cu sorturi înfășurate în jurul taliilor

generoase, atenți la masa de seară si ignorînd total consiliul de război care se desfăsura în mijlocul lor.

Încruntat, mentatul încuviință, ca si cum Leto făcuse o propunere serioasă.

— Domnule duce, am sustinut de multă vreme că ar trebui să folosesti un adulmecător de otrăvuri personal, deasupra fiecărui fel...

Ca de obicei, Leto respinse sugestia cu un gest. Se opri la o masă lungă de metal, înconjurată de santuri înguste de scurgere, unde tinerii ucenici bucătari curătau o duzină de bibani-de-unt grasi, adusi de la docuri în acea dimineată. Leto inspectă în fugă pestele, dînd din cap a aprobare. Urmări o tînără femeie care alegea ciuperci proaspete si ierburi. Femeia îi zîmbi cu sfială, ca si cum ar fi vrut să flirteze, iar cînd el îi răspunse cu un usor surîs ironic, ea se înrosi furioasă si se întoarse la treburile ei.

Duncan Idaho îi urma pe cei doi.

— Trebuie să luăm în considerare toate posibilitătile în cadrul planului general, Leto. Dacă luăm o hotărîre gresită, ne condamnăm oamenii la moarte sigură!

Uitîndu-se la mentatul si la maestrul său spadasin, ochii cenusii ai lui Leto deveniră severi, ca de cremene.

— Tot ce pot spune cu sigurantă este că transspatialul care-i ducea pe Gurney și Rhombur s-a rătăcit cumva, pentru o vreme, dar că mai tîrziu s-a întors la fortăreata Ghildei. Toti pasagerii au debarcat si au fost retinuti pentru interogatoriu. Ghilda nu spune dacă acum au fost trimiși cu totii la destinațiile lor programate...

Hawat scoase un sunet răgusit din gît.

— Atunci ar putea să fie încă împotmoliti pe Junction, chiar dacă noi ne asteptam să ajungă pe Ix cu mai mult de o lună în urmă. În cel mai bun caz,

Gurney si Rhombur au întîrziat. Deja, planul nu mai este asa cum ne asteptam...

— Planurile rareori sînt așa, Thufir, zise Leto. Dar dacă ne lăsăm păgubasi de cîte ori unul merge anapoda, nu vom realiza niciodată nimic...

Duncan zîmbi.

— Un profesor maestru spadasin mi-a spus ceva foarte asemănător pe Ginaz.

Buzele pătate cu sapho ale lui Thufir se crispară.

— E adevărat, dar nu ne putem baza pe platitudini. Prea multe vieți sînt în joc. Trebuie să luăm decizia corectă!

Brutarii împletiră cu grijă suvițe de aluat, unseră suprafețele cu unt și adăugară semințe de creson, una cîte una, ca și cum ar fi pus pietre pretioase într-o coroană regală. Leto se îndoia că lucrătorii erau deosebit de grijulii pentru că se întîmpla să fie el aici; întotdeauna dădeau dovadă de multă meticulozitate.

Cu Jessica, Rhombur si Gurney plecati, Leto considera că era necesar să păstreze o oarecare aparență de viață normală. Își făcuse de lucru petrecînd mai multe ore în curte, la întîlnirile cu supușii săi, concentrîndu-se asupra îndatoririlor sale ducale sau chiar trimițînd ajutoare pe Richese, pentru victimele de acolo. În ciuda schemelor mărete si secrete care se strîngeau chiar acum ca un nod în jurul imperiului, încerca să-si asigure tot personalul castelului că viața de obicei senină de pe Caladan avea să continue.

— Hai să ne gîndim la scenarii, domnule duce, zise mentatul.

El nu adăugă care era părerea lui în acest moment; asta va veni în timpul discuțiilor de mai tîrziu.

— Să presupunem că Rhombur și Gurney nu ajung pe Ix si că nu pot stîrni revolutia internă, așa cum am sperat. În acest caz, dacă trupele Atreides se angajează într-un atac frontal prematur, nici unul

dintre sistemele de apărare tleilaxu nu va fi slăbit, iar oamenii noștri ar putea fi măcelăriți...

Leto încuviință.

— Nu crezi că știu si eu asta, Thufir?

— Pe de altă parte, ce se-ntîmplă dacă întîrziem atacul? Rhombur și Gurney ar putea strînge chiar acum în jurul lor oamenii oprimati. Cunoscînd exact momentul planificat pentru sosirea noastră, să presupunem că ixienii se revoltă și încearcă să-i răstoarne pe invadatori, așteptînd întăririle noastre... dar trupele Casei Atreides nu sosesc așa cum am promis?

Duncan părea agitat.

— Atunci ei vor fi masacrați — la fel și Rhombur și Gurney... Nu-i putem abandona pur si simplu, Leto!

Cufundat în gînduri, ducele își cercetă ambii sfătuitori. Oamenii săi loiali îl vor urma, indiferent ce cale va alege. Dar cum să facă o asemenea alegere? Urmări o bucătăreasă cu aer de matroană preparînd niște prăjituri fine cu cremă, într-un cuib de glazură ca fulgii de nea; fusese unul dintre deserturile preferate ale lui Rhombur, în vremea cînd mai avea toate funcțiile naturale ale corpului. Vederea prăjiturilor aduse brusc o lacrimă în ochii lui Leto și acesta se întoarse, știind care-i va fi răspunsul.

Leto spuse:

— Tatăl meu m-a învățat asta: de cîte ori mă găsesc în fata unei alegeri dificile, trebuie să urmez calea *onoarei*, lăsînd deoparte toate celelalte considerațiuni...

Rămase nemiscat, cu ochii ațintiți la oamenii harnici care munceau în bucătăriile castelului. Multe depindeau de această hotărîre. Dar pentru un duce Atreides nu exista, la urma urmei, o alternativă reală.

— I-am promis prințului Rhombur si, ca urmare, poporului de pe Ix. Sunt obligat să merg înainte cu

acest plan. Si trebuie să facem tot ce ne stă în putere ca să ne asigurăm că va reuși!

Se întoarse si-i conduse pe maestrul spadasin si pe mentat afară din bucătărie, înapoi unde-si puteau continua treaba.

Supravietuirea cere vigoare si conditie fizică, precum si o înțelegere a limitelor. Trebuie să învătati ce cere lumea voastră de la voi, de ce are nevoie din partea voastra. Fiecare organism își joacă rolul în a menține ecosistemul în functiune. Fiecare are nișa lui.

PLANETOLOGUL IMPERIAL LIET-KYNES

Deși era cartierul general al Ghildei Spațiale, Junction nu era o lume unde un vizitator ar fi ales să trăiască.

— Nu stiu cît mai pot să suport asteptarea asta, se plînse Rhombur. Vreau să fiu pe Ix!

Limitat la o zonă de relaxare pentru pasageri care se afla departe de maiestuoasele santiere pentru transspațiale si de docurile de reparatii, el și cu Gurney Halleck se plimbau pe o pajiște aridă, cu iarbă-neagră. Rhombur se gîndi că trebuia să fie amplasamentul unei scoli a navigatorilor în vacantă, dar nimeni nu răspundea la nici o întrebare. Soarele miezului zilei arunca asupra lor o lumină slabă, încetoșată.

În ciuda repetatelor rugăminti si încercări de mituire, cei doi viitori spioni fuseseră incapabili să trimită un mesaj pe Caladan. Ghilda izolase complet toți pasagerii de pe transspatialul rătăcit, ca si cum ar fi încercat să înăbuse veștile despre nava cu probleme și despre navigatorul mort. După toate

probabilitățile, ducele Leto nu stia nimic despre asta. Pînă acum, trebuia să presupună că amîndoi agenții săi erau pe Ix, deja adunînd populatia trezită la realitate. Casa Atreides conta pe ei...

Dar, în afară de cazul în care Rhombur reusea să realizeze ceva în curînd, această presupunere putea constitui o primejdie serioasă pentru fortele Atreides.

Cu tumultul din mintea lui, pasii prințului ciborg erau smuciti. Gurney putea auzi clinchetul părtilor mecanice. Sute de alti pasageri din transspațialul salvat se învîrteau de colo pînă colo pe terenul cu iarbă-neagră; acum că erau în siguranță, călătorii retinuti bombăneau un sir constant de plîngeri, înfuriați de lipsa de confort. De pe Junction nu se putea evada; nu puteau pleca de pe planetă pînă cînd nu-i lua Ghilda.

— Omul ajunge să-l cunoască pe Dumnezeu doar prin răbdare, cită Gurney un pasaj pe care mama lui obișnuia să i-l citească din Biblia Catolică Portocalie. N-au nici un motiv să ne mai țină mult. Investigația trebuie să fie aproape încheiată...

— Ce se așteaptă să afle de la pasageri izolați? De ce nu ne lasă să-l contactăm pe Leto? La naiba cu ei!

Rhombur coborî vocea.

— Dacă ai putea să trimiți un mesaj, i-ai cere ducelui să amîne atacul? întrebă Gurney, știind deja răspunsul lui Rhombur.

— Niciodată, Gurney. *Niciodată.*

Privi în gol peste cîmpul mohorît.

— Dar vreau să fiu acolo cînd se-ntîmplă! Trebuie să facem lucrurile să meargă.

Desi prințul fusese un erou nerecunoscut al dezastrului transspațialului, reprezentanții Ghildei îl tratau pe cei doi bărbați ca pe o încărcătură umană obisnuită, acostată pe planetă, menită să fie transferată pe o altă navă care să-i ducă la destinația lor

garantată în prealabil (eventual cu capsula lor camuflată de luptă intactă). O lună întreagă fuseseră ținuti pe lumea austeră, interogati despre fiecare eveniment si fiecare moment de pe transspatialul pierdut. Ghilda părea foarte preocupată de originea melanjului otrăvit, dar Rhombur și Gurney nu puteau da nici un răspuns.

Ca o mică manifestare de protest, cei doi bărbați refuzau să se mai bărbierească; barba lui Gurney era palidă și neuniformă deasupra cicatricei de la vita-de-cerneală, în timp ce a prințului ixian era mai deasă și puțin mai lungă pe partea de carne a feței, ceea ce-i dădea dreptul să se laude.

Clădirea cenușie, în formă de cocoașă, care adăpostea vizitatorii, conținea un amestec curios de celule cu gratii de metal, birouri și garsoniere. Ochi-spion de supraveghere se aflau pretutindeni, mai mult sau mai puțin ascunși. Ghildarii îi urmăreau continuu pe pasageri.

Toate clădirile din această zonă arătau străvechi, arătînd urme ale numeroaselor reparații și modificări. Fără nici un fel de ornamentații, structurile erau proiectate să fie functionale si practice.

Prin difuzoare ascunse, o voce zumzăitoare păru să vină din toate direcțiile deodată.

— Toti pasagerii sînt din acest moment eliberați. Îndreptati-vă către terminalul central operațional, pentru a aranja transportul către destinația initială!

După o pauză, vocea adăugă o replică întîrziată, ca si cum ar fi citit un text:

— Ne pare rău că v-am provocat neplăceri.

— O să mă asigur că aparatul nostru de luptă este încărcat, chiar dacă va trebui să-l car pe umeri, spuse Gurney.

— S-ar putea să fiu mai bine echipat pentru asemenea munci, prietene — dacă se va ajunge la asta.

Rhombur porni cu pasi mecanici, puternici, către terminalul central operational, gata să se întoarcă acasă, în sfîrsit înapoi pe cîmpul de luptă.

Războiul pentru Ix era pe cale să înceapă.

Tleilaxu sînt creaturi abjecte care s-au tîrît din cele mai întunecate adîncuri ale rezervorului de gene. Nu știm ce fac în intimitate; nu stim ce motivatii au.

Raport privat către Împărat (nesemnat)

Mai multe săptămîni, C'tair Pilru si Cristane — sora Bene Gesserit deghizată — muncirăă împreună în pasajele subterane întunecate de pe Ix. Ardoarea și hotărîrea surorii musculoase, androgine, nu erau întrecute decît de ura vehementă a lui C'tair pentru tleilaxu.

Extrăgînd din abilitățile învătate timp de decenii în care se ascunsese și îi jefuise pe tleilaxu, C'tair o învață să se descurce pe căile dosnice în căutare de adăpost si hrană. Stia cum să dispară pe aleile labirintice unde nu se aventurau nici tleilaxu, nici sardaukarii.

În ceea ce-o privea pe Cristane, învăța repede si mîinile ei erau mortale. Desi misiunea sa era să obtină informații în legătură cu activitătile de cercetare ale tleilaxu — în special orice mențiune a misteriosului proiect Amal și a legăturii pe care ar putea-o avea cu mirodenia — era încîntată de ocazia să-l ajute pe C'tair să creeze haos de dragul haosului.

— Ai văzut ceva în pavilionul de cercetare, zise ea. Trebuie să ajung înăuntru si să aflu ce experimente fac tleilaxu. Asta-i sarcina mea.

Într-o seară, într-un tunel întunecat, capturaseră pe unul dintre invadatori ca să afle ce se mai întîmpla în complexul izolat de laboratoare. Dar chiar și cu tehnicile cele mai severe si mai sofisticate de interogare ale Bene Gesserit, captivul nu dezvăluise nimic... probabil pentru că nu stia. Cu eficientă, Cristane îl omorîse dezgustată.

Mai tîrziu, C'tair ucisese el însusi un birocrat de la laboratoare. Se întrebă dacă el si cu noua lui camaradă ar trebui să tină scorul. Cu ajutorul ei, si stiind că printul Rhombur era în sfîrsit pe drum, C'tair arăta prea putină retinere. Flăcările răzbunării ardeau intens.

Stia, de asemenea, că fratele lui — D'murr — era mort.

Cristane îi spusese despre dezastrul transspațialului de pe Wallach IX, ca si despre cea de-a doua navă care dispăruse în spatiul necartografiat. Cu un fior, îsi aduse aminte de straniul ultim contact cu navigatorul, strigătul inuman de suferintă si disperare al lui D'murr — si apoi nimic. După sentimentul ca de plumb din inima lui, simtise deja pierderea fratelui său geamăn...

Într-o noapte, întins într-una dintre ascunzătorile lui ecranate, C'tair se agita spasmodic pe asternutul lui subtire, incapabil să doarmă, plîngînd pentru toți oamenii si toate lucrurile pe care le pierduse.

Cristane, respirînd adînc pe un pat de lîngă el, părea cufundată într-un somn meditativ. Dintr-o dată, auzi vocea ei în întuneric:

— Surorile Bene Gesserit sînt antrenate să nu-si arate emotiile, dar recunosc suferința ta, C'tair. Fiecare dintre noi a îndurat pierderi.

Vorbele sale umpleau umbrele dintre ei.

— Am fost copil pe Hagal, orfană din multe puncte de vedere. Tatăl meu vitreg a abuzat de mine, m-a

rănit... iar Comunitatea surorilor a petrecut multi ani vindecîndu-mi rănile, întărindu-mi cicatricele, făcînd din mine ceea ce sînt acum.

Avea vocea încordată; nu mai vorbise niciodată cu un bărbat despre asemenea lucruri. Cristane nu stia exact de ce, dar. o dată în viata ei. voia ca cineva s-o *cunoască.*

Cînd el se mută în patul ei, îi dădu voie să-si pună un brat în jurul umerilor ei rigizi. Bărbatul nu era sigur de intentiile lui, dar trecuse atît de mult timp de cînd îsi mai lăsase garda jos, chiar si pentru o clipă. Cristane tăcu. Pielea ei era moale, senzuală. dar el încercă să nu se gîndească la asta. Ar fi putut să-l seducă ușor, dar n-o făcu.

— Dacă găsim o cale să intrăm în pavilionul de cercetări, avem vreo sansă s-o putem ajuta pe Miral? întrebă el, în bezna tăcută. Fie si doar să-i curmăm suferința?

— Da... presupunînd că reusim să intrăm.

Ea îi dădu un sărut scurt, sec, dar mintea lui era deja la Miral si la relația efemeră pe care o avuseseră înainte ca ea să fie luată, în mod atît de crud, de lîngă el.

▪

Pe furis, sora soldat de comando se opri în fața usii protejate. Dincolo de barierele cu bioscaner se afla galeria centrală a complexului de laboratoare — lată, cu tavanul înalt, pe sub care treceau pasarele, si cu sirurile lungi de cuve de pe podea. Dacă reusea să se infiltreze în pavilion, Cristane stia că va trebui probabil s-o ucidă pe sora Bene Gesserit captivă pentru a o elibera de orice suferință prin care-ar fi putut trece. C'tair o îmbrăcase pe Cristane în haine furate de la tleilaxu si-i tratase fața si mîinile cu chimicale

dure pentru a o face să arate ca omuleții cu pielea cenusie.

— Asa, acum arăti la fel de groaznic ca si ei...

Din fericire, nimeni dintre cei întîlniti pe coridoare nu o întrebă nimic în mod direct; putea reproduce accentul lor gutural, dar stia doar putine cuvinte în limbajul lor secret.

Concentrîndu-se, apelînd la cele mai sofisticate capacităti Bene Gesserit, Cristane își ajustă chimia internă a corpului în așa fel încît bioscanerul primitiv să o identifice ca tleilaxu. Trăgînd adînc aer în piept, păsi în perdeaua portocalie de electricitate statică a cîmpului energetic, încercînd să pătrundă în interiorul nivelului unde se afla laboratorul.

Simti furnicături pe piele cînd sondele celulare o examinară. Dintr-o dată, simți o usurare si trecu. Cu pasi rapizi și eficienți, se îndreptă către una dintre laturi. Ochii ei absorbeau detaliile înspăimîntătoare ale straniilor cuve, experimente pe care tleilaxu le făceau pe trupuri de femei. Aerul era greu de duhoarea melanjului acrit care adia dinspre carnea brutalizată.

Brusc, o alarmă urlă prin pereți. Usa cu bioscaner din spatele ei pîlpîia portocaliu aprins. Cristane păcălise aparatul destul de mult ca să treacă, dar acum era prinsă în interiorul laboratorului.

Alergînd cît de repede putea, uitîndu-se de la un chip inert de femeie la altul, Cristane găsi forma umflată, rămăsitele oribile ale lui Miral Alechem. Auzi în spatele ei voci agitate de tleilaxu — tipete subtiri, stridente — si tropăitul de picioare încălțate cu papuci. Auzi de asemenea pasii mai grei ai bocancilor sardaukarilor și răcnet de comenzi militare.

— Iartă-mă, soră!

Cristane aruncă o capsulă explozivă în spatele unui umăr al lui Miral, ascunzîndu-l printre tuburile

si cablurile de la pompele care-o țineau în viață. Apoi, luptătoarea Bene Gesserit se ascunse printre cuvele axlotl moi, ajunse la un alt culoar și alergă cît de repede putu. Atît de multe femei, atîtea fețe neînsuflețite...

Gărzile de sardaukari îi blocară drumul. Cristane fugi în altă direcție, lăsînd încă vreo cîteva capsule explozive cu timp scurt de detonare. Știa că trăgea doar de timp, fără speranță. Își adună puterile pentru o luptă pînă la moarte, chiar și împotriva sardaukarilor. Ar putea reuși să omoare cîțiva dintre ei.

C'tair ar fi fost mîndru de ea...

O armă paralizantă o nimeri pe Cristane în sira spinării, învîrtind-o pe loc si făcîndu-i nervii să trosnească. Se rostogoli pe spate, căzu lovindu-se puternic și nu se mai putu mișca...

Cînd soldații împăratului se apropiară, o explozie sfîșie aerul, vaporizînd-o pe Miral Alechem și distrugînd o întreagă secțiune de cuve axlotl din jurul ei. În timp ce flăcările se dezlănțuiră si fumul se îngroșă, sistemele de stingere a focului aruncară substante chimice uscate în aer, ca o ceață sinistră. Paralizată, Cristane nu putea vedea dincolo de un cîmp vizual foarte redus.

Ochii negri ca de rozător ai unui Maestru tleilaxu se uitară în jos la ea.

— Mi-ai distrus cea mai bună cuvă axlotl, cea de care aveam nevoie cel mai mult.

Cristane fusese instruită de Comunitate îndeajuns ca să înțeleagă o parte din limbajul lor gutural special. Tonalitățile, expresia fetelor cenusii completau amănuntele pe care nu le cunostea.

— Au fost distruse patru cuve, Maestre Ajidica, zise un alt tleilaxu cu voce plîngăreată.

Cristane se cutremură, incapabilă să vorbească. Măcar o eliberase pe sora ei si pe alte cîteva femei de la degradare.

Aplecîndu-se mai mult, ca să examineze prizonierul, Maestrul atinse pielea tratată a lui Cristane.

— Nu ești unul dintre noi...

Gărzile îi sfîsiară hainele, dezvelindu-i silueta zveltă, cu pielea albă.

— O femeie!

Ajidica își trecu degetele peste sînii ei fermi, în timp ce se gîndea dacă s-o pună la tortură imediat pentru ceea ce făcuse cuvei sale axlotl speciale, singura care produsese ajidamal pe cont propriu. Dar acum avea și altele.

— O femeie puternică, la vîrsta procreerii, Maestre Cercetător, observă unul dintre asistenti. O agățăm?

Ajidica se gîndi la agentii chimici puternici si la substantele pentru distrugerea personalității pe care le putea folosi.

— Mai întîi trebuie s-o interogăm, înainte să-i avariem prea mult mintea.

Apropiindu-se de Cristane, șopti:

— O să suferi multă vreme pentru asta...

Cristane simti pe cineva ridicînd-o si mutînd-o. Aerul mirosea a mirodenie acră. În timp ce zăcea aparent neajutorată, ordonă corpului să descompună componentele gazoase din aerul laboratorului și să le analizeze.

Mirodenia... Nu — nu melanj adevărat. E altceva...

Mîini puternice o agățară la un aparat de pompat de pe o masă goală. Se întrebă cît timp va rămîne constientă. Ca Bene Gesserit, putea rezista drogurilor si otrăvurilor, cel putin pentru o vreme. *Victorie pe Ix!* Se agăță de cuvintele pe care C'tair i le transmisese, dorind să le fi putut striga cu voce tare, dar nu putea vorbi.

Cristane se simti contopindu-se în mecanismul diabolic tleilaxu, aflînd secrete pe care nu voise niciodată să le descopere...

Pe vechiul pămînt, regalitatea s-a stins pe masura ce viteza de transport a crescut și spatiul-timp al globului s-a micsorat. Explorarea spatiului a accelerat procesul. Pentru un popor singuratic, un împărat este un far călăuzitor și un simbol unificator. Toti se întorc spre el si spun: „Vezi — el ne face sa fim una. El ne apartine nouă, tuturor — si noi toti îi aparținem lui."

Comentariu tleilaxu, Autor necunoscut

Degetele lui Hasimir Fenring se înclestară ca niște gheare cînd se gîndi la trădătorul Ajidica si la asasinul lui dansator-față — dar înainte de a se putea întoarce pe Ix, trebuia să se ocupe de alte dezastre aici, pe Kaitain.

Cum ar fi să curete mizeriile lăsate în urmă de Shaddam...

Biblioteca juridică privată a împăratului nu conținea filmocărti, texte, suluri sau opinii scrise. Cu toate acestea, avînd sapte mentati ai curtii si cinci juristi, Fenring si Shaddam aveau acces instantaneu la mai multă informatie decît putea fi găsită într-o clădire de zece ori mai mare. Trebuiau doar să sorteze toate aceste date pentru a culege fragmentele relevante.

Arătînd arogant si imperial, Shaddam al IV-lea formulase întrebarea, iar acum mentatii stăteau straniu de tăcuti în fata lui, analizînd volumele de

cunoaștere din mintea lor. Buzele le străluceau din cauza dozelor proaspete de suc de sapho; ochii le erau ațintiți undeva departe. Juristii stăteau gata să noteze orice clauză sau precedent ar putea cita.

Într-un colt al încăperii, o statuie gigantică de alabastru a unui cal de mare răsucit răspîndea un jet lat de apă din gura lui de piatră. Fîntîna scotea singurul zgomot din cameră.

Fenring începu să păsească nerăbdător prin fața calului de mare.

— În mod normal, este o procedură acceptată să obții o opinie juridică *înainte* de a face ceva care ar putea provoca o revoltă deschisă în imperiu, hmmm? De data asta, nu ai o recompensă de melanj s-o dai Ghildei și CHOAM-ului.

— Am găsit o fisură pentru folosirea armelor atomice, Hasimir. Vom găsi o cale să scăpăm și de problema Beakkalului la fel de bine...

— Așa, deci tu nu ești legat de Marea Conventie pentru că molima ta atacă *plante* în loc să atace *oameni*, hmm? Absurd!

Shaddam se uită repede la cei sapte mentati, ca și cum sugestia ar fi putut fi o posibilitate reală. În unanimitate, bărbatii scuturară din cap si continuară să cugete în transă mentatică adîncă.

— Multe Case sînt de acord cu pozitia mea, zise împăratul, strîngînd din buze. Beakkal si-a făcut asta cu propria mînă, fără nici o acțiune directă a Casei Corrino. Cum poti vorbi de revoltă?

— Esti surd sau orb, Shaddam? Se vorbește despre război direct împotriva ta, sau despre răsturnarea regimului tău!

— În sala de adunare a Lendsraadului?

— Soapte pe coridoare...

— Dă-mi nume si mă ocup eu de ei.

Împăratul inspiră adînc și expiră cu un oftat adînc.

— Dacă as avea numai niște mari eroi, oameni loiali ca aceia care l-au ajutat pe tatăl meu cu ani în urmă...

Ochii lui Fenring sclipiră cu ironie răutăcioasă.

— Hmm, ca în revolta de pe Ecaz? Mi se pare că Dominic Vernius si Paulus Atreides au fost amestecați în asta...

Shaddam îl privi furios.

— Si oameni mai buni, ca Zum Garon.

Murmurînd, mentatii specialisti în legi schimbau informatii între ei, din moment ce fiecare dintre avea rezervoare de date pe care ceilalți nu le detineau. Cu toate acestea, nu se ivea nici un răspuns.

Shaddam coborî vocea si-si atinti ochii asupra apei curgînd din statuia calului de mare.

— O dată ce vom avea amalul, aceste ciorovăieli meschine vor fi irelevante. Vreau să te întorci pe Ix si să supraveghezi personal productia pe scară largă. E timpul să pleci, ca să putem înăbusi această chestiune.

Fenring păli.

— Sire, as prefera să astept analiza finală a Ghildei referitoare la mirodenia alterată din transspatiale. Tot nu sînt convins...

Shaddam se înrosi la față.

— Destule întîrzieri! Pe toti dracii, nu cred că vei fi vreodată convins, Hasimir! Am auzit de la Maestrul Cercetător, care n-ar îndrăzni să mă mintă, și de la comandantul sardaukarilor de acolo. Împăratul este satisfăcut de rezultate — asta-i tot ce trebuie să știi.

Deveni ceva mai conciliant si-i zîmbi lui Fenring cu un aer patern.

— Vom avea destul timp să finisăm formula după aceea, așa că nu-ți mai face griji. Totul se va sfîrsi cu bine pentru noi.

Îl bătu pe spate pe prietenul lui din copilărie.

— Acum, aranjează treaba asta.

— Da... Sire. Voi pleca imediat pe Ix.

În ciuda nelinistii sale, era nerabdător să-l înfrunte pe Maestrul Cercetător în legătură cu Zoal.

— Am... hmm-ah..., propriile mele *afaceri* cu Ajidica.

▪

Două regimente proaspete de recruti sardaukari de pe Salusa Secundus mărsăluiau în cadentă tunătoare de-a lungul bulevardului lat din fata palatului. Împăratul îi socotea impresionanti si linistitori. Acesti soldati, conduși de veterani oteliti în luptă, vor sprijini apărarea capitalei, destul ca să neliniștească Landsraadul.

În acelasi timp cu trecerea în revistă a trupelor, Shaddam făcu o altă procesiune oficială catre Sala Oratoriului, purtînd însemne imperiale complete. Invocase privilegiile de suveran pentru a convoca o sesiune de urgentă neprogramată a Landsraadului; consilierii săi vor consemna care dintre nobilele Case nu se vor osteni să trimită reprezentanti.

Stătea în trăsura căptusită cu catifea, trasă de leii de pe Harmonthep. În fată, Marea Sală se înălta ca un munte, întrecută ca dimensiuni doar de palatul din spatele lui. Sub cerul întotdeauna perfect de pe Kaitain, îsi repetă vorbele. Ca niste rechini simtind gustul unei picături diluate de sînge, cei din Consiliul Landsraadului vor adulmeca pînă și cea mai mică urmă de slăbiciune.

Sunt Împăratul A Un Milion De Lumi! N-am de ce să mă tem!

Cînd procesiunea ajunse la curcubeul de steaguri de deasupra sălii Landsraadului, leii dresati îngenunchează, îndoindu-si labele sub ei. Gărzile de sardaukari formară un parapet de uniforme, pentru

ca împăratul să poată trece nestînjenit pe sub usile impunătoare. Nu-si adusese cu el sotia bolnava si nici nu simtise nevoia sprijinului consilierilor personali, al Ghildei sau CHOAM-ului. *Eu sînt conducătorul. Pot face asta singur!*

Cu pompa corespunzătoare, crainicii îi anuntară sosirea. Sala imensă era plină de loji private, scaune înăltate si bănci lungi, unele tipător ornamentate, altele austere si rareori folosite. Concubina ducelui Leto. Jessica. stătea lîngă ambasadorul oficial de pe Caladan, ca pentru a întări prezenta Casei Atreides. Shaddam încercă să identifice scaunele goale care ar fi putut arăta Casele absente.

Aplauzele se propagară prin sală, dar primirea părea puțin retinuta. Cît timp „Protector al imperiului" si celelalte titluri numeroase ale sale erau strigate, Shaddam folosi timpul ca să mai facă o dată repetitie. În cele din urmă, urcă pe podium.

— Mă aflu aici ca să-mi informez supusii cu privire la o problemă gravă...

Discret, ordonase ca sistemul de difuzoare să fie amplificat în mod special, numai în timpul discursului său, astfel încît acum vorbele sale se auzeau tunătoare în toată sala.

— Ca Împărat al vostru, este de datoria si responsabilitatea mea să aplic legile imperiului cu impartialitate si fermitate...

— Dar fără procesul legal cuvenit! strigă un opozant, o voce minusculă în imensitatea sălii Landsraadului. Soldatii sardaukari, în special noii recruti entuziaști, îsi făceau deja loc pe culoarele dintre scaune pentru a-l identifica pe omul care vorbise, care încerca, fără succes, să se topească în marea de fețe.

Shaddam se încruntă, întrerupîndu-se doar atît cît să observe publicul că ezita. *Asta nu e bine.*

— Asa cum a spus o dată respectatul meu strămos, printul mostenitor Raphael Corrino, „Legea este stiința supremă". Aflati asta, voi toți — înclestă pumnul, dar, potrivit sfatului lui Fenring, încercă să nu arate prea agresiv, sperînd să mențină o aparentă paternă. Eu sînt legea în imperiu. Eu aprob codurile. Eu am privilegiul și responsabilitatea...

În public, alți reprezentanti se traseră de lîngă cîrcotas, iar sardaukarii se repeziră la el. Shaddam le dăduse totusi soldatilor instructiuni precise de a evita vărsarea de sînge — măcar în timpul discursului.

— Unele familii nobile au fost pedepsite pentru că au ales să ignore legea imperială. Nimeni de aici nu poate pretinde că cei vinovati de pe Zanovar sau Richese nu erau conștienti că fac ceva ilegal.

Bătu cu pumnul în pupitru. Microfonul transmise vibratiile ca pe un tunet în toată sala. Murmure se întinseră printre spectatori, dar nimeni nu îndrăzni să vorbească tare.

— Dacă legile nu sînt sprijinite, dacă infractorii nu suferă consecintele crimelor lor, imperiul va degenera în anarhie!

Nevoia de autojustificare ardea în sufletul lui. Înainte de a deveni si mai furios, ordonă să înceapă holoproiecțiile.

— Observati Beakkalul... Cu totii!

Imaginile tridimensionale umplură încăperea guvernamentală, un montaj amenintător de jungle vestejite si păduri mîncate de boală. Capsule de supraveghere fără echipaj, lansate de flota sardaukarilor de pe orbită, trimisese aparate automate de luat vederi, care zburaseră peste junglele dese, pentru a capta răspîndirea flagelului biologic.

— Asa cum puteti vedea, lumea care si-a bătut joc de lege suferă ravagiile unei teribile epidemii bota-

nice. Ca Împărat al vostru — pentru protecția tuturor — nu îndrăznesc să le îngădui să rupă carantina pe care am impus-o.

Minunatele frunze verzi își schimbau culoarea în brun, apoi în negru-vinetiu. Animalele mureau de foame; trunchiurile copacilor deveneau gelatinoase si se prăbuseau.

— Nu trebuie să riscăm răspîndirea acestei molime în alte lumi. În lumi *loiale*. De aceea, gîndindu-mă doar la siguranta supușilor mei, am amplasat un cordon în jurul acestei planete insolente. Chiar si după ce epidemia se stinge, ecosistemul de pe Beakkal va avea nevoie de secole ca să se refacă.

Nu făcu nici o încercare de a părea mîhnit de această perspectivă.

De la asediu, oamenii de pe Beakkal instituiseră măsuri frenetice, arzînd junglele sau împrăstiind acizi corozivi, în încercarea de a izola molima care desfrunzea arborii. Dar nimic nu mergea. Continua să se răspîndească, să creeze metastaze pe toată planeta. Fumul se încolăcea în aer. Incendiile bîntuiau cu furie.

După aceea, rulă holoînregistrări ale Primului Magistrat implorînd ajutor, tinînd discurs după discurs sardaukarilor, toate găsind doar urechi surde. Basharul suprem Garon nu lăsa pe nimeni să scape.

După ce Shaddam încheie proiectia revoltătoare, lăsînd adunarea amutită, arhiducele Armand Ecaz ceru permisiunea de a vorbi în opozitie. Luînd în considerare tratamentul aspru pe care-l primise dizidentul. Shaddam fu surprins să vadă că apreciatul arhiduce avea curajul să ia pozitie.

Apoi împăratul își aduse aminte un raport recent, conform căruia Casa Ecaz capturase și executase în public douăzeci de „sabotori" grummanieni, membri ai unor trupe de gherilă, trimisi intenționat să

planteze stocuri false de mirodenie pentru a-i implica pe rivalii lor. Poate că nesăbuitul viconte Moritani văzuse în preocuparea lui Shaddam o ocazie să dea iar o lovitură, fără nici un pericol pentru el. Decise că voia să audă ce avea de spus arhiducele.

— Cu tot respectul cuvenit, maiestatea voastră imperială, vorbi tare, din sală, nobilul înalt, cu părul argintiu. Accept aplicarea legilor imperiale si carantina de pe Beakkal. Sunteți cea mai măreată întruchipare a justitiei în universul cunoscut. Voi însivă ati făcut Casei Ecaz un mare serviciu, Sire, cînd ne-ati apărat împotriva agresiunii grummaniene nejustificate, cu zece ani în urmă. Însă pun această întrebare ca să aveți ocazia să răspundeti direct, astfel încît stimații mei colegi din această adunare să nu aibă nici un temei să vorbească în necunostintă se cauză...

Shaddam deveni rigid, în timp ce arhiducele arătă sala cu un gest.

— Din cauza ororilor pricinuite de masinile gînditoare în timpul Jihadului Butlerian, Marea Conventie interzice toate armele biologice, la fel cum limitează folosirea armelor atomice. Poate că ati putea vorbi despre acest aspect, maiestate, pentru că unii dintre cei de aici nu înțeleg cum de ați dezlănțuit o asemenea epidemie asupra Beakkalului fără să încălcați restrictiile...

Shaddam nu putea găsi nici un cusur în felul în care arhiducele îsi formulase întrebarea. În imperiu exista o lungă traditie a dezacordului politicos si a discutiilor dintre familiile nobile, incluzînd atotputernica Casă Corrino.

— Ati înțeles gresit faptele în ceea ce priveste Beakkalul, arhiduce. Eu n-am dezlănțuit nici o epidemie pe Beakkal, cîtuși de putin. N-am făcut eu asta!

Murmurele sporiră, dar Shaddam pretinse că nu le aude.

— Dar care-i *explicatia*, Sire? insistă Armand Ecaz. Nu doresc decît să înteleg mai bine legile imperiului, ca astfel să pot servi mai bine Casa Corrino.

— Un tel admirabil, comentă Shaddam pe un ton răspicat, amuzat de formularea iscusită. După ce am primit dovezi neliniştitoare despre o rezervă ilegală de mirodenie pe Beakkal, flota mea de sardaukari se apropia, cu intentia de a impune o blocadă, pînă cînd Primul Magistrat avea să răspundă la acuzatiile împotriva lui. Totusi, populatia de pe Beakkal, cuprinsă de panică, s-a angajat într-un act de piraterie, deturnînd două nave de aprovizionare, care erau încărcate cu mărfuri contaminate şi trimise la o statie de cercetare biologică izolată, în sigurantă. *Eu* n-am avut nici o legătură cu furtul acestor nave. *Nu eu* n-am răspîndit molima. Cei de pe Beakkal au provocat singuri moartea lumii lor!

Murmure mai puternice se auziră acum în sală, cu o nuantă de incertitudine.

— Multumesc, Sire, zise arhiducele Ecaz, şi se întoarse pe scaunul lui.

Mai tîrziu, cînd iesi din Sala Oratoriului a Landsraadului, Shaddam se simti extrem de multumit de el însusi, si merse cu o elasticitate tinerească a pasilor.

Cuceritorii îi disprețuiesc pe cuceriți pentru că îngăduie să fie învinși.

ÎMPĂRATUL FONDIL AL III-LEA „VÂNATORUL"

Ix, în sfîrsit!

Camuflată pentru senzori, capsula de luptă Atreides arăta pur si simplu ca un meteor în coborîrea lui încinsă pînă la rosu. Pilotînd aparatul clandestin, sperînd că Ghilda, cu care nu reusea să comunice, își va respecta angajamentul prealabil de a le păstra secretul, Gurney Halleck setă comenzile pentru regiunile polare ale lumii-mașină.

Lîngă el, printul Rhombur stătea tăcut, amintindu-si.

Din nou acasă, după douăzeci și unu de ani. Își dorea ca Tessia să poată fi acolo, cu el...

Înainte de a părăsi transspatialul, cînd cei doi spioni se închiseseră în capsula mică de luptă, revizorul de zbor îsi luă rămas-bun.

— Ghilda e cu ochii pe tine, Rhombur Vernius, dar nu-ți putem oferi nici un ajutor... nnn... nici un ajutor *pe față.*

Rhombur zîmbise.

— Înțeleg. Dar ne puteți ura noroc.

Revizorul de zbor era surprins.

— Dacă asemenea lucruri au importanță pentru tine... nnn... atunci o să-ti urez.

Acum, cînd capsula plonja prin oceanul de aer schimbător, Gurney bombăni că prea mulți membri ai Ghildei le cunosteau identitatea si bănuiau care era misiunea lor secretă. Din cîte stia el, un angajament de confidentialitate al Ghildei nu fusese încălcat niciodată, dar puteau fi mituiti.

Mai mîndru și mai puternic decît oricînd, Rhombur încercă să-l linistească.

— Gîndeste-te cît a suferit comertul interstelar de cînd Casa Vernius a pierdut controlul planetei Ix. Crezi că Ghilda ar prefera să-i mentină pe tleilaxu la putere aici?

Cicatricea de la vita-de-cerneală a lui Gurney se înroși de furie. Cu carcasa capsulei începînd să se înfierbînte, continuă traseul de coborîre, strîngînd bara de control cu ambele mîini.

— Ghilda Spațială nu e aliata nimănui!

Chipul ca de ceară al lui Rhombur nu arătă nici o roseată de emotie.

— Dacă ar începe să dezvăluie secretele pasagerilor, credibilitatea lor s-ar destrăma...

Dădu din cap.

— Ghilda își va da oricum seama ce punem la cale, de îndată ce vor începe să transporte forțele Atreides spre Ix.

— Stiu toate astea, dar nu mă pot abtine să nu-mi fac griji. Prea multe lucruri pot să meargă prost. Am fost izolati de ducele Leto, tinuți pe Junction timp de o lună fără să putem comunica. Nu stim dacă planul se mai desfășoară cum a fost stabilit. Alergăm toți cu capul înainte în întuneric. „Omul fără griji este omul fără aspirații".

Rhombur se ținu tare, cît timp vehiculul sferic sălta și se înclina.

— Leto va face asa cum a promis. La fel si noi!

Aterizară brutal într-o zonă sălbatică izolată, la latitudinile nordice ale planetei. Capsula se opri cuibărită în movile de zăpadă înconjurată de gheață si de stîncă goală. Nedetectată... Tunelul secret de aici fusese menit pentru membrii familiei Vernius care ar fi încercat să scape de un dezastru subteran. Acum era totusi cea mai bună ocazie pentru Rhombur să intre prin efracție în lumea care-i fusese răpită.

Lucrînd împreună în noaptea rece, cei doi vizitatori clandestini demontară si rearanjară componentele capsulei lor de luptă. Părțile detasabile ale carcasei erau proiectate să fie reasamblate în diferite forme. Numeroase arme puteau fi scoase si împărtite aliaților; faguri de plastoțel erau plini de alimente ambalate.

În bezna înstelată, bărbatii asteptară într-un adăpost provizoriu, cu pereti subtiri, în timp ce Gurney plănuia drumul lung, abrupt, către subteran. Era nerăbdător să acționeze. Dacă îi plăcea să discute strategie si să cînte la baliset la castelul Caladan, fostul contrabandist era în inima lui un luptător si nu se simțea pe de-a-ntregul fericit decît dacă putea face ceva în serviciul stăpînului său — fie el Dominic Vernius, ducele Leto sau prințul Rhombur...

— S-ar putea să fiu urît, dar măcar o să trec inspectia ca ființă umană. Tu — Gurney dădu din cap, uitîndu-se la părțile de ciborg ale printului — va trebui să vii cu o poveste mai bună în cazul în care ni se pun întrebări.

— Semăn destul de bine cu un bi-ixian.

Rhombur ridică brațul stîng artificial și îsi miscă degetele mecanice.

— Dar as prefera să fiu întîmpinat drept legitimul conte Vernius.

Tot timpul pe care Rhombur îl petrecuse în exil și recenta suferintă pe care o îndurase făcuseră din

el un conducător mai bun. Acum se simtea solidar cu poporul lui, în loc să-l ia ca pe ceva de la sine înțeles. Acum voia să le cîstige respectul si loialitatea, așa cum făcuse ducele Leto cu oamenii de pe Caladan.

În vremea cînd crestea în Marele Palat, în timp ce colecționa nevinovat roci și bătea darabana de plictiseală lectie după lectie, se asteptase voios să fie următorul cap al Casei Vernius — fără să viseze vreodată că va trebui să *lupte* pentru acest rang. El, ca si sora lui, acceptase rolul pentru care se născuse.

Dar a fi conducător însemna cu mult mai mult. Iar el suferise mult ca să învete această lectie dificilă.

Mai întîi, asasinarea mamei sale, Shando — despre care acum știa că mai dăduse nastere unui copil, fiul bastard al împăratului Elrood. Apoi, după atîtia ani în care se ascunsese, Dominic Vernius comisese o sinucidere atomică, luînd cu el mai multi sardaukari. Si Kailea... împinsă la nebunie si trădare, încercînd să apuce ceea ce ea credea că îi apartine de drept.

În curînd, va fi si mai multă vărsare de sînge, cînd el si cu Gurney vor declansa o revolutie subterană si fortele Atreides vor sosi ca să-i nimicească pe invadatori. Poporul ixian va trebui să lupte din nou, si multi vor muri.

Dar fiecare strop de sînge, jură Rhombur, va fi bine cheltuit, iar iubita lui lume va fi din nou liberă.

Universul este întotdeauna cu un pas dincolo de logică.

DOAMNA ANIRUL CORRINO, jurnal personal

Castelul Caladan și cazărmile militare din apropiere zumzăiau de activitate. Soldatii Atreides făceau instructie și împachetau pentru marea expediție, nerăbdători să plece. Își curățau armele și inventariau explozivele și mașinile de asediu, pregătindu-se pentru bătălia finală.

Pentru a coordona o operațiune atît de complexă, se pregătiseră luni de zile, iar ducele Leto ordonase gărzii Casei să nu precupețească nici un efort. Îi datora atîta lucru lui Rhombur — și avea să riște tot ce era necesar.

Rhombur și Gurney puteau fi morți pînă acum. Leto nu auzise nimic, nici un cuvînt, nici un strigăt de ajutor, nici o veste de succes. Sau puteau fi deja în mijlocul unei revoluții pe cale să izbucnească. După accidentul transspațialului, cei doi agenți se evaporaseră într-o tăcere totală. Nu mai venise nici o veste de pe Ix. Chiar și așa, vom face tot ce e omenește posibil. Și vom spera...

Dar dacă Rhombur nu reusea, iar trupele Atreides erau înfrînte de tleilaxu și de sardaukarii împăratului, atunci Leto avea să sufere repercusiuni enorme aici. Caladan însuși putea să-i fie confiscat. Thufir Hawat era neobișnuit de nervos. Totuși, Leto

era complet angajat. În mintea lui, trecuse deja de punctul în care nu se mai putea întoarce. Își va asuma riscul, va arunca toate fortele în această bătălie, chiar dacă lăsa pașnicul Caladan vulnerabil pentru scurtă vreme. Era singura cale prin care îl putea repune în drepturi pe Rhombur pe Ix si putea simți din nou onoarea în inimă. Planurile mergeau ca un tăvălug irezistibil. În mijlocul miilor de decizii care trebuiau luate, Leto evită să urmărească pasii finali si se duse în schimb la docurile principale de la poalele castelului. Ca nobil conducător al Marii sale Case, avea îndatoriri domestice — mult mai plăcute, deși si-ar fi dorit ca Jessica să fie cu el.

Flota mare de pescuit se întorcea, vase care prinseseră pește în preajma recifelor în ultimele două săptămîni de vreme caniculară. O dată pe an, flota venea cu captura sezonieră de grund, un pește mic, argintiu-albăstrui, capturat cu năvodul. Ca parte a unui festival traditional, deliciosul grund era spălat și sărat, apoi gătit în cuptoare mari. Pestișorii erau puși pe mese de scînduri și oamenii se ospătau cu ei. Ducelui îi plăcea la nebunie delicatesa caladaniană, la fel de mult ca celui mai necioplit pescar.

Rhombur era și mai mare amator de grund decît Leto, iar aceasta era prima sărbătoare de felul acesta pe care prințul Ixian o pierdea, de ani de zile. Leto încercă să alunge presimtirile rele. Așteptarea îi măcinase răbdarea.

Departe de pregătirile grăbite de război, stătea la capătul unui debarcader, urmărindu-i pe primii pescari care se apropiau. Mulțimea se adunase deja pe plaja pietroasă, în timp ce negustorii și bucătarii se grăbeau să așeze în piata satului vechi mesele, ceaunele și scaunele.

Leto auzi menestrelii cîntînd pe tărm. Muzica îl făcu să zîmbească si îi aminti cît de des Rhombur si

Gurney exersaseră la baliset cot la cot, încercînd să se întreacă între ei cu versuri scandaloase si cîntece satirice.

Însă chiar cînd ducele încerca să se bucure de o clipă de pace, Duncan Idaho si Thufir Hawat îl zăriră si se apropiară prin mulțimea deasă, gălăgioasă.

— Ar trebui să ai gărzi personale cu tine în fiecare moment, domnule duce, îl avertiză mentatul.

— Trebuie să răspunzi la întrebări și să iei decizii în legătură cu armele, adăugă Duncan. Flota e programată să plece foarte curînd.

Ca maestru spadasin, avea să conducă fortele militare ale Atreizilor pe Ix, asa cum comandase lovitura împotriva Beakkalului.

În situația lui Leto, capului Casei Atreides i se cerea să evite lupta efectivă, desi si-ar fi dorit să fie în fruntea trupelor. În schimb, urmînd sfatul lui Thufir, avea să joace rolul de avangardă politică pe Kaitain, unde va face anuntul oficial care să-i explice actiunile.

— Asta este treaba unui duce, insistase mentatul cărunt.

Acum, Leto se uită în susul potecilor abrupte care duceau în vîrful stîncii. Din acest unghi, putea vedea etajele de sus ale castelului.

— Este un moment bun pentru un atac major. În timp ce Beakkal se descompune din cauza molimei aceleia îngrozitoare, Împăratul Shaddam e distras de propriile lui scheme. Îi vom zdrobi pe tleilaxu, pe Ix, înainte să-si dea seama ce facem.

— Am văzut imagini ale acelor jungle, zise Duncan. Indiferent ce scuze născoceste Shaddam, nu mă îndoiesc nici o clipă că a avut intentia să se întîmple asta.

Leto încuviintă.

— Distrugerea ecosistemului pe Beakkal merge cu mult dincolo de orice răzbunare as fi putut cere pentru crimele lor. Si totusi... situatia de pe Beakkal ne oferă nouă încă o ocazie favorabilă.

Privi primele vase mari de pescuit acostînd la docuri. O adevărată năvală de ajutoare nerăbdătoare se înghesui să apuce parîmele si să tină bine plasele cu grund.

— Am oferit un ajutor medical generos celor de pe Richese, după ce vărul meu i-a atacat. Acum este momentul să arătăm Landsraadului că Atreizii pot fi binevoitori si cu cei catre nu le sînt rude.

Zîmbi.

— Thufir, înainte ca fortele noastre principale să plece în secret pe Ix, vreau să aduni o flotă de nave de mărfuri. Dă-le o escortă militară... Eu, ducele Leto Atreides, voi trimite provizii în ajutorul planetei Beakkal, devastată de molimă, si nu cer nimic în schimb!

Duncan se arătă înspăimîntat de sugestie.

— Dar, Leto, au încercat să-i vîndă pe strămosii tăi mîrsavilor tleilaxu!

— Si avem nevoie de garda Casei ca să stea aici, să apere Caladanul cît timp fortele noastre atacă Ix, adăugă Hawat. Campania asta ne-a secat deja resursele.

— Trimite doar o escortă militară minimă,Thufir, atît cît să arătăm că sîntem seriosi. Cît despre cei de pe Beakkal, i-am pedepsit deja pentru proasta lor judecată la Monumentul de război de la Senasar. N-avem nimic de cîstigat purtînd pică unei populații întregi. Beakkalul a văzut cît de severi putem fi. Acum e timpul să le arătăm partea noastră binevoitoare. Mama mea — care nu greseste tot timpul — mi-a adus aminte că un conducător trebuie să arate compasiune în aceeasi măsură ca si fermitate.

Strînse din buze, amintindu-si discuțiile pe care le avusese cu Rhombur despre guvernare si despre felul în care deciziile politice, desi importante, trebuie puse în balanță cu nevoile cetățenilor obisnuiti.

— Tine minte ce spun, sublinie Leto, fac asta pentru oamenii de pe Beakkal, nu pentru politicienii lor. Aceasta nu este o răsplată pentru Primul Magistrat, nici nu trebuie interpretată ca iertare sau chiar acceptare a unei scuze.

Thufir Hawat se încruntă.

— Asta înseamnă că nu vrei să însotesc trupele noastre de pe Ix, domnule duce?

Leto îi zîmbi șiret bătrînului său sfătuitor.

— O să am nevoie de talentele tale diplomatice pe Beakkal, Thufir. Vor exista momente încordate cînd vei ajunge la blocada imperială. Planeta se află în carantină strictă, dar pariez că Împăratul n-a dat ordine explicite să fie distrus oricine, chiar dacă nu încearcă să aterizeze. Exploatează această zonă neclară.

Atît mentatul, cît și maestrul spadasin se uitară la el ca si cum ar fi înnebunit. Leto continuă:

— Vei atrage cu siguranță atenția sardaukarilor si poate pe a lui Shaddam însusi. De fapt, ar putea fi chiar un spectacol interesant...

Lîngă el, Duncan se însenină cînd întelese adevăratul plan.

— Desigur, o diversiune! Împăratului nu-i poate scăpa o asemenea criză. În timp ce Thufir distrage atenția blocadei imperiale, nu se va gîndi nimeni să fie atent în altă parte, și va atrage acolo toti sardaukarii. Fortele noastre vor lua pozitie pe Ix înainte ca cineva să poată trimite vesti pe Kaitain. sardaukarii de pe Ix vor acționa fără ordine. Misiunea de ajutor e doar o diversiune...

— Exact! Dar una care poate face putin bine pentru oamenii de pe Beakkal, în timp ce îmi va întări pozitia în Landsraad. După ce voi anunta sprijinul Atreides pentru operațiunea militară de pe Ix, voi avea nevoie de toti aliatii pe care-i pot aduna.

La docurile aglomerate, macarale imense scîrtîiau ridicînd din cale plasele pline cu peste. În portul de dincolo, traulerele se aliniară, așteptîndu-și rîndul; instalatiile portuare nu le puteau primi pe toate deodată. Cînd Duncan urcă în grabă panta către cazărmile gărzii Casei, Leto rămase în urmă să participe la festival. Hawat insistă să rămînă cu ducele ca gardă de corp.

Încărcătură după încărcătura de năvoade umflate, ticsite cu milioane de pestisori argintii fură urcate pe tărm. Mirosul de pește umplea aerul. Muncitori voinici răsturnau prada care se vînzolea în albii si căzi umplute cu sare si apă, în timp ce bucătarii foloseau căuse pentru a scoate pestisorii din căzi și a-i pune în ceaune clocotinde cu supă condimentată.

Leto își băgă mîinile pînă la coate într-una dintre căzi, apucînd peștii si dîndu-i mai departe ajutoarelor din lantul de oameni. Toți îi ovationară contributia. Îi plăcea grozav partea asta din treabă...

Thufir Hawat cutreiera teapăn prin multimea înghesuită, mereu în alertă în căutarea oricărui asasin care ar putea pîndi printre pescari.

Între timp, Leto stătea la o masă de scîndură întinsă afară, să se delecteze cu mîncarea delicioasă de grund. Oamenii aplaudară cînd îndesă un pumn întreg în gură, apoi se alăturară cu toții petrecerii.

Erau ultimele clipe de pace de care avea să mai aibă parte o bună perioadă de timp.

Cine stie ce rămâsită a zilei de azi va supravietui erelor de istorie umană? Ar putea fi lucrul cel mai mărunt, un obiect în aparentă neînsemnat. Și totusi. atinge cumva o coardă sensibilă și supraviețuiește pentru mii de ani.

MAICA SUPERIOARA RAQUELLA BERTO-ANIRUL,
fondatoare a Bene Gesserit

După o noapte de somn neîntrerupt în cel de-al patrulea dormitor străin, doamna Anirul se sculă din pat clătinîndu-se si se tîrî pînă la usă. Vocile o urmau ca niste umbre ascunse în capul ei. Chiar și fantoma lui Lobia se alăturase zarvei si nu-i oferea nici un ajutor, nici un refugiu.

Ce încercati toate să-mi spuneti?

Mereu vigilenta soră medicală Yohsa se apropie, cu mîinile atîrnînd pe lîngă corp, într-o pozitie echilibrată de luptă, ca s-o împiedice pe Anirul să treacă pe lîngă ea.

— Doamnă, trebuie să te întorci în pat si să te odihnești.

— N-am parte de nici o odihnă acolo!

Anirul purta o cămasă de noapte largă care-i atîrna pe pielea umedă de transpiratie, iar părul ei arămiu era zburlit în toate directiile. Riduri și umbre îi erau întipărite pe chip, în jurul ochilor injectați.

Mai devreme, sub îndrumarea frenetică a lui Anirul, servitorii mutaseră patul imens si mobila grea

dintr-o cameră în alta, căutînd un loc suficient de linistit. Dar nimic nu-i aducea alinarea.

Yohsa își păstră calmul din voce.

— Bine, doamnă. Vom căuta alt loc pentru tine...

Legănîndu-se de parcă ar fi fost gata să lesine, Anirul făcu o miscare iute, agresivă, si o îmbrînci pe sora medicală, dezechilibrînd-o. Femeia cea scundă se împiedică de o masă si lovi o vază ornamentată, costisitoare, care se sparse pe podea. Sărind peste ea, Anirul fugi pe coridorul cu plăcute de gresie, răsturnînd o tavă cu micul dejun din mîinile unei servitoare.

Alergînd frenetic, Anirul coti la un colț, picioarele goale îi alunecară pe podeaua lucioasă si se izbi de Mohiam, împrăștiind un teanc de hîrtii și foi de cristal ridulian pe care le ducea dreptvorbitoarea. Reacționînd rapid, Mohiam abandonă documentele și porni în urmărirea împărătesei, dar pierdu teren. În cîteva clipe, Yohsa, gîfiind, o ajunse din urmă.

În fata lor, Anirul, cu ochii sălbatici, deschise ușa către o scară de serviciu. Se repezi înainte, dar își prinse piciorul în tivul de la cămașa de noapte. Cu un tipăt, se rostogoli în jos pe trepte.

Cele două Bene Gesserit care o urmăreau ajunseră în fugă în partea de sus a scărilor, chiar cînd Anirul, plină de vînătăi și sîngerînd, se lupta să se ridice în picioare pe palierul de dedesubt. Mohiam coborî în grabă si îngenunche lîngă sotia împăratului. Sub pretextul că o ajută să stea drept, Cucernica Maică o apucă pe Anirul de brat și îi puse cealaltă mînă în jurul taliei, împiedicînd-o astfel să scape iarăși.

Yohsa se aplecă să-i examineze rănile.

— Prăbusirea era previzibilă de multă vreme. Și mă tem că va fi din ce în ce mai rău...

Sora medicală îi administrase deja doze din ce în ce mai mari de medicamente psihotrope puternice, încercînd fără succes să suprime furtuna Celorlalte Memorii.

Mohiam o ajută pe sora rănită să stea în picioare. Anirul arunca priviri rătăcite pe scara întunecoasă, ca un animal încolțit.

— Vocile dinăuntru nu pot fi făcute să tacă... Vor să mă alătur lor...

— Nu spune asta, doamnă.

Mohiam adăugă o formă liniștitoare de Glas, care nu păru să aibă vreun efect asupra lui Anirul. Sora medicală puse un plasture amplificator de regenerare rapidă pe fruntea rănită a lui Anirul. Împreună, o ridicară pe sotia împăratului, conducînd-o încet înapoi în camera ei.

— Le aud strigînd în capul meu, dar rostesc numai fragmente de fraze în tot felul de limbi — unele familiare, altele străine. Nu pot să-nteleg ce încearcă să-mi spună, de ce sînt atît de alarmate...

Vocea lui Anirul tremura de suferintă.

— Lobia e si ea acolo, dar nici măcar ea nu se poate ridica deasupra celorlalte ca să mă ajute.

Sora medicală turnă ceai de mirodenie dintr-un ceainic gata pregătit de pe un bufet din cameră. După ce se lăsă să cadă pe o canapea rafaelită din salon, Anirul întoarse ochii căprui spre chipul întunecat al lui Mohiam.

— Yohsa, lasă-ne singure. Trebuie să vorbesc cu dreptvorbitoarea imperială. Între patru ochi!

Sora medicală se încruntă dar, în cele din urmă, bosumflată, acceptă să le lase singure. Întinsă pe sofa, Anirul inspiră adînc, tremurînd.

— Secretele pot fi o povară atît de mare...

Examinînd-o cu atenție, Mohiam luă o înghititură de ceai de mirodenie si simti melanjul curgînd lin în conștiința ei.

— Nu m-am gîndit niciodată în felul ăsta, doamnă. Consider că e o mare onoare să mi se încredinteze informații importante.

Doamna Anirul gustă si ea din ceaiul călduț si se încruntă, ca si cum băutura ar fi conținut vreun medicament cu gust neplăcut.

— În curînd, Jessica va da nastere unei fiice care este destinată să-l poarte în pîntece pe mult-așteptatul nostru Kwisatz Haderach...

— Fie să trăiesc să văd întîmplîndu-se asta, rosti Mohiam, ca si cum ar fi murmurat o rugăciune.

Acum, Anirul părea în întregime rezonabilă, și vorbi pe un ton de conspiratie.

— Dar sînt foarte îngrijorată, în calitate de Maică Kwisatz... Numai eu văd și îmi amintesc toate aspectele programului nostru genetic. De ce sînt atît de tulburate Celelalte Memorii si de ce acum, cînd sîntem atît de aproape să ne atingem telul? Încearcă să ne avertizeze despre cine stie ce pericol iminent pentru copilul lui Jessica? Este pe cale să se întîmple un dezastru? Ori e ceva despre Kwisatz Haderach însuși?

— Mai sînt doar două săptămîni, zise Mohiam. Jessica trebuie să nască în curînd...

— Am hotărît că trebuie să i se spună măcar o parte a adevărului, ca să se poată proteja mai bine pe ea si pe copil. Jessica trebuie să-si înțeleagă destinul și importanta pentru noi toți.

Mohiam mai bău niște ceai, în timp ce încerca să-si ascundă surpriza la auzul sugestiei. Simtea multă afectiune pentru fiica ei secretă, care-i fusese mulți ani si elevă pe Wallach IX. Viitorul lui Jessica, destinul ei erau mai mărețe si decît ale lui Mohiam, și decît ale lui Anirul.

— Dar... să-i dezvăluim atît de mult, doamnă Anirul? Și vrei să-i spun eu?

— La urma urmei, esti mama ei naturală.

Da, fu de acord Mohiam, fetei trebuie să i se spună măcar o parte a adevărului. Chiar si în starea ei

chinuitoare, doamna Anirul avea dreptate în legătură cu asta. *Însă Jessica nu avea nevoie să afle identitatea tatălui ei. Asta ar fi fost prea crud.*

Există presiuni evidente cînd cineva munceste într-un mediu unde este foarte probabil să nu supravietuiască nici celei mai mici greseli.

CONTELE HASIMIR FENRING,
Recompensele riscului, scrisă în exil

În timpul călătoriei sale spre Ix, lăsîndu-l pe împărat să culeagă singur roadele problemelor politice pe care le semănase, contele Hasimir Fenring se gîndea la cele mai subtile, răutăcioase și extrem de dureroase feluri de a muri pe care i-ar fi plăcut să i le aplice lui Hidar Fen Ajidica pentru trădarea pe care-o încercase cu dansatorul-fată. Dar nici unul nu-l satisfăcea.

În timp ce dădea gărzilor semnalele potrivite si cobora spre nivelurile grotei de sub suprafata ixiană, se dojeni singur pentru că nu văzuse semnele mai devreme, ca să ia măsurile adecvate împotriva prefăcutului tleilaxu. Uneltitorul Maestru Cercetător inventase prea multe scuze de multă vreme, iar împăratul Shaddam fusese complet păcălit. Uimitor, cîțiva Maestri tleilaxu apăruseră recent la curtea de pe Kaitain, ca și cum ar fi fost locul lor acolo — iar Shaddam tolera asta.

Dar contele cunostea amarul adevăr... În ciuda a mai mult de douăzeci de ani de planificări, cercetări si finanțări excesive, proiectul Amal era un esec total.

Indiferent ce credea Ghilda, Fenring era convins că cei doi navigatori gresiseră din cauza mirodeniei artificiale, nu din cauza cine stie cărui plan imaginar al celor de pe Beakkal. În mod necugetat, Shaddam presupusese că avea deja în mînă mirodenia sintetică si actionase potrivit acestei idei. Adevărat, cea mai mare parte a dovezilor aflate la dispozitia împăratului indicau mult-asteptatul succes, dar Fenring rămînea neliniștit. În ciuda justificărilor legale cît se poate de subțiri, Marele Război al mirodeniei deteriorase grav relațiile politice cu Casele nobile. Acum o să fie nevoie de decenii ca să se refacă după toate gafele... dacă se mai puteau reface!

Poate că ar fi mai bine dacă el si cu încîntătoarea lui Margot luau măsuri să se protejeze pe ei însisi de furtuna care se apropia, lăsîndu-l pe împărat în calea lupilor. Shaddam Corrino avea să sufere pentru propriile lui greșeli; contele Fenring însă n-avea nevoie să se scufunde în abis o dată cu el...

Acum, în ușa biroului său administrativ privat, Hidar Fen Ajidica îl aștepta pe Fenring plin de mîndrie și aroganță, de parcă micul lui trup nu mai putea cuprinde buna lui părere despre sine însusi. Partea din față a halatului alb de laborator era mînjită cu dîre de culoarea ruginii.

La un gest tăios din partea Maestrului Cercetător, gărzile de sardaukari se strecurară afară, lăsîndu-l singur cu Fenring în birou. Înclestîndu-si si desclestîndu-si pumnii, contele îsi impuse să se controleze. Nu voia să-l omoare prea repede pe omuleț. Intrînd, avu mare grijă să închidă usa în urma lor.

Ajidica făcu un pas în față, cu ochii negri ca de rozătoare arzînd de o suficiență plină de trufie.

— Înclină-te în fața mea, Zoal!

Ciripi alte comenzi într-un limbaj gutural de neînțeles, apoi trecu la galach imperială.

— N-ai trimis nici o veste, și eu voi fi pedepsit pentru neglijența ta!

Fenring abia se putu stăpîni să rîdă de presupunerea bărbatului, dar făcu o mică plecăciune afectată care păru să-l înmoaie pe Ajidica. Apoi izbucni si apucă de partea din față a robei Maestrului Cercetător.

— Nu sînt dansatorul-fată! Te-am pus deja pe listă pentru moarte! Întrebarea este cum si cînd, hmmm?

Pielea cenușie a lui Ajidica deveni si mai palidă cînd își dădu seama de greseala lui îngrozitoare.

— Desigur, dragul meu conte Fenring! Vocea lui deveni răgușită pe măsură ce ministrul mirodeniei își întări strînsoarea.

— Ai... ai trecut testul meu. Sunt atît de încîntat...

Dezgustat, Fenring îl azvîrli pe jos. Cu brațele și picioarele agitîndu-se în toate direcțiile, Ajidica se prăbuși greoi pe podea. Fenring se sterse pe mînă de propria lui vestă, simțindu-se murdar după ce atinsese creatura trădătoare.

— E timpul să salvăm ce se mai poate din dezastrul ăsta, Ajidica. Poate că ar trebui să te arunc de la balconul Marelui Palat, ca oamenii să te poată vedea, hmmm?

Cu voce sugrumată, Maestrul Cercetător chemă gărzile. Fenring auzi pași sosind în fugă, dar nu se îngrijoră. Era ministrul imperial al mirodeniei și prietenul apropiat al lui Shaddam. Sardaukarii vor asculta ordinele lui. Zîmbi, cînd o idee i se contură în minte.

— Da, hmm, voi declara planeta Ix liberă în sfîrșit și voi deveni marele ei eliberator. Alături de sardaukari, voi înfiera anii de opresiune de către tleilaxu, hmm-ah, voi distruge toate dovezile cercetării voastre ilegale legate de amal, iar apoi eu — si Shaddam, desigur — vom apărea ca eroi!

Maestrul Cercetător se ridică cu chiu cu vai în picioare, arătînd ca un sobolan încoltit, cu dinti foarte ascutiti.

— Nu poti face asta, conte Fenring! Suntem atît de aproape acum! Atît de aproape! Amalul e *gata*!

— Amalul e un esec! Amîndouă testele pe transpatiale au fost niste dezastre, si poti fi recunoscător că Ghilda încă nu si-a dat seama ce-am făcut. Navigatorii nu vor putea folosi niciodată mirodenia sintetică. Cine stie ce alte efecte secundare va avea substanta ta?!?

— Absurd, amalul meu e perfect!

Ajidica băgă mîna în cutele robei, ca după o armă ascunsă. Fenring se ghemui să atace, dar savantul scoase doar o tabletă ruginie, pe care o aruncă în gură.

— Am consumat eu însumi doze extraordinare si mă simt magnific. Sunt mai puternic ca niciodată. Văd universul mai limpede...

Se plesni peste frunte atît de tare încît îi rămase o urmă pe piele.

Usa se deschise violent si un detasament de sardaukari intră pe rînd, condusi de tînărul comandant Cando Garon. Soldatii se miscau cu o gratie de animal sălbatic, mai putin ordonati ca de obicei.

— Am triplat ratiile de mirodenie pentru toți sardaukarii stationati aici, zise Ajidica. Consumă amal de sase luni. Trupurile lor sînt saturate cu el. Vezi cît de puternici arată!

Fenring cercetă fetele soldatilor imperiali. Vedea pe ele o încordare de lup, o duritate în ochii lor si un pericol latent care emana din muschii lor. Garon se înclină usor spre el, arătînd un respect minim.

— Poate că amalul a fost prea puternic pentru navigatorii testati, iar amestecul trebuia ajustat, continuă Ajidica. Sau poate că ar trebui antrenati în alt fel. Nu-i nevoie să aruncăm la cos tot progresul

nostru din cauza unor mici erori de pilotaj. Am investit prea mult. Amalul functionează. *Functionează!*

Ajidica deveni febril si nervos, ca în pragul unei crize. Cu miscări sacadate, ca paralizat, se poticni pe lîngă Fenring si-si făcu loc cu coatele printre sardaukari.

— Hai, conte, trebuie să vezi asta. Lasă-mă să te conving. Împăratul are nevoie să consume el însusi putin din produsul meu. Da, trebuie să trimitem esantioane pe Kaitain!

Ridică mîinile cînd păsi tantos pe coridor, un om mic cu iluzii de măretie.

— Nu poti întelege totul. Mintea ta e... infinit de mică.

Fenring se străduí să tină pasul, în timp ce Ajidica aproape că alerga. Soldații îi urmau în tăcere.

Nivelul principal al pavilionului de cercetări îl dezgusta întotdeauna, desi contele întelegea necesitatea cuvelor axlotl tleilaxu. Agătate de sisteme de sustinere a vietii care bolboroseau, femeile cu creierul mort zăceau ca niste cadavre — femei care nu mai erau umane, cu corpuri umflate si hrănite cu forta. Pîntece captive, abia dacă erau ceva mai mult decît niste fabrici biologice care produceau orice substante organice sau monstruozităti pe care vrăjitorii genetici le programau în sistemul lor reproductiv.

Curios, dar recipientele atasate trupurilor lor — continînd de obicei amalul pe care-l produceau — erau goale. Desi încă vii, cuvele păreau scoase din functiune. Toate, în afară de una.

Ajidica îl conduse la o tînără femeie goală, abia de curînd agătată la un sistem axlotl. Avea un aspect androgin, cu pieptul plat, cu părul scurt, negru. Ochii închisi îi erau cufundati în orbite.

— Fii atent la asta, conte. Foarte sănătoasă, foarte potrivită. Va produce bine pentru noi, desi încă îi

reconfigurăm uterul pentru a produce compusii necesari obținerii de precursor al amalului. Apoi, putem lega celelalte cuve la ea si putem produce mai mult...

Fenring nu găsea nimic erotic la grămada neajutorată de carne, atît de diferită de frumoasa lui soție pe cît putea fi o femeie.

— De ce e atît de specială?

— Era o spioană, conte. Am prins-o băgîndu-și nasul în treburile noastre, deghizată în bărbat.

— Sunt surprins că nu se deghizează si nu se ascund toate femeile de pe-aici...

— Aceasta era o Bene Gesserit!

Fenring nu-si putu ascunde uluirea.

— Comunitatea stie despre operatiunile noastre de-aici?

Lua-o-ar naiba pe Anirul! Ar fi trebuit s-o omor...

— Vrăjitoarele au o oarecare bănuială despre ce punem la cale. De aceea, nu avem prea mult timp.

Ajidica își frămînta mîinile.

— Vezi, nu mă poti executa acum. Nu vei îndrăzni să opresti toată munca asta. Împăratul trebuie să-și aibă amalul. Putem să ne rezolvăm micile neînțelegeri mai tîrziu.

Fenring înăltă din sprîncene.

— Numesti distrugerea unui întreg transspațial si pierderea tuturor pasagerilor o „mică neîntelegere"? Zici că ar trebui să uit pur si simplu de tentativa de asasinat a dansatorului-față asupra mea? Hmmm?

— Da! Da, asa zic! În schema întregului univers, asemenea evenimente sînt nesemnificative.

În ochii omuletului sclipea nebunia.

— Nu te pot lăsa să-mi faci probleme acum, conte Fenring. Importanta muncii mele e mai presus de tine, de Casa Corrino sau de imperiul însusi. Am nevoie doar de încă putin timp...

Fenring se întoarse, cu intenția de a da ordine sardaukarilor — dar văzu o lucire ciudată în ochii lor cînd se uitau la Ajidica, un devotament plin de zel care-l uimi. Dintre toate lucrurile, nu bănuise niciodată că loialitatea sardaukar*ilor* ar putea fi pusă la îndoială. Acesti oameni erau evident dependenti de mirodenia sintetică, trupurile lor plesneau de puterea melanjului artificial. Le spălase si lor creierele, Maestrul Cercetător?

— N-o să te las să mă opresti!

Amenintarea lui Ajidica era limpede.

— Nu acum!

În pavilionul de cercetare, lucrătorii tleilaxu îi observară si se apropiară. Unii dintre ei puteau fi la fel de bine dansatori-fată. Lui Fenring i se strînse stomacul si, pentru prima oară în întreaga lui viată, simti strînsoarea rece a fricii adevărate.

Era singur aici!

De-a lungul anilor, minimalizase capacitătile lui Ajidica, dar acum vedea că Maestrul Cercetător reusise să pună la cale un plan uluitor. Înconjurat, Fenring îsi dădu seama că s-ar putea să nu mai scape niciodată viu de pe această planetă.

Asteptarea... Timpul trece încet, mai mult decît o viată, se pare. Cînd se va sfîrsi cosmarul nostru? Fiecare zi abia se tîrăste, si totusi speranta dăinuie...

C'TAIR PILRU, fragment din jurnalele lui secrete

Omul-masină stătea lîngă rămăsitele unei fabrici de arme ixiene. De-a lungul deceniilor de ocupatie tleilaxu, liniile de asamblare care produceau mașinării complexe si minuni tehnologice fuseseră prost întretinute, abandonate sau folosite în alte scopuri. Invadatorii nu erau destul de pricepuți ca să mențină sistemele sofisticate funcționînd lin, iar muncitorii ixieni iscusiți rezistau pasiv, în orice fel.

Doar cu cîteva zile în urmă, ultimele stații care huruiau și vibrau de pe linia de productie se gripaseră. Motoarele scoseseră fum, componentele se topiseră si se spărseseră. În timpul situației de urgență, muncitorii se mulțumiseră să privească.

Lumea subterană alunecase încet în dezordine si ruină. Tehnicienii de la reparații scoseseră fără tragere de inimă componentele liniei de asamblare distruse, dar stăpînii tleilaxu nu aveau piese de schimb. Muncitorii de la celelalte masini încercau să pară ocupați, în timp ce gărzile de sardaukari la pîndă și Maestrii tleilaxu îi urmăreau îndeaproape. Capsulele de supraveghere pluteau pe deasupra, căutînd orice lucru iesit din comun.

Prințul Rhombur se ascundea în văzul tuturor. Stătea ca o statuie în fața instalației pline de freamăt. Muncitorii ixieni îi aruncau o privire, apoi întorceau privirea fără să vadă, fără să recunoască. Anii de oprimare le înăbușiseră mintea și simțurile.

Chipul plin de cicatrici și calota craniană metalică erau expuse, ca niște însemne de onoare. Pielea sintetică de pe membrele artificiale fusese jupuită pentru a dezvălui scripetii, piesele electronice și amplificările mecanice, o mai bună aproximare a monstruozităților stîngace numite bi-ixieni. Gurney chiar îl murdărise. Cîtă vreme Rhombur nu putea pretinde că este complet uman, se *putea* deghiza în ceva mult inferior față de ceea ce era.

Fum încărcat cu substanțe chimice se scurgea către tavanul cavernei, unde schimbătoarele de aer absorbeau și filtrau particulele. Dar nici cea mai bune sisteme de purificare nu puteau înlătura urmele de oameni nevinovați trăind în frică.

Ochii lui Rhombur, atît cei reali cît și cei sintetici, examinau totul în jurul lui. Simțea repulsie, greață și mînie la vederea ruinei acestui oraș cîndva minunat, și abia dacă mai putea să îndure. Cu ora zero a sosirii forțelor Atreides apropiindu-se vertiginos, spera să poată sădi semințele revoluției destul de repede ca să conteze.

Cînd începu să se miște, Rhombur făcu pași lenți, smuciți, umblînd fără țintă ca unul dintre bi-ixienii reanimați ai tleilaxu. Își croi drum pe sub o streașină umbroasă, în spatele fabricii dărîmate.

Neobservat printre echipele de lucru și soldați, Gurney Halleck îi făcu semn. Alături de bărbatul cu cicatrice de viță-de-cerneală stătea umbra slăbită a cuiva pe care Rhombur si-l amintea din copilăria lor împărtășită. Uimit de înfățișarea dezolantă a bărbatului, șopti:

— C'tair Pilru!

Acesta fusese cîndva un tînăr plin de viață. cu ochii negri și scund, ca și fratele lui geamăn, D'murr. Într-un fel însă, schimbarea lui C'tair părea si mai înfiorătoare decît modificările navigatorului. Ochii erau grei de oboseală si cufundati în orbite; părul negru atîrna în șuvite nespălate.

— Prințe...?

Glasul îi era șoptit si nesigur. Suferise prea multe halucinații și visuri sfărîmate. Îngrozit să vadă schimbările teribile ale moștenitorului Casei Vernius, C'tair părea gata să se prăbusească.

Gurney îl strînse de brat ca într-o menghină.

— Fiți atenți, amîndoi. Nu trebuie să atragem atenția asupra noastră. Nu putem îndrăzni să stăm prea mult aici, la vedere.

— Eu... am un loc, zise C'tair. Cîteva locuri.

— Trebuie să răspîndim vestea.

Rhombur vorbea cu voce joasă, hotărîtă.

— Anunță-i pe cei care au renunțat si pe cei care au păstrat o scînteie de sperantă în toti acești ani. Vom apela chiar și la ajutorul suboizilor. Spune tuturor că printul de pe Ix s-a întors. Libertatea nu mai este o speranță neverosimilă — vremea a sosit. Să nu existe nici o îndoială: sîntem pe cale să recucerim Ix!

— E foarte periculos pentru oricine să rostească asemenea lucruri cu voce tare, printe, îl avertiză C'tair. Oamenii trăiesc în teroare.

— Transmite vestea oricum, chiar dacă îi face pe monștri să mă caute. Oamenii mei au nevoie să știe că m-am întors si că lungul cosmar întunecat de pe Ix se va sfîrși curînd. Spune-le să fie gata! Fortele ducelui Leto vor sosi în scurt timp...

Rhombur întinse un brat artificial puternic si-l îmbrățișă pe luptătorul pentru libertate, atît de slăbit.

Chiar si pentru senzorii nervosi stîngaci ai printului. C'tair părea scheletic. Spera că Leto nu va întîrzia.

A face un sport din război înseamnă un pas spre sofisticare. Cînd guvernezi oameni cu temperament militar, trebuie să înțelegi nevoia lor pasionată de război.

BASHARUL SUPREM ZUM GARON,
Comandantul sardaukarilor imperiali

În ziua plecării către Ix, trupele Atreides se îndreptară spre navele lor cu un aer de euforie. Dar realitatea războiului avea să se instaleze curînd.

Maestrul spadasin Duncan Idaho si mentatul Thufir Hawat îl însoțeau pe Leto cînd acesta se urcă în vîrful unui turn care domina terenul spatioportului, ca să țină un discurs. Caladan nu mai asistase la o asemenea adunare de la fatala procesiune a iahtului aerian. Sir după șir de nave militare luceau în soarele de dimineată. Îmbrăcați în uniforme, aprig de loialii soldați Atreizi stăteau aliniați, o mare de oameni gata să urce în transportoare, distrugătoare, monitoare și crucisătoare de luptă.

Timp de peste două decenii, uzurpatorii tleilaxu și aliații lor sardaukari se baricadaseră pe Ix. Multi spioni muriseră încercînd să ajungă înăuntrul acelei lumi — și dacă Rhombur si Gurney fuseseră capturați si torturati, atacul Atreizilor putea să-si fi pierdut elementul de surpriză. Leto știa că putea pierde totul în această aventură riscantă, dar nici nu se gîndea să anuleze atacul. Nici măcar o clipă...

Sub comanda separată a lui Hawat, optsprezece nave de aprovizionare erau gata să plece cu o mică escortă militară. Miscarea îndrăzneată a mentatului va fi cea evidentă, însă doar o diversiune. Flota lui de ajutoare va apărea între Beakkal si statia de transfer Sansin, unde vor transmite oferta umanitară a lui Leto. Probabil că ofiterii sardaukari din blocadă vor trimite mesaje împăratului si, ca urmare, Shaddam își va concentra atenția asupra lumii aflate în carantină. Armata imperială va fi atrasă acolo. Între timp, fără îndoială, delegatii Landsraadului din Sala Oratoriului vor ridica în slăvi generozitatea ducelui Atreides...

Cam în același timp, atacul lui Duncan Idaho va izbi planeta Ix ca un baros.

Mulțimile de pe cîmpul de aterizare împingeau panglicile întinse de-a lungul perimetrului, fisii colorate care filfîiau în adierea usoară. Oamenii ovationau si fluturau stegulete în verde si negru, purtînd stema soimului heraldic, străvechiul sigiliu al Casei Atreides.

Iubite, sotii si mame strigau către soldatii adunați pe cîmp, încurajîndu-i. Într-un val de agitatie, multi dintre tineri alergau înapoi la bariere pentru săruturi de rămas-bun. Deseori, nici măcar nu conta dacă le cunoșteau pe femeile drăgute venite să-i conducă; era doar o asigurare că îi păsa cuiva de siguranta lor si că le doreau binele.

Ducele Leto nu se putea stăpîni să nu se gîndească la Jessica, despărtită de el de luni de zile, trăind în lux la palatul imperial. Foarte curînd. va da naștere copilului lui, si dorea să fie cu ea. Acesta era principalul avantaj al faptului că mergea pe Kaitain...

Leto avusese mare grijă să se îmbrace într-un costum stacojiu de matador, asemănător cu cel pe care tatăl lui îl purtase cu atîta mîndrie la luptele de tauri.

Era un simbol semnificativ, unul usor de recunoscut pentru cetățenii de pe Caladan. Cînd Leto purta rosu, mulțimea nu vedea un ecou al vărsării de sînge (de la care Ducii Roșii Atreizi își trăseseră apelativul cu multă vreme în urmă), ci al ceremoniilor fastuoase și al gloriei.

Rampele de îmbarcare se deschiseră si subcomandanții strigară oamenilor lor să se alinieze. Un detașament izbucni într-un cîntec de bătălie familiar, al Atreizilor. În timp ce răcneau fals într-o adevărată babilonie, alți soldați preluară refrenul și în curînd toți oamenii în uniformă se alăturaseră corului, într-o celebrare răsunătoare a sfidării, a hotărîrii și a dragostei pentru ducele lor.

Cîntecul se încheie și, chiar înainte ca primele rînduri să înceapă să se îmbarce în navele de război, Leto păși pe marginea turnului. Trupele tăcură, asteptînd discursul de despărțire.

— În revolta de pe Ecaz, cu multi ani în urmă, ducele Paulus Atreides a luptat alături de contele Dominic Vernius. Acești mari oameni au fost eroi de război si prieteni apropiați. A trecut mult timp de atunci si multe tragedii s-au întîmplat, dar nu trebuie să uităm niciodată un lucru: *Casa Atreides nu-si abandonează prietenii!*

Un val de aclamatii străbătu multimea. În alte împrejurări, populației de rînd poate că nu i-ar fi păsat de familia renegată. Pentru oamenii obisnuiti de pe Caladan, Ix era o lume îndepărtată pe care nu o vor vizita niciodată, dar îl primiseră pe prințul Rhombur în inima lor.

— Soldații noștri vor recuceri căminul ancestral al Casei Vernius. Prietenul meu, prințul Rhombur, va salva poporul ixian si îi va reda libertatea!

Pe Caladan si pe multe alte planete imperiale, oamenii învățaseră să-i urască pe tleilaxu. Ix era fără

îndoială exemplul ce mai odios al ticălosiei lor, dar mai erau numeroase alte exemple. De secole, piticii scăpaseră usor cu prea multe, si acum era momentul să li se administreze justiția Atreides.

Leto continuă:

— Nu noi alegem cînd să fim morali, cînd să urmăm drumul drept si să-i ajutăm pe altii care au nevoie de noi. De aceea l-am trimis pe mentatul meu, Thufir Hawat, într-o misiune separată...

Cuprinse cu privirea multimea.

— Nu cu multă vreme în urmă, a trebuit să luăm măsuri severe împotriva Primului Magistrat de pe Beakkal — dar acum, cînd oamenii de pe Beakkal suferă din cauza unei epidemii teribile care le devastează planeta, ar trebui să-i ignorăm pur și simplu pentru că am avut un conflict cu guvernul lor?

Ridică pumnul în aer.

— *Eu zic că nu!*

Oamenii ovaționară din nou, desi de data asta ceva mai putin entuziast.

— Alte Case Mari sînt multumite să vadă populatia de pe Beakkal murind, dar Casa Atreides va contesta blocada imperială si va oferi ajutoarele de care este mare nevoie, exact asa cum a făcut si pentru Richese.

Coborî vocea.

— Am vrea ca si altii să facă acelasi lucru pentru noi, nu-i asa?

Leto avea încredere că întelegeau principiul si optiunea lui. După ce își întărise pozitia în Landsraad cu răspunsul său agresiv la insulta initială a Beakkalului, arătase o latură compătimitoare, ajutînd victimele de pe Richese. Acum va dovedi puterea inimii sale. Își aminti un citat din Biblia Catolică Portocalie: „E usor să iubesti un prieten si greu să iubesti un dusman".

— Voi pleca singur direct către Kaitain, unde voi vorbi cu vărul meu, Împăratul, si voi tine un discurs oficial în fata Landsraadului.

Făcu o pauză si simti emotia revărsîndu-i-se pe dinăuntru.

— O voi vedea de asemenea pe iubita mea Jessica, pe cale să dea nastere primului nostru copil...

Izbucniră strigăte si fluierături; steguletele Atreides fluturară. Oamenii îl percepeau de mult pe ducele lor si activitătile lui de la castelul Caladan ca pe niste mituri și legende. Oamenii de rînd aveau nevoie de asemenea imagini.

În final, ridică o mînă în semn de binecuvîntare, iar vuietul multimii si al soldaților aproape că-l asurzi. Lîngă el, pe turnul de observatie, Duncan și Thufir urmăriră soldatii mărsăluind în rînduri perfecte îmbarcîndu-se pe navele repartizate lor. Un asemenea spectacol militar l-ar fi impresionat chiar si pe Shaddam însusi.

Leto simti o căldură interioară cînd valurile de încredere si de sperante din partea oamenilor lui ajunseră pînă la el. Jură să nu-i dezamăgească.

Chipul imperiului era pe cale să se schimbe.

Omul care vede un prilej favorabil si nu face nimic, doarme cu ochii deschisi.

Înțelepciune fremena

Întors acasă, pe Giedi Prime, Glossu Rabban era încîntat să fie la comanda fortăretei Harkonnen. Din cetatea înaltă, cu ziduri de piatră, putea să dea ordine servitorilor, să-si anunte propriile lui spectacole de gladiatori și să tină populatia sub control ferm. Era privilegiul lui, ca nobil din Landsraad. Si mai bine, n-avea nici un mentat viclean care să-i sufle în ceafă si să-l critice pentru tot ce încerca să facă. Piter de Vries îsi juca jocurile lui de spion diplomatic pe Kaitain, iar unchiul lui Rabban rămăsese pe Arrakis să monitorizeze operatiunile complexe cu mirodenie, sub amenintarea inspectiilor si reviziilor CHOAM. Ceea ce lăsa Bestia singură, si la conducere. Tehnic, era na-baron, moștenitorul prezumtiv al Casei Harkonnen, desi baronul amenintase deseori că se va răzgîndi si-i va ceda controlul tînărului Feyd-Rautha. În afară de cazul în care găsea o cale să se dovedească de neprețuit...

Se afla în aripa estică a fortăretei, la tarcurile animalelor, unde duhoarea cîinilor de vînătoare atîrna densă si sălbatică pe coridoare — blană udă si sînge, salivă si fecale, îngrămădite si învechite, în timp ce animalele se zbăteau în îngrăditurile lor din gropile

de sub pasarelă... Cu ochii negri lucind, cîinii se luptau pentru o licărire de lumină a zilei sau o fărîmă de carne proaspătă, repezindu-se la dusmani imaginari cu coltii lor lungi. Ca mascul alfa al haitei, Rabban mîrîi la cîini, răsfrîngîndu-si buzele groase ca să scoată la vedere dintii albi, inegali.

Ghemuindu-se, întinse mîna într-o cuscă de la marginea pasarelei si scoase un iepure simian agitat. Ochii creaturii erau imensi si rotunzi, urechile moi. Coada agătătoare zvîcnea, ca și cum s-ar fi temut pentru viața lui și totusi tînjea după afectiune. Degetele puternice ale lui Rabban apucară cutele de piele moale și blană caldă atît de strîns, încît creatura începu să tremure. O ridică în sus, lăsînd cîinii să vadă îmbucătura de carne.

În cotetul din groapă, animalele începură să latre și să mîrîie, sărind cît mai sus. Ghearele lor se agățau pe peretii vîscosi de piatră, dar cîinii cădeau aproape de marginea țarcului. Creatura îmblănită din mîna lui Rabban tresărea si dădea din picioare, încercînd să scape de coșmarul fălcilor care se repezeau la ea.

O voce îl întrerupse din spate, șocant de aproape:

— Îti păstrezi imaginea, Bestie?

Întreruperea îl făcu să tresară atît de puternic încît, din neatentie, desfăcu mîna. Iepurele simian căzu zbătîndu-se către groapă. Un cîine care tocmai sălta — un Bruweiler mare, cenusiu — îl înhață din aer si sfîsie fărîma de mîncare în fîsii însîngerate înainte ca victima condamnată să poată scoate măcar un tipăt.

Rabban se răsuci, văzîndu-l pe vicontele Hundro Moritani, brunet si cu ochi arzători, stînd în spatele lui. Mîinile osoase erau proptite în pantalonii de călărie din zale; epoleti lati sclipeau pe haina lui sîngerie, făcută din solzi mătăsosi suprapusi.

Înainte ca Rabban să poată îngă[illegible] căpitanul Kryubi, căpitanul gărzii Casei Ha[illegible] intră în pas grăbit, urmat de un aghiotant [illegible] tisare agitată, care purta de asemenea epoleți [illegible] însemnul de pe rever al Casei Moritani.

— Scuzati-mă, stăpîne Rabban, vorbi Kryubi, cu răsuflarea tăiată. Vicontele a intrat fără permisiunea mea. În timp ce încercam să aflu unde sînteti, el...

Conducătorul grummanian se multumi să zîmbească.

Rabban îi făcu semn lui Kryubi să tacă.

— Ne vom ocupa de asta mai tîrziu, căpitane, *dacă* totul se dovedeste o pierdere de vreme.

Simtindu-se usor în dezavantaj, întoarse umerii lati si-l privi pe Moritani drept în ochi.

— Ce vrei?

Din punct de vedere tehnic, vicontele îl întrecea în rang în Landsraad, iar omul îsi dovedise deja temperamentul răzbunător împotriva Casei Ecaz, ca si împotriva maestrilor spadasini de pe Ginaz.

— Vreau să-ti ofer o sansă de a mi te alătura într-un joc strategic plăcut...

Încercînd să-si recapete calmul, Rabban apucă un alt iepure simian din cuscă. Tinu creatura de ceafă în asa fel încît, indiferent cum flutura din coada agătătoare, să nu-l poată prinde pe Rabban de încheietura mîinii.

— M-am gîndit că numai Casa Harkonnen ar putea aprecia ironia la fel de mult ca mine, continuă Moritani. M-am gîndit, de asemenea, că ai fi dispus să te folosesti de ocazia pe care ne-a oferit-o proasta planificare a ducelui Leto...

Rabban legănă iepurele deasupra tarcului cîinilor. Acestia săreau si mîrîiau, încercînd să ajungă la delicatesa atîtătoare, dar Bestia o tinea prea departe pentru ei. Iepurele îngrozit, care se zvîrcolea, se scăpă

pe el, si un șuvoi de urină stropi tarcul, dar pe cîini nu păru să-i deranjeze. Cînd Rabban simți că micul animal atinsese culmea spaimei, îl aruncă dezgustat la cîini.

— Atunci explică, astept. Ce-are Casa Atreides de-a face cu asta?

Vicontele înăltă din sprîncenele stufoase.

— Cred că-l iubesti pe ducele Leto Atreides chiar mai puțin decît mine...

Rabban se încruntă.

— Orice neghiob știe atîta lucru!

— Chiar în acest moment, ducele Leto este în drum spre Kaitain. E programat să vorbească în fata Landsraadului.

— Așa? Te astepti de la mine să mă reped pe Kaitain pentru un scaun în fată?

Vicontele zîmbi răbdător. ca un părinte asteptînd ca un copil să înteleagă o problemă.

— Mentatul lui, Thufir Hawat, a plecat, după cît se pare, să ducă ajutoare pe Beakkal. *Și* — Moritani ridică degetul arătător — fără zarvă, Leto a trimis practic toate trupele si navele Casei Atreides într-o misiune militară secretă.

— Încotro? Cum ai aflat despre asta?

— Am aflat, Rabban Bestia, pentru că nu poti pune în miscare o fortă de mărimea asta, umplînd atîtea nave ale Ghildei, fără să atragi atentia pînă si celui mai incompetent dintre spioni.

— În regulă, zise Rabban.

Rotitele din mintea lui se învîrteau, dar nu găsi nici un punct de sprijin.

— Deci ai aflat despre asta. Unde se duc trupele de asalt ale Atreizilor? Este Giedi Prime în primejdie?

— O, nu Giedi Prime... Casa Atreides este prea civilizată pentru o actiune pe sub mînă ca asta. De

fapt, nu mă preocupă tinta lor, atîta timp cît nu sîntem noi sau voi.

— Atunci ce-mi pasă?

— Rabban, dacă faci socotelile corect, îți vei da seama că aceste miscări atente si coordonate ale Atreizilor lasă iubitul Caladan al lui Leto protejat doar de un schelet de armată. Dacă aplicăm o lovitură militară concentrată acum, îl putem lăsa fără căminul său ancestral.

Iepurii simieni din cuscă chităiau si se vînzoleau, iar Rabban izbi reteaua de bare, dar asta nu servi decît să le mărească agitatia. Kryubi stătea mai în spate, cu mustața subtire încretindu-i-se în timp ce strîngea din buze, gînditor. Căpitanul gărzii nu avea să vorbească sau să ofere sfaturi tactice decît dacă Rabban i-o cerea în mod explicit.

Aghiotantul cu aer nervos se duse în grabă lîngă Moritani.

— Domnule viconte, stiti că nu e un lucru întelept... Atacarea unei planete fără un avertisment corect, fără a anunta mai întîi o dispută în fața Landsraadului si fără a provoca în mod oficial o Casă nobilă inamică este strict împotriva regulilor kanly-ului. Stiti formalitătile la fel de bine ca oricine, domnule. Sunteti...

— Taci, i-o reteză vicontele fără să ridice vocea nici măcar putin. Aghiotantul îsi închestă gura cu un plescăit perceptibil. Dar Rabban ar fi vrut să audă răspunsurile la obiectiile aghiotantului, pentru că bărbatul cel agitat ridicase întrebări pe care el însusi nu voise să le pună, de teamă să nu pară las.

— Îmi dai voie? întrebă Moritani, și băgă mîna în cusca cu iepuri.

Apucă o minge zvîrcolitoare de blană si o tinu sus deasupra gropii.

— Interesant. Pui vreodată pariu pe care cîine va prinde prada?

Rabban dădu din cap.

— Asta-i doar hrănire...

Vicontele nu obiectă. Din nou, Bruweilerul cel mare sări mai sus decît însoțitorii lui și apucă iepurele din aer.

Rabban se hotărî să aleagă acel cîine agresiv și să-i dea drumul la următorul spectacol de gladiatori.

— Regulile sînt pentru bătrîni care preferă să meargă pe jos prin făgasele de roți ale istoriei, zise vicontele.

El atacase cu brutalitate pe străvechiul său rival, Casa Ecaz, acoperind cu bombe întreaga peninsulă pe care se afla capitala, omorînd-o pe fiica cea mai în vîrstă a arhiducelui și reaprinzînd o vrajbă care mocnea de generații.

— Într-adevăr, si ai avut parte de ani întregi de sancțiuni imperiale pentru încălcarea regulilor, precizâ Rabban. Trupele de sardaukari au fost detașate pe lumea ta, comerțul s-a întrerupt...

Stăpînului de pe Grumman nu părea să-i pese nici cît negru sub unghie.

— Da, dar acum s-a terminat totul.

Cu ani în urmă, cînd ducele Leto încercase să medieze o pace între Moritani și Ecaz, s-ar fi putut chiar logodi cu o fiică a arhiducelui la un moment dat. Dar răzbunarea nu conta atît de mult pentru propunerea lui Moritani, cît exploatarea unei ocazii.

— Totusi, îmi este interzis să deplasez multi soldați, din cauza restricțiilor lui Shaddam. Am adus cîti am putut strecura, fără prea multe necazuri, pe sub nasul observatorilor...

— Aici? Pe Giedi Prime?

Rabban era alarmat.

— Doar o vizită de prietenie.

Moritani ridică din umeri.

— Mi-a trecut prin minte, totuși, că Harkonnenii pot lansa cîte forte militare doresc, fără cercetări suplimentare. Așa că te întreb acum: vrei să mi te alături în această initiativă îndrăzneață?

Rabban trase adînc aer în piept, redus la tăcere din cauza șocului. Kryubi se muta nelinistit de pe un picior pe altul, dar nu spuse nimic.

— Vrei ca trupele Harkonnen să ti se alăture? Grummanienii si Harkonnenii să atace Caladan...

— În acest moment, Caladanul este aproape complet lipsit de apărare, îi aminti Moritani. Potrivit rapoartelor noastre de informatii, au rămas doar cîțiva tineri si bătrîni cu arme mici. Dar trebuie să actionăm rapid, pentru că Leto n-o să-si lase usile larg deschise prea multă vreme. Ce-ai de pierdut? Hai să mergem!

— Ducele Leto s-ar putea să conteze și el pe regulile kanly-ului, de care sînt legate toate Casele, domnule, rosti Kryubi cu voce seacă. Formalitățile trebuie respectate.

Aghiotantul cel nervos îsi îndreptă insigna de pe rever și își imploră stăpînul:

— Domnule viconte, acțiunea asta e prea pripită. Vă implor să vă mai gîndiți...

Cu o miscare tăioasă si răutăcioasă a umărului, Hundro Moritani îsi izbi propriul aghiotant, trîntindu-l peste margine, jos, în țarcul din groapă. Spre deosebire de iepuri, aghiotantul avu timp să strige cînd îl atacară cîinii. Grummanianul îi zîmbi lui Rabban.

— Uneori, cineva trebuie să actioneze pe neasteptate pentru a-si asigura cel mai mare beneficiu...

Dedesubt, aghiotantul încetă să se mai zbată, iar animalele flămînde îi sfîsiară trupul. Rabban auzi sunetul umed al sfîșierii cărnii, trosnetele ascutite ale

oaselor de la picioare, sparte pentru măduva proaspătă, fierbinte...

Rabban încuviință încet, amenințător.

— Caladan va fi al nostru... Îmi place cum sună asta!

— Sub ocupație combinată, adăugă Moritani.

— Da, desigur. Si cum propui să ne apărăm trofeul, o dată ce-l luăm? De îndată ce se întoarce ducele, își va avea armata — presupunînd că n-o pierde pe undeva...

Moritani zîmbi.

— Pentru început, ne asigurăm că nici un mesaj nu pleacă de pe Caladan. După ce trupele noastre au succes, restricționăm transporturile cu naveta spre si dinspre orice transspatial care soseste.

— Si aranjăm o petrecere surpriză pentru ducele Leto cînd se întoarce! exclamă Rabban. Îl prindem în ambuscadă chiar cînd aterizează!

— Exact. Putem pune la punct amănuntele împreună. S-ar putea să fie nevoie să aducem întăriri după aceea, o forță completă de ocupație. pentru a supune populația...

Grosolanul mostenitor Harkonnen strînse buzele groase într-o linie fermă. Ultima oară cînd luase lucrurile în propriile mîini, se prăbușise pe Wallach IX cu singura non-navă existentă. Încercase să atace îngîmfatele vrăjitoare Bene Gesserit care-l contaminaseră pe baron cu boala lor. În acel moment, Rabban crezuse că unchiul lui avea să fie mîndru de el pentru că acționase independent. În schimb, planul mersese prost, iar nava nepretuită fusese pierdută...

De data asta totusi, stia că unchiul lui n-ar fi ezitat, dacă i s-ar fi oferit o asemenea ocazie de a da lovitura împotriva dusmanilor de moarte ai Casei Harkonnen. Prudent, îl cercetă cu atentie pe viconte.

Căpitanul Kryubi încuviință din cap tăcut, dar după ce se gîndise bine.

— Cîtă vreme folosim nave fără însemne, viconte, zise Rabban. O să le facem să arate ca o mare delegație comercială sau cam așa ceva... orice, în afară de o forță militară.

— Nu esti prost, conte Rabban. Cred că vom lucra bine împreună.

Rabban radie la auzul complimentului. Spera ca decizia lui temerară să-i arate unchiului său cît de deștept era, de fapt. Bestia.

Își strînseră mîinile pentru a pecetlui înțelegerea. Dedesubt, zgomotele hrănirii se stinseră, iar cîinii musculoși și zbîrliți se uitară în sus din tarc, sperînd să mai primească ceva.

Cunoașterea mărește povara unei persoane, sau ignoranta? Fiecare dascăl trebuie să se gîndească la aceasta întrebare înainte de a începe să transforme un elev.

DOAMNA ANIRUL CORRINO, jurnal privat

Sub un alt apus splendid de soare, Mohiam se furisă în spatele lui Jessica, care stătea lîngă un mic bazin dintr-o grădină ornamentală. Pentru o clipă lungă, dreptvorbitoarea își observă fiica secretă. Tînăra îsi purta bine sarcina avansată, acomodîndu-se cu noua stîngăcie a trupului său. Copilul se va naste în curînd.

Jessica întinse mîna să învîrtă degetele în bazin, tulburîndu-si imaginea reflectată. Vorbi dintr-un colt al buzelor:

— Trebuie să fiu foarte distractivă, Cucernică Maică, ca să stai acolo si să te uiti la mine.

Mohiam își încreti buzele într-un mic zîmbet.

— Mă asteptam să simti că sînt aici, copilă. La urma urmei, cine te-a învătat să observi lumea din jurul tău?

Veni pînă la marginea bazinului si scoase un cristal de memorie.

— Doamna Anirul mi-a cerut să-ti dau asta. Sunt anumite lucruri pe care ar vrea să le stii.

Jessica luă obiectul lucitor, îl examină.

— Doamna se simte bine?

Tonul lui Mohiam era precaut.

— Cred că starea ei se va îmbunătăți considerabil, o dată ce se va naste fiica ta. Este foarte preocupată de copil, si asta îi provoacă multă neliniste.

Jessica întoarse capul, temîndu-se că Mohiam i-ar putea vedea roșeata.

— Nu înteleg, Cucernică Maică. De ce-ar fi copilul concubinei unui duce atît de important?

— Vino undeva, unde să ne putem aseza... Singure.

Se îndreptară către un carusel cu energie solară, pe care un împărat anterior îl instalase pentru propria lui distracție.

Jessica purta o rochie de gravidă în culorile Atreizilor, care-i aminteau de Leto. Schimbările corpului datorate sarcinii dezlănțuiseră în ea multe emoții contradictorii, dispozitii schimbătoare pe care abia le putea controla, chiar și cu antrenamentul ei Bene Gesserit. În fiecare zi, își revărsa gîndurile iubitoare în jurnalul de pergament legat pe care i-l dăduse Anirul. Ducele era un bărbat mîndru, dar Jessica stia că îi e dor de ea.

Mohiam luă loc pe bancheta aurită a caruselului, iar Jessica se aseză lîngă ea, încă tinînd în mînă cristalul de memorie. Activat de greutatea lor, mecanismul începu să se rotească încet. Jessica urmări privelistea schimbătoare a grădinii pe măsură ce trecea prin fata ei. Pe un stîlp din apropiere, înfășurat cu bougainvillea, se legăna un licuriglob care se aprinse, deși soarele nu coborîse încă sub linia orizontului.

De la sosirea ei pe Kaitain, în special de la isprava surpriză a lui Tyros Reffa din fata lojii imperiale, Jessica fusese urmărită continuu de paznice Bene Gesserit mereu prezente. Desi nu dădea nici un semn

de iritare, Jessica nu putea să nu observe protectia lor grijulie.

De ce sînt atît de specială? Ce vrea Comunitatea cu copilul meu?

Jessica răsuci în mîini cristalul de memorie. Era octogonal, sclipind cu fatete violete. Mohiam scoase un cristal însoțitor și-l ținu în palmă.

— Dă-i drumul, copilă. Activează-l!

Jessica rostogoli între mîini dispozitivul strălucitor, apoi îl tinu între palmele făcute căus, încălzindu-l cu fierbințeala corpului ei și umezindu-l cu transpirația, pentru a stimula amintirile depozitate înăuntru.

În timp ce se uita în interiorul lui, cu atentia concentrată, cristalul începu să proiecteze raze-imagini care se intersectară pe retina ei. Alături, Mohiam activă cristalul însoțitor.

Jessica închise ochii si simți un murmur pînă în oase, ca al unul transspatial intrînd în hiperspatiu. Cînd deschise ochii din nou. imaginea se schimbase. Părea să se afle în arhivele Bene Gesserit, departe de Kaitain. Adînc în stîncile translucide de pe Wallach IX, peretii si tavanele bibliotecii uriașe reflectau iluminarea prismatică, împrăstiind lumina pe milioane de suprafețe de pietre pretioase. Cufundate într-o proiecție senzorială, ea și cu Mohiam stăteau împreună la intrarea virtuală. Iluzia era incredibil de reală.

Mohiam rosti:

— Voi fi ghidul tău, Jessica, pentru ca tu să-ți poti întelege importanța.

Jessica stătea tăcută, intrigată dar si intimidată.

— Cînd ai plecat de la Scoala Maicilor, începu Mohiam, ai învătat tot ce era de stiut?

— Nu, Cucernică Maică. Dar am învătat cum să obtin informatiile de care am nevoie.

Cînd imaginea lui Mohiam o luă pe Je[illegible] mînă, păru să simtă strînsoarea puternică a [illegible] mai vîrstnice si pielea ei uscată.

— Chiar așa, copilă, iar acesta este unul dintre locurile importante în care să cauti. Vino, îți voi arăta lucruri uimitoare...

Trecură printr-un tunel într-un spațiu întunecat, care se întindea în jurul lui Jessica. Simtea, dar nu putea vedea, o imensă cameră neagră cu peretii și tavanul mult dincolo de posibilitatea ei de a ajunge. Lui Jessica îi venea să tipe. Pulsul i se acceleră. Își folosi antrenamentul ca să-l încetinească, dar prea încet. Cealaltă femeie observase.

Glasul sec al lui Mohiam rupse tăcerea.

— Ti-e teamă?

— „Frica e ucigasul minții", Cucernică Maică. „O voi lăsa să treacă peste mine, prin mine". Ce e bezna asta, si ce pot învăta de la ea?

— Aceasta reprezintă ceea ce nu stii încă. Este universul pe care nu l-ai văzut încă și pe care nu ți-l poți imagina. La începutul timpului, bezna domnea. La sfîrsit, va fi la fel. Viețile noastre nu sînt decît scîntei de lumină cît un vîrf de ac între aceste momente, aidoma celor mai mici stele de pe cer.

Vocea lui Mohiam se auzi mai aproape de urechea ei.

— *Kwisatz Haderach.* Spune-mi ce înseamnă acest nume pentru tine.

Cucernica Maică îi dădu drumul la mînă, iar Jessica se simți plutind deasupra solului, oarbă în întunericul dens. Se înfioră, luptă cu panica.

— E unul dintre programele genetice ale Comunității. Asta-i tot ce stiu.

— Această groapă neagră a cunoașterii ascunse din jurul tău cuprinde toate secretele universului. Temerile, sperantele si visurile umanității... Tot

ce-am fost vreodată și ce putem deveni... *Acesta* este potențialul lui Kwisatz Haderach. El este punctul culminant al celor mai riguroase programe genetice ale noastre, puternicul mascul Bene Gesserit care poate întinde puntile dintre spațiu si timp. Este omul tuturor oamenilor, un zeu în formă umană!

Fără să-si dea seama, Jessica duse mîinile la pîntecele rotund, unde copilul ei nenăscut — fiul ducelui — stătea ghemuit în siguranta uterului ei. unde trebuia să fie la fel de întuneric ca în această încăpere.

Vocea bătrînei sale profesoare era spartă, la fel de seacă ca niste surcele.

— Ascultă-mă, Jessica — după mii de ani de planificare atentă a Bene Gesserit-ului, fiica pe care o porti este destinată să dea nastere lui Kwisatz Haderach. De aceea s-a depus atîta grijă ca să-ti asigure siguranta. Doamna Anirul Sadow-Tonkin Corrino este Maica Kwisatz, protectoarea ta jurată. Din porunca ei îti afli acum locul în evenimentele care se desfășoară în jurul tău...

Jessica era prea coplesită ca să vorbească. Genunchii i se îndoiră în bezna fără greutate. Pentru dragostea lui Leto, sfidase Bene Gesserit-ul. Purta un *fiu*, nu o fiică! Iar surorile ei nu stiau.

— Înțelegi ce ți-a fost dezvăluit, copilă? Te-am învătat multe lucruri. Pricepi importanta lor?

Jessica răspunse cu voce mică.

— Înțeleg, Cucernică Maică.

Nu îndrăznea să-si mărturisească greseala acum, nu se putea gîndi la nimeni căruia să-i poată încredința teribilul ei secret, în special nu severei ei profesoare. *De ce nu mi-au spus mai devreme?*

Adunîndu-si puterile, Jessica se gîndi la Leto și la durerea sa de după moartea lui Victor, provocată de trădarea concubinei anterioare, Kailea. *Am făcut-o pentru el!*

În ciuda restrictiilor Bene Gesserit împotriva faptului de a se lăsa influentate de emotii, Jessica ajunsese să creadă că superioarele ei nu aveau nici un drept să se amestece în dragostea dintre un bărbat si o femeie. De ce se temeau atît de mult de asta? Nimic din educatia sa nu răspundea la această întrebare.

Distrusese Jessica de una singură programul Kwisatz Haderach, ruinînd milenii de muncă? În mintea ei se amestecau confuzia, mînia si teama. *Pot avea oricînd si fete.* Dacă era atît de important, de ce nu i s-a spus mai devreme? *La naiba cu ele si cu schemele lor!*

O simți pe profesoara ei în spate si-si aminti o zi pe Wallach IX, cînd fusese silită să treacă prin testul propriei sale umanități. Cucernica Maică Mohiam tinuse un gom jabbar otrăvit la gîtul ei alb. O singură eroare, și acul mortal ar fi pătruns prin pielea ei, omorînd-o instantaneu.

Cînd vor descoperi că nu port o fiică...

Camera de un negru intens se rotea încet, ca si cum ar fi fost conectată la caruselul din grădina imperială. Își pierdu simtul directiei si al locului unde se afla, pînă cînd îsi dădu seama că o urma pe Mohiam într-un tunel de lumină. Cele două femei iesiră într-o încăpere mare, luminoasă. Podeaua de sub ele era un ecran de proiectie umplut cu o pădure ametitoare de cuvinte.

Mohiam spuse:

— Acestea sînt numele si numerele reprezentînd programele genetice ale Comunității. Vezi cum se ramifică toate dintr-o linie genetică centrală? Aceasta este linia care culminează, inexorabil, cu Kwisatz Haderach ca punct culminant.

Podeaua emana lumină. Cucernica Maică gesticula, demonstrînd unde se încadra Jessica. Tînăra

femeie văzu propriul el nume și, deasupra, un nume desemnînd-o pe mama ei naturală, *Tanidia Nerus*. Poate real, sau, mai probabil, un nume de cod. Comunitatea păstra atîtea secrete... Legăturile dintre părinții naturali și copii nu existau printre Bene Gesserit. Un nume, printre celelalte, o surprinse pe Jessica... Hasimir Fenring. Îl văzuse la curtea imperială, un om straniu, întotdeauna soptind la urechea împăratului. Pe schemă, linia lui genetică se apropia de vîrful dorit, dar se termina într-o fundătură genetică.

Observînd unde se uita, Mohiam zise:

— Da, contele Fenring a fost foarte aproape de succes. Mama lui a fost una dintre noi, aleasă cu grijă. Dar creșterea lui a esuat pînă la urmă. A devenit un experiment talentat, dar nefolositor. Pînă în ziua de azi, nu-și cunoaște locul printre noi.

Jessica oftă, dorindu-și ca viata ei să fie mai puțin complicată, cu răspunsuri directe în loc de amăgiri si mistere. Voia să dea nastere fiului lui Leto — dar acum știa că un străvechi castel de cărți de joc fusese clădit pe această naștere anume. Nu era drept.

Nu mai putea să îndure multă vreme proiecția senzorială. Povara ei era deja imensă si atît de intimă încît nu putea discuta despre ea cu nimeni. Avea nevoie de timp de gîndire, era un sentiment disperat. Voia să fie departe de privirea scrutătoare a lui Mohiam.

În sfîrșit, cristalul de memorie încetă să mai lumineze, iar Jessica se trezi din nou pe banca din caruselul care se învîrtea încet, în grădina imperială. Sus, deasupra capetelor lor, stelele împodobeau acoperișul cerului nopții. Cucernica Maică Mohiam și cu ea stăteau într-o cascadă de lumină de la licuriglob.

În pîntecele ei, Jessica simțea bebelușul dînd din picioare, mai tare ca niciodată.

Mohiam întinse mîna, cu palma deschisă, peste abdomenul proeminent al concubinei si zîmbi ca si cum putea simti si ea copilul nenăscut lovind cu picioarele. Ochii ei, de obicei fără expresie, sclipeau.

— Da, e un copil puternic... unul cu un destin măret.

Suntem educați să credem și nu să știm.

Aforism zensunnit

Îmbrăcat într-o haină de ambasador cu mîneci largi, pentru a se potrivi cu atmosfera curții imperiale, Piter de Vries stătea furișat în spatele multimii, cercetîndu-i cu atentie pe demnitari în timp ce urmăreau lucrările din Sala Imperială de Audiențe. Un mentat putea afla multe lucruri în toiul activităților.

Se tîrîse tot mai aproape, fără să atragă atentia, pînă cînd concubina însărcinată a ducelui Leto se găsi în fata lui, în compania lui Margot Fenring, a tinerei printese Irulan si a altor două surori Bene Gesserit. O putea mirosi pe tîrfa Atreides, putea vedea lumina aurie care se juca în părul ei de culoarea bronzului. Frumoasă... Chiar și gravidă cu progenitura lui Leto, încă stîrnea dorinta. Folosindu-si acreditările diplomatice, se așezase în așa fel încît s-o poată supraveghea pe Jessica si să prindă orice fărîmă de conversatie care s-ar fi putut dovedi folositoare la planificarea faptei îndrăznete pe care-o avea în minte.

Sus, pe tronul Leului de Aur, stătea Shaddam al IV-lea, ascultîndu-l pe seniorul Casei Novebruns, care ceruse în mod oficial ca fieful Zanovar să fie transferat de la Casa Taligari la propriile lui proprietăti. Desi sardaukarii împăratului transformaseră

orașele principale în cicatrici înnegrite, seniorul Novebruns credea că încă mai putea exploata minele planetei pentru a extrage materii prime valoroase. Pentru a-și întări cazul, nobilul întreprinzător supraestimase cu mult veniturile din taxe pe care le vor genera noile lui venituri pentru Casa Corrino. Remarcabilă prin absentă, dizgratiatei Case Taligari nici măcar nu i se permisese să trimită un emisar la discuții.

De Vries găsea totul foarte amuzant.

La stînga lui Shaddam, tronul asemănător, desi mai mic, al doamnei Anirul rămăsese gol; sambelanul Ridondo transmisese scuzele obisnuite că soția împăratului nu se simtea bine. O subevaluare grosolană, si toată lumea stia asta. Potrivit zvonurilor, înnebunise de-a binelea.

Piter de Vries găsea acest lucru încă si mai amuzant...

Dacă doamna Anirul suferise un soi de prăbusire mentală, de fapt dacă era violentă, ar fi fost deosebit de eficace (și practic de nedepistat legătura cu Casa Harkonnen) dacă mentatul strîmb ar fi putut cumva s-o convingă pe *ea* s-o atace pe tîrfa Atreides...

De luni de zile, ca urmare a decesului nefericit al predecesorului său Kalo Whylls, de Vries servise drept ambasador interimar al Casei Harkonnen. În acest timp, se furisase prin umbrele palatului, vorbind rareori cu cineva, tinîndu-se deoparte. Zi după zi, observa activitătile de la curte si analiza interactiunile dintre diferite personalităti.

Ciudat. Jessica cea însărcinată era înconjurată în permanență de alte surori, ca niște găini cloncănitoare, ceea ce n-avea nici un sens. Ce puneau la cale? De ce trebuiau să fie atît de protectoare?

Nu avea să fie usor să ajungă la ea sau la copilul ducelui. Prefera s-o ucidă pe Jessica cît timp era încă

însărcinată, reusind astfel două crime dintr-o singură lovitură. Dar pînă acum nu găsise nici o ocazie. Iar mentatul n-avea nici o intentie să-si sacrifice propria-i viată în folosul baronului. Nu era chiar *atît* de loial Casei Harkonnen.

Privind peste umărul unui bărbat din fata lui, de Vries o zări pe Gaius Helen Mohiam stînd în pozitia ei obisnuită, alături de împărat, de unde putea să fie solicitată să-si îndeplinească îndatoririle de dreptvorbitoare. Chiar si de la distantă, cu toti oamenii și toată forfota, Mohiam îi întîlni privirile, cu ochii negri plini de venin. Cu multi ani în urmă, de Vries folosise pe ea un paralizator, astfel încît baronul să poată concepe cu ea fiica pe care i-o ceruse Bene Gesserit-ul. Mentatul jubilase atunci cu răutate, iar în tot timpul care trecuse nu avusese nici o îndoială că Mohiam l-ar fi ucis dacă i-ar fi dat o singură dată ocazia.

Dintr-o dată, simti si alti ochi atintiti asupra lui si văzu mai multe femei în robe strecurîndu-se prin multime, făcîndu-și loc să se apropie. Nelinistit, se retrase în vîrtejul multimii, departe de Jessica.

■

Ca toate dreptvorbitoarele, Gaius Helen Mohiam considera interesele Bene Gesserit-ului ca fiind cele mai importante, mai presus chiar decît cele ale împăratului. Acum, prioritatea cea mai înaltă a Comunitătii era s-o protejeze pe Jessica si pe copilul ei.

Prezenta ferită a mentatului Harkonnen o îngrijora puternic pe Mohiam. De ce era Piter de Vries atît de interesat de Jessica? Pîndea pe margini, evident spionînd-o pe ea. Acesta era un moment deosebit de sensibil, cu ziua nasterii apropiindu-se rapid...

Mohiam se hotărî să facă încă un pas pentru a-l tine pe mentat în dezechilibru. Ascunzîndu-si un

zîmbet, făcu un semn unei surori din spatele sălii de audiente, care la rîndul ei sopti ceva la urechea unui sardaukar. Mohiam putea folosi un precedent legal obscur încă invocat. Un mentat adevărat probabil că le-ar fi avut deja memorate, dar de Vries nu era un mentat adevărat. Acesta fusese creat — și „strîmbat" — în cuvele tleilaxu.

Soldatul în uniformă păsi prin adunare, în vreme ce seniorul Novebruns își continua audiența la împărat, explicîndu-i despre resursele minerale si despre tehnicile de excavare. Soldatul îl apucă pe de Vries de guler cînd acesta încerca să alunece spre partea din spate a sălii de audiente. Trei gărzi veniră să-l ajute, înăbușind zbaterile și protestele mentatului în timp ce-l tîrau către o intrare laterală. Incidentul se termină în cîteva clipe, provocînd doar o perturbare minimă pe parcursul discursului pasionat al seniorului. Lucrările curții continuară. Pe tronul lui, împăratul părea plictisit.

Mohiam se strecură printr-o firidă si făcu un ocol ca să-l întîlnească pe coridor pe prizonierul agitat.

— Am cerut o reexaminare completă a acreditărilor tale în calitate de ambasador, Piter de Vries. Pînă cînd se încheie această verificare de sigurantă, nu ți se va permite intrarea în sala de audiențe cînd împăratul discută probleme de stat.

De Vries îngheță cînd cîntări afirmația. Pe fata lui îngustă apăru o expresie de neîncredere.

— Ridicol! Sunt investit oficial ambasador al Casei Harkonnen. Dacă nu sînt admis în prezenta împăratului, cum pot să-mi fac serviciul în numele baronului?

Mohiam se aplecă spre el, cu ochii ca două crăpături.

— Este extrem de neobișnuit pentru un mentat să fie numit într-o poziție de ambasador...

De Vries se uită la ea, evaluînd ceea ce el considera a fi doar un mărunt joc de putere.

— Cu toate acestea, toate formularele adecvate au fost completate si aprobate. Kalo Whylls a fost rechemat, iar baronul are încredere în mine să-i iau locul.

Încercă să-si îndrepte hainele.

— Dacă predecesorul tău a fost „rechemat", cum se face că nici un document de călătorie n-a fost vreodată înregistrat? De ce Whylls însuși n-a semnat niciodată ordinul de anulare a functiei sale?

De Vries zîmbi cu buzele sale pătate.

— Asa deci, vezi si tu dovezile incompetentei sale? E de mirare că baronul vrea să pună un om mai demn de încredere într-o poziție atît de importantă?

Ea făcu semn gărzilor.

— Pînă cînd această chestiune va putea fi investigată în întregime, acest om nu va mai apărea în sala de audiente sau oriunde în preajma Împăratului Shaddam!

Dădu din cap condescendent, către mentat.

— Din nefericire, un asemenea proces poate dura luni de zile...

Soldatii încuviintară spusele dreptvorbitoarei împăratului si se uitară urît la de Vries, ca si cum ar fi putut fi o amenintare. La ordinul ei, îi lăsară singuri pe coridor.

— Sunt tentată să te omor acum, se răsti Mohiam. Fă o proiectie, mentatule. Fără paralizatorul tău neural, n-ai nici o sansă împotriva capacităților mele de luptă.

De Vries își rostogoli comic ochii.

— Ar trebui să fiu impresionat de fanfaronada unui bătăuș din curtea scolii?

Dar Mohiam se întoarse la afaceri.

— Vreau să stiu de ce esti pe Kaitain — si de ce te învîrteai atît de aproape de doamna Jessica...

— Este o femeie extrem de atrăgătoare. Observ toate frumusetile de la curte.

— Interesul tău pentru ea este excesiv.

— Iar jocurile tale sînt obositoare, vrăjitoareo! Sunt pe Kaitain doar pentru a mă ocupa de probleme importante pentru baronul Vladimir Harkonnen, acționînd ca emisarul lui legitim.

Mohiam nu-l crezu nici pentru o clipă, dar mentatul ocolise întrebarea ei si nu rostise nici o minciună fățișă.

— Cum se face că n-ai înaintat nici o moțiune, n-ai participat la nici o sedintă de comitet? Aș zice că nu ești cine știe ce ambasador.

— Iar eu as zice că dreptvorbitoarea Împăratului ar trebui să aibă treburi mai importante decît să urmărească venirile și plecările unui reprezentant minor al Landsraadului.

De Vries îsi privi unghiile.

— Dar ai dreptate — am într-adevăr îndatoriri vitale. Multumesc pentru că mi-ai adus aminte.

Mohiam detectă în limbajul corpului lui subtilități care arătau că minte. Îi aruncă un surîs disprețuitor, cînd se îndepărtă putin cam prea repede. Era convinsă de intentia lui de a-i face rău lui Jessica, și poate copilului. Mohiam îl pusese totusi sub observatie. Spera ca de Vries să nu încerce nimic prostesc.

Dacă totusi nu reusea să țină seama de avertismentul ei, va fi încîntată să aibă o scuză pentru a-l elimina.

■

Iesit din raza vizuală a blestematei de vrăjitoare, de Vries îsi scoase haina ruptă si i-o aruncă unui servitor cu livrea si pantaloni de culoare albă. Cînd omul se aplecă să recupereze vesmîntul, mentatul îl izbi cu piciorul la ceafă, destul de tare ca să-l facă să-si

piardă cunostința fără să-l omoare. Trebuia să se mențină în formă...

Înhătă haina de pe podea, nelăsînd nici o dovadă, și păsi apăsat spre birou. De ce — *de ce!* — o considerau vrăjitoarele pe Jessica atît de specială? De ce sotia împăratului o chemase pe concubina lui Leto aici, la curtea imperială, doar ca să dea nastere unui țînc?

Faptele se învîrteau în mintea lui, se asezară la locul lor. Mohiam însăsi fusese desemnată ca vacă de prăsilă cînd, cu douăzeci de ani în urmă, vrăjitoarele șantajaseră Casa Harkonnen ca să le dea o fiică. Asa că baronul o violase, cît se poate de îndatoritor. Piter de Vries fusese el însusi de fată.

Fata ar fi avut aproape exact vîrsta lui Jessica.

În holul din fata biroului pe care-l rechizitionase de la Kalo Whylls, de Vries se opri din drum. Mintea i se fixă în concentrarea intensă a unei proiectii de primă aproximație. Se rezemă de un perete de piatră.

Analiză trăsăturile faciale ale lui Jessica, căutînd cele mai mici ecouri de ascendentă. Un val de informație îl asaltă. Mentatul strîmb căzu pe podea, cu spatele la perete, si făcu o legătură extraordinară în minte:

Doamna Jessica este ea însăsi fiica baronului! Iar Mohiam este mama ei naturală!

Iesind din transă, observă un atașat diplomatic îngrijorat apropiindu-se, dar se strădui să se tină pe picioare si-i făcu semn să plece. Intră poticnindu-se în birou, trecu de secretare fără o vorbă si dispăru în încăperea principală. Creierul continua să-i vuiască, învîrtindu-se de la o probabilitate la alta.

Împăratul Shaddam îsi juca propriile jocuri politice, dar nu vedea intrigile chiar în fața ochilor săi. Cu un zîmbet satisfăcut, mentatul își dădu seama ce armă minunată putea fi această nouă teorie. *Dar cum s-o folosească cel mai bine?*

Înainte de a-ti ingadui sa sarbatoresti, fă-ti timp sa te convingi dacă vestile bune sînt chiar adevarul, sau doar ceea ce vrei tu să auzi.

Un consilier către FONDIL AL III-LEA
(nu se dă nici un nume)

După o sesiune lungă si plictisitoare cu seniorul Novebruns si cu ceilalti solicitanti în sala tronului, Shaddam era extenuat, nerăbdător să se întoarcă în biroul lui să bea ceva în liniste — poate chiar putin din vinul bun de Caladan al ducelui Leto. Mai tîrziu, ar putea să coboare în bazinele labirintice cu apă caldă de sub palat, unde se putea juca cu concubinele... desi nu se simtea într-o dispozitie deosebit de amoroasă.

Fu surprins să-l găsească pe Hasimir Fenring asteptîndu-l în birou.

— De ce nu esti pe Ix? Nu te-am trimis acolo să supraveghezi productia?

Fenring ezită doar o clipă, apoi zîmbi.

— Hmm-ah, am probleme importate de discutat cu tine. Personal!

Shaddam se uită în jur pe furiș.

— E ceva în neregulă? Insist să-mi spui adevărul. Deciziile mele depind de asta...

— Hmmm...

Fenring se plimbă prin cameră.

— Îți aduc vesti bune. O dată ce îi dăm drumul, nu vom mai tine nici un secret. De fapt, vom dori să știe tot imperiul...

Zîmbi, cu ochii prea mari strălucind.

— Împărate, e perfect! Nu mai am nici o îndoială. Amalul este tot ce-am fi putut spera.

Luat prin surprindere de entuziasmul lui Fenring, Shaddam se așeză la birou și rînji.

— Văd. Foarte bine atunci. Toate îndoielile tale erau neîntemeiate, așa cum bănuiam!

Fenring își legănă capul mare.

— Într-adevăr, m-am uitat cu atenție la toate instalațiile Maestrului Cercetător Ajidica. Am urmărit producția din cuvele axlotl. Am gustat eu însumi amalul si am făcut mai multe teste. toate fiind reusite.

Bîjbîi în buzunarul din față al fracului său oficial și scoase un pachet.

— Vezi, am adus o mostră pentru uzul tău personal, Sire.

Neliniștit, Shaddam luă pachetul. Îl duse la nas.

— Miroase ca melanjul.

— Da, hmmm. Gustă-l, Sire. Vei vedea că este excelent.

Fenring părea putin cam prea dornic.

— Încerci să mă otrăvesti, Hasimir?

Ministrul mirodeniei se dădu înapoi clătinîndu-se. surprins.

— Maiestatea voastră! Cum te poți gîndi la asa ceva?

Plecă pleoapele.

— Fireste, trebuie să-ți dai seama că am avut ocazii din plin să te asasinez de-a lungul anilor, hmmm?

— Asta-i destul de adevărat.

Shaddam tinu esantionul la lumină.

— O să-l gust eu însumi, dacă asta te linisteste.

Fenring întinse mîna, dar Shaddam dădu pachetul la o parte.

— Destul, Hasimir. Asta-i toată asigurarea de care am nevoie.

Împăratul atinse putin din substanta măcinată cu limba, apoi mai mult, si în cele din urmă dădu peste cap întreaga portie. Cuprins de extaz, lăsă amalul să se dizolve pe limbă, simtind furnicătura familiară a melanjului, energia, stimulul. Zîmbi larg.

— Foarte bun. Nu pot simti nici o diferență. E... incredibil de bun.

Fenring se înclină, ca si cum al lui ar fi fost meritul pentru întregul proiect.

— Mai ai? As vrea să încep să-l folosesc eu însumi, să înlocuiesc mirodenia zilnică.

Shaddam se uita în pachet de parcă ar fi căutat firimituri prin colturi.

Fenring se îndepărtă cu jumătate de pas.

— Din păcate, Sire, am venit în mare grabă si n-am putut să aduc decît cantitatea asta mică. Totusi, cu binecuvîntarea ta, îi voi spune Maestrului Cercetător că poate continua productia pe scară mare fără alte îndoieli din partea coroanei, hmmm? Cred că asta va grăbi considerabil lucrurile.

— Da, da, zise Shaddam, dînd din mîini. Du-te înapoi pe Ix si ai grijă să nu mai apară întîrzieri. Am asteptat destul!

— Da, Sire.

Fenring părea foarte nerăbdător să plece, dar împăratul abia dacă-l observă.

— Acum, dacă as găsi o cale să elimin mirodenia de pe Arrakis, cugetă Shaddam, atunci imperiul nu va mai avea de ales decît să vină la mine după amal.

Bătu cu degetele în birou, deja cufundat adînc în gînduri.

Fenring se înclină la usa biroului privat al împăratului si plecă.

O dată ajuns în hol, dansatorul-față îsi păstră personificarea pînă cînd ajunse destul de departe de palat. Ceilalti tleilaxu rămîneau la curtea de pe Kaitain, plantati acolo de Ajidica însusi, dar dansatorul-fată avea să fie încîntat să se întoarcă pe Xuttuh.

Shaddam auzise vestile pe care voia să le audă, iar Maestrul Ajidica îsi putea continua acum munca nestingherit. Marele plan al Maestrului Cercetător era pe cale să dea roade.

Cînd simti presiunea limitărilor, atunci începi să mori... într-o închisoare pe care ți-ai ales-o singur.

DOMINIC VERNIUS, Memorii de pe Ecaz

Adînc în furnicarele suboizilor, C'tair îi conduse pe Rhombur si Gurney într-o încăpere mare, scobită în piatră. Cu multă vreme în urmă, fusese o magazie pentru excedente, dar cu proviziile de hrană tot mai mici, existau acum multe asemenea locuri goale. În prima noapte acolo, Rhombur si Gurney stătuseră la adăpost, discutînd strategie. Din cauza întîrzierii transspatialului, acum aveau mai putin timp decît speraseră.

Cu soapte grăbite, sub lumina sovăitoare a unui licuriglob pe cale de a se stinge, C'tair îi povesti lui Rhombur despre sabotajele pe care le comisese de-a lungul anilor, despre felul în care sprijinul clandestin al Atreizilor îl ajutase să dea lovituri paralizante împotriva invadatorilor. Dar cruzimea mîrșavilor tleilaxu, alături de cresterea trupelor ilicite de sardaukari stationate aici, răpiseră poporului ixian orice speranță de eliberare.

Rhombur nu avu de ales decît să-i relateze vestea tristă că fratele lui navigator. D'murr, murise din cauza mirodeniei alterate, desi trăise destul cît să salveze un transspațial plin de oameni.

— Știam... stiam că s-a întîmplat ceva rău, zise C'tair cu voce mohorîtă, nevrînd să spună nimic despre Cristane. Am vorbit cu el chiar înainte să se-ntîmple.

Auzind despre experiențele lui C'tair, printul ixian nu reușea să conceapă cum acest terorist solitar, acest supus extrem de loial, supraviețuise unei disperări atît de mari. Tensiunea aproape că-l scosese din minti, si totusi îsi continuase munca.

Dar lucrurile se vor schimba. Pe Ix, Rhombur se aruncase în noua lui obsesie cu un entuziasm feroce. Tessia ar fi fost încîntată să-l vadă.

Înainte de sosirea zorilor artificiali, el si cu Gurney se strecurară înapoi la suprafață, demontară restul capsulei camuflate și duseră jos armele ascunse si piesele de armură. Aveau să fie îndeajuns pentru o mică revoltă armată, presupunînd că materialul putea fi distribuit eficient.

Si presupunînd că puteau găsi destui luptători...

■

În camera secretă cu pereți de piatră, Rhombur stătea în picioare ca o figură emblematică. De mai multe zile, se răspîndise vestea că s-a întors. Acum, oameni cuprinsi de veneratie, atent verificati de C'tair si Gurney, găseau scuze ca să lipsească de la slujbe și se strecurau aici să-l vadă, unul cîte unul. Simpla prezentă a printului revenit acasă le dădea sperantă. Auziseră promisiuni de ani de zile, iar acum contele legitim Vernius se întorsese.

Rhombur se uită atent la muncitorii îngrămădiți care asteptau încă să intre în cameră. Multi dintre ei erau uimiți; altii aveau lacrimi în ochi.

— Uită-te la ei, Gurney. Sunt poporul meu. Nu mă vor trăda.

Apoi schiță un surîs stins.

— Iar dacă *se vor întoarce* împotriva Casei Vernius, chiar și după tot ce au făcut aici tleilaxu, atunci poate că nu merită atîta luptă ca să-mi recuceresc căminul...

Oamenii continuau să vină pe ascuns, strîngînd mîna mecanică a printului ciborg de parcă ar fi fost o înviere sacră. Unii cădeau în genunchi, altii îl priveau în ochi ca si cum i-ar pus sub semnul întrebării posibilitatea de a readuce libertatea poporului asuprit.

— Stiu că ati fost dezamăgiti de multe ori înainte, zise Rhombur cu o voce care suna mult mai în vîrstă, mult mai plină de încredere decît o auzise Gurney vreodată. Dar de data asta veți avea victoria pe Ix!

În timp ce vorbea, oamenii îl ascultau cu atentie. Rhombur simți mirare si un imens sentiment de responsabilitate.

— În următoarele cîteva zile, trebuie să stati de veghe si să asteptati. Pregătiti-vă pentru orice ocazii. Nu vă cer să vă puneti în primejdie... nu încă. Dar veti ști cînd va sosi timpul. Nu vă pot da amănunte, pentru că tleilaxu au multe urechi.

Adunarea nervoasă murmură, mai puțin de patruzeci de oameni uitîndu-se piezis la însotitorii lor ca si cum ar fi putut găsi schimbători de formă printre ei.

— Sunt printul vostru, contele legitim al Casei Vernius. Aveti încredere în mine. Nu vă voi dezamăgi. În curînd veti fi eliberati, iar Ix va redeveni asa cum era în vremea cînd tatăl meu Dominic domnea pe planetă.

Oamenii ovaționară încet si cineva strigă:

— Vom fi liberi de tleilaxu *si* de sardaukari?

Rhombur se întoarse cu fața la cel care strigase.

— Soldatii Împăratului n-au dreptul să fie aici mai mult decît tleilaxu.

Chipul îi deveni crunt.

— În plus, Casa Corrino a comis propriile sale crime împotriva familiei Vernius. Priviti!

Gurney făcu un pas în față si activă un mic holoproiector. Apăru imaginea tridimensională a unui bărbat slab, înfrînt, stînd în întuneric.

— Înainte să se mărite cu tatăl meu, doamna Shando Vernius a fost concubină a împăratului Elrood al IX-lea. Fără să stim de asta pînă de curînd, ea i-a dăruit bătrînului împărat un fiu nelegitim. Sub numele de Tyros Reffa, băiatul a fost crescut în secret de către blajinul docent din Casa Taligari. Asadar, Reffa a fost fratele meu vitreg, un membru al Casei Vernius pe linie feminină.

Exclamații de surpriză se răspîndiră în cameră. Ixienii stiau cu toții despre moartea lui Dominic. Shando si Kailea, dar nu-si închipuiseră că mai există un membru al familiei.

— Aceste cuvinte au fost înregistrate în închisoarea imperială de către ambasadorul nostru în exil. Cammar Pilru. Este ultimul discurs pe care l-a ținut Tyros Reffa, înainte ca împăratul Shaddam să-l execute. Nici măcar eu nu l-am întîlnit niciodată pe propriul meu frate vitreg.

Rulă cuvintele înflăcărate ale lui Reffa printre murmurele tot mai puternice de furie și indignare. În aparentă, bărbatul nu cunoscuse mai înainte legătura sa cu Casa Vernius, dar asta nu conta pentru oamenii revoltați în timp ce ascultau. Cînd imaginea se stinse, oamenii se apropiară ca si cum ar fi vrut să îmbrătiseze aerul în care fusese proiectată holograma.

După aceea, chiar alături de puterea cu care osînditul Reffa îsi rostise vorbele, Rhombur îsi ținu propriul lui discurs, găsind forta si pasiunea care l-ar fi făcut mîndru pe un Maestru Jongleur. Făcu mai mult pentru a aprinde gînduri de revoltă decît ar fi

făcut orice plan pe care l-ar fi putut urzi altcineva. În fraze încărcate de emotie, printul Rhombur pledă pentru *dreptate.*

— Acum porniti și spuneți și altora, îi îndemnă el. Timpul pe care-l aveau la dispozitie aici fusese scurtat, iar prințul trebuia să-și asume riscuri mai mari în ceea ce făcea.

— Fiti atenti, dar entuziasti. Nu îndrăznim să ne dezvăluim planurile față de tleilaxu si de sardaukari. Nu încă...

Auzind numele detestatilor lor dușmani, cîtiva ixieni scuipară pe podeaua de piatră. Într-un mormăit neîndurător de indignare care se înteti într-un crescendo abia controlat, recrutii strigară:

— Victorie pe Ix!

Grăbiți, C'tair și Gurney îl duseră de acolo pe prinț prin tuneluri laterale, ca să-l ascundă înainte ca oameni nepotriviti să observe tulburarea și să vină să investigheze.

*

Cîteva zile mai tîrziu, încă plini de îndoieli si nesigurantă, cei doi eliberatori urmăreau un cronometru si se pregăteau pentru schimbarea turei de lucru, ca să se poată strecura afară să vorbească altor rebeli potentiali. Un licuriglob slab pîlpîia deasupra capetelor, în mica lor cameră de piatră.

— Totul merge atît de bine pe cît puteam spera, avînd în vedere programul nostru scurtat, comentă Rhombur.

— Și totuși, ducele Leto acționează într-un gol de informatii, zise Gurney. Aș vrea să avem o cale de a-l contacta, să-i spunem că mergem înainte.

Rhombur răspunse cu un citat din Biblia Catolică Portocalie, cunoscînd înclinatia tovarăsului său pentru scriptură.

— „Dacă n-ai încredere în prietenii tăi, atunci n-ai prieteni adevărați." Fii liniștit, Leto nu ne va abandona!

Cei doi bărbați se încordară auzind gălăgie pe hol, urmată de pași furișați. Apoi apăru C'tair, cu mîinile și cămasa de lucru pline de sînge.

— Trebuie să mă schimb repede și să mă spăl!

Se uită într-o parte și în alta, temîndu-se că ar putea fi descoperit.

— Am fost silit să omor încă un tleilaxu. Era doar un lucrător de la laborator, dar îl încolțise pe unul dintre noii noștri recruti si-l interoga. Știu că ar fi dat de gol planul nostru.

— Te-a văzut cineva? întrebă Gurney.

— Nu. Dar recrutul nostru a fugit, lăsîndu-mă pe mine să curăt mizeria...

C'tair își înclină capul, îl scuturâ, apoi ridică din nou bărbia, cu ochii mîndri, dar tristi

— Voi omorî atîția cîți va fi nevoie. Sîngele de tleilaxu îmi spală mîinile!

Gurney era îngrijorat.

— Asta-i o veste proastă, e a patra oară în trei zile cînd aproape că sîntem descoperiti. Tleilaxu sînt hotărîti să ne găsească.

— De aceea nu îndrăznim să mai întîrziem, rosti Rhombur. Toți trebuie să cunoască programul si să fie pregătiți. Eu îi voi conduce. Sunt printul lor.

Cicatricea lui Gurney se înrosi cînd se încruntă furios.

— Nu-mi place asta.

C'tair începu să-și frece mîinile și să se curețe sub unghii. Părea resemnat cu pericolul.

— Noi, ixienii, am mai fost masacrați și înainte, dar hotărîrea noastră va triumfa. Rugăciunile noastre vor triumfa...

Căutarea unei explicații fundamentale, unificatoare pentru toate lucrurile este o strădanie sterilă, un pas în direcția greșită. Acesta este motivul pentru care, într-un univers al haosului, trebuie să ne adaptăm continuu.

Cartea Azhar a Bene Gesserit

Sala Ishaq a Documentelor Magnifice era pierdută printre monumentele extravagante de pe Kaitain. În tinerețe, Shaddam petrecuse multă vreme prin oraș cu distracții sofisticate, dar se interesase prea putin de hîrtii si de declaratii vechi. Cu toate acestea, o vizită imperială oficială la vechiul muzeu venerabil părea acum o diversiune potrivită.

De ce e Ghilda atît de supărată?

Ca pregătire pentru sosirea lui Shaddam, Sala Ishaq fusese curățată de dispozitive de supraveghere. Pentru această zi, li se interzisese intrarea în clădire tuturor profesorilor, istoricilor si studenților, permițîndu-i astfel lui Shaddam accesul complet. Chiar si așa, era însoțit de suita lui de soldați și de atît de mulți funcționari de la curte încît coridoarele pline de ecouri păreau aglomerate.

Desi Ghilda ceruse această întîlnire secretă, Shaddam făcuse aranjamentele pentru locul si momentul potrivit.

Cu multă vreme în urmă, cînd împăratul Ishaq al XV-lea proiectase si construise muzeul, era una dintre

cele mai spectaculoase constructii din orasul imperial în dezvoltare. Dar în mileniile care trecuseră, Sala Documentelor Magnifice fusese înghitită de arhitecturi încă si mai impresionante; acum era greu s-o găsesti prin îngrămădirea de edificii guvernamentale.

Custodele-sef îi salută pe împărat si suita lui cu un entuziasm stînjenitor si cu o revărsare de formalităti. Shaddam mormăi răspunsurile potrivite, iar servilul custode îi arătă cu mîndrie mai multe jurnale străvechi, scrise de mînă, jurnalele personale ale unor fosti împărati Corrino.

Luînd în considerare toate îndatoririle consumatoare de timp care-i solicitau atentia, Shaddam nu-si putea imagina un conducător competent avînd luxul de a scrie asemenea cugetări interminabile de dragul posteritătii.

Ca si Ishaq al XV-lea, care încercase să-si înscrie numele în cronicile imperiului construind acest muzeu cîndva impresionant, fiecare padisah căuta un loc special în istorie. Cu amalul. Shaddam jură să-si obtină faima prin ceva mai măret decît un jurnal scris de mînă sau o clădire veche si prăfuită.

Ce-ar putea să vrea Ghilda de la mine? Au aflat mai multe despre mirodenia contaminată de pe Beakkal?

Desi nu se hotărîse încă ce să facă cu planeta Arrakis de îndată ce avea să reusească să monopolizeze comertul cu mirodenie, înlocuind-o cu substitutul ei ieftin, Shaddam avea intentia să pună fundatia pentru generatiile viitoare ale Casei Corrino.

În timpul vizitei. custodele Sălii îi arătă documente constitutionale, jurăminte de independentă conditionată si declaratii de loialitate planetară datînd de pe vremea cînd imperiul se consolida. Un pergament păstrat cu grijă cu prima Cartă a Ghildei, considerat unul dintre numai unsprezece exemplare care mai

existau în univers, stătea scăldat în lumină filtrată, sub un cîmp protector. O vitrină continea un exemplar din *Cartea Azhar*, volumul de secrete ale Bene Gesserit, scris într-o limbă de mult uitată.

În sfîrsit, stînd în fata unei usi încuiate cu două canaturi, custodele se dădu deoparte.

— Aici, maiestatea voastră, păstrăm cea mai mare comoară a noastră, piatra de temelie a civilizatiei imperiale.

Vocea lui deveni o soaptă încărcată de veneratie.

— Avem *documentul original* al Marii Conventii.

Shaddam încercă să se arate impresionat. Cunostea prevederile Marii Conventii, desigur, si studiase precedentele, dar nu-și făcuse niciodată timp să citească efectiv frazele.

— Ai aranjat să-l văd de unul singur, în tihnă?

— Desigur, Sire. Într-o cameră complet retrasă si sigură.

Ochii custodelui sclipiră cu preocupare si exces de dorintă de a proteja. Shaddam se întrebă ce credea omul că ar putea face. Dacă un împarat rupea documentul în bucăti, n-ar fi fost un eveniment istoric în sine? Un surîs se furisă pentru o clipă pe buzele lui.

Shaddam stia, desi putini altii mai aflaseră, că această „relicvă sacră" nu era de fapt originalul, ci un fals iscusit, din moment ce originalul fusese pierdut în explozia atomică de pe Salusa. Dar era un simbol, iar oamenii puteau fi fanatici în legătură cu asemenea lucruri. Shaddam se gîndea la asta cînd usile se deschiseră larg si păsi într-o cameră izolată, miscîndu-se cu gratie imperială, plină de mîndrie, dar nu prea repede. Simtea teama crescînd în el.

Ghilda spatială a cerut rareori ceva de la mine, iar acum insistă asupra întîlnirii ăsteia secrete. Ce vor? Ghilda primise mite exorbitante după fiecare

atac asupra unei lumi care stoca mirodenie si păruseră satisfăcuți cu ele.

Păși în camera fără ferestre și se uită la podiumul-altar pe care era expus documentul fraudulos, completat cu margini maronii pîrlite ca să mentină fictiunea că fusese salvat din holocaustul salusan. Își dori ca Hasimir Fenring să fie aici, cu el, în loc să fi plecat din nou pe Ix. Cu problemele care alcătuiau Marele Război al mirodeniei, Shaddam avea nevoie de sugestii bune. Lăsă să-i scape un oftat adînc. *Sunt pe cont propriu.*

La timpul cuvenit, în special acum, că Fenring renunțase la toate presimțirile lui rele, Shaddam plănuia să anunțe existența amalului său CHOAM-ului și Ghildei, care nu bănuiau nimic. Fără îndoială, căderea economică avea să producă haos, dar împăratul era puternic, si cu secretul mirodeniei sintetice, putea îndura orice sancțiune. Dar va trebui să blocheze canalele obisnuite ale melanjului.

Arrakis, ce să fac cu Arrakis?

Fie că va distruge planeta, fie că va amplasa în mod permanent sardaukari acolo, pentru a împiedica Ghilda să obțină propria ei mirodenie. Acest lucru era esențial pe perioada tranziției, pentru a forța imperiul să-i cumpere amalul...

Îndată ce ușile se închiseră în urma lui, o ușă secretă se dădu deoparte, pe peretele îndepărtat din stînga. Un bărbat înalt, cu ochi roz si părul alb ca puful de păpădie făcu un pas în cameră, dar ezită si privi în jur suspicios. Purta un costum de protecție al Ghildei, făcut din pielon polimerizat, echipat cu tuburi și bretele care-l conectau la un container presurizat din spate. Prin evaporatoarele din jurul gulerului se infiltra gaz de mirodenie, astfel încît fața delegatului Ghildei era învăluită într-un halo de gaz portocaliu, înțepător, de melanj.

Se apropie, cu ochii de albinos ațintiți tăios pe chipul Împăratului. În spatele lui urmau cinci însoțitori, ghildari mai mici în costume identice, dar fără butelii de melanj. Erau pitici fără păr, cu pielea palidă, cu structura osoasă deformată de parcă cineva le-ar fi transformat scheletele în lut și apoi i-ar fi stors. Purtau grile-microfon și aparate de înregistrat.

Shaddam deveni rigid.

— Asta trebuia să fie doar între noi, singuri, delegatule. Eu n-am adus gărzi.

În spațiul închis, împăratul percepu mirosul puternic de scortisoară al mirodeniei.

— Nici eu, răspunse delegatul Ghildei cu voce gîlgîită, estompată de melanjul gros. Acești oameni sînt extensii ale mele, parte din Ghildă. Întreaga Ghildă este strîns interconectată, pe cîtă vreme tu esti singur ca să reprezinti Casa Corrino.

— Ghilda ar fi înțeleaptă dacă nu mi-ar uita poziția...

Se stăpîni, nevrînd să înceapă o demonstrație de fanfaronadă care-ar putea provoca repercusiuni, subtile sau deschise.

— Voi ati cerut întîlnirea asta. Te rog treci la subiect repede, pentru că sînt un om ocupat.

— Am ajuns la niște concluzii privind mirodenia alterată care a dus la erori serioase ale unor navigatori și la moartea unui ghildar. Cunoastem acum sursa.

Fruntea lui Shaddam se încreți.

— Credeam că ați spus că melanjul contaminat venea de pe Beakkal. Am pus deja acel loc sub carantină.

— Beakkal doar ni l-a vîndut...

Delegatul Ghildei vorbea cu îndîrjire.

— Mirodenia venea de pe Arrakis. Mirodenia venea de la Harkonneni.

Albinosul inspiră încă o gură din vaporii încolăciti în jurul feței.

— De la agentii nostri de acolo, am aflat că baronul a adunat rezerve mari, ilegale de melanj. Stim că este adevărat, si totuși nu si-a micsorat transporturile.

Shaddam clocotea de mînie. Ghildarul trebuia să stie că acesta era un subiect deosebit de sensibil pentru el.

— La revizie, am făcut un studiu complet al productiei de mirodenie cu multă minutiozitate. Cantitatea pare să fie corectă.

Shaddam avea dificultăți în a urmări toate astea.

— Dacă înregistrările sînt corecte, atunci cum si-a adunat baronul stocul? Si ce-are asta de-a face cu mirodenia alterată?

Din cine stie ce motiv necunoscut, micii ghildari identici își schimbară pozitia în jurul delegatului albinos.

— Gîndeste-te, Sire. Dacă baronul fură un procent din fiecare recoltă de mirodenie si totusi continuă să trimită cantitatea cuvenită, potrivit documentelor doveditoare, atunci, în mod evident, trebuie să „tundă" transporturile pentru export. Trebuie să extragă melanj pur si să dilueze restul cu substante presupus inerte. Astfel, baronul păstrează melanjul extras pentru el însusi, în timp ce furnizează mirodenie mai slabă pentru uzul navigatorilor. Avînd în vedere dovezile, nu putem trage o altă concluzie.

Delegatul ajustă comenzile de la costumul complicat de pielon polimerizat si trase prelung în piept vaporii portocalii.

— Ghilda Spațială este pregătită să-l acuze pe baronul Harkonnen — la curtea Landsraadului — de abuz si de provocarea dezastrelor transspatialelor. Dacă este condamnat, va fi silit să plătească destule despăgubiri ca să ducă Casa Harkonnen la faliment.

Shaddam nu-si putu stăpîni un rînjet să i se întindă pe față. Asteptase o solutie pentru problema Arrakisului si acum apăruse, ca un miracol. Ideea era limpede în mintea lui — si va rezolva totul. N-ar fi putut urzi un scenariu mai bun nici dacă ar fi încercat. Acuzatiile zgomotoase ale Ghildei erau o ocazie excelentă — poate putin prematură, dar nu conta...

Avea în sfîrsit scuza de care avea nevoie ca să-si asigure monopolul. Cu recentul raport radios al lui Hasimir Fenring, ca si cu mesajele similare de la Maestrul Cercetător Ajidica si de la comandantul sardaukar Cando Garon, era cu desăvîrsire încrezător în viabilitatea mirodeniei lui sintetice.

Pe baza acuzatiilor delegatului, Shaddam putea ridica sabia imperială a justitiei împotriva Arrakisului, cu întreaga cooperare a Ghildei. Înainte ca cineva să-si dea seama ce se întîmplă, sardaukarii vor nimici toată productia de mirodenie din desert, lăsînd Casa Corrino cu controlul absolut si total al singurei surse de mirodenie: amalul. Această revolutie economică se va întîmpla mai repede decît visase el vreodată.

Piticii mutanti se mutară iarăși, privindu-si superiorul, asteptînd comenzile lui.

Shaddam se întoarse către delegatul Ghildei.

— Vom confisca toată mirodenia Casei Harkonnen, începînd cu Arrakis, apoi vom căuta toate celelalte lumi pe care le detine baronul.

Zîmbi patern.

— Ca si pînă acum, sînt preocupat în primul rînd de aplicarea legii imperiale. Si, tot ca pînă acum, Ghilda si CHOAM vor împărti trofeul fiecărei rezerve de mirodenie pe care o descoperim. Nu voi păstra nici una pentru mine.

Delegatul Ghidei plecă usor capul învăluit în vălătucii de ceată de melanj.

— Acest lucru este perfect satisfăcător, Împărate Corrino.

Mai mult pentru mine decît pentru voi, gîndi Shaddam. Aşteptase asta dintotdeauna — cum putea ignora o asemenea ocazie? O dată ce distrugea singura sursă de melanj natural si începea distributia pe scară largă a amalului, cele cîteva firimituri de mirodenie recuperate vor deveni irelevante.

— În timp ce voi mentine blocada în jurul Beakkalului, voi trimite o mare fortă de sardaukari pe Arrakis.

Înăltă din sprîncene. Dacă putea evita costurile de transport pentru o asemenea operaţiune militară de anvergură, putea culege beneficii încă si mai mari.

— Fireste, mă astept ca Ghilda să furnizeze transspaţiale pentru această operatiune?

— Desigur, promise delegatul, făcînd exact jocul lui Shaddam. Cîte solicitati...

Viata îmbunătateste capacitatea mediului de a sustine viata. Viata face ca substantele nutritive necesare sa fie mai rapid disponibile. Fixează mai multa energie în sistem prin interactiunile chimice colosale de la organism la organism.

Planetologul imperial PARDOT KYNES

Sub comanda lui Thufir Hawat, navele cu ajutoare Atreides se apropiară de blocada din jurul planetei în carantină Beakkal. Comandantul mentat nu lansă nici o amenintare, dar nu schimbă cursul. Flotila avea doar sisteme minime de apărare, arme care n-ar fi pus pe fugă nici măcar o bandă jerpelită de pirati.

În fata lor, imensele nave de război ale sardaukarilor gemeau de arme, într-un spectacol titanic de putere imperială.

În timp ce transportoarele de provizii ale lui Hawat se îndreptau spre cordon, două corvete Corrino traversară spatiul deschis către ei. Chiar înainte ca cei doi căpitani sardaukari să apuce să lanseze urlînd amenintări, Hawat deschise comunicatiile.

— Navele noastre zboară sub pavilionul ducelui Leto Atreides, într-o misiune umanitară. Ducem alimente si ajutor medical pentru planeta răvăsită de molimă Beakkal.

— Întoarceti-vă, răspunse un ofiter morocănos.

Fiecare dintre corvete ar fi putut decima flotila Atreizilor, dar mentatul nici nu clipi.

— Văd că rangul tău este cel de levenbrech. Spune-mi numele, ca să ti-l păstrez în memoria permanentă.

Se uita la ecran fără nici cea mai mică ezitare. Un asemenea ofițer mărunt nu avea să ia niciodată vreo decizie semnificativă.

— Torynn, domnule, răspunse ofiterul pe un ton tăios, protocolar. Casa voastră însă n-are nici o treabă aici. Întoarceti-vă flota si îndreptati-vă spre Caladan!.

— Levenbrech Torynn. putem ajuta oamenii de dedesubt să supravietuiască replantîndu-si recoltele cu soiuri rezistente. Vei refuza mîncarea si medicamentele unei populații care moare de foame? Nu acesta este scopul declarat al acestei blocade.

— Nici o navă nu poate trece, insistă Torynn. S-a instituit o carantină.

— Văd, dar nu înțeleg. Si nici tu, după cum se pare. Voi vorbi cu ofiterul tău comandant.

— Basharul suprem este ocupat cu altele, zise levenbrechul, încercînd ca vorbele lui să sune implacabil.

— Atunci îi vom da si alte lucruri cu care să fie ocupat.

Hawat încheie transmisia și semnală navelor sale să continue tot înainte, fără să se grăbească si fără să devieze.

Cele două corvete încercară să taie calea procesiunii, dar mentatul trimise ordine prompte în limbajul de luptă Atreides si întreaga flotilă se împrăstie si se scurse pe lîngă navele de război, ca si cum ar fi fost pietre într-un rîu. Levenbrechul continuă să semnalizeze, devenind din ce în ce mai frustrat cînd Hawat îi ignoră pur si simplu comenzile.

În cele din urmă, Torynn chemă întăriri. Thufir stia că sardaukarii nu-i vor ierta niciodată ofiterului

inferior că nu reusise să oprească un grup de nave de transport neînarmate si lente.

Sapte nave mai mari se desprinseră din rețeaua orbitală din jurul Beakkalului și se apropiară de navele Atreides. Mentatul stia că acesta era un moment periculos,pentru că basharul suprem Zum Garon, un bătrîn veteran ca și Hawat însusi, va fi nervos, convins că aceasta era o capcană sau un truc menit să lase planeta fără apărare. Chipul bătut de vreme al lui Hawat nu arăta nici o emoție. Era un truc, într-adevăr, dar unul la care s-ar astepta sardaukarii.

În sfîrsit, asprul bashar vorbi direct cu el.

— Ti s-a ordonat să te întorci. Supune-te imediat, sau veti fi distrusi!

Thufir îi simtea nelinistiți pe membrii echipajului, dar se ținu tare.

— Atunci vei fi fără îndoială eliberat de la comandă, domnule, iar Împăratul va pierde multă vreme ocupîndu-se de repercusiunile politice ale actului de a trage asupra unor nave pasnice, neînarmate, ducînd ajutoare umanitare unei populatii în suferintă. Shaddam Corrino a prezentat scuze destul de subrede pentru a acoperi agresiunea voastră strigătoare la cer. Care va fi justificarea voastră de data asta?

Sprîncenele groase se încretiră pe fața colturoasă a bătrînului soldat.

— Care-i jocul tău, mentatule?

— Eu nu joc jocuri, bashar suprem Garon. Putini oameni se chinuiesc să mă provoace, pentru că un mentat cîstigă întotdeauna.

Vîrstnicul Garon pufni.

— Vrei să mă faci să cred că Atreizii trimit ajutoare pe *Beakkal*? Nu sînt opt luni de cînd ducele vostru a bombardat locul ăsta... S-a înmuiat Leto?

— Nu înțelegi onoarea Atreizilor mai mult decît înțelege levenbrechul tău principiile carantinei, zise Thufir pe un ton dojenitor. Leto cel Drept împarte pedepse cînd este îndreptățit, si dă ajutor cînd este nevoie. Nu acestea sînt principiile pe care Casa Corrino și-a întemeiat domnia după bătălia de la Corrin?

Severul bashar nu răspunse. În schimb, vorbind într-un cod prescurtat, dădu un ordin. Încă cinci nave ieșiră de pe orbită si înconjurară flotila Atreides.

— Vă interzicem trecerea. Ordinele Împăratului sînt clare!

Thufir încercă o altă tactică.

— Sunt sigur că Maiestatea Sa Imperială Shaddam al IV-lea nu-l va împiedica pe vărul lui să aducă alinare oamenilor de pe Beakkal. N-ar trebui să-l întrebăm direct? Eu pot să astept, în timp ce tu amîni... și în timp ce oamenii mor pe lumea de dedesubt.

Nici o altă familie din Landsraad n-ar fi îndrăznit să conteste blocada împăratului, în special în starea de spirit vizibil instabilă a lui Shaddam. Dar dacă Thufir Hawat reușea aici în numele lui Leto, alte Case s-ar fi simtit poate rusinate si ar fi trimis ajutor, hrănind poporul de pe Beakkal, dîndu-le puterea să lupte împotriva epidemiei botanice. Poate vor privi acest lucru ca pe un act pasiv de cenzură la adresa acțiunilor recente ale împăratului.

Mentatul Casei Atreides continuă:

— Trimiteți un mesaj pe Kaitain. Spuneți Împăratului ce avem de gînd să facem aici. Nu-i nici o șansă ca să ne contaminăm noi personal dacă folosim lăzi orbitale pentru a livra încărcătura. Dati-i Împăratului Shaddam ocazia să demonstreze bunăvoința și generozitatea Casei Corrino...

În timp ce navele de război sardaukare se strîngeau în jurul flotilei Atreides, basharul suprem Garon spuse:

— Vei schimba directia spre Sansin, Thufir Hawat. Ține-ti navele de marfă acolo si asteaptă instrucțiuni suplimentare. Chiar acum, un transspațial se pregătește să plece de la statia de transfer. Mă voi duce eu însumi la palatul imperial si voi prezenta cererea ta Împăratului!

Navele de război mînară transportoarele lui Hawat către statia de aprovizionare de pe asteroid. Fără prea mult entuziasm, flotila Atreides se conformă.

Războinicul mentat lansă un ultim comentariu către basharul refractar:

— Nu pierde vremea, domnule. Oamenii se revoltă pe Beakkal, iar noi avem alimente chiar aici. Nu le-o refuza prea mult...

În realitate, totuși, Thufir era destul de mulțumit că diversiunea lui va ține ocupate aceste forțe imperiale.

*

Flotila Atreizilor asteptă la Sansin o zi întreagă după plecarea basharului suprem Garon. Apoi, alegînd un moment potrivit, Hawat trimise o altă comunicare codificată navelor sale de aprovizionare si se îndreptă încrezător înapoi spre Beakkal, ignorînd protestele reînnoite ale flotei sardaukarilor.

Un alt ofițer îi ceru să se oprească.

— Încetează-ți înaintarea sau vă vom considera o amenințare. Vă vom distruge!

În aparență, levenbrechul Torynn, în dizgrație, fusese înlăturat de la comandă.

Blocada militară răspunse cu un val de agitație, dar Hawat știa că dacă basharul suprem nu era

dispus să tragă în ei, nici unul dintre ofiterii cu grad mai mic nu-si va asuma riscul.

— Nu aveti asemenea ordine. Proviziile noastre sînt perisabile, iar oamenii de pe Beakkal mor de foame. Întîrzierea voastră scandaloasă a costat deja mii — poate milioane — de oameni. Nu amplificați crima, domnule!

Ofiterul cuprins de panică trimise noi mesaje si activă armele, dar Hawat îsi conduse navele de-a dreptul prin reteaua lor. Chiar si cu cel mai rapid curier, aveau să treacă zile pînă cînd să primească un răspuns de pe Kaitain.

Pe orbită, navele Atreides plutiră deasupra celor mai afectate centre populate. În fuselajul navelor se deschiseră trape, iar lăzile autopropulsate căzură în atmosferă, cuburi gigantice fără echipaj, rostogolindu-se si frînînd. În acelasi timp, Thufir transmise un mesaj cetătenilor de jos, ridicînd în slăvi mila ducelui Leto Atreides si spunîndu-le să accepte aceste daruri în numele omeniei.

Se astepta ca Primul Magistrat să răspundă speriat, dar într-un mesaj sosit prin sistemul de comunicatii mentatul află că revoltele costaseră deja viața politicianului. Succesorul său înspăimîntat insistă că nu poartă nici o ranchiună Casei Atreides, în special acum.

Navele din blocada sardaukarilor aveau probabil să împiedice navele Atreizilor, acum goale, să plece din sistem, dar Thufir avea să se ocupe de asta la timpul potrivit. Spera că făcuse ceea ce era necesar, provocînd vîlva adecvată pe Kaitain.

Acum îsi putea permite să astepte. Potrivit programului ducelui Leto, fortele de asalt ale Atreizilor ar fi trebuit să coboare chiar acum deasupra planetei Ix.

Cînd o navetă rapidă de curierat, proaspăt sosită, porni în grăbă din complexul Sansin si fu interceptată de nava amiral a sardaukarilor, Hawat presupuse că se întorcea basharul suprem Garon.

O oră mai tîrziu, în nava sa din avangardă, războinicul mentat fu surprins să primească vestea că împăratul nu catadicsise să dea un răspuns la ceea ce numea „o chestiune minoră a Atreizilor" de pe Beakkal. În schimb, îl rechemase pe basharul suprem. Interceptînd un mesaj radio între nave, Thufir află că era vorba de „o nouă lovitură majoră".

Proiectiile mentale ale lui Thufir Hawat nu prevăzuseră asta. Mintea lui se învîrtea, fără să se fixeze asupra unei solutii. O nouă lovitură majoră? Era asta o referire la Ix? Sau niste represalii imperiale împotriva Caladanului? Pierduse deja ducele Leto?

Fiecare extrapolare sugerată de mintea lui complexă îi dădea motive de alarmă. Sincronizarea era teribilă.

La urma urmei, poate că Leto fusese atras către dezastru.

Nu e întotdeauna același lucru să fii un om bun sau un bun cetățean.

ARISTOTEL de pe Vechiul Pământ

Desi ducele Leto Atreides făcea rareori călătorii oficiale pe Kaitain, sosirea lui la palatul imperial stîrni prea putin interes. Magnifica structură era un adevărat tumult de activitate diplomatică si politică la nivel înalt. Nimeni nu dădea atentie încă unui duce.

Însotit de o mică suită de servitori, Leto se sui într-un vehicul diplomatic către aripa de primiri a palatului. Aerul mirosea a petunii și a intensificatoare de aromă care mascau emanatiile vehiculelor. Desi apăsat de griji — pentru Duncan si soldatii Atreides, pentru Thufir și cacialmaua sa împotriva blocadei de pe Beakkal si pentru tăcerea înspăimîntătoare din partea lui Rhombur și Gurney — Leto îsi păstra comportamentul calm al unui diplomat de profesie si conducător într-o misiune importantă.

În ciuda presiunilor, abia astepta s-o vadă pe Jessica. Copilul lor trebuia să se nască în cîteva zile.

Gărzi în uniformă alergau pe lîngă eleganta masină plutitoare. Vehiculul avea cel putin trei secole, cu scaune de catifea rosie. Ornamentul de pe capotă în formă de leu de aur se rotea în stînga si în dreapta, îsi deschidea fălcile, arătîndu-si coltii si chiar răgea, de cîte ori soferul cu mustăti negre atingea claxonul.

Ducele nu era deosebit de impresionat de asemenea fleacuri. Cu discursul său în fata Landsraadului. va turna în curînd gaz pe foc. Shaddam va fi furios din cauza atacului de pe Ix, iar Leto se temea că pagubele vor fi ireparabile. Dar era dispus să sacrifice tot pentru a face ceea ce trebuie. Ignorase nedreptatea prea multă vreme. Imperiul nu trebuia să-l creadă moale si nehotărît...

De-a lungul bulevardelor pavate cu cristal, steagurile Casei Corrino fluturau în adierea blîndă. Clădiri imense se înăltau pînă la cerul albastru, fără nori, prea perfect pentru gustul lui Leto. El prefera vremea schimbătoare de pe Caladan, chiar frumusetea furtunilor imprevizibile. Kaitain era prea domesticit, transformat într-o lume caricaturală dintr-o filmocarte de povesti.

Masina plutitoare încetini la poarta pentru primiri a palatului, iar gărzile de sardaukari le făcură semn să treacă. Leul mecanic urlă din nou. Arme amenintătoare se aflau la vedere. dar Leto avea ochi doar pentru platforma de sosire. Îsi tinu respiratia.

Doamna Jessica îl astepta îmbrăcată într-o rochie aurie de paramătase, care atîrna pe trupul ei rotunjit, accentuîndu-i abdomenul — dar nici chiar această elegantă nu putea umbri frumusetea ei radioasă, atunci cînd îi zîmbi. Patru surori Bene Gesserit stăteau în jurul său.

Cînd Leto păsi pe pavajul din dale lucioase, Jessica ezită, apoi se repezi spre el. cu mersul încă gratios, în ciuda siluetei ei greoaie. Se opri. întrebîndu-se parcă dacă n-ar fi nepotrivit să-l îmbrătiseze în public. Totusi, încrezător în el însusi. lui Leto nu-i păsa cîtusi de putin de aparente. Străbătu distanta dintre ei si-i dădu un sărut lung. pasionat.

— Lasă-mă să te privesc...

Se trase înapoi s-o admire.

— Ah, ești frumoasă ca un apus de soare!

Chipul ei oval se bronzase de la timpul petrecut în grădinile palatului și la solariu. Nu purta bijuterii, dar nici nu avea nevoie.

Leto puse mîna bătătorită pe pîntecele ei si o tinu acolo, de parcă ar fi încercat să simtă bătăile inimii bebelusului.

— Se pare că am venit chiar la timp. Cînd m-ai lăsat singur pe Caladan, abia dacă se vedea ceva...

— Esti aici să tii un discurs, nu un copil în brate. domnule duce. Vom apuca să petrecem vreun pic de timp împreună?

— Desigur.

Tonul lui deveni mai distant cînd observă privirea atentă a celor patru Bene Gesserit, ca si cum ar fi luat notițe despre cît de bine îsi juca rolul. Cel puțin una dintre ele arăta semne de dezaprobare.

— După discursul meu în Landsraad, s-ar putea să trebuiască să mă ascund, zise el zîmbindu-i strîmb. De aceea, compania ta ar fi binevenită, doamna mea...

În acel moment, împăratul Shaddam iesi din resedinta imperială, păsind energic în linie dreaptă, în timp ce în jurul lui roiau ca mustele gărzi, servitori și consilieri, ofiteri sardaukari, domni în costume ajustate pe corp, doamne cu coafuri înalte, slujitori dirijînd valize și cufere pe suspensoare. Din aripa hangarului de la poarta de primiri, un iaht de procesiune spectaculos pluti spre ei, pilotat de un bărbat înalt care era aproape complet ascuns de hainele largi, fluturătoare, ca și cum ar fi fost un drapel viu.

Împăratul arăta gata de război. Abandonase mantia din blană de balenă si colanele funcției pentru o uniformă cenusie, apretată, de sardaukar, împodobită cu bentiță și epoleți argintii, și un coif negru de burseg, cu creastă de aur. Era frecat si lustruit, de

la piele pînă la medaliile de pe piept si la ghetele lucioase, negre.

Zărindu-l pe duce, Shaddam se îndreptă spre el, excesiv de încîntat de el însusi. Jessica se înclină ceremonios, dar împăratul nu-i dădu nici o atentie. Ca si Leto, Shaddam al IV-lea avea trăsături ca de soim si nasul acvilin. Si tot la fel ca Leto, ascundea secrete importante.

— Îmi cer scuze că treburi presante m-au împiedicat să te primesc mai protocolar, vere. Trupele de sardaukari solicită prezenta mea pentru o operatiune majoră...

O flotă imensă de război îl astepta pe terenul de decolare — atît de multe nave încărcate cu soldați și material încît trei transspatiale ale Ghildei fuseseră reținute pentru a le duce, alături de încă două transspatiale de escortă, într-o etalare de trufie si putere din partea Ghildei însesi.

— Există vreun lucru de care ar trebui să mă ocup, Sire?

Leto încercă să-si ascundă îndoielile si nelinistea de pe față. Se juca Shaddam cu el?

— Am totul sub control.

Leto nu lăsă să i se vadă usurarea.

— Sperasem că veti fi prezent mîine la discursul meu din sala Landsraadului, Sire.

De fapt, se asteptase să-l înfrunte direct pe împărat acolo, ajutat de un val de sprijin popular din partea altor nobili. *O operatiune majoră a sardaukarilor? Unde?*

— Da, da, sînt sigur că anuntul tău va fi foarte important. Deschiderea unei noi pescării sau alt asemenea lucru pe Caladan? Din nefericire, datoria mă cheamă în altă parte.

Vocea lui de bariton era plăcută, dar ochii verzi luceau cu o cruzime rece.

Ducele făcu o plecăciune protocolară si se dădu cu un pas în spate, să se aseze lîngă Jessica.

— Cînd îmi voi tine discursul către Landsraad, Sire, mă voi gîndi la domnia-voastră. Vă doresc succes în misiune. Veți putea revedea observatiile mele în tihnă la întoarcere.

— În *tihnă*? Am un imperiu de administrat! Eu n-am parte de tihnă, duce Leto.

Înainte ca ducele să poată răspunde, Shaddam observă pumnalul cu mîner acoperit cu nestemate pus în teacă la brîul lui Leto.

— A, este arma pe care ti-am dat-o eu. la sfîrsitul procesului prin renuntare la privilegii?

— Mi-ati spus să-l port cu mine ca amintire a serviciului pe care vi l-am făcut, Sire. Eu n-am uitat niciodată.

— Îmi aduc aminte...

Terminînd conversatia, Shaddam se întoarse către iahtul de procesiune care urma să-l ducă spre flota de război ce-l astepta. Leto oftă. Din moment ce atenția împăratului nu era îndreptată asupra lui, însemna că noua operatiune nu implica Ix, Beakkal sau Caladan. Ca urmare, era în avantajul ducelui că Shaddam nu va fi prezent cînd îsi va face anuntul si justificarea pentru atacul Atreizilor pe Ix. Rhombur va fi bine așezat pe tronul din Marele Palat înainte ca cineva din guvernul imperial să poată pregăti o actiune de răspuns.

Zîmbi cînd Jessica îl conduse în palat. *Poate că totul va ieși bine pînă la urmă.*

Orice școala de formare pentru cetăteni liberi trebuie sa înceapa prin a preda neîncrederea, nu încrederea. Trebuie sa-i învete să pună la îndoială, nu sa accepte raspunsuri neînsufletite.

CAMMAR PILRU, ambasador în exil al planetei Ix

Nu avusese niciodată nimic împotriva să-si asume riscuri, dar acum lui C'tair chiar îi făceau plăcere. Era timpul să actioneze fătis. În timpul schimburilor de lucru, soptea în urechile străinilor în timp ce lucrau lîngă el, alegîndu-i pe aceia care păreau cei mai oprimați. Unul cîte unul, cei mai curajosi dinte ei îmbrătisau strigătul de adunare.

Chiar și muncitorii suboizi, ale căror minti erau prea slabe ca să înteleagă implicatiile politice, ajunseră să înțeleagă cum fuseseră trădati de tleilaxu. Cu ani în urmă, invadatorii îi ademeniseră cu promisiuni pentru o viată nouă si libertate — dar soarta lor devenise doar din ce în ce mai proastă.

În sfîrșit, populatia asuprită avea mai mult decît o vagă sperantă. Rhombur se întorsese cu adevărat! Lungul lor coșmar avea să ajungă la capăt... Curînd.

■

Asteptînd într-o mică firidă unde ar fi trebuit să-si întîlnească tovarășii, printul Rhombur auzi un zgomot de încăierare pe coridor si-si mări energia din membrele sintetice, gata să lupte. Trupele lui Leto

erau asteptate să sosească în cîteva ore, iar C'tair se strecurase deja afară din grote, tîrîndu-se prin conducte înguste si puțuri de urgentă, ca să poată planta în locuri cheie ale apărării de suprafată a sardaukarilor, ultimele capsule explozive aduse clandestin. Cîteva explozii bine sincronizate aveau să lase canionul-port de intrare neprotejat împotriva armatei Atreides asteptate.

Dar toată munca lor ar fi fost în zadar dacă Rhombur era descoperit aici prea curînd. Zgomotul se apropie.

Apoi Gurney Halleck se strecură în fîrîdă cărînd un trup frînt. Cadavrul arăta doar vag uman, cu trăsături netede, ca de ceară, si un cap de păpusă care atîrna de gîtul rupt.

— Dansator-fată, făcînd pe suboidul. M-am gîndit că arăta prea multă curiozitate fată de mine. Mi-am asumat riscul, ajungînd la concluzia că trebuia să fie mai mult decît unul dintre muncitorii slabi de minte...

Aruncă schimbătorul de formă mort pe o movilă de pe podeaua de piatră.

— Asa că i-am rupt gîtul. Bun lucru! „Dusmanul ascuns e cea mai mare amenintare."

l privi atent pe Rhombur si adăugă:

— Cred că avem o problemă serioasă. Acum stiu despre noi.

*

Spre surpriza contelui Fenring, Maestrul Cercetător nu făcu nici o miscare deschisă împotriva lui, dar tot se simtea ca un prizonier.

Nelăsînd niciodată garda jos, contele rămase în alertă, făcîndu-i jocul pînă cînd avea să găsească o ocazie să scape. Văzuse multe comportamente îngrijorătoare si efecte secundare printre oamenii care

consumaseră prea mult melanj sintetic, inclusiv la sardaukari. Foarte rău...

Micul savant tleilaxu, din ce în ce mai instabil si mai impredictibil în comportamentul lui, petrecu o dimineată întreagă în biroul lui arătîndu-i cifre ministrului imperial al mirodeniei, făcîndu-i demonstratii de îmbunatătire a productiei si evaluînd cantitatile de amal pe care le pot da cuvele sale axlotl, pentru a continua programul doar încă putin.

— Împăratul va trebui să-l distribuie cu zgîrcenie la început, ca răsplată pentru cei care îi sînt cei mai loiali. Numai cîtiva ar trebui să-i primească binecuvîntarea. Numai cîtiva sînt demni.

— Da, hmmm.

Fenring avea încă multe întrebari despre melanjul sintetic, dar îsi dădea seama că era prea periculos să le pună. Se aseză pe partea cealaltă a biroului fată de Ajidica, examinînd niste documente tipărite si mini-holograme pe care Maestrul Cercetător i le întinse peste masă.

Ajidica era plin de o energie nervoasă incontrolabilă. Pe fata slăbită, avea o privire sticloasă, sfidătoare, combinată cu o trufie supremă, ca si cum s-ar fi considerat un semizeu.

Toate instinctele lui Fenring strigau avertismente, nu voia decît să-l omoare pe omulet și să termine cu asta. Chiar si păzit cu grijă, un luptător mortal cum era contele Hasimir Fenring putea găsi o mie de feluri în care să comită o crimă — dar n-ar fi scăpat niciodată nevătămat. Vedea loialitatea fanatică, controlul hipnotic pe care-l avea Maestrul Cercetător asupra gărzilor sale personale si asupra lucrătorilor stăpîniti de un devotament feroce... si chiar, lucrul cel mai nelinistitor, asupra sardaukarilor.

Se întîmplau de asemenea si alte lucruri. În ultima vreme, populația ixiană devenise tot mai nesupusă

și mai nemulțumită; numărul incidentelor de sabotaj crescuse de zece ori. Graffiti înfloreau pe ziduri ca florile din Arrakeen în roua diminetii. Nimeni nu stia ce declanșase asta, după atît de mult timp.

Răspunsul lui Ajidica fusese să strîngă surubul și mai tare, limitînd și mai mult libertătile minime si cîstigurile pe care le obtineau oamenii. Fenring nu fusese niciodată de acord cu tacticile draconice pe care tleilaxu le aplicau împotriva ixienilor; le considera o politică mioapă. Zi după zi, agitația și tensiunea creșteau, ca si cum un capac fusese pus pe o oală în clocot.

Usa de la biroul Maestrului Cercetător se trînti de perete si comandantul Cando Garon păsi înăuntru. Tînărul conducător al sardaukarilor avea părul încîlcit și uniforma mototolită, cu mănusi murdare, ca si cum nu-si mai bătea capul cu codul de tinută militară. În mîinile puternice strîngea o creatură mică si slabă, unul dintre muncitorii suboizi.

Ochii lui Garon erau întunecati, cu pupilele dilatate, rotindu-se în toate părțile cu miscări rapide. Avea fălcile încleștate si buzele strîmbate într-o expresie de supărare feroce, amestecată cu triumf. Arăta mai mult ca un bătăus fără milă decît ca un comandant al unor trupe imperiale disciplinate. Fenring simti în piept o palpitație de neliniste.

— Ce-i asta? se răsti Ajidica.

— Cred că-i un suboid, rosti sec Fenring.

Cercetătorul tleilaxu se încruntă dezgustat.

— Ia... creatura aia jegoasă de-aici!

— Mai întîi, ascultă-l...

Garon îl aruncă pe muncitorul palid pe podea. Suboidul se ridică cu greutate în genunchi și se uită dintr-o parte în alta, neînțelegînd unde se afla sau în ce fel de necaz intrase.

— Ți-am zis ce să faci.

Garon îi dădu un picior în sold.

— Zi!

Suboidul căzu, icnind de durere. C[illegible] sardaukar se întinse spre el, apucîndu-[illegible] d[illegible] cu mîna înmănusată. O răsuci pînă cînd [illegible] din ea.

— Zi-i!

— Prințul s-a întors, vorbi suboidul, apoi repeta iarăsi și iarăși, ca pe o mantra: Prințul s-a întors... Printul s-a întors...

Fenring simti părul zbîrlindu-i-se la ceafă.

— Ce tot vorbeste? întrebă Ajidica.

— Prințul Rhombur Vernius.

Garon îl înghionti pe suboid, ordonîndu-i să spună mai mult. În schimb, bărbatul cu mintea slabă scînci si repetă fraza.

— Vorbeste despre ultimul supravietuitor al familiei renegate Vernius, hmmm? preciză Fenring. Așadar e încă în viată!

— Stiu cine-i Rhombur Vernius! Dar au trecut atîtia ani! De ce-ar trebui să-i mai pese cuiva de el acum?

Garon îl izbi pe suboid cu capul de podeaua tare, făcîndu-l să tipe de durere.

— Opreste! exclamă Fenring. Trebuie să-l mai interogăm...

— Nu mai stie nimic altceva.

Garon strînse pumnul si-l izbi pe omul neajutorat în spate. Fenring auzi coastele si vertebrele trosnind. Sălbaticul comandant lovi din nou, ca un baros scăpat de sub control. Suboidul scuipă sînge pe podea, zvîcni si muri.

Transpirat si agitat, comandantul sardaukar se îndreptă. Ochii îi era arzători si febrili, ca si cum ar fi căutat pe altcineva să-l ucidă. Avea sînge împrăstiat pe toată uniforma, dar nu părea să-i pese.

— Doar un suboid, zise Ajidica pufnind. Ai dreptate, comandante — oricum nu mai puteam căpăta nici o altă informatie.

Maestrul Cercetător bägă mîna mică în cutele robei si scoase o tabletă de mirodenie sintetică presată.

— Ia de-aici!

I-o aruncă lui Garon, care însfăcă tableta din aer cu reflexe fulgerătoare si o bägă lacom în gură, ca un cîine dresat primind o delicatesă.

Privirea sălbatică a lui Garon se atinti asupra lui Fenring. Apoi ofiterul porni spre usă, lăsînd mizeria însîngerată pe podea.

— Mă duc să găsesc altii să-i interoghez.

Înainte să apuce să plece, izbucniră alarme asurzitoare. Fenring sări în picioare, în timp ce Maestrul Cercetător privi în jur, mai mult iritat decît speriat. Nu auzise asemenea sirene în cei douăzeci de ani în care locuise pe Ix.

După ritmul alarmei, comandantul Garon îsi dădu seama ce se întîmpla.

— Suntem atacați din afară!

*

Flota militară Atreides se lăsă în jos prin atmosferă si izbi reteaua defensivă a sardaukarilor. Navele de război atacatoare coborîră în canionul-port de intrare, unde sute de grote folosite pentru livrări si exporturi erau acoperite cu usi grele.

Bombele de sabotaj ale lui C'tair se declansară, surprinzîndu-i pe sardaukari și scoțînd din funcțiune rețelele principale de senzori și alte instalații. Tunurile sol-aer deveniră inerte cînd panourile de control se scurtcircuitară. Paznicii tleilaxu plictisiți din jurul perimetrului nici nu apucară să reactioneze la atacul uluitor care pornise de nicăieri.

Navele Atreizilor lansară explozivi, topind plăcile blindate si aruncînd în aer stînca. sardaukarii se repeziră poticnindu-se să organizeze o apărare, dar după atîtia ani de tihnă, stațiile de armament erau proiectate doar să țină în frîu tulburările interne si să intimideze eventualii spioni.

Condusă de Duncan Idaho, flota sosi exact la timp. Transportoarele aterizară si soldatii de revărsară afară, cu săbiile trase pentru lupta corp la corp cu scuturi, acolo unde nu se puteau folosi lasere. Răcniră un strigăt de arme pentru ducele lor si pentru printul Rhombur.

Bătălia pentru Ix începuse.

Nu-i nici un mister în legătură cu sursa din care dragostea își trage puterea sălbatică: vine din curgerea Vietii însesi — un potop violent, ca un torent, care-si are izvorul în cea mai străveche dintre epoci...

DOAMNA JESSICA, intrare de jurnal

Cînd începu travaliul lui Jessica, surorile Bene Gesserit erau pregătite. Puține înțelegeau în întregime motivele, dar fiecare dintre ele stia că acest copil mult-asteptat era important.

Camera de nasteri însorită fusese amenajată potrivit indicațiilor exigente ale lui Anirul. Se dăduse mare atentie străvechilor practici Feng Shui, ca si tiparelor de iluminare si de miscare a aerului. Filaroze, orhidee argintii si garoafe de pe Poritrin cresteau în glastre globulare, suspendate deasupra patului. Camera de la ultimul nivel al palatului imperial era deschisă ochilor universului, ajungînd aproape pînă la straturile pufoase ale norilor controlați meteorologic.

Jessica stătea pe spate, concentrîndu-se asupra trupului si asupra ambianței, dar cel mai mult asupra copilului nerăbdător să iasă din pîntecele ei. Evită să întîlnească privirea Cucernicei Maici Mohiam, de teamă că vina i s-ar putea vedea pe față. *Am mai contrazis-o și înainte, am rezistat comenzilor ei auto-*

ritare... dar niciodată într-o problemă de o asemenea însemnătate.

În curînd, surorile îi vor cunoaste secretul.

Mă va ucide Cucernica Maică pentru trădarea mea? În orele de după nastere, Jessica va fi complet vulnerabilă. În ochii bătrînei ei profesoare, eșecul va fi o crimă mai mare decît trădarea fătisă.

Între contractii, Jessica inhala parfumul dulce al florilor și se gîndea la îndepărtatul Caladan, unde își dorea să fie, cu ducele si cu copilul lor. „Nu trebuie să mă tem..."

Mohiam stătea în apropiere, urmărindu-și eleva preferată cu multă atentie. Doamna Anirul, arătînd stoarsă de puteri, insistase să vină în camera de nașteri, în ciuda admonestărilor severe ale surorii medicale Yohsa. Cine se putea opune ordinului Maicii Kwisatz într-un asemenea moment? Puternic îndopată cu medicamente. Anirul afirmă că făcuse temporar pace cu zarva din capul ei.

Jessica încercă să se ridice, din respect, dar sotia împăratului îi făcu un semn dojenitor cu degetul.

— Pune-ți cămasa pe care ti-am dat-o... Stai pe spate si concentrează-te asupra muschilor. Pregăteste-ti mintea si trupul, asa cum ai fost învătată. Nu vreau să meargă nimic prost cu această nastere. Nu, după nouăzeci de generatii!

Yohsa se apropie, atinse mîna lui Anirul.

— Doamnă, abia a început să se dilate. Vă vom chema cînd se apropie ceasul. Va mai trece timp pînă cînd...

Anirul îi reteză vorbele.

— I-am născut deja cinci fiice împăratului. Această tînără va tine seama de sfaturile mele.

Jessica, ascultătoare, își scoase hainele si își puse cămasa de kai-satin pe care i-o adusese Anirul. Era atît de usoară si de netedă încît abia o simtea pe piele.

Cînd se urcă din nou în patul curbat, pentru nasteri, Jessica simți un tremur de nerăbdare care-i învinse temerile. *Cînd mă voi scula din acest pat, voi avea un băiat, fiul lui Leto.*

Timp de nouă luni crescuse si protejase acest copil. Pînă în urmă cu zece zile, cînd Cucernica Maică Mohiam, într-o proiecție senzorială, îi arătase adevărul despre programul Kwisatz Haderach, se gîndise numai la dragostea ei pentru duce si la cît de mult avea el nevoie de încă un băiat, după moartea tragică a lui Victor.

Alături de Anirul, Mohiam îsi încreti buzele într-un surîs.

— Jessica se va descurca destul de bine, doamnă. A fost întotdeauna cea mai bună elevă a mea. Astăzi, va arăta valoarea întregii instructii pe care i-am dat-o eu.

Coplesită de gîndul la ce-ar putea face aceste femei puternice, Jessica îsi dori ca Leto să poată să fie cu ea acum. El n-ar îngădui niciodată să li se întîmple ceva rău, ei sau copilului lor. Petrecuseră seara dinainte împreună, iar ea fusese recunoscătoare că putuse doar să-l tină din nou în brate în patul ei, cu pielea atingînd-o pe a lui. Pentru Jessica, o asemenea mîngîiere blîndă însemna mai mult decît momentele de pasiune vijelioasă.

La lumina calmă a licuriglobu rilor din camera lor, Jessica observase o schimbare la duce. Devenise din nou el însusi, asprul dar puternicul Leto Atreides pe care-l iubea, mai viu decît fusese multă vreme.

Dar el era programat să vorbească astăzi în fața Landsraadului. Ducele unei Case Mari avea îndatoriri mult mai importante decît să se-nvîrtă neliniștit pe lîngă patul concubinei sale.

Acum, în camera de nașteri, capitulînd în fata proceselor naturale ale trupului ei, Jessica se lăsă pe

spate si închise ochii. Nu avea de-ales decît să coopereze cu Bene Gesserit si să spere. *Pot avea un alt copil, o fiică de data asta. Dacă mă lasă să trăiesc...*

Jessica stia că anticipase planurile lor, mutînd nasterea unui băiat cu o întreagă generatie mai devreme. Cu toate acestea, genetica era o stiintă nesigură, aruncarea cu zaruri a unei puteri mai înalte, nedefinite. *Fiul meu ar putea fi, cu toate acestea, cel asteptat?* Era o posibilitate înfricosătoare, pasionantă.

Deschizînd ochii, văzu două surori medicale asezîndu-se ca niste santinele de o parte si de alta a patului. Soptind între ele într-un limbaj pe care nici măcar Jessica nu-l înțelegea, verificară aparatura de diagnostic, în timp ce atingeau sondele si senzorii de pe pielea ei. La picioarele patului, alături de Yohsa, doamna Anirul urmărea totul, cu ochii de căprioară adînc înfundati în orbite deasupra obrajilor scobiti. Ca o persoană ridicată de pe patul de moarte, sotia împăratului le dădea femeilor instructiuni amănuntite, făcîndu-le nervoase si iritate.

Preocuparea lui Yohsa era împărtită între Jessica si doamna Anirul.

— Te rog, doamnă, asta e o simplă nastere de rutină. Nu e nevoie de grija domniei-tale. Întoarce-te în cameră și odihneste-te. Am un nou medicament, menit să facă să tacă vocile Celorlalte Memorii.

Yohsa băgă mîna în buzunar.

Anirul îi făcu semn să se dea la o parte.

— Nu întelegi nimic. Mi-ai dat deja prea multe medicamente. Prietena mea Lobia încearcă să mă avertizeze de ceva... din adîncuri. Am nevoie să ascult, nu să-mi astup urechile.

Vocea lui Yohsa căpătă un ton de dojană.

— N-ar fi trebuit să sondezi niciodată atît de adînc, fără surori care să te sustină.

— Uiti cine sînt? Asta e o problemă care implică rangul meu ascuns. *Nu vei pune sub semnul întrebării ce-ți spun eu.*

Apucînd un bisturiu laser dintr-o tavă, vorbi pe ton amenințător:

— Dacă-ți spun să-ți înfigi asta în inimă, o vei face.

Celelalte surori medicale se dădură înapoi, fără să știe ce să facă în situația asta.

Anirul se uită la Yohsa cu ochii în flăcări.

— În cazul în care constat că prezenta ta pune în pericol succesul proiectului, te voi omorî cu mîna mea. Fii atentă, foarte atentă.

Mohiam se apropie cu pasi usori si interveni.

— Vocile ți-au dat sfaturi, doamnă? Le poți auzi acum?

— Da! Și sînt mai puternice ca niciodată!

Cu o miscare rapidă, Mohiam o împinse pe sora medicală aflatăîn primejdie dincolo de distanta la care o putea atinge femeia agitată.

— Doamnă Anirul, este dreptul tău să supraveghezi această nastere, dar nu trebuie să le încurci pe aceste femei.

Încă ținînd bisturiul laser, cu trupul zvîcnind de parcă s-ar fi luptat cu Celelalte Memorii pentru controlul minții și al mușchilor, Anirul se așeză pe un scaun cu suspensii, alături de Jessica. Celelalte două surori medicale stăteau într-o parte, dar la un semn din mînă al lui Mohiam își reluară treaba.

În mijlocul haosului, Jessica respira ca să se liniștească și trecea prin tehnicile ciclice învățate de la Mohiam...

Anirul încercă să-și țină în frîu nelinistea furioasă, astfel ca emotiile ei periculoase să nu contamineze camera de nașteri. Gînduri violente alergau prin mintea tulburată a Maicii Kwisatz, luptîndu-se să fie auzite prin dezordinea interioară și exterioară. Își

mușcă încheieturile degetelor de la o mînă. Dacă ceva mergea prost în următoarele cîteva ore, programul Kwisatz Haderach putea fi dat înapoi cu secole sau, poate, ruinat pentru vecie.

Nu trebuie să se întîmple.

Anirul coborî brusc ochii spre bisturiu, surprinsă, apoi îl puse pe o masă din apropiere.

— Îmi pare rău, copilă. N-am vrut să te supăr, murmură ea.

Imediat după aceea, continuă pe un ton ca de rugăciune:

— În acest moment foarte important, trebuie să-ți folosești abilitățile prana-bindu pentru a-l îndruma pe bebeluș prin canalul nașterii.

Se uită la instrumentul strălucitor de pe masă.

— Îi voi tăia eu însămi cordonul ombilical fiicei tale.

— Sunt gata să încep, anunță Jessica. Îmi voi intensifica acum contracțiile.

Cum mă vor urî cînd vor vedea...

Exercită controlul precis Bene Gesserit asupra trupului, asupra fiecărui muschi implicat în nastere, și aplică presiunea. Ce va face doamna Anirul? Ochii ei purtau semnele nebuniei, dar era sotia împăratului capabilă de crimă?

Jessica jură să rămînă în alertă și gata să-l protejeze pe fiul lui Leto în orice fel posibil.

Împaratul înca mai vorbeste cu autoritatea poporului si a Landsraadului sau ales, dar marele consiliu devine din ce în ce mai mult o putere subordonată, iar poporul se schimbă rapid într-un proletariat dezrădăcinat, o gloată care poate fi stîrnita si manevrata de demagogi. Ne aflam în plin proces de transformare într-un imperiu militar

PREMIERUL BIN CALIMAR de pe Richese,
discurs catre Landsraad

O desfăsurare de forte rapida si impresionantă. Shaddam era extrem de multumit de efect. Arrakisul — si imperiul — nu vor mai fi niciodată la fel.

Neanuntată si neasteptată, o flotă de nave ale Ghildei apăru pe cer deasupra lumii desertice. Cinci transspatiale, fiecare avînd mai mult de douăzeci de kilometri lungime, îsi ocupară locurile pe orbită, în raza vizuală a capitalei Harkonnenilor, Carthag.

Baronul Harkonnen, uluit, stătea pe balconul ecranat al resedintei si privea în sus, pe cerul noptii. O etalare boreală de descărcări ionizante se ondula deasupra, în tipare care-i făceau carnea greoaie să se cutremure.

— Blestem! Ce se petrece acolo sus?

Sustinut de centura suspensoare, baronul se tinu bine, să nu înceapă să plutească. Adînc în sinea lui, regretă că nu se întorsese pe Giedi Prime, asa cum avusese intentia săptămîna care trecuse.

O adiere fierbinte se tîra ca o molimă pe străzile întunecate. Mult deasupra lui, formele strălucitoare ale transspatialelor se desfăsurau în orbită joasă, ca niste giuvaieruri plutind pe o mare neagră. Garda orasului Carthag sună alarma, trezind trupele din cazărmi si ordonînd ca populatia să rămînă închisă în casă, sub incidenta legii martiale.

Un aghiotant se repezi înăuntru, chiar mai înspăimîntat de spectacolul din cer decît de stăpînul lui Harkonnen.

— Stăpîne baron, un agent al Ghildei a trimis un mesaj de pe transspatiale. Vrea să vorbească cu domnia-ta.

Indignat, bărbatul cel gras îsi umflă obrajii.

— Sunt extrem de curios să știu ce naiba cred ei că fac deasupra planetei mele.

Productia de melanj depăsise asteptările împăratului, chiar si în ciuda cantitătii pe care o dosea pe furis. Casa Harkonnen n-ar fi trebuit să aibă de ce să se teamă, chiar si cu irascibilitatea si nestatornicia de neînteles ale lui Shaddam din ultima vreme.

— Trebuie să fie o greseală.

Aghiotantul deschise un ecran de comunicații și ajustă comenzile pînă cînd făcu legătura corespunzătoare. Cuvinte aspre scrîsnir prin grila-microfon.

— Baron Vladimir Harkonnen, crimele tale au fost date în vileag. Ghilda si Împaratul îti vor hotărî pedeapsa. Esti supus judecătii noastre combinate.

Baronul era obisnuit să-și nege vinovătia cînd era vorba de acuzatii penale, dar în acest caz era atît de uluit încît nici măcar nu putu să îngaime o scuză.

— Dar... dar... nu stiu ce...

— Acesta nu este un dialog, continuă vocea, mai tare si mai aspru. Aceasta este o *hotărîre* oficială. Revizori ai CHOAM si reprezentanti ai Ghildei sînt

trimiși jos să examineze fiecare aspect al operatiunilor tale cu mirodenie.

Baronul abia reusi să-si tragă răsuflarea.

— De ce? Pretind să stiu de ce anume sînt acuzat!

— Secretele tale vor fi demascate si greselile tale pedepsite. Pînă cînd vom decreta altfel, fluxul de mirodenie către imperiu va fi întrerupt. Tu, baroane Harkonnen, trebuie să ne furnizezi răspunsurile pe care le căutăm.

Îl cuprinse panica. N-avea nici cea mai mică idee ce declansase acest zăngănit de săbii absurd.

— Eu... cine sînt acuzatorii mei? Ce dovezi aveti?

— Ghilda vă va întrerupe acum comunicatiile și va închide toate spațioporturile de pe Arrakis. În vigoare din acest moment, suspendăm toate operațiunile combinelor de mirodenie de pe teren. Toate topterele sînt consemnate la sol.

Sistemul de comunicatii din fata lui începu să scoată fum si scîntei.

— Acest mesaj s-a încheiat!

De deasupra, flota navelor Ghildei transmitea pulsuri intense care scoaseră din functiune circuitele si sistemele de navigatie de pe toate vehiculele de la spațioportul din Carthag. În interiorul resedintei baronului, licuricloburile se stinseră și apoi se luminară ca și cum ar fi fost bombardate. Unele sfîrîiră si explodară, împrăștiind aschii de plaz peste capul lui.

Baronul își acoperi fata si strigă în sistemul de comunicații, dar nu se auzi nici un răspuns. Pînă si comunicatoarele locale se stricaseră. Cuprins de o furie oarbă, urlă — desi nimeni, cu exceptia celor din imediata apropiere nu-l putea auzi (iar acestia, întelepti, fugiră).

Nu putea cere explicații suplimentare si nici nu putea solicita ajutor de la nimeni.

Partea de dedesubt a trei dintre transspatiale se deschise si flota principală de sardaukari se desprinse din cîrligele de ancorare. Crucisătoare de luptă, corvete, vedete, bombardiere — toate vehiculele militare pe care Shaddam le putuse aduna de pe-o zi pe alta. Punînd la cale această operatiune, Shaddam întelegea că lasă alte părți ale imperiului vulnerabile. dar avea prea mult de cîstigat, dintr-o singură lovitură de maestru neasteptată. Nici măcar Ghilda nu-i întelegea adevăratele teluri...

Purtînd o uniformă de mare tinută, împodobită cu însemne de comandant suprem, împăratul stătea pe punte în timp ce nava sa amiral cobora spre Arrakis. Acesta avea să fie punctul culminant al deceniilor de planuri, un final neasteptat de rapid al întregului proiect Amal. De data asta, avea să-și conducă singur trupele la victorie, pentru un sfîrsit magnific al Marelui Război al mirodeniei. Proiectul Amal era încheiat, si acum va scoate Arrakisul din ecuație.

Sardaukarii fuseseră instruiti să urmeze ordinele lui directe, desi basharul suprem Garon avea să supravegheze manevrele efective. Shaddam avea nevoie de cineva în care să aibă încredere că va acționa fără să pună întrebări, pentru că urmau multe întrebări. Stînd teapăn lîngă el, veteranul sardaukar nu stia de planul împăratului si nici nu întelegea rezultatul dorit al acestei confruntări. Însă avea să urmeze comanda superiorului său, ca întotdeauna.

Folosind armele holocaustului cu care făcuseră demonstratia de pe Zanovar, navele de război ale sardaukarilor erau pe cale să elimine toată mirodenia de pe Arrakis, un pas necesar în modelarea noului imperiu al lui Shaddam. După aceea , el va avea singura solutie rămasă. *Amalul*... Cu acest unic atac, Shaddam Corrino al IV-lea va întări Tronul Leului

de Aur si va strivi monopolurile si conglomeratele comerciale care puseseră piedici domniei lui pînă acum.

Ah, daca Hasimir ar fi putut fi aici să-mi vadă victoria... Împăratul îsi reaminti că dovedise de nenumărate ori faptul că n-avea nevoie de un sfătuitor care să-l sîcîie, să-i contrazică ideile, încercînd tot timpul să-si asume toate meritele.

Pe măsură ce nava amiral zbura tot mai aproape de limita atmosferei, împăratul se aplecă în scaunul său de comandă să se uite la planeta maronie, crăpată de arsită. *Urît loc!* Alte distrugeri vor fi măcar vizibile aici? Văzu un inel incomplet de sateliti, observatoare meteorologice ineficiente pe care Ghilda le pusese pe orbită cu chiu cu vai, după ani de insistente din partea baronului. Monitorizau numai zonele controlate de Harkonneni, nedînd nici o informatie despre adîncul desertului si despre regiunile polare.

— E vremea pentru exercitii de tras la tintă, anuntă el. Trimiteti vedetele si distrugeti satelitii ăia. Pe toti!

Bătu darabana cu degetele în bratul scaunului de comandă. Întotdeauna îi plăcuse să se joace de-a soldatul.

— Hai să-l orbim pe baron și mai mult...

— Da, maiestatea voastră imperială, răspunse Zum Garon. Cîteva clipe mai tîrziu, micile nave iesiră din transspatiale si se risipiră ca niste roiuri de lăcuste. Cu lovituri precise, vaporizară satelit după satelit. Shaddam savură fiecare mică explozie.

De la sol, flota trebuie să fi arătat terifiant. Ghilda presupunea că avea doar intentia să stabilească o prezentă militară fermă aici, să slăbească apărarea Harkonnen astfel încît sardaukarii să poată confisca rezervele ilegale de melanj. Deja, nobilii din Landsraad — aceia putini care stiau că adusese aici o flotă — cereau favoruri, întărindu-si pozitia,

încercînd să devină următorii cîstigatori ai fiefului Arrakis si ai industriei mirodeniei.

O industrie a mirodeniei care va deveni în curînd *derizorie...*

O, cu cîtă nerăbdare astepta Shaddam următorul act în marea sa piesă. Se gîndi iarăsi la drama cea seacă si demodata, *Umbra tatalui meu*, care ridica în slăvi virtutile printului moştenitor Raphael Corrino, un neghiob care se amăgea singur si care nu acceptase niciodată oficial tronul imperial.

Shaddam se gîndise să devină el însusi patron al artelor, desi realizările sale nu puteau fi limitate la cele culturale. Un biograf imperial va înregistra victoriile lui militare si economice, iar o echipă de scriitori va crea opere literare care vor dăinui pentru a captiva generatiile următoare cu măretia lui. Totul era atît de simplu, o dată ce un împărat căpăta puterea absolută pe care o merita!

După ce planeta-desert nu va mai fi altceva decît o minge carbonizată, Ghilda Spatiala — si oricine altcineva care se baza pe mirodenie — avea să stea la degetul lui mic. Se hotărî să numească aceasta campanie Gambitul Arrakis.

Pentru un asemenea triumf fabulos merita să-ti iei riscuri extravagante...

Măreția trebuie întotdeauna combinată cu vulnerabilitatea.

PRINTUL MOȘTENITOR RAPHAEL CORRINO

Gata să înfrunte încă un punct de cotitură din viata lui, ducele Leto păsi în Sala Oratoriului a Landsraadului. Chiar dacă împăratul era plecat în cine stie ce joc de război, Leto era pregătit să țină ceea ce ar fi putut foarte bine să fie cel mai important discurs din nobila lui carieră.

Își aduse aminte de ultima dată cînd apăruse în fata acestei adunări solemne. Era foarte tînăr, proaspăt instalatul duce al Casei Atreides, succedîndu-i tatălui său după moartea prematură a acestuia. La ocuparea planetei Ix de către tleilaxu, Leto fusese nesăbuit, înfierîndu-i pe invadatori si condamnînd Landsraadul pentru că ignorase rugămințile contelui Vernius. În loc să fie impresionați, reprezentantii rîseseră de tînarul nobil imatur... foarte asemănător cu felul în care-si bătuseră joc de protestele ambasadorului Pilru, timp de atîtia ani.

Dar în această după-amiază, cînd ducele Leto intră în fruntea mîndrei sale procesiuni pe sub arcada usii, delegatii ovaționară si îi strigară numele. Aplauzele se întetiră în vasta sală, făcîndu-l să se simtă mai puternic, mai sigur de el însusi.

Desi acum nu aveau mijloace de comunicare între ei, părțile disparate ale planului general trebuiau să

se desfăsoare într-o sincronizare perfectă. Deja, Thufir Hawat își făcuse cu succes miscarea împotriva blocadei de pe Beakkal, iar atacul separat urma să înceapă pe Ix, chiar si fără confirmarea din partea celor doi eliberatori din interior. Leto își cunostea propriul său rol aici, pe Kaitain. Dacă schema mergea asa cum plănuise, dacă Rhombur și Gurney erau încă în viată, eliberarea planetei Ix va fi completă si noul conte Vernius va fi în siguranță în căminul său ancestral înainte ca altcineva să apuce să protesteze...

Dar numai dacă totul se întîmpla în acelasi timp!

Chiar înainte de a intra în Sala Oratoriului, Leto primi în grabă o veste de la una dintre surorile Bene Gesserit fără nume, care cutreierau ca niste corbi în preajma curții imperiale.

— Concubina ta Jessica a intrat în travaliu. Este îngrijită de cele mai bune surori medicale. Nu există nici un motiv de teamă...

Adepta îi zîmbi usor si făcu o plecăciune din reflex, în timp ce se trăgea înapoi.

— Doamna Anirul s-a gîndit că ati vrea să stiti.

Simtindu-se nelinistit, Leto păsi spre platforma vorbitorilor. Jessica era pe cale să aducă pe lume copilul lui. Ar fi trebuit să fie cu ea în camera de nasteri. Bene Gesserit-ul s-ar fi putut să nu fie de acord cu prezenta unui bărbat acolo, si totusi, în alte împrejurări, fără toate afacerile astea de stat presante, le-ar fi sfidat.

Dar aceasta era o problemă de protocol; discursul său trebuia tinut acum, în timp ce Duncan Idaho conducea trupele în cavernele de pe Ix.

În timp ce crainicul curtii îi citi numele si titlurile, Leto bătu cu degetele în pupitru si asteptă ca uralele să se stingă. În sfîrsit, o liniste înfrigurata se asternu în sală, ca si cum delegatii bănuiau că s-ar putea ca

el să aibă ceva interesant — si chiar îndrăznet — de spus.

Popularitatea si pozitia lui în Landsraad se făureau de ani de zile. Nici un alt nobil, inclusiv dintre cei mult mai bogati ca Leto, n-ar fi riscat o asemenea miscare impetuoasă si neasteptată.

— Cunoasteti cu totii situatia Beakkalului, devastată de o molimă botanică ce amenintă să-i distrugă ecosistemul. Desi am avut cîndva o dispută cu Primul Magistrat, chestiunea a fost aranjată spre satisfactia mea. Inima mea, ca si a voastră, suferă pentru încercările prin care trece poporul de pe Beakkal. De aceea, am trimis nave pline cu ajutoare, în speranta că Împăratul Shaddam ne va îngădui să trecem de blocadă si să distribuim ajutorul vital...

Aplauzele se răspîndiră în sală, reflectînd admiratie amestecată cu surpriză.

— Dar aceasta este doar o parte a activitătilor mele. Cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, am apărut în fata voastră să protestez împotriva cuceririi ilegale de către tleilaxu a planetei Ix, fieful legitim al Casei Vernius — prietenă a Casei Atreides si a multora dintre voi. Neprimind nici un ajutor de la Împărat, contele Dominic Vernius a devenit renegat. El si cu soția lui au fost răpusi, în timp ce mîrsavii tleilaxu îsi consolidau puterea pe Ix. De atunci, prințul Rhombur, mostenitorul legitim, a trăit sub protectia mea pe Caladan. Ani de zile, ambasadorul ixian în exil a implorat ajutorul vostru, dar nici unul dintre voi n-a mișcat un deget în sprijinul lui...

Asteptă, privi si ascultă rumoarea stînjenită din sala gigantică.

— Astăzi, am luat măsuri unilaterale pentru a corecta această nedreptate.

Lăsă declaratia amenintătoare să-si facă efectul asupra ascultătorilor, apoi continuă cu voce răsunătoare:

— Chiar acum, în timp ce vă vorbesc, fortele militare Atreides atacă Ix, cu intentia de a-l readuce pe printul Rhombur Vernius la locul cuvenit. Telul nostru este de a-i alunga pe tleilaxu si de a elibera poporul ixian!

Ascultătorilor li se tăie răsuflarea. apoi începură să murmure nelinistiti între ei. Nici unul nu se asteptase la asa ceva.

Leto se sili să surîdă curajos si schimbă abordarea.

— Sub cîrmuirea tiranică si incompetentă a tleilaxu, productia ixiană de tehnologii esentiale a scăzut drastic. Landsraadul, CHOAM-ul si Ghilda Spatială stiu cu totii asta. Imperiul are nevoie de masinile ixiene bune. Fiecare nobil de aici va beneficia de pe urma restaurării Casei Vernius. Să nu nege nimeni asta!

Îsi roti privirea peste marea de fete, provocînd pe oricine să-l contrazică.

— Am venit pe Kaitain să vorbesc cu Împăratul Padisah, dar el este preocupat de o altă problemă militară...

Leto văzu în cea mai mare parte fete inexpresive si ridicări din umeri, dar si cîteva încuviintări din cap de la cei care păreau să stie cîte ceva.

— N-am nici o îndoială că dragul meu văr Shaddam va sprijini restaurarea Casei Vernius în fosta ei pozitie în cadrul imperiului. Ca duce Atreides, am actionat pentru justitie. pentru imperiu si pentru prietenul meu, printul de pe Ix...

Cînd Leto încheie, valuri de tulburare străbătură sala Landsraadului. Auzi urale, cîteva strigăte mînioase — si, mai mult decît orice, confuzie. În sfîrsit, mareea se schimbă. Unul cîte unul, delegatii se

ridicară si începură să aplaude. În cîteva clipe, sala erupse în ovatii entuziaste.

Fluturînd mîna și dînd din cap spre ei în semn de apreciere, Leto se întrerupse cînd întîlni privirea unui bărbat din public — demn, cărunt, care nu avea nici uniformă sau rang impresionante, nici lojă sau scaun rezervat: ambasadorul Cammar Pilru. Reprezentantul ixian înălță ochii spre Leto cu ceva care semăna a veneratie. Si începu să plîngă.

A te astepta la pericol înseamna a te pregăti. Numai cei pregătiti se pot astepta să supravietuiască.

MAESTRUL SPADASIN JOOL-NORET, Arhive

Întoarcerea pe Caladan fu o călătorie lungă. Transspațialul descrise o rută prin imperiu oprind din planetă în planetă. Printre alte vehicule, cala transspațialului ducea mica flotilă de ajutor a Atreizilor, cu Thufir Hawat la bordul navei amiral.

După încheierea misiunii umanitare de diversiune pe Beakkal, Thufir voia să se întoarcă acasă, în turnurile de piatră cenușie ale castelului Caladan, sus pe stînca de pe malul mării.

Manevra sa împotriva blocadei sardaukarilor avusese atîta succes pe cît ar fi putut spera. Zburlise panasul împăratului si livrase ajutoarele. După ce Shaddam îsi convocase comandantul, flotila Atreides așteptase nouă zile lîngă Beakkal, pînă cînd sosise un alt transspațial ca să-i ducă pe ruta programată spre Caladan.

Ieșind primele din cală, o mînă de nave Atreides coborîră pe cerul înnorat al Caladanului și fură înghițite de vîrtejurile create de vreme si care acopereau oceanul. În urma micii flotile, navele comerciale si fregatele de pasageri aterizară pe spatioport ca în drumurile lor obisnuite de afaceri.

Thufir simtea că ar putea dormi zile-ntregi. Nu se odihnise bine în cursul călătoriei, din cauza a tot ceea ce avusese de făcut si din cauza grijilor legate de atacul principal al lui Duncan de pe Ix. Care-ar fi trebuit să aibă loc chiar în acel moment!

Dar nu avea să aibă parte de mult-dorita odihnă. Nu încă... Odată ducele plecat pe Kaitain, si cu cea mai mare parte a fortelor militare Atreides trimise pe Ix, voia să fie absolut sigur că personalul și instalatiile militare rămase erau pregătite cum se cuvine pentru apărarea planetei. Caladan era acum prea vulnerabil...

Cînd cele cîteva nave de escortă aterizară la baza militară de lîngă spatioportul municipal din Cala, mentatul fu uluit negăsind nici o navă. ci doar cîtiva bărbați mai în vîrstă si femei în uniforme, abia ceva mai mult decît o echipă de întretinere. Un locotenent în rezervă îi spuse că ducele Leto se hotărîse să arunce totul în lupta pentru Ix.

Văzînd asta, pe Thufir îl încercă un sentiment de nesiguranță si slăbiciune.

*

În timpul transspațialul zbura în regim de croazieră pe o orbită staționară, alte nave iesiră, în freamătul continuu al comerțului spațial. Mai tîrziu în cursul zilei, cînd imensa navă a Ghildei traversa pe deasupra puțin populatului continent estic, un grup mare de aparate fără însemne debarcară în ultima clipă. luînd pozitii pe orbită înaltă. departe de ochi iscoditori...

Chiar și cu un pilot atît de talentat ca Hiih Resser, aripile navei-cercetas bufniră si săltară la trecerea prin curenții reci de furtună din partea de sus a atmosferei caladaniene. Maestrul spadasin roscovan stătea la comenzile unei nave de recunoaștere rapidă,

trimisă de flota Grumman-Harkonnen adunată în grabă.

Resser privi în jos prin spărturile din straturile de nori în timp ce ieșea din zona întunecată a planetei, întrecîndu-se cu apusul si ajungînd din urmă lumina zilei care se reflecta în ape.

Stăpînul lui, vicontele Moritani, era dispus să sacrifice totul într-un atac neasteptat. Glossu Rabban, desi el însuși o brută, era mai conservator, dorind să știe unde-si va face flota atacul surpriză și care erau sansele lor de succes. Deși Resser îi jurase loialitate vicontelui, după multe încercări și legăminte, prefera punctul de vedere al lui Rabban. Se întîmpla deseori ca Resser să nu fie de acord cu stăpînul lui, în principiu, dar după anii de instrucție ca maestru spadasin, își stia locul. Loialitatea lui nu putea fi pusă la îndoială. Rămînea credincios onoarei lui. Ca si Duncan Idaho.

Resser îsi amintea de anii pe care el si cu Duncan în petrecuseră pe planeta presărată cu insule, Ginaz. Fuseseră prieteni apropiați încă de la început și în cele din urmă luptaseră pînă la victorie, devenind ei însiși maeștri spadasini.

Cînd alți elevi de pe Grumman fuseseră dați afară de pe Ginaz din cauza unei fapte dezonorante comise de viconte, Resser rămăsese pe loc, singurul din Casa sa care-și terminase instrucția. După ce absolvise si se întorsese pe Grumman, presupusese că avea să cadă în dizgratie si poate chiar să fie executat. Duncan îl implorase pe Resser să vină pe Caladan, să se alăture Casei Atreides, dar roscovanul refuzase. Curajos, se dusese acasă cu orice risc. Își păstrase onoarea și supravietuise.

Datorită abilităților sale de luptător și de conducător, Resser urcase repede în grad, ajungînd la poziția de comandant al forțelor speciale. În această

misiune pe Caladan, era al doilea la comandă după vicontele însusi. Dar prefera să facă lucrurile cu mîna lui. Resser pilota el însusi nava-cercetas, iar cînd avea să vină vremea să lupte, avea să se afle în toiul bătăliei.

Nu era nerăbdător să-l înfrunte pe Duncan Idaho, dar nu avea de-ales. Politica săpa santuri adînci prin mijlocul relatiilor. Acum, cînd îsi amintea toate lucrurile pe care i le spusese tînărul Duncan despre iubitul si frumosul lui Caladan, Resser plonjă pînă sub stratul de nori cenusii pînă cînd putu să vadă peisajul, orasele si slăbiciunile planetei.

Zbură mai departe, trecînd rapid peste orasul Cala, peste deltele rîurilor și peste cîmpiile joase pline de ferme de orez pundi. Observă smîrcul de nepătruns al bancurilor de varec, departe, în apele putin adînci si dintii negri ai recifurilor înconjurate de valuri albe, înspumate. Resser recunoscu ce vedea. Duncan îi povestise totul.

Cînd stătuseră împreună citind scrisori de acasă, Duncan împărtise cu el delicatesele trimise de Casa Atreides. Vorbiseră despre ce om bun fusese Bătrînul Duce, cum îl luase Paulus pe Duncan sub aripa lui cînd era doar un băiețel și-l crescuse la castel, unde nou-venitul îsi demonstrase loialitatea.

Resser oftă adînc si zbură mai departe.

Nava-cercetaș zbura fără zgomot, cu viteză mare, în timp ce roșcovanul sorbea amănuntele cu ochii săi antrenati. Văzu ceea ce avea nevoie, apoi se întoarse la flota ascunsă ca să-si facă raportul, incapabil să ajungă la orice altă concluzie.

Mai tîrziu. cînd stătea drepti în fata vicontelui, anunță:

— Au rămas complet vulnerabili, stăpîne. Caladan va fi o cucerire usoară...

Singur si îngrijorat, Thufir Hawat stătea lîngă noile statui pe care Leto le ridicase pe promontoriul stîncos: siluetele impunătoare ale bătrînului Paulus si tînărului Victor Atreides, tinînd sus torța unei flăcări eterne.

În largul apei calme, multe bărci mici se învîrteau scotocind prin varec, trăgînd plase și vînînd pestii mari. Părea totul atît de pasnic... Soarele cobora spre orizont, apărînd din cînd în cînd printre norii împrăstiati.

Războinicul mentat văzu de asemenea o navă singuratică trecînd repede, la înăltime. Evident, un aparat de recunoastere, un cercetas... Fără însemne.

Proiectii detaliate, de primul si al doilea ordin. Thufir prevedea ce s-ar putea întîmpla, știa că putea face prea putin pentru a apăra Caladanul împotriva unui atac direct. Mai avea cîteva nave de luptă din flotila de escortă, dar nimic altceva nu rămăsese din apărarea locală a Atreizilor. Leto pariase totul pe campania ixiană... prea mult, poate.

Nava-cercetas fără însemne trecu pe deasupra capului, adunînd toate blestematele de informatii de care ar avea nevoie un spion. Ridicînd ochii spre figura împietrită la ducelui Paulus și apoi mai jos, spre chipul inocent al lui Victor, mentatul Casei Atreides îsi aduse aminte de greselile trecutului.

— Nu îndrăznesc să-ti însel din nou așteptările, domnule duce, îi spuse el cu voce tare colosului. Si nici nu-l pot dezamăgi pe Leto. Dar as vrea să pot da un răspuns, să am o cale de-a apăra această lume minunată...

Thufir scrută oceanul, văzu flota neajutorată de bărci de pescuit împrăstiată la întîmplare pe suprafata apei. Această saradă va cere toată abilitatea sa de mentat ca să fie rezolvată, și spera să fie de ajuns.

Mi-au pus piedici și m-au vînat pentru ultima data cu mintile lor de temniceri de la tară! Aici, îmi afirm voința!

Atribuit renegatului conte DOMINIC VERNIUS

Putin după prînz, exact la timp, se declansară alarmele în orasul subteran. Era un sunet vesel pentru printul Rhombur Vernius.

— Începe! A venit Duncan!

În întunericul din cartierul suboizilor, mostenitorul ixian se uită la Gurney Halleck, ai cărui ochi ca niste aschii de sticlă luceau pe fata colturoasă.

— „Ne încingem la brîu, ne cîntăm cîntecele si vărsăm sînge în numele Domnului."

Zîmbi și începu să se miste.

— N-avem timp de pierdut!

C'tair Pilru, tras la fată si cu ochii roșii, sări în picioare. Nu mai dormise de zile întregi, si părea să trăiască mai mult cu adrenalină decît cu hrană. Explozivii plantati de el tocmai ar fi trebuit să se declanseze la canionul-port de intrare, deschizînd calea spre înăuntru pentru trupele Atreizilor.

C'tair strigă:

— E timpul să dezlantuim armele si să adunăm lîngă noi pe oricine vrea să ne urmeze. Oamenii sînt gata să lupte, în sfîrsit!

Fața lui slăbită avea înfătisarea angelică, eterică a unui om care depășise nevoia de teamă sau de îmbărbătare.

— Te vom urma în bătălie, printe Rhombur!

Cicatricea lui Gurney tremură în timp ce se încruntă.

— Ai grijă, Rhombur. Nu le da inamicilor noștri o țintă prea ușoară. Ai fi un premiu prea mare pentru ei.

Printul ciborg porni către ușa scundă.

— Nu mă voi ascunde în timp ce alti se bat pentru mine, Gurney!

— Măcar asteaptă pînă cînd ne asigurăm controlul unei părți de oraș...

— Îmi voi anunta întoarcerea de pe treptele Marelui Palat.

Tonul lui Rhombur nu lăsa loc de discutie.

— Nu mă voi multumi cu nimic altceva!

Gurney bombăni, gîndindu-se cum să-l protejeze mai bine pe bărbatul mîndru si încăpătînat.

C'tair deschise drumul către un arsenal ascuns, o cămărută pentru instalatia de ventilatie, pe care-o modificaseră potrivit propriilor lor scopuri.

Rhombur și Gurney împărtiseră componentele demontate din sofisticata capsulă de luptă Atreides. Strecuraseră arme, explozive, scuturi și dispozitive de comunicatii în mîinile zelosilor rebeli voluntari.

C'tair apucă primele arme pe care putu să pună mîna — două grenade si un baston paralizant. Rhombur agăță la centură un suport cu cutite de aruncat, apoi ridică o sabie grea pentru două mîini cu unul singur dintre bratele puternice de ciborg. Gurney alese un pumnal de duel si o sabie lungă. Toti trei își puseră centuri de scut si le activară, producînd zumzetul familiar, reconfortant. *Gata.*

Lăsară laserele neatinse. În spatii înguste, cu scuturile pornite, nu voiau să riște să declanseze o interactiune mortală laser-scut, care putea vaporiza orașul subteran.

În timp ce alarmele continuau să sune, unele dintre usile instalațiilor de productie tleilaxu se

închiseră cu încuietori automate; altele se întepeniră în balamale. Zvonurile din ultimele cîteva zile îi alertaseră deja pe ixieni în legătură cu ceea ce ar urma să se întîmple, dar multora dintre ei tot nu le venea să creadă că sosirea salvatorilor Atreizi era atît de aproape. Acum erau în culmea fericirii.

C'tair strigă după sprijin si alergă prin tuneluri.

— Înainte, cetăteni! La Marele Palat!

Mulți dintre muncitori se temeau. Unii simteau o speranță prudentă. Echipele de lucru de suboizi alergau de colo pînă colo în confuzie, iar C'tair strigă pînă cînd îi preluară scandarea:

— Pentru Casa Vernius! Pentru Casa Vernius!

Aruncă prima grenadă într-un grup de administratori tleilaxu ai unei fabrici, care tipau; aceasta explodă în cavernă cu un zgomot ca de tunet. Apoi își folosi bastonul paralizant ca să ciomăgească pe oricare dintre oamenii cu pielea cenușie iviti în cale.

În timp ce Rhombur ataca de-a dreptul, ca o locomotivă, o săgeată suieră pe lîngă capul lui, dar fu deviată de scut. Zărind un Maestru tleilaxu ghemuindu-se într-o parte, printul îl străpunse în piept cu un cuțit aruncat, apoi ciopîrți un alt invadator cu sabia grea. Își croi drum mai departe prin încăierare.

Strigînd, Rhombur chemă alături de el pe toți rebelii pe care-i putea găsi. De la gura tunelului, el și cu Gurney împărteau arme luptătorilor nerăbdători și-i îndrumau către noi ascunzisuri pentru provizii.

— Acum avem sansa să curățăm Ix pentru totdeauna de acesti invadatori!

Deschizîndu-și calea prin luptă spre centrul cavernei, Gurney răcnea ordine, temîndu-se că acesti revoluționari prost organizati vor fi tăiați bucăti de sardaukarii profesionisti.

Holo-cerul pilpîi pe tavanul grotei cînd exploziile zguduiră substațiile de control din clădirile stalactite.

Structura cea mai magnifică, domul inversat al Marelui Palat, atîrna ca un sfînt Graal rîvnit de Rhombur. La nivelurile superioare, soldați în uniforme Atreides alergau pe pasarelele înalte, cu săbiile ridicate, în urma unui maestru spadasin.

— E Duncan! arătă Gurney către pasarela de deasupra. Trebuie să ajungem acolo!

Rhombur îsi atinti ochii asupra Marelui Palat.

— Să mergem!

Urmîndu-l pe C'tair, strigînd si atacînd cu ferocitate, ceata improvizată crestea cu noi voluntari în timp ce traversau în fugă fundul cavernei. Rebelii rechizitionară un slep gol de mărfuri — o platformă grea antigravitațională, proiectată pentru transportul materialelor din afara planetei prin canionul-port de intrare, pînă la constructiile de pe fund.

Gurney se urcă pe puntea de comandă a slepului si porni motoarele suspensoare. Acestea scoaseră un vuiet ascuțit.

— La bord! La bord!

Luptătorii se cățărară pe platforma slepului, unii neînarmati dar dornici să lupte chiar si cu unghiile, dacă era nevoie. Cînd vehiculul începu să se ridice în aer, cîțiva rebeli fură înghesuiti către margine si căzură peste bord. Altii săriră să prindă balustradele, stînd atîrnati pînă cînd camarazii lor îi traseră pe punte.

Șlepul se înălta în timp ce dedesubt apărură sardaukarii, încercînd să se alinieze în detașamente. Un nor de ace ascutite erupse din armele lor de la sold, ricoșînd de pereți, lovind privitorii. Scuturile individuale încetineau sau deviau unele dintre proiectile, dar cei mai multi cetăteni nevinovați erau neprotejati.

Din locul avantajos pe care-l ocupau, sus pe slepul de mărfuri, rebelii dezlănțuiti deschiseră focul

asupra dușmanilor de dedesubt. Spre deosebire de soldatii împăratului, Maestrii tleilaxu nu purtau scuturi. C'tair, cuprins de frenezie, găsi o armă cu proiectile si trase.

În timp ce șlepul plutea tot mai sus pe suspensoarele sale. soldații imperiali îndreptară armele către el, neștiind nici măcar cine luase vehiculul. sardaukarii păreau înnebuniți de vederea sîngelui. Unul dintre motoarele suspensoare explodă, făcînd platforma să se încline. Patru rebeli nefericiti alunecară și se rostogoliră spre moarte pe podeaua de piatră de dedesubt.

Gurney se lupta cu comenzile recalcitrante, dar Rhombur îl dădu la o parte și adăugă energie la motoarele rămase. Slepul înclinat se înalță spre balcoanele cu pereti de plaz ale fostului Mare Palat. Prințul privea în sus, vedea locurile tineretii sale, și-și amintea cum își dusese familia lui viața privilegiată.

Răsuci comenzile de ghidare și platforma supraîncărcată se abătu spre una dintre ferestrele largi, un balcon — totodată si terasă de observație — unde se țineau cîndva petrecerile pentru aniversarea nunții lui Dominic Vernius cu frumoasa lui doamnă Shando.

Rhombur dirijă șlepul direct pe fereastră, ca un țărus în inima unui demon, sfărîmînd balconul ornamentat. Aschii și alte rămășițe căzură în jurul lor, iar tipetele se amestecară cu uralele sfidătoare. Motoarele suspensoare ale șlepului se stinseră cînd Rhombur opri alimentarea, iar aparatul lent se opri pe podea.

C'tair fu primul care sări pe podeaua în formă de tablă de sah, în mijlocul unor tleilaxu cuprinși de panică și a cîtorva sardaukari care se îngrămădeau să se apere.

— Victorie pe Ix!

Luptătorii pentru libertate preluară strigătul si porniră la atac mai mult cu entuziasm decît cu arme.

Însoțit de Gurney Halleck, Rhombur coborî din slep pentru întoarcerea lui triumfală la Marele Palat. Stînd în sala presărată cu dărîmături, înconjurat de strigăte de luptă si focuri de armă, se simtea ca si cum ar fi ajuns în sfîrsit acasă.

▪

La nivelurile din tavan, Duncan Idaho conduse trupele Atreides în toiul bătăliei, iar sardaukarii de elită răspunseră cu sălbăticie. Soldații imperiali îndesau în gură ceea ce păreau a fi niște tablete de melanj — o supradoză de mirodenie? — si alergau la luptă.

Ca niste animale cuprinse de furie, sardaukarii se aruncau în ofensive lipsite de sperantă împotriva unor forțe coplesitoare. La distanțe mici, cu scuturile scoțînd scîntei, renuntau la armele cu rază lungă de actiune si atacau trupele Atreides folosind la momentul potrivit pumnale, săbii si chiar mîinile goale pentru a penetra scuturile defensive. De fiecare dată cînd sardaukarii înfrîngeau unul dintre luptătorii ducelui Leto, îi dezactivau scutul si-l sfîsiau într-o clipă.

Comandantul Cando Garon, cu uniforma sfîșiată si mînjită de sînge, se repezi împotriva soldaților lui Duncan. Deși la șold îi atîrna o sabie lungă, refuză să o folosească; în schimb, preferă un kindjal, mai personal, împungînd în dreapta si-n stînga cu vîrful primejdios al pumnalului. Străpunse ochi, reteză vene jugulare si *ignoră* pur si simplu atacurile Atreizilor în jurul lui.

Un locotenent nesăbuit de pe Caladan se strecură dintr-o parte, băgă vîrful săbiei prin scutul comandantului si o înfipse în carnea umărului lui Garon. Comandantul sardaukar se opri, scutură din cap ca pentru a alunga niste tîntari dureroși din frenezia lui

produsă de mirodenie si se aruncă din nou în încăierare cu încă si mai mare ferocitate, uitînd de atacatorul său.

Urlînd cu voci bestiale, soldatii sardaukari năvăliră înainte, un val de uniforme care nu se aflau în nici un fel de formatie. Dezorganizati si primitivi, erau însă eficienți și mortali.

Rîndurile Atreizilor începură să cedeze la atacul furios, dar Duncan strigă din adîncul plămînilor. Înălță sabia bătrînului duce ca să-i regrupeze. Simtea arma puternică, impregnată de spiritul proprietarului ei initial. O folosise pe Ginaz — iar astăzi ea va conduce fortele Atreides la victorie. Dacă ar fi trăit Paulus Atreides, ar fi fost mîndru să vadă realizările vagabondului pe care-l luase sub protectia lui.

Auzind vocea puternică a maestrului spadasin, oamenii lui Leto fortară trecerea izbind cu scuturile zumzăitoare si zăngănind din săbii. Avînd în vedere numărul coplesitor al Atreizilor, ar fi trebuit să-i pună complet pe fugă — dar sardaukarii cu ochi sălbatici nu cedau teren cu usurintă. Aveau fetele congestionate, ca si cum ar fi fost îndopati cu stimulente intense. Refuzau să se predea.

Pe măsură ce atacul furios progresa, Duncan nu vedea nici un semn de victorie iminentă, nici o sperantă că se va termina curînd. Cumva, în ciuda dezorganizării lor, sardaukarii se adunaseră din nou.

Stia că aceasta avea să fie ziua cea mai sîngeroasă din viața lui.

■

În timp ce luptele se dezlăntuiau în cavernele subterane, Hidar Fen Ajidica se repezi spre pavilionul de cercetări de înaltă securitate, sperînd că îl va folosi ca refugiu. Alergînd pe lîngă el, Hasimir Fenring se gîndea dacă asta ar putea fi ocazia să găsească o iesire

ascunsă si să scape. Hotărî că nu avea de ales decît să se țină după cercetătorul tleilaxu si să-l lase să se distrugă singur — asa cum omulețul iesit din minți părea hotărît să facă.

În interiorul întinsului laborator ecranat de ochii intrusilor, Fenring strîmbă din nas la mirosul de descompunere care emana din șirurile de cuve axlotl. Sute de muncitori tleilaxu se miscau de colo pînă colo, monitorizînd cuvele, luînd mostre, ajustînd mecanismele de control metabolic. Bătălia care se ducea afară îi înspăimînta, dar se ocupau de treburile lor cu devotament neclintit, temîndu-se pentru viata lor dacă șovăiau fie si pentru o clipă. Cea mai mică fluctuație, cel mai simplu pas gresit puteau scoate toate cuvele delicate din marja acceptabilă de eroare a parametrilor si puteau ruina vitalul program al amalului. Ajidica avea prioritătile lui.

Trupelor de sardaukari care erau postați cel mai aproape de pavilionul de cercetări li se dăduse mai mult ajidamal si fuseseră scosi de la îndatoririle lor obisnuite. Acum, se repeziră de-a valma în încăierarea din afara complexului de laboratoare, urlînd cu sălbăticie.

Fenring nu întelegea cu totul, si nici nu-i plăcea, ceea ce vedea. Nimeni nu părea să comande trupele cîtusi de putin.

Aruncînd priviri în jur, Ajidica îi facu semn contelui.

— Vino cu mine!

Ochii omuletului aveau acum o tentă surprinzătoare de stacojiu, iar albul lor devenise roșu strălucitor din cauza fisurilor hemoragice apărute în sclerotică.

— Tu esti omul Împăratului si ar trebui să stai la dreapta mea cînd o să fac anunturile referitoare la viitorul nostru.

Rînji ca un animal de pradă, iar din gingii îi picură sînge, ca și cum tocmai s-ar fi ospătat cu carne crudă.

— În curînd mă vei idolatriza...

— Hmmm, mai întîi dă-mi voie să aud ce ai de spus, răspunse Fenring prudent, recunoscînd scînteia întunecată de nebunie din comportamentul cercetătorului. Se gîndi să-i frîngă piticului gîtul chiar atunci — i-ar fi cerut doar o lovitură iute, simplă — dar erau prea mulți lucrători loiali din laborator în apropiere, privindu-l fix si asteptînd vești.

Cei doi urcară o scară abruptă de metal către o pasarelă înaltă, deasupra laboratorului aglomerat.

— Ascultați-mă! Aceasta este o încercare de la Dumnezeu! strigă Ajidica către audiența de dedesubt, vocea lui tunînd în spatiul deschis.

Din gură îi țîșnea sînge în timp ce vorbea.

— Mi s-a dat o ocazie miraculoasă de a vă arăta viitorul!

Cercetătorii se adunară pe podea, ascultîndu-l. Fenring auzise declarațiile fantasmagorice ale omuletului si înainte, dar acum Ajidica părea să-și fi ieșit complet din minți.

Un ecran urias de comunicatii de pe perete arăta un flux continuu de imagini ale bătăliei, de la holoproiectoarele montate prin toată lumea subterană. Forțele Atreides, aliate cu gloata de pe Ix, preluau controlul, sector după sector.

Fără să acorde nici o atenție valului de lupte, Maestrul Cercetător, cuprins de frenezie, ridică ambele mîini, cu pumnii strînși. Printre degetele ca de păianjen, șuvițe de sînge i se scurgeau în firicele stacojii de-a lungul tendoanelor de la antebrate. Deschise palmele pentru a dezvălui florile strălucitoare de sînge care-i înfloriseră în mijlocul lor.

Acestea ar trebui să fie stigmate? se întrebă Fenring. *Interesant spectacol. Dar e adevărat?*

— Am creat ajidamalul, substanța secretă care va deschide Calea pentru credincioși. Am trimis dansatori-fată către colturile neexplorate ale galaxiei. pentru a pune fundațiile magnificului nostru viitor. Alți Maeștri tleilaxu se află chiar acum la curtea imperială de pe Kaitain, pregătiti să-și facă mutarea. Cei care mă vor urma vor fi nemuritori și atotputernici, binecuvîntați pentru veșnicie...

Fenring reactionă cu surprindere la această informație. Dintr-o rană deschisă apărută în mijlocul frunții lui Ajidica începu să curgă sînge, alunecînd în jos peste sprîncene si spre tîmple. Chiar și din ochi îi curgeau lacrimi rosii, vîscoase.

— Băgați de seamă ce vă spun!

Vorbele lui Ajidica se transformaseră într-un țipăt.

— *Numai eu* am o viziune adevărată! *Numai eu* înțeleg voia lui Dumnezeu! *Numai eu*...

Și cînd strigă, un jet de sînge îi erupse din gît. Gesturile lui frenetice degenerară într-o criză și trupul căzu cu zgomot pe pasarelă. Pielea, porii si răsuflarea lui duhneau a scorțișoară și a putreziciune.

Îngrozit, Fenring se dădu înapoi, examinîndu-l pe Maestrul Cercetător, urmărindu-i convulsiile morții. Corpul cu pielea cenusie al omuletului devenise acum umed și rosu, cu alte hemoragii din nări și din urechi.

Fenring se încruntă. Fără îndoială, proiectul costisitor si de lungă durată era un eșec mizerabil. Chiar si sardaukarii, care primiseră regulat doze de melanj sintetic, fuseseră *schimbați*... și nu în bine. Împăratul nu mai putea risca să continue acest program.

Fenring privi ecranul fără să-i vină să creadă. Forțele militare Atreides striveau apărarea tleilaxu și atacau cu furie detasamentele de sardaukari, iar Fenring se trezi că urmărește prăbușirea fiecărui aspect al planului său pe termen lung.

Singura cale să-si salveze viitorul era să se asigure că toate greselile cad drept în spinarea Maestrului Cercetător Hidar Fen Ajidica.

Pierzînd sînge din o sută de răni, omuletul continuă să se zvîrcolească pe pasarelă, urlînd mari declarații și blesteme, pînă cînd se rostogoli si ajunse la o margine. În cele din urmă, Ajidica se prăbusi si se strivi într-o cuvă axlotl de dedesubt... cu doar un foarte mic ghiont de ajutor din partea contelui Fenring.

Fiecare om este un potential dusman, fiecare loc un potential cîmp de bătălie.

Învătătură zensunnita

Avu loc încă un spasm al travaliului. Contractiile deveneau mai dureroase, mai dese, mai puternice...

Jessica avu nevoie de tot antrenamentul ei Bene Gesserit pentru a-si controla trupul, pentru a-si concentra muschii si a îndruma copilul prin canalul nasterii. Acum nu-i păsa de dezamăgirea lui Mohiam, nici de felul în care acest băietel neasteptat va arunca în haos programul genetic, lung de secole, al Comunității. Nu se putea gîndi decît la procesul nasterii.

La marginea patului lui Jessica, doamna Anirul Corrino stătea pe un scaun cu suspensii. Avea chipul cenușiu si supt, ca si cum si-ar fi folosit toate facultătile creierului pentru a-si menține concentrarea și pentru a ține în mînă frîiele atît de subtiate ale sănătătii mintale. Într-o mînă, apucase din nou bisturiul cu laser. Pregătită. Pîndind, ca un animal de pradă...

Jessica se învălui într-un cocon meditativ. Trebuia să mai păstreze secretul doar pentru cîteva clipe. Copilul va sosi în curînd. Un fiu, nu o fiică.

Atît Cucernica Maică Mohiam, cît si doamna Margot Fenring rămăseseră pe loc în timpul orelor de travaliu, iar acum stăteau atente chiar în spatele lui Anirul, gata să sară dacă aceasta ameninta să

devină violentă. Chiar dacă era Maica Kwisatz, nu-i vor îngădui să facă rău copilului lui Jessica.

Cu coada ochiului, printre respirațiile adînci, Jessica observă un tremur al mîinii lui Mohiam, un semnal special menit doar pentru ea. *Spune-i lui Anirul că vrei să tai eu cordonul ombilical. Să fiu eu cea care ține bisturiul laser...*

Jessica mimă un spasm scurt ca să-și dea timp să se gîndească la asta. Ani de zile, Maica Proctor Superior Mohiam fusese instructoarea ei pe Wallach IX. Mohiam îsi îndoctrinase tînăra elevă din Comunitate, îi dăduse lui Jessica ordine explicite să conceapă o *fiică* cu Leto Atreides. Și-o aminti pe Mohiam ținînd gom jabbar-ul la gîtul ei, acul otrăvit pregătit pentru o întepătură rapida si mortală. Pedeapsa pentru esec..

M-ar fi ucis atunci. dacă n-aș fi îndeplinit standardul ezoteric de umanitate al Comunității. Ar putea la fel de bine să mă omoare acum...

Dar era acest lucru pe care l-ar fi putut face Mohiam *uman* prin el însuși? Bene Gesserit-ul interzicea plin de zel emotia dragostei — dar nu era *uman* să simti dragoste si compasiune? În situatia de fată, ar fi fost Mohiam mai putin periculoasă decît Anirul?

Nu, e mai probabil că îmi vor ucide copilul.

Lui Jessica i se părea că dragostea era ceva ce o masină nu putea trăi. iar oamenii învinseseră masinile gînditoare în Jihadul Butlerian, cu milenii în urmă. Dar dacă oamenii au fost învingătorii, de ce mai dăinuia această rămăsită a non-umanității — barbaria gom jabbar-ului — într-una dintre Marile Școli? Barbaria era în aceeasi măsură o parte a psihicului uman, ca si dragostea. Una nu putea exista fără cealaltă.

Trebuie să am încredere în ea? Alternativa este prea înfricoșătoare. Există altă cale?

Între contractii, Jessica înălță capul transpirat de pe pernă si spuse cu voce slabă:

— Doamnă Anirul, mi-ar plăcea ca... Margot Fenring să taie cordonul ombilical al copilului!

Mohiam se dădu înapoi, surprinsă.

— Vrei să-i dai ei bisturiul, te rog?

Jessica pretinse că nu observă tulburarea si neplăcerea bătrînei ei profesoare.

— E alegerea mea.

Anirul părea distrată, ca si cum asculta vocile interioare, încercînd încă să le înteleagă. Coborî ochii spre unealta chirurgicală din mîinile ei.

— Da, desigur.

Uitîndu-se peste umăr, îi înmînă arma potentială doamnei Fenring. Chinul de pe fata lui Anirul se potoli pentru o clipă.

— Cît mai durează?

Se aplecă spre patul de nasteri.

Jessica încercă să-și ajusteze chimia trupului. ca să înăbuse un fulger ascutit de durere, dar nu avu nici un efect.

— Copilul soseste...

În loc să se uite la observatoarele din cameră, se detasă, examinînd niste albine îmblînzite care zburau între ghivecele sferice plutitoare de deasupra capului ei. Insectele se tîrau în spatiul închis si polenizau florile. *Concentrează-te... Concentrează-te...*

După cîteva clipe, spasmul cedă. Cînd vederea i se limpezi, văzu, spre surprinderea ei, că pînă la urmă tot Mohiam tinea bisturiul laser. Simti pentru o clipă groaza pentru bebelusul ei. Arma însăsi era irelevantă, totusi. *Sunt Bene Gesserit. N-au nevoie de nici un instrument tăios ca să omoare un copil neajutorat.*

Durerile nașterii se îndesiră. Niste degete o atinseră, i se strecurară în vagin. Sora medicală cea durdulie dădu din cap.

— E complet dilatată.

Si, cu un strop de Glas:

— *Împinge!*

Din reflex, Jessica reacționă, dar efortul intensifică doar durerea.

Tipă. Muschii i se înclestară. Voci preocupate se miscară în fundal, și le întelese cu greu cuvintele.

— Împinge mai departe!

Acum era a doua soră medicală. Ceva dinăuntru lupta împotriva lui Jessica, de parcă însusi copilul prelua controlul, refuzînd să iasă. Cum era posibil asa ceva? Nu sfida mersul natural al lucrurilor?

— Opreste! Acum, relaxează-te...

Nu putea identifica sursa ordinului, dar se supuse. Durerea deveni sfîșietoare si îsi suprimă un strigăt, folosind fiecare abilitate învătată de la Mohiam. Corpul ei răspundea cu un program biologic la fel de profund ca si ADN-ul.

— Copilul se sugrumă cu cordonul!

Nu, te rog, nu! Jessica tinu ochii închisi, concentrată spre interior, încercînd să-si conducă prețiosul ei copil spre o pozitie sigură. *Leto trebuie să-si aibă fiul!* Dar nu reusea să vizualizeze muschii potriviți, nu simtea nici o schimbare. Percepu doar beznă si o tristețe intensă, coplesitoare.

Simti mîna moale a unei surori medicale întinzîndu-se în ea, împingînd si sondînd ca să dezlege copilul. Încercă să-si controleze trupul, să-si pună muschii în mișcare, să-si îndrepte mintea către fiecare celulă. Din nou, Jessica avu ciudata senzație că bebelusul se împotrivea, că nu voia să se nască.

Cel putin nu aici, nu în prezența acestor femei periculoase...

Jessica se simtea mică și slabă. Dragostea pe care voise s-o împărtășească cu ducele ei și cu fiul lor părea atît de lipsită de importanță în comparatie cu universul fără margini si cu tot ce cuprindea el. Kwisatz Haderach... Era el capabil să vadă totul chiar înaintea propriei sale nașteri?

Este copilul meu Cel Asteptat?

— Împinge din nou. Împinge!

Jessica făcu asta și de data asta simti o schimbare, o curgere lină. Își crispă tot trupul, încordîndu-l atît de mult cît putu, apoi împinse din nou si din nou... Durerea se potoli, dar îsi aminti de pericolul care domnea peste tot în jurul ei.

Copilul iesi. Îl simti trecînd, simti mîini întinzîndu-se, luîndu-l... si apoi toata puterea ei se stinse pentru o clipă. *Trebuie să-mi revin repede. Trebuie să-l protejez.* După trei respiratii adînci, Jessica se luptă să se ridice în capul oaselor. Se simtea slăbită, cumplit de obosită, cu dureri în tot corpul.

Femeile adunate la picioarele patului de nastere nu scoteau o vorbă, abia miscîndu-se. O tăcere apăsătoare se lăsase peste camera scăldată în soare, ca si cum dăduse nastere unei diformități monstruoase.

— Copilul meu, zise Jessica, întrerupînd linistea amenințătoare. Unde e copilul?

— Cum e posibil?

Vocea lui Anirul era ascuțită, la limita isteriei. Lăsă să-i scape un tipăt pătrunzător.

— Nu!

— Ce-ai făcut? întrebă Mohiam. Jessica, *ce-ai făcut?*

Cucernica Maică nu arăta mînia de care Jessica se temuse atît de mult: în schimb, chipul ei arăta înfrîngere si dezamăgire totală.

Din nou, Jessica se luptă să arunce o privire copilului, si de data asta văzu un păr ud, negru, o

frunte mică si niste ochi larg deschisi, inteligenti. Se gîndi la dragul ei Leto. *Copilul meu trebuie să trăiască.*

— Acum înteleg tulburarea din Celelalte Memorii.

Fata lui Anirul deveni o mască de furie neînfrînată.

— *Ştiau*, dar Lobia nu mi-a putut spune la timp. Eu sînt Maica Kwisatz! Mii de surori au muncit la programul nostru, de milenii! De ce-ai făcut asta *viitorului* nostru?

— Nu-l ucideţi! Pedepsiti-mă pe mine pentru ce-am făcut, dacă trebuie — dar nu pe fiul lui Leto!

Lacrimile îi curgeau pe obraji.

Mohiam puse copilul în braţele lui Jessica, ca si cum ar fi vrut să scape de o povară neplăcută.

— Ia-ti afurisitul de băiat, zise ea pe un ton de gheaţă, si roagă-te să mai dăinuie Comunitatea după ceea ce ai făcut!

Omenirea își cunoaste propria mortalitate si se teme de stagnarea ereditatii sale, dar nu știe ce curs sa ia pentru a se salva. Acesta este scopul principal al programului genetic Kwisatz Haderach, de a schimba directia de mers a omenirii într-un mod fără precedent.

DOAMNA ANIRUL CORRINO, jurnalele sale private

Chiar la usa camerei imperiale de nasteri, pe dinafară, bărbatul deghizat ca soldat sardaukar purta un machiaj aplicat cu dibăcie pentru a-si ascunde buzele pătate de sapho. La spatele pantalonilor încretiti ai bărbatului subtire, chiar sub jacheta uniformei, mai putea fi văzută o pată stearsă de sînge. Abia dacă putea fi observată însă... Cu simturile si viteza intensificate, Piter de Vries strecurase un pumnal în spatele adevăratului soldat, în rinichiul lui stîng, în timp ce acesta se îndrepta spre postul său; apoi se miscase repede, ca să salveze uniforma. Era mîndru de treaba făcută.

În doar cîteva minute, de Vries trăsese cadavrul într-o încăpere goală, îmbrăcase uniforma gri cu negru si aplicase la iuteală unsori chimice cu enzime ca să elimine petele de sînge. Își recăpătase calmul, apoi luase pozitie în fata camerei de nasteri.

Colegul soldatului mort îl privi cu scepticism.

— Unde-i Dankers?

— Cine stie? Eu am fost scos de la îngrijirea leilor ca să stau aici cît timp nu stiu ce doamnă de onoare

face un plod, răspunse de Vries, cu un ton tîfnos, de dezgust. Mi s-a zis să vin aici să-l înlocuiesc...

Mormăind a nepăsare, celălalt soldat își verifică pumnalul de ceremonie și potrivi cureaua bastonului neuro-paralizant.

De Vries avea o altă armă ascunsă în teacă pe sub mîneca jachetei. Simțea de asemenea pe spate umezeala lipicioasă a cămășii însîngerate si chiar îi plăcea senzația.

Apoi auzi un tipăt brusc, voci surprinse si îndurerate în camera de nasteri. Apoi un bebelus care urla. De Vries si soldatul se uitară unul la altul, iar simtul de mentat al pericolului se ascuti. Poate că drăguta mamă, fiica secretă a baronului, murise la nastere. O, dar ar fi fost prea frumos ca să spere la asta — prea simplu. Apoi auzi doar discuții pe ton scăzut... si plînsul continuu al copilului.

Bebelusul ducelui Leto oferea atîtea posibilități... nepotul secret al baronului însuși! Poate că de Vries l-ar putea lua ostatic, și astfel s-o silească pe frumoasa Jessica să i se supună ca sclavă sexuală — apoi i-ar ucide pe amîndoi, înainte să se sature de ea. S-ar putea juca o vreme cu femeia ducelui...

Ori copilul însusi ar putea fi chiar mai valoros decît Jessica. Nou-născutul era atît un Atreides, cît si un Harkonnen. Poate că cel mai sigur curs al actiunii ar fi să ia plodul pe Giedi Prime, să fie crescut alături de Feyd-Rautha — ce răzbunare fabuloasă împotriva Casei Atreides ar fi asta! Un moștenitor alternativ pentru Casa Harkonnen, dacă Feyd se dovedea la fel de idiot ca si fratele lui mai mare, Rabban? În funcție de felul în care gestiona situatia, de Vries putea cîstiga avantaje împotriva Comunității, împotriva celor două Case Mari si împotriva lui Jessica însăsi. Totul într-o singură zi!

Saliva, cîntărind posibilitățile delicioase...

Vocile femeilor deveniră mai intense, iar ușa camerei de nasteri se deschise încet. Cu vesmintele fosnind. trei vrăjitoare iesiră pe coridor — odioasa Mohiam, instabila sotie a împăratului și Margot Fenring, toate îmbrăcare în robe aba negre si preocupate de discutia lor secretă, murmurată.

De Vries îsi tinu respiratia. Dacă Mohiam s-ar fi uitat spre el, l-ar fi putut recunoaste, în ciuda machiajului si a uniformei furate. Din fericire, femeile erau prea supărate, nu se stie de ce, ca să mai observe ceva în timp ce păseau grăbite pe coridor.

Lăsînd mama si copilul neprotejati!

După ce vrăjitoarele dispărură după un colt, de Vries îi spuse morocănos colegului său:

— Ar trebui să verific înăuntru, să fiu sigur că totul e în ordine...

Înainte ca soldatul să se hotărască ce răspuns să dea, mentatul se strecură în camera de nasteri.

Plînsetul tare al unui bebelus se auzea din zona luminată din față, alături de alte voci feminine. Auzi soldatul grăbindu-se să i se alăture, cu ghetele bocanind pe podea. Usa se închise în urma lor.

Cu o miscare iute si tăcută, de Vries se roti și tăie gîtul sardaukarului înainte ca acesta să apuce să scoată un sunet. Tăisul mortal al cutitului scoase un suierat prin aer si împrăstie picături rosii pe perete.

După ce dădu drumul trupului în uniformă pe podea, mentatul porni mai departe după pradă, în camera de nasteri. Atinse bastonul neuro-paralizant de la brîu, activînd cîmpul.

La o stație de lucru montată pe perete, văzu două surori medicale scunde îngrijind un copil, luînd mostre celulare si de păr si examinînd ecranul unei masini de diagnosticare. Stăteau cu spatele la el. Cea mai înaltă dintre ele privea supărată la copil, ca si cum ar fi fost un experiment care mersese prost.

Auzind un bîzîit, femeia mai scundă și mai îndesată începu să se întoarcă. Însă de Vries sări în față si legănă bastonul paralizant ca pe o bîtă. O lovi în față, strivindu-i nasul si trimitîndu-i impulsuri pîrîitoare în creier.

Înainte de a lovi podeaua, colega ei păsi în fata copilului si ridică mîinile într-o postură defensivă. De Vries izbi cu bastonul. Ea bloca lovitura — trezindu-se cu mîinile paralizate. Lovitura la gît a mentatului fu apoi atît de puternică, încît îi auzi vertebrele zdrobindu-se.

Gîfîind exaltat, înjunghie ambele siluete nemiscate, doar ca să se asigure. N-avea nici un rost să-si asume riscuri...

Băiețelul stătea întins pe masă, dînd din picioare si plîngînd. Grozav de vulnerabil... Pe partea cealaltă a camerei, o văzu pe Jessica zăcînd pe un pat lat, extenuată din cauza nasterii, cu ochii încețosati de analgezice. Chiar si trasă la față si plină de transpirație, arăta frumoasă și fascinantă. Se gîndi s-o omoare, ca ducele Leto să nu se mai poată bucura de ea.

Trecuseră doar cîteva secunde, dar nu mai putea pie de nici o clipă. Cînd întinse mîinile după copil, ochi lui Jessica se lărgiră socați. Înfățișarea i se schimbă într-una de suferință și spaimă.

O, asta-i mult mai bine decît moartea...

Jessica se întinse, luptîndu-se să se ridice. Voia să se tîrască jos din pat și să vină după el! Atîta devotament, atîtea frămîntări materne! Îi zîmbi — dar cu machiajul și deghizarea, știa că n-o să-l mai recunoască niciodată.

Hotărîndu-se să ia ce putea înainte ca cineva să-l întrerupă, mentatul îndesă bastonul paralizant si pumnalul la centura uniformei. În timp ce Jessica se tîra din pat, el înveli bebelușul într-o pătură, cu

mișcări calme și eficiente. Ea nu-l va ajunge niciodată la timp...

Văzu o pată sîngerie întinzîndu-se pe cămasa de kai-satin. Se clătină, apoi căzu pe podea. De Vries ridică băiețelul, făcînd un gest batjocoritor, apoi o luă la fugă pe coridor. Chiar în timp ce cobora în fugă o scară, încercînd să înăbuse plînsul copilului, mintea lui se învîrtea printre posibilități.

Erau atît de multe...

Ieșind din Sala Oratoriului după discursul său bine primit, Leto Atreides ținea capul sus. Tatăl lui ar fi admirat acest spectacol. De data asta, îi ieșise bine. Nu ceruse nimănui permisiunea pentru ceea ce făcuse. Îi *informase*, iar acțiunile lui erau *irevocabile*.

Cînd iesi din cîmpul vizual al adunării, mîinile începură să-i tremure, desi le ținuse ferm în tot timpul discursului. Știa după aplauze că majoritatea Landsraadului îi admira sincer acțiunile. Isprăvile sale ar fi putut foarte bine să devină legendare printre nobili.

Cu toate acestea, politica avea felul ei de a face cotituri ciudate. Cîștigurile dintr-un moment puteau fi pierdute în următorul. Multi delegati aplaudaseră poate doar pentru că fuseseră prinsi în febra evenimentului. Încă se mai puteau răzgîndi. Chiar și așa, Leto își făcuse azi noi aliați. Rămînea doar să stabilească amploarea cîștigurilor sale.

Acum, totuși, era timpul s-o vadă pe Jessica.

În pas iute, traversă elipsa pavată cu lespezi de piatră. O dată intrat în palat, ocoli scara cea mare și în schimb prinse un liftub către sala de nasteri. Poate copilul se născuse deja!

Dar cînd ieși la ultimul etaj, patru soldati sardaukari îi blocară drumul cu armele scoase. O

multime nelinistită se învîrtea pe coridor în spatele lor, inclusiv cîteva Bene Gesserit în robe negre.

O văzu pe Jessica prăbușită pe un scaun, înfășurată într-o robă albă prea mare. Vederea ei, atît de slăbită, atît de stoarsă, îl socă. Pielea ei era umedă de transpiratie, translucidă de durere.

— Sunt ducele Leto Atreides, vărul împăratului. Doamna Jessica este concubina mea legitimă. Lăsați-mă să trec!

Își făcu loc îmbrîncindu-i, folosind miscări învătate de la Duncan Idaho ca să dea la o parte tăisurile amenintătoare.

Cînd îl văzu Jessica, se trase din brațele strînse ale surorilor ei Bene Gesserit si încercă să stea în picioare.

— Leto!

El o prinse si o îmbrătisă, temîndu-se să întrebe despre copil. Se născuse mort? Dacă era asa, ce făcea Jessica afară din camera de nasteri, si de ce atîta pază?

Cucernica Maică Mohiam se apropie, cu chipul o mască de furie si supărare. Jessica încercă să spună ceva, dar izbucni în lacrimi. Observă sînge pe podeaua de sub ea. Cuvintele lui Leto erau reci, dar trebuia să rostească întrebarea.

— Copilul meu a murit?

— Ai un fiu, duce Leto, un copil sănătos, răspunse Mohiam tăios. Dar a fost răpit. Doi soldați si două surori medicale au murit. Indiferent cine a luat băiatul, îl voia mult de tot!

Leto nu reusea să asimileze vestile groaznice toate deodată. Reuși doar s-o îmbrătiseze pe Jessica și mai strîns.

De-a lungul duratei multor vieti marcate de carcasele unor planete ruinate, omul a fost o forță geologica și ecologică fără s-o stie, fiind prea puțin constient de propria sa forță.

PARDOT KYNES, Lungul drum către Salusa Secundus

Latul de transspatiale de deasupra Arrakisului se strînse pînă cînd baronul Harkonnen simti că nu mai e în stare să respire. Toată după-amiaza, aparatele de război ale sardaukarilor continuară să se scurgă din pîntecele navelor de transport ale Ghildei. Nu mai fusese niciodată atît de speriat...

Baronul stia, din punct de vedere intelectual, că Shaddam nu va incinera niciodată Arrakis, asa cum făcuse pe Zanovar — dar nu era dincolo de domeniul posibilității ca împăratul să nimicească Carthag. Si pe el o dată cu orasul.

Poate că ar trebui să plec într-una dintre navele mele. Repede!

Dar nici o navetă nu mai putea decola. Toate aparatele spatiale fuseseră consemnate la sol. Baronul nu avea nici o cale de scăpare, cu exceptia mersului pe jos, în desert. Si nu era chiar *atît* de disperat — nu încă...

Stînd în interiorul cupolei de observatie din plaz, de la spațioportul din Carthag, urmări o dîră portocalie de vapori condensati pe cerul tot mai întunecat: coborîrea unei navete dintr-un transspatial. Fusese

instruit să vină fără întîrziere si s-o întîmpine. Situatia fără precedent îl rodea.

Blestematului de Shaddam îi plăcea să facă pe soldatul, umflîndu-se în pene în uniforma lui, iar acum se purta ca cel mai mare bătăus din univers. Satelitii orbitali de observatie ai baronului fuseseră deja distrusi într-o actiune improvizată. Oare ce vrea, pe toți dracii, împăratul de la mine?

În picioare în lumina mohorîtă a amurgului, baronul se încruntă. Trimitînd curieri, convocase o companie amărîtă de soldati în zona demarcată pentru primiri a spatioportului. Arsita reziduală a zilei unduia pe pavajul de cremene topită, evaporînd chimicale și uleiuri care impregnaseră solul. În jurul lui, navele sub embargo stăteau cu toate sistemele închise.

La orizont, unde culorile apusului ardeau ca un foc îndepărtat peste marginea nisipoasă a lumii, se vedea un nor de praf. Încă una dintre nenorocitele astea de furtuni de nisip!

Mica navetă aterizâ. Pregătindu-se s-o întîmpine, baronul se simțea legat de mîini si de picioare. Trupele suplimentare pe care le adusese de pe Giedi Prime n-ar fi putut să înfrunte niciodată o invazie la o asemenea scară. Măcar dacă ar fi avut mai mult timp, l-ar fi chemat pe Piter de Vries de pe Kaitain ca să facă pe emisarul, să negocieze un sfirsit diplomatic la ceea ce trebuia cu sigurantă să fie o simplă neîntelegere.

Plutind pe suspensoare ca să salute suita CHOAM-ului si a Ghildei, se sili să afiseze un zîmbet pe fata fălcoasă. Un delegat albinos al Ghildei, purtînd un costum cu infuzor de mirodenie, coborî din naveta construită cu grijă. Imediat după el, veneau uscatul bashar suprem si un revizor mentat al CHOAM-ului, cu înfătisare amenintătoare. Cu ochii

săi negri ca de păianjen, baronul clipi către mentat si stiu că acest om va fi adevărata problemă.

— Bine ati venit, bine ați venit!

Abia îsi putea stăpîni privirea tulburată de panică, de pe fată; un observator atent i-ar fi observat cu siguranță nervozitatea.

— Voi coopera, desigur, în orice mod posibil...

— Da, anunță delegatul cel albinos al Ghildei, inhalînd adînc din gazul difuz de mirodenie care se scurgea din gulerul său gros, *va trebui* să cooperezi în orice mod!

Trio-ul îsi purta aroganta ca pe o a doua piele.

— Dar... ar trebui să-mi explicati întîi ce infractiune credeti că am comis. Cine m-a acuzat pe nedrept? Vă asigur că s-a produs o eroare...

Revizorul mentat veni mai aproape, cu basharul suprem alături.

— Ne vei acorda acces la toate înregistrările financiare si de transport. Avem intenția să inspectăm fiecare combină de mirodenie, fiecare depozit legal și declaratie de productie. Vom stabili dacă a existat vreo eroare.

Delegatul Ghildei îl urmă îndeaproape.

— Nu încerca să ascunzi nimic!

Înghitind cu greutate, baronul îi conduse afară de pe spatioport.

— Desigur.

Știa că Piter de Vries falsificase cu grijă înregistrările, pieptănînd toate documentele si rapoartele, iar mentatul strîmb era foarte meticulos din punct de vedere formal. Dar baronul se simțea înghetat pe dinăuntru, convins că nici măcar cele mai atente manipulări nu vor rezista în fata cercetării atente a acestor revizori diabolici.

Cu un zîmbet mîhnit, le arătă o platformă de transport care avea să-i ducă la resedinta Harkonnen.

— Vă pot oferi ceva răcoritor?

Poate găsesc o cale să le strecor otravă sau droguri care întunecă mintea în băuturi...

Basharul suprem zîmbi depreciativ.

— Cred că nu, baroane. Am auzit despre dibăcia ta socială la banchetul de gală de pe Giedi Prime. Nu putem îngădui ca treburile imperiale să fie întîrziate pentru asemenea... distractii.

Incapabil să se gîndească la alte scuze, baronul îi conduse în Carthag.

■

În largul desertului, Liet-Kynes și Stilgar urmăriseră sosirea transspatialelor, navă după navă iesind din hiperspatiu pe cerul noptii. Vehiculele creaseră în aer un nor de ionizare care acoperise aproape toate stelele.

Liet știa totusi că aceasta era o furtună generată de politică, nu de un fenomen natural teribil.

— Mari forte se mișcă dincolo de noi, Stil.

Stilgar sorbi ultimele picături din cafeaua de mirodenie întepătoare pe care Faroula le-o adusese bărbatilor în locul unde stăteau, pe pietrele de la poalele sietchului Scutului Roșu.

— Într-adevăr, Liet, trebuie să aflăm mai multe despre asta.

Prin traditie, Faroula pregătea pentru ei băutura tare la sfîrsitul zilei fierbinți, înainte de a-si trimite băiatul, pe Liet-chih, în zonele comune de joacă ale sietchului. Fetița Chani își petrecea încă zilele cu o doică.

În cîteva ore, menajerele si servitorii fremeni care trăgeau cu urechea la resedinta Harkonnen începură să trimită rapoarte prin distrans: mesaje codificate organic implantate în tiparele sonore ale liliecilor

călători. Cu fiecare piesă din mozaic, vestile deveneau din ce în ce mai interesante.

Liet fu încîntat să afle că baronul Harkonnen însusi avea capul pe butuc. Amănuntele erau putine, iar tensiunile cresteau. După cît se părea, Ghilda Spatială, CHOAM-ul si sardaukarii împăratului veniseră să investigheze anumite neregularităti din productia de mirodenie.

Asadar, ghildarul Ailric mi-a ascultat vorbele. Lasă-i pe Harkonnen să fiarbă...

Acum, stînd într-una dintre sălile comune ale sietchului, Liet îsi scărpină barba de culoarea nisipului în locul în care tubul de apă al distraiului îi făcuse o rosătură.

— Harkonnenii n-au fost în stare să ascundă efectele raidurilor noastre... sau ale secretului pe care l-am dat noi în vileag. Mica noastră răzbunare a provocat repercusiuni mai mari decît am sperat.

Stilgar îsi pipăi cristaiul din teaca de la brîu.

— Folosind acest eveniment ca punct de sprijin, s-ar putea să reusim să-i alungăm pe Harkonneni din desertul nostru.

Scuturînd din cap, Liet răspunse:

— Asta nu ne va elibera de controlul imperial. Dacă baronul este evacuat, fieful Dune va fi pur si simplu transferat altei familii din Landsraad. Shaddam crede că are dreptul să facă asta, deşi fremenii au trăit si au suferit aici vreme de sute de generatii. Noii nostri stăpîni s-ar putea să nu fie mai buni decît Harkonnenii.

Chipul de soim al lui Stilgar se încordă.

— Dar nici mai răi nu pot fi!

— De acord, prietene... Si iată ideea mea. Am distrus sau am luat unele dintre rezervele de mirodenie ale baronului. Aceste actiuni au fost pentru el sîcîieli costisitoare. Dar acum avem ocazia să dăm o

lovitură stînjenitoare în timp ce revizorii CHOAM sînt prezenți. Va fi căderea Harkonnenilor...

— Voi face tot ce-mi ceri, Liet.

Tînărul planetolog întinse mîna să atingă bratul musculos al celuilalt bărbat.

— Stil, știu că nu-ti plac orasele, si Carthag mai puțin ca toate. Dar Harkonnenii au amplasat un alt depozit ascuns chiar acolo, în umbra spatioportului. Dacă alegem drept tintă acel stoc si dăm foc magaziei unde este ținut, Ghilda si CHOAM-ul nu pot fi împiedicati să vadă. Baronul va fi terminat.

Ochii albastru-în-albastru ai lui Stilgar se lărgiră.

— Asemenea provocări sînt întotdeauna o plăcere, Liet. Va fi periculos, dar trupa mea de comando este extrem de încîntată nu numai să dea lovituri dusmanului, dar si să-l *umilească*!

*

În timp ce revizorul mentat examina dosarele de transport, nu clipea, nu-și muta capul. Pur si simplu absorbea datele si înregistra discrepantele pe o tăblită de scris separată. Lista erorilor devenea tot mei lungă cu fiecare oră, iar baronul devenea din ce în ce mai îngrijorat. Pînă acum, totusi, toate „greselile" pe care le descoperiseră erau relativ minore — destul cît să-i aducă niste penalizări, dar cu sigurantă nu destul ca să justifice executia lui sumară.

Revizorul mentat nu găsise încă ceea ce căuta...

Explozia din cartierul depozitelor îi luă pe toți prin surpriză. Lăsîndu-l pe revizor la masa lui plină de documente, baronul alergă la balcon. Echipele de reacție alergau pe străzi. Flăcările si praful se înălțară într-un stîlp de fum maroniu-roscat. Fără să se miște să vadă mai bine, baronul își dădu seama cu precizie care dintre magaziile dărăpănate si greu de descris fusese tinta.

Si înjură neauzit.

Revizorul mentat veni lîngă el la balcon, observînd cu ochi atenti. Pe partea cealaltă, basharul suprem Garon își îndreptă umerii si se zbîrli.

— Ce-i în clădirea aceea, baroane?

— Cred... e doar una dintre magaziile mele industriale, minti el. Un loc unde depozităm materiale de constructii rămase, componente pentru locuinte prefabricate trimise de pe Giedi Prime.

Draci blestemati! Cîtă mirodenie fusese acolo înăuntru?

— Asaa, spuse revizorul. Si există vreun motiv pentru care magazia ar fi putut să explodeze?

— Îmi închipui că o acumulare de substante chimice volatile sau vreun muncitor neglijent...

Sunt blestematii ăia de fremeni! Nu trebuia să mimeze o înfătișare confuză.

— Vom inspecta zona. În amănuntime, anuntă Zum Garon. sardaukarii vor sprijini eforturile voastre de ajutor.

Baronul tremura. Dar fără o scuză legitimă, nu-i putea contrazice. Lepădăturile alea din desert aruncaseră în aer unul dintre stocurile lui de melanj, iar rămăsitele aveau să constituie dovezi ce aveau să fie folosite împotriva lui de revizorul ăsta mentat si de CHOAM. Ei vor dovedi cu usurintă că depozitul fusese plin cu mirodenie si că pentru acest stoc, Casa Harkonnen nu tinuse nici o evidentă.

Era condamnat.

Turba în sinea lui, înfuriat că fremenii au ales să lovească *aici* si *acum*, într-un moment cînd nu va putea să mascheze evenimentul. Va fi prins în flagrant delict, fără apărare si fără nici o scuză.

Iar împăratul îl va face să plătească scump.

De ce-ar trebui să socotim ciudat sau greu de crezut că perturbatiile de la vîrful clasei conducătoare sînt transmise straturilor celor mai de jos ale societatii? Setea cinică, brutala, de putere nu poate fi ascunsă.

CAMMAR PILRU, ambasador ixian în exil,
Discurs catre Landsraad

Pe Ix, chiar si după ce numărul lor se redusese la mai puțin de jumătate, sardaukarii continuau să lupte. Fără să dea atenție durerilor sau rănilor groaznice, luptătorii imperiali, turbati de drog, nu arătau nici o frică pentru propriile lor vieti.

Unul dintre sardaukarii în uniformă trăsese la pămînt un tînăr luptător Atreides, băgase mîna înmănusată prin scut si oprise comenzile. Apoi, ca un d-lup, îsi dezvelise dintii si sfîsiase gîtul soldatului.

Duncan Idaho nu întelegea de ce corpul de elită al împăratului îi apăra cu atîta ferocitate pe tleilaxu. Era limpede, tînărul comandant Cando Garon nu avea să se predea niciodată, nici dacă rămînea ultimul om în viată în vîrful unui munte de camarazi morti.

Duncan își reevaluă strategia, concentrîndu-se asupra scopului misiunii sale. În timp ce proiectilele se împrăstiau în jurul lui ca scînteile dintr-un foc de tabără, ridică o mînă și tună în limbajul de luptă al Atreizilor:

— La Marele Palat!

Oamenii ducelui se desprinseră din lupta cu sardaukarii înnebuniti si forțară trecerea pe lîngă ei, formînd o falangă cu Duncan în frunte. Acesta ducea în mînă sabia bătrînului duce și ciopîrțea orice dușman care-i venea la îndemînă.

Cu ghetele bufnind pe piatră, alergară prin tunelurile acoperisului, făcîndu-si drum prin pasajele ca niste faguri către clădirile administrative stalactite. Un soldat sardaukar singur, sfidător, cu uniforma sfisiată si plină de sînge, stătea în mijlocul unui pod aerian care trecea peste grota deschisă. Cînd văzu oamenii lui Duncan atacînd în directia lui, strînse o grenadă la piept si o detonă, aruncînd podul în aer. Trupul lui se rostogoli pe cerul subteran, alături de o ploaie de foc si de sfărîmături din structura podului.

Îngrozit, Duncan făcu semn oamenilor săi să se îndepărteze de podul dărîmat, în timp ce căuta o altă cale spre piramida inversată a palatului ixian. *Cum să luptăm împotriva unor asemenea oameni?*

Încercînd să găsească o nouă pasarelă aeriană, urmări cum un slep de mărfuri, condus evident de un nebun, se izbi de unul dintre balcoanele Marelui Palat. Rebelii se revărsară de pe platformă în interiorul structurii regale, scotînd strigăte de sfidare.

Duncan își conduse oamenii peste un al doilea pod si intrară în sfîrsit la nivelurile superioare ale Marelui Palat. Birocratii și savantii tleilaxu fugiră să se adăpostească, văitîndu-se si implorînd milă în galach imperială. Cîtiva soldati Atreides traseră la întîmplare în siluetele fără scuturi, dar Duncan îsi adună oamenii la un loc.

— Nu vă risipiți eforturile. Curătăm gunoiul mai tîrziu.

Alergară în continuare prin încăperile cîndva mărețe, dar devenite acum spartane.

Luptătorii Atreides de răspîndiseră în nivelurile din scoartă ale orasului, iar unii luaseră liftuburi în jos, către fundul cavernei, unde înfruntările continuau aprige. Strigăte de luptă si tipete răsunau în cavernă, amestecîndu-se în aer cu duhoarea mortii, care-ti întorcea stomacul pe dos.

Detasamentul lui Duncan ajunse în sala principală de primire si păsi pe o podea din mozaic tablă de sah. Acolo întîlniră o confruntare surpriză între pasagerii zdrentăroși din șlepul accidentat si niste sardaukari furiosi. Cristalplaz spart si rămăsite de sinpiatră erau împrăstiate în jurul slepului aterizat în mijlocul sălii de primire.

În centrul tuturor, văzu silueta inconfundabilă de ciborg a lui Rhombur, alături de trubadurul Gurney Halleck, amîndoi luptîndu-se să rămînă pe poziție. Stilul de luptă al lui Gurney n-avea deloc finețe, nimic care să-i impresioneze pe maestrii spadasini din Ginaz, dar fostul contrabandist avea o îndemînare instinctivă în mînuirea unei arme.

Cînd oamenii lui Duncan se repeziră înainte, strigînd numele ducelui Leto și al printului Rhombur, bătălia disperată se întoarse în favoarea lor. Suboizii si cetătenii ixieni luptară cu forte reînnoite.

Un pasaj lateral se deschise brusc si pe el intrară în fugă vreo cîtiva sardaukari împroscați de sînge, trăgînd cu armele și urlînd. Aveau părul în dezordine și fata pătată cu stacojiu, dar nu se opreau. Comandantul Cando Garon îi conducea în atacul lor sinucigas.

Însetat de sînge, Garon îl observă pe prințul ciborg si îl atacă direct, cu furie oarbă. În fiecare mînă, comandantul avea cîte o lamă ascutită, deja mînjită cu lichid gros, roșu aprins.

Duncan îl recunoscu pe fiul basharului suprem al împăratului, văzu crima în ochii lui si se puse în

miscare. Cu ani în urma, nu reusise să opreasca atacul taurului salusan care-l omorîse pe Bătrînul Duce Paulus, si jurase să nu-si îngăduie să mai eşueze vreodată.

Rhombur stătea lîngă slepul prăbusit, îndrumînd luptătorii pentru libertate. si nu-l văzu pe Garon repezindu-se la el. Rebelii se împrăstiau de pe platforma slepului, călcînd atent peste dărîmături, apucînd armele scăpate de sardaukarii căzuti. În spatele lui Rhombur, zidul spart al Marelui Palat era o gaură căscată prin care se vedea orasul-grotă.

Alergînd cu toată viteza, Duncan se izbi de Garon, lovindu-l într-o parte. Scuturile individuale se ciocniră cu un bubuit ca de tunet şi inertia îl aruncă pe Duncan pe spate.

Dar impactul îl devie si pe Garon, care se clătină către spărtura din perete, alunecînd pe resturile de pe podea. Abătut de la tinta sa, rapacele comandant sardaukar văzu o şansă de a mai omorî niste dusmani si se ciocni cu trei rebeli ixieni care stăteau prea aproape de marginea balconului dărîmat. Întinse mîinile puternice si, ca un buldozer, mătură victimele năucite în abis.

Si Garon se răsturnă peste margine — dar reusi să apuce o grindă spartă care iesea în afară si care separase cîndva două plăci mari de cristalplaz. Se agăţă şi se legănă, cu chipul crispat într-un rictus de efort teribil, cu buzele dezvelindu-i dintii. Tendoanele gîtului erau întinse ca niste corzi gata să plesnească. Se ţinea cu o singură mînă, ca si cum simpla sfidare a gravitatiei putea contracara implacabila ei atracţie.

Văzîndu-l pe conducătorul sardaukarilor si ştiind că este fiul basharului suprem, Rhombur săltă pînă la margine cu picioarele lui de ciborg. Se aplecă, apucînd peretele spart ca să se sprijine, si întinse

brațul mecanic în jos. Garon se multumi să mîrîie la oferta de ajutor.

— Ia-o, insistă Rhombur. Te pot trage aici, în siguranță — și apoi trebuie să capitulezi cu trupele tale. Ix îmi apartine!

Comandantul sardaukar nu făcu nici o miscare ca să-i apuce mîna.

— Mai bine mor decît să mă salvezi tu! Rusinea ar fi o moarte mult mai rea, si să dau ochii cu tatăl meu acoperit de ocară, ar fi o suferintă mai mare decît ți-ai putea imagina!

Printul ciborg se ancoră cu picioarele si întinse mîna să-l apuce pe Cando Garon de încheietură, strîngîndu-l ca într-o menghină. Își aminti cum își pierduse întreaga familie, si propriul său trup în flăcări, în timpul exploziei iahtului aerian.

— Nu există nici o suferintă pe care să nu mi-o pot imagina, comandante.

Începu să-l tragă în sus pe bărbatul care se zbătea, în ciuda protestelor lui.

Dar sardaukarul își folosi mîna liberă ca s-o ducă la brîu si să scoată un pumnal ascutit.

— De ce nu te lasi să cazi cu mine, și să murim împreună?

Garon zîmbi cu cruzime, apoi izbi cu lama care zăngăni. Scoase scîntei din tendoanele încheieturii mecanice a lui Rhombur, lovind cilindrii metalici care țineau loc de oase, dar nu reusi să taie destul de adînc.

Fără ezitare, Rhombur îl ridică pe tînărul ofiter aproape de marginea dincolo de care putea fi salvat. Duncan se grăbi să dea o mînă de ajutor.

Cu o hotărîre dementă pe față, Cando Garon lovi din nou cu cutitul — de data asta tăind exact printre rotitele si articulatiile de sprijin, retezînd mîna artificială. În timp de Rhombur se dădu înapoi clătinîndu-se, uitîndu-se la ciotul care scotea scîntei si

fum, comandantul sardaukar se rostogoli fără un strigăt, fără măcar o soaptă.

Repede, fortele Atreides rămase si rebelii entuziaști întăriră apărarea Marelui Palat. Duncan scoase un oftat de usurare, dar rămase prudent.

După ce fuseseră martorii saltului sinucigaș al lui Cando Garon, suboizii si rebelii se delectară cu aruncarea captivilor tleilaxu în hău, o reflectare neîndurătoare a zilelor cînd detestatii stăpîni executaseră cu atîta cruzime presupușii opozanti.

Tinîndu-si respiratia, Duncan tremura de epuizare. Luptele continuau dedesubt, dar el se opri o clipă să-și salute însotitorul.

— Ce bine că ne-am întîlnit, Gurney!

Bărbatul colturos dădu din cap.

— O întîlnire destul de buclucasă, dacă mă întrebi pe mine

Își sterse sudoarea de pe frunte.

Prea obosit si jerpelit ca să sărbătorească mult-asteptata victorie, C'tair Pilru se așezâ pe o movilă de plastîncă si atinse mozaicul în tablă de sah, încercînd parcă să-si recapete amintirile copilăriei.

— As vrea ca fratele meu să poată fi aici...

Amintindu-si ultima oară cînd se aflase în Marele Palat, ca fiu al unui ambasador respectat, își dori înapoi anii pierduti. Fusese o vreme a elegantei si rafinamentului, a marilor receptii si a flirturilor si intrigilor pentru mîna lui Kailea Vernius...

— Tatăl tău mai trăieste, zise Rhombur. As fi foarte multumit să-l reinstalez în funcție, ca ambasador respectat al Casei Vernius.

Blînd, cu un control precis al mîinii de ciborg intacte, strînse umerii căzuti ai lui C'tair. Prințul se uită apoi la ciotul încă incandescent, ca si cum ar fi fost exasperat că va trebui să fie reparat si să treacă

iar prin recuperare. Dar Tessia îl va ajuta. Abia astepta s-o vadă din nou!

Tras la fată, dar zîmbind, C'tair ridică privirea.

— Mai întîi trebuie să găsim comenzile cerului, ca să poti face un anunt si să-ti pui pecetea finală pe această zi...

Intrînd clandestin în palatul controlat de tleilaxu, făcuse acelasi lucru cu multi ani în urmă, transmitînd imagini pe cer cu discursul provocator al lui Rhombur. Acum, deschise drumul, cu printul, Duncan si alți cîțiva oameni după el. La usa camerei de control, descoperiră pe podea doi tleilaxu morți, cu gîturile tăiate...

Rhombur nu știa să manevreze instalatia, asa încît C'tair îl ajută să-și scaneze chipul, introducîndu-l în sistem. După cîteva clipe, proiectară imaginea gigantică a printului pe tavanul grotei. Vocea lui amplificată bubui:

— Eu sînt printul Rhombur Vernius! Acum am pus stăpînire pe Marele Palat, căminul meu ancestral, casa mea *legitimă*. Aici am intentia să rămîn. Ixieni, aruncati-vă cătusele, îngenuncheati-vă asupritorii, recîstigați-vă libertatea!

Cînd termină, Rhombur auzi un vuiet de urale reînnoite, în timp ce bătălia continua să facă ravagii.

Gurney Halleck îl întîmpină într-un hol.

— Uite ce-am găsit!

Îl conduse pe print într-un imens depozit blindat, pe care Atreizii îl deschiseseră tăind cu laserele.

— Sperasem să dezgropăm înregistrări incriminatoare, dar în schimb am descoperit asta...

De la podea pînă la tavan erau îndesate cutii. Una fusese desfăcută, dezvăluind o pudră brun-portocalie, o substantă care mirosea a scortisoară.

— Arată ca melanjul si are gust de melanj, dar uită-te la etichetă. Scrie AMAL, în alfabetul tleilaxu.

Rhombur se uită de la Duncan la Gurney.

— De unde au făcut rost de atîta mirodenie, si de ce-o stochează?

Cu voce stinsă, C'tair murmură:

— Am... văzut deja ce se întîmplă în pavilionul de cercetări...

Părea sfîrsit. Dîndu-si seama că ceilalti nu-l auziseră, repetă mai tare, apoi adăugă:

— Acum începe să aibă sens. Miral si Cristane... si mirosul de mirodenie...

Însotitorii lui îl priviră întrebători. Ochii si prăbusirea corpului arătau efectele anilor asupra lui. Altii cu mai putină hotărîre ar fi renuntat cu multă vreme în urmă.

El dădu energic din cap, ca pentru a-si limpezi un tiuit din urechi.

— Tleilaxu foloseau laboratoarele ixiene pentru a încerca să creeze un soi de melanj sintetic... Amalul.

Duncan se încruntă.

— Schema asta e mai mult decît ticălosie tleilaxu. Tentaculele ei se întind pînă la Tronul Leului de Aur. Casa Corrino a fost în spatele suferintei tuturor ixienilor si al distrugerii Casei Vernius.

— Mirodenie artificială...

Rhombur se gîndi la asta si se înfurie.

— Ix a fost distrus, iar familia mea asasinată — pentru *asta*?

Simpla idee îi făcea silă, dîndu-şi seama de implicatiile economice si politice imense.

Scărpinîndu-şi cicatricea de vită-de-cerneală, Gurney Halleck se încruntă.

— D'murr zicea ceva de mirodenie alterată în container — asta-i ceea ce l-a ucis?

Cu vocea tremurînd de emotie, C'tair spuse:

— Bănuiesc că răspunsurile sînt în pavilionul de cercetări...

Un om nu poate bea dintr-un miraj, dar se poate îneca în el.

Înțelepciune fremenă

După ce analizase informatiile de recunoastere obtinute de nava-cercetas a lui Hiih Resser, forta de asalt reunită Harkonnen-Moritani coborî spre cerul Caladanului. Rabban Bestia era înconjurat de o imensă putere de foc, dar încă se simtea nervos.

Își pilotă propriul aparat în avangarda flotei improvizate, conducînd de ochii lumii atacul, desi se tinea în mod întelept aproape de nava grea de asalt pilotată de maestrul spadasin grummanian, Resser. Vicontele Moritani comanda transportorul de trupe din frunte. pregătit să ocupe Caladanul la sol, să terorizeze sătenii si să mentină controlul asupra oraselor Atreides. Intentionau să-l împiedice pe ducele Leto să mai pună vreodată piciorul pe planetă...

În timp ce cobora printre nori, pregătit pentru valul de adrenalină al distrugerii, Rabban se întrebă cum vor împărți Casa Harkonnen si Casa Moritani prăzile acestei cuceriri menite unei „ocupatii combinate". Stomacul cît un butoi i se strînse într-un nod de greată. Baronul ar fi cerut partea leului din beneficiile acestei operatiuni.

Rabban puse degetele transpirate pe comenzile navei sale de atac, amintindu-si cum trăsese asupra celor două nave de transport tleilaxu în cala unui

transspatial, încercînd o lovitură prea subtilă împotriva tînărului si neexperimentatului duce Leto Atreides. El, personal, prefera sa fie mai deschis de-atît!

Dacă planeta Caladan era cu adevărat atît de expusă pe cît sugerase cercetarea lui Resser, atunci întreaga operatiune se va termina într-o oră. Mostenitorului Harkonnen nu-i venea să creadă că ducele Atreides făcuse o asemenea eroare de judecată, chiar si numai pentru cîteva zile. Dar unchiul lui spusese deseori că un bun conducător trebuia să fie mereu atent la greselile altora si să fie gata să le exploateze în orice moment.

Atacatorii aveau să preia controlul castelului și al orasului, ca si al spațioportului si al bazei militare alăturate. Tinînd bine în mînă cîteva locuri cheie, fortele Grumman-Harkonnen îsi vor consolida repede cucerirea si apoi se vor pregăti să prindă în ambuscadă orice trupe Atreides care s-ar fi întors acasă. În plus, Giedi Prime si Grumman erau pregătite să trimită întăriri pe scară largă, o dată ce operatiunea preliminară era încheiată.

Însă Rabban îsi făcea griji în legătură cu repercusiunile politice pe termen lung: un protest din partea ducelui Leto în fata Landsraadului putea fi urmată de actiuni militare combinate și/sau sanctiuni si embargouri. Putea fi o situatie hazardată, iar Rabban spera că n-a luat încă o decizie proastă.

Pe drum, înainte de a-și lansa fortele, Hundro Moritani, stînd pe puntea de comandă a transportorului său de trupe, îi respinsese îndoielile.

— Ducele n-are nici măcar un mostenitor. Dacă pozitia noastră aici e sigură, cine altcineva în afară de Atreizi ar risca să ne provoace? Cine si-ar da osteneala?

Rabban detectase tăisul primejdios al nebuniei în tonul vicontelui si în sclipirea pătimasă din ochii lui.

Maestrul spadasin Resser interveni prin canalul de comunicatii:

— Toate navele sînt pregătite să lanseze atacul. Aveți comanda, stăpîne Rabban!

Trăgînd adînc în piept aerul reciclat al cabinei de comandă, Rabban coborî prin pătura de ceată. Navele îl urmară ca o turmă de animale periculoase, gata să calce în picioare tot ce le iesea în cale.

— Avem coordonatele orasului Cala, rosti Resser. Ar trebui să apară în fața noastră în cîteva clipe...

— La naiba cu plafonul ăsta de nori!

Rabban se aplecă în față să tragă cu ochiul prin fereastra cabinei. Cînd ceața care le ascundea se limpezi în sfîrșit, putu vedea golful si oceanul, falezele stîncoase susținînd castelul Caladan... si orasul cel mare, spațioportul si baza militară de dincolo de el.

Strigătele de surpriză si de perplexitate erupseră peste tot în canalele de comunicații. Dedesubt, în oceanul care înconjura orasul Cala, Rabban văzu zeci — nu, sute! — de nave de luptă pe apă si platforme defensive plutitoare care se mișcau pe valuri ca o fortăreață mobilă.

— E o flotă uriașă!

— Navele astea nu erau aici ieri, spuse maestrul spadasin Resser. Trebuie să fi fost mutate peste noapte ca să apere castelul.

— Dar pe *apă*?

Vicontelui nu-i venea să creadă ce vedea.

— De ce-ar dispersa Leto o asemenea putere de foc *pe apă*? Asta nu s-a mai făcut de... secole!

— E o capcană! strigă Rabban.

Chiar în acel moment, Thufir Hawat chemă absolut toate navele de război care însoțiseră flotila lui de transportoare cu provizii pentru Beakkal. Vehi-

culele înarmate pentru atmosferă si spatiu zumzăiră pe deasupra parapetelor castelului, apoi se despărtiră si se învîrtiră în cerc, făcînd manevre aeriene într-un spectacol de putere intimidant. Usile a zeci de hangare din baza militară se deschiseră încet, lăsîndu-i să presupună că mult mai multe aparate de atac nu fuseseră lansate încă.

— Leto Atreides ne-a ademenit aici! izbi Rabban cu pumnul în panoul de control. Vrea să ne strivească si să supună Casele noastre pedepselor Landsraadului!

Înjurîndu-l pe viconte pentru că-l atrăsese în acest atac neinspirat, Rabban smuci comenzile si-si trimise nava de avangardă direct înapoi în nori.

— Retragerea! *Acum* — înainte ca navele noastre să fie identificate!

De pe puntea lui de comandă, vicontele Moritani răcnea ordine, vrînd ca soldatii grummanieni să atace oricum. Resser însă, fiind la comandă, era de acord cu Rabban. Preferînd să nu audă comenzile vicontelui, dădu instructiuni navelor sale să se retragă si să se întîlnească pe orbită.

Dedesubt, fortăretele plutitoare de pe apă si navele de luptă extrem de manevrabile începură să înalte tunuri mari către ţintele de pe cer. Părea evident că alarma sunase, că fortele defensive erau gata să treacă la represalii.

Rabban mări viteza, rugîndu-se să apuce să iasă din situatia asta înainte de a provoca si alte umilinţe si pagube Casei Harkonnen. Ultima oară cînd făcuse o asemenea greseală, baronul îl exilase pe mizerabilul Lankiveil pentru un an întreg. Nici nu voia să-si închipuie care avea să fie pedeapsa lui de data asta!

Flota avea să se regrupeze pe partea întunecată a planetei si apoi aveau să iasă din sistem, sperînd că se vor putea întîlni cu următorul transspaţial care

avea escală aici. Rabban stia că era singura cale de a-și salva propria piele...

Stînd afară, pe promontoriul stîncos, lîngă statuile-far, Thufir Hawat dirija manevrele de la o consolă portabilă. Dădu instructiuni cîtorva aeronave să mai facă un raid agresiv, pentru orice eventualitate. Dar atacatorii deghizati erau deja pusi pe fugă, surprinsi si stînjeniti.

Se întrebă cine erau. Nici una dintre navele inamice nu fusese lovită, asa că nu rămăsese în urmă nici o epavă. Ar fi fost preferabil să-i înfrîngă într-o confruntare militară si să culeagă dovezi, dar făcuse tot ce era posibil în împrejurări aproape imposibile.

Din istorie, Thufir Hawat stia că această tactică fusese folosită în timpul Jihadului Butlerian si chiar înainte de asta. Un asemenea truc nu putea fi folosit prea des — probabil că nu în viitorul apropiat — dar deocamdată îsi atinsese scopul.

Ridică ochii si-l urmări pe ultimul dintre pretinsii invadatori dispărînd. Acestia presupuneau probabil că fortele Atreides intentionau să-i urmărească, dar mentatul nu îndrăznea să lase din nou Caladanul fără apărare...

În ziua următoare, după ce primi confirmarea că intrusii se îmbarcaseră pe un transspatial și părăsiseră sistemul definitiv, Thufir Hawat chemă toate bărcile de pescuit din apele de lîngă castel. Le mulțumi căpitanilor pentru serviciile lor si le ceru să restituie arsenalelor Atreides toate hologeneratoarele, înainte de a-si relua cursele de pescuit.

Nu-i usor pentru unii oameni sa știe că au făcut ceva rau, pentru că judecata și onoarea sint descori umbrite de mîndrie.

DOAMNA JESSICA, însemnare de jurnal

În timp ce fugea prin palatul imperial ducînd bebelusul răpit. Piter de Vries lua decizii bazate pe instinct si pe evaluări de fractiuni de secundă. Decizii de mentat. Nu regreta că profitase de o ocazie scurtă si neasteptată, dar îsi dorea să fi putut plănui un traseu de evadare efectiv. Copilul se foia în brațele sale, dar îl tinu mai strîns.

Dacă de Vries reusea să iasă din palat, baronul avea să fie extrem de multumit.

După ce coborî o scară de serviciu abruptă, ambasadorul interimar al Harkonnenilor deschise cu piciorul o usă si intră într-un hol îngust, cu arcade de alabastru. Se opri să-si readucă în minte harta palatului labirintic, stabilind unde se afla. Pînă acum, o luase pe la cotituri si prin pasaje la întîmplare, pentru a fi imprevizibil si a evita curteni curiosi si gărzi ale palatului. După o clipă de introspectie, îsi dădu seama că acest coridor ducea către biroul si amerele de joacă folosite de fiicele împăratului.

De Vries îndesă un colt de patură în gura copilului, ca să-i înăbuse plînsul, dar se răzgîndi cînd văzu că

acesta începe să se zbată si să tusească. Cînd scoase stofa, băietelul plînse chiar mai tare decît înainte.

Alerga prin nucleul structural al palatului, cu picioarele abia fosnindu-i pe podea. Mai aproape de camerele printeselor, peretii și tavanul erau făcute din piatră stacojie cu picătele, importată de pe Salusa Secundus. Arhitectura simplă și lipsa ornamentațiilor se aflau într-un contrast puternic cu sectiunile opulente ale întinsei resedinte. Desi erau odrasle imperiale, Shaddam oferea putine rafinamente fetelor sale nedorite, iar sotia lui, Anirul, părea să le crească în austeritatea Bene Gesserit.

Un sir de ferestre de plaz mărgineau holul pe ambele părți, iar mentatul privea în fiecare încăpere. cînd trecea pe lîngă ele. Plodul ăsta Atreides era prea puțin important. Dacă situatia lua o întorsătură dramatică, ar putea avea nevoie în schimb de o fată Corrino ca ostatică, pentru a-și îmbunătăti condițiile de negociere.

Sau împăratului nu-i va păsa cîtuși de putin?

În timpul lunilor de observatii si planuri atente, de Vries îsi aranjase două ascunzători separate în complexul imperial de birouri, accesibile prin tuneluri si pasaje care le legau cu palatul. Acreditările sale de ambasador îi garantau accesul necesar. Fugi mai repede! Cunostea căi de a contacta șoferi de mașini de teren si credea că poate ajunge la spatioport, chiar si cu alarme si cu întărirea pazei.

Dar trebuia făcut ceva să tacă acest copil!

Cotind după un colț, aproape că dădu peste un soldat sardaukar cu față de pusti, convins evident că de Vries în uniformă este un alt soldat.

— Hei, care-i treaba cu copilul?

Apoi o voce se auzi în comunicatorul său de la ureche.

Încercînd să-l distragă de la transmisie, de Vries spuse:

— Necazuri sus! Îl duc doar la loc sigur. Cred că ne-am trezit bone acum...

Cu mîna stîngă, întinse bebelusul înfășurat în fața celuilalt bărbat.

— Hai, ia-l!

Cînd soldatul surprins sovăi, de Vries își folosi cealaltă mînă pentru a înfige un pumnal în partea lui expusă. Fără să se ostenească să se asigure că soldatul e mort, de Vries continuă să alerge cu copilul într-o mînă si cu pumnalul în cealaltă. Își dădu seama, prea tîrziu, că lăsa prea multe urme după el.

Chiar în față, văzu o fulgerare de păr blond. Cineva se uitase pe furis, afară dintr-o cameră, și se trăsese înapoi, în spatele ferestrelor holului. Una dintre fetele lui Shaddam? Un martor?

Păsi în lateral. băgă capul înăuntru, dar n-o zări. Fata trebuie să se fi ascuns în spatele mobilei sau sub biroul plin de filmocărti. Cîteva jucării care aparțineau micii Chalice erau împrăstiate pe jos, dar doica trebuie să fi luat copilul de-acolo. Și totuși, simțea o prezență. Cineva se ascundea.

Fiica cea mare... Irulan?

L-ar fi putut vedea omorînd soldatul, si nu-i putea îngădui să anunte pe nimeni. Deghizarea lui o va împiedica să-l identifice mai tîrziu, dar asta n-avea să-l ajute dacă era prins cu băiatul în brate, cu pete rosii pe uniformă și sînge pe lama cuțitului. Prudent, păși mai adînc în cameră, cu mușchii încordati. Observă o ușă pe peretele opus, usor întredeschisă.

— Iesi afară să te joci, Irulan!

Auzind un zgomot în spatele lui, se răsuci brusc pe călcîie.

Sotia împăratului se misca cu o stîngăcie atipică, nu în stilul lin, plutitor, atît de caracteristic vrăjitoarelor. Nu arăta bine.

Anirul văzu copilul si-l recunoscu pe noul născut al lui Jessica. Apoi o revelație surprinsă îi fulgeră pe față cînd observă machiajul mînjit de pe fata lui, buzele prea rosii.

— Te cunosc!

Detectă crima în ochii bărbatului deghizat — era dispus să facă orice.

Toate vocile dinăuntru strigară avertismente deodată. Anirul se crispă de durere si îsi duse mîinile la tîmple.

Văzînd-o ezitînd, de Vries se repezi cu pumnalul, la fel de repede ca un șarpe veninos.

Desi încetosată de tumultul care-o chinuia, Maica Kwisatz se lansă într-un vîrtej de miscări, aruncîndu-se într-o parte cu o gratie Bene Gesserit și abilități letale recăpătate brusc. Viteza ei îl surprinse si de Vries îsi pierdu echilibrul doar pentru o clipă. Cutitul lui nu reuși să atingă carnea.

Din mînecă, Anirul scoase arma favorită a Comunității si-l apucă pe de Vries de gîtul uscat. Îi tinu un gom jabbar la gît, cu vîrful acului de argint sclipind de otravă.

— Știi ce-i asta, mentatule. Predă copilul, sau mori!

▪

— Ce se face pentru a-mi găsi fiul?

Ducele Leto stătea alături de sambelanul Ridondo. privind la masacrul din camera de nasteri.

Fruntea înaltă a lui Ridondo sclipea de transpirație.

— Va avea loc o investigatie, desigur. Toti suspectii vor fi chestionati.

— *Chestionati?* Faci să sune atît de politicos...

Cele două surori medicale zăceau măcelărite pe podea. Mai aproape de ușă, un sardaukar fusese înjunghiat de moarte. La doi pași, Jessica se luptase ametită să se scoale de pe patul de nasteri. Atît de aproape! *Asasinul ar fi putut s-o omoare și pe ea!* Ridică vocea.

— Eu vorbesc despre *clipa asta*, domnule! A fost palatul izolat? Viata fiului meu este în joc!

— Presupun că garda palatului are grijă de toate problemele de securitate.

Ridondo încerca să vorbească pe un ton împăciuitor.

— Sugerez să lăsăm asta în mîinile profesionistilor.

— *Presupui?* Cine comandă aici?

— Împăratul nu este prezent în acest moment să comande sardaukarii, duce Leto. Anumite ierarhii ale autoritătii trebuie să fie...

Leto se repezi pe coridor, unde zări un levenbrech.

— Ati izolat palatul si toate clădirile din jur?

— Ne ocupăm de problemă, domnule. Vă rog să nu vă amestecati.

— Să mă amestec? fulgerară ochii cenusii ai lui Leto. A fost comis un atac asupra fiului meu si asupra mamei sale!

Se uită la ecusonul de securitate cu numele de pe reverul ofiterului.

— Levenbrech Stivs, sub incidenta Actului Puterilor Extraordinare, îmi asum comanda gărzii palatului. Întelegi?

— Nu, domnia-ta, nu înteleg.

Ofiterul duse mîna la bastonul paralizant de la brîu.

— Nu ai nici o autoritate de a...

— Dacă scoti acea armă împotriva mea, esti un om mort, Stivs. Sunt duce al Landsraadului si văr de sînge cu Împăratul Shaddam Corrino al IV-lea. N-ai nici un drept să-mi contramandezi ordinele, în special nu în această problemă!

Trăsăturile i se înăspriră si simti sîngele curgîndu-i fierbinte prin artere.

Ofiterul ezită, uitîndu-se la Ridondo peste umărul ducelui mînios.

— Răpirea fiului meu pe teritoriul palatului constituie *un atac împotriva Casei Atreides*, si îmi pretind drepturile prevăzute în Carta Landsraadului. Aceasta este o situatie militară de urgentă si, în absenta Împăratului si a basharului său suprem, autoritatea mea o întrece pe a oricui...

Sambelanul Ridondo se gîndi cîteva clipe.

— Ducele Atreides are dreptate. Fă ce spune!

Gărzile de sardaukari păreau impresionate de nobilul Atreides si de preluarea rapidă si fermă a comenzii. Stivs lătră într-un comunicator de pe rever:

— Blocati palatul, toate clădirile înconjurătoare si zonele comune. Începeti o căutare amănuntită a persoanei care l-a rapit pe fiul nou-născut al ducelui Leto Atreides. În timpul acestei crize, ducele se află temporar la comanda gărzii palatului. Urmati-i ordinele!

Cu o miscare rapidă, Leto scoase comunicatorul ofiterului si-l prinse de reverul propriei sale uniforme rosii.

— Ia-ti tu altul.

Respirînd cu greutate, arătă de-a lungul coridorului.

— Stivs, ia jumătate dintre oamenii ăstia si caută în sectiunea de nord a acestui nivel. Restul, veniti cu mine.

Leto acceptă un baston paralizant, dar tinu o mînă pe mînerul cu pietre pretioase al pumnalului de ceremonie pe care împăratul i-l dăduse cu ani în urmă. Dacă fiul lui pătise vreun rău de orice fel, un simplu baston paralizant nu avea să fie suficient.

▪

Cu gom jabbar-ul lui Anirul apăsat pe gît, Piter de Vries încremeni pe loc. Doar o întepătură, o mică zgîrietură, si otrava l-ar ucide instantaneu. Mîinile lui Anirul tremurau prea tare pentru linistea mentatului.

— Nu te pot învinge, zise el în soapta cea mai slaba, atent să nu-si miste laringele.

Degetele lui slăbiră strînsoarea în care tinea copilul învelit în pătură. Va fi asta de ajuns să-i distragă atentia? S-o facă să ezite doar pentru o clipă.

În mîna cealaltă tinea pumnalul însîngerat.

Anirul încercă să separe propriile ei gînduri de zarva mereu crescîndă dinăuntru. Dacă patru dintre fetele ei erau prea tinere să înteleagă, cea mai mare — Irulan — urmărise degenerarea fizică si mintală a mamei sale. Îi părea rău că Irulan trebuise să vadă asta. Îsi dori să fi putut petrece mai mult timp cu fiica ei, crescînd-o ca să ajungă o minunată Bene Gesserit.

Stiind că un asasin era liber prin palat, sotia împăratului venise în birou si în camerele de joacă să se asigure că fetele ei erau în sigurantă. Fusese actul curajos, impulsiv, al unei mame...

Mentatul clipi si ea apăsă mai tare cu acul, sensibilă la fiecare impuls al lui. O picătură de sudoare sclipi pe fruntea bărbatului si se rostogoli încet pe tîmpla pudrată. Micul tablou părea să dureze o vesnicie.

Bebelusul se agită în bratele lui. Chiar dacă acesta nu era copilul pe care Comunitatea îl prevăzuse

pentru planurile lor atît de importante, era totusi o legătură cu o rețea mai complexă decît putea înțelege pînă si Anirul. În calitate de Maică Kwisatz, viata ei se concentrase asupra înfăptuirii pasilor finali din programul genetic, mai întîi aranjînd nasterea lui Jessica, apoi pe a copilului ei.

Legăturile genetice deveniseră din ce în ce mai pure după milenii de rafinare. Dar în nasterea oamenilor, chiar si cu puterile si talentele mamelor reproducătoare Bene Gesserit, nimic nu putea fi garantat. Domneau sansele si procentele, nu certitudinea. După zece mii de ani, era posibil să fii exact în interiorul unei singure generatii? *Putea fi acest copil Cel Așteptat?*

Se uită în ochii ageri, inteligenti, ai bebelusului. Chiar si abia născut, mititelul avea o anumită prezentă, o fermitate în felul în care-si tinea capul. Simti un vîrtej în minte, o cacofonie huruitoare, de neînteles. *Esti tu Cel Asteptat, Kwisatz Haderach? Ai venit cu o generație mai devreme?*

— Poate că... ar trebui să discutăm despre asta, vorbi de Vries abia miscîndu-si gura. Un impas nu serveste nici unuia dintre noi...

— Poate că n-ar trebui să mai pierd vremea, ci să te omor pur și simplu!

Vocile continuau să-i spună ceva, s-o avertizeze, dar în tot acel tumult, nu reușea să înteleagă. Dacă fusese *trimisă* în acele camere din palat nu ca să verifice siguranta fetelor ei, ci ca să-l salveze pe acest copil special?

Auzi o bolboroseală de voci ca un val imens care se apropia — și îsi aminti visul intens despre un vierme din deșert fugind de un urmăritor tăcut. Dar urmăritorul nu mai era tăcut. Devenise o multitudine.

O voce limpede răzbătu prin cacofonie: bătrîna Lobia, cu glasul ei răgusit, atotștiutor, vorbind pe un

ton linistitor. Anirul văzu vorbele iesind din gura pătată de sapho a răpitorului, o reflexie unduitoare în fereastra de plaz dinspre hol.

Ni te vei alătura în curînd. Momentul de șoc o făcu să tresară. Gom jabbar-ul îi alunecă din mînă si căzu pe podea. În capul ei, glasul lui Lobia strigă o avertizare disperată, trecînd prin zgomotul de fond. *Păzeste-te de mentat!*

Înainte ca acul de argint să apuce măcar să atingă dalele, de Vries ridicase deja pumnalul șuierînd, spintecînd adînc roba neagră si carnea.

La primul icnet iesit din gura lui Anirul, el lovi din nou, apoi a treia oară, ca o viperă înnebunită de arșită.

Gom jabbar-ul lovi podeaua cu un sunet ca de cristal spart.

Acum vocile vuiră în jurul lui Anirul, mai tare si mai clar, risipind durerea.

— Copilul s-a născut, viitorul s-a schimbat...

— Vedem un fragment din plan, o piesă din mozaic...

— Întelege asta: planul Bene Gesserit nu e singurul...

— Roți în alte roți...

— ...în alte roti...

— ...în alte roti...

Vocea lui Lobia suna mai tare ca restul, mai linistitoare.

— Vino cu noi, observă mai mult... observă totul...

Buzele muribunde ale doamnei Anirul Corrino tremurau din cauza a ceea ce ar fi putut fi un zîmbet, si știu dintr-o dată că acest copil anume va remodela pînă la urmă galaxia si va schimba cursul omenirii mai mult decît ar fi putut vreodată Kwisatz Haderach-ul la care speraseră ele.

Se simti căzînd spre podea. Anirul nu putea vedea prin ceturile mortii sale apropiate, dar întelegea un lucru cu certitudine absolută:

Comunitatea va dăinui.

■

Chiar în clipa în care Maica Kwisatz se prăbusi lîngă acul ei otrăvit, de Vries alerga deja înapoi pe hol cu bebelusul ostatic. Se strecură printr-un pasaj lateral.

— Ai face mai bine să meriti toată bătaia asta de cap, mormăi către băietelul înfăsurat în pătură.

Acum, că o omorîse pe sotia împăratului, Piter de Vries se întrebă dacă avea să mai iasă vreodată viu din palat.

Toate probele duc inevitabil spre propozitii care nu au probe.
Toate lucrurile sînt cunoscute pentru că vrem să credem în ele.

Cartea Azhar a Bene Gesserit

La bordul navei sale amiral de pe orbită, împăratul Shaddam Corrino n-avea nici cea mai mică intentie să se întoarcă pe Kaitain, cît timp continua revizia operatiunilor cu mirodenie ale Harkonnenilor de pe Arrakis. Iar o dată ce CHOAM îl declara pe baron vinovat, avea altceva în minte. Ceva drastic. Aceasta era marea lui ocazie și n-o putea ignora.

Din cabina lui privată, Shaddam urmărea evenimentele desfășurîndu-se exact asa cum sperase. Deși purta uniformă militară, opulenta lui cabină imperială se bucura de înlesniri prea puțin familiare austerilor sardaukari.

Închis în spatele ușilor opace ale cabinei, îl chemă pe basharul suprem să i se alăture la o masă rafinată — de ochii lumii ca să discute strategie, dar de fapt împăratului îi plăcea pur si simplu să asculte povesti de război din campaniile militare ale bătrînului soldat. În anii de tinerete ai lui Zum Garon, acesta fusese prizonier-recrut pe Salusa Secundus, un sclav cules în timpul unui raid pe o planetă îndepărtată. Desi prost înarmat si neinstruit, Garon arătase atîta curaj si talent la lupte, încît sardaukarii îl recrutaseră în rîndurile lor. Omul chiar avea o

poveste de succes, iar fiul lui, Cando, părea să meargă pe urmele bătrînului veteran, comandînd legiunile secrete staționate pe Ix.

Relaxîndu-se pentru o clipă după ce terminase de mîncat, Shaddam se uită peste masă la chipul colturos al lui Garon. Basharul suprem gustase foarte cumpătat din felurile exotice si fusese un partener de dejun dezamăgitor. Garon părea preocupat de asediul Arrakisului.

Roiul de nave ale Ghildei continuau să blocheze toată activitatea din deserturile de dedesubt, iar Shaddam astepta cu nerăbdarea unui bîrfitor răutăcios să afle ce erori si secrete stînjenitoare găsiseră inspectorii.

În această problemă, CHOAM-ul si Ghilda Spațială păreau convinse că erau aliatele împăratului, părți integrante ale aplicării unor măsuri aspre împotriva Casei Harkonnen. Împăratul nu putea decît să spere că va fi capabil să distrugă singura sursă naturală de melanj, înainte ca ei să bănuiască adevărul. Apoi vor trebui să vină la el pentru amal.

Cînd o navetă transportîndu-i pe delegatul Ghildei și pe revizorul mentat al CHOAM sosi din Carthag, escorta de sardaukari îi aduse pe cei doi vizitatori în cabina luxoasă a lui Shaddam. Amîndoi miroseau puternic a melanj.

— Am terminat, Sire.

Shaddam îsi turnă un pahar de vin de Caladan, dulce ca mierea. Pe partea cealaltă a mesei, Zum Garon stătea într-o postură militară rigidă, ca si cum era pe cale să fie interogat. Delegatul Ghildei si revizorul mentat nu scoaseră nici un cuvînt pînă cînd ușa cabinei nu se închise.

Mentatul făcu primul un pas în față, întinzînd o tăblită de scris pe care transferase rezumatul mental al rezultatelor sale.

— Baronul Vladimir Harkonnen a comis infracțiuni din belsug. A permis unui mare număr de presupuse „greșeli" să rămînă necorectate. Avem probe ale erorilor sale, ca si amănunte care arată că a încercat să-si ascundă de noi manevrele.

— Asa cum bănuiam...

Shaddam ascultă cît timp revizorul îi făcu o listă sumară a activităților ilegale.

Garon își lăsă mînia să iasă la suprafață:

— Împăratul a stabilit deja că este dispus să aplice pedepse severe pentru asemenea fărădelegi. Baronul nu stie de Zanovar sau de Korona?

Shaddam luă tăblita cu rezumatul de la revizorul mentat si examină textul si cifrele. Nimic de acolo nu însemna mare lucru pentru el, în afară de cazul în care stătea ore întregi cu un interpret — ceea ce nu avea intenția să facă. Fusese convins de vinovăția baronului încă din start.

— Avem dovezi clare ale crimelor împotriva imperiului, adăugă delegatul, pe un ton ciudat de neliniștit. Din nefericire, Sire... n-am găsit ce căutam!

Shaddam arătă tăblita de scris.

— Ce vrei să spui? Nu arată asta cum a încălcat Casa Harkonnen legea imperială? Nu merită el să fie pedepsit?

— Este adevărat că baronul stoca mirodenie, falsifica cifrele de producție si se sustrăgea de la taxele imperiale. Dar am testat mostră după mostră de mirodenie din transporturile Harkonnen si din depozitele de mărfuri. Fiecare fărîmă de melanj este pură, fără nici o urmă de contaminare.

Delegatul albinos ezită. Shaddam arăta nerăbdător.

— Nu ne-am asteptat la asta, Sire. Noi stim, din analizele noastre, că navigatorii din transspatialele pierdute au murit din cauza gazului de mirodenie

contaminat. Știm de asemenea că mostrele luate din depozitul de melanj lichidat de pe Beakkal erau alterate din punct de vedere chimic. De aceea, ne asteptam să descoperim impurități aici, pe Arrakis, substante inerte folosite de baron ca să mărească cantitatea de melanj diluîndu-i calitatea — în acest fel introducînd otrăvurile subtile care au avut drept consecință cele cîteva dezastre.

— Însă n-am găsit nimic de asemenea natură, conchise mentatul.

Basharul suprem se aplecă în față, cu mîinile înclestate într-un pumn dublu.

— Cu toate acestea, avem încă destule dovezi ca să înlăturăm Casa Harkonnen.

Delegatul Ghildei inspiră adînc, aplecîndu-si nasul mai aproape de gulerul pulverizator.

— E adevărat, dar asta nu răspunde întrebărilor noastre.

Shaddam îsi modelă buzele în ceea ce spera să fie o expresie îngrijorată. Si-ar fi dorit ca Fenring să fie aici să vadă asta, însă chiar acum, ministrul mirodeniei ar trebui să pregătească primele transporturi de amal. Piesele se asezau bine la locul lor.

— Înteleg... Ei, cu toate acestea, basharul si cu mine vom hotărî un răspuns corespunzător, spuse el.

În cîteva zile, problema nu va mai avea nici o importantă practică. Coborî ochii spre tăblita mentatului.

— Trebuie să studiem această informație. Poate consilierii mei personali vor oferi o teorie care să explice mirodenia alterată.

Cunoscînd toanele împăratului său, si simtind că cei doi oaspeți erau lăsati să plece, Zum Garon se ridică de la masă si porni să-i conducă afară.

După ce usa se închise din nou, Shaddam se întoarse către basharul suprem.

— Îndată ce naveta a ajuns la transspatialul ei, vreau să dai alarma la statiile de luptă din toată flota. Trimite navele de luptă și ia poziții în raza de tragere directă a oraselor Carthag, Arrakeen, Arsînt și a tuturor centrelor populate de pe planetă.

Garon primi bomba cu un chip de piatră.

— Ca pe Zanovar, Sire?

— Exact.

*

Fără să lanseze nici o avertizare, flota sardaukarilor coborî din transspațiale pînă la limita atmosferei Arrakisului. Orificiile pentru arme se deschiseră și luciră, gata să atace. Shaddam stătea pe puntea de comandă, dînd ordine si făcînd declaratii într-un holorecorder, mai mult pentru memoriile sale și pentru posteritate decît pentru orice altceva.

— Baronul Vladimir Harkonnen a fost găsit vinovat de crime grave împotriva imperiului. Revizori independenti ai CHOAM si inspectori ai Ghildei au descoperit dovezi incontestabile pentru a sprijini această judecată. Așa cum am demonstrat pe Zanovar si Korona, legea mea este legea imperiului. Justiția Corrino este rapidă si completă!

Ghilda va presupune la început, fără îndoială, că era o cacialma, dar li se pregătea o surpriză feroce. Cu fortele deja dispersate, o dată ce raidul începea, sardaukarilor le va lua putin timp să carbonizeze lumea desertică si să elimine tot melanjul.

Navigatorii Ghildei aveau nevoie de cantități uriașe de mirodenie. Bene Gesserit erau de asemenea cliente stabile, consumînd cantități tot mai mari pe măsură ce numărul lor creștea. Cea mai mare parte a Landsraadului era dependentă. Imperiul nu s-ar putea descurca niciodată fără această substanță.

Eu sînt împăratul lor, iar ei vor face cum spun eu.

Chiar si fără sfatul contelui Fenring, se gîndise atent la asta, cîntărind toate posibilitățile. O dată ce distrugea Arrakisul, ce putea face Ghilda? Să plece cu navele lor si să-l lase să esueze aici? Nu vor îndrăzni. Atunci nu vor primi nici măcar un gram de mirodenie sintetică.

Încheie înregistrarea si începu numărătoarea inversă pînă la bombardamentul total.

Lucrurile vor sta altfel în imperiu după asta.

Viata mea s-a sfirșit în ziua în care tleilaxu au invadat această lume. În toti acești ani de rezistentă, am fost un om mort, fără nimic altceva de pierdut.

C'TAIR PILRU, jurnale secrete (fragment)

Hărtuielile continuară în subteran, printre fabricile si centrele tehnologice ixiene. Suboizii, cu furia si frustrarea dezlănțuite, sfisiau uniformele de pe soldatii sardaukari morți, apucau arme si trăgeau la întîmplare, distrugînd putinele linii de productie rămase.

În spatele lui Rhombur, o statuie a unui tleilaxu ridicată în onoarea invadatorilor fusese decapitată în cursul luptei, iar fragmente din aliajul său zăceau împrăstiate pe pavaj.

— Asta n-o să se termine niciodată...

Aliate cu rebelii ixieni, trupele Atreides reusiseră să recucerească edificiile stalactite, tunelurile și Marele Palat însusi. Enclave de sardaukari frenetici luptau pe podeaua cavernei deschise, unde Casa Vernius construise cîndva transspațiale. Vărsarea de sînge nu părea să se potolească.

— Avem nevoie de un alt aliat, sugeră C'tair. Dacă putem dovedi că mirodenia artificială nereusită a provocat moartea a doi navigatori — inclusiv a fratelui meu — Ghilda Spatială va fi de partea noastră.

— Au spus deja ceva de genul ăsta, răspunse Rhombur. Dar ne-am gîndit să încheiem această acțiune fără amestecul lor.

Gurney arăta îngrijorat.

— Ghilda nu-i aici si nu-i putem aduce destul de repede.

Ochii lui C'tair licăriră — injectati, dar plini de hotărîre.

— *Eu* s-ar putea să pot.

Îi conduse către o mică magazie care părea abandonată.

Rhombur urmări cum C'tair scoase cu afectiune constructia haotică a transmitătorului rogo dintr-un container încuiat. Straniul dispozitiv arăta pătat si pîrlit, cu urme ale reparațiilor frecvente. Era plin de tije energetice cristaline.

Mîinile îi tremurau cînd îl ridică în mîini.

— Nici măcar eu nu stiu exact cum merge chestia asta. E configurat în functie de electrochimia propriei mele minți, si am reusit să comunic cu fratele meu geamăn. Cîndva, am împărtăsit o legătură. Deși creierul lui se schimbase si trecuse cu mult de orice definitie a umanității, încă îl puteam întelege.

Amintirile despre D'murr izvorau din el ca lacrimile, dar le alungă înapoi. Mîinile lui tremurau pe comenzi.

— Acum fratele meu a murit, iar rogo-ul nostru e stricat. Asta e ultima tijă de cristal, una care a fost oarecum... reparată în ultima mea comunicare cu D'murr. Poate... dacă folosesc destulă energie, pot trimite măcar o soaptă către alți navigatori. S-ar putea să nu-mi înteleagă toate cuvintele, dar s-ar putea să audă sentimentul de urgentă.

Rhombur era coplesit de tot ce se întîmpla în jurul lui. Nu prevăzuse nimic asemănător, si spuse:

— Dacă poti aduce Ghilda aici, vom face tot posibilul să le arătăm tot ce făcea Shaddam în spatele unui văl al secretului.

C'tair strînse bratul artificial al lui Rhombur atît de tare, încît senzorii de ciborg detectară presiunea.

— Am fost întotdeauna dispus să fac orice este necesar, printe. Dacă te pot ajuta, ar fi cea mai mare onoare pentru mine.

Rhombur văzu o hotărîre stranie în ochii bărbatului, o obsesie care mergea dincolo de gîndirea rațională.

— Fă-o!

C'tair prinse capetele electrozilor si îsi atasă senzorii la pielea capului, ceafă și gît.

— Nu cunosc capacitatea acestui dispozitiv, dar intentionez să folosesc toată energia pe care o pot pompa prin el si prin mine.

Rînji.

— Va fi un strigăt de triumf si un tipăt după ajutor, mesajul cel mai puternic către lumea din afară.

Cînd rogo-ul fu complet încărcat, C'tair inspiră adînc. să-si facă curaj. În trecut, vorbea întotdeauna cu voce tare în timpul transmisiilor către D'murr, dar stia că fratele lui nu auzea de fapt cuvintele. În schimb, navigatorul culegea *gîndurile* care însoteau vorbirea. De data asta, C'tair nu avea să spună nimic tare, în schimb avea să-si concentreze întreaga energie pentru a-si proiecta gîndurile la distante uriase.

Apăsînd butonul de transmisie, trimise o rafală de gînduri, un torent de semnale disperate îndreptate către oricare navigator al Ghildei care putea auzi, un „ajutor!" cosmic. Nu stia dacă rogo-ul sau creierul lui avea să cedeze primul, dar le simti conectîndu-se... si lansîndu-se.

Maxilarele lui C'tair se înclestară, buzele i se răsfrînseră, iar ochii i se strînseră pînă cînd din ei începură să curgă lacrimi. Sudoarea îi aluneca de pe frunte si, la tîmple, pielea lui se înrosise ca rubinul. Vasele de sînge de la tîmple i se umflară brusc...

Transmisia lui era mai puternică exponential decît orice încercase vreodată cu D'murr. Dar de data asta nu avea conexiunea mentală inexplicabilă cu fratele său geamăn...

Rhombur îl văzu pe C'tair murind din cauza efortului, sinucigîndu-se literalmente într-o mare încercare finală de a folosi transmițătorul. Rebelul neîmblînzit urlă fără sunet în interiorul craniului său.

Înainte ca ei să-l poată deconecta, transmitătorul rogo scoase scîntei si se arse. Masinăria se supraîncărcă si circuitele sale se topiră. Tijele de cristal se sparseră în fulgi negri. Chipul lui C'tair arăta ca sufocat; trăsăturile i se crispară într-o durere de nespus. Sinapsele i se topiră în interiorul creierului, împiedicîndu-l să scoată un sunet.

Cu singura mînă rămasă, Rhombur smulse capetele senzorilor de pe capul si gîtul rebelului. C'tair se prăbusi pe podeaua magaziei. Dinții lui clănțăniră, trupul îi zvîcni, iar ochii care fumegau nu se mai deschiseră niciodată.

— S-a dus, zise Gurney.

Cufundat în tristețe, Rhombur îl legănă încetisor pe rebelul căzut, cel mai loial dintre toti oamenii care slujiseră vreodată Casa Vernius.

— După o luptă atît de lungă, dormi în pace, prietene. Odihnește-te pe pămînt liber!

Mîngîie pielea care începuse să se răcească.

Apoi printul ciborg se ridică în picioare, cu chipul lui brăzdat mai îndîrjit ca niciodată, si iesi din magazie, urmat de Gurney Halleck. Rhombur nu stia dacă transmisia lui C'tair reusise, sau cum ar putea răspunde la chemarea din adîncul spațiului, în caz că cineva ar fi auzit-o cît de cît.

Dar dacă nu primeau curînd întăriri, bătălia acelei zile putea fi zadarnică.

Cu o voce profundă, implacabilă, nobilul ixian vorbi către luptătorii Atreizi din jurul lui:

— Haideti să terminăm treaba!

Pentru a produce alterarea genetică a unui organism, plasați-l într-un mediu care este periculos, dar nu letal.

Apocrifele tleilaxu

După moartea mizerabilă a lui Hidar Fen Ajidica, contele Fenring văzu trupele Atreides cîștigînd bătălia împotriva sardaukarilor.

O evolutie extrem de incomodă a evenimentelor.

Îl uimea că după atîtia ani, ducele Leto autoriza o asemenea actiune militară ostentativă. Poate că tragediile de familie, care-ar fi zdrobit pe oricine altcineva, pe el îl stimulaseră să actioneze.

Fusese o strategie sclipitoare de atac prin surprindere, iar aceste fabrici ixiene ar fi o răsplată economică impresionantă pentru o Casă Mare Atreides. chiar după decenii de proastă administrare si întretinere păguboasă din partea tleilaxu. Lui Fenring nu-i venea să creadă că ducele Leto avea să i le predea pur si simplu. fără ezitare. printului Rhombur.

Pe ecranul de comunicatii din pavilionul de cercetări, Fenring îi văzu pe soldatii Atreizi apropiindu-se de complex. Asta îi lăsa foarte putin timp să realizeze ceea ce era necesar. Trebuia să steargă toate urmele proiectului Amal si ale propriei sale vinovătii.

Împăratul avea să caute un țap ispășitor, iar Fenring era hotărît să nu joace acest rol. Maestrul

Cercetător Ajidica esuase spectaculos si acum zăcea strivit printre trupurile bovine ale femeilor cu creierul mort. Cîteva cuve axlotl umflate, conectate încă la tuburi în cutiile lor ca niste sicrie, căzuseră în jurul omulețului într-o bizară parodie de sexualitate.

Corpul presărat cu stigmate al lui Ajidica putea servi unui ultim scop...

Savanții tleilaxu rămași erau înspăimîntati. Sardaukarii alergaseră la bătălia principală si îi abandonaseră aici, în pavilionul de cercetări. Stiind că Fenring era reprezentantul oficial al împăratului, tleilaxu se uitau la el, asteptînd sfaturi. Unii dintre ei ar fi putut chiar să creadă că „Fenring" era dansatorul-față Zoal, asa cum se plănuise inițial. Poate că îi vor urma ordinele, măcar pentru scurt timp.

Fenring se opri pe pasarelă și ridică mîinile într-un fel foarte asemănător cu acela în care o făcuse Ajidica, înainte de moartea lui teatrală. Mirosuri oribile se înălțau din cuvele axlotl zdrobite, inclusiv duhoarea intensă a produselor umane de excretie.

— Am fost lăsați fără apărare, strigă el, dar am o idee care v-ar putea salva pe toți, hmmm?

Cercetătorii supraviețuitori ridicară ochii spre el, cu o nesiguranță la limita speranței.

Fenring cunostea planul pavilionului de cercetări, iar ochii lui se plimbară de colo pînă colo.

— Sunteți prea prețioși pentru ca împăratul să riste să vă piardă...

Îi îndrumă pe savanți într-o încăpere sigură din laborator care avea o singură ieșire.

— Trebuie să vă adăpostiți aici si să rămîneti ascunsi. O să aduc întăriri.

Numără douăzeci si opt de cercetători, desi alți cîtiva trebuiau să fie blocati în clădirile administrative înconjurătoare. Ei bine, gloata va avea grijă de ei.

Fenring coborî în fugă de pe pasarelă pînă la nivelul principal. Cînd savantii condamnati se înghesuiră în acea singură cameră, el stătu zîmbind în usă.

— Nimeni nu poate ajunge la voi aici...

Dădu din cap si apoi încuie usa.

— Lăsați totul în seama mea!

Neghiobii omuleți nici măcar nu-si imaginară că ceva nu e în ordine pînă cînd el nu străbătuse deja jumătate din sala largă a pavilionului. Le ignoră strigătele înăbusite si bătăile cu pumnul în usă. Acesti cercetători stiau probabil fiecare detaliu despre programul amalului. Pentru a-i împiedica să vorbească, ar fi fost incomod să trebuiască să-i omoare unul cîte unul. În felul ăsta, putea avea grijă de problemă mult mai eficient, cu minimum de efort. Ca ministru imperial al mirodeniei, era, la urma urmei, un om ocupat...

Sala laboratorului si sistemele de sustinere pentru cuvele axlotl erau pline de canistre cu materiale biologice riscante, substante inflamabile, acizi si substante volatile explozive. Îsi puse un aparat filtrant de respirat de la o statie de urgentă de pe perete. Om cu multe talente, se învîrti prin cameră ca un dervis, răsturnînd fluide, amestecînd lichide, eliberînd gaze mortale. Dădu prea putină atenție trupurilor feminine care zvîcneau în dezordine pe jos, reproiectate masiv de către tleilaxu să producă mirodenie sintetică.

Atît de aproape... Planul lui Ajidica aproape că functionase.

Fenring se opri la carcasa hîdă a tinerei femei fertile care fusese Cristane, soldatul de comando Bene Gesserit. Îi examină carnea goală; abdomenul ei se bomba în afară, uterul era întins, transformat într-o fabrică menită să servească scopurilor tleilaxu. Nimic mai mult decît o masină acum, o instalatie chimică.

Privind fata ca de ceară a lui Cristane, Fenring se gîndi la remarcabil de frumoasa lui soție Margot, aflată încă pe Kaitain, fără îndoială bîrfind la curte si sorbind ceai. Abia aștepta să se întoarcă la ea si să se relaxeze în brațele ei.

Această soră Cristane n-avea să-și trimită niciodată blestematul ei de raport pe Wallach IX, iar Fenring nu va lăsa să se strecoare nici un fel de amănunte, nici măcar pînă la sotia lui. El si cu Margot se iubeau mult, dar asta nu însemna că și-ar fi împărtășit toate secretele.

Fenring auzi zgomot de activități militare în afara clădirilor, cînd forțele Atreizilor întîlniră sardaukarii rămași la parter. Trupele imperiale îi vor tine pe loc o vreme — suficient pentru ce avea el de gînd să facă.

Porni tacticos către încăperile exterioare, cu bolți înalte, si se întoarse să se uite la haosul din laborator: canistre sparte, fluide toxice adunate în băltoace, gaze corozive, cadavre, cuve... De aici, nu mai auzea bubuiturile disperate ale savanților tleilaxu încuiati în capcana morții.

Contele Fenring aruncă un aprinzător peste umăr, adînc în interiorul instalației. Gazele și chimicalele izbucniră repede în flăcări, dar el avu totuși timp să plece, chiar cu obișnuitul său pas leneș. Bubuituri răsunară în urma lui.

Laboratoarele arseră complet după ce plecă — distrugînd cuvele axlotl, cercetările legate de amal si toate dovezile — dar Fenring nu se osteni să se grăbească.

*

Pavilionul de cercetări explodă exact cînd Duncan Idaho si oamenii lui trecură de baricadele imperiale, permitînd soldaților Atreides să atace mai departe.

Un tunet înspăimîntător răsună prin complex si toată lumea se adăposti. Sfărîmăturile țîșniră prin acoperișul pavilionului ca o erupție vulcanică; pereții interiori se prăbușiră. În cîteva clipe, complexul de laboratoare deveni un infern de sticlă topită, plastoțel si carne.

Duncan își tinu oamenii departe de focul tot mai intens. Inima se strînse, acum că toate dovezile crimelor tleilaxu erau incinerate. Vapori tulburi brun-portocalii erau aruncați în sus, fum toxic care-i putea ucide la fel de sigur ca si flăcările propriu-zise.

Maestrul spadasin văzu un bărbat slab, cu umeri largi, ieșind din complex, complet lipsit de grîji. Silueta lui se contura musculoasă pe peretele portocaliu de flăcări. Omul își scoase un aparat de respirat de pe față și-l aruncă deoparte. Ținea în mînă o sabie scurtă de luptă, asa cum aveau sardaukarii. Duncan înălță sabia bătrînului duce într-o poziție defensivă, făcînd un pas în spate ca să blocheze trecerea acestui om.

Contele Hasimir Fenring înaintă fără nici o ezitare.

— N-aveți de gînd să aclamati faptul că am scăpat, hmmm? Motiv de sărbătorire, as zice. Prietenul meu Shaddam va fi coplesit de bucurie...

— Te cunosc, zise Duncan, amintindu-și de lunile de educație politică de pe o insulă scăldată de soare, din arhipelagul de pe Ginaz. Tu ești vulpoiul care se ascunde sub mantia împăratului și face treburile murdare pentru el!

Fenring zîmbi.

— Vulpoi? Am mai fost numit nevăstuică și dihor, cu alte ocazii, dar niciodată vulpoi. Hmmm... Am fost tinut aici împotriva vointei mele. Acești cercetători tleilaxu malefici aveau intenția să facă experimente groaznice pe mine.

Ochii lui mari se lărgiră și mai mult.

— Am zădărnicit chiar un complot care era menit să mă înlocuiască cu un dansator-față!

Duncan se apropie, cu sabia pe jumătate scoasă.

— Ar fi interesant de auzit mărturia ta în fața unei comisii de investigații...

— Cred că nu.

Fenring păru să-si piardă simtul umorului. Flutură sabia scurtă ca si cum ar fi alungat o muscă, dar Duncan pară iute. Lamele zăngăniră, sabia scurtă fu respinsă în sus, dar Fenring o strînse în continuare în mînă.

— Îndrăznesti să ridici o armă împotriva ministrului imperial al mirodeniei, împotriva prietenului celui mai apropiat al lui Shaddam?

Fenring se simtea frustrat, desi încă usor amuzat.

— Mai bine te dai la o parte si mă lasi să trec...

Dar Duncan insistă mai departe, luînd o pozitie si mai agresivă.

— Sunt maestru spadasin din Ginaz si am luptat azi cu multi sardaukari. Dacă nu esti dusmanul nostru, atunci aruncă arma. Ar fi mai întelept să nu mă înfrunti ca adversar.

— Am omorît oameni înainte ca tu să te fi născut, băiete!

Focul din laborator continua să crească. Aerul fierbinte mirosea a chimicale iritante. Ochii lui Duncan usturau și lăcrimau. Soldatii Atreizi se apropiară să-si protejeze maestrul spadasin, dar el le făcu semn să stea pe loc, datoria lui de onoare fiind să lupte cu acest om de unul singur.

Contele ataca insistent. De obicei ucidea prin mijloace ocolite, rareori în luptă deschisă împotriva unui adversar destoinic. Cu toate acestea, poseda multe calități de luptător pe care Duncan nu le mai întîlnise pînă acum.

Fandînd spre adversarul său, maestrul spadasin mîrîi printre dintii înclestați.

— Am văzut deja prea multe victime în lupta asta, dar n-am nimic împotrivă să te adaug la numărul lor, conte Fenring.

Balansă sabia bătrînului duce, iar lama sa se izbi de arma adversarului său, care se ridica.

Duncan lupta cu finetea unui maestru spadasin bine antrenat, dar cu o urmă de brutalitate. Nu tinea seama de ceremonii sau de principii cavaleresti, spre deosebire de multi dintre instructorii de scrimă despre care auzise Fenring sau pe care îi întîlnise efectiv în luptă.

Contele ridică lama ca să se apere, iar Duncan izbi în jos, concentrîndu-si toată puterea într-o singură lovitură. Sabia bătrînului duce răsună si o crestătură apăru pe tăis. Însă arma lui Fenring îi zăngăni în mînă — si se sfărîmă din cauza soclului. Inertia îl aruncă într-un perete.

Fenring se clătină să-si recapete echilibrul, iar Duncan fandă, gata să dea lovitura de gratie, dar atent la orice. Vulpoiul ăsta stia multe trucuri...

Optiunile fulgerară prin mintea lui Fenring. Dacă voia să evite vîrful ascutit al armei adversarului său, putea să se întoarcă si să fugă înapoi, în focul dezlănțuit al clădirii laboratorului. Sau se putea preda... Optiunile sale erau, într-adevăr, limitate.

— Împăratul îmi va răscumpăra viata!

Aruncă mînerul săbiei rupte.

— N-ai îndrăzni să mă ucizi cu sînge rece sub ochii tuturor acestor oameni, hmm?

Totusi, Duncan făcu un pas amenintător înainte.

— Cum rămîne cu faimosul cod de onoare al Atreizilor? Ce susține ducele Leto, dacă oamenii lui sînt liberi să omoare o persoană care s-a predat deja, hmmm?

Fenring ridică amîndouă mîinile goale.

— Vrei să mă ciopîrțesti acum?

Duncan știa că ducele n-ar fi încuviințat o asemenea acțiune dezonorantă. Privi cum arde laboratorul si auzi strigătele continue de luptă violentă de afară, din grotă. Fără îndoială că Leto putea găsi căi de a folosi acest prizonier politic pentru a stabiliza harababura imperială după bătălia pentru Ix.

— Îl slujesc pe duce, înainte de a-mi sluji propria inimă.

La un semnal din partea maestrului spadasin, Atreizii înaintară și legară încheieturile prizonierului.

Duncan se aplecă spre el, cu răsuflarea fierbinte.

— Avînd în vedere ce va urma după acest război, conte Hasimir Fenring, s-ar putea să-ti dorești să te fi lăsat să mori aici...

Ministrul mirodeniei se uită la el ca și cum ar fi stiut un secret întunecat.

— N-ai cîstigat încă, Atreidule!

Nu-i nici un secret ca toți avem secrete. Cu toate acestea, putine dintre ele sînt atît de ascunse pe cît avem noi intenția să fie.

PITER DE VRIES, analiză mentatica a vulnerabilitatilor Landsraadului, document privat Harkonnen

Sub conducerea ducelui Atreides, gărzile imperiale se răspîndiră pe tot teritoriul palatului, urmînd niste tipare de căutare. Leto era nelinistit s-o lase pe Jessica singură, atît de slăbită si de epuizată, dar nu putea astepta lîngă ea cît timp fiul lui nou-născut era în pericol.

Răcnea ordine si nu tolera nici o ezitare. În timp ce trecea ca o furtună prin coridoarele luxoase si prin labirinturile zăpăcitoare de oglinzi prismatice, se gîndi la ferocitatea ogarilor care luptau să-și protejeze puii. Ducele Leto avea să demonstreze că un tată ultragiat putea fi un inamic la fel de formidabil.

Mi-au luat fiul!

Bîntuit de amintirea lui Victor, jură pe Casa Atreides că nici un rău nu i se va întîmpla acestui copil.

Dar palatul imperial era de mărimea unui mic oras și fusese proiectat cu nenumărate ascunzători. În timp ce căutarea inutilă continua, Leto încercă să nu se lase cuprins de disperare.

Piter de Vries era obisnuit să aibă sînge pe mîini, dar acum se temea cu adevărat pentru viața lui. Nu

numai că răpise un copil nobil, dar o omorîse si pe sotia împăratului.

După ce lăsase în urmă trupul lui Anirul, o luase la fugă pe coridor. cu uniforma de sardaukar în neorînduială si pătată de sînge. Inima îi bătea cu putere si capul îl durea, dar, în ciuda antrenamentului său minutios, mentatul nu reusea să reevalueze si să creeze un nou plan de scăpare. Machiajul de pe fată i se întinsese, dezvăluind petele vii de sapho de pe buze.

Bebelusul învelit în pătură se zbătea în bratele lui, plîngînd din cînd în cînd, dar în cea mai mare parte a timpului rămînea surprinzător de tăcut. Pe fata proaspătă, roz, ochii tineri ardeau cu o intensitate stranie, ca si cum acest copil înțelegea ceva dincolo de capacitatea unui copil normal. Era atît de diferit de micul Feyd-Rautha, agitat si deseori enervant...

De Vries înfăsură pătura mai strîns în jurul corpului micuț, tentat pentru o clipă să transforme învelitoarea într-un streang. Înăbușindu-si impulsul, intră brusc într-o cameră slab luminată, plină cu firide în care se aflau trofee si statuete, o încăpere proiectată să etaleze premiile cîstigate de un membru de mult uitat al Casei Corrino, care se pare că fusese un arcas talentat.

Cu un soc brusc. ridică ochii si văzu silueta unei femei în robă neagră, care stătea în usă ca un spectru al mortii, blocîndu-i scăparea.

— *Opreste!* se răsti Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam, folosind întreaga putere a Glasului.

Comanda ei îi paralizează muschii, împietrindu-l în mers. Mohiam intră cu pas usor în camera trofeelor, lumina slabă lucind ca niste flăcări de furnal pe fata ei plină de furie.

— Piter de Vries, rosti ea, recunoscîndu-l prin machiajul mînjit. Bănuiam eu că e un Harkonnen în spatele răpirii...

Luptîndu-se să rupă legăturile invizibile ale comenzii ei, mintea i se învîrtea ca un titirez.

— Nu te apropia, vrăjitoare, o avertiză printre dintii scrîsniti, sau voi ucide copilul!

Reusi să-si îndoaie bratele si să-si recapete un minimum de control al corpului, dar ea îl putea paraliza din nou, cu încă un cuvînt.

De Vries cunostea abilitătile de luptă ale Bene Gesserit. Tocmai o înfruntase pe sotia împăratului si fusese surprins că reusise s-o înfrîngă. Dar Anirul suferea de un soi de boală; afectiunea ei mintală îi dăduse lui un avantaj. Mohiam ar fi fost un adversar mult mai teribil.

— Dacă ucizi copilul, vei muri o dată cu el, zise ea.

— Ai intentia să mă omori oricum. O văd în ochii tăi...

De Vries făcu un mic pas înainte, obraznic si sfidător, ca să demonstreze că rupsese vraja Glasului ei.

— De ce să nu-l asasinez pe mostenitorul ducelui si să aduc si mai multă nenorocire Casei Atreides?

Făcu un al doilea pas, strîngînd băietelul la piept ca pe un scut. O scurtă tresărire a muschilor putea frînge gîtul micut. Chiar si cu reflexele ei Bene Gesserit, Mohiam nu putea fi sigură că va reusi să-l oprească.

Dac-ar fi reusit să treacă pe lîngă ea, folosind o cacialma, si să iasă pe usa acestei camere uitate, ar fi putut fugi. Chiar si cu un copil în brate, muschii lui l-ar fi dus mai repede decît putea să se miste această femeie bătrînă. În afară de cazul în care avea o armă sub roba aceea, alta decît un ac otrăvit, ceva pe care să-l poată arunca sau cu care să tragă. Totusi, trebuia să încerce ceva...

— Copilul acesta e vital pentru Bene Gesserit, nu-i asa? întrebă de Vries, furînd un al treilea pas. Face parte dintr-o schemă genetică, fără îndoială?

Mentatul îi pîndea fiecare tresărire a muschilor faciali, văzu în schimb degetele ei lungi îndoindu-se. Unghiile acelea puteau deveni gheare ascutite ca niste brice, care să-i scoată ochii, să-i sfîsie gîtul... Inima lui bătea să-i spargă pieptul.

Ridică bebelușul putin mai sus, să-si protejeze fata.

— Poate că dacă-mi dai copilul, te voi lăsa să treci, rosti Mohiam. Voi lăsa vînătorii sardaukari să se ocupe de tine în felul lor.

Micsoră distanta dintre ei si de Vries se crispă, cu fiecare reflex pregătit, cu ochii urmărind-o. *S-o cred oare?*

Ea atinse pătura cu degetele puternice, privindu-l pe mentat în ochi, dar, înainte ca să-i poată lua băiatul din brate, de Vries șopti răgușit:

— Stiu secretul tău, vrăjitoareo! Cunosc identitatea acestui copil. Și știu cine e cu adevărat Jessica...

Mohiam încremeni ca și cum el ar fi folosit Glasul împotriva ei.

— Tîrfa stie că e fiica baronului Vladimir Harkonnen?

Cînd îi văzu reactia surprinsă la auzul acestei revelatii, vorbi mai repede, știind că deductia lui fusese corectă.

— Își dă seama Jessica de faptul că e si fiica *ta* — sau voi, vrăjitoarele. tineți asemenea lucruri secrete față de copiii vostri, tratîndu-i ca pe niste păpusi în cine stie ce plan genetic general?

Fără să răspundă, Mohiam îi smulse băietelul. Mentatul strîmb se dădu înapoi, cu capul sus.

— Înainte să faci vreo miscare împotriva mea. gîndeste-te la asta. O dată ce am aflat lucrurile astea. am strîns documentatia completă si am încuiat-o într-un loc de unde va fi transmisă baronului Harkonnen si Landsraadului în eventualitatea mortii mele. Nu s-ar amuza ducele Leto Atreides să afle că

micuta si frumoasa lui iubită este fiica dusmanului său de moarte, baronul?

Mohiam aseză copilul învelit lîngă unul dintre trofeele la tras cu arcul, într-o nișă căptusită cu catifea, sub o lumină de culoarea sofranului.

El continuă în grabă, hotărît s-o convingă.

— Am făcut copii ale acestor documente si le-am ascuns în diferite locuri. Nu poti împiedica mesajul să iasă la iveală dacă sînt omorît.

De Vries făcu un pas încrezător spre usă si spre calea lui de scăpare.

— Nu vei *îndrăzni* să-mi faci vreun rău, vrăjitoareo!

Cu copilul în sigurantă, Mohiam se întoarse cu fata la el.

— Dacă ceea ce spui e adevărat, mentatule... atunci trebuie să te las în viață.

De Vries scoase un oftat de usurare. Cucernica Maică nu putea risca asemenea dezvăluiri, stia asta. Chiar și cea mai mică șansă ca totul să nu fie *o* cacialma ar fi fost îndeajuns s-o facă să ezite, astfel ca el să poată fugi.

Dintr-o dată, Mohiam sări la el cu întreaga furie a unei pantere rănite. Se dezlăntui într-un vîrtej de lovituri de picioare si de pumni. De Vries se dădu înapoi clătinîndu-se, încercînd să se apere, ridicînd mîna ca să oprească o izbitură violentă cu piciorul.

Încheietura mîinii îi plesni din cauza șocului, dar, după un icnet scurt, înghetat, blocă durerea si miscă celălalt brat. Mohiam se aruncă din nou asupra lui, iar el nu reusi să pareze — sau măcar să vadă — fiecare fază a atacului ei, o trombă de mîini si picioare si lovituri retezate.

Un călcîi dur îl nimeri în mijlocul stomacului. Un pumn de otel îl izbi în stern. Simti coastele trosnindu-i, organele interne sfîsiindu-se. Încercă urle la ea, dar din gît îi iesi numai sînge, pătîndu-i buzele cu o

nuanță mai intensă de rosu decît sapho-ul care apărea de sub machiaj.

Lansă un picior, încercînd să-i zdrobească femeii rotula, dar Mohiam lunecă într-o parte. De Vries ridică brațul intact ca să blocheze o lovitură de picior dirijată spre el, însă asta nu avu ca rezultat decît încă o încheietură ruptă.

Se întoarse să fugă, renuntînd la luptă, sărind către usă si către calea lui de scăpare. Călcîiul tare fulgeră în sus uluitor de repede si se îndreptă direct spre gîtul lui. Izbitura rapidă frînse gîtul mentatului ca pe o surcea uscată. Piter de Vries căzu mort la podea, cu o expresie de uluire pe chip.

Mohiam stătu calmă, trăgîndu-și răsuflarea. Își reveni într-o clipă. Apoi se întoarse să-l ia pe bebelușul Atreides, proaspăt salvat.

Înainte de a iesi din camera trofeelor, se aplecă deasupra cadavrului mototolit de pe podea si, pentru o clipă delicioasă, îngădui unui surîs batjocoritor să-i apară pe fată, înainte de a-l sterge imediat. Scuipă chipul mort, amintindu-si cum mentatul rînjise deasupra ei, în timpul violului baronului.

Mohiam stia că nu există nici o documentatie a secretelor pe care le descoperise de Vries. *Nici una.* Toate revelațiile lui teribile muriseră o dată cu el.

— Niciodată să nu minti o dreptvorbitoare, rosti ea.

Cea mai mică neplăcere a unui împarat este transmisă celor care îl servesc, iar acolo este amplificată în furie.

BASHARUL SUPREM ZUM GARON,
comandantul trupelor sardaukarilor imperiali

Înainte ca Shaddam să apuce să ordone flotei sale de sardaukari să dezlănțuie armele distrugătoare de planete, Ghilda interveni prin canalele sale protejate si ceru clarificări si explicatii.

Stînd pe puntea de comandă a navei sale amiral, împăratul nu le dădu satisfacția unui răspuns, nici măcar o justificare a actiunilor sale. Ghilda si, fireste, întregul imperiu, aveau să-si primească răspunsurile îndeajuns de curînd.

Alături de el, basharul suprem Garon stătea la statia de control, înregistrînd confirmările de la comandantii navelor de război.

— Toate armele sînt pregătite, Sire.

Privi în jos, pe ecran, apoi la împărat, care-l cercetă atent. Chipul ofilit al bătrînului veteran era implacabil.

— Asteptăm ordinul de a deschide focul...

De ce nu pot fi toti supusii mei ca el?

După ce fusese ignorat, delegatul Ghildei transmise o hologramă tridimensională pe puntea navei amiral. Înalt si impozant, în mărime mai mare decît cea naturală, spuse:

— Împărate Shaddam, insistăm să încetati cu această amplasare. Nu servește nici unui scop!

Iritat că Ghilda Spatială fusese capabilă să-i penetreze sistemele de securitate, Shaddam se încruntă la holo-imagine.

— Cine esti tu să hotărăști scopul meu imperial? Eu sînt *Împăratul*!

— Iar eu reprezint Ghilda Spatială, răspunse delegatul, ca si cum cele două lucruri erau de importantă comparabilă.

— Ghilda nu hotărăste în ceea ce priveste legea si justitia. Noi am pronuntat sentinta. Baronul este vinovat, iar noi vom aplica pedeapsa!

Shaddam se întoarse spre Zum Garon.

— Dă ordinul, bashar suprem. Începeti bombardamentul total al Arrakisului. Distrugeți ultima fiintă vie de pe planetă!

▪

Pe o bordură, afară din tunelurile răcoroase si uscate ale sietchului Scutului Rosu, băiatul Liet-chih se trezi, nelinistit. În vîrstă de numai patru ani, se rostogoli de pe rogojina pe care stătuse întins si se uită în jur. Mama lui, Faroula, lăsa rareori copiii să doarmă afară, dar ea si cu ceilalti fremeni aveau treburi în întuneric, pe un vîrf teșit de stîncă.

Copilul văzu forme întunecate miscîndu-se în tăcerea îndelung exersată — femei ale desertului se agitau de colo pînă colo cu gesturi eficiente, fără să scoată nici un zgomot inutil. Abia vizibile în lumina cerului înstelat, dar fără lună, mama lui si însotitoarele ei deschideau custi mici cu lilieci distrans, dînd drumul creaturilor să zboare sus si departe, ducînd mesaje altor sietchuri.

În spatele femeilor care lucrau, sigiliile de izolare păstrau umezeala în furnicarul ascuns al sietchului,

unde cîteva camere comune adăposteau zonele de productie — războaie de tesut fibră de mirodenie, mese de asamblare a distraielor, prese de modelat exploziv plastic. Aceste mașini erau acum tăcute.

Faroula se uită la Liet-chih și, cu ochii obișnuiți cu întunericul, văzu că fiul ei era în siguranță. Vîrî mîna în cuscă după un alt liliac micuț si negru; îl auzea lovind gratiile cu aripile. Tinînd cu blîndețe creatura în mînă, mîngîie blana pufoasă de pe trupul ei mic.

Dintr-o dată, cu un murmur de alarmă, două dintre femeile fremene făcură semne de avertizare cu mîinile către cer. Faroula ridică ochii să se uite în sus si, surprinsă, dădu drumul liliacului care se zbătea. Cu aripile moi, acesta se înălță în zbor, dispărînd în întuneric în căutare de insecte.

Deasupra, pe fundalul stelelor, Liet-chih văzu un nor strălucitor de lumini fierbinti si albastre, coborînd tot mai aproape. Nave! Nave imense!

Mama lui îl apucă cu asprime de umeri, în timp ce femeile fremene deschiseră sigiliul si se grăbiră să se întoarcă înăuntru, sperînd că peretii muntelui vor oferi într-o oarecare măsură siguranță.

■

Blocat în garnizoana lui din Carthag, baronul Harkonnen îsi dădu seama de soarta care-i atîrna deasupra capului. Si nu putea face nimic. N-avea comunicatii. N-avea nave spațiale. N-avea vehicule pentru distanțe mici. N-avea sisteme de apărare...

Izbea în mobile si-si ameninta aghiotantii, dar nimic nu ajuta. Urlă către cer:

— Luate-ar naiba, Shaddam!

Dar nava amiral imperială nu-l putea auzi.

Se asteptase în silă să plătească amenzi grele si penalizări pentru discrepanțele pe care le desco-

periseră acesti revizori înnebunitori de la CHOAM. Dacă acuzatiile erau destul de serioase, se temuse că s-ar fi putut ca Harkonnenii să piardă siridar-fieful de pe Arrakis și controlul asupra recoltării mirodeniei care decurgea de aici. Existase chiar o mică sansă ca Shaddam să ordone executia sumară a baronului, ca o altă „lectie" pentru Landsraad.

Însă niciodată asta! Dacă acele nave de război deschideau focul, Arrakis va deveni un bolovan carbonizat. Melanjul era o substantă organică de proveniență misterioasă în acest sistem, și cu sigurantă nu va supravietui unei asemenea conflagratii. Dacă împăratul dădea curs acestei nebunii, Arrakisul nu va mai interesa pe nimeni, nu va mai fi nici măcar pe rutele transspatialelor. Pe toti dracii, nu va mai fi nici un zbor cu transspațialul, nicăieri! Întregul imperiu depindea de mirodenie. N-avea nici un sens! *Trebuia* să fie o cacialma a lui Shaddam.

Baronul Harkonnen își aduse aminte de orasele înnegrite de pe Zanovar, si stiu că împăratul era capabil de a-si duce la îndeplinire amenințările. Fusese șocat de reactia lui Shaddam împotriva satelitului-laborator al richesienilor si nu se îndoia că tot împăratul se aflase si în spatele molimei botanice de pe Beakkal.

Era nebun omul ăsta? Fără îndoială.

Cu sistemele de transmisie reduse la tăcere, baronul nu putea nici măcar să pledeze pentru viata lui. Nu putea să arunce vina pe Rabban, iar Piter de Vries rămînea pe Kaitain, unde nu putea fi atins — probabil relaxîndu-se în lux...

Baronul Vladimir Harkonnen era absolut singur, înfruntînd mînia împăratului.

▪

— Opriti!

Vocea tunătoare a delegatului Ghildei era amplificată cu un întreg ordin de mărime. Basharul suprem chiar ezită.

— Nu stiu ce joc joci, Shaddam...

Ochii roz ai delegatului ardeau de dorinta de-al omorî pe împărat.

— Să nu îndrăznesti să afectezi productia de melanj pentru a-ti împăca mîndria meschină. Mirodenia trebuie să curgă!

Shaddam pufni.

— Atunci poate că va fi nevoie să adopti cîteva noi măsuri de austeritate. Si dacă nu încetezi această sfidare deschisă a autoritătii imperiale, voi lua măsuri punitive si împotriva Ghildei Spațiale.

— E o cacialma!

— Serios?

Shaddam se ridică în picioare de pe scaunul de comandă si privi încruntat imaginea.

— Nu ne amuzăm.

În transspatialele adunate deasupra Arrakisului, ghildarii îngroziti probabil că se urcau pe pereti.

Întorcîndu-se calm spre Garon, împăratul lătră:

— Bashar suprem, ti-am dat un ordin!

Imaginea delegatului pîlpîi, de parcă, socat, nu i-ar fi venit să creadă.

— Directia pe care ai apucat-o depăseste drepturile oricărui conducător — fie el Împărat sau nu. Din această cauză, Ghilda îti retrage de-acum înainte toate serviciile de transport. Tie si flotei tale nu vi se va mai acorda traversarea spre casă!

Shaddam simti un junghi de gheată.

— Nu veti îndrăzni niciodată, nu după ce auziți ce...

Delegatul îi reteză vorbele.

— Decretăm că tu, Împăratul Padisah Shaddam al IV-lea, esti blocat aici, suveran a nimic altceva decît

un pustiu, însotit de o fortă militară care n-are unde să se ducă si nimic pentru care să lupte.

— Nu decretezi nimic! Eu sînt...

Se opri cînd holo-imaginea delegatului se stinse și sistemul de comunicații se umplu de paraziți.

— Toate comunicațiile au fost tăiate, Sire, raportă Garon.

— Dar mai am ceva să le spun!

Asteptase momentul potrivit să facă anuntul despre amal, să-si trîmbiteze triumful.

— Restabiliti contactul!

— Încercăm, maiestatea voastră, dar l-au blocat...

Shaddam văzu unul dintre transspatialele de deasupra lor dispărînd în clipa în care plie spatiul. Împaratul era scăldat în sudoare, umezindu-si uniforma de ceremonie.

Acesta era un scenariu pe care nu-l prevăzuse. Cum putea el face promisiuni sau lansa ultimatumuri dacă-i întrerupseseră comunicatiile? Fără o cale de a trimite mesaje, cum le putea recîstiga cooperarea? Si cum le putea spune despre amal? Dacă Ghilda îl prindea în capcană pe Arrakis, victoria lui va fi egală cu zero.

Ghilda Spatială putea foarte bine să-l izoleze si apoi să convingă Landsraadul să adune o fortă militară împotriva lui. Vor fi încîntati să instaleze pe altcineva pe Tronul Leului de Aur. La urma urmei, Casa Corrino avea ca mostenitori doar fete!

Pe ecranul de comunicatii, un al doilea transspatial dispăru, urmat de celelalte trei. În afară de spatiul gol, nu mai rămase nimic deasupra.

Într-o stare apropiată de panică, Shaddam simti imensitatea copleșitoare a situatiei. Era departe de Kaitain... Chiar dacă tehnicienii pe care-i avea cu el puteau cîrpi un mijloc de a călători prin spatiu cu tehnologie anterioară Ghildei, el si flota lui nu vor ajunge acasă timp de secole.

Chipul basharului suprem Garon se înăspri.

— Fortele noastre încă sînt gata să tragă, maiestatea voastră. Sau ar trebui să le spun să se retragă?

Dacă erau cu totii blocati, cît timp va dura pînă cînd sardaukarii lipsiti de drepturi se vor coaliza si vor porni o revoltă?

Shaddam urlă la ecranul mort care-l legase de reprezentantul Ghildei.

— Sunt Împăratul vostru! Eu singur hotărăsc politica imperiului!

Nu veni însă nici un răspuns. Nici măcar nu era nimeni acolo să audă.

Destinul natural al puterii este fragmentarea.

ÎMPARATUL PADISAH IDRISS I, Arhivele Landsraadului

Pe cerul de deasupra planetei Ix, spatiul însusi tremură, apoi se deschise pentru a dezvălui o flotă de mai mult de o sută de transspatiale ale Ghildei, chemate de pe tot cuprinsul imperiului, incluzînd cele cinci transspatiale pe care Shaddam le luase pe Arrakis.

Magnificele nave aruncau umbre asupra pădurilor, rîurilor si văilor stîncoase de pe suprafata ixiană. Fumul de la distrugerile de pe cîmpul de bătălie subteran se încolăcea iesind din gurile de purificare de urgentă. Pentru navele uriase, era o întoarcere acasă, din moment ce fiecare dintre ele fusese construită aici, cele mai multe sub supravegherea Casei Vernius.

Sub pămînt, sardaukarii supravietuitori, luptătorii cei mai puternici, îsi luaseră ultimele poziții defensive, spate în spate, în apropiere de centrul cavernei, fără nici cea mai mică intenție de a se preda. Freneticii soldati imperiali aveau să-i facă pe noii cuceritori să plătească scump victoria.

Înconjurati de gărzi Atreides, contele Hasimir Fenring arăta multumit de sine, ca si cum ar fi simțit că el singur mentinea controlul situației.

— Sunt o victimă, vă asigur, hmmm? Ca ministru imperial al mirodeniei, am fost trimis aici de împăratul însusi. Am auzit zvonuri despre experimente ilegale si, cînd am descoperit prea mult, Maestrul Cercetător Ajidica a încercat să mă ucidă.

— Sunt sigur că de aceea ai întîmpinat sosirea noastră cu atîta entuziasm, comenta Duncan, tinînd în mînă sabia ciobită a bătrînului duce.

— Eram speriat, hmm? Tot imperiul cunoaste lipsa de îndurare a soldatilor ducelui Leto...

Oamenii lui Duncan se uitară urît la conte, ca si cum doreau să aranjeze niste experimente medicale tleilaxu pe Fenring însusi.

Înainte ca Duncan să poată răspunde, se auzi un semnal în receptorul de la ureche. Apăsă cu degetul transmitătorul si ascultă. Mări ochii la auzul vestilor. Zîmbi către Fenring fără nici o explicatie, apoi se întoarse spre Rhombur.

— Ghilda a sosit, printe. Pe orbită în jurul lui Ix sînt o multime de transspatiale.

— Mesajul lui C'tair! exclamă printul Rhombur. L-au auzit!

Înainte ca Fenring să reusească să inventeze încă o scuză subtire, aerul din grotă bubui. Un tunet ca al unei lumi explodînd răsună în cavernă.

Deasupra imensului spatiu deschis unde sardaukarii îsi sustineau ultima rezistentă, tesătura aerului se întinse şi se sfîsie. Un transspatial apăru acolo unde cu cîteva clipe înainte fusese doar spatiu gol.

Dislocarea unui volum atît de mare de aer trimise un val de suprapresiune ca o furtună prin cavernă, aruncînd oamenii deoparte, izbindu-i de peretii de piatră. Fără avertisment, imensul vehicul fu pur si simplu acolo, plutind pe suspensoare, la cel mult doi metri de sol, în centrul grotei. Nava doborî cîtiva dintre sardaukarii adunati acolo direct sub ea si-i

împrăstie pe ceilalti, lăsîndu-i neajutorati pe ultimii soldati imperiali.

Pentru Rhombur, imaginea trezi amintiri ai anilor trecuti, cînd el si cu tînărul Leto, alături de gemenii Pilru și de Kailea, urmăriseră plecarea nou-construitului transspațial de clasă Dominic. Navigatorul pliase pur si simplu spatiul și pilotase nava scoțînd-o din subteran direct afară, în universul deschis.

Evenimentul invers se întîmplase chiar acum. Transspațialul fusese adus înapoi de un timonier talentat, care pilotase nava cu o asemenea precizie încît o putuse îndruma cu acuratețe în amplasamentul din uriasa bulă aflată în interiorul scoarței planetei.

Tăcerea se lăsă brusc după sosirea coplesitoare a giganticei nave. Zăngăniturile de săbii, risipite ici si colo, amuțiră; chiar și suboizii răsculați încetară strigătele și distrugerile.

Atunci, Ghilda puse stăpînire pe difuzoarele din cerul grotei și o voce gravă bubui, nelăsînd loc de îndoială:

— Ghilda Spatială sărbătoreste victoria printului Rhombur Vernius pe Ix. Salutăm întoarcerea la producția normală de masini și la inovatiile tehnice!

Stînd lîngă Gurney si Duncan, Rhombur privi la măreața navă ca și cum nu-i venea să creadă cuvintele pe care tocmai le auzise. Trecuse atîta timp... mai mult decît propria sa viată, asa i se părea. Tessia îsi va găsi și ea propriul loc aici.

Privirea trufașă si încrezătoare de pe chipul contelui Hasimir Fenring se dizolvase. Acum, ipocritul ministru al mirodeniei arăta înfrînt.

Brutalitatea naşte brutalitate. Dragostea naşte dragoste.

DOAMNA ANIRUL CORRINO, însemnare de jurnal

Un soldat mort, cu uniforma îmbibată de sînge de la o rană de pumnal într-o parte, zăcea pe coridor, la unul dintre nivelurile mai joase ale palatului.

Lăsînd ultima victimă oamenilor din spatele lui, ducele Leto sări peste soldatul ucis si alergă mai repede, stiind că trebuie să fie aproape de persoana care-i luase fiul. Călca într-o băltoacă din ce în ce mai mare de pe podea si lăsă urme rosii care se estompau în timp ce se grăbea mai departe. Scoase pumnalul de ceremonie de la brîu, cu intentia fermă de a-l folosi.

Într-o cameră din zona biroului si a camerelor de joacă, găsi încă un cadavru: o Bene Gesserit. Chiar cînd încerca s-o identifice, doi sardaukari de lîngă el scoaseră icnete uluite. Lui Leto i se tăie răsuflarea.

Era doamna Anirul, sotia împăratului Shaddam al IV-lea...

Cucernica Maică Mohiam, de asemenea purtînd robă neagră, apăru în uşă. Îsi privi degetele, apoi coborî ochii la chipul de ceară al femeii moarte.

— Am ajuns prea tîrziu. N-am putut s-o ajut... n-am putut salva nimic.

Cu un zornăit de ghete si de echipament, cîtiva oameni din detaşamentul lui Leto se răspîndiră să caute prin camerele apropiate. Leto se uita fix, între-

bîndu-se imediat dacă nu cumva Mohiam însăsi o omorîse pe soția împăratului.

Ochii ca de pasăre ai lui Mohiam scrutară fetele bărbatilor, recunoscîndu-le întrebările.

— Sigur că n-am ucis-o eu, zise ea, cu convingere fermă si doar cu o nuantă de Glas. Leto, fiul tău e în siguranță.

Privind spre cealaltă parte a încăperii, văzu copilul, înfășurat în pături si pus pe o pernă. Ducele păsi înainte, cu genunchii moi, surprins de propria lui ezitare. Nou-născutul era rosu la fată si vioi. Avea suvite de păr negru ca al lui Leto si bărbia amintind de a lui Jessica.

— Acesta e fiul meu?

— Da, un *fiu*, răspunse Mohiam pe un ton inexpresiv, oarecum amar. Exact ce ți-ai dorit...

Nu întelegea ce voise să spună cu tonul ei, dar nu-i păsa. Era doar fericit să-și aibă copilul în siguranță. Ridică bebelusul, legănîndu-l în brate, amintindu-si cum îl tinuse pe Victor. *Am încă un fiu!* Ochii strălucitori ai băiatului erau larg deschisi.

— Sprijină-i capul.

Întinzînd mîinile, Mohiam aranjă copilul în bratele lui Leto.

— Stiu destul de bine cum s-o fac.

Si-o aminti pe Kailea spunîndu-i acelasi lucru după nasterea lui Victor. I se strînse inima la acest gînd.

— Cine a fost răpitorul? L-ai văzut?

— Nu, răspunse ea fără nici cea mai mică ezitare. A fugit.

Privind-o de sus pe Cucernica Maică, Leto întrebă pe un ton bănuitor:

— Si cum se face că fiul meu a ajuns să fie aici, iar răpitorul a scăpat atît de convenabil? Cum ai găsit copilul?

Sora în robă păru dintr-o dată plictisită.

— L-am găsit pe băiatul tău aici, pe podea, lîngă trupul doamnei Anirul. Îi vezi degetele? A trebuit să i le desfac cu forta din patura copilului. Cumva, l-a salvat.

Leto se uită la ea, fără să creadă. Nu observă nici sînge pe pătură. nici semne pe pielea copilului.

Unul dintre sardaukari intră si salută.

— Mă iertati că vă întrerup, domnule. Am găsit-o pe printesa Irulan, si este nevătămată.

Arătă spre biroul alăturat. unde un soldat stătea lîngă fetita de unsprezece ani.

Soldatul făcea încercări stîngace de a o linisti pe Irulan. Purtînd o rochie de damasc, maro cu alb, cu stema Corrino pe una dintre mînecile lungi, Irulan era vizibil zguduită, dar părea să se împace cu tragedia mai bine decît soldatul. Cît de mult văzuse? Printesa se uită la Cucernica Maică cu o expresie impenetrabilă Bene Gesserit, ca si cum cele două împărtășeau unul dintre blestematele secrete ale Comunitătii.

Cu chipul ei tînăr si frumos ca o mască imobilă, Irulan intră în cameră ca si cum gărzile care se tot învîrteau nici nu erau acolo.

— A fost un bărbat. Era deghizat în sardaukar si avea machiaj pe fată. După ce a omorît-o pe mama, a fugit. Nu i-am putut vedea bine trăsăturile.

Inima lui Leto se înmuie la vederea fiicei împăratului, care stătea la fel de nemiscată ca una dintre multele statui ale tatălui ei. Se gîndi că fata arăta un echilibru si un calm remarcabile. Desi evident socată si plină de tristete, îsi păstra controlul.

Irulan privi spre trupul mamei ei în timp ce unul dintre soldati îl acoperea cu o manta cenusie. În ochii verzi, strălucitori, ai fetitei nu aparu nici o lacrimă; frumusetea ei clasică ar fi putut fi o sculptură de alabastru.

Cunoștea bine sentimentul, o lectie similară celei pe care i-o dăduse propriul lui tată. *Jeleste doar în clipele de intimitate, cînd nimeni nu te poate vedea.*

Ochii lui Irulan priviră într-ai lui Mohiam, ca si cum ar fi ridicat împreună ziduri de cetate. Printesa părea să știe mai mult, ceva ce rămînea între ea si vîrstnica Cucernică Maică. Probabil că Leto nu va sti niciodată adevărul.

— Criminalul va fi găsit, jură ducele, ținîndu-și mai strîns fiul.

Gărzile vorbiră în comunicatoarele lor și continuară căutarea prin palat.

Mohiam se uită la el.

— Doamna Anirul și-a dat viața să-ti salveze băiatul.

Chipul ei deveni îndurerat, plin de resentimente.

— Creste-l bine, duce Atreides.

Atinse pătura băietelului si îl împinse mai aproape de pieptul lui Leto.

— Sunt sigură că Shaddam nu va avea odihnă pînă cînd nu va vedea că se face dreptate împotriva omului care i-a ucis sotia.

Făcu un pas în spate, ca și cum l-ar fi vrut plecat.

— Du-te s-o vezi pe Jessica ta!

Fără tragere de inimă, dar recunoscîndu-si prioritătile, Leto îsi purtă mîndru bebelusul afară din cameră si se îndreptă înapoi spre camera de nasteri, unde îl astepta Jessica.

Irulan o privi cu fermitate pe Mohiam, dar nici măcar un semnal de mînă nu fu schimbat între ele. Fără stirea nimănui, nici măcar a lui Mohiam, printesa se ascunsese în spatele unei usi puțin întredeschise si văzuse cum mama ei se sacrificase de dragul nou-născutului. Fusese uimită că o femeie atît de puternică si de rezervată dăduse atîta importantă acestui copil *Atreides*, născut dintr-o simplă concubină. Ce motiv putea să existe?

De ce era acest copil atît de special?

Razboiul a distrus cele mai bune specimene ale omenirii în trecut. Telul nostru a fost să limitam conflictele militare în asemenea fel încît acest lucru să nu se întîmple. În trecut, războiul nu a îmbunătătit specia.

BASHARUL SUPREM ZUM GARON, memorii strict secrete

În ciuda victoriei spectaculoase din acea zi, printul Rhombur Vernius stia că multi ani de luptă rămîneau de acum înainte pentru a realiza o restructurare completă a societătii ixiene. Dar se simtea la înăltimea sarcinii.

— Vom aduce cei mai buni investigatori și experți legiști, zise Duncan, uitîndu-se la ruina încă fumegîndă a complexului de laboratoare. Ventilatia curătă aerul, dar încă nu putem intra în pavilionul de cercetări. După ce focul se stinge, vom cerne fiecare pumn de cenusă în căutare de dovezi. Ceva trebuie să fi rămas și, cu puțin noroc, va fi de ajuns să-l aducem pe contele Fenring — si poate, după aceea, si pe Împărat — în fața justitiei...

Rhombur dădu din cap, ridicîndu-si bratul artificial si uitîndu-se la ciotul rupt de la încheietură.

— Chiar dacă sîntem complet victoriosi aici, Shaddam poate găsi o cale să se strecoare si să nu-si recunoască vina. Dacă are atît de multe interese în joc aici, va încerca să manipuleze Landsraadul împotriva noastră.

Duncan arătă către mortii care zăceau peste tot în jur si la medicii Atreizi în uniforme albe care îngrijeau rănitii.

— Uite cîti soldati imperiali au fost ucisi aici... Crezi că Shaddam poate să ignore asta? Dacă nu reuseste să musamalizeze totul, va inventa cine stie ce scuză pentru prezenta sardaukarilor pe Ix si ne va acuza pe noi de trădare.

— Am făcut ceea ce trebuia să facem, zise Rhombur dînd ferm din cap.

— Cu toate acestea, Casa Atreides a întreprins o actiune militară împotriva soldatilor Împăratului, insistă Gurney. Dacă nu reusim să găsim o cale să întoarcem asta împotriva lui, Caladanul s-ar putea să fie confiscat.

▪

Blocat și neajutorat deasupra Arrakisului, indignat că planurile lui fuseseră ruinate si demnitatea lui imperială umilită în fata tuturor sardaukarilor, Shaddam lansă cel mai dificil ordin pe care-l dăduse vreodată. Cu fălcile încleștate si buzele strîmbe, se întoarse în sfîrsit spre bătrînul Zum Garon.

– Spune flotei să se retragă!

Trase adînc aer în piept, cu nările fremătînd.

— Revoc ordinul de a deschide focul!

Cît timp navele de război imperiale se retrăgeau de deasupra planetei către o orbită mai înaltă, el se uită la ofiterii de pe punte, în căutarea unei solutii. Sardaukarii rămîneau inexpresivi, dar Shaddam îsi putea da seama că dădeau vina pe el pentru această situatie. Chiar dacă ar fi aterizat pe suprafata desertică a planetei, ar fi întîlnit doar dispret din partea baronului Harkonnen.

Sunt transformat în obiectul de batjocură al imperiului.

După un moment de tăcere stînjenitoare, reteză orice întrebări din partea ofiterilor, răstindu-se:

— Asteptati ordine ulterioare!

Pînă la urmă, asteptară o zi întreagă.

Toate sistemele de comunicații de pe Arrakis rămîneau nefunctionale. Desi flota sardaukarilor putea folosi încă transmitătoarele de la navă la navă, n-aveau cu cine vorbi decît cu ei însisi. *Izolati...*

Împăratul se închise în cabina privată, nevenindu-i să creadă ce-i făcuse Ghilda. În orice clipă, se astepta ca flota Ghildei să se întoarcă, pentru a vedea cît de pocăit devenise împăratul lor. Dar cu trecerea fiecărei ore, sperantele lui începură să scadă. În sfîrsit, cînd era sigur că sardaukarii erau la limita revoltei, un singur transspatial se întoarse,apărînd mult deasupra navelor imperiale îngrămădite.

Shaddam trebui să se abtină de la a striga înjurături la adresa vehiculului sau de la a cere ca Ghilda să-l ducă înapoi pe Kaitain. Fiecare pledoarie sau argument care-i venea în minte părea copilăresc si subred. Spera că le putea tolera cererile.

Trapa de încărcare de dedesubtul transspatialului se deschise si prin ea coborî o singură navă. Un mesaj sosi pe puntea navei amiral.

— Am trimis o navetă pentru a-l recupera pe împărat. Reprezentantul nostru îl va aduce pe transspațial, unde vom continua discutiile.

Shaddam ar fi vrut să răcnească la delegat, să insiste că nimeni, nici măcar Ghilda Spatială, nu era măsură să pretindă prezenta lui la o întîlnire. În schimb, conducătorul umilit înghiti cu greutate și încercă să sune cît mai imperial cu putintă:

— Vom astepta sosirea navetei...

Împăratul avu doar atîta timp cît să se schimbe în roba oficială stacojiu cu rosu, adăugînd toate însemnele și insignele functiei, pe care le putuse găsi în timp scurt, înainte de sosirea navetei. Asteptă în

hangarul de aterizare pentru a întîmpina naveta. o figură suverană care-ar fi trebuit să facă populatii întregi să tremure. Extrem de supărător, îi veni în minte de mult uitatul Mandias cel Groaznic, al cărui mormînt prăfuit era ascuns în necropola imperială.

Fu complet uluit să-l vadă pe Hasimir Fenring iesind din mica navetă a Ghildei si făcîndu-i semn să urce la bord. Expresia contelui îl avertiză să nu scoată un cuvînt. Alături de împărat. basharul suprem Garon astepta. ca si cum s-ar fi asteptat să-l însotească pe Shaddam ca gardă de corp personală. Dar Fenring îi făcu semn bătrînului veteran să se dea înapoi.

— Aceasta va fi o întîlnire privată. O să văd ce-o să fac să-i conving pe Împărat si pe cei din Ghildă să ajungă la o întelegere, hmmm?

Shaddam clocotea de mînie și de jenă. și stia că ceea ce era mai rău abia urma...

Cînd naveta plecă din nou la drum, cei doi se asezară pe scaune confortabile, privind prin hublourile largi la universul plin de stele. Timp de zece mii de ani, Casa Corrino domnise peste acest vast tărîm. Dedesubtul lor, globul maroniu si crăpat al Arrakisului arăta auster și urît, un neg într-un imperiu de giuvaieruri.

Shaddam bănuia că discutia lor de la bord ar putea fi înregistrată de spionii iscoditori ai Ghildei. Stiind asta, Fenring vorbi codificat, folosind un limbaj privat pe care cei doi prieteni îl născociseră pe cînd erau copii.

— Totul pe Ix e un dezastru, Sire. Si văd că nu te-ai descurcat mai bine nici aici...

Își scărpină gînditor bărbia.

— Ajidica ne-a înșelat... asa cum am zis c-ar putea să facă, hmmm?

— Cum rămîne cu amalul? L-am gustat eu însumi! Toate rapoartele mi-au spus că e perfect — Maestrul Cercetător, comandantul sardaukar. chiar si tu!

— Acela a fost un dansator-fată, Sire, nu eu. Amalul e un esec total. Esantioanele de testare au provocat cele două accidente recente de transspatial. L-am văzut eu însumi pe Maestrul nostru Cercetător murind în convulsii din cauza unei supradoze de substanță, hmmm.

Shaddam tresări involuntar, si toată culoarea îi pieri de pe fată.

— Dumnezeule, cînd mă gîndesc ce era să fac Arrakisului!

— Amalul ti-a otrăvit și legiunile de sardaukari de pe Ix, diminuîndu-le capacitatea de a ne apăra împotriva atacatorilor Atreides.

— Atreides! Pe Ix! Ce...

— Vărul tău Leto si-a folosit militarii pentru a restaura domnia lui Rhombur Vernius în Marele Palat. Tleilaxu — si sardaukarii tăi — au fost complet răsturnați. Pentru orice eventualitate, am distrus toate cercetările noastre din instalatiile de productie. N-a mai rămas nici o dovadă care să implice Casa Corrino.

Shaddam se învineți, incapabil să înțeleagă cît de complet fusese învins.

— Să sperăm!

— Pentru că veni vorba... Va trebui să-l informezi pe basharul suprem că fiul lui a fost ucis în luptă.

— Alte dezastre...

Împăratul cu chip de șoim, arătînd descompus si obosit, gemu.

— Asadar, nu există nici un substitut pentru mirodenie? Nimic?

— Hmmm, nu. Nici măcar o posibilitate îndepărtată.

Împăratul se cufundă în scaun si urmări transspatialul crescînd urias în fata lor.

Fenring arătă un dezgust evident.

— Dacă ai fi reusit, în planul tău nesăbuit, să distrugi Arrakisul, ai fi adus sfîrsitul nu numai al domniei tale, ci si al întregului imperiu. Ne-ai fi aruncat înapoi la călătoria spatială dinainte de Jihad.

Vocea lui căpătă un ton de mustrare si ridică un deget.

— Te-am avertizat de nenumărate ori să nu iei asemenea decizii fără să mă consulti mai întîi pe mine. Va fi prăbusirea ta!

Transspatialul înghiti mica navetă ca o balenă mîncînd un singur crustaceu. Nici un reprezentant al Ghildei nu veni să-l primească pe Împăratul Padisah. nici nu-l escortă nimeni afară din navetă.

În timp ce el si cu Fenring stăteau singuri. asteptînd contactul, navigatorul activă motoarele Holtzman si plie spatiul, ducîndu-l pe conducătorul în dizgratie înapoi pe Kaitain, unde avea să înfrunte consecintele deciziilor sale.

Răzbunarea poate veni prin intrigi complicate sau prin agresiune fățisa. În anumite împrejurări, răzbunarea poate fi înfăptuită doar cu ajutorul timpului

CONTELE DOMINIC VERNIUS, Jurnale de renegat

Pe Kaitain, cu cîteva săptămîni mai tîrziu, nepăsător la orice în afară de furie, Shaddam Corrino urmărea încheierea discursului înregistrat al bastardului Tyros Reffa. Înjură în soaptă.

În spatele usilor închise ale biroului privat al lui Shaddam. Cammar Pilru asteptă ca Shaddam să comenteze. Ambasadorul ixian văzuse alocutiunea de multe ori, si tot îi frîngea inima.

Pe Shaddam, totusi, îl lăsă rece.

— Văd că am avut dreptate să-i lipesc gura blestemată înainte să-l execut!

După întoarcerea la palat. Împăratul Padisah se izolase. În afara teritoriilor palatului, sardaukarii încercau să mentină ordinea în fata numeroaselor demonstratii. Unii cereau ca Shaddam să abdice, ceea ce ar fi fost o solutie viabilă dacă ar fi avut un mostenitor acceptabil de sex masculin. Asa cum stăteau lucrurile, fiica lui de unsprezece ani Irulan primise deja o multime de propuneri de căsătorie de la conducătorii unor Case puternice.

Shaddam ar fi vrut să-i omoare pe toți pretendentii... poate si pe fetele lui. Măcar nu mai trebuia să-si facă griji pentru sotia lui!

Ca urmare a numeroaselor situații militare jenante, chiar si sardaukarii cîndva loiali erau supărați pe el, iar basharul suprem Zum Garon depusese o plîngere oficială. Fiul lui Garon murise în dezastrul ixian, însă și mai rău, după părerea bătrînului bashar, era că soldatii imperiali fuseseră trădati. Nu învinsi, ci *trădati*. Aceasta era o distinctie importantă în mintea lui, pentru că sardaukarii nu simtiseră niciodată, în lunga lor istorie, gustul înfrîngerii. Garon ceruse ca acest stigmat potential să fie sters oficial din înregistrări. De asemenea, voia un elogiu postum pentru fiul său.

Shaddam nu știa cum să trateze cu toate astea.

În alte împrejurări, n-ar fi acordat acestui diplomat ixian patetic si acum plin de sine nici o clipă din timpul său. Dar ambasadorul Pilru avea încă blestematele lui de relatii si era extrem de popular în urma victoriei lui Rhombur.

Simțindu-se din nou puternic după toti anii de jigniri și desconsiderare, Pilru puse o foaie grea de cristal ridulian în fata chipului încruntat al lui Shaddam.

— A fost extrem de regretabil faptul că n-ati avut ocazia să realizati o analiză genetică amănuntită asupra lui Tyros Reffa, fie si numai ca să dovediti netemeinicia pretentiei sale că ar fi fost si el un membru al Casei Corrino. Multi membri ai Landsraadului, într-adevăr, multi nobili din imperiu, se întreabă acest lucru...

Atinse cu degetul datele de pe foaia de cristal, pe care fără îndoială Shaddam le găsea de neînțeles. Pilru fusese ignorat, insultat si respins timp de decenii, dar acum asta avea să se schimbe. Se va asigura că împăratul plătea compensatii poporului ixian si că nu se opunea restaurării guvernării Vernius.

— Din fericire, am reusit să obtin eșantioane de la Reffa în celula sa de închisoare.

Pilru zîmbi.

— Așa cum puteți vedea, aceasta este dovada genetică incontestabilă că Tyros Reffa era într-adevăr un fiu al Împăratului Elrood al IX-lea. Ați semnat condamnarea la moarte a propriului vostru frate.

— Frate *vitreg*, se răsti Shaddam.

— Aș putea aranja cu ușurință ca înregistrarea și rezultatele testelor să fie distribuite discret printre membrii Landsraadului, Sire, spuse ambasadorul Pilru, arătîndu-i foaia de cristal. Mă tem că soarta fratelui vostru vitreg nu va rămîne secretă prea multă vreme.

Scosese, desigur, toate amănuntele referitoare la identitatea mamei din rezultatele testelor. Nimeni nu avea nevoie să stie de legătura bastardului cu doamna Shando Vernius, de mult moartă. Rhombur stia secretul și asta era de ajuns.

— Amenintarea ta este cît se poate de clară, ambasadorule.

Ochii lui Shaddam ardeau puternic prin umbra înfrîngerii care se lăsase în jurul lui.

— Și acum, ce vrei de la mine?

*

În timp ce Shaddam astepta în sala sa privată de primire ca să înceapă argumentările și procedurile, avea foarte puține momente de plăcere. Acum înțelegea de ce bătrînul său tată simțea nevoia să bea atît de multă bere cu mirodenie. Chiar si contele Fenring, tovarășul său de nenorocire, nu-l putea încuraja, cu atîtea pietre de moară politice atîrnate de gîtul imperial.

Cu toate acestea, un împărat putea, de asemenea, să-i facă pe alții nefericiți.

Fenring păsea alături de el, agitîndu-se continuu si plin de energie sălbatică. Toate usile cu exceptia intrării principale fuseseră încuiate. Chiar si gărzile fuseseră instruite să astepte în holuri.

Shaddam era nerăbdător.

— Vor fi aici dintr-o clipă în alta, Hasimir.

— Tot pare putin... copilăresc, hmmm?

— Dar plin de satisfactii, si nu te preface că nu esti de acord.

Pufni.

— În plus, este privilegiul de a fi Împărat.

— Bucură-te cît mai poti, murmură Fenring, apoi întoarse capul, evitînd privirea feroce a lui Shaddam.

Amîndoi priviră usa dublă de bronz pe care soldatii o deschiseră încet. Sardaukarii aduseră înăuntru o masinărie oribilă, familiară, care zăngănea, scîrțîia si zornăia. Lame tăioase ascunse zbîrnîiau în interiorul monstruozitătii, si din mufele circuitelor ieseau scîntei.

Cu ani în urmă, acuzatorii tleilaxu aduseseră respingătorul dispozitiv de execuție la procesul prin renuntare la privilegii al lui Leto Atreides, sperînd să-l vivisectioneze cu el, extrăgîndu-i tot sîngele și sectionîndu-i tesuturile pentru a lua numeroase mostre genetice. Shaddam se gîndise întotdeauna că masina avea un potential foarte mare.

Fenring se uită la ea, tuguindu-si buzele în contemplare.

— Un dispozitiv proiectat doar să mutileze, să rănească, să provoace durere. Dacă mă întrebi pe mine, Shaddam, e limpede că e o masină cu minte umană, hmm-ah? Poate chiar o încălcare a Jihadului Butlerian...

— Nu e amuzant, Hasimir

În fata masinii păseau sase prizonieri Maestri tleilaxu, fără cămăsi, din cauza bine-cunoscutei tendinte de a ascunde arme în mîneci. Acestia erau

reprezentantii tleilaxu care veniseră la curtea imperială în ultimele luni si fuseseră tinuti aici după esecul proiectului Amal. Înainte de se auzi vestile despre moartea lui Ajidica, Shaddam ordonase capturarea si tinerea lor în detentie.

Contele Fenring avea el însusi o ranchiună adîncă, suspectînd că cel puțin unul dintre acești tleilaxu era un dansator-fată, un schimbător de formă care-l imitase în scopul de a furniza un raport optimist fals despre succesul mirodeniei artificiale. Fusese doar o tactică de întîrziere din partea lui Ajidica, pentru a împiedica represaliile imperiale destul de mult ca Maestrul Cercetător să scape. Tactica însă eșuase...

Din punctul lui de vedere, Shaddam nu-i privea pe captivi ca pe niste indivizi și, într-adevăr. piticii păreau cu totii foarte asemănători.

— Ei bine? strigă la ei. Stati lîngă masina voastră. Să nu-mi spuneți că nu sînteți constienti de scopul ei?

Cu chipuri deznădăjduite, prizonierii tleilaxu se asezară în jurul dispozitivului diabolic.

— Voi, tleilaxu, mi-ați făcut o mulțime de probleme. Sunt pe cale să înfrunt cea mai mare criză a domniei mele, si cred că voi toti trebuie să vă asumați o parte din vină...

Îi privi în fată.

— Alegeti unul dintre voi, ca să pot vedea acest dispozitiv în functiune, iar după demonstrație ceilalți îl vor demonta pe loc!

Paznicii se apropiară, ducînd unelte. Omuleții încruntați, cu pielea cenusie, se uitară unii la alții, fără un cuvînt. În cele din urmă, unul dintre ei întinse mîna să declanseze sursa de energie de pe plăcile ascutite aflate pe masina de executie. Inventia greoaie se trezi la viată cu un huruit care-i făcu să tresară și pe împărat, si pe soldati.

Fenring se multumi să încuviințeze, dîndu-si seama că jumătate din eficacitatea masinii stătea în natura ei amenintătoare.

— Se pare că au probleme cu alegerea, hmmm?

— Am ales, anunță unul dintre tleilaxu.

Fără un cuvînt sau un gest, cei sase Maestri tleilaxu se suiră si săriră într-o masină de tocat din vîrful masinăriei de execuție. Se rostogoliră înăuntru, aruncîndu-se în îmbrătisarea satîrelor, a lamelor si fierăstraielor. Ca o ultimă glumă răutăcioasă, picături de sînge, fragmente de carne și aschii de os îi împroșcară pe împărat și pe Fenring. Sardaukarii se îngrămădiră să iasă.

Shaddam scuipă și apucă o pelerină ca să se steargă de sînge. Fenring nu păru teribil de scîrbit cînd îsi scoase o bucătică de carne din ochi. Masina de vivisectie continuă să tusească si să macine. Tleilaxu nu scoseseră nici un strigăt, nici un tipăt.

— Cred că asta rezolvă si problema dansatorului-fată, anuntă împăratul pe un ton nu tocmai satisfăcut.

Adevarul poartă adeseori cu el nevoia intrinsecă de schimbare. Expresia cea mai comuna cînd schimbarea reala se impune singura este strigatul jalnic: „De ce nu ne-a avertizat nimeni?" Cu adevarat, ei nu aud — sau dacă aud, preferă să nu-si amintească.

CUCERNICA MAICĂ HARISHKA,
Culegere de discursuri

După săptămîni de tumult, undele de soc ale comploturilor nedescoperite si ale secretelor încîlcite încă mai măturau Kaitainul. Tot ce mai era de făcut era să fie stinse ultimele cîteva focuri, să se evalueze căderile politice, să se schimbe favoruri si să se ceară plata datoriilor.

Impresionant, îmbrăcat în uniforma rosie de ceremonie a bătrînului duce, cu nasturi si medalii lucitoare, Leto Atreides stătea pe o platformă înăltată în centrul Sălii Oratoriului. Această întîlnire istorică avea să fie în parte condamnare, în parte inchiziție... si în parte sedintă de negocieri.

Pe platforma de lîngă Leto stăteau sase reprezentanti ai Ghildei si un număr egal de nobili din Landsraad, inclusiv proaspătul repus în drepturi print Rhombur. Steagurile Marilor Case erau atîrnate peste tot în jur, o expoziție de steme si culori ca niste curcubee după furtună, inclusiv cel violet si arămiu al Casei Vernius, înlocuind oficial steagul dat jos si ars în mod public, după ce Dominic Vernius devenise renegat. Cel mai mare dintre toate era flamura leului

de aur a Casei Corrino, așezată în centru si încadrată de ambele părti de steagurile la fel de mari ale Ghildei Spatiale și de mătasea în tablă de sah a CHOAM-ului.

Lojile de plus negre si maro îi găzduiau pe nobili, doamne, primi miniștri si ambasadori ai tuturor Caselor Mari. Nu departe de Leto stătea delegatia oficială Atreides, inclusiv concubina lui Jessica și micul lor fiu, în vîrstă de numai cîteva săptămîni. Împreună cu ei stăteau Gurney Halleck, Duncan Idaho, Thufir Hawat și mai mulți bravi ofiteri și soldati Atreizi. Tessia era si ea acolo, privindu-si sotul. Rhombur își misca nou înlocuita lui mînă, pe care doctorul Yueh i-o atasase dojenindu-si încontinuu pacientul.

Masa acuzatorilor fusese rezervată pentru reprezentanții cu chipuri îndîrjite din Casele brutalizate de pe Ix, Taligari, Beakkal și Richese. Premierul Ein Calimar stătea cu spatele drept, urmărind lucrările cu ochii săi sintetici cumpărați de la tleilaxu.

Mai ponegriti ca niciodată, ca rezultat al actiunilor lor, Bene Tleilax nu erau reprezentati deloc. Membrii simbolici ai rasei lor, care fuseseră la Curtea imperială, păreau să se fi evaporat. Leto nu astepta cu nerăbdare să audă lista lungă a crimelor si atrocitătilor morale ale Bene Tleilax, dar putea spune de pe acum că detestații omuleți vor suporta grosul vinei și al pedepselor.

La primul clopoțel al dimineții, președintele mai în vîrstă al CHOAM se ridică în fața pupitrului.

— În aceste vremuri de transformări, s-au făcut multe greșeli îngrozitoare. Altele abia au fost evitate...

Ciudat, nici baronul Harkonnen și nici măcar ambasadorul oficial al Casei Harkonnen nu erau prezenți la audieri. După dezastrul de pe Arrakis, se părea că baronul avea dificultăți în a-si aranja călătoria în afara planetei, iar mentatul său strîmb dispăruse din palat. Leto era sigur că Harkonnenii

avuseseră ceva de-a face măcar cu o parte din harababură.

Între timp, multe familii rivale se adunaseră aici ca vulturii, sperînd să se înfrupte din proprietătile grase ale Arrakisului, dar Leto nu se îndoia că Harkonnenii își vor păstra fieful — deși cu greu. Baronului i se va cere să plătească amenzi usturătoare, și probabil că dăduse mite în locurile potrivite.

Fuseseră deja destule răsturnări în imperiu.

Vreme de ore întregi fură citite preliminariile, cu mentati juristi recitînd descrieri lungi și rezumate din Codul Legii Imperiale. Întrebările si acuzațiile erau numeroase. Publicul începuse să se plictisească...

În cele din urmă, Rhombur fu chemat în fată. Printul ciborg se ridică în picioare, îmbrăcat în uniformă militară ixiană completă, cu sapcă de ofițer pe capul plin de cicatrice. Își luă locul pe podium si își fixă picioarele mecanice pe loc.

— După multi ani de opresiune, invadatorii tleilaxu au fost acum alungați de pe lumea mea. Am cîstigat victoria pe Ix!

Delegatii aplaudară, desi nici unul dintre ei nu răspunsese cererilor de ajutor ale lui Dominic Vernius cu ani în urmă.

— Solicit în mod oficial restituirea privilegiilor de Casă Mare pentru familia Vernius, care a fost silită prin trădare să devină renegată. Dacă vom fi repuși în vechiul nostru rol în imperiu, fiecare Casă de aici va beneficia...

— Susțin acest lucru! strigă Leto din scaunul lui de la masa principală.

— Tronul încuviințează, spuse Shaddam cu voce tare, neîntrebat. Aruncă o privire spre ambasadorul Pilru, ca si cum ajunseseră la o înțelegere prealabilă. Cînd nici unul dintre ceilalti reprezentanti nu ridică nici o obiecție, publicul își strigă aprobarea, adoptînd măsura prin aclamatii.

— S-a consemnat, rosti presedintele CHOAM, fără măcar să-si mai bată capul să întrebe de dezacorduri sau de discuții suplimentare.

Chipul brăzdat al lui Rhombur reusi să zîmbească, desi restaurarea Casei Vernius era o simplă formalitate, din moment ce printul nu putea zămisli un moștenitor. Înăltă bărbia.

— Înainte să părăsesc podiumul, cred că sînt cîteva onoruri pe ordinea de zi.

Ridicînd o cutie cu medalii colorate de pe pupitru și arătîndu-le în lumină, întrebă:

— Ar vrea cineva să urce aici si să mi le pună mie pe toate, vă rog?

Spectatorii izbucniră în rîs, un scurt răgaz după încordare si plictiseală.

— Era doar o glumă!

Chipul lui deveni serios.

— Ducele Leto Atreides, prietenul meu credincios...

Leto păși pe scenă, însotit de aplauze furtunoase. Restul delegației Atreides i se alătură: Duncan Idaho, Thufir Hawat, Gurney Halleck si chiar Jessica, ținîndu-și copilul.

În timp ce ducele stătea în pozitie de drepti, radiind de mîndrie, Rhombur prinse o medalie pe jacheta lui Leto, o spirală de metale pretioase cufundată în cristal lichid. Oferi onoruri similare ofiterilor Atreizi, ca și credinciosului ambasador Cammar Pilru. Ambasadorul primi de asemenea o medalie postumă pentru viteazul său fiu, C'tair Pilru, ca si pentru navigatorul D'murr, care adusese toti pasagerii transspațialului său rătăcit înapoi în sigurantă. În sfîrsit, Rhombur scoase ultima medalie din cutie si se uită la ea perplex.

— Am uitat pe cineva?

Leto luă premiul lucitor si-l prinse chiar el de pieptul lui Rhombur. Apoi, în mijlocul ovatiilor răsunătoare, cei doi bărbati se îmbrătisară.

De pe podium, Leto coborî privirea spre împărat. Nici un conducător în lunga istorie a imperiului nu suferise vreodată o înfrîngere atît de înjositoare. Se întrebă cum era posibil ca Shaddam să supravietuiască — însă alternativele nu erau prea clare. După atîtea mii de ani, nici măcar rivalii politici n-ar fi abandonat cu usurintă stabilitatea în imperiu, si nici o factiune nu avea sprijin clar. Leto n-avea nici o idee cum se vor sfîrsi audierile.

În cele din urmă, Shaddam al IV-lea fu chemat să vorbească pentru propria lui apărare. Sala Landsraadului fu cuprinsă de murmure nelinistite. Sambelanul Ridondo indică unei fanfare imperiale să cînte destul de tare ca să acopere zgomotul.

Nearătînd nici o nesigurantă, tinînd capul sus, Împăratul Universului Cunoscut se ridică în picioare, dar nu se duse pe podium. Cu voce răgușită (probabil din cauza zilelor de strigat la servitori), tinu un discurs nimicitor care dădea vina pe tleilaxu și pe propriul său tată, pentru a fi initiat nefericitul proiect pentru mirodenia artificială.

— Nu stiu de ce a făcut afaceri Elrood al IX-lea cu asemenea oameni demni de dispret, dar era bătrîn. Multi dintre voi îsi aduc aminte cît de instabil si de irational devenise spre sfîrsitul vietii. Regret profund că nu am descoperit mai curînd greseala lui...

Shaddam pretinse că nu întelesese niciodată pe deplin ramificatiile si că trimisese trupe de sardaukari pe Ix doar ca să păstreze pacea. De îndată ce aflase de existența amalului, îl trimisese pe ministrul imperial al mirodeniei, contele Hasimir Fenring, să investigheze — si Fenring fusese tinut ostatic.

— Cuvîntul unui Corrino trebuie să însemne ceva, la urma urmei!

Shaddam spuse toate cuvintele potrivite, desi putini dintre cei prezenti arătau ca si cum ar fi crezut ceea ce spunea. Delegații soptiră între ei si dădură din cap.

— Alunecos ca un limorc unsuros, îl auzi spunînd Leto pe unul dintre ei.

În ciuda tuturor fortelor aliniate împotriva lui, Shaddam rămînea un om mîndru. Stătea pe umerii unor strămosi puternici, extrem de respectați, care se însirau în tot timpul trecut de la bătălia de la Corrin. Reprezentantii săi la curte lucraseră în spatele scenei ca să-i salveze pozitia, iar cîteva concesii aveau să-i fie fără îndoială acordate.

Leto se uită în tavan, cu gîndurile într-un adevărat vîrtej. Bătrînul Paulus îl învătase întotdeauna că existau necesități urîte în politică.

Ajungînd la o decizie, ducele vorbi adunării înainte de a se întoarce la masa principală, deviind usor de la program. Presedintele CHOAM se încruntă, dar îi îngădui să ia cuvîntul.

— Cu ani în urmă, la procesul meu prin renuntare la privilegii, Împăratul Shaddam a iesit în fată si a vorbit în favoarea mea. Găsesc potrivit să-i întorc acum serviciul...

Multi dintre membrii publicului reactionară cu surpriză.

— Ascultati-mă. Împăratul, din cauza... ignorantei sale, aproape că a adus ruina asupra imperiului. Si totusi, dacă această adunare are să ia măsuri drastice, acest lucru ar putea provoca si mai multă dezordine si suferință. Trebuie să ne gîndim la *binele imperiului*. Nu îndrăznim să-l lăsăm să degenereze în haos, asa cum a făcut civilizatia noastră în timpul Interregnului, cu secole în urmă.

Făcînd o pauză, Leto îl privi în ochi pe împărat, a cărui expresie trăda emotii diferite.

— În acest moment, imperiul are nevoie de stabilitate mai mult decît orice, sau vom înfrunta riscul foarte real al războiului civil. Cu sfaturi înțelepte și control strict, cred că Shaddam își poate reafirma prudența și poate domni cu bunăvoință...

Leto ocoli pupitrul.

— Aflați acest lucru... Cu toții avem multe obligații față de Casa imperială. Fiecare familie din Landsraad trebuie să deplîngă pierderea iubitei soții a lui Shaddam, Anirul — și eu mai mult decît toți, din moment ce marea doamnă și-a dat viața ca să-l protejeze pe fiul meu nou-născut, moștenitorul Casei Atreides.

Ridică vocea pentru a fi auzit pe deasupra mulțimii.

— Sugerez ca Landsraadul și Ghilda să aleagă mai mulți consilieri noi pentru a-l ajuta pe Împăratul Padișah în domnia lui de acum înainte. Împărate Shaddam Corrino al IV-lea, ești de acord, în mod oficial, să lucrezi cu reprezentanții aleși, pentru binele tuturor oamenilor, al tuturor lumilor, al tuturor proprietăților?

Conducătorul înfrînt știa că n-are de-ales. Ridicîndu-se în picioare, răspunse:

— Accept ce este mai bine pentru imperiu... Ca întotdeauna.

Privi spre podea, dorindu-și să fie oriunde în afară de acest loc.

— Făgăduiesc să cooperez pe deplin și să învăț cum să-mi servesc mai bine poporul!

Trebuia să admită o anumită admirație invidioasă pentru ducele Leto, dar îl enerva felul în care acest văr Atreides se înălțase atît de mult, în timp ce el, Împăratul A Un Milion De Lumi, fusese pus în această postură stînjenitoare.

Ducele Leto păși pe marginea platformei, neluîndu-și privirea de la Shaddam, care stătea singur în

zona lui privată. Scoase pumnalul de ceremonie cu pietre pretioase de la brîu. Împăratul făcu ochii mari.

Leto întoarse pumnalul si i-l întinse lui Shaddam cu mînerul înainte.

— Cu mai mult de două decenii în urmă, mi-ai dat această armă. M-ai sprijinit cînd eram acuzat pe nedrept de tleilaxu. Acum, cred că ai mai mare nevoie de el. Ia-l înapoi si domneste întelept. Gîndeste-te la loialitatea Atreizilor, ori de cîte ori te uiti la el!

Reticent, Shaddam acceptă arma de ceremonie. *Vremea mea se va întoarce. Eu nu-mi uit dusmanii.*

Lumile secrete ale Bene Tleilax au fost multă vreme sursa mentatilor strîmbi. Creatiile lor au ridicat întotdeauna întrebarea: ce este mai strîmb, mentații sau sursa?

Îndreptarul mentaților

Pentru baronul Harkonnen, Giedi Prime era frumoasă, chiar si în comparație cu spectaculosul Kaitain. Cerul plin de fum transforma apusul într-o torță. Clădirile greoaie si statuile dramatice dădeau capitalei Harkonnen *o* înfățisare solidă, implacabilă. Aerul însuși, cu mirosurile lui de industrie și de populatie înghesuită, mirosea linistitor si familiar. Baronul nu crezuse că va mai vedea vreodată locul ăsta. O dată ce transspatialele amenințătoare și flota de sardaukari a împăratului plecaseră de pe Arrakis, lumea deșertică se cutremurase ca un șoarece-cangur care abia scăpase de un animal de pradă.

Potrivit relatării oficiale de la palat, fusese doar o cacialma de-a împăratului, care nu avusese niciodată cu adevărat intentia de a afecta operatiunile cu mirodenie. Baronul nu era pe de-a-ntregul convins de asta, dar se hotărî să nu-și rostească gîndul cu voce tare. Shaddam mai făcuse acțiuni extreme, necugetate, ca un copil capricios care nu-si cunoaste limitele.

Nebunie!

În capitala sa garnizoană avariată, baronul se învîrtise trîntind uși si căutînd tapi ispăsitori; toți servitorii săi fremeni din casă dispăruseră în mod

misterios. Îi trebuiră săptămîni doar ca să găsească un vehicul care să-l transporte înapoi la civilizatie. Rabban — cu tot felul de scuze — nu fusese prea rapid în a-i trimite o fregată.

Zguduit de cercetările si condamnările Landsraadului, nobilul nelinistit zburase pe Giedi Prime să-si lingă rănile. Desi fusese silit să lipsească de la procedurile demascatoare împotriva împăratului, trimisese curieri si mesaje, exprimîndu-si indignarea la adresa amenintării nesăbuite a lui Shaddam de a distruge întreaga viată de pe Arrakis — „ca reactie la cîteva erori minore de contabilitate". Era priceput la nuante de adevăr, la manipularea informatiilor pentru a se arăta pe el însusi cel mai putin vinovat. Ca ambasador Harkonnen de facto, Piter de Vries ar fi trebuit să aibă grijă de asemenea probleme.

Ar fi trebuit să trimită discret cadouri pe Kaitain si să se poarte umil și pocăit, sperînd că împăratul, ineficient din punct de vedere politic, va alege să nu se repeadă la Casa Harkonnen. Baronul ar fi oferit compensatii si ar fi plătit chiar si mite mai substantiale decît cheltuise deja, ridicîndu-se probabil la întreaga cantitate de mirodenie pe care-o stocase ilegal.

Dar mentatul strîmb dispăruse fără măcar să se ostenească să trimită un mesaj. Baronul detesta faptul de a nu putea avea încredere în cineva, în special la un mentat costisitor. În timpul harababurii care urmase după asediul Arrakisului, ca si după revolta de pe Ix, trebuie să fi fost ocazii enorme pentru de Vries ca s-o ucidă pe femeia ducelui Leto si pe copilul lor. Rapoartele erau prudente, dar se părea că, după ce avusese loc o mică încăierare scurt timp după naștere, copilul Atreides era sănătos si la adăpost.

Baronul ar fi vrut să-l strîngă de gît pe de Vries, dar mentatul nu era de găsit. Naiba să-l ia!

La lăsarea întunericului, grasul conducător Harkonnen pluti pe suspensoare înapoi în fortăreata

Harkonnen. Avea multe de făcut ca să se pregătească pentru propria lui apărare legală, dacă CHOAM-ul urmărea în continuare chestiunea „imprudentelor" lui. Voia să fie pregătit, desi rostise cuvintele pe care tot imperiul voia să le audă.

— Vă asigur că productia de melanj va continua ca întotdeauna. *Mirodenia va curge.*

Nepotul lui, Rabban, nu era bun de nimic atunci cînd venea vorba de contabilitate si de măruntisuri tehnice. Bruta era priceput la izbit teste una de cealaltă, dar nu si la chestiuni de finete. Cu sigurantă, porecla pe care si-o alesese singur, cea de „Bestia", făcea prea putin pentru a încuraja imaginea unui om de stat chibzuit sau a unui diplomat iscusit.

În plus, erau necesare reparatii costisitoare pentru a reconstrui infrastructura de pe Arrakis, în special spatioporturile si sistemele de comunicatii avariate de embargoul Ghildei. Toate erau atît de dificil de făcut de unul singur, si se simti din nou fierbînd, furios că mentatul său, presupus loial, nu era acolo ca să-l slujească.

Blestemîndu-si ghinionul, se întoarse în camera sa privată, unde sclavii întinseseră un banchet: feluri cu carne suculente, produse consistente de patiserie, fructe exotice si costisitorul brandy kirana al baronului. El păsea de colo pînă colo, ciugulea cîte ceva si cugeta.

De cînd fusese prizonier în Carthag pentru atîtea si atîtea zile, fără măcar să poată trimite un mesaj sau să cheme un curier, se simtea disperat după lucrurile cele mai bune din viață. Acum îi plăcea să ia gustări toată ziua, doar ca să se liniștească. Îsi linse glazura de pe degete.

Avea corpul moale si parfumat, căci fusese îmbăiat de băieti-servitori frumosi, uns cu uleiuri si masat pînă cînd, în cele din urmă, tensiunile începură să

cedeze. Era extenuat si îl durea tot corpul, obosit de plăcerile în care se cufundase singur.

Rabban intră greoi în cameră, neanuntat. Feyd-Rautha țopăia pe lîngă fratele lui mai mare, avînd pe chipul de îngeras o expresie inteligentă, dar răutăcioasă.

Bestia credea că el si cu vicontele Moritani reusiseră să-și ascundă atacul lor de mîntuială asupra Caladanului. Baronul aflase totusi aproape imediat si păstrase tăcerea în legătură cu asta. Ideea arăta într-adevăr o initiativă surprinzătoare, si chiar ar fi putut să meargă, dar n-ar fi admis niciodată asta față de nepotul lui. Bestia părea să-si fi acoperit urmele destul de bine pentru a tine departe de Casa Harkonnen orice necaz, asa că baronul tăcuse din gură si-si lăsase nepotul să fiarbă, întrebîndu-se dacă va fi descoperit.

Acum, Rabban strigă la doi sclavi care tropăiau în urma lui. Acestia duceau un pachet lung, voluminos, acoperit cu ambalaje si panglici strălucitoare.

— Pe-aici... Baronul o să vrea să-l deschidă singur. Grăbiti-vă, neghiobilor!

Cu un aer de fanfaronadă, Rabban scoase de la brîu biciul de vită-de-cerneală si amenintă să-i plesnească pe sclavi. Nici unul dintre bărbatii înalti si bronzati nu clipi, desi brațele si gîtul lor purtau cicatrici vii de la biciuiri mai vechi.

Baronul se uită cu dispreț la obiect, care părea să aibă cam doi metri lungime.

— Ce-i asta? Nu astept nici un pachet!

— Un dar pentru tine, unchiule, abia a sosit prin curier. Nu e nici un semn pe dinafară.

Împunse ambalajul cu un deget bont.

— Va trebui să-l deschizi si să vezi de la cine e...

— *Eu* n-am nici cea mai mică intentie sa-l deschid!

Baronul de dădu înapoi prudent.

— A fost scanat pentru explozive?

Rabban pufni grosolan.

— Sigur că da. Pentru toate tipurile de capcane si otrăvuri. N-am găsit nimic. E absolut sigur.

— Atunci ce-i?

— Noi... n-am putut stabili asta cu precizie.

Baronul mai făcu un pas mic în spate, propulsat de inertie și de ajutorul suspensoarelor. Nu supravietuise atît de mult fără o fire suspicioasă...

— Deschide-l în locul meu, Rabban, dar ai grijă ca Feyd să stea departe de tine!

N-avea intentia să-și piardă ambii mostenitori într-o singură tentativă de asasinat.

Rabban îi dădu frățiorului său un mic brînci. Feyd se împletici spre baron, care-l apucă de gulerul cămășii si-l trase la loc sigur. Rabban însusi păstră distanța fată de pachet si se răsti la cei doi sclavi.

— L-ați auzit pe baron... Deschideți-l!

Feyd-Rautha voia să vadă ce era înăuntru si protestă cînd baronul îl tinu pe loc. Sclavii sfîșiară ambalajul. Din moment ce nu le era permis să ia în mînă cutite sau alte obiecte ascutite, fură siliti să-si folosească degetele ca să rupă sigiliile.

Rămînînd acolo unde era, Rabban răcni:

— Ei? Ce e?

Feyd se zbătu în strînsoarea baronului. În cele din urmă, bărbatul cel gras desfăcu degetele, lăsîndu-l pe băietel să se ducă pînă la pachetul care stătea deschis pe podea,

Copilul se uită înăuntru si izbucni în rîs. Baronul pluti spre el cu suspensoarele. Ghemuit în cutie, era corpul mumificat al lui Piter de Vries, înconjurat de niste bare metalice care trebuie să fi împiedicat scanerele să determine exact care era conținutul. Chipul uscătiv era de neconfundat, desi obrajii si ochii erau scofîlciti din cauza morții. Buzele ca de pergament ale mentatului strîmb arătau încă pete de sapho.

— Cine-a trimis asta? urlă baronul.

Acum, că pericolul părea să fi trecut, Rabban înaintă tantos. Dădu deoparte o bară si smulse o notită dintre degetele tepene ale lui de Vries.

— E de la vrăjitoarea Mohiam!

O ridică în fata ochilor apropiati si citi încet. ca si cum pînă si cele cinci cuvinte erau grele pentru el:

— „Nu ne subestima niciodată, baroane".

Rabban mototoli biletul si-l aruncă pe podea.

— Ți-au omorît mentatul, unchiule.

— Multumesc că mi-ai explicat.

Baronul scoase barele, le puse deoparte si răsturnă cutia, în asa fel încît trupul se rostogoli afară. Apoi dădu o lovitură brutală cu piciorul în cutia toracică a cadavrului. Acum, în aceste momente extrem de dificile, care cereau manevre politice delicate doar ca să asigure supravietuirea Casei Harkonnen, avea nevoie mai mult ca niciodată de un mentat care să se pricea la scheme.

— Piter, cum ai putut fi atît de stupid, atît de neîndemînatic încît să te lasi omorît?

Cadavrul nu răspunse.

Pe de altă parte, de Vries începuse să-si piardă utilitatea. Fusese, trebuia să admită, un mentat adecvat, viclean si plin de idei sofisticate. Dar avea de semenea o înclinatie pentru droguri care-i distorsionau perceptiile, ca si o tendință de a arăta prea multă initiativă si de a actiona pe cont propriu...

Următorul va trebui urmărit mai îndeaproape. Baronul stia că tleilaxu crescuseră deja alți ghola din aceeasi tulpină genetică: versiuni de serie ale lui de Vries, complet instruiti ca mentati si strîmbati cu o conditionare specială. Vrăjitorii genetici stiuseră că era doar o chestiune de timp pînă cînd baronul îsi va pierde în sfîrsit răbdarea si va duce la îndeplinire amenintările repetate de a-l ucide pe de Vries.

— Trimite un mesaj către tleilaxu, mîrîi el. Pune-i să-mi trimită repede alt mentat!

Inevitabil, aristocratul se împotriveste îndatoririi sale finale — care este aceea de a se da la o parte si de a disparea în istorie.

PRINTUL MOȘTENITOR RAPHAEL CORRINO

Potrivit unei proclamatii publice a împăratului Shaddam, rugul funerar avea să fie magnific, mai presus de oricare altul văzut vreodată în imperiu.

Trupul doamnei Anirul, învesmîntat în cea mai frumoasă robă a ei cu blană de balenă și împodobit cu replici fără valoare ale celor mai scumpe bijuterii ale ei, era întins pe un pat din fragmente de cristal verde, ca niște dinti zimtați de smarald ai unui monstru.

Shaddam stătea la capul rugului, privind peste oceanul de fete. Multimea imensă de oameni îndurerati se adunase din tot imperiul ca să urmărească acest ultim rămas-bun către sotia conducătorului lor. Împăratul îndurerat purta haine fastuoase, în culori șterse, pentru a zugrăvi o atmosferă de splendoare atenuată.

Simulînd tristetea, îsi plecă fruntea. Toate fiicele sale sedeau aproape de rîndul din fată al multimii, lîngă catafalc, suspinînd si plîngînd cu foc. Cea mai mică, Rugi, tipa în toate momentele potrivite. Numai Irulan stătea ceremonioasă si rezervată.

Acest spectacol trebuia să atingă coarda sensibilă a tuturor membrilor asistentei, dar Shaddam nu simtea nici o durere la moartea ei. Cu timpul, l-ar fi

silit oricum s-o asasineze. Încercînd să nu arate învins, îsi lăsă mintea să hoinărească în timp ce preoții îsi intonau psalmii plicticosi, citind din Biblia Catolică Portocalie și trecînd printr-un ritual mai complicat decît văzuse Shaddam la propria lui încoronare sau la căsătoria cu vrăjitoarea asta Bene Gesserit, a cărei primă loialitate nu era către el. Totusi, o asemenea ceremonie era ceea ce astepta gloata, ceea ce le plăcea, în felul lor pervers.

Iar acum, încătușat de frîiele pe care i le impuseseră Landsraadul ostil, Ghilda și CHOAM, Shaddam nu putea să neglijeze nici o regulă. Formalitățile trebuiau respectate. Trebuia să se poarte frumos. Aceste lanturi aveau să-l tină pe loc ani de zile...

Sancțiunile menite să fie impuse împotriva lui Shaddam fuseseră aprins dezbătute în spatele usilor închise. Timp de un deceniu, activitătilor sale li se vor impune restrictii si controale severe, așa cum era prevăzut de legea imperială. Pe parcursul acelei perioade, Landsraadul, Ghilda Spațială si CHOAM-ul vor avea toate o influență mult mai mare în politica imperială si în afaceri.

Plin de ciudă, îsi dori să-si fi putut permite să-l exileze din nou pe Fenring, ca să-l pedepsească pentru dezastrul amalului. Dar după toate greselile făcute de împăratul însuși — pe care, așa cum îi amintise contele, nu le-ar fi făcut niciodată dacă cerea sfatul lui Fenring — Shaddam știa că, dacă voia o șansă cît de mică de a-si reface baza de putere, avea nevoie de inteligența ipocrită a vechiului său prieten. Totusi, îl va mai lăsa puțin pe conte pe Arrakis, ca să-și cunoască locul...

În sfîrsit, preoții îsi terminară cîntecele monotone, si o cortină de tăcere se lăsă peste adunare. Rugi tipă din nou, iar o doică încercă s-o facă să tacă.

Sambelanul curtii, Ridondo, si Marele Preot asteptară pînă cînd Shaddam îsi dădu seama că era

rîndul lui să vorbească. Schitase o scurtă declaratie, care fusese citită si aprobată dinainte de magistrații Landsraadului, de presedintele CHOAM-ului si de Primul Delegat al Ghildei. Desi cuvintele erau inofensive, tot îi rămîneau în gît, o insultă către maiestatea sa imperială.

Vorbi cu toată mîhnirea pe care o putea aduna în voce:

— Iubita mea sotie, Anirul, a fost răpită de lîngă mine. Moartea ei prematură va lăsa pe vecie o cicatrice în inima mea, si nu pot decît să sper că voi conduce imperiul cu compasiune si bunăvointă de acum încolo, chiar si fără sfatul înțelept si dragostea generoasă a doamnei mele.

Shaddam ridică bărbia, iar ochii lui verzi si obositi fulgerară cu mînia imperială pe care o demonstrase de atîtea ori.

— Echipele de investigatii vor continua să examineze dovezile din jurul mortii sale violente. Nu vom avea odihnă pînă cînd criminalul nu va fi prins si complotul acesta nu va fi dezvăluit.

Privi furios la marea de fete ridicate spre tribună, ca și cum ar fi putut zări asasinul printre ele dintr-o singură privire.

Ca să fie sincer, avea intentia să facă prea puțin ca să investigheze crima. Asasinul răpitor dispăruse, si dacă nu reprezenta o amenintare pentru coroană, lui Shaddam nu-i păsa în mod deosebit cine era. Cel mai mult se simtea usurat că vrăjitoarea sîcîitoare, care-si băga nasul peste tot, nu se va mai amesteca în hotărîrile lui de zi cu zi. Avea sa lase pe loc tronul ei gol pentru cîteva luni, din așa-zis respect, apoi va pune să fie scos si distrus.

Ghilda și Landsraadul vor fi multumite că urmase discursul aprobat. Termină repede, într-un efort de a scăpa de dezgustul din gură:

— Deocamdată, vai, nu avem de ales decît să îndurăm durerea și să mergem mai departe — să facem imperiul un loc mai bun pentru toți!

Alături de el, dreptvorbitoarea Gaius Helen Mohiam stătea cu capul plecat. Mohiam părea să știe mult mai multe despre uciderea lui Anirul decît oricine altcineva reușise el să stabilească, dar refuza să-și divulge secretele. El n-o presase prea mult.

Lăsînd exemplarul tipărit al discursului să cadă la pămînt, împăratul făcu semn cu capul către Marele Preot din Dur, în robă verde, care, în vremuri mai bune, celebrase încoronarea lui Shaddam. Două adepte îndreptară toiegele cu laser, asemănătoare celui pe care fratele lui vitreg, Tyros Reffa, îl folosise ca să tragă în el în timpul piesei de teatru.

Razele de energie se declanșară si loviră cioburile prismatice de cristal de smarald, aprinzînd flăcările cu ionizare controlată dinăuntrul lor. Fumul parfumat se revărsă printre zăbrelele din jurul rugului, topind în sfîrșit trăsăturile calme, ca de ceară, ale femeii moarte. Căldura arzătoare îi făcu pe toți să-si apere ochii.

Focul de cristal continuă să crească pînă cînd laserele se întunecară și luminile pulsatile se stinseră, lăsînd în urmă doar cristale care trosneau și șuierau, și un strat subțire de cenușă albă în formă de corp omenesc.

*

Dînd prea puțină atenție împăratului, Mohiam urmări incinerarea lui Anirul, care îndrumase în secret programul genetic pe termen lung pînă în etapele sale finale. Nefericita moarte a Maicii Kwisatz în această ultimă generație a planului extins al Comunității o lăsa pe Mohiam singură să-i protejeze pe Jessica și pe bebelușul ei.

Cucernica Maică era tulburată de sfidarea si trădarea fiicei ei... si de răpirea copilului si asasinarea lui Anirul. Prea multe lucruri mergeau prost într-un moment critic din programul genetic!

Si totuși, copilul era în siguranță, iar genetica nu era o știință exactă. Exista o șansă. Poate că acest fiu al ducelui Leto Atreides ar putea fi pînă la urmă Kwisatz Haderach...

Sau cu totul altceva.

Confortul uman e relativ. Unii ar putea considera un anumit mediu auster si infernal, în timp ce altii sînt încîntati sa-l numească acasă.

PLANETOLOGUL PARDOT KYNES,
Un manual de pe Arrakis

Contele Hasimir Fenring stătea pe o terasă exterioară a resedintei din Arrakeen, tinîndu-se de balustradă si stînd cu ochii atintiti asupra clădirilor din oraș, uzate de vreme. *Din nou exilat.* Desi păstra titlul oficial de ministru imperial al mirodeniei, ar fi vrut să fie oriunde în altă parte decît aici.

Pe de altă parte, era bine să fie departe de talmes-balmesul de pe Kaitain.

Pe străzile murdare, ultimii cîtiva vînzători de apă ai zilei treceau pe lîngă usile deschise, îmbrăcati în vesminte tradiționale colorate. Cratitele si polonicele zornăiau, clopoteii de la brîu sunau, iar vocile ascutite se înăltau în strigătul familiar si obsedant: „Suu-Suu-Suk!". În arsita după-amiezii tîrzii, negustorii îsi închideau prăvăliile si îsi sigilau usile, ca să poată bea cafea cu mirodenie în umbra răcoroasă, înconjurati de draperii colorate de interior.

Fenring urmări un nor de praf ridicat de un camion care rula prin oraș, plin cu containere de mirodenie cu etichetă, pentru transferul pe navele Ghildei din afara planetei. Toate înregistrările ar fi trebuit să treacă prin biroul ministrului mirodeniei,

dar el n-avea nici cea mai mică intenție să le examineze. În viitorul previzibil, baronul Harkonnen avea să fie atît de nelinistit de trecerea atît de apropiată pe lîngă dezastru, încît nu va îndrăzni să falsifice contabilitatea oficială.

Zvelta sotie a contelui, Margot, se apropie, zîmbindu-i liniștitor. Purta o rochie răcoroasă, diafană, care se înfășura pe pielea ei ca un spirit amoros.

— E o mare schimbare față de Kaitain...

Margot îl mîngîie pe păr, iar el simți un fior de dorintă pentru ea.

— Dar este totusi un palat numai al nostru. Nu-mi displace să fiu aici cu tine, dragostea mea.

El își plimbă degetele de-a lungul mînecii ca o pînză de păianjen a rochiei.

— Hmmm, într-adevăr. De fapt, cred că e mai sigur pentru noi să ne separăm de Împărat în aceste momente.

— Poate... Pentru toate greselile pe care le-a făcut, mă îndoiesc că un singur țap ispășitor va fi de-ajuns.

— Hmm, Shaddam nu prea stie să se umilească...

Ea îl luă pe Fenring de brat și îl duse înăuntru, apoi în jos pe holul boltit. Harnicele menajere fremene, tăcute ca de obicei, își vedeau de treabă circumspecte, întorcînd ochii albastru-în-albastru. Contele pufni cînd le urmări trecînd de la o sarcină la alta, ca niste secrete miscătoare.

Contele si doamna Fenring se opriră în fata unei statuete cumpărate din piata orasului, o siluetă în robă, fără chip. Artistul fusese fremen. Gînditor, Fenring ridică piesa de pe suportul ei si cercetă îmbrăcămintea înăbușitoare, în cute, a unui om al desertului, prinsă atît de bine de sculptor.

Margot îi aruncă o privire calculată.

— Casa Corrino încă mai are nevoie de tine!

— Dar o s-asculte Shaddam, hmm-ah?

Fenring puse statueta înapoi pe masă.

Se duseră la usa serei de plante pe care-o construise pentru ea. Întinzînd mîna, Margot activă zăvorul de palmă și făcu un pas în spate, cînd acesta se aprinse, deblocînd usa. Mirosul umed de îngrășămînt și de vegetatie se înălță imediat, umplînd nările lui Fenring. Se dovedea un miros mai degrabă plăcut, din moment ce era atît de diferit de dezolarea aridă a acestei lumi!

El oftă. Lucrurile ar fi putut sta mult mai prost pentru el... Si pentru împărat.

— Shaddam, leul nostru Corrino, are nevoie să-si lingă rănile pentru o vreme, si să reflecteze la greselile pe care le-a făcut. Într-o zi, hmmm, va învăta să mă prețuiască.

Intrară printre plantele înalte, cu frunze late si vițe atîrnătoare, sub lumina difuză a licurigloburilor care pluteau aproape de tavan. În acea clipă, distribuitoarele de ceată porniră ca niste serpi suierători; plutiră pe suspensoare de la o plantă la alta. Umezeala stropi fata lui Fenring, dar acesta n-avea nimic împotrivă. Inspiră adînc, prelung.

Contele Fenring găsi o inflorescentă de hibiscus rosu aprins, o pată strălucitoare de petale sîngerii atîrnată de o viță, si, dintr-un impuls, o culese pentru ea. Doamna Margot mirosi parfumul.

— Vom face un paradis oriunde ne aflăm, spuse ea. Chiar și aici, pe Arrakis.

Împrumuturile și amestecurile culturale care ne-au adus în acest moment acoperă mari distante si un interval enorm de timp. Dăruiti cu atîta stralucire coplesitoare, putem capăta doar un sentiment al marilor mișcări și al curentilor puternici.

PRINTESA IRULAN CORRINO, În casa tatălui meu

Întoarcerea eroilor Atreizi pe lumea lor de bastină marcă începutul unor festivități vesele, care se întinseră vreme de o săptămînă. În curtea castelului Caladan, de-a lungul docurilor si pe străzile înguste ale orasului vechi, vînzătorii serveau cele mai fine fructe de mare si delicatese cu orez pundi. Pe plajele de la poalele falezelor, focurile de tabără arseră zi și noapte, înconjurate de oameni care beau, dansau și petreceau. Patronii de taverne scoaseră vinurile locale cele mai scumpe din pivnitele lor personale si serviră destulă bere de mirodenie ca să poată pluti pe ea o flotă de luntre pescărești.

Era o vreme a nasterii de noi legende, cu povești despre Leto Ducele Roșu, prințul ciborg Rhombur, războinicul trubadur Gurney Halleck, maestrul spadasin Duncan Idaho si mentatul Thufir Hawat. Soluția lui Thufir cu înșelătoria împotriva navelor fără însemne care se apropiaseră de Caladan obtinu atîtea urale încît bătrînul si severul mentat părea cît se poate de stînjenit.

Proaspăt sosit din bătălie si cu o victorie binemeritată, înfloriturile în biografia lui Leto crescură, cu Gurney drept catalizator. În prima lui seară înapoi acasă, plin de alcool si de voie bună, bărbatul cu cicatrice luă loc alături de cel mai mare foc de tabără, cu balisetul său, si porni să cînte, în traditia unui Jongleur:

Cine poate uita povestea-nflăcărată
A ducelui Leto cel Drept si a vitejilor săi!
A spart blocada pe Beakkal, cu sardaukarii de-acolo,
Si-a dus fortele pe Ix si-a îndreptat nedreptatea.
Acum vă spun si ascultati atent,
Nimeni să nu se-ndoiască de vorba sau jurămîntul lui:
Libertate și dreptate... Pentru toti!

Pe măsură ce Gurney continuă să bea vin, adăugă versuri la cîntec, mai atent la muzică decît la fapte.

■

În ziua ceremoniei în care fiul lui îsi primi numele, o multime de oameni care veneau sa le facă urări se adunară în grădinile castelului, alături de un stîlp împodobit cu glicine argintii aromate si calaroze trandafirii. Pe o scenă în interiorul îngrăditurii, Leto purta haine simple, ca să arate oamenilor că era unul dintre ei: pantaloni pescăresti, bluză cu dungi albe si albastre si o sapcă bleumarin de marinar.

Alături de el, doamna Jessica legăna băiatul în brate. Copilul fusese îmbrăcat într-o uniformă Atreides micută, în timp ce Jessica îmbrăcase hainele unei femei simple din sat — o fustă de in cu maro si verde și o bluză albă simplă, cu mîneci scurte, încretite. Părul ca bronzul era strîns într-o agrafă de lemn si scoici.

Luîndu-si fiul în mîinile puternice, ducele Leto îl ridică sus.

— Cetăteni ai Caladanului, faceti cunostintă cu următorul vostru conducător — *Paul Orestes Atreides*!

Numele fusese ales în onoarea tatălui lui Leto, Paulus, în timp ce al doilea nume, Orestes, îl comemora pe fiul lui Agamemnon din Casa lui Atreu, considerat a fi înaintasul Casei Atreides. Jessica îl privi cu dragoste, încuviintînd si zîmbind către fiul ei, fericită că era în afară de orice primejdie.

La sunetul mulțimii care aclama, Leto și Jessica traversară scena și coborîră în grădină, unde se amestecară cu oaspetii adunati.

Veniti într-o vizită scurtă de pe Ix, Rhombur stătea pe o movilă cu iarbă, alături de sotia lui, Tessia. Bătînd din palmele de ciborg, aplauda mai tare decît oricine altcineva. Îl lăsase pe ambasadorul Pilru în orasul subteran pentru a supraveghea munca de restaurare si reconstructie, astfel încît noul conte ixian si doamna lui Bene Gesserit să poată participa la acest eveniment special.

Ascultîndu-l pe ducele Leto descriind sperantele sale pentru noul născut, Rhombur îsi aduse aminte de un lucru pe care i-l spusese cîndva tatăl lui: „Nici o mare victorie nu este cîstigată fără pret."

Tessia se ghemui alături. Rhombur îsi puse bratul în jurul femeii, dar simți foarte putin din căldura trupului ei. Era una dintre deficientele corpului său de ciborg. Încă se obisnuia cu mîna cea nouă...

La suprafată, era vesel si în toane bune, cu vechea sa personalitate optimistă revenind. Dar în adîncul inimii plîngea pentru tot ceea ce pierduse familia lui. Acum, chiar dacă spălase onoarea numelui strămosilor săi si reocupase Marele Palat, Rhombur stia că va fi ultimul din familia Vernius. Se resemnase cu acest gînd, iar această ceremonie de primire a numelui era deosebit de grea pentru el.

Se uită la Tessia. Un zîmbet blînd apăruse pe buzele ei, desi ochii căprui deschis arătau nesigurantă și linii subtiri de îngrijorare i se gravaseră pe față.

El asteptă, si în cele din urmă ea spuse:

— Nu stiu cum să abordez un anumit subiect cu tine, soțul meu... Sper că vei considera că înseamnă vesti bune.

Rhombur îi zîmbi, gata s-o asculte.

— Cu sigurantă nu mai suport vestile proaste.

Ea îl strînse de noua sa mînă artificială.

— Adu-ti aminte cînd ambasadorul Pilru a adus vestile despre fratele tău vitreg, Tyros Reffa. A făcut tot soiul de teste genetice ca să-si probeze cazul, si a avut mare grijă de dovezi.

Rhombur o privi fără să priceapă.

— Am... păstrat mostrele celulare, dragul meu. Sperma este viabilă din punct de vedere genetic.

Luat prin surprindere, el întrebă:

— Vrei să spui că o putem folosi, că ar fi posibil ca...

— Din dragoste pentru tine, sînt dispusă să port copilul fratelui tău vitreg. Sîngele mamei tale va curge prin vinele copilului. Un copil surogat pe linie maternă. Poate că nu un adevărat Vernius, dar...

— Iaduri purpurii, destul de aproape, pe toti zeii! L-as putea adopta oficial si l-as desemna mostenitorul meu oficial. Nimeni din Landsraad n-ar îndrăzni să conteste!

Cu brațele lui puternice, o strînse într-o îmbrătisare fermă, drăgăstoasă.

Tessia îi zîmbi timid.

— Sunt disponibilă pentru orice doresti, prințe!

El chicoti.

— Nu mai sînt doar un print, dragostea mea — sînt Contele Casei Vernius. Iar Casa Vernius nu se va stinge! Vei avea multi copii. Marele Palat va fi plin de rîsul lor!

Nu există nici o îndoială că desertul are însușiri mistice. În mod traditional, deșerturile sînt pîntecele din care se nasc religiile.

Raport al Missionariei Protectiva catre Școala Maicilor

Desi evenimente măreţe puteau avea loc în politica imperiului, această mare de nisip nu se schimba niciodată. Cu glugile jubba date pe spate si măstile distraiului atîrnînd desfăcute, doi bărbaţi stăteau pe o streasină stîncoasă, scrutînd dunele luminate de lună ale ergului Habbanya. Fremenii cu ochi ageri formau echipa statiei de supraveghere a desertului de la Scutul Fals de Vest, urmărind erupţiile de mirodenie.

Dis-de-dimineată, Liet-Kynes si companionii săi cercetaşi mirosiseră gazele aromatice ale unei mase enorme de premirodenie, purtate de adierile care băteau peste erg. Jos, în largul nisipului, cei care ascultau auziseră sunete huruitoare, turbulenţe profunde răzbătînd din adîncul deşertului. Ceva se întîmpla sub oceanul de dune... dar o eruptie de mirodenie venea de obicei repede, cu puţine avertismente şi cu multe distrugeri. Chiar si antrenatul planetolog era curios.

Noaptea era liniştită, doar cu o boare fremătătoare. Deasupra, o cometă nouă, amenintătoare, ardea pe cer, lăsînd în urmă un rîu de ceată. Spectacolul era un semn important, dar nedescifrat. Cometele

însemnau deseori nașterea unui nou rege, sau moartea unuia bătrîn. Prevestirile erau din abundență, dar nici măcar naibii sau Sayyadinele nu se puteau pune de acord dacă semnul era bun sau rău.

Sus pe stînci, bărbati si băieti capabili priveau după un semnal de la cercetasi, pregătiti să alerge peste nisipuri, cu unelte si saci, pentru a recolta mirodenia proaspătă înainte să apară vreun vierme. Fremenii adunaseră melanj în acest fel încă din vremea nomazilor zensunniti, cînd refugiatii fugiseră prima oară către această planetă-desert.

Să culegi mirodenie la lumina cometei... Cînd a doua lună, ivoriu-albăstruie, se înălță pe cer, Liet privi umbra de pe fata ei strălucitoare, care semăna cu soarece.

— Muad'dib vine să vegheze asupra noastră...

Sub el, Stilgar pîndea cu ochi la fel de ageri ca ai unei păsări de pradă. Dintr-o dată, chiar înainte ca mirodenia să erupă, anunță un semn de vierme. Un munte de nisip în miscare rapidă alerga paralel cu stîncile care adăposteau sietchul Scutului Rosu. Liet privi cu coada ochiului, încercînd să distingă detaliile. Alti cercetasi observară si ei miscarea, si se auziră strigăte emotionate.

— Viermii nu vin atît de aproape de sietchul nostru, murmură Liet, decît dacă există vreun motiv.

— Cine sîntem noi să cunoastem motivele lui Shai-Hulud, Liet?

Cu un muget, giganticul animal se înălță din nisip la poalele barierei înalte de piatră. În linistea noptii, Liet îi auzi pe însotitorii lui scotînd icnete scurte. Enormul vierme de nisip era atît de bătrîn, încît părea făcut din oasele trosnitoare ale lumii.

Apoi, sus pe o stîncă înaltă, un alt cercetas anunță un al doilea semn de vierme, apoi încă unul si încă unul — leviatani înotînd pe sub dune, întîlnindu-se

aici. Curgerea abrazivă a nisipului scotea un fosnet ca de tunet soptit.

Unul cîte unul, si mai multi monstri iesiră si formară un cerc mare, cu scîntei de foc în gîtlejuri. Cu excepția scrîsnetului de nisip, viermii erau straniu de tăcuti. Liet numără mai mult de o duzină, întinzîndu-se ca si cum ar fi vrut să atingă cometa de pe cer.

Dar viermii de nisip îsi apărau violent teritoriul. Niciodată nu fuseseră văzuti mai mult de doi la un loc, si cei doi se băteau. Dar aici se... adunaseră.

Sub tălpile ghetelor, Liet simți o vibratie prin piatra muntelui. Un miros întepător de cremene se degajă, amestecîndu-se cu parfumul de melanj scurgîndu-se din nisip.

— Cheamă pe toată lumea din sietch! Adu-i aici pe soția si copiii mei!

Alergătorii dispărură în tuneluri.

Viermii uriasi, sinuoși se mișcau sincronizat, înăltîndu-se în jurul primului monstru, ca si cum l-ar fi venerat.

Urmărind spectacolul, fremenii făcură semne către Shai-Hulud. Liet nu putea face altceva decît să stea cu ochii atintiți la ei. Asta era ceva de povestit de-a lungul multor generatii care vor veni.

Sincronizati, viermii întoarseră capetele rotunde, lipsite de ochi, către cer. În centrul cercului, străvechiul colos se înălta ca un monolit deasupra celorlalți. Deasupra, cometa era la fel de strălucitoare ca si prima lună, luminînd monștrii desertului.

— Shai-Hulud! soptiră fremenii de peste tot.

— Trebuie să trimitem vorbă la Sayyadina Ramallo, îi zise Stilgar lui Liet. Trebuie să-i spunem ce-am văzut. Numai ea poate interpreta asta!

Cu un fosnet al robei, sotia lui Liet, Faroula, apăru lîngă el cu copiii. I-o dădu lui pe Chani, fetita în vîrstă de optsprezece luni, iar el tinu copilul sus, ca să poată

vedea peste capetele adulților din fata ei. Fiul lui vitreg, Liet-chih, stătea în fata lor să se uite.

Pe nisipul luminat de lună, cercul de viermi se contorsiona într-un dans straniu, ca și cum intentionau să creeze un vîrtej în desert. În centru, cel mai bătrîn dintre toti viermii începu să se prăbusească, cu pielea jupuindu-i-se, cu inelele năpîrlind. Putin cîte puțin, bătrînul vierme se dizolvă în bucătele mici, vii — un rîu argintiu de păstrăvi de nisip în embrion, care căzură pe nisip și se cufundară dedesubtul dunelor.

Fremenii coplesiti murmurau. Cîtiva copii scosi afară de părinti si supraveghetori vorbeau entuziasmați si puneau întrebări la care nimeni nu putea răspunde.

— E un vis, bărbate? întrebă Faroula.

Chani stătea cu ochii mari, cu irisii si pupilele încă nu cu totul albastre de la expunerea la mirodenie. Avea să-si aducă aminte mereu de această noapte.

— Nu e vis... dar nu stiu ce e.

Legănîndu-si fiica pe un brat, Liet o luă pe Faroula de mînă. Ochii lui Liet-chih sclipeau, urmărind viermii care se miscau.

Creaturile asezate în cerc se învolburară cînd cel bătrîn se fractionă în mii de embrioni. Uriasa carcasă se frînse, lăsînd doar o coajă cartilaginoasă de coaste de sustinere si inele. Torentul sclipitor de viermi de nisip se îngropă în dunele răvășite si dispăru din vedere.

După cîteva clipe, viermii rămasi se scufundară sub nisip, misteriosul lor ritual fiind încheiat. Se îndepărtară în toate direcțiile, ca si cum ar fi stiut că scurtul lor armistitiu n-ar fi durat prea mult.

Tremurînd, Liet o trase lîngă el pe Faroula si îi simti bătăile iuti de inimă. Băietelul, care-i ajungea mamei pînă în talie, rămase fără glas.

Treptat, nisipul se asternu peste dîrele lăsate în urmă de imensele creaturi, lăsînd pulberea de cremene aproape la fel ca la începutul noptii, o însiruire nesfîrsită de dune ca valurile unui ocean.

— Binecuvîntat fie Făuritorul și apa Lui, murmură Stilgar, vocii lui alăturîndu-se vocile însoțitorilor lui. Binecuvîntată fie venirea si binecuvîntată fie plecarea Lui... Fie ca trecerea Lui să purifice lumea... Fie ca El să facă să dăinuiască lumea, pentru poporul Lui!

O trecere semnificativă, se gîndi Liet. *Ceva teribil s-a schimbat în univers.*

Shai-Hulud, regele viermilor, se întorsese în nisip, deschizînd calea pentru un nou conducător. În schema mai mare a lucrurilor, nasterea si moartea erau întretesute cu remarcabilele procese ale naturii. Asa cum îi învătase Pardot Kynes pe Fremeni, „Viata — orice viată — este în serviciul Vieții. Întregul teritoriu învie, plin cu relații si relații în interiorul altor relatii."

Fremenii tocmai fuseseră martorii unui semn remarcabil. potrivit căruia undeva, în univers, o naștere importantă tocmai avusese loc, una care va fi aclamată de-a lungul mileniilor ce vor veni. În urechea fiicei lui, planetologul Liet-Kynes începu să soptească gîndurile pe care le putea traduce în cuvinte... apoi tăcu atunci cînd simți că ea a înțeles.

Un proces nu poate fi înteles oprindu-l. Întelegerea trebuie să se miște o dată cu curgerea procesului, trebuie să i se alature si sa curgă alaturi de el.

Prima lege a mentatului

Pe întinderea moale a unei grădini de mușchi atent îngrijite, sub o ceată de fintîni bogate în nutrienti, Maica Superioară Harishka îsi făcea exercitiile zilnice, absorbită de cele mai mici activități ale corpului ei îmbătrînit. Purta un costum colant negru, iar în apropiere, zece adepte în vesminte albe își făceau exercitiile de gimnastică.

Închizînd ochii căprui,Maica Superioară îsi concentră energiile spre interior, apelînd la cele mai profunde resurse mentale. Ca soră reproducătoare în tineretea ei, dăduse naștere la mai mult de treizeci de copii, fiecare purtînd linia de sînge a unei familii conducătoare din Landsraad.

Totul ca parte a serviciilor ei, făcute — fără să pună întrebări — pentru Comunitate.

Aerul de dimineată pe Wallach IX era răcoros, cu o adiere ușoară; dealurile îndepărtate încă mai purtau haina peticită a zăpezii care se topește. Soarele mic, alb-albastru, inima slabă a sistemului solar, încerca în zadar să-si croiască drum prin pătura cenusie de nori.

În spatele ei, o Cucernică Maică se apropie dinspre clădirile date cu var ale complexului Scolii Maicilor.

Ducînd o cutie mică, acoperită cu pietre prețioase, Gaius Helen Mohiam păși usor pe tabla de sah formată din muschi verde-închis si verde-deschis, abia lăsînd urme de pasi. Se opri la cîțiva metri distanță, așteptînd cît timp Harishka își continuă seria de exerciții.

Cu ochii încă închiși, Harishka se roti și se aruncă în direcția lui Mohiam, apoi fentă spre dreapta. Piciorul stîng zvîcni într-o lovitură cu călcîiul care se opri la o fracțiune de centimetru de fata dreptvorbitoarei.

— Ești mai ageră ca niciodată, Maică Superioară, zise Mohiam imperturbabilă.

— Nu trata de sus o femeie bătrînă!

Ochii întunecați ai lui Harishka se deschiseră și se concentrară asupra cutiei din mîna lui Mohiam.

— Ce mi-ai adus?

Cucernica Maică ridică usor capacul si scoase un inel cu piatră-de-apă de un albastru palid. Îl puse pe unul dintre degetele zbîrcite ale lui Harishka. Atingînd un senzor de presiune de pe o parte a inelului, Mohiam proiectă în aer o carte virtuală.

— Jurnalul Maicii Kwisatz, descoperit în apartamentul ei imperial după ce a murit.

— Si textul?

— Am văzut doar prima pagină, Maică Superioară, pentru a identifica lucrarea. N-am socotit că se cuvenea să citesc mai departe.

Înclină capul.

Harishka actionă senzorul de presiune, răsfoind încet paginile din fata ochilor ei. În timp ce făcea asta, vorbi cu Mohiam pe ton de conversatie.

— Unii oameni spun că e frig aici. Esti de acord?

— Unei persoane îi e atît de frig pe cît îi spune mintea ei că este...

— Dă-mi mai mult decît răspunsuri din cărți.

Mohiam ridică ochii.

— După mine, e frig aici.

— Iar pentru mine, e destul de plăcut. Mohiam, crezi că mă poti învăta ceva pe mine?

— Nu m-am gîndit niciodată la asta, Maică Superioară.

— Atunci, gîndeste-te!

Bătrîna continuă să se uite prin ceea ce revărsase Anirul în jurnal.

Privind si încercînd să înțeleagă, Mohiam își dădu seama că Harishka n-ar fi putut niciodată să înceteze de a mai fi instructor, indiferent de poziția ei înaltă în Comunitate.

— Îi învătăm pe aceia care au nevoie de învățătură, zise ea într-un sfîrsit.

— Alt răspuns după carte...

Mohiam oftă.

— Da, presupun că as putea să te învăt ceva. Fiecare dintre noi stie lucruri pe care celelalte nu le stiu. Nasterea unui băiat dovedeste că nici una dintre noi nu stie întotdeauna la ce să se astepte.

— Asta e corect.

Harishka încuviință, dar își luă o expresie de dezgust.

— Vorbele pe care le rostesc exact în clipa asta si gîndurile pe care le am nu sînt exact aceleasi cu altele pe care le-am trăit în trecut, sau pe care le voi crea din nou. Fiecare moment este un giuvaier în sine, ca acest inel cu piatră-de-apă, unic în întregul univers. Așa este si cu fiecare viată de om, care este diferită de oricare alta. Învătăm unii de la altii si predăm unii altora. Despre asta este vorba în viată, pentru că pe măsură ce învătăm, avansăm ca specie.

Mohiam încuviință.

— Învățăm pînă murim...

*

Singură în camera ei de lucru, în acea după-amiază, Maica Superioară se așeză la biroul usor lustruit și deschise din nou jurnalul senzorial-conceptual. În dreapta, ardea un potir cu tămîie, parfumînd aerul cu o usoară aromă de mentă.

Citi relatarea vietii de zi cu zi a lui Anirul ca Maică Kwisatz, despre rolul complet diferit pe care-l jucase pentru familia Corrino si despre sperantele ei pentru fiica sa Irulan. Harishka reciti o portiune, pe care-o găsi înfricosător de profetică.

„Nu sînt singură. Celelalte Memorii sînt însoțitoarele mele permanente, în toate locurile si în toate timpurile. Cu un asemenea receptacul de întelepciune colectivă, unele Cucernice Maici găsesc că nu e necesar să țină un jurnal. Presupunem că gîndurile noastre vor trece la o altă soră în momentul morții. Dar dacă o să mor singură, într-un loc unde nici o altă Cucernică Maică nu-mi poate accesa si păstra amintirile?"

Harishka își plecă fruntea, incapabilă să-și suprime tristetea pe care-o simtea. Din cauză că Anirul fusese ucisă înainte ca Mohiam să ajungă la ea, tot ceea ce stiuse sau trăise femeia dispăruse. Cu exceptia unor fragmente, ca acesta.

Continuă să citească.

„Nu țin aceste pagini pentru motive personale. Ca Maică Kwisatz responsabilă pentru punctul culminant al muncii noastre, păstrez această cronică amănuntită pentru a le lumina pe cele care vin după mine. În teribila eventualitate — mă rog să nu se întîmple — ca programul genetic Kwisatz Haderach să eșueze, jurnalul meu ar putea fi o resursă neprețuită pentru conducătoarele viitoare. Cîteodată, cel mai minuscul, aparent nesemnificativ eveniment poate însemna foarte mult. Fiecare soră stie asta."

Harishka ridică ochii. Ea si cu Anirul Sadow-Tonkin Corrino fuseseră apropiate la un moment dat.

Luptîndu-se să-si recapete calmul, bătrîna citi mai departe. Din nefericire, scrierile degenerau în cuvinte si propoziții irationale, fragmentate, ca și cum prea multe voci se luptaseră pentru controlul condeiului virtual. Nici măcar sora medicală Yohsa nu bănuise amploarea dezintegrării mentale a lui Anirul.

Întorcînd paginile virtuale, Harishka citi tot mai repede. Jurnalul descria cosmarurile și suspiciunile lui Anirul, inclusiv o pagină întreagă pe care scrisese litania împotriva fricii a Bene Gesserit, iarăși si iarăși.

Pentru Maica Superioară, multe dintre înregistrări arătau a nebunie, mîzgăleli de neînteles. Înjură încet. *Piese dintr-un puzzle, iar acum Jessica dăduse nastere unui băiat în loc de o fată!*

Anirul nu putea fi învinovățită pentru asta.

Harishka hotărî să arate volumul virtual surorii Thora, care proiectase cîteva dintre cele mai complexe cripto-coduri pe care le folosise vreodată ordinul. Poate că reusea să descifreze silabele si fragmentele de propoziții.

Fiul lui Jessica era probabil cel mai mare mister dintre toate. Harishka se întrebă de ce Anirul îsi sacrificase propria ei viată pentru el. Considerase ea această... eroare genetică semnificativă, sau fusese vorba de altceva? O etalare stupidă de slăbiciune umană?

Murmurînd o rugăciune pentru ca programul lor genetic de milenii să nu fi fost pierdut pe vecie, închise jurnalul senzorial-conceptual. Acesta deveni o ceată cenusie și dispăru în inel.

Dar cuvintele îi rămaseră în minte.

SFÂRSIT

MILLENNIUM PRESS | COLECȚIA EPIC
UN IMPRINT AL GRUPULUI EDITORIAL TRITONIC

În laboratoarele subterane de pe Ix, cruzii Tleilaxu vor să creeze un înlocuitor al mirodeniei. Dacă această substanță va putea lua locul prețiosului melanj de pe Dune, împăratul Shaddam al IV-lea va dobîndi puterea absolută. Dar complotul pus la cale de casa imperială Corrino are toate șansele să arunce în haos întreaga civilizație a Imperiului, punînd capăt posibilității călătoriilor spațiale. Numai ducele Leto Atreides și dorința sa de a pune capăt robiei locuitorilor de pe Ix ar mai putea împiedica declanșarea dezastrului...

Brian Herbert și Kevin J. Anderson aduc în fața cititorilor care au parcurs cu sufletul la gură CASA ATREIDES și CASA HARKONNEN deznodămîntul apoteotic al evenimentelor care au premers epopeea istorisită cu măiestrie de Frank Herbert în DUNE.

AU APĂRUT:
CASA ATREIDES (IANUARIE 2007)
CASA HARKONNEN (APRILIE 2007)

ÎN CURÎND:
JIHADUL BUTLERIAN
CRUCIADA MAȘINILOR
BĂTĂLIA FINALĂ

WWW.MILLENNIUMPRESS.RO
WWW.TRITONIC.RO

ISBN 978-973-88585-0-3